ALEX MIHAI STOENESCU

ALEX MIHAI STOENESCU

ISTORIA LOVITURILOR DE STAT DIN ROMÂNIA

Vol. 3 Cele trei dictaturi

CUPRINS:

Introducere.
Capitolul I.
PERIOADA INTERBELICĂ, PRELUDIU AL DICTATURII 1920-1938
Capitolul II.
CAMARILA, CENTRU DE PUTERE ÎN STAT.
Capitolul III.
LOVITURA MARILOR TRĂDĂRI.
Capitolul IV.
NOAPTEA GENERALULUI.
Capitolul V.
TENTATIVA DE LOVITURA DE STAT DIN 20-23 IANUARIE 1941
Capitolul VI.
CEA DIN URMĂ GAFĂ.
Capitolul VII.
INSTALAREA SISTEMULUI COMUNIST ÎN ROMÂNIA

Introducere.

Nevoia de a arata, cu probe aduse din istoria plină de adevăruri crude a României, că destinul nefast al tării noastre nu se poate schimba radical decât prin asumarea conştientă de către naţiunea română a deciziei de a construi aici un stat democratic funcţional şi un capitalism modern, este scopul acestui studiu. România trebuie să iasă

din ciclul erorilor sale istorice, mereu repetate. Folosirea datelor istorice în scopuri politicianiste, pentru legitimări îndoielnice sau pentru demagogie, ascunderea în continuare a numeroaselor erori, din care tinerii n-au cum să înveţe ceva, precum şi proiectarea eroică a autorilor acestor erori ne împiedică să facem saltul obligatoriu din mentalitate.

Cititorul a observat că în cursul acestor volume s-a întâlnit mereu cu câteva teme fundamentale ale analizei, care, deşi face apel la informaţii evocate şi în alte lucrări istoriografice sau la detalii mai puţin cunoscute, surprinde mai ales prin unghiul diferit de abordare. Această opţiune nu vine neapărat din orientarea politică a autorului – am căutat în permanenţă să obţin o maximă obiectivitate – ci din faptul că alternativa a lipsit analizei din ultimele decenii, abia mijeşte astăzi, iar cetăţeanul român continua să nu aibă acces la o altă viziune asupra cronologiei istorice a României moderne şi contemporane. Pe de altă parte, o serie de amănunte ignorate sau subevaluate se dovedesc acum – la o privire mai atentă asupra repetării proceselor socio-politice, deja tipice statului român – mult mai importante pentru înţelegerea fenomenului de care ne ocupăm. De aceea, volumele surprind şi unele secvenţe cunoscute ale istoriei noastre, dar individualizate altfel. Urmărind evoluţia statutului şi a regimurilor sale politice, este, în consecinţă, normal să grupăm cele trei dictaturi – carlistă, antonesciană şi comunistă – într-o singură etapă. Altfel spus, cartea de istorie a României moderne poate avea şi o altă cronologie, pe care o propunem spre reflecţie:

Preliminariile constituirii naţiunii române moderne; apariţia mişcării naţionaliste în sânul marii boierimi şi confruntarea sa cu internaţionalismul revoluţionar paşoptist (1821-1859).

Introducerea prin şoc a instituţiilor burgheze occidentale şi apariţia conflictului stat-societate (1859-1871).

Inaugurarea sistemului democratic românesc, diferit de cel clasic occidental, continuată de efortul pentru gestionarea slăbiciunilor sale structurale, (1871-1918).

Criza sistemului democratic românesc şi prăbuşirea sa structurală, (1920-1938).

Regimul dictaturilor (1938-1989).

Deceniul libertăţii anarhice (1990-2000).

Iată, aşadar, de ce studiul asupra cauzei marilor şocuri politice – pe care le-a cunoscut, altfel inexplicabil, România în toată această perioadă – urmăreşte câteva teme de profunzime. Două sunt centrale: raportul stat-societate şi studiu imagologic al mentalităţii naţiunii române. Alte trei sunt secundare: evoluţia curentului politic de Dreapta, de la apariţie şi până astăzi; chestiunea evreiasca şi influenta francmasonică, aspecte aparent marginale, dar care au intervenit direct în cursul istoriei naţionale din ultimul veac şi jumătate. Ca o coloană vertebrala a întregii analize, Istoria loviturilor de stat în România încearcă să demonstreze că a existat o decizie politică greşită Ia originea statului modern român, că era posibilă şi o altă cale, mult mai apropiată de sufletul poporului român şi pentru care Barbu Catargiu a plătit cu viaţa, Eminescu şi Caragiale au fost ostracizaţi, iar Petre P. Carp sau Mircea Eliade sunt şi astăzi prezentaţi ca nişte trădători. Demersul ştiinţific şi literar pe care îl încerc aici n-ar fi decât o simpla proiecţie în erorile trecutului, dacă nu ar exista şansa ca astăzi, conştienţi de ciclul distructiv al vieţii noastre statale din trecut, să producem modificările substanţiale care să stabilească un raport firesc între naţiune şi ţara ei. Încă mai este timp ca România să reprezinte o creaţie naturală şi organică a societăţii sale şi, crescând nivelul de civilizaţie al naţiunii, să emancipeze şi România, ca stat, cu un conţinut şi într-o formă mult evoluate. Altfel, statul agresor al cetăţeanului, statul care îşi dă o Constituţie inaplicabilă şi îi obligă pe cetăţeni s-o respecte, statul care continuă să copieze modele din străinătate şi le impune cetăţenilor săi,

nu va dispărea şi toate fenomenele negative, violente sau umilitoare pe care le înfăţişează acest studiu se vor repeta. Demersul principal al acestei cărţi este – prin studiul lipsit de menajamente al experienţei istorice – evitarea situaţiei ca ridicarea nivelului de civilizaţie al naţiunii şi dezvoltarea statului să fie din nou o creaţie a unor modele străine, impuse prin reguli care nu ni se potrivesc sau cu sacrificii care să atingă viziunea încă ireductibilă a naţiunii asupra unităţii statului.

Capitolul I.
PERIOADA INTERBELICĂ, PRELUDIU AL DICTATURII.

Moto:

Cu politicieni venali fi o ţărănime flămtndă nu poţi susţine credinţa într-o idee.

OCTAVIAN GOGA.

Analiza perioadei interbelice porneşte cu un studiu imagologic concentrat asupra percepţiilor noastre despre acest interval celebru al istoriei noastre recente. Mai întâi, o precizare necesară înţelegerii unghiului din care este privită perioada de antecamerâ a regimului dictaturilor în România. Pentru a îndepărta orice confuzie, vom arata că, şi aici, demersul nostru nu urmăreşte distrugerea unor statui sau demitizarea unor personalităţi istorice. Ceea ce subliniem noi – cu probe – este că, pentru a legitima acţiuni şi fenomene politice, istoriografia noastră a scos în relief personalităţi şi evenimente, le-a mitizat şi oferit ca hrană propagandistică cetăţeanului, în timp ce alţi eroi şi evenimente adevărate au fost marginalizate, ascunse sau interzise cunoaşterii populare. Dovada trăieşte fii manualele noastre de istorie: sunt hiperbolizate figurile lui Tudor Vladimirescu, Alexandru loan Cuza, Ion Antonescu, luliu Maniu, a căror biografie şi activitate politică sunt criticabile în foarte multe privinţe. Escamotarea subiectului eroic face ca erou să fie numai Tudor Vladimirescu şi să nu fie eroi marii boieri naţionalişti care au gândit, finanţat şi condus emanciparea modernă a Principatelor Române,

plâtindu-l, printre alţii, şi pe Tudor Vladimirescu. Mai erou ar fi Nicolae Bălcescu, mare patriot român, dar adept al scenariului francmasonic internaţionalist, şi lăsat în umbră să fie Avram lancu, singurul mare conducător al românilor, pentru că era naţionalist? Cuza este marele erou al Unirii Principatelor şi al reformelor (catastrofale, de altfel), şi nu Barbu Catargiu sau Lascăr Catargiu, care au pus tara asta pe picioare din haos, printr-o guvernare exemplară. Ministrul de finanţe Mavrogheni – un necunoscut. Eugeniu Carada – o figură stranie şi atât. Tot astfel, Cuza, autorul unei lovituri de stat prin care a introdus un regim politic personal, este eroizat până la saturaţie, în timp ce „monstruoasa coaliţie", care a salvat sistemul democratic şi a inaugurat în România regimul parlamentar, este şi astăzi blamată, acuzată, ridiculizată. Cei doi mari Brătieni sunt doar vag percepuţi de către români ca întemeietori de stat naţional unitar. Numai literatura, nu şi opera politică a lui Eminescu sau Caragiale, străluceşte în orice bibliotecă, în timp ce românului de astăzi continuă să i se întâmple exact ce scriau Eminescu şi Caragiale în secolul al XlX-lea. Luliu Maniu este marele luptător pentru unire – caz de falsificare grosolană a informaţiei istorice – îh timp ce Nicolae Bălan, Miron Cristea, luliu Hossu, Alexandru Vaida-Voevod sau chiar regina Măria apar ca personaje din decor. Nimeni nu ştie, de exemplu, că organizatorul Marii Adunări de la Alba lulia din 1918, în cele mai mici detalii, cu ordine şi civilitate perfecte, producând astfel un eveniment istoric autentic şi curat, a fost loan Suciu din Ineu. Unde sunt eroii aceştia şi faptele lor adevărate?

Libertatea obţinută după 1989 a permis unor istorici de substanţă, unor cercetători cu operă, să investigheze şi să publice informaţii care modifică substanţial imaginea cetăţeanului român despre perioada interbelică, în general, şi a felului cum a trecut România de la regimul democratic la dictaturi, în particular. Dar chiar şi astăzi sau mâine pot apărea mari surprize, care să modifice profund înţelegerea

cursului vieţii politice româneşti din ultimii 70-80 de ani. Începem deja să avem o serie de informaţii despre penetrarea spionajului Marilor Puteri la vârful clasei politice româneşti, precum şi la conducerea superioară a statului. Deşi s-au adunat destul de multe informaţii asupra activităţii de agentă sovietică a Elenei Lupescu, nu avem încă proba, multe documente importante fiind distruse sau încă îh arhivele Rusiei. Poate că peste ani vom intra în posesia dovezilor care ar atesta controlul statului român de către URSS, începând cu primii ani ai deceniului patru, prin intermediul unei femei pe cât de remarcabile, pe atât de devastatoare pentru ţara noastră.1 Rolul lui Nicolae Titulescu în presiunile exercitate de francmasoneria străină asupra ţării noastre nu a fost elucidat, cu toate că, în ciuda faimei de care s-a bucurat şi se bucură marele diplomat român, rezultatele finale ale activităţii sale sunt cât se poate de discutabile. Când Titulescu a fost demis din funcţia de ministru de externe, Gheorghe Tătârescu i-a desfăşurat pe masă regelui Carol II harta Europei şi i-a arătat situaţia reală a politicii externe româneşti: „Iată, sire, Titulescu ne-a certat cu toată lumea", prezentându-i pe rând conflictele la zi cu vecinii, încâpâţânarea de a fi ostili cu orice preţ Germaniei, slugărnicia faţă de Franţa şi Anglia (care nu au întârziat să profite de slăbiciunea aceasta), complicităţile cu Rusia sovietică. Avea dreptate Tătârescu? În sfirşit, cu toate că avem unele dovezi concludente, nu ştim cât de timpuriu şi în ce proporţie a fost infiltrată Mişcarea legionară de către comunişti. Noi însă nu vom ezita să atacăm direct aceste subiecte.

Ca o concluzie a observaţiilor de mai sus se conturează ideea că posibilitatea apariţiei surprizelor, în special a marilor surprize care să răstoarne întregi „istorii", este strâns legată tocmai de felul incomplet sau politizat în care a fost prezentată sau comentată Istoria până acum.

Imaginea regimului democratic.

Analiza evoluţiei statului român între lovitura de stat din 1864 şi cea din 1930, din primele două volume, ridică acum o problemă de

1 Cunosc istorici de ţinuta care nu mai au dubii asupra apartenenţei Elenei Lupescu la serviciile secrete sovietice, dar le este jena sa admită public că România s-a aflat sub controlul statului vecin şi că a fost dirijata timp de decenii spre ocupaţia finală din 1944. Curajul acestor istorici este alterat şi de teama de a nu intra în caruselul scenariilor, dintre care unele, chiar foarte adevărate, nu mai sunt crezute astăzi din cauza multitudinii de fabulaţii publice care ne-au parazitat luciditatea istoriografica.

Fond, pe care ne-am obişnuit să o plasăm, încrezători, la anexa mitologiei noastre istoriografâce: problema celebrului „instinct colectiv" al poporului român. Am văzut din primele volume cum au fost create statul naţional (1859-1861) şi statul naţional unitar (1918-1920) de personalităţi de excepţie, pe un fond de adeziune relativă a populaţiei, mai degrabă condus decât conducătoare. Peste timp, dincolo de activitatea politică a acestor personalităţi, paie la fel de productivă şi infuzia de sentiment patriotic şi unionist dată generaţiilor de români. Sunt însă câteva momente cruciale care infirmă teza „instinctului colectiv", în februarie 1859, când bucu-reştenii, craiovenii şi ieşenii se îmbrăţişau pe străzi, iar proaspătul domn se ghemuia paralizat de frică, în fundul cupeului său, nu se ştia că va urma un regim autoritar, de camarilă, şi aducerea din străinătate a unor instituţii ce vor transforma statul modern român într-un organism agresor la adresa propriilor cetăţeni. Entuziasmul românilor la momentul Marii Uniri n-a putut previziona marea destrămare care a urmat şi incapacitatea guvernanţilor de a conserva acest stat rotund şi firesc, precum şi infiltrarea periculoasă a bolşevismului în rândurile muncitorimii şi criza economică de care a profitat acesta, în 1928, ţărănismul a scos mase de oameni în stradă şi le-ă mişcat într-un iluzoriu marş spre Capitală, fără că

oamenii să simtă marile dezamăgiri naţionale pe care i le pregăteau liderii acestuia. Când a fost dată lovitura de stat din 7-13 iunie 1930 şi a fost adus Carol II pe tron, entuziasmul popular şi al intelectualităţii a fost fără precedent. Toţi sperau într-o domnie benefică şi solidă, aducătoare de belşug. A fost o catastrofă fără precedent, pe toate planurile, în august 1944, în timp ce România era livrată cu braţele ridicate Uniunii Sovietice, populaţia sărbătorea în stradă terminarea războiului şi pacea, când, în realitate, abia atunci începea cel mai cumplit război îndreptat chiar împotriva ei, a populaţiei, în 1968, românii s-au strâns în faţa clădirii Comitetului Central al PCR cu un entuziasm spontan derutant, fără să înţeleagă că, exact în acele clipe, tocmai legitimau dictatura paranoică a lui Nicolae Ceauşescu. Pentru revoluţia din 1989 nici nu mai este nevoie de detalii – încă suferim la prezent naivitatea noastră de atunci, ca pe o gafă repetată zilnic, pe măsura ce ne lovim de efectele atitudinii noastre din acele zile şi nopţi de abolire a statului.

Ne întrebăm: când a acţionat „instinctul colectiv”? Conservatorismul proverbial al poporului român se referă la rezistenta la modernitate, la scoaterea societăţii din tipare la care cu chiu cu vai s-a adaptat, la schimbarea ritmului său social. De aceea, în planul mecanismului paradoxal, la sfârşitul fiecărui proces declanşat printr-o schimbare de ritm, rezultatele au fost invers proporţionale cu speranţele. Adusă la concretul rezultatului măsurabil, istoria dovedeşte că revoluţia din 1848 a fost un moment de răscruce pentru poporul român, pentru că i-a schimbat brusc şi artificial direcţia, iar asasinarea lui Barbu Catargiu – patriotul care a vrut să ducă lucid poporul român pe drumul său firesc – un act mult mai criminal decât suprimarea unui om. În orice analiză asupra istoriei României moderne nu trebuie să se uite nici o clipă că ne-am inaugurat democraţia cu asasinarea celui dâhtâi prim-ministru al ţării. O baltă mare de sânge stă sub picioarele

noastre şi nu încetăm să călcăm cu bocancii în ea. În aceeaşi baltă s-a scurs şi sângele lui I. G. Duca şi al lui Corneliu Z. Codreanu, al lui lorga sau Madgearu, al lui Ion Antonescu, luliu Maniu sau Gheorghe Brâtianu. Trebuie să înţelegem o dată de ce. Respectul pentru trecut are nevoie de repere autentice şi de asumarea adevărului istoric, astfel încât eroii şi faptele lor excepţionale să nu se mai piardă într-un diluviu de legende mincinoase, diversioniste, politizate până la rizibil.

Pentru început, să privim o scurtă cronologie, să subliniem perioadele în care România a cunoscut regimul democratic şi să ne lămurim ce tradiţie avem îh acest sistem de valori:

— 1864 – primii ani ai statului român modern; România era condusă printr-un document numit Statutul dezvoltător al Convenţiei de la Paris din 1858, ca expresie a voinţei Marilor Puteri Protectoare, nu a voinţei naţiunii române.

— 1866 – ca urmare a loviturii de stat date de Alexandru Ion Cuza, se instituie un regim cezarist, de autoritate personală, susţinut de o camarilă.

— 1871 – după lovitura de stat care l-a îndepărtat pe Cuza, este introdusă Constituţia democratică, ale cărei prevederi nu pot fi aplicate încă; este o perioadă predemocratică, străbătută de conflicte antidinastice şi mari tulburări publice.

— 1906 – regim democratic; familia Brâtianu conduce însă ferm statul, din umbră.

— Ca urmare a răscoalei instigate din exterior, se introduce starea de asediu, care limitează libertăţile democratice.

— 1916regim democratic.

— 1922perioadă de război şi prelungire a stării de asediu, cu limitarea libertăţilor democratice.

— 1930 – regim democratic.

— 1932 – lovitura de stat din 7-13 iunie 1930 loveşte Constituţia democratică şi introduce sistemul politic dirijat de rege şi camarilă.

— 1937 – reintroducerea stării de necesitate, cu restrângerea libertăţilor democratice.
— 1940 – dictatură regală.
— 1944 – dictatură militară, în regim de război.
— 1947 – regim de ocupaţie militară sovietică, cu restrângerea sau anularea libertăţilor democratice.
— 1990 – dictatură comunistă.

Cele trei dictaturi din perioada 1938-1989 au ocupat 50 de ani din cei aproximativ 130, de când există statul modern român consolidat. Din 1859 pânâân 1871 au fost 12 ani tulburi şi agitaţi de căutări, între 1871 şi 1930 am avut parte de 59 de ani de încercări democratice, cu destule amendamente, suficient de aproximative, dar totuşi în drum spre democraţie. Problema este că, pe acelaşi interval, în 1877 şi 1878, în 1913 şi apoi între 1916 şi 1919, precum şi între 1940 şi 1945 am avut parte, în total, de 13 ani de război, situaţie în care unele libertăţi democratice se suspendă sau se limitează, iar democraţia funcţionează condiţionat. Numeroasele decretări ale stării de necesitate limitau principalele drepturi ale omului: la liberă circulaţie, dreptul de întrunire, libertatea cuvântului (cenzura) şi legiferau dreptul autorităţii de a folosi Armata împotriva cetăţenilor turbulenţi, dreptul de a aresta fără mandat, de a viola proprietatea în scopul cercetării cauzelor, în anii 1920 şi 1921, sub ministeriatul generalului Alexandru Averescu, am avut un regim pseudomilitar, de urgenţă, cu toate libertăţile democratice limitate în diferite grade. Aşadar, România a cunoscut libertăţile democratice doar ceva mai mult de 4 (patru) decenii, cu intermitenţe, din care cei mai mulţi ani au aparţinut secolului alXIX-Iea. Când privim o astfel de statistică implacabila, trebuie să înţelegem cu mintea limpede că mentalităţile cetăţeanului român de astăzi au fost prea puţin construite de o tradiţie democratica. Oricum, peste 86 din populaţia actuală a României este născută şi educată în comunism. Cu atât mai mult, este misiunea cea mai grea să îi modificăm

mentalitatea acum, căci ţara nu poate aştepta pasiv maturizarea altor generaţii. Deocamdată, cronologia ne oferă o singură certitudine: înainte de 22 decembrie 1989 am avut o dictatură comunistă de 45 de ani; înainte de aceasta a fost o dictatură militară de 4 ani şi înainte de ea o dictatură regala de aproape 3 ani. Înainte de oficializarea regimului dictatorial regal, au mai fost 8 ani de distrugere sistematică a regimului democratic. Numai între 1930 şi 1947, îhtr-un interval de 17 ani, s-au dat în România 6 lovituri de stat (1930,1938,1940, 1944, 1945, 1947) şi au avut loc alte două tentative (1934, 1941).

Democraţia este, aşadar, un moment prea îndepărtat, ca să poată fi un model viu, rămas în memoria colectivă, şi de aceea rămâne pentru România o imagine exclusiv istorică, spre deosebire de alte state unde democraţia este un eveniment apropiat, conservat în amintirea vie a multor oameni sau în memoria dinamică a unei rezistenţe politice împotriva dictaturii. Altfel spus, pentru alte state democraţia este un mod de viaţă la care s-a revenit după 1989, nu o noutate, ca la noi.

Dacă acceptăm că un individ devine conştient de procesele politico-sociale din jurul său în preajma vârstei de 14 ani, vom constata că martorii democraţiei române funcţionale trebuie să aibă astăzi cam 85 de ani. Ce chip al democraţiei au văzut ei între 1916 şi 1930, de Ia naştere şi până la urcarea lui Carol II pe Tron? Război, greve, regim pseudomilitar, Lege Marţială, partide care apar, câştigă alegerile şi dispar, campanii electorale sângeroase, antisemitism, demonstraţii de strada, sterilitate şi băşcălie parlamentaristă, corupţie la cel mai înalt nivel politic, două partide majore în luptă, folosind toate mijloacele denigrării. Ce democraţie au văzut ei sau cei născuţi după 1930? Un rege corupt şi o camarilă care manevra partide figurante, un Parlament şi un guvern fără nici o autoritate. Să facem apel la mărturia unui contemporan, Nicolae Carandino, director al ziarului Dreptatea şi atent observator al lumii

româneşti: „Când mă uit înapoi, îmi văd copilăria sfâşiatâ de primul război mondial, de ocupaţia germană, tinereţea trăind repercusiunile economice ale crizei din Wall Street şi maturitatea suportând succesiv ecourile fascismului, ale hitlerismului. Dar, prin 1930, eram departe de a bănui toate loviturile pe care mi le rezerva destinul. Sensibilitatea noastră juvenilă era grav jignită de manifestările exterioare ale burgheziei posedante. Toate uşile se închideau în faţa solicitărilor tinere. Noi trebuia să suportăm, direct şi indirect, consecinţele crizei mondiale. Pentru cei bogaţi se deschidea perspectiva dezagreabilă a micşorării dividentelor, a renunţării eventuale la o călătorie în străinătate sau la un Lincoln; pentru noi se punea însă, zilnic, problema casei, a pâinii, a familiei întemeiate sub ameninţarea lipsei şi a mizeriei”2. Dacă aşa gândea un om de Stânga, ce trebuie să fi fost în mintea lui Corneliu Z. Codreanu? Într-o altă parte a intelectualităţii, imaginea societăţii româneşti interbelice primea nuanţe radicale. Nichifor Crainic a fost unul din purtătorii de cuvânf. „Democraţia consumatoare a bunurilor publice şi incapabilă să creeze, socialismul parazitar, comunismul ameninţător, iudaismul exploatator, francmasoneria cu banditismul ei ocult şi trădător de neam, abuzul de autoritate şi mezalianţa de pe Tronul ţării – toate au apărut cu masca sfâşiată de viguroasele condeie ale redacţiei mele”3. Această opţiune radicală avea să domine cel de-al doilea deceniu al perioadei interbelice, deceniul de criza structurală profundă, deceniul prăbuşirii politice, economice şi teritoriale.

Din întreaga populaţie matură a României de astăzi, tofi cetăţenii care sunt mai tineri de 63 de ani s-au născut sub regim dictatorial. Altfel spus, imaginea autentică asupra sistemului democratic în România nu este deţinută decât de un număr extrem de restrâns de pensionari. Lipsiţi de model autohton şi de o tradiţie instituţională vie, cu cine şi cu ce să reconstruieşti sistemul democratic în România?

Acesta este şi principalul motiv pentru care imaginea despre democraţia românească este astăzi aproape exclusiv ficţionară, continuând sa slujească propagandistic cauze politice curente. Totodată, în lipsa unei tradiţii democratice autohtone, actualele generaţii politice caută din nou un model străin.

Este bine să ştim unde am greşit. Iluzionându-ne în continuare cu legende, nu vom reuşi să schimbăm acest curs nefericit al istoriei. Faptul că sistemul democratic nu a ajuns niciodată la maturitate în România a permis interpretarea libertăţilor sistemului drept o cale spre abuz, sistemul fiind mereu invocat drept model, iar defecţiunile sale mereu folosite pentru „amendamentele" la uz.

Un alt subiect de imagologie, cu consecinţe mai mici în mentalitate, dar cu efecte majore în administrarea statului, este problema liderului. Moartea lui Ionel I. C. Brâtianu, cum afirma cu regret Constantin Argetoianu, „a schimbat toată situaţia politică în România. Ionel Brătianu ajunsese un fel de dictator ocult, care, sub forme constituţionale, avea ţara în mână"4. Într-adevâr, moartea marelui lider liberal lăsa un gol autentic, nu declarativ, în politica românească. Se întâmpla în 1927 ceea ce se întâmplase în 1866, când a plecat domnitorul Cuza, şi criza politică a lăsat tara timp de trei luni fără conducere. Două cete de turci dacă intrau atunci în tară, în frunte cu un baş-bulucbaş, ar fi schimbat soarta Principatelor Române, atâta dezordine şi lipsă de autoritate se instalase. Şase decenii după moartea lui Brâtianu, dispariţia lui Nicolae Ceauşescu produce aceeaşi debandadă. Ce răspuns putem da unui astfel de colaps al autorităţii, prin dispariţia unui om'? O posibilă explicaţie a fost oferita chiar în cazul Nicolae Ceauşescu. Liderii autoritari de tip Cuza, Brătianu, Ceauşescu (cu toate marile deosebiri dintre ei), au reuşit să concentreze puterea în mâna lor de o manieră care „a înghiţit autoritatea", politicienii, birocraţii şi populaţia canalizându-şi speranţele şi respectul spre ei, ca sursă unică a puterii.

Experienţele zilnice ale cetăţeanului în contact cu aparatul birocratic, care au fost mereu o expresie cotidiană a conflictului stat-societate, l-au făcut pe individ să înţeleagă faptul că la conducerea ţării se află o personalitate paternală, singura capabilă să rezolve problemele şi de care se leagă orice speranfâ socială. De altfel, aşa cum am dezvoltat prin analiza în volumele precedente, statul birocratic şi bugetar, pe care l-a avut şi încă îl mai are România, nu putea evolua decât prin voinţa şi opera luminată a unui conducător sau prin proiecţia falsă în rândurile populaţiei a imaginii lui de lider luminat. A fost şi cazul lui Carol II. În ciuda defectelor lui evidente şi a trecutului infamant, populaţia l-a aclamat mult timp. Asta, până s-a trezit fără apărare militară şi cu ţara sfâşiată teritorial. Acelaşi simptom s-a înregistrat şi în cazul arestării lui Ion Antonescu. Ţara nu i-a acordat nici măcar un oftat. Iată de ce, caracterul improvizat şi nesigur al sistemului democratic în România a putut produce căderi politice de o asemenea anvergură în urma dispariţiei liderului său autoritar şi de ce, în ultimă instanţă, după Carol II a urmat un general în rezervă cu mari probleme de sănătate şi de pregătire politică, considerat însă un „salvator al neamului”. În acelaşi plan, s-a înscris şi performanţa politică a Partidului Naţional Ţărănesc, deosebit de activ şi eficient în Opoziţie, dar o catastrofă câhd ajungea la guvernare. După dispariţia sistemului bipolar de putere, atât de caracteristic democraţiei moderne autentice, prin ieşirea din scenă a Partidului Conservator – adică, odată cu apariţia României Mari – şi până astăzi, în anul 2002, Opoziţia a fost în permanenţă foarte slabă, iar Puterea foarte puternică. Transferul de putere s-a produs exclusiv prin uzura la guvernare, nu prin meritele Opoziţiei. Această realitate încuraja regimul personal autoritar. Pe această sinusoidă, România este expusă şi în viitor la căderi politice grave şi, implicit, la fenomene de tip lovitură de stat sau revolta populară.

A rămas în mentalitatea curenta sa consideram intervalul 1920-1938 drept „perioada interbelica”, cu toate că, strict cronologic, ea s-a întins până în 1940. Anul 1923 este preferat ca jalon pentru că atunci a fost dată Constituţia democratică. Anul 1938 este ales pentru că ar fi reprezentat momentul de vârf al dezvoltării economice. Chiar dacă înfăţişarea simplă a primelor cifre arată că epoca este mai mică de două decenii – oricum, infim în istoria unei ţâri – acestei perioade i s-a atribuit o importanţă sporită îh istoria moderna a României. Gloria ei vine din urmă în contemporaneitatea primului deceniu al secolului XXI din două surse: 1. Proiecţia în mentalul colectiv a imaginii că în 1938 România ar fi atins un vârf al dezvoltării sale economice şi 2. Concentrarea într-o perioadă scurtă de timp a unui boom cultural românesc fără precedent.

Realitatea frustra a României interbelice, ca stat, a fost însă aceea a unui sistem administrativ clientelar condus de un grup restrâns de indivizi, constituiţi în camarilă, în fruntea cărora se afla un cap ilegitim al statului, Caro! II. Regimul politic, la rândul său, se îndepărtase substanţial de sistemul democratic, corpul partinic al ţârii intrând îh etapa oligarhiei politice. Oligarhia politică apare atunci când instituţiile fundamentale ale statului – Parlamentul, Guvernul şi Justiţia – sunt rezervate unui grup constant de oameni politici, mult timp aceiaşi, care, în ciuda aşezării lor în partide cu denumiri diverse, urmăresc doar obţinerea şi deţinerea Puterii îh scopurile proprii acelui grup. Pe acest eşafodaj limitat, ideologia, doctrina sau programele partidelor se fluidizează, nu mai cunosc diferenţe de fond, sau devin doar sloganuri propagandistice, menite să ascundă atingerea scopurilor şi finalizarea intereselor proprii prin exploatarea Puterii, în acelaşi context, trecerea unor oameni politici de la un partid la altul, trădările, furtul programelor sau dizolvarea, fuziunile şi apariţia unor noi partide, dar formate din aceiaşi oameni, nu afectează

mecanismele oligarhiei politice, în interiorul ei, îh pofida aparentelor divergenţe publice, politicienii sunt solidari, ştiu să-şi apere împreună statutul şi privilegiile, joacă până la capăt atât comedia confruntării parlamentare, cât şi vodevilul respectului reciproc. Sub regimul tiraniilor, oligarhia politică este precis identificabilă şi relativ uşor de îndepărtat, de regulă prin revolte populare sau revoluţie. Marea literatură sud-americanâ îşi are sursele din această realitate, iar Gabriel Garcia Mârquez sau Mărio Vargas Llosa sunt cronicarii inspiraţi ai acestui fenomen. Mai greu este ca populaţia să identifice cu claritate existenţa oligarhiei politice – şi să o răstoarne – atunci când fenomenul apare în interiorul sistemului democratic. Mai precis – în perioada de criză a sistemului, în momentul configurării eşecului său, ca soluţie de administrarea a unui stat. Demagogia, aşadar, a fost instrumentul de adormire a reflexelor societăţii, în miezul ei s-a găsit mereu problematica naţională – diluată, amestecată şi vărsată propagandistic populaţiei. Câhd diferite grupuri sociale au protestat, li s-a arătat Constituţia, li s-au citit paragrafe de legi, li s-a pus în faţă forţa militară, în numele democraţiei. Paradoxul vieţii politice româneşti este că, prin efectul desincronizării Constituţiilor cu realitatea socială, represiunile s-au făcut în numele legii.

Deşi la suprafaţă exista un Parlament, felul în care erau aleşi parlamentarii devenise de mult un proces viciat, ca sistem. Să nu uităm că România a cunoscut alegeri cu adevărat libere abia în 1996! Oraşele şi satele României interbelice erau, practic, devastate de valul electoral, bătăile, abuzurile de tot felul, falsificarea rezultatelor fiind nu numai mereu identificate şi reclamate, dar şi recunoscute. Acesta este un mare semnal de alarmă pentru înţelegerea lucidă a slăbiciunilor cu care a intrat România în epoca celui de-al doilea război mondial. Pentru exemplificare, să alegem un caz şi un om cu imagine credibilă: Grigore Gafencu. Iată cum descrie el campania

electorală din 1931, în care a candidat pentru Camera Deputaţilor la Caliacra: „S-au arestat delegaţii şi candidaţii, s-au furat urnele şi cărţile de alegători, s-au bătut mai ales, s-au schingiuit şi snopit sub lovituri de ciomege sute şi mii de alegători. Am fost respins de la secţiile de votare cu baioneta în piept. Un colonel isteric – Bolintineanu – urla de dimineaţă: «daţi-i îndărăt, spargeţi capetele cu patul puştii». La o secţie – singura!

— Delegaţii au pătruns în urma judecătorului. Au fost daţi afară de judecător şi de un căpitan de infanterie. Pretutindeni, jandarmii şi armata, comandaţi de bătăuşi, brutalizau, ameninţau şi împiedicau de la vot cetăţenii. Sub ochii mei se petreceau scene de barbarie, de vulgaritate, de laşitate abjectă. Părea o revoluţie a uniformelor militare şi administrative, o revoluţie a statului, prin organele sale conştiente şi inconştiente, împotriva cetăţeanului «civil». La fiecare mişcare eram arestaţi şi trebuia să ne liberăm cu forţa. La Secţia de votare Ceamurlia suntem opriţi de soldaţi din cavalerie. Se încarcă în faţa noastră carabinele. Doi bătăuşi macedoneni, dintre care unul, un criminal cunoscut, comanda armata”5. El însuşi, Grigore Gafencu, a fost nevoit să se înarmeze şi să-şi folosească revolverul pentru a scăpa cu viaţă din judeţul unde candida din partea PNŢ. De fapt, liberalii se răzbunau pentru felul sălbatic în care se comportase PNŢ la alegerile din 1929: „în timpul campaniei electorale s-a înregistrat un fenomen interesant: sătenii, convinşi că, în sfârşit, aveau guvernul lor, naţional-ţârânesc, prezidat de luliu Maniu, nu au acceptat ca în localitatea lor să facă propagandă partidele din opoziţie. La marginea satelor se constituiserâ grupuri de ţărani înarmaţi cu ciomege, sape şi coase, care interziceau pur şi simplu reprezentanţilor partidelor din opoziţie să intre în sat”6, în campania din 1929, sub teroarea „comisarilor politici” ai PNŢ s-au înregistrat cele mai grave incidente electorale din istoria României moderne. Imediat ce se întrunea Parlamentul, lucrurile se potoleau, intrau în faza

de luptă surdă pentru Putere, până ce un factor extern acestuia – o putere străină, guvernul sau regele – hotăra să strice jocul. Sub imaginea de grandilocvenţă a Parlamentului, conservată în fantezia publică, în sălile celor mai importante decizii se petreceau lucruri de mahala. Ziaristul Nicolae Carandino a asistat la câteva scene: „O amintire îmi stăruie în minte despre acest Robu, prinţul bătăuşilor gogo-cuzişti. Eram în incinta Camerei, martor la o agresiune. Robu frângea nişte scaune şi bătea cu picioarele respective ceva deputaţi. Furlugean, chestor al Camerei liberale şi însărcinat în aceasta calitate cu paza, s-a apropiat de grup şi, cu un aer de suprema indiferenţă, a prins între degete bicepsul «robului». Dintr-odată acesta s-a oprit şi, fără sa lase din mână prada, a întors ochii cu mai mult respect decât spaimă, îşi găsise naşul. După ce «bătaia» s-a potolit, chestorul şi cuzistul s-au plimbat alene pe culoar. Discutau şi îşi pipăiau muşchii”7. Altădată, la o intervenţie profesionistă şi serioasa pe probleme de buget a lui Virgil Madgearu, contraargumentul „parlamentar” şi „responsabil” al lui Constantin Argetoianu a fost acesta:„… S-a ridicat de pe banca ministerială şi a spus o frază: «Să mă pupi în e…»„8. Şi, cu toate astea, inclusiv astăzi, lumea plină de violenţe verbale şi fizice, de băşcălie şi laşităţi a Parlamentului interbelic este prezentată drept model.

După doi ani şi jumătate de la prima sa experienţă electorală, în decembrie 1933, Gafencu va candida pentru Senat în acelaşi loc unde fusese bătut şi gonit. De data aceasta însă – tipic pentru relaţiile care se stabilesc în interiorul oligarhiei politice – Gafencu îl sună pe şeful partidului inamic, nimeni altul decât prim-ministrul I. G. Duca, şi îi cere să-i permită victoria în Caliacra. Duca îi va transmite prin fratele său, Grigore Duca, cu superioară mărinimie: „Fii liniştit, am dat ordin ca prietenul tău să fie lăsat în pace!”9. Ca prin farmec, bătăuşii dispar, primarul şi ofiţerii care îl maltrataseră în 1931 devin acum extrem de politicoşi. În mijlocul chefului de la cârciuma „Paradis” din

Bazargic, organizat în cinstea alegerii lui Gafencu, la care participau şi adversarii, şeful poliţiei locale îl trage deoparte şi îl anunţă cu voce stinsă asasinarea prim-ministru-lui I. G. Duca de către legionari pe peronul gării din Sinaia, închipuiţi-vâ că în finalul Scrisorii pierdute, la mijlocul chefului, se anunţă moartea lui Zaharia Trahanache. Întregul sens al piesei ar fi schimbat, toate evenimentele comice ducând acum spre consecinţa tragică finală. Aşadar: moartea lui Duca a fost destin, întâmplare nefericită, nebunie sau consecinţă'? Aceasta va fi şi de acum încolo marea întrebare a istoriografiei româneşti, de câte ori va ajunge în punctul unde sunt judecaţi legionarii lui Codreanu.

S-a scris îndelung despre marele salt economic făcut de România sub domnia lui Carol II. A existat, fără îndoială, o creştere accelerată a producţiei industriale, dar în mic, de la subdezvoltare Ia un nivel de dezvoltare mediu. Sentimentul saltului şi imaginea cotidiană imediată a acestuia i-a ameţit pe mulţi. Apoi s-a trecut la fel de repede la risipă. Dispariţia nefirească a lui Ionel I. C. Brătianu şi a lui Vintilă Brătianu, precum şi venirea la putere prin şantaj internaţional a ţărăniştilor, au compromis aplicarea principiului „prin noi înşine", destinat unui salt decisiv al economiei naţionale. România a intrat în faza critică a capitalismului financiar, devenind dependentă în totalitate de masive împrumuturi externe, necesare stabilizării monedei, stâpânirii inflaţiei, consumului intern. Acelaşi Grigore Gafencu avea să recunoască plin de amărăciune că ţara se afla „pe pragul unei ruşinoase capitulări în faţa capitalului internaţional". Banca Naţională a României supravieţuia numai prin susţinerea băncilor de emisiune europene, care, bineînţeles, o ajutau, dar o şi controlau. Aşa cum arăta Mihail Manoilescu, România birocratică şi bugetară făcuse un salt imens în timp, prin etapele capitalismului, dar le şi consumase rapid, nemestecate. Reluând, dar la dimensiuni uriaşe, metoda camarilei

corupte din jurul lui Alexandru loan Cuza, în materia raporturilor cu capitalul străin, noua camarilă regală din jurul lui Carol II „vămuia” orice investiţie majoră în România. O parte din sumele plătite pentru exploatarea de către străini a monopolurilor statului se ducea la consumul intern din acel domeniu, inclusiv la construcţia de sedii, o altă parte intra în conturile personale ale camarilei şi ale regelui, iar altă parte era destinata propagandei, cultului personalităţii şi filantropiei culturale. Ca o acoperire a actelor de corupţie, ca o transformare a afacerilor murdare în generoase sponsorizări, procente ale fiecărei tranzacţii ilegale erau dirijate către programele culturale. Spectaculoasa explozie a culturii române din perioada interbelică, dincolo de aspectul său exuberant, a avut şi rolul propagandistic de a crea impresia că finanţarea ei provine din mersul excelent al economiei româneşti. Fundaţia culturală a lui Carol II era, în realitate, o instituţie de spălarea a banilor murdari. Ea sprijinea marile valori, lansa şi mediocrităţi pentru a le face foarte populare, dar, în acelaşi timp, le cumpăra şi le exploata în scopuri propagandistice. Un singur exemplu: este adevărat că Cezar Petrescu a scris întunecare, dar a scris şi ruşinosul Cei trei regi, în care linguşirea lui Carol II atinge marginile absurdului, dezertorul de pe front şi aventurierul ajungând ba părintele soldaţilor din tranşee, ba salvatorul satelor şi al plugarilor, ba domnitorul coborât din cer. În acest interval, şeful Ministerului Propagandei a fost Jean Pangal, Mare Maestru al Marii Loji Naţionale din România şi Suveran General Comandor al Supremului Consiliu de 33 din România, o personalitate autentică, în stare să transforme biografia catastrofală a lui Carol II într-o legendă credibilă. Aceasta nu a putut ţine însă loc de guvernare responsabila. Când cineva vorbeşte despre vârful economic din 1938, trebuie imediat să se întrebe dacă o ţară cu economie înfloritoare, cu democraţie şi armată puternice se poate prăbuşi în numai două luni, aşa cum s-a prăbuşit România

în 1940. Şi ce anume descopeream noi în 1940, când România Mare era sfârtecată spiritual şi teritorial în numai două luni: o economie ruinată, care nu-şi putea susţine armata şi o armată care nu-şi putea apăra teritoriul, rezervele bancare şi masa monetara aflate în suferinţă, Basarabia abandonată economic, social şi transformată în colonie de pedeapsă pentru funcţionarii corupţi, 80 din zona locuită a ţârii lipsită de cele mai elementare semne ale civilizaţiei – apă curentă, canalizare, curent electric, încălzire centrală, drumuri moderne, în plan politic – o clasă de politicieni închisă în propria sa oligarhie şi o mişcare radicală a tineretului naţionalist, care o zdruncina din toate temeliile. Justiţia făcea figuraţie, aceasta fiind perioada celor mai stranii sentinţe. Monarhia, stimată la suprafaţă şi preocupată de întreţinerea imaginii ei, cu fast, îşi încheiase rolul. După un rege glorios, a urmat o regină strălucită, apoi un rege copil detronat de tatăl său, urcat ilegitim pe Tron, o anularea a domniei legitime a copilului şi a legitimităţii statului între 1927 şi 1930, inclusiv cu transformarea regelui în moştenitor al Tronului. Regele s-a înconjurat imediat de o camarilă veroasa, cu care a condus statul, apoi a cedat provizoriu prerogativele sale fiului, fără să abdice, în timp ce şeful neîncoronat al statului a devenit un general, Ion Antonescu. Când acesta a fost înlăturat, regele nelegitim revendica din nou Tronul, dar ocupantul sovietic hotărăşte să-l recunoască drept rege pe Mihai I, până atunci rege neconstituţional, devenit din 30 august 1944 garant al unei Constituţii care nu se aplica. Ţara era condusă de înaltul Comandament Aliat (sovietic), într-un plan secundar, dar totuşi autentic, tânărul rege avea un frate mai mare în viaţă cu drepturi constituţionale la Tron. Cam aceasta este povestea reală a legitimităţii Monarhiei române între 1927 şi 1947. Cele două decenii de simulacru sunt cauza uşurinţei cu care a fost îndepărtată Monarhia, fără nici o reacţie din partea populaţiei şi fără sa lase alte urme decât câteva grupuri răzleţe de luptători în munţi,

care îi rămăseseră loiali regelui lor şi democraţiei fictive, precum şi nostalgia câtorva degringolaţi contemporani.

Numai această imagine poate explica prăbuşirea statului român într-un timp atât de scurt. Alta nu avem. Paginile de istorie care glorifică perioada interbelică rămân complet inexplicabile, ca şi pentru alte situaţii în care legenda istoriografică şi dorinţă expresă de eroizare a evenimentelor este urmată de explicaţii jenante pentru catastrofele care le-a urmat acestora. De cele mai multe ori, se bate monedă pe râul venit din afară. Astăzi avem posibilitatea să privim lucid lucrurile în faţă – măcar pentru a nu repeta erorile – şi mai avem şi puterea exemplului trăit de generaţii contemporane. Imaginea de prosperitate şi libertate a perioadei interbelice, simultană unui regim autocratic, corupt şi neconstituţional, este perfect similară aşa-numitei „perioade de liberalizare" din ultimii ani ai lui Gheorghe Gheorghiu-Dej şi din primii ani ai lui Nicolae Ceauşescu. Magazinele erau pline, se chefuia bine în familii şi prin restaurante, se făcea sport cu mare succes internaţional, se construia enorm şi repede, se publicau cărţi fundamentale ale literaturii universale, se tipăreau cărţi româneşti în tiraje ameţitoare, se făcea muzică multă şi de calitate, la televiziunea naţională se difuzau aproape toate filmele premiate cu Oscar. La un moment dat, relaţiile României cu Statele Unite au devenit privilegiate, pentru întregul lagăr comunist. Republica Socialistă România era singurul stat comunist din Europa care avea un acord cu Piaţa Comună. Cine ar putea spune însă că regimul politic era învestit de popor, că naţiunea se bucura de libertăţile fundamentale, că economia socialistă funcţiona pe baze realiste, că în spatele exploziei culturale nu se aflau compromisuri, altfel de neacceptat'? Iluzia avea la bază finanţarea condiţionată făcută de URSS, furnizarea preferenţială de petrol şi gaze naturale, precum şi împrumuturile externe occidentale în valoare de 11 miliarde de dolari. Se adăuga la secretul „succesului" şi o

dependenţă de instituţiile financiare internaţionale, care, în momentul trezirii la realitate a lui Ceauşescu, au costat naţiunea română un efort epuizant pentru plata datoriei externe.

Altfel spus, românilor le-a ieşit pe nas „perioada de liberalizare” şi au plâtit-o cu vârf şi îndesat, în 1940, spre deosebire de 1989, în loc de revoluţie instigată şi organizată din exterior, am avut o agresiune militară directă a Uniunii Sovietice şi o cedare la ameninţarea cu forţa militară. Statul nu a avut forţa să se opună, iar cetăţenii săi au continuat să moară eroic în războaie calde şi reci, apărând, în realitate, doar patria ideală pe care o aveau în suflet. De aceea, istoria crizelor sistemului politic din România şi, în particular, a loviturilor de stat este atât de important să fie scrisă fără menajamente.

Tabloul realist al nivelului de civilizafie.

Segmentată pe diferite intervale cronologice, imaginea perioadei interbelice s-a construit în principal pe propaganda multicoloră la adresa domniei lui Carol II între 1930 şi 1938. Trebuia arătat cu perseverenţă că aducerea lui Carol II pe tron prin lovitură de stat era o necesitate şi că a avut drept efect atât salvarea naţiunii, cât şi perspectiva dezvoltării economice. Până în 1930, România ridicase 172 de oraşe, dintre care numai şase aveau (puţin) peste 100 000 de locuitori, aspect al subdezvoltării urbanistice şi argument suplimentar pentru afirmaţia ca funcţionam, de fapt, ca un stat rural. Opt ani mai târziu „ancheta sanitară din 1938 a stabilit că, din 176 de oraşe, 74 erau lipsite de alimentare cu apă curentă, iar 123 nu aveau canalizare. În mahalale, apa se aducea de la fântâni sau de la cişmele amplasate în capătul străzilor. Lumina electrică nu ajungea în aceste zone. În Bucureşti, din 670 străzi, 371 erau luminate şi 299 nu aveau lumină electrică. Situaţia era mult mai gravă în oraşele mici”10. Să reţinem şi faptul că, în timpul primilor opt ani de domnie ai lui Carol II, au apărut doar patru oraşe. Burghezia ţârii, compusă din

mari industriaşi, mari comercianţi, bancheri, mari proprietari agricoli, ingineri particulari, economişti particulari şi rentieri reprezenta doar 0,12 din populaţia României, cifră simplă şi dezarmantă care arată clar imaginea unui stat care nu este, cu adevărat, capitalist. Din acest stupefiant 0,12, aproape jumătate era compusă din marii proprietari de pâmânt.11 Din aproximativ 18 000 000 de cetăţeni, 13 000 000 lucrau în agricultură, 600 000 erau funcţionari şi restul constituia o masă a bugetarilor, divers împărţită profesional. Chiar în rândurile burgheziei şi ale pseudoburgheziei – membri ai meritocraţiei medii – peste 63 depindeau de bugetul statului12. S-au înregistrat rezultate spectaculoase în producţia industrială, dar ele proveneau cu un procent zdrobitor din comercializarea rezervelor naturale şi din prelucrarea inferioară a acestora: „La petrolul şi lemnul din Vechiul Regat s-au adăugat bogăţiile Transilvaniei (mine de fier şi metalurgia Văii Jiului, metale neferoase, huilă şi sare). Sub impulsul liberalilor, reconstrucţia postbelică a fost rapidă, iar nivelul de viaţa, ridicat. Din 1923 până în 1938 producţia industrială s-a dublat, dar a rămas în venitul naţional inferioară agriculturii: 30 la 38”13. În ciuda viziunilor sale partizane asupra vieţii politice româneşti interbelice, Eugen Weber a observat cu precizie realităţile economice:„…Politica economică a ţârii în perioada interbelica a fost dominata de un mic grup de economişti aparţinând clasei de mijloc, formaţi în universităţile din Germania. Indiferent de partidul în cadrul căruia au optat să-şi realizeze cariera, toţi împărtăşeau idei similare cu privire la industrializare şi protecţionism, ceea ce îi făcea să aibă tendinţa de a-l sacrifica pe ţăran în favoarea intereselor industriale şi comerciale. Dar sărăcia ţăranului excludea posibilitatea dezvoltării unei pieţe interne; lipsa unor planuri de perspectivă a împiedicat creşterea raţională a resurselor naţionale şi a lăsat industria să se dezvolte sau să stagneze la întâmplare şi nu corespunzător nevoilor. O dezvoltare

exista, dar era vorba de una anarhică, costisitoare, risipitoare, care se găsea cu mult în urmă faţă de alte economii comparabile, între 1926 şi 1939 venitul per căpiţa a sporit cu 35 în Bulgaria, cu 11 în Grecia şi doar cu 8 în România”14. Saltul economic al ţârii a fost vizibil sub regimurile liberale. Mai întâi a existat scurta perioadă postbelică în care a funcţionat principiul „prin noi înşine” şi care a scos statul din criza economica. A urmat colapsul de sub guvernarea ţărănista, accentuat de efectele crizei mondiale. Momentul de vârf al creşterii economice s-a produs sub guvernarea Tătârescu, dar într-un mod nesănătos. Cifrele saltului făcut de România în economie între 1932 şi 1938 sunt impresionante la prima vedere: „Valoarea producţiei globale a industriei şi meseriilor a crescut în 1938 cu aproape 82, iar a agriculturii şi pădurilor cu circa 70”15. Mai ales în industria metalurgică valoarea producţiei a crescut cu peste 260, principalul client fiind Armata. Am ales doar câteva cifre spectaculoase, însă realitatea lor consta în saltul de la nimic sau foarte puţin la ceva, şi acela insuficient, în plus, dezvoltarea avea defecte structurale: „lipsa totală de corelaţie între rentabilitatea privată şi productivitate, în sensul că realizarea interesului optim pentru capitalist nu coincidea şi cu interesul optim naţional, între interesele individuale şi cele generale existând o contradicţie de neînlăturat în condiţiile sistemului economiei capitaliste şi a acţiunii legilor obiective proprii modului de producţie capitalist”’. Tradusă într-un limbaj actual, observaţia pune în lumină fenomene tipice capitalismului sălbatic, în care economia unui stat este exploatată mai mult pentru realizarea venitului rapid şi substanţial al investitorului şi care ia apoi o altă direcţie decât economia naţională, sarcina principală a investiţiei revenind aproape exclusiv Bugetului. De fapt, sub domnia lui Carol II dezvoltarea economică s-a desfăşurat printr-un circuit al valorilor economice care pornea de la Buget, de unde se dădeau marile comenzi

dirijate spre firme legate de camarilă, firmele realizau venituri substanţiale, din care mare parte se ducea în conturi personale interne sau externe ale patronilor, altă parte se îndrepta spre camarilă şi rege, iar produsul comandat de stat ajungea la client (cel mai important fiind Armata) unde se transforma în mijloc fix, nu producea nimic mai departe. Altă parte a producţiei – de exemplu, locomotivele – se îndrepta spre servicii, iar altă parte spre consum. Dintr-un astfel de circuit, controlat strict de camarilă şi de rege – adică centralizat – nu se putea naşte decât un sistem industrial monopolist, în care principalul motor al capitalismului, competiţia, lipsea, „în industria metalurgică, întreprinderile monopoliste deţineau 98 din capitalul investit, foloseau 86 din forţa motrice şi controlau 44 din valoarea producţiei.”17 Sistemul monopolist, în care un număr restrâns de firme deţinea în mod artificial controlul producţiei industriale, nu se putea menţine decât printr-un sprijin decisiv din partea statului. De aceea, regimul lui Carol II aplica unul din cele mai restrictive mecanisme vamale şi de taxe, pentru a proteja rentabilitatea artificială a industriilor clientelare. Dacă la acest tablou adăugăm faptul că majoritatea activităţii comerciale şi de industrie mică era dominată de evrei, vom avea o cu totul altă imagine despre saltul economic al României interbelice. „Românul se ocupa cu agricultura sau era slujbaş la stat. În schimb, mult mai nefastă era activitatea partidelor politice pentru locuitorii ţârii. Aceste partide, în special cel liberal, înfiinţau, la adăpostul unor bariere vamale prohibitive, industrii care fabricau articole de consum de calitate absolut inferioară şi la preţuri astronomice. Statul avea mijloace fiscale pentru a lovi în plutocraţia evreiască, însă aceste măsuri nu conveneau pentru că ar fi lovit şi în politicienii şi latifundiarii plutocraţi români.” Cu precizarea că referirea la partidul liberal acoperă generic şi imperfect guvernarea Tătârescu, trebuie subliniat că imaginea produsă de aceste surse nu este alta

decât a statului birocratic şi bugetar, nicidecum a unui stat capitalist în dezvoltare.

Cifrele cele mai elocvente sunt însă acelea comparative. Decalajul mare dintre România interbelică – prezentată în legende drept o forţă economică europeană, a cărei monedă era la paritate cu valutele occidentale!

— Şi statele capitaliste dezvoltate se traducea într-o producţie industrială pe cap de locuitor de 7,3 mai mică decât a Franţei, de 8,5 ori mai mică decât a Germaniei prăbuşite şi de 12 ori mai mică decât a Marii Britanii. Prezentată ca mare producătoare agricolă, România recolta în 1938 doar 12,6 chintale de grâu la hectar, în timp ce Danemarca, un stat fără tradiţie cerealieră şi cu suprafeţe mult mai mici, recolta 35,1 chintale la hectar. Comparaţiile cele mai şocante nu sunt însă cele cu statele occidentale dezvoltate, ci acelea cu statele din zonă. „în jurul anilor 1933-1935, înzestrarea agriculturii cu tractoare era de peste 3 ori mai mică decât în Ungaria, Cehoslovacia şi Germania”19, în sfârşit, în anul de vârf 1938, „venitul naţional al României era de aproape două ori mai mic decât al Cehoslovaciei şi Ungariei”20. Această situaţie nu a fost complet acoperită de propagandă. Câţiva economişti valoroşi au atras atenţia asupra dezvoltării nesănătoase a capitalismului în România. Cei doi mari economişti români ai acestei perioade au fost Virgil Madgearu şi Mihail Manoilescu.

Virgil Madgearu accepta realitatea societăţii româneşti subdezvoltate şi propunea o viziune socialist-rurală a tării, astfel încât România sa treacă la o politică de dezvoltare economică cu bazele în cooperative agricole de producţie, aducând statul la o bunăstare determinată organic nu numai de preponderenta agriculturii, dar şi de nivelul ridicat de modernizare a exploatării agricole. Viziunea pornea de la realitate şi căuta o soluţie pentru ceea ce putea să facă statul român în perioada interbelica, nu pentru ceea ce-şi dorea sau visa clasa politică. Opera

economică a lui Virgil Madgearu este, de fapt, un prim semnal de alarma profesionist la pericolul prăbuşirii economiei româneşti sub greutatea structurii defectuoase a statului şi a incapacităţii ca acest stat slab să răspundă marilor agresiuni externe, căutând cu eforturi imense să dezvolte o industrie capitalistă performantă într-un loc unde momentul prielnic a fost pierdut în decenii de reforme aproximative. Ca mereu în doctrinele ţărăniste, ce s-au tot enunţat în politica românească, Madgearu oferă soluţia statului agrarian: „Când ţesătura fundamentală a organizaţiei economice este formată de milioane de economii familiare ţărăneşti, care nu cunosc aproape deloc sistemul salariatului şi au o concepţie deosebită despre profit şi rentabilitate, iar întreprinderile economice nu sunt elementul predominant în viaţa socială, când, prin urmare, ordinea economică nu este capitalistă, ci social-agrară, Statul aflat în această situaţie trebuie să-şi orânduiască întrega sa politică, în aşa fel încât să deschidă drumul larg pentru dezvoltarea, în primul rând, a celulelor fundamentale ale organismului social, a economiilor ţărăneşti”21. Este reflexul în economie al constatării lui Nicolae lorga, în politică, şi anume că, în urma loviturii de stat din 1930, România a încetat să mai urmeze un plan de viitor şi a coborât doar la gestionarea unei realităţi imediate, descurcându-se. Stat social-agrar înapoiat, din punct de vedere al capitalismului, România ar fi trebuit – în viziunea lui Madgearu – să aplice un socialism prudent, controlat de un sistem democratic aproximativ, dar care sa împiedice alunecarea planului economic socialist spre comunism. Nu a reuşit. Unii colegi de partid cu Madgearu, ca Armând Călinescu, considerau că proiectul de „stat ţărănesc” al acestuia este o „tâmpenie”. Grigore Gafencu, alt membru marcant al PNŢ, avea să scrie în jurnalul său, pe aceeaşi temă: „Acest salt de la un extrem la altul, de la ţăranii de azi, lipsiţi de unelte şi de poftă de muncă, ducând o viaţă de mizerie în sate încă pe jumătate sălbatice, la

pătura ţărănească stâpânitoăre de mâine, izvor de lumină, de ştiinţă şi de civilizaţie («universităţile» şi «academiile» la ţară pregătesc această operă de «culturalizare» rurală!) vădeşte o închipuire bogată, în contrazicere, fireşte, cu legile istoriei, cu atât mai cuprinzătoare însă de devize politice, electorale şi demagogice”22.

Mihail Manoilescu prezenta o viziune de Dreapta, naţionalistă, dar cu interes pentru dezvoltarea industrială, capitalistă a statului. El considera că România nu trebuie să abandoneze planul dezvoltării economice, într-un raport echilibrat între industrie şi agricultură, ţara având potenţial şi, în plus, o perspectivă favorabilă prin evoluţia industrială rapidă demonstrată de Italia fascistă şi de Germania nazistă în Europa. Acest exemplu european avea la bază naţionalismul antidemocratic şi aspectele incipiente ale totalitarismului de Dreapta. Fără îndoială, economistul român pornea de la aceeaşi idee fundamentală a Dreptei conservatoare, conform căreia saltul economic spectaculos nu se poate produce decât prin conducerea autoritară a statului de către o elită responsabilă şi patriotică. Teoretic, Manoilescu a constatat două slăbiciuni majore ale statului român: o România Mare inconsistentă şi o România Mare ieftină. Mâi întâi, aspectul „cultural” al unirii: „A cere independenţa şi întregirea înseamnă pentru un neam a nu cere nimic. Căci acestea se confundă cu7dreptul la existenţă colectivă a neamului. Numai de aici în sus încep năzuinţele într-adevâr superioare şi idealurile pozitive de afirmare a personalităţii şi geniului colectiv al unui neam. Cât priveşte realizarea României întregite, ea reprezintă numai o înfăptuire pur formala, căreia urmează să i se dea de acum înainte conţinutul”21. Sec şi dur, ca un cristal: România Mare era o construcţie politică, diplomatică, recunoscută internaţional, ajunsă la dimensiunile ei teritoriale fireşti. Ea trebuia organizată economic şi administrativ ca un stat viabil. Scria atunci Mihail Manoilescu: „închizând definitiv ciclul revoluţiilor pentru

formă şi al revoluţiilor pentru drepturi, neamul nostru va face saltul cel mai mare din istoria lui în ziua când îşi va încorda puterile ca să atingă idealul calităţii”24. Nu l-a atins nici astăzi.

Din punct de vedere economic – scria atunci Manoilescu – „România este, în primul rând, ţara muncii ieftine”, „ţara materiilor prime ieftine”, „ţara combustibilului ieftin”, „ţara transportului ieftin”, pe scurt – România ieftină, o ţară care îşi vinde ieftin resursele naturale, consumă mai mult decât produce şi, mai ales, consumă aproape exclusiv din vinderea acestor resurse naturale, în plus, capitalul, care ar fi trebuit să producă dezvoltarea economică a statului, se afla în mâna străinilor, ca urmare a politicii iresponsabile a guvernărilor ţărăniste: „Politica economică promovată de naţional-ţărănişti a avut rezultate dezastruoase. Pe fondul crizei economice mondiale, când statele dezvoltate au luat măsuri de protejare a economiei lor naţionale, România a deschis porţile în faţa capitalului străin, a contractat mari împrumuturi externe, cu dobânzi foarte ridicate, în 1932, circa 40 din bugetul ţării era rezervat pentru plata externă”25. Ultima plată s-a făcut în anul 2001, sub guvernul Adrian Năstase – trei sute de milioane de dolari – către Suedia, pe fondul unui şantaj evident la cererile de finanţare prin FMI şi Banca Mondială, în faţa acelei realităţi economice anormale, care marca dependenţa totală a României interbelice de marile cercuri financiare, Mihail Manoilescu vedea soluţia în naţionalizarea capitalului din România. Pornind de la constatarea că „străinii sunt cu profitul, iar românii cu impozitele”, el lansa o teză care va fi plasata curând la baza legilor de românizare: „Naţionalismul economic pe frontul intern, adică românizarea vieţii economice, înseamnă trecerea veniturilor capitaliste din mâinile străinilor (a străinilor din afară sau a evreilor din România) în mâinile românilor, adică o operaţie folositoare naţiunei româneşti, în acest sens merită să observăm că, din punct de vedere al

avantajelor economice directe, este mai mare pasul pe care-l face ţara atunci când trece dela o industrie cu capital străin la una cu capital românesc, decât atunci când trece dela o economie pur agrara la o industrie cu capital străin”26. Manoilescu vedea, aşadar, o Românie cu mare potenţial agricol, în care industria menită să modernizeze şi să sprijine agricultura, prin contribuţia sa sporită la venitul naţional, se afla în mâinile străinilor. Aceştia transferau în străinătate toate beneficiile obţinute în România, astfel că investiţia în economia românească rămânea tot în obligaţia bugetului. Economistul român arăta, de fapt, că industria de care are nevoie România există, dar nu este a ei. Proiectul lui Manoilescu, chiar în condiţiile existenţei a două dictaturi, între 1938 şi 1944, s-a dovedit nerealist şi nu a putut fi pus în aplicare. L-au pus comuniştii sub Ana Pauker şi Gheorghiu-Dej, dar nu prin trecerea proprietăţii private străine în mâinile proprietăţii private româneşti, ci prin „naţionalizare”, termen impropriu prin care se înţelegea distrugerea proprietăţii private şi trecerea ei în proprietatea statului. Asta face analiza istorică mult mai dificilă şi responsabilitatea celor care au preluat puterea în 1990 mult mai grea. Din perspectivă marxistă, Lucreţiu Patraşcanu vedea perioada interbelică drept un timp al marilor dezvoltări industriale, mai ales în industria grea, deoarece ea aducea o creştere cantitativă a clasei muncitoare. Acest proces îi întărea convingerea în viitorul socialist al ţârii, pentru că o mărire substanţială a numărului muncitorilor dădea posibilitatea unui conţinut numeric şi pentru Partidul Comunist, altfel o adunătura de alogeni, de frustraţi români şi de agenţi sovietici. Activitatea Partidul Comunist, trimis în ilegalitate, depindea în totalitate de agentura sovietică, legendele cunoscute ale suferinţe or îndurate de comunişti „în beciurile Siguranţei” fiind, în realitate, câteva cazuri de spioni prinşi şi condamnaţi. Dedesubtul adâhc al mesajului dat de Lucretiu Pătrăşcanu în cartea sa Sub trei dictaturi era acela al

constituirii unui partid comunist românesc, compus din muncitori români. Este cumva paradoxal, dar până la revoluţia din 1989, industria românească s-a sprijinit substanţial pe navetist, de cele mai multe ori ţăran transformat dimineaţa îh muncitor industrial şi redevenit în fiecare seară din nou ţăran. Dacă ne amintim şi cine a populat masiv noile blocuri de locuinţe muncitoreşti, vom constata că tema lui Lucretiu Pătrăşcanu era cât se poate de autentică. Astfel se explică şi de ce anul 1944 a găsit Partidul Comunist cu un efectiv de sub o mie de membri, muncitorii fiind ataşaţi socialismului sindical şi legionarismului. Era o formă de adaptare la agresiunile oraşului. Pătrăşcanu observase destul de exact configuraţia statului român bugetar şi birocratic: „Statul nu apare sub formă de capitalist, ci de consumator. Nu face investiţii menite să producă beneficii. Din bugetul statului, sub formă de masive avansuri, plăţi anticipative de comenzi şi prime de încurajare, s-au defalcat, an de an, sume din ce în ce mai mari, puse apoi la dispoziţia iniţiativei particulare. O iniţiativă care lua nu rareori forma de adevărat jaf în banii contribuabililor”. Poziţia liderului comunist devine, poate, exponenţială pentru fundătura în care ajunsese România în aşa-zisul an de vârf 1938: aprig adversar al dictaturii regale, el vede soluţia tot într-o dictatură, dar a proletariatului.

Un proces sănătos al dezvoltării economice capitaliste a României Mari nu putea fi condus decât cu o elită politică şi cu o elită intelectuală de forţă. Care sunt marile nume politice ale perioadei interbelice? Ionel I. C. Brătianu – mort în 1927; I. G. Duca – asasinat în 1933; luliu Maniu în eternă opoziţie, sterilă şi mai degrabă distructivă; Averescu – consumat; lorga – compromis, Titulescu – numai în străinătate. Au mai rămas ca amintire doi poliţişti, oameni de casă ai regelui corupt: Gheorghe Tătărescu şi Armând Călinescu. Primul îşi datorează faima urii cu care a fost urmărit de luliu Maniu probabil, pentru că fusese martorul

secret al trădării „Marşului asupra Bucureştiului” – cel de-al doilea, pentru ca a murit asasinat de legionari. Doar intelectualitatea românească a reuşit performanţa remarcabilă de a crea o elită culturală. Am excelat în filosofie, artă, literatură, ştiinţe exacte. Ea a fost aproape în întregime naţionalistă, însă sub acesta elită se casca un hau. Din aproximativ 300 000 de studenţi şcolarizaţi în perioada interbelică, doar 9,5, în rnedie, terminau studiile universitare cu diplomă. Absolvenţi cu diplomă la Drept erau doar 7,1 din cei înscrişi, la Teologie doar 5,9 (!), la Ştiinţe doar 7,2, la Litere doar 10,2. O adevărată boemă, dar să nu ne lăsăm amăgiţi de gravitatea cifrelor. Această intelectualitate minimă era dominată de o uriaşă pătură mijlocie de o mediocritate agresivă, dedicată insistent dependenţei bugetare. Mişcarea legionară şi-a extras partizanii din aceste două straturi, fără capacitatea de a le aşeza într-un sistem coerent, dincoace de extremism.

Ne-a mai rămas ca moştenire imaginea dezvoltării învăţământului rural, scena copiilor de ţărani care mergeau la şcoală, desculţi, dar cu dragoste de carte. Fâcând apel la statistica realizată de losif I. Gabrea pentru primul deceniu de după Mărea Unire, Constantin Râdulescu-Motru avea să arate: „între anii 1921 /1932 au fost înscrişi în medie anuală în şcolile rurale (şcolile au fost 11 104 în 1921 /1932 şi 13 777 în 1931 /1932) un număr de elevi între l 245 914 şi l 795 037. Am avut astfel în timpul acestor zece ani un număr de aproximativ 16 000 000 de înscrişi. Dintre aceştia, au absolvit aproximativ numai 730 OOO”28. Uluitor! Din 16 000 000 de copii de ţărani trimişi la şcoala din sat, doar 4,5 o terminau! Să vedem situaţia de la oraş: „în şcolile urbane, situaţia este ceva mai bună, dar fără să se depărteze prea mult. Aci, îh aceeaşi ani, am avut 2 227 000 elevi înscrişi, dintre care au absolvit 174000. Rezultă un procent de 7,8! În şcoli medii, gimnazii, licee au fost înscrişi în aceeaşi perioadă l 243 911 de elevi, din care au absolvit doar 95 000. Aşadar, doar 7,6 au absolvit

învăţâmântul mediu în primul deceniu de după război. Aceşti copii cu educaţie incompletă vor avea, în 1940, când Mişcarea legionara va veni la putere, între 16 şi 26 de ani, adică vor fi exact stratul social cel mai dinamic al tineretului ţării. Putem înţelege acum de ce baza Mişcării legionare a explodat dintr-o dată după 1937, precum şi faptul că vinovăţia pentru expunerea unei întregi generaţii de tineri la experimentul extremist îşi are originea în erori politice şi administrative făcute cu mult înainte: peste 90 din tineretul ţării nu-şi terminase şcoala! Putem înţelege, de asemenea, şi de ce, după instalarea dictaturii comuniste, a fost nevoie de 20 de ani de programe de alfabetizare a ţării. Această realitate se află şi la baza înţelegerii unui anumit succes al comunismului, pornind de la fiul simplu de ţăran care era obligat să-şi urmeze şcoala până la capăt, iar aceasta era gratuită, intra în facultate fără examen şi ajungea, sub o formă sau alta, activist al regimului, şi terminând cu fiul de ţăran racolat direct de Securitate sau de organizaţia de partid şi crescut de ele în ura faţă de vechiul regim, îndreptându-se vertiginos spre un colaps economic şi politic, România va cunoaşte prima dictatură în 1938. Originea ei politică se află în lovitura de stat din 1930, nu atât prin aducerea lui Carol II pe Tron, cât prin lovitura dată sistemului democratic, vieţii partidelor, Constituţiei. După actul din 7-13 iunie 1930 ele şi-au pierdut complet credibilitatea şi, în scurt timp, cum am văzut din memoriile lui Nicolae lorga, să fi vrut, şi tot n-ar mai fi putut funcţiona. Puterea se concentrase în mâna camarilei conduse de Elena Lupescu, guvernele fâcând figuraţie, iar Parlamentul – o penibilă scenă de teatru comic, în 22 de ani de perioadă interbelică (1919-1940), România a cunoscut 33 de guverne. Dintre acestea, doar două au avut un mandat întreg de 4 ani – guvernul Ionel I. C. Brătianu (19 ianuarie 1922-29 martie 1926) şi guvernele Gheorghe Tătărescu (5 ianuarie 1934-28 decembrie 1937). Guvernele lui Tătărescu au cunoscut nu mai puţin de 24 de remanieri. Refâcând

calculul, vom constata ca în cei 14 ani ai perioadei interbelice am avut 31 de guverne. Tot între 1919 şi 1940 s-au organizat 11 alegeri generale, iar Parlamentul a cunoscut doar 2 legislaturi întregi! În nici un caz, nu este imaginea unei ţări cu sistem democratic autentic!

Pentru a completa tabloul realist al perioadei interbelice, să amintim că, după primul război mondial, România Mare cunoscut reforma agrară, reforma electorală şi o nouă Constituţie. Reforma agrară a atins aspecte de iraţional şi iresponsabilitate, căutându-se rezolvarea promisiunilor făcute ţăranilor în război, mobilizarea şi cointeresarea acestora în momentul greu al refugiului din Moldova. Pe de altă parte, reforma agrară a fost şi un răspuns al statului la agresiunea bolşevică, ştiut fiind că o clasă muncitoare substanţială nu aveam şi că bolşevismul ar fi avut succes doar dacă reuşea să răscoale ţăranii, aşa cum se întâmplase în 1907. Practic, atât putea face statul în faţa pericolului bolşevizării: reformă agrară, vot universal şi un guvern de forţă, cel al generalului Alexandru Averescu. Noua împroprietărire a ţăranilor venea din nou în contradicţie cu gradul de pregătire al societăţii: „Soluţiile preconizate se caracterizează printr-un anumit radicalism ce nu se potrivea – dincolo de bunele intenţii din acei ani – cu realităţile din România, atât în ce priveşte raportul de forţe social-politic, cât şi dorinţa ţărănimii de a avea pământ în proprietatea proprie”30, într-adevăr, o reforma agrară era bună şi necesară, dar la situaţia reală a ţărănimii şi agriculturii române, reforma agrară făcută în grabă imediat după război nu a avut decât un singur efect: o gravă lovitură dată regimului proprietăţii. Practic, vechii şi noii generaţii de ţărani li s-a arătat încă o dată că proprietatea privată poate fi desfiinţată printr-o lege. A lua peste noapte moşiile marilor proprietari şi a le împărţi ţăranilor a reprezentat atunci, practic, ruinarea fundamentului regimului proprietăţii în România. Totodată, a lovit brutal şi iresponsabil tocmai în clasa cea mai puternică, în stare să

se opună până la moarte şi prin toate mijloacele comunismului. Temeliile economice ale aristocraţiei, ale elitei economice româneşti au fost aproape nimicite. Astfel, a fost distrusă Dreapta economică şi politică a ţării, exact când statul era cel mai violent atacat de mesajul marxist. Este uşor să găsim vinovaţii în suprastructura Puterii: regele Ferdinand era un figurant, iar Ionel I. C. Brătianu avea mari probleme de credibilitate. Va trebui să acceptăm că, într-o totală bună intenţie din partea celor doi factori de putere, ţara ieşise atât de slăbită din război, încât nu a avut alte soluţii Ia dispoziţie. Speranţa sa a stat încă o dată în clasa politică. Cu simţul său naţional atât de fin, Take lonescu, el însuşi marea speranţă pierdută tragic a. curentului de Dreapta, avea să creadă că generaţia politică dinainte de război, epuizată în „luptele sterpe inerente unei ţâri de arbitrar aziatic, de impostură şi de ieftin şi echivoc politicianism şi în stupidele compromisuri cotidiane cu o lume mălâiaţă şi umoristică, cu o biată vermină de apelpisiţi şi de cabotini politici carnavaleşti”31, avea să-şi răscumpere toate păcatele prin înfăptuirea Marii Uniri. S-a înşelat. Probabil inconştient, având în vedere personalităţile implicate în acest proces, a fost clătinată, în mentalitatea cetăţenilor români, credinţa în natura sfântă a proprietăţii private, unul din aspectele secundare generate de erorile reformei agrare fiind exportul de capital. Cetăţenii României, şi foarte bogaţi, şi îmbogăţiţi peste noapte, şi funcţionari care au dat un „tun”, vor plasa ilegal în băncile din străinătate sume imense şi valori greu de măsurat în toată perioada interbelica, neîncrezători în stabilitatea legislativă a ţârii. Când a fost dată, în 1932, o lege a conversiunii datoriilor, pentru a uşura din nou situaţia ţărănimii, imaginea fixată în mentalitatea locuitorului de la sat a fost una şi foarte durabilă: putem să facem oricâte împrumuturi şi datorii, vine statul până la urma şi le şterge. Bazele capitalismului erau încă o dată călcate în picioare. Un exemplu de bun-simţ ar putea ţine loc de sinteză pentru

modul în care a fost abordată problema agriculturii în România. Orice stat abia ieşit dintr-o conflagraţie ştie că războiul distruge exploatarea agricolă, lasă pământuri necultivate, compromite recolte, afectează calitatea însamânţărilor, pe de o parte, şi atacă fondul genetic al zootehniei, pe de altă parte. Vitele sunt sacrificate masiv, iar cele care supravieţuiesc sunt slăbite, subnutrite, expuse degenerării. La sfirşitul războiului, un stat responsabil intervine în agricultură cu masuri specifice, etapizate pe câţiva ani, astfel încât necesara reformă agrară să se desfăşoare după un plan de redresare rapidă a fondului cerealier, forestier sau zootehnic. Numai anumite măsuri – cum sunt, de exemplu, mărirea numărului de păşuni sau orientarea centralizată a culturilor – pot da rezultate. O reformă agrară aplicată oamenilor, nu fondului agricol este doar o măsură politică, nu una ştiinţifică. Noi am făcut de fiecare dată, din 1864 şi până în 2000, acelaşi lucru: am împărţit pământ oamenilor, care au pus pe el ce-au vrut, păşunile şi pădurile au fost un permanent subiect de tribunal – urmare a distrugerii sistemului juridic ancestral al satului românesc şi înlocuirii acestuia cu instituţii franceze – iar echilibrul efectivelor de animale s-a reglat prin export.

Constatarea erorilor de conducere din perioada interbelică este valabilă şi din punctul de vedere al abordării postbelice a reformei electorale. S-a introdus votul universal într-o societate complet nepregătită pentru el. Fără a mai intra în detalii, este însă de subliniat că reforma electorală a avut, în substratul său, un alt fenomen periculos: în timp ce ţara se mărea, nucleul său politic se dilua. Astfel, în sistemul electoral din România s-a introdus principiul primei majoritare, simbol al inconsistenţei regimului democratic: „Legea electorală din 27 martie 1926 prevedea că repartizarea mandatelor pentru Adunarea Deputaţilor se făcea, după totalizarea voturilor şi calcularea ponderii partidelor la nivelul întregii ţari, astfel:

partidul care obţinea cel puţin 40 din totalul voturilor beneficia de prima majoritară, primind 50 din mandate; restul de 50 din mandate se repartizau între toate partidele (listele) participante, inclusiv cea majoritară”32. Această improvizaţie electorală, în care un partid ce nu atinge majoritatea primeşte voturi „din burtă”, ale unor alegători care au votat altceva, poate chiar contra partidului beneficiar, a fost o oglindă fidelă a naturii aproximative a sistemului democratic din România. Chiar şi principiul elementar al deciziei majorităţii era afectat. El punea în discuţie foarte serios legitimitatea regimului politic din ţara noastră, în ultimul deceniu al secolului XX – numit al libertăţii anarhice – tot mai mulţi istorici de ţinută au început să prezinte perioada interbelică în adevărata sa lumină, cu lacunele sale instituţionale şi cu slăbiciunile ei sociale periculoase: „Aceste reforme au tulburat, cum era şi firesc, echilibrul social; pe temeiul votului universal s-a ridicat multă pleavă politică, de dreapta ca şi de stânga, la sate, la oraşe şi până pe treptele Palatului regal. Din nefericire pentru ţară, generaţia ctitorilor a dispărut neaşteptat de repede, iar cei câţiva rămaşi au fost repede depăşiţi de valul nou-veniţilor şi de cursul evenimentelor. Noua generaţie politică, cea născută din reforme, cea de după 1930, nu mai seamănă cu generaţia bâtrânilor: corupţia, violenţa, arivismul au înlocuit civilitatea vechii elite politice. Fenomenul era, desigur european, dar această generalitate nu-l face măi atractiv. Ca urmare, oamenii noi, care nu ar fi putut apărea fără liberalizarea vieţii politice de la începutul anilor ’20 şi care ar fi trebuit să consolideze România Mare, în fapt au distrus-o, cu mult înainte de dezmembrarea ei de către puterile totalitare şi sateliţii lor”33, în condiţiile unei astfel de improvizaţii statale, cu pâmmtul luat abuziv de la proprietari şi dat ţăranilor lipsiţi de mijloace de a-l exploata, cu un Parlament compus artificial, din procente nerealiste, România nici nu avea cum să reziste agresiunilor externe care au urmat,

fiind, efectiv, un stat înapoiat şi cu dezvoltare socială întârziatâ. De altfel, dacă privim cu alţi ochi evenimentele politice ale sfârşitului celui de-al doilea război mondial, vom observa că, la numai două decenii după o reformă agrară radicală, bătălia electorală s-a dat tot pe subiectul împroprietăririi, la 23 martie 1945 jegjferându-se o nouă reformă agrara. Altfel spus, ţăranilor li se tot dădea pământ, la intervale de câţiva ani sau de decenii, şi problema agrară tot nu se rezolva. Nu se poate să nu ne ridicăm mari semne de întrebare asupra unei economii care produce astfel de modificări structurale şi face reforme agrare la intervale atât de scurte: 1864, 1879, 1882, 1889, 1893, 1907, 1912, 1921, 1932, 1945. Este, mai degrabă, o serie neagră.

Primul intelectual român care a atins, după revoluţia din 1989, esenţă fenomenului, scoţând la suprafaţa analitică nocivităţile istorice ale reformei electorale de la sfârşitul primului război mondial, a fost Horiă Roman Patapievici34. Din păcate, caracterul eufuistic al textului său a limitat accesul la sensurile sale profunde doar la un grup foarte restrihs de intelectuali de extracţie umanistă, impactul politic sau social fiind nul. Totuşi, adevărul a fost spus, şi din rândurile societăţii civile, şi din rândurile istoricilor. Asumarea lui în practica politicii guvernelor postdecembriste continuă să întârzie, motiv pentru care principalele fenomene negative ale istoriei României moderne şi contemporane vor continua să se repete. Toate aceste fenomene negative ale perioadei interbelice sunt cel mai bine simbolizate prin rezultatul politic: distrugerea sistemului democratic parlamentar prin lovitura de stat condusă de luliu Maniu în 1930 a permis concentrarea puterii la vârf, favorizând regimul autoritar al lui Carol II şi uşurihd activitatea ocultă a camarilei.

Capitolul II.
CAMARILA, CENTRU DE PUTERE ÎN STAT.

Moto:

Lupescu, regele, Malaxa, Aristid Blank şi Gavrilă Marinescu. Iată sovietul de soldaţi şi şperţari care hotărăsc astăzi soarta guvernelor noastre.

CONSTANTIN ARGETOIANU.

Cuvântul camarilă provine din limba spaniolă şi însemna, la origină, o încăpere mică (diminutiv de la cămara „cameră"), anexă a dormitorului regal al regelui Spaniei, unde acesta se izola, împreună cu consilierii săi intimi, pentru a nu fi auzit de. Slugi sau de oamenii Inchiziţiei. Faptul că în acel loc se luau decizii fără controlul Bisericii sau al Cortesurilor a născut reacţia publica a acestor instituţii, care au răspândit prin zvon noţiunile de „camarilă", ca centru de putere nociv, şi de „om de camarilă", ca persoană care influenţează ocult deciziile regelui. Cuvântul a început să circule în Europa, cu sensurile sale mult deformate, după secolul al XVII-lea, dar, păstrându-şi individualitatea spaniolă, fiind folosit doar când era vorba de obiceiurile acelei Curţi. Termenul a făcut însă marea sa carieră în presa comunist-revoluţionară a anilor 1848-1849, când a fost atribuit anturajului de represiune sângeroasă al lui Friedrich Wilhelm IV al Prusiei. Ideea de grup restrâns care îl controlează pe lider a fost întărită de notorietatea faptului că regele Prusiei era lovit de o afecţiune mintală, responsabilitatea acţiunii politice fiind atribuită astfel camarilei. Deşi nu este un amănunt determinant pentru cazul Carol II, el este totuşi un amănunt prezent în cazul camarilei carliste, aşa cum vom arăta la analiza cazului medical Carol II. Folosit în Franţa, termenul de camarilă a fost asociat şi apoi identificat cu sensul peiorativ pe care îl luase acolo cuvântul boudoir – încăperea secretă în care îşi primeau femeile amanţii şi îşi exercitau prin aceştia influenţa asupra treburilor statului. Sub această nuanţa – de camarilă de femei – a fost importat termenul şi la noi, fiind folosit pentru prima oară cu temei în cazul Alexandru loan Cuza. Ca definiţie modernă, camarila este un grup restrâns de intimi

ai puterii supreme care-şi exercită influenţa asupra unui şef de stat, controlându-i deciziile, în presa şi memorialistica perioadei interbelice vom întâlni destul de des şi cuvântul cabală, pentru a descrie acţiunile oculte ale camarilei în viaţa politică. Semnificaţia sa autentică era aceea de „mistică evreiască”35, semnificaţie pe care vocabularul european o pierduse o dată cu Reforma, dar a regăsit-o odată cu apariţia antisemitismului modern. Pentru România, termenul de cabala, identifica nu numai intrigile camarilei, dar şi caracterul lor evreiesc, prin conducerea acesteia de către Elena Lupescu.

Sprijinul din rândurile Armatei. El a apărut la aproximativ doi ani după fuga lui Carol în străinătate din 1925. Aşa cum am văzut în volumul II al acestei lucrări, motivul principal al fugii sale a fost descoperirea scandalului Armstrong-Fokker, fapt confirmat astăzi de surse care au avut acces la documente ale Ministerului de Externe al Germaniei36. Ancheta declanşată de guvern a dus la pedepsirea unor ofiţeri, dar a creat şi o asociere de imagine între ideea falsa că prinţul Carol a fost ostracizat de Ionel Brâtianu şi situaţia de victime a ofiţerilor implicaţi, în rândurile Armatei a continuat să persiste un sentiment de ataşament faţă de prinţul Carol, nu numai pentru faptul că avea numeroase aventuri erotice – chestie la modă printre militari, dovadă de bărbăţie etc.

— Dar, în primul rând, pentru credinţa că, din poziţia înaltă pe care o deţinea, prinţul Carol putea obţine direct, repede şi sigur fond cri suplimentare pentru înzestrare. Fie că priveau acest aspect din perspectiva intereselor naţionale de apărare, fie ca vedeau în el o sursă de câştig ilicit, mulţi militari cu grade şi funcţii înalte au preferat orientarea simpatiilor către Carol, decât subordonarea unei Regente compuse din oameni ce nu se puteau constitui omeneşte în „Cap al Oştirei”. Se adăuga faptul că aveam un rege în vârstă de cinci ani. În Armată, aceste amănunte, pe care societatea civila le ridiculizează, sunt foarte sensibile.

Cine nu le înţelege şi nu le gestionează riscă să se trezească „peste noapte” cu un puci. Luliu Maniu a fost singurul om politic al momentului care a înţeles acest fenomen subteran, dezamorsându-l o dată în prima sa guvernare (1928-1930) şi căutând cu disperare să-l controleze în a treia sa guvernare (1932-1933), când se temea de o lovitură de stat militară. Pe toată durata activităţii sale politice din Opozifie, luliu Maniu va întreţine relaţii informative în rândurile Armatei, acţiune care îl va duce, la un moment dat, la înţelegerile din 1940 cu generalul Ion Antonescu, relaţii care îl vor costa în final libertatea, surprins de comunişti furnizând anglo-ame-ricanilor informaţii militare.

Într-o ţară unde laşităţile şi lipsa de pregătire ale corpului ofiţeresc de grade mari a dus la dezastrul din primul război mondial, urmate de eroizarea artificiala a acestuia după război, laşităţile şi defectele personale ale prinţului Carol se pierdeau în decor. Oricum, însă, fenomenul nu poate fi generalizat. Observând calitatea profesională şi morală a ofiţerilor care s-au ataşat de Carol după întoarcerea sa în fără, vom ajunge uşor la concluzia că a fost vorba de carierişti. Conducerea Marelui Stat-Major, precum şi ofiţerii de rând îl dispreţuiau pe aventurierul autor al unor infracţiuni condamnate de Codul Justiţiei Militare şi de Codul Penal. După moartea regelui Ferdinand şi retrezirea interesului lui Carol pentru ţară, francmasoneria îi va facilita accesul la informaţii din interiorul Armatei şi va lucra propagandistic pentru îmbunătăţirea imaginii lui. În dimineaţa de 7 iunie 1930, când Carol a început să-şi formeze echipa personala, numindu-l pe un aparent oarecare Buhman secretar particular şi pe un aparent oarecare Strassmănn, şef de cabinet, la Palatul Cotroceni, în încăperea unde şi-a desfăşurat toate negocierile vizând alegerea sa ca rege se afla acelaşi comandor francmason Nicolae Păiş37. Principala calitate a prinţului, care se punea atunci în lumină, era autoritatea, valoare dragă

militarilor şi cu adevărat necesară în acea perioadă. Calculul militarilor, ca şi al politicienilor, a fost greşit, Carol II văzând în Armată doar principalul vehicul al unor afaceri foarte bănoase şi un corp căruia îi putea schimba foarte des uniformele şi decoraţiile imaginate de el. Proiectul politic al lui Carol II. Ceea ce nu se spunea este faptul că modelul de autoritate ales de Carol se numea Benito Mussolini, dictatorul Italiei. Prinţul român admira fascismul – reamintesc că aceasta este denumirea corectă şi exclusivă a socialismului italian – şi, mai ales, realizările sale sociale, legislative şi economice. Trebuie spus că regimul mussolinian, înainte să devină intervenţionist pe plan internaţional, reuşise să redreseze Italia, să o scoată din mizerie şi să o aducă la standardul de mare putere europeană. Aceasta a fost o performanţă remarcabila, în primul rând de natură economică, care n-a putut fi contestată nici de cei mai aprigi duşmani, dar continuă să fie ascunsă, pentru a păstra regimului mussolinian natura criminală cu care a ieşit din istorie. Constatând că în societatea italiană a anului 1924 persistă confruntarea între clase şi, în consecinţă, pericolul bolşevizării, Mussolini a lansat un program vast de reforme politice, administrative şi economice vizând controlul centralizat al statului asupra întregii societăţi. Spre deosebire de naţional-socialismul german, care fundamenta principiul partidului totalitar /rasei totalitare, socialismul italian urmărea cooperarea între patronat şi proletariat în condiţiile curentului corporatist, pe principiul statului totalitar. Statul controla toate procesele şi, măi ales, dirija investiţiile în folosul public, printr-un program politic luminat, astfel că, pe de o parte, bazele producţiei erau salvate, iar, pe de altă parte, toată lumea avea de lucru. Constituirea unui nucleu de elite administrative, precum şi adoptarea naţionalismului de factură tradiţională împingeau guvernarea lui Mussolini către Dreapta. Aşa se face că, din poziţia de conducător ăl statului totalitar, fostul comunist şi francmason Mussolini a

pornit cu o reformă legislativă care a cointeresat patronatul şi sindicatele la muncă şi profit, sub auspiciile statului unitar italian, în celebrul Discurs al Ascensiunii din 26 mai 1927, Mussolini anunţa programul politic naţionalist destinat dezvoltării economice a Italiei, înconjurat de specialişti şi de tehnicieni remarcabili, cum a fost ministrul agriculturii, Giacomo Acerbo, sau celebrul ministru al instrucţiei publice, Giovanni Gentile, (care provenea din rândul liberalilor), Mussolini a putut dezamorsa tensiunea ideologică a naţiunii fără să facă apel la antisemitism, lagăre de exterminare sau teorii aberante ale rasei. Propaganda antifascistă este cea care l-a prezentat ca pe un caraghios pe Benito Mussolini, pentru că nu-l putea acuza de crime rasiale. Se strâmba, lua poziţii teatrale, părea mai italian decât alţii, dar rămâne în istorie personalitatea care a condus saltul Italiei de la subdezvoltare la condiţia de stat capitalist dezvoltat.

O lege fascistă anume îi plăcea lui Carol Caraiman cel mai mult: reforma politică din 24 decembrie 1925 – în aceeaşi zi Carol lua decizia de a renunţa la Tron şi venea la Milano!

— Reformă prin care se legifera „reîntroarcerea la un guvern neparlamentar, dar constituţional, răspunzător faţă de rege, nu faţă de Parlament”38. Este modelul cu care s-a întors Carol în cap şi pe care a încercat să-l aplice României, reuşind să-l impună prin lovitura de stat din 1938, dar eşuând tocmai în partea esenţială: baza sa economică. El a înlocuit succesul economic cu propaganda despre succesul economic.

Nucleul prim al camarilei. Pe vremea cât s-a aflat în Franţa, în jurul lui Carol s-a constituit un cuplu de intimi, Elena Lupescu şi Constantin (Puiu) Dumitrescu, care reuşise destul de uşor să-l domine, atât prin controlul asupra gravelor sale probleme fizice şi psihice – pe care le vom analiza mai jos – dar şi în privinţa dirijării voinţei acestuia de a se întoarce în ţară şi a prelua conducerea autoritară a statului. Aflând că ofiţerii români aflaţi la studii

în Franţa sunt carlişti şi că unul dintre ei, un anume Teodoru, a devenit secretar al lui Carol Caraiman, I. G. Duca a ordonat o anchetă discreta şi chemarea în ţară a celui vinovat. Acesta l-a lăsat provizoriu în loc pe cumnatul său, Puiu Dumitrescu. „Zvelt de talie şi mai mult simpatic la prima vedere, familiar şi spurcat la gură, devenea odios la a doua. Analfabet, dar inteligent, sau, mai bine zis, deştept şi şiret, fără nici un scrupul, gata sa facă orice pentru parale, devenise indispensabil regelui, ca o găleată pentru lături”3, Puiu Dumitrescu a intrat rapid într-o relaţie intimă cu Elena Lupescu, prin a cărei intervenţie tânârul iubit a rămas secretar particular al fostului prinţ moştenitor. Victimă a unor tulburări de comportament, care se vor accentua în jurul vârstei de 35-36 de ani, Carol va ceda iniţiativa în mâna celor doi. Dotat cu o inteligenţă speculativă, accelerată biologic de simptomele bolii sale, priapismul, Carol se va înscrie în acest triunghi cu o contribuţie distincta, şi anume partea de joc politic menit să distrugă partidele din România şi să aducă statul la un regim de conducere autoritară după modelul fascist. Elena Lupescu şi Puiu Dumitrescu aveau misiunea de a stâpâni informaţional şi ocult centrele de putere ale statului şi de a asigura atât baza financiară a puterii centrale, cât şi rezerva financiară personală a triunghiului. Doctrina politică a acestui nucleu nu avea nici o importanţă, chiar modelul fascist fiind doar un instrument cazuistic pentru un anumit tip de gestionare a puterii, motiv pentru care în acţiunile viitoare ale nucleului de putere din jurul lui Carol (de fapt, al Elenei Lupescu) vom întâlni şi atitudini comuniste, şi ale capitalismului sălbatic, şi semite, şi antisemite, şi progermane, şi prosovietice, filofranceze sau italofobe, funcţie de modul în care interpreta triunghiul impactul lor asupra intereselor proprii. Principalele ţinte ale grupului Carol – Elena Lupescu – Puiu Dumitrescu (ulterior Ernest Urdăreanu) au fost, pe rând, individualizarea puterii prin constituirea unui suport politic

pentru noul rege, apoi concentrarea puterii la vârf prin formarea unei camarile unite şi eficiente şi, în final, gestionarea puterii.

Gestionarea puterii, în viziunea de inspiraţie fascista a lui Carol II, urmarea configurarea unui stat român condus autoritar şi luminat de rege, cu eliminarea Parlamentului şi cu subordonarea directa a guvernului de către suveran, precum şi prin constituirea unei forţe politice unice (partid unic) al cărei şef neoficial, dar incontestabil, sa fie chiar regele, dublat de un prim-ministru, „mâna dreapta”.

Sub acest plan general au funcţionat câteva scenarii de maxima importanţă pentru ţară, pe care noi avem obligaţia să le cunoaştem şi să le înţelegem, scenarii care, fie că s-au finalizat, fie că au eşuat, au influenţat subteran evoluţia statului român, constituindu-se, până la urma, în schelet discret al istoriei acestei perioade. Aşadar, sub planul general al gestionării puterii în scopuri personale s-au aflat:

Planul francmasonic extern, menit să conserve România ca platformă pentru supravieţuirea sau afluxul evreilor dintr-un mediu european tot mai ostil.

Planul sovietic, urmărind slăbirea capacităţii generale de apărare a ţării şi intrarea acesteia în sfera de influenţă a Marii Puteri de la Răsărit.

Elena Lupescu a fost legată de ambele scenarii. Deşi arhivele noastre sunt distruse în mare parte40, o serie de documente şi mărturii importante confirmă afirmaţia de mai sus. Nu avem până acum dovezi că regele Carol ar fi acţionat conştient pe aceste planuri, fiind dispus să accepte doar până la un punct protejarea evreilor, şi afişându-se aparent ostil Uniunii Sovietice. Chiar daca era poreclit „regele bolşevic”, din cauza viziunilor sale socialiste, Carol se orienta, cum am văzut, către socialismul italian (fascism), nu spre bolşevismul autentic din URSS. Dar trebuie să luăm în calcul şi faptul că, la punerea în aplicare a acelor scenarii, au intervenit amendamente personale (provenite din caracterul imoral al regelui), mentalităţi balcanice,

hazardul, transformarea vendettei personale a lui Iuliu Maniu în curent de opoziţie viabil, precum şi reacţia publică a unor factori legaţi de interese strict naţionale, cum au fost Partidul Naţional Liberal sau Mişcarea legionară.

Actori ai loviturii de stat. În opinia lui Pamfil Şeicaru, legaturile din străinătate ale lui Carol cu partidele politice din ţară nu erau atât de importante, pentru că „cea mai utilă nu-i putea fi decât legătura cu ofiţerii, şi aceasta i-a fost înlesnită de secretarul lui particular, C. Dumitrescu, prin mijlocirea tatălui său, care era colonel”41. Afirmaţia este superficiala, în primul rând, colonelul Dumitrescu, tatăl lui Puiu, era la vremea aceea şef de comisariat militar în Constanţa, fără nici o influenţă asupra atitudinii Armatei, în al doilea rând, ştim că propaganda carlistâ în Armată a fost desfăşurată de francmasoneria naţională şi, pe aceeaşi platformă logistică, de prinţul Nicolae. Putem presupune şi influenţa reginei Măria – care nu a încetat să-şi dorească revenirea fiului mai mare pe Tron – în relaţia cu comandanţii celor două regimente de vânători din Bucureşti, de care era legată direct şi sentimental prin imaginea sa în Armată, într-adevâr, cei doi comandanţi, coloneii Paul Teodorescu şi Gabriel Marinescu, l-au luat sub protecţia lor imediat după sosirea clandestină de pe aeroportul Băneasa şi l-au dus cu fanfară la Palatul Cotroceni, fapt inexplicabil din punct de vedere militar, pentru că reprezenta un act de insubordonare şi răzvrătire pasibil de cele mai grave pedepse. Pe de altă parte, se invocă prezenţa mai multor militari de grade medii în anturajul conspirativ al lui Carol. Este vorba de locotenent-colonelul Victor Precup şi de maiorul Ion Nicoară, care asigurau curieratul spre şi dinspre ţară, de colonelul Dahintean şi de căpitanul Cristescu, atraşi în conspiraţie din poziţiile lor de comandă locală în aviaţia militară, cu sopul exclusiv de a asigura etapele călătoriei cu avionul spre ţară, şi de un anume Nicolae Gatoski, însărcinat cu preluarea mesajelor trimise din Franţa. Rolul celor doi

ofiţeri de aviaţie s-a dovedit important, deoarece prezenţa lui Carol pe teritoriul României fusese semnalată la Bucureşti încă de la aterizarea pe aerodromul Someşeni, fiind posibilă astfel o doborâre a avionului său pe traseul spre Bucureşti. De aceea, angajarea unei escadrile în misiunea de însoţire. Dar acest lucru nu se putea face decât printr-un ordin superior de sorginte guvernamentală. Se adăugau locotenent-colonelul Nicolae Tâtăranu, ataşatul militar al României la Paris, şi un oarecare Fericianu, fost angajat în Ministerul de Finanţe, care avea misiunea de a asigura o eventuală aterizare forţată a avionului lui Carol pe teritoriul Ungariei. Felul în care s-a produs venirea clandestină în ţară, demonstrează că toţi militarii implicaţi au fost executanţi ai unui plan, nicidecum autori. Greutatea responsabilităţii pentru venirea clandestină a lui Carol Caraiman în ţară stă pe umerii prim-mi-nistrului luliu Maniu, aflat într-un permanent schimb de informaţii cu ofiţerii conspiratori, pe care bineînţeles că nu i-a îndepărtat din Armată sau arestat, deşi duceau o activitate evident ilegală. Să nu uităm că, înaintea evenimentului, Maniu l-a numit ministru al Apărării Naţionale pe generalul Condiescu, omul lui Carol. Cine să-i aresteze?

Este semnificativă pentru implicarea guvernului ţărănist în conspiraţia din 1930 întâmplarea povestită de Alexandru Vaida Voevod lui Grigore Gafencu. Exasperat de exagerările şi de gafele propagandei carliste, interzise prin cenzură, Vaida se hotărăşte să scrie el o broşură procarlistâ, pe care o intitulează Să vină Salvatorul. Vaida era ministru de Interne în exerciţiu al ţării! Broşura a fost tipărită la tipografia subsecretarului de stat din Ministerul de Interne, care s-a ocupat şi cu difuzarea ei în oraş. Câteva exemplare sunt aruncate şi prin ferestrele deschise ale Palatului Regal, probabil, mizându-se pe faptul că regele Mihai I, având 8 ani, învăţase deja să citească. Siguranţa, alertată de apariţia acelei broşuri, îl informează pe ministrul de Interne, Vaida. Mimând perfect inocenţa, autorul broşurii

convoacă toate autorităţile de informaţii şi anchetă şi le cere capul autorului şi al tipografului. Raportul Siguranţei îi dădea ca presupuşi vinovaţi pe Grigore Filipescu şi pe Radu Budişteanu. Dincolo de incompetenţa Siguranţei, incidentul îi demonstrează lui Vaida şi cât de uşor îi va fi conspiraţiei să reuşească. Scena este exponenţială pentru încadrarea acţiunii din iunie 1930 în categoria loviturilor de stat, care presupun acţiunea conspirativă din interiorul structurilor de stat.

Dar să privim şi altfel lucrurile: locotenent-colonelul Nicolae Tătăranu, ataşatul militar în Franţa, le furnizează lui Carol şi lui puiu Dumitrescu paşapoarte false; colonelul Dahintean, comandantul Grupului II de Aviaţie Cluj, pregăteşte aeroportul Someşeni pentru aterizarea, alimentarea şi decolarea spre Bucureşti a avionului, gardat de o escadrilă menită să-i asigure siguranţa zborului împotriva doborârii ca urmare a unui ordin unilateral; comandanţii unor regimente din Bucureşti scot subunităţile şi fanfara în stradă şi defilează cu ele prin tot oraşul, până la palatul Cotroceni. Poate să creadă cineva că astfel de acţiuni ilegale se desfăşurau fără a fi cunoscute de conducerea Armatei, cel puţin prin intermediul serviciului de contrainformaţii, şi, implicit, de conducerea statului? Ori aveam o armată dezorganizată, în care ofiţerii îşi părăseau posturile şi se ocupau cu naveta pe traseul Paris – Budapesta – Bucureşti, în timp ce alţi ofiţeri mişcau escadrile şi regimente după capul lor, ori trebuie să acceptăm că folosirea militarilor şi a funcţiilor acestora în Armată a fost aprobată de conducerea statului. Cel puţin într-un caz, Carol a lămurit lucrurile în memoriile sale: „Am cerut generalului Cihosky, n.a. să se intervie în chestiunea ostracismului şi ca Tătăranu să aibe dreptul de a veni continuu în legătură cu mine. Întrevederea a avut loc cu ştirea lui Maniu”42. Aşadar, autorii loviturii de stat se află în zona politică. De altfel, marginalizarea ulterioară a majorităţii militarilor care au participat la aducerea lui

Carol în ţară, fapt care va genera şi tentativa de asasinat a lui Victor Precup, arată că ei acţionaseră din ordin. Doar Gavrilâ Marinescu va rămâne lângă rege, impresionâhdu-l pe acesta prin brutalitate şi servilism.

Fără îndoială că, urmărit de proiectul său de domnie autoritară, Carol s-a aflat de la început în situaţia unui conflict cu proiectul lui luliu Maniu. Fiecare vedea altceva în aşa-numita „restauraţie".

Maniu înţelegea să restabilească autoritatea monarhiei şi să o folosească într-un regim constituţional, în care viaţa politica să fie condusă de sistemul parlamentar democratic, dominat de PNŢ, cu o nuanţă apropiată modelului dominaţiei liberale de sub Brâtieni. Liderul ţărănist se deosebea fundamental de Brâtieni prin lipsa de dinamism, prin absenţa filonului naţionalist şi prin fragilitatea controlului său asupra propriului partid. Avea însă anumite calităţi deosebite, cum ar fi tactul, raţionalizarea deciziilor, introducerea componentei morale în viaţa politică, anglofilia, ca orientare generala sănătoasă a politicii externe, în mod fundamental, luliu Maniu căuta instalarea unui regim democratic „aşezat", cu tendinţe sociale şi chiar socialiste controlate de economia pieţei libere, actor al politicii europene din poziţia unui stat stabil, serios şi orientat spre civilizaţia occidentală. A ajunge la acest scop printr-o lovitură de stat dată împotriva Constituţiei democratice, prin miza pe un aventurier cunoscut în toată lumea pentru imoralitatea sa, prin credinţa în actualitatea unui sistem democratic clasic, de secolul al XlX-Iea, când în toată Europa – şi în primul rând în Anglia – se ridica ideologia naţionalistă, prin declanşarea acestei acţiuni politice violente în plină criză economică mondială – adică în lipsa unui suport economic şi financiar din partea capitalismului românesc – a reprezentat o gravă eroare politică, care dovedeşte cel puţin neconcordanţa între actele politice ale lui luliu Maniu şi realitate.

Această realitate s-a confirmat imediat, prin refuzul lui Carol de a se sprijini pe componenta politică a loviturii sale, în particular pe Partidul Naţional Ţărănesc, şi prin înconjurarea rapidă cu acoliţi. Primele sale măsuri au vizat scoaterea unor personalităţi politice din dispozitivul partidelor lor, cum au fost Gheorghe Brâtianu, Constantin Argetoianu şi Ion Mihalache, încă din noaptea în care a sosit la Palatul Cotroceni. Proiectul lui conţinea şi ideea mussolinianâ a constituirii „Marelui Consiliu al Fascismului" (Gran Consiglio del Fascismo), sub acoperirea unui Consiliu de Coroană permanent, format din personalităţi politice provenite din partide diferite, aşezat deasupra unui partid unic. El a reuşit înfiinţarea ambelor instituţii după lovitura de stat din 1938. În toată perioada 1930-1940, Carol II a mai căutat şi o „mână dreaptă", un prim-mi-nistru dur şi devotat, pe care nu l-a indentificat decât în două persoane: Gheorghe (Gută) Tâtârescu şi Armând (Monocles) Călinescu. Este însă interesant că primul om de mână forte la care se eândise era un general incoruptibil, energic şi foarte hotărât, pe nume Ion Antonescu, cunoscut de pe vremea când era ataşat militar la Londra, dar pentru faptul că nu-l putea controla, l-a abandonat şi a şi intrat în conflict cu el.

Deocamdată, abia instalat pe Tron, Carol a apelat la corpul tehnic al loviturii de stat. A înfiinţat funcţia de secretar particular al regelui şi l-a numit pe Puiu Dumitrescu, apoi i-a numit pe colonelul Gabriel (Gavrilâ) Marinescu prefect al Poliţiei Capitalei şi pe Victor Cădere şef al Siguranţei. Ei ocupau funcţii cheie, în tentativa de a controla şi suplini administrativ lipsa de adeziune a factorului politic, care nu putea fi încă subordonat. Pentru asistenţa pe probleme economice, Carol a apelat la C. Argetoianu şi la Aristide Blank, bancherul implicat în finanţarea revenirii sale pe Tron. Pentru imagine, a beneficiat de sprijinul exuberant al lui Nae lonescu. Un alt apropiat, Mihail Manoilescu, a fost impus de Carol în guvernul Maniu, format după reuşita

loviturii de stat. Toate aceste persoane, la care se adăuga şi colonelul Paul Theodorescu, folosit pentru legăturile cu liberalii georgişti, aveau acces direct la rege şi exercitau actul de consiliere în regim de grup aderent şi intim. Cu toate că mişcările lor, fie prin sfaturile pe care le dădeau regelui, fie prin executarea ordinelor confidenţiale ale acestuia, ocoleau traseele constituţionale ale ierarhiei de stat – şi, în primul rând, guvernul – membrii grupului iniţial nu se constituiserâ încă într-o camarilă, în sensul modern al cuvântului, ci într-un anturaj. De altfel, perioada pe care am descris-o mai sus a durat doar două luni, între 13 iunie şi 12 august 1930, data sosirii în ţară a Elenei Lupescu.

Secretele relaţiei Carol II-Elena Lupescu. Doar absenţa unui act oficial sau a unei recunoaşteri din partea Vaticanului în privinţa căsătoriei catolice secrete dintre Carol şi Elena Lupescu ne împiedică să afirmăm cu certitudine că raporturile dintre cei doi se întemeiau pe o legătură de nedesfăcut în faţa lui Dumnezeu, dar avem suficiente dovezi că, independent de actul formal, cei doi se comportau ca soţ şi soţie, în însemnările sale, la l ianuarie 1929, Carol nota: „Până în mai, de atunci mă voi considera moralmente degajat, voi trebui să-mi organizez astfel viaţa, mă voi însura cu Duduia, ce mi-o fi scris”43, într-o convorbire cu regina Măria, consemnată la 25 martie 1929, la întrebarea mamei: „Vreau să mâ-nsor cu dânsa?” (cu Elena Lupescu, n.a.), Carol va răspunde: „M-am gândit, dar e o chestiune despre care n-am vorbit”44. La 7 aprilie, atitudinea lui Carol devine foarte sigură: „Hotârârea, după conversaţia cu Mama, de a mă însura cu Duduia, e din ce în ce mai fermă. E singurul hop ce mai trebuie trecut şi atuncea, situaţia devine complet clară”45, în august 1928, regina Măria i-a scris o scrisoare Elenei Lupescu, în care i-a cerut să se căsătorească cu Carol, act care avea calitatea unei binecuvântâri părinteşti. Dincolo de natura formală sau nu a legăturii cu Elena Lupescu, mai important în acest caz este faptul că principala autoritate politică a ţârii, luliu

Maniu, îşi ducea bătălia pe un teren indestructibil şi că întregul efort de rupere a legăturii Carol-Lupescu ni se pare nu numai inutil, dar şi ridicol. Practic, Maniu şi-a risipit întreaga energie politică pentru a-l despărţi pe rege de soţie (?), pierzând timp şi forţă într-o vendettâ pe care numai o enormă naivitate o poate justifica. Dar era luliu Maniu un naiv? Altfel, când trecem la analiza pe bază de mărturii, vom constata că Maniu făcea un joc propriu cu Carol. Rămas în legendă printr-o altă imagine falsă, aceea a luptei sale pentru anularea divorţului regelui şi revenirea în ţară a principesei Elena, luliu Maniu a sacrifâcat-o pe mama regelui Minai atunci când Carol i-a oferit Guvernul în octombrie 1932. Nicolae Titulescu ne informează precis: în timpul dineului oferit de Carol II, Titulescu i-a „prezentat o telegramă semnată de luliu Maniu şi adresată lui Caius Brediceanu ca să se ducă la Florenţa, Villa Borghesse 80 (aceasta era atunci adresa Prinţesei Elena), pentru a-i spune că înapoierea sa în România este nedorită”46. Cunoscând valoarea incontestabila a liderului ţărănist, ca analist şi om politic, precum şi legăturile sale privilegiate cu Vaticanul, nu ar fi exagerat să credem că luliu Maniu aflase de căsătoria secretă a celor doi. Aşadar, Maniu ştia să prezinte public o imagine şi să acţioneze în subteran invers. De aceea, lupta sa publică de mai târziu împotriva lui Carol, dar mai ales împotriva Elenei Lupescu, conţinea în substrat o vendettă personală, politicianul ardelean văzând în capul camarilei regale pe autoarea eşecului său politic. Nu ştim precis în ce măsură luliu Maniu, legat cu fire nevăzute, dar indestructibile, de Vatican, a avut informaţii asupra stării civile reale a lui Carol şi tocmai din acest motiv a forţat pe teren public, în stilul său caracteristic, despărţirea de Elena Lupescu.

În lumea de astăzi – o lume a sexului afişat, a erotismului şi pornografiei publice, a homosexualităţii protejate prin lege şi a emancipării paradoxale spre animalic în relaţiile dintre parteneri – ideea că Elena Lupescu şi Carol II se iubeau

romantic şi frumos nu mai este suficientă. Nimeni nu mai poate crede această versiune. Este greu de înlăturat argumentul că între cei doi exista un sentiment, dar mărturiile tot mai transparente apărute în ultimii ani aduc informaţii atât de puternice asupra felului în care Elena Lupescu îl domina pe Carol, încât existenţa reală a unui sentiment al femeii pentru bărbatul ei este complet înăbuşită. Aşa cum am arătat, fondul relaţiei acestui cuplu era cel dintre un bolnav şi sora lui medicală. Carol II suferea de priapism, dar acesta era un efect secundar al maladiei sale, un aspect accidental, eventual o consecinţă specifică al unei tulburări genetice. Priapismul, de altfel, nu este o boală sexuală sau venerică, ci una a sângelui. Carol, ca şi mama lui, regina Măria, ca şi alte rude apropiate, avea o dereglare genetică provenită din încrucişările seculare ale familiei nobile din care proveneau, într-o convorbire cu Alexandru Averescu, medicul Mamulea al Casei Regale îi va declara: „Ca medic, i-aş da diagnosticul de nevroza. Nu uitaţi că în venele sale pulsează sânge nemţesc, portughez, franţuzesc, englezesc şi rusesc. Un astfel de amestec nu poate fi judecat după măsurile obişnuite, între noi fie vorba, acelaşi lucru este valabil şi pentru părinţii lui, care sunt amândoi nevrotici”47, în realitate, „nevroza” era şi ea un efect secundar, dar doctorul Mamulea voia să nu se atingă de boala milenară a regilor europeni, declanşată în secolul IX la Roma, odată cu încrucişările degenerante ale familiei Colonna, în capul căreia s-a aflat timp de câteva decenii celebra curtezană Marosia, şi continuate apoi prin regulile stricte ale Bisericii Catolice asupra căsătoriei capetelor încoronate.

Carol I de Hohenzollern se mândrea cu ascendenţa sa din vechea familie Colonna48. Dar, dincolo de vechime, moştenirea ei nu era foarte binecuvântatâ: la sfârşitul secolului al IX-lea, pe fondul naşterii naţionalismului medieval roman şi al inaugurării controlului papalităţii de către familia senatorului Theofilact, soţia şi fiicele acestuia

iniţiază un sistem al prostituţiei de lux (o variantă a hierogamiei), în care vor fi implicate şi descendentele acestora, precum şi o tentativă de încrucişare interfamilială cu scopul de a crea o nouă rasă, de stăpâni. Încrucişându-se cu fraţii şi fii sâi, Marosia di Colonna a reuşit, în cele din urmă, să aducă în scaunul papal pe fiul său loan XII, născut însă, nu întâmplător, cu numele pâgân imperial Octavianus. Cardinalul Baronius îl considera pe papa loan XII, aşezat de ambiţioasa sa mamă pe Tronul Sfântului Petru la vârsta de 12 ani, „un avorton”, copilul având grave deficienţe mintale, fizice, dar mai ales morale49. Conform marelui teolog cardinal Baronius, sâmânţa acestei cosanguinitâţi s-a transmis în marile Case Regale europene, iar cercetătorii moderni germani au identificat-o până în secolul al XlX-lea, una dintre Case fiind cea de Hohenzollern50. La circulaţia acestei informaţii, pe care unii istorici catolici o consideră legendară, au contribuit o serie de cronici contemporane, preocupate sa suprapună imaginea desfrâului din familia domnitoare Colonna, imaginii Romei medievale. Tema politică a căderii Romei în desfrâu şi a ridicării Germaniei prin moralitate şi prin sfinţenia ireproşabilă a lui Otto cel Mare (912-973) a asigurat, de fapt, vitalitatea informaţiei despre degenerescenta princiara în cauză. De câte ori era necesară comparaţia inegală între Roma şi Aachen, se făcea apel la cazul Marosia di Colonna. Astfel, de fiecare dată când au apărut prin secole simptome de degenerescentă la unele Case Regale europene – şi este semnificativ că în evocare predomină Casele germane, franceze şi portugheze!

— Amănuntele originii acestei anomalii patologice au circulat din nou, reactualizând informaţia până la stabilitate, în opera anonimă Versus Romae, apărută la Napoli în 878, Oraşul Etern era stigmatizat ca „strămoşul degenerat” al Europei51. Teza s-a fixat pentru prima oară cu ocazia Sinodului de Ia Verzy (sud-est de Reims), din anul 991, când episcopul Arnulf de Orleans defineşte deceniile

de dominaţie ale familiei Colonna drept „epoca pornocraţiei” şi atrage atenţia asupra pericolului „răspândirii” sângelui stricat atunci prin „monştri”52. Fără a dramatiza cazul, posibila descendenţă din familia Colonna introduce şi posibila problemă de sânge. Altfel, regulile stricte ale cuplajelor familiale princiare catolice pot fi un argument mult mai apropiat.

Regina Măria semnalează consecinţele acestei afecţiuni genetice în amintirile sale: „Când a fost vorba de o căsătorie între fiul meu Carol şi Olga, fiica mai mare a ţarului, eu am fost împotriva acestei idei din pricina misterioasei hemofilii pe care o transmit copiilor lor – femeile din unele familii. Ştiam că biata Albe trecuse moştenitorului ei această boală şi nu îndrăzneam să privesc în faţă o asemenea primejdie pentru familia noastră”53. Să amintim că finalul tragic al familiei ţarului este legat de influenţa pe care o avea Rasputin asupra ţarinei, de origine germană, al cărei fiu, ţareviciul Aleksei (Alexis) Nicolaevici, suferea de aceeaşi gravă afecţiune a sârigelui: „Boala tragică a fiului lor hemofilia şi dependenţa crescâhdâ a împărătesei de Grigori Rasputin, «sfihtul» călugăr ale cărui puteri miraculoase de vindecare îl salvaseră pe Alexis deja de la multe suferinţe, îşi puneau tot mai mult amprenta asupra relaţiei lor afective”54. Cazul Rasputin este însă un alt exemplu de manipulare a capetelor încoronate prin specularea stării lor de sănătate, în ziua de 18 iulie 1938, Carol va descrie în jurnalul său moartea reginei Măria: „Dimineaţă mi se telefonează că în decursul nopţii a avut din nou o puternică hemoragie. În total, în aceste două zile a pierdut peste doi litri sânge. De fapt, s-a sfârşit din lipsa de sânge, inima devenise o pompă care nu mai avea ce pompa”55. Sora reginei Măria, marea ducesă Kiril, a murit tot dintr-o puternică hemoragie. Strămoşul ei, regele George III, suferise de porphyrie, o dereglare genetică care afecta sistemul nervos şi cel circulator, fiind tratat de „nebunie” între anii 1811 şi 1820. Efectul acestei maladii

asupra lui Carol II a fost priapismul (de la Priapus, zeul fertilităţii în mitologia greacă)56, ce constă într-o erecţie prelungită şi foarte dureroasă, care poate dura de la câteva ore la câteva zile, independent de actul sexual, şi în care sângele pătruns în penis ca urmare a excitaţiei are tendinţa să se coaguleze acolo şi să nu mai dreneze organul sexual masculin, permiţându-i astfel să se relaxeze după ejaculare. Tratamentul cunoscut în acea perioadă era şi el extrem de dureros şi consta în înfigerea unor ace de seringă în penis şi în extragerea artificială a sângelui. Aşadar, Carol II avea o boală cumplită, în plus, priapismul cunoaşte trei faze: recurentă, acută şi cronică, în prima fază, vasele penisului sunt intacte, elastice şi capabile totuşi să dreneze sângele în timp de câteva ore, bărbatul având senzaţia unei virilităţi deosebite, de cele mai multe ori fiind inconştient că este vorba de o maladie a sistemului său circulator. În faza a doua, erecţia prelungită devine dureroasă, producând o indispoziţie de lunga durată, cu manifestări de chin la primele ore ale dimineţii şi cu influenţe asupra echilibrului energetic şi nervos. Cu ocazia unor întrevederi politice matinale, Argetoianu, care eră şi medic, avea să constate că se întâlnea „dimineaţa, cu regele istovit, cu ochii scurşi, cu privirea sticloasă şi cu mintea închisă, înfăţişare ce părea măi mult consecinţă unei epuizări nervoase patologice, decât a unei oboseli naturale”. Carol se trezea din somn în dureri atroce, ca urmare a efectului stimulator al viselor asupra erecţiei, în această fază apar efecte secundare de natură psihică, bărbatul putând ajunge şi la violenţă asupra partenerei, cu scopul de a produce ejacularea rapidă şi încetarea durerii. De regulă, prin neînţelegerea secretelor acestei maladii, dar şi prin fenomenul de trivializare a situaţiei de către partenerele ocazionale, care descriu în cercul lor social detaliile contactului sexual, producând astfel o râs-pândire prin zvon a informaţiilor intime, bolnavul îşi domină greu instinctele şi atitudinile, ăvând absolută nevoie de îngrijire şi afecţiune, în căzui regelui

Carol II, escapadele sale nocturne printre prostituatele Bucureştilor şi chiar contactele sexuale accidentale cu alte femei nu implicau sentimentul, ci un fel de „tratament”. De aici, rolul extrem de important al prefectului Poliţiei Capitalei, Gabriel Marinescu, membru de bază al camarilei, care se ocupa cu „acoperirea” activităţilor nocturne de stradă şi de alcov ale regelui. Răspândirea zvonului despre starea suveranului şi comentariile acide ale protipendadei aveau un efect psihologic direct asupra bolnavului, principalul simptom fiind acela al dilatării sentimentului de aversiune şi ură faţă de „societate”, „lume”, „oameni”. Alimentat permanent cu informaţii de salon de către Gabriel Marinescu, Carol II vedea într-un om politic pe care îl primea în audienţă pe individul care comentase ironic sau batjocoritor, cu o seara înainte, personalitatea sa deviantă.

Cu Elena Lupescu era altceva: relaţia implica înţelegerea şi grija faţă de bolnav a partenerei, în cea de-a treia fază a priapismului se produce o degradare accentuata a vaselor penisului, o inflamare progresiva şi ireversibilă, pe fondul unei semierecţii permanente, boala devenind cronică. Efectul imediat şi cel mai dramatic este impotenţa, în perioada 1933-1934 Carol II cunoştea deja simptomele impotenţei, efectele psihice asupra bolnavului fiind însemnate, întâlnirile sale erotice cu diferite femei de stradă desfă-şurându-se în zona exhibiţionismului şi a perversiunilor de tip travesti, în cercurile intime ale camarilei se cunoştea deja faptul că, după un episod erotic Carol-Lupescu, în care partenerul îşi excita partenera fără a ajunge la contactul sexual, Elena îşi chema unul din amanţi pentru a finaliza prin act starea de excitaţie produsă de Carol. Relaţia „curioasa” a Elenei Lupescu cu amanţii ei, chiar în prezenţa regelui Carol, este evocată delicat şi de regele Mihai I-7. Aspectul cel mai important al acestei tragedii personale este – încă o dată subliniez – efectul psihologic. Un bărbat de natura libertină a lui Carol II, încă tânăr şi aflat în vârful puterii este tentat, este condus de

reacţiile psihicului către suprasolicitarea problematicii Puterii. Analiza specialiştilor în psihiatrie arată că impotenţa la o astfel de personalitate naşte în primul rând dorinţa de a ascunde adevărul, de a căuta mijloace spre a dovedi contrariul – de aici legenda cu virilitatea sa excesivă – de a-şi dovedi virilitatea politică prin gestionarea autoritară şi violentă – ca un viol sexual – a Puterii. Răzbunarea pe cel care îşi râde în spate de situaţia lui, dar, mai ales, pe cel care îi atacă, îi contestă sau îi obstrucţionează accesul la Putere este, în mintea lui, o chestiune de viaţă şi de moarte.

Al doilea aspect important al cazului medical Carol II este legat de condiţia partenerelor, în situaţii extreme, unul, doua sau trei contacte la rând se pot produce în limitele plăcerii. Dar dincolo de un anumit prag fizic intervine durerea şi chiar rănirea partenerei, actul sexual transformându-se în agresiune. Femeia poate fi serios traumatizată fizic şi psihic. Este ceea ce putem presupune că s-a întâmplat cu principesa Elena, o virgină retrasă şi însingurată, educata într-un spirit foarte conservator. „Intimele prinţesei Elena lăsau să se înţeleagă că motivul principal al fobiei acesteia pentru regalul ei soţ era brutalitatea cu care o supunea zi şi noapte, în pat sau la repezeală pe un colţ de canapea, îndatoririlor ei conjugale”58. Conflictul dintre cei doi soţi începuse însă încă din timpul sarcinii59 şi s-a acutizat după naşterea prematură a regelui Mihai I, la 25 octombrie 1921, dacă nu cumva a avut loc un contact prenupţial, iar regele Mihai este, în realitate, născut la timp. Raportându-ne la cazuistica medicală curentă, putem presupune că anumite gesturi sau „incidente” din timpul actului sexual, precum şi teama, justificată sau nu, de hazardul unei îmbolnăviri venerice, au creat complexul de respingere al reginei Elena faţă de Carol. Găsind în Italia un bărbat care a reuşit să-i ofere sentiment şi confort intim, regina Elena a fost dominată de înstrăinare faţă de soţul ei şi, natural, de

aversiune. Acum, să ne imaginăm că I. G. Duca se amestecă în această relaţie anormala şi ia partea oficial, în calitate de avocat, reginei Elena! Ne putem imagina încă de pe acum sentimentele lui Carol II faţă de Duca, dincolo de povestea politică?

Elena Lupescu era o femeie foarte versată, cu un lung episod de prostituţie înainte să-l întâlnească pe Carol, şi care a înţeles ca, gestionând boala bărbatului, va gestiona şi puterea politică pe care o avea acesta. Aşa cum am arătat, Carol asocia sexul cu Puterea în mod conştient. Este greu de ştiut în ce stadiu al bolii a avut loc întâlnirea Carol-Lupescu (14 ianuarie sau 14 februarie 1925), dar putem folosi aparatul logic pentru a înţelege că fuga în străinătate din perioada 1925-1930, a limitat posibilităţile practice şi condiţiile morale ale escapadelor lui Carol, accentuând dependenţa de partenera Elena Lupescu. Astfel, exact în acea perioadă, cuplul s-a consolidat definitiv, presupusa căsătorie catolică având doar rolul de a-i da un aspect formal, dar foarte intim, pentru că numai în intimitatea unei perfecte înţelegeri psihice, bolnavul Carol îşi putea găsi echilibrul, în această ecuaţie, aspectul fizic al partenerei este lipsit de importanţă. S-a comentat legendar în jurul frumuseţii Elenei Lupescu, dar, cu excepţia ochilor puşi bine în contrast de culoarea violentă a părului, restul nu putea pierde decât minţile unui bărbat cu handicap. Pentru oameni cu capul pe umeri, ca diplomatul german Rolf Pusch, şocul era produs doar de confruntarea legendei cu realitatea: „La o serbare de vară a unuia din cele două cluburi am văzut-o (de departe) pe doamna Lupescu, iubita regelui. De ce căzuse monarhul în mrejele acestei femei, pe care aspectul exterior nu o avantaja? Părul roşu, o faţă tăiată ascuţit, dominată de un nas puternic, un ten alb şi o figura umflată, plină, nu o făceau chiar atrăgătoare”60. Analizând acum fazele pria-pismului lui Carol II vom constata că relaţia sexuală propriu-zisă nu a mai fost, de la un anumit moment, importanta şi că se întemeia

fundamental pe unitatea unui cuplu legat medical, dar şi sufleteşte. Intrarea bolii în faza sa cronică, cu apariţia impotenţei, explică şi escapadele exibiţioniste ale lui Carol şi „riturile masochistice” din interiorul cuplului şi legăturile sexuale ale Elenei Lupescu cu alţi bărbaţi, fără ca ele să afecteze solidaritatea cuplului. De asemenea, acest tip de raport personal dă o dependenţă totală a bolnavului de partenera sa şi îi asigură acesteia o dominaţie exclusivă. De altfel, în metafizica sexuală termenul de partener /parteneră depăşeşte cu mult şi de mult simpla relaţie sexuală şi acoperă un complex de atitudini intime, ale cuplului, care nu au legătură directă cu această. Din acelaşi motiv, expresia partener d e viaţă conţine o complexitate de evenimente conjugale sau de concubinaj nesexuale, de la spălatul rufelor în familie până la liniştea hormonală din perioada senectuţii înaintate a cuplului.

Nimeni nu o putea înlocui pe Elena Lupescu. Născută la Iaşi în jg99 după toate probabilităţile, dar există şi suspiciunea că se născuse în 1897 – Elena Lupescu era cunoscuta ca o femeie de moravuri uşoare, cu clientelă de nivelul clasei medii, în anul 1925, Elena Lupescu se cuplase cu cineastul Tudor Posmantir, evreu din Brăila, care se ocupa cu jurnale de ştiri şi documentare la comandă de efect propagandistic, dar conducea şi o mică afacere cu filme porno şi albume de plasament. Elena Lupescu pozase pentru un astfel de album, fotografiile sale nud fiind mai târziu recuperate din străinătate cu sume importante. Unul dintre clienţii lui Posmantir din anii ’20 era chiar prinţul Carol, pe care îl însoţise în călătoria în jurul lumii şi căruia îi plasa în mod curent femei. Este de presupus că tehnica sexuală a femeii i-a atras atenţia lui Carol, găsindu-şi astfel o parteneră potrivită pentru excesele sale maladive. Dar mai important în evoluţia relaţiei Carol-Lupescu din cursul anului 1925 a fost faptul că Elena Lupescu avea acces la presa socialistă, la anumite cercuri francmasonice şi la o serie de indivizi suspectaţi de legături cu Uniunea

Sovietică. De altfel, Posmantir însuşi era suspectat de serviciile de informaţii româneşti că foloseşte reţeaua sa de prostituate pentru culegerea de informaţii de la clienţii din lumea politică şi financiară. Carol se afla atunci într-un moment foarte greu al vieţii sale, implicat în afaceri murdare de corupţie – aşa cum am văzut – izolat şi cu imagine foarte proastă. Elena Lupescu i-a facilitat accesul la presa socialistă şi la reţelele de propagandişti ai acesteia, singura parte dispusă la apărarea publică a prinţului-infractor împotriva guvernului liberal. Firele ipotezei unei Elena Lupescu agentă sovietică se leagă şi de acest domeniu, mai ales prin suspectele sale deplasări la Viena, unde femeia afirma că îşi vizitează mama trecută la catolicism. Cum, în unele ocazii, s-a constatat ca mama Elenei Lupescu era bine-merci la Bucureşti, putem presupune că amanta regelui avea întâlniri conspirative cu şefii INO Numită mai întâi Osobâi Otdel, în cadrul CEKA, secţia specială a GPU pentru activitatea de spionaj a URSS pe teritorii străine, INO îşi instalase sediul la Viena, beneficiind de sume imense şi de o bancă de documente secrete, furate sau copiate din cancelariile statelor europene. Şeful INO pentru Europa Centrală şi Peninsula Balcanică era un anume Goldenstein, implicat în sustragerea planurilor de mobilizare ale Ungariei şi predarea acestora României, în schimbul unui presupus plan de alianţă româno-portughezâ61, fabricat de Biroul de dezinformare din cadrul aparatului informativ al Marelui Stat-Major al Armatei române. Subliniez că centrul de informaţii internaţionale al României era la Lisabona, preluat intact, fără nici o cădere a reţelei, de regimul comunist de la regimul Antonescu, după 1944. Este şi locul unde s-a refugiat cuplul după război şi unde se găsesc astăzi mormintele lor. Navetă Elenei Lupescu între Viena şi Lisabona devine astfel foarte suspectă şi justifică întrucâtva laudele pe care nu încetează să i le aducă regele Carol II în memoriile sale, pentru activităţi de informaţii, în februarie

1931, regina Măria avea să-i destăinuiască lui Grigore Gafencu temerile sale în legătură cu existenţa unei dirijări oculte din partea francmasoneriei externe, de orientare comunistă: „Eu mă tem însă de ceva mai grav. Am auzit vorbindu-se toată viaţa mea de conjuraţii, de societăţi secrete şi activităţi oculte. Nu am crezut niciodată în ele. Acum am început să cred. Cred în mână neagră! Oricât de ridicolă ar părea o asemenea mărturisire, ea exprimă totuşi sentimentul meu adevărat: cred că regele e înconjurat de o influenţă nefastă şi că acei ce-i stau mai aproape, fie femeia aceea, fie alţii, nu sunt decât instrumente în slujba unei puteri oculte care urmăreşte, prin rege, cine ştie ce plan. Am dovezi că în urma unor intervenţii misterioase şi-a schimbat adesea intenţiile, părerile, întreaga atitudine”62. Carol găsise nu numai o partenera, ci şi o protectoare. Momentul psihologic a fost, probabil din întâmplăre, foarte potrivit, deoarece tocmai atunci „dragostea oedipianâ a lui Carol faţa de mama lui se transformase în gelozie şi resentiment”63. Un portret prea bun al acestui moment face autorul paul D. Quinlan, pentru a căuta alte explicaţii: „O data ce Lupescu s-a infiltrat în inima lui Carol, a făcut toate eforturile ca să înţeleagă caracterul iubitului ei şi să se comporte după placul lui. A priceput curând că sub faţada virilităţii sale princiare Carol era cumplit de vulnerabil: un băiat slab, nehotărât, imatur, care avea nevoie – chiar mai mult decât de sex – să fie consolat, reconfortat, alintat şi copleşit cu afecţiune. Mai ales, Carol simţea nevoia să trăiască într-o ambianţă familiară, printre lucruri simple care îi lipseau în căminul oficial – mâncare neoaşă românească (Lupescu era o adevărată maestră în pregătirea mămăligii), glume piperate, fără perdea (pe care le învăţase la cluburile ofiţerilor), muzică populară şi de jazz, prieteni români din popor, fără pretenţii, jocuri de cărţi şi plimbări în maşini rapide. După ce fusese ridiculizat pentru lipsa lui de rafinament, prinţul era flatat de atenţia ei admirativă şi protectoare care îi tămăduia orgoliul

rănit”64. Tăvâlindu-se prin bordelurile şi cluburile deocheate ale Bucureştilor, partener al grupului homosexual din jurul lui Alexandru Davila şi frecvent client al trotuarelor, prinţul Carol coborâse de la înălţimea Tronului în promiscuitate; o promiscuitate care nu l-a părăsit până la sfârşitul vieţii. Din arsenalul psihiatric folosit de Elena Lupescu nu lipseau nici fantomele, legenda „femeii în alb” care bântuie Castelul Peleş fiind o speculaţie ignobilă a naturii ultrapoetice, încărcate de misticism şi ciudăţenii a fostei regine Elisabeta, cu care roşcata cu ochii verzi îl speria pe partenerul ei. Pentru a-l convinge că este mereu în pericol, Elena Lupescu s-a oferit să gătească personal mâncarea lui Carol şi să o guste prima, împotriva tentativelor de otrăvire65. Cuplul Elena Lupescu-Puiu Dumitrescu a ştiut mereu să apeleze la ideea unui pericol de atentat la viaţa lui Carol, folosindu-se de frică patologică a acestuia, şi arătându-i pe rând duşmani, care erau de fapt inamici ai celor doi66. Prin aceeaşi metoda psihologică a fost determinată şi asasinarea, mai târziu, a lui Comeliu Z. Codreanu. Din punct de vedere al relaţiei sexuale, Elena Lupescu – pentru a nu ne îndepărta de promiscuitatea descrisa – apela din belşug la o practică a caselor de toleranţă, prin „tratarea” organului ei sexual cu piatra acră, un astringent menit să atenueze efectul fizic deformant al unor contacte sexuale îndelungate şi excesive67.

Am insistat pe toate aceste amănunte indiscrete cu scopul precis de a înţelege cine a condus România între anii 1930 şi 1940 şi de ce camarila a fost atât de importantă în exercitarea puterii statului nostru, în calitate de şef al statului, nu atât priapismul lui Carol a fost important, cât efectele sale psihiatrice. Cele ce aveau de suferit erau comportamentul, nevoia permanentei dedublări, existenţă continuă a unor cauze personale mai importante decât cele publice. Aici, acuza adusă de istoriografia comunistă, cum că regele Carol era un afacerist, un individ aşezat pe Tron printr-o eroare a clasei politice, şi care individ nu urmărea

decât acumularea de averi, atinge un fapt real, deşi colateral al cazului. Cazul în sine nici nu este neobişnuit. Dacă ne gândim la traumele suferite de Carol în copilărie, mai ales din partea preceptorului homosexual Moehlen, este uşor să apelăm la valoarea patogenă a experienţei de viaţă trăite de copil şi explicate de Freud, dar şi la constatările lui Alfred Adler: „Pentru el, temperamentul «nervos» ţine de predominarea doctrinei de afirmare (şi a «voinţei de putere») asupra sentimentelor sociale. A. Adler pune accentul pe greşelile de educaţie şi pe experienţele de viaţă ale copilului preşcolar şi şcolar”68. O carte de propagandă antimonarhică apărută după război sugerează că dezechilibrul sexual al lui Carol s-a declanşat în anii adolescenţei, câhd, pentru a contracara influenţele nefaste ale lui Moehlen, prinţul a fost supus unei terapii” heterosexuale cu prostituatele de casă ale regelui perdinand, deja celebrele Miţa Biciclista şi Lili Gheorghiade69.

Odată cu revenirea Elenei Lupescu în ţară, camarila intra în faza sa de organizare funcţională în sistem concentric: în centru, Elena Lupescu; cercul intim: Puiu Dumitrescu, Felix Wieder, Nicolae Tabacovici, numit director la CFR, Alexandru Mavrodi, ziarist (toţi amanţi ai Elenei Lupescu şi implicaţi în operaţiuni de culegere de informaţii) şi colonelul Gabriel Marinescu, prefect al Capitalei; cercul de sprijin: Aristide Blank, Nae lonescu, Mihail Manoilescu; cercul de interese materiale: avocatul Dumbrăveanu, vâr, Nicolae Lupescu, tatăl Elenei Lupescu, generalul Constantin Dumitrescu, tatăl lui Puiu Dumitrescu, mai târziu Malaxa. Acest grup restrâns a condus România până la catastrofa din 1940, cu unele modificări de nume, dar nu de funcţii, şi existenţa unui nucleu de conducere de acest tip în locul Parlamentului, Guvernului sau Justiţiei explică şi lovitura de stat din 1938. Vina cea mai mare nu este însă a lui Carol sau a celor care i-au dirijat activitatea, ci a corpului politic al ţării care a dat lovitura de stat din 7-13

iunie 1930. Pamfil Şeicaru, membru al PNT şi istoric al acestui partid, va da diagnosticul precis al acestei maladii: „Lucurile s-au desfăşurat aşa de uşor de la 6 iunie până la 13 iunie, încât, fără să-şi dea seama, personalul politic al României a creat psihologia tipică a regelui Carol: îşi poate permite orice, neexistând voinţe capabile să-i opună o rezistenţă eficace, în scopul de a apăra unele principii. Partidele i s-au arătat compuse din moluşte, oameni politici nevertebraţi, între 6 iunie şi 13 iunie, frânele monarhiei au fost distruse, decizându-se soarta monarhiei în România”7*.

Primii trei ani de funcţionare a camarilei au produs un fenomen netipic genului, dar simptomatic pentru cazul românesc. Implicaţi direct în politica ţârii, membrii camarilei au ajuns, spre sfârşitul anului 1933, la o situaţie internă de criză, care copia fenomenele critice ale vieţii politice româneşti. Practic, asistăm la o împărţire a camarilei în doua tabere, avâhd într-o parte echipa Puiu Dumitrescu, Nae lonescu, Mihail Manoilescu şi nou-venitul Nicolae Malaxa, grup cu orientare politică naţionalista – şi cu contacte semnificative în Mişcarea legionară – şi „camarila evreiască” a Elenei Lupescu, la care se alăturau, în principal, Alex Wieder, Max Auschnit şi Aristide Blank. Aici se află şi secretul asasinării lui I. G. Duca de către trei legionari, instrumente ale unui joc politic mult mai adânc. Cunoscând bine tainele raportului intim Carol-Duduia, gruparea naţionalistă considera că femeia nu mai este absolut necesară, nici măcar pentru „tratamentul” bolnavului, şi căuta să o îndepărteze, profitând de ascensiunea popularităţii Mişcării legionare şi de efectele „la sol” ale comediei intransigenţei jucate de luliu Maniu. Sub influenţa lui Mihail Manoilescu, economistul care înţelesese că singura salvare a economiei româneşti era un parteneriat cu Germania, a lui Nae lonescu, filogerman cunoscut, şi a lui Puiu Dumitrescu, un afacerist aflat în aşteptarea pătrunderii capitalului german pe piaţa noastră pentru a-şi rotunji averea, Carol II înclina să-şi orienteze

politica spre tandemul fascisto-nazist european, în faţa acestui proiect periculos pentru ea, Elena Lupescu avea nevoie absolută de un şoc devastator în lupta pentru putere. Duca fusese adus la Guvern din exteriorul ţarii, prin mijlocirea lui Titulescu, şi cu ordinul de a distruge Mişcarea legionară. După impactul enorm la nivelul publicului, pe care l-a avut asasinarea prim-ministrului liberal, camarila îşi distruge configuraţia sa iniţială, Elena Lupescu reuşind să câştige partida prin asocierea în ochii lui Carol a membrilor naţionalişti ai camarilei cu asasinii lui Duca. Elena Lupescu îl ameninţă pe Carol cu sinuciderea – ca alternativă la ideea că legionarii se vor răzbuna pe ea, o vor batjocori şi apoi ucide – imagine care trezea în rege instincte brutale; Puiu Dumitrescu este gonit din ţară, iar Nae lonescu, îndepărtat de la palat. Pentru a-şi salva afacerile oneroase, Malaxa îşi plăteşte cu sume exorbitante rămânerea în slujba Elenei Lupescu. Între aceste manevre imunde de alcov, rămâne însă cu capul zdrobit un cadavru – cel al prim-ministrului I. G. Duca. În murdăria asasinatului a fost amestecat, din păcate, şi Nicolae Titulescu: „Camarilă se scindase în două, de o parte, creştinii care cochetau prin Nae cu Garda de Fier, pe de altă parte, jidanii, gata sa sprijine politica antigardistâ a d-lui Titulescu. Lupeasca ajunsese factor european, exponenta politicii antantiste în România, era aliata firească a lui Titulescu în lupta lui de «purificare». Ea a condamnat. El a grăbit execuţia”71.

Asasinarea prim-ministrului I. G. Duca.

Istoriografia noastră are şi această problemă, a raportului între performanţele publice ale unui om politic şi felul în care a murit acesta. Sunt eroi I. G. Duca, Armând Călinescu, Ion Antonescu, luliu Maniu ş.a., pentru că au murit violent. Dar a fost activitatea lor politică ireproşabilă? Şi, mai ales, exista cumva posibilitatea ca moartea lor violenta sa fi fost provocata de erori personale? Este destinul omului politic determinat doar de calităţi, nu şi de felul în care abordează responsabilităţile sale’? Iată întrebări tulburătoare la care

avem obligaţia să răspundem. Dar, pentru a ajunge la detaliile asasinării lui I. G. Duca pe peronul gării din Sinaia, va trebui să parcurgem un scurt drum pe o cale încă neabordată de analiza noastră: politica externă. Dezechilibrul politicii externe româneşti interbelice. Este acum destul de evident că Marea Unire din 1918 a fost un ideal naţional legitim al românilor şi că a fost împlinit prin efortul unor oameni politici, al Armatei, dar şi al câtorva femei remarcabile, între care regina Măria şi Martha Bibescu ar trebui să aibă statuie în fiecare oraş. Politica „prin noi înşine" a lui Ionel şi Vintilă Brătianu a încurcat socotelile Franţei, care vedea în noul mare stat înfiinţat între ea şi Rusia un aliat sigur, dar şi o colonie economică, stâpânită prin controlul străin asupra petrolului, căii dunărene şi a neîngrăditei evoluţii a emigraţiei evreieşti. Anglia dubla Franţa prin interesul în exploatările petroliere, în timp ce interesul ei politic se oprea la graniţa noastră de vest. Poziţia oficială a Angliei faţă de România a fost sintetizată onest de fostul ambasador al SUA în România, David B. Funderburk: „De fapt, Marea Britanie părea să considere, în mod tipic, că România era virtual o colonie politică a Franţei"72.

Important este sa ne dezmeticim măcar acum şi sa înţelegem ca, din punctul de vedere al marilor noştri „aliaţi", România Mare era o creaţie artificiala, a lor, hotarâta de ei într-un cabinet, şi nu un rezultat istoric natural, aşa cum îl vedeam noi. În consecinţa, garanţia Puterilor antantiste pentru integritatea României Mari era condiţionata de obligaţia ţarii noastre de a satisface nevoile stratergice, politico-economice ale „aliaţilor". Orice forma de naţionalism, fie ca era condus de un Bratianu sau de un Corneliu Z. Codreanu, era considerata ostila acestui proiect.

Dispariţia liderilor principali ai ţării – regele Ferdinand, Ionel şi Vintilă Bratianu – a adus în prim-planul vieţii politice asociaţia de dragul Puterii între un partid regional, catolic

şi filobritanic, „şi un partid stângist de clasă, de orientare prosovieticâ, formând împreună Partidul Naţional Ţărănesc. Căderea Partidului Naţional Liberal în criză de conducere şi de program, precum şi efectele loviturii de stat din 7-13 iunie 1930 asupra raporturilor dintre PNL şi conducătorul statului, au făcut din PNŢ principala forţă politică a ţării. Supremaţia lui nu a durat decât un an. Se cunoaşte faptul că, în legătură cu lovitura de stat, I. G. Duca a făcut o declaraţie fulminantă şi „istorică" la şedinţa Comitetului Executiv din 7 iunie 1930: „Fapta de astă-noapte este cea mai primejdioasă aventură ce s-a putut face şi este tot ce poate aduce mai mult rău consolidării noastre naţionale şi situaţiunii ţării în toate privinţele. La o primejdioasă aventură nu pot să iau parte, refuz să mă duc, chiar dacă viaţa mea politica ar lua sfârşit azi"73. Citată de toate cărţile de istorie, declaraţia lui Duca a fost folosită drept argument atât pentru a caracteriza actul din 7-13 iunie 1930 – o aventură, cât şi pentru a arăta demnitatea omului politic asasinat la Sinaia, în realitate, Duca a regretat imediat declaraţia sa şi a încercat să transmită regretul său prin mai multe canale la rege. A dat vina pe Vintila Brătianu, care i-ar fi forţat mâna, apoi a folosit din plin argumentul că PNL nu se putea rupe de realitatea domniei lui Carol II, oricât de ilegitimă era aceasta. Paradoxul face ca Duca să fi avut dreptate, cu precizie, în ambele situaţii: lovitura de stat dată de luliu Maniu şi de Carol a făcut numai râu consolidării noastre naţionale şi „situaţiunii ţârii" în toate privinţele, iar, pe de alta parte, liberalii nu se puteau sustrage la infinit unei realităţi intervenite brusc în destinul ţârii, cu un rege urcat pe Tron şi recunoscut de naţiune. Deocamdată, în primii doi ani de domnie, criza economică generată de gravele erori ale guvernării ţărăniste lovise ţara frontal, iar din 1931 începuseră să se manifeste şi consecinţele marii crize mondiale declanşate în 1929. Succesiunea corectă este aceasta – între 1929 şi 1931 criza economică a avut un caracter exclusiv intern,

determinată de erorile de guvernare ale PNŢ, şi abia din 1931 au început să se simtă efectele crizei mondiale, nu aşa cum a fost prezentată destul de frecvent ca o consecinţă exclusivă a crahului din 1929. Problema împrumuturilor este cheia înţelegerii modului în care, după o tentativă liberală de emancipare economică, a urmat o prăbuşire a ţârii în dependenţă totală faţă de marii săi „aliaţi". Totodată, putem găsi un răspuns şi la „atârnarea" inexplicabilă şi ilogică î ţării noastre de Franţa, până la înfrângerea ei ridicolă din 1940. Subiectul „politică externă" are nevoie de tratate întregi pentru a fi explicat. Vom încerca o sinteză.

Începând cu 1928, odată cu legăturile stabilite de Elena Lupescu pe linie francmasonică în sprijinul venirii lui Carol pe Tron, precum şi odată cu implicarea unor oameni de afaceri britanici şi americani în propaganda ăntiromâneăscă, Ungaria a declanşat o nouă campanie de atacuri publice la adresa ţării noastre, cu o singură temă majora: Ungariei i s-a făcut o nedreptate la Trianon şi i s-a luat pe nedrept Transilvania. Această campanie, susţinută frenetic de concernul de presă al lordului Rothermere, în prelungirea înţelegerilor secrete cu Carol şi Maniu, a făcut mult zgomot, dar fără sa sensibilizeze mult timp pe cineva. Asta, până ce ridicarea temei revizuirii tratatelor de către Italia şi Germania a agitat serios politica europeană. Ungaria a încercat să se ataşeze demersului celor două state naţional-socialiste, pentru a putea juca din plin cartea sa revizionistă. De la început trebuie arătat că demersul revizionist al Germaniei şi Italiei avea un caracter limitat şi urmarea scopuri care nu implicau în nici un fel integritatea teritorială a României. Documente ale Cancelariei şi ale Ministerului de Externe german, cercetate recent şi de autenticitate inatacabila, arată că, de la generalii germani şi până la Hitler, o revizuire a graniţelor României în favoarea Ungariei era exclusa. La întâlnirea din 17-21 iunie 1933 a prim-ministrului maghiar cu Hitler, cancelarul german a atras atenţia că „revizionismul maghiar putea

conta pe sprijinul german numai contra Cehoslovaciei, politica germană a Mitteleuropei având la bază conceptul ca, prin pătrunderea economică, România şi Iugoslavia să intre în sfera de interese germană”74. Raţiunile politicii germane erau determinate de realităţi geopolitice care o făceau să intre în competiţie chiar cu Italia – un aliat aparent sigur. Negâsind înţelegere la Hitler, Ungaria a accelerat legăturile sale cu Italia, speculând interesul acesteia pentru Austria. Ungaria oferea Italiei sprijinul pentru dominaţia acesteia asupra Austriei, sub formula refacerii Austro-Ungariei. Împotriva acestei acţiuni, Hitler a ales Anschluss-ul, anexarea Austriei de către Germania, fapt care împiedica pentru totdeauna refacerea pe vechile baze imperiale a dualismului austro-ungar. Lucrul ăsta nu s-a văzut la Bucureşti şi nici nu avea cum să fie văzut, deoarece ministrul de externe român, Nicolae Titulescu, nu transmitea în ţară toate informaţiile pe care le obţinea, nu informa asupra tuturor întâlnirilor diplomatice avute, uneori falsifica notele de convorbiri şi comunica în România numai opiniile, viziunile şi interpretările sale personale75, în plus, România avea în acea perioadă un ministru de externe, acelaşi Nicolae Titulescu, care trăia în străinătate. Toate comunicaţiile sale secrete cu Ministerul, Guvernul şi regele său treceau prin Viena şi Budapesta, fiind interceptate de serviciile de informaţii ungar şi german chiar în clipa când erau transmise. Şi pentru ca dezastrul politicii externe româneşti, care ne-a dus la prăbuşirea teritorială din 1940, să primească o imagine mai clară, vom arăta că la 18 martie 1933, Titulescu i-a cerut lui Hitler o întrevedere secretă, că Adolf Hitler i-a acordat-o imediat, deplasându-se pentru asta la Miinchen, dar Nicolae Titulescu nu s-a mai dus, punându-l pe liderul Germaniei în cea mai penibilă situaţie76. Cu toate acestea, şi Hitler, şi Goring au declarat din timp şi de o manieră tranşantă lui Gh. Brătianu, ministrului de externe Comnen şi lui Carol II personal că Germania este pregătită să garanteze

frontierele României Mari în schimbul avantajelor economice, în plus, Germania se oferea sa participe masiv la înarmarea României cu echipament militar modern, astfel încât ameninţarea ungară şi chiar cea sovietică să fie anulate sau serios diminuate, cel puţin prin descurajare. România a răspuns public că râmâne fidelă alianţei sale cu Franţa, în aceste condiţii, Berlinul a atras atenţia României, încă din 1935, prin vărul regelui Carol, prinţul Friedrich V. Von Hohenzollern-Sigmaringen că „România va pierde toate simpatiile în Germania; relaţiile româno-polone vor primi o grea lovitură; în consecinţă, România va deveni complet dependentă de Uniunea Sovietică şi ar fi o iluzie să se creadă în garanţiile ruseşti pentru graniţele României; pentru nici o ţară comunismul nu ar prezenta o mai mare ameninţare decât pentru România învecinată cu Rusia Sovietică”77. Tot atunci, din motive pe care acum încă nu ni le putem explica, Nicolae Titulescu era denunţat ca agent de influenţă sovietic. Faptul cel mai important este că previziunea Germaniei din 1935 se va dovedi precisă îrt 1940. Este inutil aşadar să mai arătăm că România a avut şi o altă soluţie decât legarea sentimentală de Franţa, soluţie care avea la bază pătrunderea capitalului german în ţara noastră, producerea unui salt tehnologic decisiv şi, mai ales, protejarea intereselor sale în România pe orice cale. Râspunzând la o interpelare a deputatului V. Demetrescu-Brăila, făcută în şedinţa Parlamentului din 12 decembrie 1931, prim-ministrului Nicolae lorga avea sa enunţe un principiu fundamental al politicii externe: „Fiecare naţie, o spun cu toată hotârârea, are consideraţii de oportunitate alături de politica sa fundamentală”78. Acest principiu nu a fost aplicat şi tot lorga a răspuns şi de ce: din considerente de „datorii ereditare” faţă de Franţa, în aceeaşi şedinţă a luat cuvântul şi un filogerman, A. C. Cuza, iar opinia sa merită să fie cunoscută: „(A. C. Cuza): f... Părerea mea este aceasta: nu ne atingem de relaţiunile noastre de prietenie cu Franţa şi, prin urmare, când vin şi vă vorbesc de

revizuirea tratatelor, nu înţeleg să sacrific relaţiunile noastre de prietenie cu Franţa.

(Gen. M. Racoviţâ): Nici teritoriul naţional!

(A. C. Cuza): Aceasta bineînţeles! Nu trebuie însă să-şi închipuie Franţa că noi suntem nişte copii nevârstnici şi că trebuie să urmărim orişice atitudine pe care ea o poate avea, şi care poate să convină intereselor noastre sau nu. Dacă ar fi aşa, se înşeală. Noi suntem oameni maturi şi voim să conducem politica noastră aşa cum o înţelegem noi, fără ca să jignim pe nimeni… (d-l deputat Trifu discută cu d-l Taşcu-Pucerea)… D-le Trifu, te rog, ascultă-mâ cel puţin d-ta.

(Dr. I. Costinescu): Nu te ascultă nici ai d-tale.

(A. C. Cuza): D-le doctor, vorbeşti în limbaj de partid: «nu te ascultă nici ai dumitale…»? Nu sunt ai mei, fiindcă nu sunt robi de partid.

(Dr. I. Costinescu): Dar nici prietenii dumitale nu te ascultă…

(V. Trifu): E cu totul altă socoteală; vin din alte grupări politice în jurul nostru şi nu ne lasă să ascultăm.

(C. Xeni): Ca la şcoala primară.

(A. C. Cuza): Partidul Liberal are faţă de mine o anumită tactică şi politică. Eu vă previn pe d-voastre că, dacă continuaţi cu această atitudine şi mă împiedicaţi să vorbesc, nu veţi mai vorbi niciunul din d-voastre. Vă dau în scris”79.

Şi previziunile lui A. C. Cuza s-au împlinit: parlamentarii n-au mai vorbit timp de 60 de ani, pentru că n-au mai avut unde, Parlamentul fiind desfiinţat de dictaturile care au urmat. Pentru noi, cei de astăzi, fascinaţia legăturii ombilicale cu Franţa este de neînţeles. Garanţiile de securitate oferite de ea erau nule – nici n-au funcţionat – iar cele oferite de Anglia au venit târziu şi inutil, în plus, relaţia Franţa-România s-a sprijinit după 1920 exclusiv pe factorul politic, în absenţa cvasitotală a factorului economic: Franţa, marea prietenă şi aliată, nu cumpăra nici un produs din România, în aceste condiţii, care erau interesele Franţei în

ţara noastră? Într-o telegramă cifrată, trimisă la sfârşitul anului 1930 de ambasadorul Franţei la Bucureşti, Gabriel Puaux, către secretarul permanent al Ministerului de Externe francez, Philippe Berthelot, se propunea următorul program: „Se prezintă o ocazie foarte favorabilă, acum când România trece printr-o grea criză financiară şi are nevoie de un împrumut. Pe piaţa Franţei se găsesc capitaluri mari, din lumea întreagă, care au căutat acolo refugiu din cauza crizei internaţionale şi nu găsesc plasament. România, aflată acum la strâmtoare, nu va refuza nici o garanţie cerută de noi pentru acordarea împrumutului. Vom putea deci controla finanţele ţării şi împiedica ca regele Carol II, călcând pe urmele lui Carol I, să înregimenteze România în sistemul economic german, iar Partidul Naţional Ţărănesc, încasând un comision substanţial, uşor de acoperit prin cursul scăzut al – titlurilor de emisiune, va rămâne obligatul nostru. Având asigurate ambele partide de guvemământ din România – cel liberal şi cel naţional-ţărânesc – nu ne vom mai teme de surprize dezagreabile din partea lui Carol II”80. Acest program a fost pus în practică, PNŢ primind un comision ilegal de 5 din împrumutul de doua miliarde (franci francezi) făcut de România, ca urmare a unui ordin expres al Ministerului de Externe al Franţei către Banca „De Paris et des Pays Bas” (director, un anume Finally, evreu ungur). După comisioanele importante obţinute în afacerea Skoda, afacere care ne va costa înarmarea ţării şi dezvăluirea prin spionaj a întregului nostru sistem de apărare, afacere din care luliu Maniu a primit şapte milioane de lei sub numele de cod Palaelibus („Sâpăligă”, de la latinescul pala, palae „sapă”), Partidul Naţional Ţărănesc se înscria şi el ferm pe calea sentimentelor filofranceze şi pro Mica Antantă. Numai că ataşamentul României faţa de Mica Antantă (Mica înţelegere) rra văzut de Ministerul de Externe al Franţei astfel: „Din punct de vedere politic, Mica înţelegere este de un preţios ajutor Franţei în sâhul Ligii Naţiunilor. Din punct

de vedere economic, alianţa Franţei cu Mica înţelegere împiedică sud-estul Europei să devină iarăşi un Hinterland economic german şi petrolul să fie la dispoziţia militarismului prusac. Este drept că, din punct de vedere militar, alianţa noastră cu Mica înţelegere are o valoare mai mică, pentru că Cehoslovacia, astfel cum spunea şi Ferdinand Foch, are o constelaţie geografică extrem de vulnerabilă şi aproape imposibil de apărat, în schimb, forţa militară a României este complet anulată de problema deschisă a Basarabiei. Să nu uităm însă că multiplele litigii teritoriale care există în toate ţările Micii înţelegeri pot servi în momente grele drept compensaţie pentru salvarea altor poziţii mai importante”81. Acest document şocant cere formularea unor concluzii:

1. Sprijinul acordat României de Franţa nu era determinat de o prietenie de sorginte latină, ci de interese politice proprii.
2. Nefiind în stare să combată Germania în plan economic, Franţa intervenea politic în statele membre ale Micii înţelegeri pentru a le împiedica să întreţină relaţii comerciale normale cu adversara sa; în timpul ăsta, Germania călca Franţa în picioare, intra în regiunea renană şi se înarma, trecând peste aproape toate prevederile tratatului de pace.
3. Franţa nu avea de gând să intervină militar în ajutorul Cehoslovaciei şi României, fapt devenit realitate în 1939-1940, Cehoslovacia fiind prima vândută prin Acordul de la Miinchen.
4. Pentru Franţa, Basarabia era o „problemă deschisă”, ceea ce demonstrează că tocmai Franţa nu recunoştea integritatea teritorială absolută a României, dreptul istoric asupra acestei provincii româneşti şi rezultatul voinţei naţiunii române, şi marşa în continuare pe ideea că Basarabia a fost dăruită de Marile Puteri învingătoare la sfârşitul războiului, motiv pentru care putea fi subiect de negociere.

5. În telegrama M. A. E. francez către ambasadorul Puaux se preciza clar că existenţa litigiilor teritoriale între statele Micii înţelegeri este folosită de Franţa în eventualitatea că va trebui să schimbe teritorii ale acestor state pentru alte interese majore ale Franţei.

În 1939, Nicolae Titulescu intra în posesia unor documente ultrasecrete, care reproduceau stenogramele secretarului Mantoux luate la discuţia Celor Patru (Wilson, Lloyd George, Orlando şi Clemenceau), care au decis pacea lumii la sfârşitul primului război mondial. Transmiţând în mod confidenţial rezumatul acestor documente regelui Carol, Nicolae Titulescu se arăta zguduit să constate că, la intrarea României în război, Franţa ne înşelase cu bună ştiinţă: „Nu există nici un inconvenient de a garanta României concesiuni imposibil de realizat; nu ne vom (ine angajamentele noastre fără nici o remuşcare, pentru ca nu avem nici un mijloc de a le executa”82.

Această politică franceză duplicitară şi păguboasă pentru noi şi-a găsit adepţi în lumea coruptă a vieţii politice româneşti. Cele două împrumuturi obţinute de România prin intermediul Franţei până în 1933 au reprezentat tot atâtea lanţuri de gâtul nostru, în 1933 venise rândul lui I. G. Duca să negocieze un nou împrumut, deoarece, după 1928, România ajunsese să supravieţuiască economic şi financiar - ca şi astăzi cu FMI şi Banca Mondiala – numai prin bani împrumutaţi din străinătate. Acestea sunt adevărurile crude ale perioadei interbelice şi singurele care pot explica cu claritate de ce s-a prăbuşit teritorial, politic şi economic România în numai două luni ale anului 1940. Aducerea liberalilor la guvernare, în frunte cu I. G. Duca, duşmanul lui Carol din 1930, cu scopul de a obţine un nou împrumut din Franţa, a fost condiţionată de desfiinţarea Gărzii de Fier. Mijlocitorul acestui şantaj a fost Nicolae Titulescu. În viziunea sa bolnăvicioasă – confirmată de toţi contemporanii săi – Garda de Fier era exponenta Germaniei naziste în România. Documentele secrete ale arhivelor germane

demonstrează că, până în 1938, Germania nu a mizat pe Mişcarea legionară, nu a fânanţat-o şi chiar a ignorat-o.83 Berlinul considera că este o mişcare mistica, neserioasă şi fără ecou important în rândurile populaţiei, în plus, toate marile companii germane care au pătruns pe piaţa românească şi sunt acuzate de finanţarea Mişcării legionare – I. G. Farbenindustrie, AEG, Krupp (sub acoperirea firmei Bofors) – erau conduse la Bucureşti de directori, administratori şi contabili evrei. Germania a investit bani în partiduleţe de buzunar înfiinţate peste noapte de Goga, de fiul lui A. C. Cuza sau de fratele lui Constantin Tâtărescu şi probabil că l-a plătit ca agent de influenţă pe Nae lonescu. Până în 1936, Corneliu Z. Codreanu era văzut de nazişti ca un fel de profet religios fără nici un program politic. Adevărul este că nici nu avea unul şi nici nu se putea miza pe idealismul lui nerealist. Într-un rezumat al interviului pe care îl acordase ziarului britanic News Chronicle, chiar regele Carol II îşi arăta părerea despre Mişcarea legionară: „Am explicat originea mişcării şi bunul ei fundament moral, am dezminţit că sunt plătite de germani şi am arătat că această mişcare, ca şi celelalte de dreapta sunt rezultatul alianţei naţionaliste de pretutindeni. La noi, aceste mişcări au totdeauna o notă antisemită, din cauza ovreiului specific de la noi”84.

Întreaga germanofobie a politicii româneşti interbelice avea la bază ameninţarea revizionismului maghiar, teama că cererea Germaniei de rediscutare a termenilor păcii de la sfârşitul primului război mondial înseamnă şi revizuirea Tratatului de la Trianon, care „ne dăduse Transilvania”, şi spaimă de o venire a Gărzii de Fier la putere, ca exponentă a Germaniei naziste. Toate aceste temeri se dovedesc astăzi neîntemeiate, iar în ce priveşte posibilitatea ca tocmai naţionaliştii extremişti să accepte ruperea teritorială, absurde. Trebuie să ne gândim cu luciditate, simplu şi chiar fără a apela la documente şi mărturii, că este un nonsens a crede că naţionaliştii cei mai duri puteau vinde ţara cuiva.

Deschiderea arhivelor arată cu ătât mai dureros erorile făcute de noi atunci şi, dacă oamenii de rând nu cunoşteau realităţile ofertelor economice germane şi garanţiile de securitate pentru România Măre, cercurile camarilei şi ale vârfului Ministerului de Externe o ştiau. Dreapta politică şi legionarii o aflaseră şi ei direct de la germani. De aici, poziţiile – altfel ciudate – ale unui A. C. Cuza, Nae Ionescu, Gheorghe Brătianu, Mihail Manoilescu, Corneliu Z. Codreanu. În aceste coordonate s-a înscris şi declaraţia, atât de hulită, a lui Codreanu, că în 48 de ore de la venirea la putere vom avea o înţelegere cu Germania.

Să reproducem o imagine clasică despre Nicolăe Titulescu: „Ca ministru al afacerilor externe, ambasador al României la Londra, delegat permanent al ţârii la Societatea Naţiunilor şi conducător al numeroaselor delegaţii la diferite conferinţe şi reuniuni internaţionale, Nicolăe Titulescu a pus geniul său juridic, diplomaţia sa, arta diplomatică şi oratorică în slujbă apărării şi promovării intereselor naţionale ale statului român, promovării colaborării şi păcii în cadrul comunităţii internaţionale şi îndeosebi europene”. Problemă noastră este că, în momentul când citim jurnalele sau amintirile colegilor săi politici, imaginea lui Titulescu şi a politicii sale este cu totul alta. Argetoianu, Iorga, Armând Călinescu, Constantin C. Giurescu, Radu Rosetti, Grigore Gafencu au scris ca Titulescu a adus mari deservicii ţării prin folosirea influenţei sale din Franţa – de altfel, cumpărată cu banii ministerului pe care îl conducea – în interes propriu de imagine. Titulescu plătea cu sume importante ziare din Occident şi principalele agenţii de presă pentru a scrie despre el şi ca să-i publice, sub diferite semnături de ziarişti străini, opiniile personale, în principiu, Titulescu era acuzat că îşi face imagine proprie în detrimentul intereselor ţârii. Carol II a fost informat şi a consemnat în jurnalul său: „Sunt îndoieli asupra sincerităţii lui. Se crede că face un joc personal, că el este un campion al democraţiei sau o acţiune

de răzbunare. A văzut toţi ziarişti, şi articolele sunt, aşa-zis, dictate de el”86. Intrat în cercul foarte intim al francmasoneriei speculative şi oculte, Titulescu ar fi fost un pion important în derularea României. Un ministru francez i-a destăinuit lui Victor Antonescu: „Domnul acesta are pretenţii să facă şi să desfacă ministere franceze”*7. Nicolae lorga vedea astfel activitatea lui Titulescu: „De fapt, de la domnia regelui Ferdinand încoace, politica externă a României o pretinde pentru sine, peste capul ministrului de resort, şi ea-i revine totdeauna. Va veni vremea când nu se va mai găsi nici un om cu demnitate care sa primească a lucra în aceste condiţii: riscul pentru el şi gloria pentru altul. Dar ambiţiile d-lui Titulescu nu se opresc numai aici. D-sa vrea să fie conducătorul suprem, peste partide, dar cu partidele, şi al politicii interne a României”88. Asupra rolului lui Titulescu în lansarea diversiunii despre pericolul pe care l-ar reprezenta Garda de Fier, ni s-au păstrat însemnările lui Grigore Gafencu din ianuarie 1934: „Stăpân pe mijloacele de informare ale străinătăţii, a participat la alarmarea centrelor apusene cu privire la «primejdia» Gărzii de Fier şi a adus apoi la cunoştinţă regelui, în calitate de intermediar «dezinteresat», ostilitatea Parisului împotriva lui Vaida, pe care el o provocase. La Titulescu, elementul personal e totdeauna hotărâtor. Denunţarea marii primejdii hitleristo-fasciste în România şi apoi desfiinţarea acestei primejdii, prin hotârârea, stăruinţa şi meritul său, îi păreau un succes uşor şi însemnat, menit să întărească situaţia sa privilegiată de unic reprezentant al României faţă de străinătate, de unic reprezentant al străinătăţii în România. Astfel a venit Ia putere Jean Duca: protejat de Titulescu, cerut de Paul Boncour, dorit de presa «democratică», impus de camarila evreiască…”89. Portretul făcut de Constantin Argetoianu este şi cel mai acid: „încăpâţânarea lui, am priceput-o prea târziu, era datorită unui sentiment mai tare decât toate, în acea natură de impotent şi de insuficient glandular, a sentimentului de

frică. Nu îndrăznea să se certe sau să se strice cu nimeni. Fiecare gest al lui era calculat în vederea câştigârii unei prietenii sau a unei neutralităţi binevoitoare. Era gata să sacrifice orice ca să dezarmeze un adversar. Cum se întâmplă foarte des la degeneraţii fiziologici, la care creierul s-a dezvoltat în dauna celorlalte organe, Titulescu suferea şi suferă de o bolnăvicioasă hipertrofie a personalităţii lui. Ca lorga la Iaşi, care după dezastrele din toamna anului 1916 îşi formulase menirea pe acest pământ într-o ecuaţie cu trei termeni, poporul, el şi regele, tot aşa şi Titulescu îşi fixase rosturile activităţii sale într-o formulă în care Europa, el şi ţara românească se legau în raporturi variabile, după împrejurări. Familiaritatea juca la dânsul un rol însemnat: abia vedea un om de două ori şi conversaţia curgea per tu şi mă. Aşa izbutise să convingă pe mai toţi în România că era amic intim cu conducătorii tuturor ţârilor Europei, pe care îi tutuia dar care nu-l puteau suferi”90 Singurul cerc în care Nicolae Titulescu era pe deplin acceptat – aşa cum ne arată tot C. Argetoianu – era cel francmasonic stângist, care, de altfel, a fost singurul ce a protestat la îndepărtarea lui din funcţia de ministru de externe, la 29 august 1936. La nivel de state a protestat doar URS S! Râmâhem şocaţi să aflam că Titulescu îi frecventa şi schimba informaţii, la un nivel care depăşea protocolul, cu Gabriel Peri, secretarul general al Tineretului Comunist Francez şi şef al secţiei de politică externă a ziarului comunist L ’Humanite, sau pe ziaristul comunist Pertinax, denunţat public drept spion sovietic. De fapt, ambii erau membri activi ai agenturii sovietice în Franţa. Dar nici oamenii de Stingă de la noi nu-l vedeau altfel: „Titulescu avea lăcomia mapamondica, angrenându-şi ţara în tot felul de aventuri ideologice şi politice, el însuşi fiind un conservator tipic, aproape retrograd în mentalitate şi concepţie generală asupra vieţii şi asupra politicii. Cu Nicolae Titulescu ne-am amestecat în Abisinia, în China şi în posesiunile engleze. De-altminteri, strălucitul, prea

strălucitul retor Titulescu, izgonit de regele Carol II şi de Gheorghe Tatârescu din Pomânia, a murit ca avocat consilier stipendiat de societatea anonimă Canalul-de-Suez. A zburat, teoretic şi ideologic vagamente, din Abisinia până în Egipt şi a lăsat un morman de ruine în politica externă româna, dând pretexte tuturor invaziilor să ne jefuiască petrolul, teritoriile şi sângele bunilor ţărani, decretaţi peste noapte ostaşi cruciaţi”91. Am eliminat cu bună ştiinţă din acest portret părerile legionarilor despre el, folosindu-le doar pe cele ale unor colegi de idei, de partid şi de guvern cu Titulescu. Conflictul lui cu Mişcarea legionară venea, de fapt, din motivul că legionarii îl considerau membru al camarilei şi complice al intereselor antiromâneşti din jurul Elenei Lupescu. Teza legionară generală era aceea că iudeo-masoneria blochează apropierea României de Germania, pentru ca aceasta să nu împiedice exodul sau supravieţuirea evreilor europeni prin ţara noastră. Elita intelectuală legionară, atât cea culturală, cât şi cea economică vedea în acest proiect umanitar o frână în calea dezvoltării economice fireşti a României, ţara noastră având nevoie atunci de un partener comercial substanţial. Toate mărturiile menţionate, inclusiv accesul lui Titulescu şi al Elenei Lupescu la acelaşi tip de francmasonerie ocultă şi stângistâ, confirmau tacit această poziţie a legionarilor. Lor i se asociau, din punct de vedere al cauzei germane, membrii camarilei creştine, Nae lonescu, Mihail Manoilescu şi Puiu Dumitrescu. Dar şi aceştia aveau o raţiune, în poziţia lor, şi nu priveau combinaţiile periculoase ale lui Titulescu dintr-o perpectivă strict personală, dintr-o aversiune particulară, ci din punctul de vedere economic. Era evident – recunoscut intim de Carol II şi de toţi economiştii – că pieţele Germaniei şi României erau complementare, că România putea juca petrolul ca o armă redutabila în sprijinul stabilităţii şi siguranţei sale, că în acei ani de criză ţara noastră avea nevoie disperată de devize străine, de valută forte şi, cum Franţa nu cumpăra nimic din România,

iar Anglia doar exploata prin intermediari, Germania era singurul nostru mare client, singura posesoare de valută cu a cărei prezenţă se putea renunţa la împrumuturile înrobitoare oferite de Franţa. Germania va plăti României în timpul lui Ion Antonescu şi vagoane de aur pentru produsele agricole şi petroliere, pentru lemn şi confecţii, singurele produse pe care le puteam exporta din economia noastră mutilată de corupţie şi de mari dezechilibre structurale.

În faţa noilor dovezi, care apar acum alarmant de contrariante, prin deschiderea arhivelor şi prin accesul liber la informaţia istorică, Nicolae Titulescu trebuie apărat. Fără îndoială că, pentru a proteja figura istorică a lui Titulescu, va trebui să luăm în calcul realitatea conducerii Ministerului de Externe din străinătate, fapt care trezea frustrarea şi invidia oricărui guvern. Cum România depindea atunci de Marile Puteri învingătoare atât de mult, iar marja de acţiune a oricărui guvern se limita la resurse financiare modeste, politica internă a ţării noastre depindea fundamental de politica sa externă. Titulescu ajunsese să fie un garant al sprijinului politic şi economic oferit de ţările Antantei, cu preţul orientării unilaterale a politicii noastre externe către acel pol. Aici, cei care afirmă că prăbuşirea construcţiei europene postbelice a determinat şi prăbuşirea noastră, nu pot fi contrazişi. Analiza activităţii şi a felului de a fi ale lui Nicolae Titulescu arată astăzi, după ce numeroase documente secrete au ieşit la iveală, că, în felul lui exclusivist şi grandilocvent, celebrul ministru de externe român trăia drama cunoaşterii şi percepţiei imediate a fragilităţii marilor tratate de pace de la sfârşitul primului război mondial. El a înţeles acolo, în Occidentul nesigur şi complicat, că principalele documente de politică externă care garantau legitimitatea politică a României Mari se ţineau într-o aţă. De aceea, s-a bătut până la capăt, încurcând multe socoteli făcute peste capul nostru, pentru a ţine în viaţă tratatele prost făcute în 1920, dar care

certificau voinţa naţiunii române şi legitimitatea sa istorică, acordându-ne o fragilă, dar meritată legitimitate politică. Teama, însă, exista. Ea a fost exprimată, inconştient, de Ion Inculeţ în Parlamentul României: „Trebuie de notat că din punct de vedere geografic, noi suntem din toate părţile înconjuraţi de vecini pe socoteala cărora s-a creat România noastră de astăzi, şi s-a creat în primul rând pe baza dreptului istoric şi, în al doilea rând, pe baza. Principiului de autodeterminare a popoarelor1'. Ceea ce nouă ni se pare astăzi o blasfemie venită din partea unui om politic român, luptător pentru Unire, atunci era un subiect serios de îngrijorare. Nu ştim în ce măsura Titulescu a măi înţeles că legitimitatea istorică a României Mari (adică drepturile noastre istorice asupra teritoriilor locuite de români) avea nevoie şi de o legitimitate politico-eco-nomicâ (adică dezvoltarea unui stat democratic puternic economic şi bine înarmat), lucru pe care noi nu l-am realizat. Oricum, este de constatat că Nicolae Titulescu ocolea Parlamentul ţârii, deoarece acolo era pus în cele mai delicate situaţii. Fie nu putea dezvălui secrete care ţineau de uzanţele discreţiei diplomatice, fie nu avea, pur şi simplu, răspuns, dar atunci când a vorbit în Parlament a fost pus în vădită inferioritate de I. G. Duca, de Grigore Gafencu sau de A. C. Cuza. Se întâmplau lucruri grave în politica internaţională şi România începuse sa primească deja cuţite în spate. Franţa şi Polonia, „marii noştri aliaţi", semnaseră în 1932 tratate cu Uniunea Sovietică peste Capul nostru, trâdând înţelegerile Micii Antante şi ăbândonându-ne litigiului cu Rusia asupra Basarabiei, în şedinţa Parlamentului din 23 noiembrie 1932, Nicolae Titulescu a fost literalmente băgat Ia colţ şi călcat în picioare pentru faptul că, deşi fusese ales în doua rânduri preşedinte al Ligii Naţiunilor, nu a fost în stare să prevină sau să împiedice această trădare a României. Mai întâi, a primit un şah la rege din partea lui Grigore Gafencu: „V-am pus această întrebare, fiindcă trebuie să ţinem seama, în raporturile noastre cu Rusia, de

interpretarea rusească. D-le ministru, cine ne-âr ajuta pe noi să impunem Rusiei interpretarea Societăţii Naţiunilor? Aliaţii noştri, Franţa şi Polonia? Dar Franţa şi Polonia, d-le ministru, au iscălit textul acesta pe care d-voastră l-aţi respins; Franţa şi Polonia au dovedit prin aceasta că acceptă interpretarea rusească, care, după d-voastră, goleşte de substrat Pactul Kellog. Deci, pentru a nu rămânea peste cinci ani, pe baza unui Pact Kellog slăbit, noi rămânem numai decât pe baza unui Pact Kellog faţă de Rusia tot atât de slab”93. Răspunsul lui Titulescu a fost lung, complicat şi foarte tehnic, pe alocuri jenant (s-a scuzat ca a trimis un raport în ţară, la care nu i s-a răspuns), dar în final nu a putut da soluţii. Obosit şi tracasat, ministrul de externe român a făcut atunci şi o greşeală capitală: „Răspunsul, domnii mei, e foarte uşor de dat. Nu aceste state au simţit trebuinţa unui nou pact de neagresiune, ci Sovietele l-au cerut ca un element dintr-o serie de instrumente de ordin comercial, menit să apropie aceste state între ele, din punct de vedere economic. Nu este cazul României”4. Titulescu excludea din calcul relaţiile economice, drept factor al apropierii între state. Intervenţia este o expresie evidentă a marelui dezechilibru principial care se instalase atunci la baza politicii externe româneşti. A. C. Cuza nu a scăpat ocazia să-l contrazică pe Titulescu, făcând mai întâi o demonstraţie destul de convingătoare asupra comportamentului incorect al Franţei faţă de România:„…Şi atunci au recurs diplomaţii francezi la acest mijloc şi ne-au dat pe noi drept compensaţie Rusiei pentru semnarea tratatului care o interesează numai pe dânsa, iar pe noi nu ne interesează… trebuia guvernul român să spună Franţei, care a intervenit şi ne invita să semnăm, trebuia sa spună Franţei: noi nu intervenim în această chestiune, noi nici nu voim să luăm contact cu guvernul rusesc, noi nu stăm de vorbă cu Litvinov-Finkelstein numele evreiesc al acestuia, n. a., noi vă rugam pe d-voastrâ, ca guvern amic, să interveniţi la Moscova.… Prin urmare, aceia

care au intrat în legături cu Rusia, ministrul de Externe român, care a făcut marea greşeală de a intra în contact cu Rusia, pentru semnarea unui pact de neagresiune, acolo este punctul de plecare al enormei greşeli diplomatice care s-a făcut şi pe care d-l ministru Titulescu putea să o oprească, dar pe care nu a oprit-o şi a spectacolizat-o prin demisia sa…”95 în continuare, şedinţa Parlamentului a devenit furtunoasă, poziţiile naţionaliste şi internaţionaliste confruntându-se vehement: „(A. C. Cuza): Eu constat – şi cred că cu ocazia aceasta s-a văzut mai bine – că noi nu avem aliaţi. Aliaţi înseamnă acei care sunt legaţi de noi prin interese comune. Aliaţii noştri de astăzi nu au nici un interes comun cu noi. Interesele economice comune pe care le-ar avea Polonia, nu prea contează. Iar Franţa are interes să ne menţină pe noi ca anexă a politicii sale externe, n-are nici un interes deosebit pentru noi, nici economic, nici de alt punct de vedere, şi de la politica franceză nu ne putem aştepta la nimic de acum înainte.

(Şt. Cicio-Pop, Preşedintele Camerei): Noi avem să mulţumim mult Franţei, şi-i vom mulţumi şi în viitor.

(A. C. Cuza): Politica externă a unei ţâri nu se face prin declaraţiuni sentimentale…

(Şt. Cicio-Pop): Avem România Mare. Nu este sentimentalism, ci o realitate!

(A. C. Cuza): Dacă România Mare s-a constituit, ea s-a constituit prin jertfele ei de sânge şi prin coincidenţa fericită a împrejurărilor. Nu datorăm existenţa României nimănui. România, astăzi izolată, va şti să meargă pe căile ei şi va şti să-şi asigure existenţa, cum şi-a asigurat-o şi în trecut. Dar vreau să spun, d-le ministru, că noi nu mai putem face politica de anexă şi că politica externă a României trebuie să devină o politică autonomă, având în vedere interesele exclusiv ale statului şi ale naţiunii româneşti. Aţi văzut d-voastră cum se trata peste capul nostru la Paris? Întreba Litvinov pe cei de la Paris: cam ce zicem noi! Ei, bine, d-lor, nu va loveşte, nu vă impresionează

pe d-voastrâ aceasta’? Ce avea el să se ducă la Paris? Trebuia să se adreseze la Bucureşti. Dar aceasta caracterizează politica de anexă, pe care statul românesc a fâcut-o până acum şi care trebuie să înceteze odată pentru totdeauna.

(I. Vasilescu-Nottara): D-le Cuza, adineaori spuneaţi să nu mai vorbim de Finkelstein.

(A. C. Cuza): D-lor deputaţi, existenţa României nu se apără prin petice de hârtie. Oricâte petice de hârtie vom semna, în ziua când interesele vor coincide altfel, să ştiţi că aceste petice de hârtie vor fi înlăturate, înainte de a ne găsi siguranţa noastră în semnarea Pactului Kellog sau în semnarea unui pact de neagresiune, trebuie să ne găsim siguranţa noastră în propriiile noastre puteri la care trebuie să ne gândim necontenit”96.

Iată un avertisment serios şi, din păcate, premonitoriu, încă din 1932!

Nicolae Titulescu înţelegea sa acţioneze în folosul României cu instrumentele oferite de principiile Societăţii Naţiunilor şi, din acest punct de vedere, a strălucit. Numai că realitatea Europei deceniului patru a demonstrat că principiile pot râmâne intacte – şi continuate prin ONU – dar nu pot împiedica războiul mondial şi n-au putut împiedica distrugerea României. Problema fundamentală a lui Nicolae Titulescu a fost aceea că, cerând imperios şi asumâhdu-şi întrega responsabilitate asupra politicii externe româneşti, a intrat într-o capcană pe care alţi diplomaţi sau miniştri de externe o evită. Titulescu nu beneficia de rezerva pe care o oferă întotdeauna unui diplomat complexitatea de nuanţe şi subterfugii ale regimului din ţara sa, programul şi politica guvernului său, precum şi de nevoia democratică fundamentală de a supune politica externă deciziilor unui Parlament. Titulescu sărea peste toate aceste instrumente ale protecţiei pe care şi le oferă un stat. El contacta, negocia şi intervenea de unul singur asupra unor probleme care vizau destinul ţârii.

Corect sau deformat, transmitea apoi demersurile sale regelui sau camarilei. Aşa se face ca România Mare a continuat să fie privita ea însăşi cu rezerve, ca stat, şi tratată prin prisma unei realităţi imediate: în planul performanţei politice, România Mare nu afişa un sistem democratic, ci era condusă de un rege autoritar, centrul ei de putere era camarila, iar ministrul său de Externe acţiona de Capul lui. Dacă ar fi fost ca „marii aliaţi" să protejeze România, ce anume ar fi trebuit să apere: un rege corupt, o camarilă, sau un stat democratic'? Acolo unde a meritat să apere pe cineva, adică pe Titulescu, au făcut-o, acoperindu-l de onoruri şi dându-i o anvergură internaţională indubitabilă. Nu putem îndepărtă complet efectele de natură personală pe care le-a produs impactul asasinării lui Duca asupra lui Titulescu. Marele diplomat intră din acel moment într-o anumită panică existenţială, cu repercusiuni în performanţa sa, urmărit fiind de gândul că va fi asasinat de fascisto-na-zisto-legionari, ca urmare a implicării sale în conflictul Gardă-Duca. La 15 februarie 1934, Titulescu se întâlneşte la Atena cu I. H. Davtian, reprezentant plenipotenţiar al URSS în Grecia, în Nota de convorbire, diplomatul sovietic va transmite la Moscova: „El ar accepta, chipurile, ca România să fie mai de grabă «înghiţită» de noi decât să permită acestor domni «feudalii germano-fascişti», n. a să o împartă. Eu, fireşte, am făcut remarca, că (sic!) noi nu numai că nu avem de gând să înghiţim România, ci, dimpotrivă, vrem, ca, asemenea lui, să stabilim cu ea nu numai relaţii formale, ci şi relaţii prieteneşti. El a preluat imediat ideea, spunând, «ştiu, ştiu, de aceea şi doresc sa mă bazez pe dvs»„97. Este greu de crezut ca cineva din conducerea statului, Parlamentul, prim-ministrul sau chiar regele Carol II, să-l fi autorizat pe Titulescu să facă astfel de declaraţii riscante în faţa Rusiei.

Slăbiciunile în construcţia unui stat, care trebuia să fie dotat cu democraţie activă şi economie de piaţă funcţionala, au făcut ca România să fie surprinsă de al doilea război

mondial – adică de conflagraţia statelor puternic industrializate – doar cu legitimitatea istorică la activ. Altfel spus, în ochii Marilor Puteri noi stâpâneam România Mare pentru că am reuşit să le convingem că românii au un drept istoric asupra provinciilor revenite la Patria Mamă şi că vom asigura, cu acest stat mare, echilibrul de forţe din Estul Europei. Ratarea dezvoltării democratice – lovitura de stat şi apoi instalarea camarilei – precum şi eşecul dezvoltării economice, ne-au pus în situaţia de a miza totul în politica externă pe un singur om – Nicolae Titulescu. Pe de altă parte, tentativa francmasonică de a formă un „guvern mondial" sub denumirea de Societatea Naţiunilor (viitoarea O. N. U.) – atât de des invocată de fascişti, de nazişti şi de legionari —, recunoscuse România Mare, milita pentru integritatea sa teritorială şi reprezenta singura garanţie internaţională împotriva unei agresiuni militare. Dacă putem asimila într-adevăr Societatea Naţiunilor cu „guvernul mondial", atunci suntem obligaţi a spune şi că Titulescu a fost în doua rânduri „prim-ministrul" acestui „guvern". Totodată, în nici un caz nu putem contesta patriotismul acestui om. Dar, când Franţa şi Polonia ne-au înjunghiat, semnând pe spatele nostru un tratat cu URS S, când Germania şi Italia au ieşit din Societatea Naţiunilor, politica noastră externă trebuia să facă o mişcare, pentru că interesul naţional primează întotdeauna, la oricare stat. N-a făcut-o.

Documentele confidenţiale ale ministrului de Externe, date publicităţii de Academia Română în 199298, arată pericolul în care ne-am aflat permanent, odată cu apariţia revizionismului şi cât de greşită a fost respingerea brutală a garanţiilor germane, în această bătălie pentru supravieţuirea statului naţional unitar român, în care n-a fost înţeles de colegi şi pe care a trebuit să o ducă singur, punând la bătaie întreaga sa genialitate diplomatică, Nicolae Titulescu a făcut concesii, a sacrificat oameni şi partide, a acceptat intervenţia unor interese străine în

fondul profund al intereselor româneşti, a făcut greşeli. Acesta a fost şi eşafodul pe care a fost executata Mişcarea legionara şi la care organizaţia naţionalista nu a găsit alt răspuns decât o crimă în gara Sinaia.

Efecte interne ale politicii externe. Poate că Mişcarea legionară şi partidul său, Garda de Fier, nu mai reprezentau în 1933 o mare speranţă morală, ca la începuturi, dar atitudinile sale proger-mane aduceau un factor de echilibru şi, totodată, o rezervă politică pentru eventualitatea că Germania ajungea să domine Europa. S-a întâmplat peste câţiva ani chiar aşa, dar la data aceea Mişcarea legionară era deja compromisă, dezorganizată şi infiltrată de agenţi. România s-a prezentat în faţa Marilor Puteri în genunchi, solidară cu o Franţă care pierdea războiul în două săptâmâhi. Este posibil să găsim în cazul Titulescu şi o explicaţie pentru atitudinea ostilă a Germaniei şi Italiei faţă de noi în preliminariile şi în actul Dictatului de la Viena? La sfârşitul lunii iulie 1940 – cu o lună înainte de Dictai – Hitler s-a întâlnit cu prim-ministrul Gigurtu şi cu ministrul de externe Mihail Manoilescu: „Hitler pare sa deteste pe unguri şi «diese abscheuliche Osterreichisch-Ungarischemonarchie». Dacă n-ar fi fost «Titulescu, Gafencu und die andem», declară el, nici n-ar fi luat fiinţă apropierea germano-maghiară. Ungurii, adaugă mai departe, sunt veşnic nemulţumiţi, protestează întruna, chiar după arbitrajul de la Belvedere «unde li s-a dat mult prea mult din Slovacia»„99, în ziua de 27 iulie 1940, şi ministrul Afacerilor Externe al Italiei, Galeazzo Ciano, avea să le declare lui Gigurtu şi Manoilescu: „Sunt români al căror nume e scris în cartea neagră a istoriei Italiei. Vorbesc despre Titulescu, care a îndrăznit să ne considere sălbatici. Ştiu că nu trebuie confundat cu România; cu toate acestea, o reprezenta oficial atunci când lua această atitudine”100. Timp de un deceniu, Mişcarea lui Codreanu nu reuşise să devină o organizaţie de masa şi multe din temele sale, printre care şi cea antisemita, nu era înţeleasă

de populaţia rurala, de exemplu, decât în formele sale simple, fără dimensiuni planetare. Despre masoni sau francmasoni nu se prea ştia nici la oraşe. A rămas celebru pasajul din Viata ca o pradă a lui Marin Preda, în care marele prozator descrie rebeliunea din ianuarie 1941: Ajunsei într-o piaţă cu statuie. Piaţa era plina de coloane de indivizi în căciuli ţărăneşti, dar şi în şepci de elevi, şi indivizi râu îmbrăcaţi, cu paltoane ca ale mele, dar şi cu paltoane bune, bine croite pe corp, cu umeri ascuţiţi… Ce căutau elevii aceia acolo? Strigau sau cântau… Distinsei urlete: Jos nasonii… Josnasonii… Cine dracu erau nasonii ăştia?”101

Dar a venit un moment în care lumea neavizată s-a trezit în faţa unui mare şoc internaţional: la 30 ianuarie 1933, Adolf Hitler devenea cancelar al Germaniei şi partidul lui nazist câştiga Puterea prin alegeri libere. La 27 februarie, Hitler înscena o incendiere a Reichstagului şi declanşa teroarea împotriva comuniştilor. La o cercetare atentă şi pe baza ultimelor analize, făcute mai ales de istorici britanici, incendierea Reichstagului se dovedeşte mai importantă în istorie decât venirea lui Hitler la putere. Forţele politice germane – în primul rând, comuniştii – au considerat că venirea lui Hitler la Putere a fost un accident, că au pierdut pentru o clipa controlul jocului electoral, şi se pregăteau să-i înlăture pe naţional-socialişti prin mijloace clasice: luptă politică, blocarea activităţii guvernamentale prin moţiuni de cenzură, campanii de presă, îngreunarea de către Opoziţie a activităţii parlamentare a Puterii. „Mulţi contemporani din toate părţile spectrului politic, atât din Germania, cât şi din afara graniţelor ei, aveau certitudinea că puterea lui Hitler era un fenomen de scurtă durată, că el era un înzestrat agitator al gloatelor, dar nu şi un conducător înnăscut şi că va fi eliminat şi trecut pe linie moartă odată ce criza iminentă avea să fie depăşită, ceea ce dovedeşte, bineînţeles, eroarea fatală a acestor calcule”102. Numai că Hitler, cunoscând fragilitatea victoriei sale electorale şi

având în minte un alt scenariu – până în 1933, doar 0,3 din liderii NSDAP citiseră Mein Kampf!

— A dat o lovitură sistemului politic german, înscenând incendierea Parlamentului şi asigurându-şi beneficiul de imagine prin incriminarea comuniştilor pentru acest act de violenţă antistatală. Sub acoperirea emoţiei şi a sentimentului de revoltă al populaţiei pentru distrugerea Reichstagului, Hitler şi-a redus la tăcere adversarii politici. Iată însă că tocmai în acel moment se produce un fapt la fel de grav, poate una din cele mai mari erori făcute de evrei în istorie. Alertate de căderea Germaniei în mâinile unui antisemit notoriu, cercurile francmasonice oculte (comuniste) şi marile organizaţii evreieşti mondiale ies public la contraatac, nu doar solidarizându-se cu comuniştii germani, ci îndemnând chiar Ia război generalizat împotriva regimului nazist. În toată presa mondială controlată de aceste cercuri se transmite ordinul de sabotare a produselor germane, folosindu-se arma influenţei oculte evreieşti asupra economiei mondiale.

Acest fapt a fost o eroare de proporţii, deoarece a dezvăluit lumii caracterul organizat şi solidar al influenţei evreieşti în lume, implicarea sa în francmasoneria oculta şi în economia mondială. Daca pâna atunci existau zvonuri, păreri şi bănuieli, precum şi dezvăluirile delirante şi greu de crezut ale antisemiţilor, ieşirea publica a acestei forţe va face întreaga ideologie antisemita a lui Hitler extrem de credibila. Practic, Hitler arata cu degetul, pentru prima oara crezut, către un „guvern mondial” care conduce un stat în state, în al doilea rând, teza lui ca evreii sunt unul şi acelaşi lucru cu comuniştii a început sa fie crezută, în faţa unei dovezi aduse chiar de evrei.

La 22 martie 1933, Nichifor Crainic publica în ziarul Calendarul articolul „Boicotul evreesc”, în care afirma: „Prin această publicitate se demască în faţa lumii întregi organizaţia internaţională evreiască, cu caracter de suprastat şi cu tendinţă de dictatură asupra celorlalte

popoare. Dar demascarea unei organizaţii cu caracter misterios francmasonic înseamnă, implicit, slăbirea acestei organizaţii. Evreii au făcut o greşeală de tact ce le poate fi fatala. Crezând că vor intimida lumea prin demascarea suprastatului evreesc, ei vor ajunge la un efect contrar”103, într-adevâr, la plebiscitul din 19 august 1934, Hitler este ales şef al statului şi al guvernului de 89,9 din alegătorii germani. Această zdrobitoare victorie a făcut ca elementul opus lui Hitler şi, în primul rând, evreii să apară ca o minoritate vulnerabilă şi, mai ales, vinovată. Germanii constatau cât de puţini erau cei care conduseseră din umbră destinul lor mizerabil, iar Hitler nu a ezitat să-i împuţineze şi mai mult, trecând apoi, cu sprijinul întregii populaţii germane, la distrugerea prin război a „puterii mondiale oculte”. Ştim astăzi că forţele din umbră erau foarte reduse numeric şi că evreimea mondială, care trăia în marea ei majoritate într-o cruntă sărăcie, avea doar slabe legături cu această suprastructura financiar-economică. Confuzia a fost însă suficientă pentru a fi sacrificaţi în număr de peste şase milioane.

Avem acum posibilitatea să înţelegem de unde a apărut interesul unei părţi a populaţiei pentru platforma politica antisemită a Mişcării legionare. Cu toate că afirma de ani de zile „pericolul evreiesc”, strigătul legionarilor lui Codreanu a părut tot timpul ca un fel de toană, o exagerare, un artificiu politicianist. Iată însă că, în primăvara anului 1933, ordinul de boicotare a mărfurilor germane s-a aplicat imediat şi în România, fără a se ţine cont de guvern, de economia românească sau de suveranitatea ţârii. Peste noapte, comercianţii şi industriaşii evrei din România au început să oprească de capul lor de la vânzare sau aprovizionare produsele germane şi să dea „afară din întreprinderile lor funcţionarii şi lucrătorii germani”104. O bună parte din comerţul ţării a fost blocat peste noapte. Era o atitudine de stat în stat pe care legionarii au sesizat-o imediat şi, bineînţeles, au exploatat-o

propagandistic, încă o dată, soluţiile economice ale lui Mihail Manoilescu, privind necesitatea înlocuirii capitalului evreiesc cu capital românesc au început să circule, dar, de data asta, luate mult mai mult în serios. Cu aceasta ocazie, chiar şi pentru ultimul cetăţean român dintr-un sat îndepărtat, unde funcţiona un magazin sau o dugheană, realitatea controlului evreilor asupra comerţului românesc a devenit o certitudine. Primul pas spre „românizare" a fost făcut atunci. Oamenii de afaceri românii au înaintat proteste, au demonstrat la Cluj, la Cernăuţi, la Constanţa şi la Bucureşti, guvernul a fost somat să ia măsuri. Guvernul s-a dovedit incapabil de reacţie, fapt folosit încă o dată de legionari pentru a demonstra că acesta se află sub controlul iudeo-masonic. Vaida-Voevod, cunoscut francmason, dar un patriot român, a fost nevoit să plece. Dar cum chemarea neaşteptată la Putere a lui I. G. Duca, alt francmason, prin intervenţia camarilei -contribuţia principală fiind a Elenei Lupescu şi a lui Alex Wieder – a ajuns şi ea repede un act de notorietate publică, acţiunile de ostracizare a legionarilor pornite de I. G. Duca nu au venit decât sa confirme, în mijlocul unei societăţii nevrozate de criza economică, exact temele lor pline de exagerări. Prin acţiunea energică a lui Nicolae Titulescu şi a naivului I. G. Duca din 1933, legionarii au fost martirizaţi.

În toată această frământare în jurul unei teme fundamentale de politică externă s-au produs exagerări de ambele tabere. Constantin Argetoianu, om politic cinic şi lucid, avea să consemneze în 1931 o opinie de cea mai strictă actualitate: „De câte ori n-am auzit, cu prilejul schimbărilor noastre de guvern că Franţa, sau Anglia, sau Patagonia, sau cutare sau cutare ţara vrea sau nu vrea în România un guvern Maniu, un guvern Duca, un guvern Averescu, şi aşa mai departe, ca şi când ţara noastră ar fi fost buricul lumii şi toată lumea nu s-ar fi ocupat decât de daravelile noastre personale. Unul din «marile argumente» ce se aduseseră împotriva guvernului nostru a fost «că

Franţa nu ne vrea», în realitate, în Franţa, în Anglia şi în tot Apusul nimeni nu ştia cine eram, nici noi, nici Maniu, nici Averescu, nici Strâchinescu, nici toţi «Valacii»; am călătorit destul, am trăit destul în străinătate, am stat de vorbă cu destulă lume şi în Paris, şi în Londra, şi în Roma, şi în Berlin, ca să fiu fixat asupra judecaţii străinilor cu privire la ţara noastră: tuturor le era indiferent cine guverna şi sub ce steag, dacă era Monarhie, Republică sau Dictatură – singurul, dar absolut singurul lucru ce-i interesa, era să fie un guvern de ordine şi de autoritate care să asigure liniştea şi să garanteze capitalurile investite în afacerile şi în împrumuturile noastre”105. Pe cât de exagerat era prezentat pericolul influenţelor iudeo-masonice în România, pe atât de exagerat era înfăţişat şi pericolul ascensiunii Gărzii de Fier. Pe de altă parte, noua imagine a politicii externe româneşti interbelice, furnizată abia astăzi de eliberarea arhivelor din chingile cenzurii, ne dezvăluie un nou paradox: teza dragă a strălucitei politici externe, echilibrate şi active pe toate fronturile, întreţinând relaţii de bună vecinătate şi de prietenie cu toate statele lumii, se prăbuşeşte ca un castel de carton. Politica externă a României interbelice era profund dezechilibrată, nerealistâ şi cu serioase accente contrare intereselor naţionale, ţara mizând pe o singură carte, cea pierzătoare. Fără îndoială că România nu putea renunţa la legăturile sale cu Franţa, că nu se putea asocia Germaniei hitleriste, trecând dintr-o tabără în alta – soluţie la care s-a ajuns, până la urmă – fiindcă era Ia fel de dezechilibrată şi nerealistă, dar, dacă politica externă este un instrument al statului menit să asigure pacea şi siguranţa ţârii, performanţele sale trebuie judecate prin această perspectivă şi, bineînţeles, prin prisma rezultatelor. Aici, lucrurile sunt clare: catastrofă politică, economică şi teritorială, în acest loc trebuie subliniată atitudinea regelui Carol II, care a încercat să creeze o stare de echilibru în relaţiile externe ale ţârii, jucând el însuşi între cele două tabere ale camarilei sale şi

iniţiind astfel celebra „politică de basculă”. Asasinarea lui I. G. Duca a dat totul peste cap.

Imediat dupâ moartea lui Vintilă Brâtianu şi după alegerea sa ca preşedinte al PNL, I. G. Duca a căutat să intre rapid în legătura cu regele Carol II pentru a angaja partidul într-o refacere a relaţiei cu Palatul, în perspectiva revenirii la putere. „Programul lui Duca pare bine definit: o apropiere de rege, prin declaraţii de absolută supunere şi perfectă lealitate, şi o apropiere de «finanţa internaţională», prin declaraţii de veselă şi leala colaborare cu capitalul străin”106. Carol II era însă foarte reticent, din motive strict personale. Cauza nu era atât declaraţia politică a lui Duca din momentul loviturii de stat de la 7-13 iunie 1930 – regele cunoştea bine preţul declaraţiilor politice în România —, cât un fapt personal mult mai grav. După fuga prinţului moştenitor în Italia cu Elena Lupescu, I. G. Duca făcuse eroarea să îmbrăţişeze cauza, reginei Elena în procesul de divorţ cu Carol Caraiman şi trecuse în cererea de divorţ motivul real al fugii soţului ei:„…Că a primit comision de la firma străină Fokker, furnizoare de avioane statului român”107. Când s-a pus problema anulării divorţului, la insistenţele lui Maniu, după ce îl făcuse rege prin lovitura de stat din 7-13 iunie 1930, Carol a cerut să vadă dosarul şi astfel a găsit vechea cerere de divorţ întocmită de Duca. Din acel moment, regele Carol II l-a urât pe Duca de moarte cu întrega sa fire sanguină, liderul liberal fiind singurul care avusese curajul să dezvăluie în scris adevărata cauză a fugii în străinătate şi să năruie astfel întregul eşafodaj de minciuni şi invenţii care făceau din afaceristul Carol o victimă în faţa populaţiei. Eşuarea contactelor cu regele nu l-a făcut pe Duca să abandoneze demersurile pentru a aduce Partidul Naţional Liberal la guvernare, chiar fără el. Pe fondul primelor semne de slăbiciune ale guvernării lorga-Argetoianu, Duca va înţelege să acţioneze în punctul sensibil al Puterii: Elena Lupescu. „Duca a trimis înainte de criza pe dr. Scupiewsky la d-na Lupescu spre a-i cere să

aducă pe liberali la putere! D-na Lupescu a chemat pe Puiu Dumitrescu şi Scupiewsky a repetat propunerea. Mai târziu, Puiu Dumitrescu a chemat pe Scupiewsky la palat. Pe câhd era Duca în audienţă, Puiu Dumitrescu îl întreabă dacă a autorizat pe Scupiewsky. Duca tăgăduieşte. Atunci, Puiu Dumitrescu cheamă pe Scupiewsky. În faţa confruntării, (Duca) a rămas ruşinat”108. Deşi umilit în acest fel, I. G. Duca îşi va continua persuasiunile pe alte canale, unul dintre ele fiind agentul de legătură al lui Titulescu în ţară, ziaristul Scrutător, pe numele real Kalman Blumenfeld, redactor-şef al cotidianului Adevărul. Avizat, Titulescu îi găseşte o cale de acces spre camarila printr-un alt membru al acesteia, Tabacovici, el însuşi omul de legătură între Titulescu şi Elena Lupescu. Conform unei alte versiuni, întâlnirea Duca-Elena Lupescu s-a produs la o masă dată la palatul Mogoşoaia, prin mijlocirea altui membru al camarilei, Richard Franasovici, dar amănuntul acesta nu mai are importanţă. Vaida-Voevod, prim-ministru la acea dată, o spune direct:„…Criza e determinată de camarila doritoare de noi afaceri promise de liberali”. Convinşi că Duca este dispus să îndeplinească orice condiţii pentru a ajunge la Putere, Titulescu şi camarila îşi exercită întreaga forţă şi îl determina pe Carol II să-l numească prim-ministru pe omul cel mai detestat, în ziua de 16 noiembrie 1933, L G. Duca îl va vizita pe C. Argetoianu şi îi va destăinui „că prima lui datorie era să aducă liniştea în ţară prin desfiinţarea Gărzii de Fier şi ca o va face cu prilejul alegerilor. Nu va lăsa Garda să candideze. Probabil că o va dizolva în ultima zi a depunerii candidaturilor, ca să împiedice pe gardişti să candideze pe liste camuflate. Acest probabil era un eufemism; aşa cum l-a pronunţat se vedea bine că hotârârea sa era luată. Mi-am permis să-i observ că comite o nouă greşeală. Ce sau cine s-ar prăpădi dacă câţiva gardişti – fie 10 sau 20 – ar intra în Cameră? Sunt tofi submediocri şi în Parlament se vor curaţi prin propria lor prostie, pe câtâ vreme, prin dizolvare, îi va îndârji şi va

spori popularitatea lor în ţară. Un curent serios, mai ales în straturile populare nu se poate înăbuşi prin violenţă. Băieţii sunt dârji, şi la lovituri vor răspunde prin lovituri – va curge sângele. Duca s-a uitat lung la mine: «ştiu, Argetoianu, că-mi risc viaţa, dar nu pot să fac altfel. Mi s-a pus această condiţie sine qua non – şi e singura care mi s-a pus. Am primit-o. Acum e prea târziu, trebuie să merg până la capăt, orice s-ar întâmpla…»„109. Textul confirmă, aşadar, acuzele legionarilor că desfiinţarea Gărzii de Fier era opera iudeo-masoneriei internaţionale bine definit: o apropiere de rege, prin declaraţii de absolută supunere şi perfectă lealitate, şi o apropiere de «finanţa internaţională», prin declaraţii de veselă şi leală colaborare cu capitalul străin”106. Carol II era însă foarte reticent, din motive strict personale. Cauza nu era atât declaraţia politică a lui Duca din momentul loviturii de stat de la 7-13 iunie 1930 – regele cunoştea bine preţul declaraţiilor politice în România —, cât un fapt personal mult mai grav. După fuga prinţului moştenitor în Italia cu Elena Lupescu, I. G. Duca făcuse eroarea sa îmbrăţişeze cauza reginei Elena în procesul de divorţ cu Carol Caraiman şi trecuse în cererea de divorţ motivul real al fugii soţului ei:„…Că a primit comision de la firma străină Fokker, furnizoare de avioane statului român”107. Când s-a pus problema anulării divorţului, la insistenţele lui Maniu, după ce îl făcuse rege prin lovitura de stat din 7-13 iunie 1930, Carol a cerut să vadă dosarul şi astfel a găsit vechea cerere de divorţ întocmită de Duca. Din acel moment, regele Carol II l-a urât pe Duca de moarte cu întrega sa fire sanguină, liderul liberal fiind singurul care avusese curajul să dezvăluie în scris adevărată cauză a fugii în străinătate şi să năruie astfel întregul eşafodaj de minciuni şi invenţii care făceau din afaceristul Carol o victimă în faţa populaţiei. Eşuarea contactelor cu regele nu l-a făcut pe Duca să abandoneze demersurile pentru a aduce Partidul Naţional Liberal la guvernare, chiar fără el. Pe fondul primelor semne de slăbiciune ale guvernării lorga-Argetoianu, Duca

va înţelege să acţioneze în punctul sensibil al Puterii: Elena Lupescu. „Duca a trimis înainte de criză pe dr. Scupiewsky la d-na Lupescu spre a-i cere să aducă pe liberali la putere! D-na Lupescu a chemat pe Puiu Dumitrescu şi Scupiewsky a repetat propunerea. Mai târziu, Puiu Dumitrescu a chemat pe Scupiewsky la palat. Pe câhd era Duca în audienţă, Puiu Dumitrescu îl întreabă dacă a autorizat pe Scupiewsky. Duca tăgăduieşte. Atunci, Puiu Dumitrescu cheamă pe Scupiewsky. În faţa confruntării, (Duca) a rămas ruşinat”108. Deşi umilit în acest fel, I. G. Duca îşi va continua persuasiunile pe alte canale, unul dintre ele fiind agentul de legătură al lui Titulescu în ţară, ziaristul Scrutător, pe numele real Kalman Blumenfeld, redactor-şef al cotidianului Adevărul. Avizat, Titulescu îi găseşte o cale de acces spre camarilă printr-un alt membru al acesteia, Tabacovici, el însuşi omul de legătură între Titulescu şi Elena Lupescu. Conform unei alte versiuni, întâlnirea Duca-Elena Lupescu s-a produs la o masă dată Ia palatul Mogoşoaia, prin mijlocirea altui membru al camarilei, Richard Franasovici, dar amănuntul acesta nu mai are importanţă. Vaida-Voevod, prim-ministru la acea dată, o spune direct:„…Criza e determinată de camarila doritoare de noi afaceri promise de liberali”. Convinşi că Duca este dispus să îndeplinească orice condiţii pentru a ajunge la Putere, Titulescu şi camarila îşi exercită întreaga forţă şi îl determină pe Carol II să-l numească prim-ministru pe omul cel mai detestat, în ziua de 16 noiembrie 1933,1. G. Duca îl va vizita pe C. Argetoianu şi îi va destăinui „că prima lui datorie era să aducă liniştea în ţară prin desfiinţarea Gărzii de Fier şi că o va face cu prilejul alegerilor. Nu va lăsa Garda să candideze. Probabil că o va dizolva în ultima zi a depunerii candidaturilor, ca să împiedice pe gardişti să candideze pe liste camuflate. Acest probabil era un eufemism; aşa cum l-a pronunţat se vedea bine că hotărârea sa era luată. Mi-am permis să-i observ că comite o nouă greşeală. Ce sau cine s-ar prăpădi dacă câţiva

gardişti – fie 10 sau 20 – ar intra în Cameră? Sunt toţi submediocri şi în Parlament se vor curaţi prin propria lor prostie, pe câtă vreme, prin dizolvare, îi va îndârji şi va spori popularitatea lor în ţâră. Un curent serios, mai ales în straturile populare nu se poate înăbuşi prin violenţă. Băieţii sunt dârji, şi la lovituri vor răspunde prin lovituri – va curge sâhgele. Duca s-a uitat lung la mine: «ştiu, Argetoianu, că-mi risc viaţa, dar nu pot să fac altfel. Mi s-a pus această condiţie sine qua non – şi e singura care mi s-a pus. Am primit-o. Acum e prea târziu, trebuie să merg până la capăt, orice s-ar întâmpla…» „109. Textul confirmă, aşadar, acuzele legionarilor că desfiinţarea Gărzii de Fier era opera iudeo-masoneriei internaţionale şi a camarilei regale, chiar dacă putină lume îi credea atunci. Lucrurile însă s-au complicat foarte repede, pe fondul unui start greoi al guvernării Duca şi al scurgerii informaţiilor de la Palat, prin intermediul lui Puiu Dumitrescu şi Nae lonescu, membri ai camarilei creştine şi simpatizanţi legionari, că regele îl va lăsa pe Duca la guvernare doar trei luni, pentru desfiinţarea Gărzii şi organizarea alegerilor. Dincolo de aversiunea personala faţă de liderul liberal, se citea calculul lui Carol, care înţelesese să dea satisfacţie cererilor venite din Franţa prin intermediul lui Titulescu, sa le rezolve „problema”, pentru ca apoi să treacă la propriul său plan politic. Duca însă a ezitat în problema desfiinţării Gărzii de Fier până în ultimul moment. A convocat o şedinţă a guvernului şi a supus la vot actul, rezultatul fiind contrar intenţiilor. Titulescu a făcut o criză şi a informat imediat Palatul. Duca, disperat de situaţia în care a fost pus, cere atunci semnătura regelui pe decretul de dizolvare, dar Carol, precaut şi laş, refuză, astfel că desfiinţarea partidului Garda de Fier a fost făcută printr-un jurnal al Consiliului de Miniştri (echivalentul unei Hotârâri de guvern de astăzi). Imediat după publicarea acestei decizii, Nicolae Titulescu cere o gardă militară şi detectivi care să-l însoţească până la graniţa, urmând a călători cu trenul în Cehoslovacia, în

momentul în care a intrat în compartimentul sau special, Titulescu a găsit pe banchetă un plic. Era condamnarea lui la moarte, hotârâtă de Mişcarea legionară. Acelaşi plic a fost găsit şi de I. G. Duca pe biroul său de prim-ministru. Viteza de reacţie a legionarilor şi felul precis în care au reuşit să pătrundă neştiuţi în acele locuri superpâ-zite i-a adus pe ambii oameni politici într-o stare de spaimă paranoică, îşi dădeau deja seama că Mişcarea legionară avea oameni în imediata lor apropiere. Adevărul este că Puiu Dumitrescu îl informase pe Corneliu Z. Codreanu din timp asupra intenţiilor lui Duca. Codreanu, la fel de laş ca şi Carol, a avizat eliminarea lui Duca, apoi s-a ascuns la o adresă indicată de Puiu Dumitrescu, adresă care aparţinea unei rude a Elenei Lupescu. Conform mărturisirii făcute de generalul Zizi Cantacuzino pe patul de moarte lui Ion Antonescu, ordinul de asasinare i-a aparţinut, fără implicarea lui Codreanu, care s-a opus110. Titulescu s-a refugiat grăbit în Occident. Duca singur a rămas expus consecinţelor.

Interzicerea partidului Garda de Fier a fost un act nedemocratic şi abuziv. Acest partid se înscrisese legal la alegeri şi înţelegea să participe la procesul electoral după regulile sale democratice. Nu intenţiona să facă revoluţii, să dea lovituri de stat şi nici nu avea posibilitatea să influenţeze într-un fel rezultatul alegerilor. Acceptase jocul politic, aşa cum era el definit în România de atunci. Mai mult decât atât, în preziua alegerilor, guvernul Duca a operat arestări masive, peste 2 000 de legionari fiind reţinuţi, bătuţi, închişi fără mandat şi câţiva dintre ei asasinaţi. Sediile au fost devastate şi o bună parte din bunuri confiscate. Documente al Legiunii au fost reţinute, pentru a se putea demonstra finanţarea de către Germania nazistă. Nu s-a găsit nimic, aplicarea torturii având acelaşi scop, dar cu acelaşi rezultat negativ. Conform estimărilor, Garda de Fier ar fi obţinut un număr de voturi care ar fi plasat-o ca al treilea partid politic al ţării, după PNL şi PNŢ.

„Decizia de dizolvare din 9 decembrie, contrasemnată doar de Consiliul de Miniştri, ca şi mijloacele forţelor de ordine au violat toate principiile statului de drept. Arestări fără dispoziţii judecătoreşti, reţinere de persoane care nu aparţineau Legiunii, reacţii excesive ale poliţiştilor şi ale jandarmilor au creat o stare de spirit, pe fundalul căreia nu Legiunea, ci acţiunea statului a provocat critica opiniei publice”111. După asasinarea lui Duca, Armând Călinescu, în calitate de fost subsecretar la Ministerul de Interne, îşi păstrase legăturile cu şeful Siguranţei, nimeni altul decât Eugen Cristescu. Prin intermediul acestuia, a aflat un lucru zguduitor: „E de semnalat, însă, că în ţară – probabil ca un ecou al brutalităţilor din timpul alegerilor – foarte multe persoane, ţărani şi intelectuali, îşi exprimă într-o formă sau alta satisfacţia pentru asasinarea lui Duca. Se fac, din această cauză, foarte multe arestări şi procese”112.

Aici ajunsese România!

Atentatul, în ziua de vineri, 29 decembrie 1933, regele Carol II l-a chemat pe prim-ministrul I. G. Duca la Sinaia. Acest ordin a părut multora suspect, deoarece regele încheiase toate activităţile de protocol la Bucureşti înainte de Crăciun (25 decembrie) şi se pregătea să serbeze Anul Nou la Peleş. Motivul chemării era cererea liberalilor de înlocuire de la Banca Naţională a lui Constantin Angelescu, un avocat, cu Alexandru Ottulescu, reputat specialist în finanţe. Straneitatea acestei chemări vine din faptul că schimbarea guvernatorului Băncii Naţionale fusese cerută de liberali încă de la Bucureşti, iar regele refuzase, subiectul fiind închis chiar de rege până după sărbători. Oricum, era vorba de o cerere a liberalilor, nu de o solicitare anterioară a regelui, care să justifice o chemare, deplasarea lui Duca la Sinaia neputând fi, aşadar, o iniţiativă proprie pentru rezolvarea problemei. Cu totul ciudat, dar semnificativ pentru cazul nostru, audienţa lui Duca la Peleş a fost anunţată în ziare printr-un comunicat al Palatului, cu două zile înainte de data ei. Acest anunţ are

toate atributele unui alibi construit astfel încât asasinatul să poată fi făcut de orice ucigaş căruia i se pun la dispoziţie data şi locul faptei. Ajuns la Peleş, Duca este refuzat din nou, regele propunând în locul lui Angelescu pe un oarecare Dorel Dumitrescu. Primul ministru se retrage la vila prietenului său Costinescu şi ia masa împreună cu acesta, în aşteptarea trenului, încă de dimineaţă, în sala de aşteptare a gării Sinaia se instalaseră legionarii Nicolae Constantinescu, Doru Belimace şi Ion Caranica. Conform unei versiuni, la venire, asasinii au călătorit în acelaşi tren cu primul ministru. Descrierea asasinării lui I. G. Duca a insistat pe faptul că cei trei legionari fuseseră observaţi imediat de agenţii Siguranţei şi ai Poliţiei şi, cu toate că trenurile veneau şi plecau fără ca ei să se urce în vreunul, nu au fost nici măcar legitimaţi. Dar, conform informaţiilor obţinute din anchetă, cei trei asasini s-au deplasat prin oraşul Sinaia şi au mâncat la restaurantul Palace, condiţionaţi şi ei, ca şi primul-ministru, de programul regelui şi de întârzierea trenului de la Braşov. Apare astfel bănuiala că legionarii erau informaţi pe loc de cineva asupra deplasărilor lui Duca prin Sinaia, astfel că au putut veni la gară şi s-au putut instala în dispozitivele de acţiune exact la momentul oportun. „Caranica avea fixat locul din partea de nord a staţiei, Nichi Constantinescu la mijloc, imediat în dreapta uşii principale, adâpostindu-se într-o nişă din perete, iar Belimace s-a postat în partea de sud a staţiei, unde se afla de fapt garat vagonul ministerial, cam în dreptul gării regale”113. Acţiunea a fost favorizată de faptul că, în momentul sosirii lui Duca, pe peronul gării nu au fost aprinse nici măcar luminile. Un alt amănunt important nu a fost dezvăluit decât de dr. Milcoveanu – ale cărui informaţii aparent stridente şi fantasmagorice, din primii ani de după revoluţia din decembrie 1989, încep să se verifice cu documente şi mărturii proaspete. O dată cu numirea guvernului Duca, regele i-a cerut acestuia trecerea localităţii Sinaia sub autoritatea Castelului Peleş, ca

reşedinţă regală autonomă, astfel încât autoritatea administrativă a statului în localitate să fie exercitată prin Casa Regală. Este de bănuit că regele Carol II dorea să limiteze accesul la informaţii, inclusiv la mişcările şi acţiunile camarilei, din partea structurilor informative ale Poliţiei şi, mai ales, al partidelor politice. Aşa se face că în Gara Sinaia autoritatea administrativă, inclusiv paza, era exercitată de garda palatului şi că au lipsit agenţii de protecţie. Automobilul primului ministru a oprit la distanţă de vagonul oficial, astfel că Duca a parcurs distanţa pe jos, fără cei 8 poliţişti din gardă, pe care îi avea la Bucureşti, în clipa în care trenul intra în gara, Ion Caranica a aruncat o grenadă – se pare, o petardă fumigenă – şi Nicolae Constantinescu s-a apropiat nestingherit de Duca, trăgându-i trei gloanţe în cap. Alte două gloanţe nu nimeresc ţinta. Asasinul a lăsat arma jos şi a aşteptat, cu mâinile încrucişate, să fie arestat. Dar peronul se golise în câteva secunde, detectivi, poliţişti, agenţi, oameni politici şi sportivi plecaţi la schi spre Buşteni, fugind pentru a se ascunde în spatele gării. „Numai după câteva clipe, publicul s-a recules. Atunci a fost arestat Constantinescu, iar liniştea fiind restabilită, toată lumea şi-a putut manifesta indignarea şi curajul”114. Conform jurâmântului depus înainte de asasinat şi a împărtăşaniei primite de la un preot încă de la Bucureşti, complicii Belimace şi Caranica s-au predat singuri autorităţilor. „Caramea s-a plimbat două ore în Gara de Nord, la Bucureşti, doar o găsi un comisar, care să-l identifice. Pierzând răbdarea, s-a dus acasă la primul-procuror şi s-a predat”115. Crima aceasta a fost explicată până acum numai prin prisma fanatismului legionarilor şi a ordinelor venite de la Berlin.

Contextul psiho-acţional al asasinatului. Devine tot mai clar că prim-ministrul I. G. Duca a căzut victimă conflictului pentru supremaţie din interiorul camarilei regale. Cauza pare minoră, dacă reducem conflictul la un grup de oameni, dar nu trebuie să uităm că în acel moment camarila, aşa

cum am arătat, era principalul centru de Putere al arii şi cu perspectiva să devină unicul. De aceea, şi dimensiunea tragediei se măsoară în coordonate maxime. Din întunericul puşcăriilor comuniste ni se înfăţişează astăzi în lumină o serie de amănunte care conduc spre autorii imorali ai asasinatului. Amintirile foştilor deţinuţi politici devin extrem de importante astăzi, pentru că au surprins destăinuiri, amănunte şi secrete pe care altfel, despărţiţi prin funcţii şi apartenenţe politice, foştii actori ai evenimentelor nu le-ar aflat unul de la celălalt. Colonelul magistrat Hotineanu, comisar regal şi cel care îi anchetase pe cei trei asasini Nicadorii – VV /(colae Constantinescu), CXranica Ion) şi Z? Or (u Belimace), îi va destăinui lui Petre Pandrea în închisoarea de la Ocnele Mari că cel care a pregătit asasinatul a fost Nae lonescu. Asasinii fuseseră instigaţi la asasinat de şeful partidului Garda de Fier, gen. Zizi Cantacuzino-Grănicerul, la reşedinţa acestuia din Bucureşti, primiseră acordul lui Corneliu Z. Codreanu tot acolo, dar fuseseră instruiţi de Nae lonescu la restaurantul Manolescu din Sinaia, cu o seară înainte de atentat116. Hotineanu l-a arestat imediat pe Nae lonescu şi l-a supus unui interogatoriu, dar chiar în momentul când îi lua declaraţii a fost sunat şi din ordin superior a fost obligat să-şi elibereze suspectul. Din informaţia că Nae lonescu s-a întâlnit cu o seară înainte la Sinaia, confirmată în anchetă de Doru Belimace, şi din ceea ce i se întâmplase lui în timpul anchetării profesorului, Hotineanu a tras concluzia că regele Carol era implicat în asasinat. Chemarea neaşteptată la Sinaia a primului ministru şi ura cunoscută împotriva lui Duca sunt argumente suplimentare la această ipoteză. Legionarii nu au încetat vreodată să-şi asume asasinatul, dar au subliniat mereu vinovăţia regelui. „Aşa cum am dovedit în alte texte, atentatul din 29 decembrie 1933 de pe peronul Gării Sinaia împotriva prim-ministrului I. Gh. Duca a fost executat de legionari, dar a fost conceput şi favorizat de ex-regele Carol II care, între alte

preparative, a ordonat generalului Gavrilă Marinescu sa ascundă şi să nu transmită la Siguranţa Generala nota informativă Alex. Tale, denunţând plecarea din Gara de Nord spre Sinaia a echipei punitive N. Constantinescu, lancu Caranica şi Doru Belimace”117. În jurnalul său, Armând Călinescu ne confirmă indirect informaţia: „Văd pe Cristescu Eugen, n.a., care îmi spune că Siguranţa cunoştea intenţiile Gărzii de Fier de a asasina pe Duca, şi acesta fusese prevenit, însăşi persoana atentatorului era cunoscută. Organele subalterne au fost însă lipsite de vigilenţă în ziua atentatului şi, de altfel, însuşi Duca înfrânsese prescripţiile”118. Conform unei mărturisiri făcute la închisoarea Jilava de Vasile Pariziana, celebrul chestor şi mâna dreaptă a lui Gavrilâ Marinescu, nota informativă AJex. Tale a existat: „în Gara de Nord, unul dintre Nicadori, Doru Belimace, deconspirase scopul călătoriei unui vâr de-al lui, tot macedonean, Alexandru Tale (Tales), fără să ştie că el era informator al Poliţiei! Tale a făcut imediat o notă informativă care a ajuns la Gavrilâ Marinescu, prefectul Poliţiei Capitalei şi unul din instrumentele folosite de Carol al II-lea în atingerea scopului său. Acesta l-a întrebat pe rege cum să procedeze, pentru ca trenul părăsise teritoriul Bucureştiului şi el nu mai avea competenţa să-l oprească; ordinul de oprire îl putea da numai Siguranţa de Stat şi Inspectoratul Jandarmeriei. Indicaţia lui Carol al II-lea: «ţine nota la birou şi n-o transmite mai departe»„119. Ne putem întreba ce interes ar fi avut fostul chestor Parizianu să mintă în anii ’50, închis pe viaţă într-o celulă dintr-o puşcărie comunistă’? Niciunul.

Fără îndoială că serviciile de informaţii româneşti, şi nu numai ele, penetraseră de timpuriu Mişcarea legionară. Un personaj misterios al acestei drame este un anume Virgil lonescu, omul de legătură din Bucureşti între Puiu Dumitrescu şi Corneliu Z. Codreanu şi care s-a aflat în Sinaia în ziua crimei. Virgil lonescu este denunţat de

istoricii Mişcării drept „câine credincios” al regelui Carol II şi verigă a lanţului de influenţă care ducea la Elena Lupescu120. El are profilul perfect al celui care îi putea dirija în Sinaia pe asasini după programul de deplasări al lui Duca. Logica însă ne obligă să nu limităm mobilul crimei la ura lui Carol faţă de I. G. Duca, cu toată că, la profilul psihologic al regelui „degenerat priapic”, nici această pistă nu trebuie exclusă. Mult mai plauzibil este un calcul inteligent al regelui Carol II sau, mai degrabă, al Elenei Lupescu, prin care camarila creştina să iasă din joc, Garda de Fier să fie distrusă, francmasoneria ocultă, care îl pusese prim-ministru pe Duca, să nu-şi retragă sprijinul financiar şi influenţa, iar duşmanul personal al regelui să dispară. Când privim cu aparatul logic aceste patru câştiguri de cauză ale cuplului Carol-Lupescu vom constata că numai asasinarea lui Duca de către legionari putea să le împlinească pe toate şi cu folos total. Puiu Dumitrescu şi Nae lonescu au fost îndepărtaţi de la Palat, Mişcarea legionară a fost stigmatizată pe vecie cu un asasinat oribil (fiind în anii următori uşor de şantajat), francmasoneria ocultă a fost mulţumită că poate lega această crimă de pătrunderea capitalului german în România, iar Duca, denunţătorul afacerilor de corupţie ale lui Carol, a murit ca un câine, dus pe un cărucior de bagaje şi cu 80 de lei în buzunar. Un „câştig” suplimentar – daca poate fi numit astfel – era acela al aşa-numiţilor „tineri liberali”, care intraseră prin intermediul lui Richard Franasovici în legătură cu camarila, pentru perspectiva venirii la putere. Grupul acesta, condus de Tătărescu, se distingea în interiorul Partidului Naţional Liberal prin abaterea de la linia anticarlistă tradiţională, dar şi prin transformarea ascensiunii la putere într-o oportunitate de afaceri. Viaţa în Opoziţie era grea. Pe tema înţelegerilor anterioare, inclusiv a intrării în contact şi tratative cu georgiştii – liberalii carlişti conduşi de Gheorghe Brătianu – a fost lansată teza conspiraţiei pentru îndepărtarea lui Duca din interiorul Partidului Naţional

Liberal121. Se izolează drept consecinţe două rezultate vizibile: 1. Tehnica slăbirii structurii partidelor prin constituirea de grupări antagonice, practicată de Carol II în toate partidele; 2. Numirea lui Constantin Tâtârescu în funcţia de prim-ministru, numire care a stârnit nedumerire, fiind nu numai neaşteptată şi ciudată, dar încălcând brutal ierarhia Partidului Naţional Liberal.

În faţa acestui cumul de interese, putem afirma că I. G. Duca era deja un mort necesar. Chiar dacă nu a avut anvergura politică exagerată pe care i-o atribuie unii istorici, chiar şi cu vina de a fi făcut compromisuri grele pentru a readuce PNL la putere, I. G. Duca râmâne în istorie ca instrument al unui şantaj internaţional şi victimă a unor mecanisme oculte pe care nu le-a putut controla. A murit sărac.

Intr-o scrisoare justificativă pe care i-a trimis-o lui Armând Călinescu la 27 ianuarie 1939, Nae lonescu amintea un fapt necunoscut public, dar ştiut prin mijloace informative de către adresant: „La sfârşitul lui mai 1933 însă, s-a întâmplat ceva nou: Corneliu Codreanu – pe care nu-l cunoşteam personal – îmi cerea o întrevedere, îmi înfăţişa toată acţiunea lui, în ţeluri şi realizări, şi într-o formă ocolită, dar suficient de clară, mă făcea să înţeleg că pune Mişcarea lui la dispoziţia regelui”122. Informaţia asupra întâlnirii celor doi se confirmă şi din alte surse şi este singura explicaţie pentru declaraţiile promonarhice ale lui Codreanu, care au urmat acestui eveniment. Aşadar, cu susţinerea demersurilor prin declaraţii publice şi precizări menite să atragă atenţia că Legiunea este dinastică şi nu se opune Monarhiei, Corneliu Codreanu încerca o apropiere de rege şi „nu voia decât să fie primit, ca să facă act de omagiu”123. Ajuns în închisoare împreună cu Şerban Milcoveanu, Nae lonescu îi va reproduce altfel scena, pe care o vom schematiza pentru cursivitatea lecturii: „(Carol): Tată Noe – aşa îi spune el – ce ştii de legionari?

(Nae lonescu): Nu ştiu nimic, decât ce scrie prin ziare.

(Carol): Avem nevoie de legionari. Când vom institui dictatura regală ne trebuie mase de oameni care să aplaude, care să aducă entuziasm. Du-te la legionari, bagă-te printre ei şi adu-i disciplinaţi să-mi sprijine dictatura.

El a plecat cu această misiune la Casa Verde, unde şi-a lăsat cartea de vizită în care îl invita pe Corneliu Zelea Codreanu la el acasă a doua zi la orele 17. A doua zi, fix la orele 17, C. Z. Codreanu a apărut îmbrăcat în haine ţărăneşti. Au stat de vorbă până la 5 dimineaţă, când au venit tramvaiele. Nae Ionescu s-a dus direct la Palat şi i-a spus regelui:

(Nae Ionescu): Sire, ăştia nu sunt hahalere, să-i punem să aplaude; ăştia sunt naţiunea, cu ăştia trebuie sa ne înţelegem, nu-i putem manipula!

(Carol): Bine, bine, bagâ-te printre ei şi vedem noi ce facem pe urmă.

Chiar dacă Nae Ionescu a speculat în ambele mărturii ideea că liderul legionar „a venit la el" – fără să-i spună lui Armând Călinescu că îl invitase – rămâne destul de convingător faptul că s-a produs un contact între Codreanu şi Carol II, fie şi printr-un intermediar. Aşadar, Carol a intrat în acest joc prin omul de legătură Nae Ionescu. Motorul acestui demers neaşteptat al Căpitanului – pe care l-a ascuns legionarilor săi – era convingerea sau poate informaţia primită de la Berlin că regele Carol este înclinat spre o izbăvitoare apropiere de Germania, pe temeiul nevoilor economice bilaterale, între timp însă, încrederea lui Nae Ionescu în bunele intenţii progermane ale regelui, dar mai ales în capacitatea acestuia de a pune în aplicare apropierea de Germania, împotriva camarilei evreieşti, a scăzut vizibil. De la înţepăturile din articolele sale din ziarul Cuvântul, a trecut la o ostilitate manifestă, înregistrată de apropiaţii săi. Mircea Eliade o confirmă: „Decembrie 1933 a fost, pentru întreg grupul nostru, o lună de tensiuni. Nae Ionescu nu-şi mai ascundea acum făţişa ostilitate faţă de politica regală, într-o serie de articole, se împotrivise

guvernului Duca şi atrăgea atenţia asupra riscurilor pe care le comporta dizolvarea «Gărzii de Fier», act pe care el îl socotea nu numai ilegal, dar şi inutil. Pentru că, spunea, ori e vorba de o mişcare artificială, fără rădăcini în viaţa publică românească, şi atunci interzicerea era inutilă, pentru că tot va dispărea de la sine; ori, dimpotrivă, mişcarea e autentică, puternică şi în creştere, şi atunci nu va putea fi anihilată printr-o decizie ministerială, în cursul toamnei, Nae lonescu îl cunoscuse pe Codreanu şi se dusese să-l vadă la Casa Verde”125. Aducerea lui Duca la putere şi obţinerea împrumutului extern din Franţa reprezentau o lovitură puternică dată apropierii de Germania. Şantajul francmasonic ocult, exercitat imperios prin crizele panicarde ale lui Titulescu, i-a pus pe ambii actori, Nae lonescu şi Zelea Codreanu, într-o situaţie imposibilă. Tot ce s-a mai putut face a fost ca Puiu Dumitrescu să-l prevină pe Codreanu asupra deciziei lui Duca de a interzice Garda de Fier şi de a-l proteja împotriva terorii care urma să se declanşeze în timpul alegerilor. Imediat după interzicerea Legiunii, au fost asasinaţi 16 legionari, peste 2 000 arestaţi (Codreanu invoca o cifră de 18 000 de legionari arestaţi) şi, în cele câteva cazuri cunoscute, alţii torturaţi. Unul dintre legionarii supuşi torturilor la închisoarea din Făgăraş a fost Nicolae Constantinescu. Eliberat imediat după alegeri, Constantinescu a venit direct la Bucureşti şi a cerut răzbunare. Lui i s-au asociat imediat doi aromâni, Belimace şi Caranica. Toţi trei aveau un motiv personal să-l ucidă pe Duca, un motiv personal care se plasează în afara oricărui complot sau scenariu. Ura lor a fost, pur şi simplu, folosită.

Trebuie arătat că, înainte de asasinat, imaginea publică a lui I. G. Duca, dar şi personalitatea acestuia în mediile politice, a fost puternic influenţată negativ printr-un corp de informaţii denigratoare, despre care ştim doar în parte că erau adevărate. Astfel, s-a afirmat că vizita făcută de Duca în Franţa, în vara anului 1933, a avut drept scop

contactul cu acelaşi Finally, finanţatorul împrumutului şi mesagerul cererilor francmasonice, ocazie cu care şi-a luat angajamentul că va desfiinţa Garda de Fier. Horace Finally, conducătorul băncii de Paris et depays-Bas era cunoscut ca unul din liderii Alianţei Israelite Universale, o denumire oficială a francmasoneriei iudaice. Cu aceeaşi ocazie, Duca ar fi semnat un angajament francmasonic (probabil un jurâmâht) pentru asigurarea tranzitului evreilor din Germania prin România şi facilitarea staţionării sau emigrării acestora pe la Constanţa spre Palestina126. A fost vehiculată şi o cifră cu aparenţe de precizie, anume 150 000 de evrei care urmau să treacă prin România127. Tema apare cu insistenţă la istoricii legionari, dar cu alta cifra: „Finaly i-a mai cerut să acorde cetăţenie unui număr de trei sute de mii de evrei, care fugiseră din Germania după venirea la putere a lui Hitler şi care erau în special comunişti”12. Indiferent de cifră, acest proiect s-a pus în aplicare câţiva ani mai târziu, gest pentru care a plătit cu viaţa un alt prim-mi-nistru român, Armând Călinescu. Informaţia confirmă datele furnizate încă din 1929 de constraspionajul militar şi obţinute din interiorul lojilor masonice româneşti129, în ultimii ani au început să apară şi cârti care dezvăluie legăturile strânse dintre suprastructura evreiască americană şi guverne de Dreapta din Europa Centrală, între care şi cele româneşti de sub Carol II şi Ion Antonescu: „Schwartz era la fel de dedicat şi neobosit ca şi Avigur, şi străbătea Europa în lung şi în lat, în eforturile sale de a ajuta evreii refugiaţi. După ce naziştii au invadat Belgia, Olanda şi Franţa în mai 1940, el deşănţează la Budapesta împreună cu Morris Troper, pe vremea aceea preşedinte al Joint’s European Council, pentru a ajuta la organizarea mecanismelor de salvare pentru evreii din Ungaria şi România în caz că războiul separa acea parte a Europei de Est”130. Până în 1945, organizaţia militară secretă a Alianţei Israelite, Mosad, va trece prin România

zeci, dacă nu sute de mii de evrei. Un erou al acestei acţiuni este Râul Şorban.

În plus, Duca mai avea o problemă de imagine. Era considerat de legionari un venetic, adică un străin de neamul românesc, grec şi fanariot, liderul liberal fâcând imprudenţa să se declare public coborâtor din marile familii bizantine Ducas. În realitate, ascendenţa nu se putea demonstra genealogic. El a picat astfel exact pe una din preocupările extremiştilor naţionalişti, xenofobi şi inculţi din rândurile Mişcării legionare, care lansaseră în presă teza că „sângele curat al românilor" este supt de „lifte străine": Nicolae lorga (grec, nume de familie Arghiropol); Victor lamandi (lamandis, grec din Fanar); Ion Mihalache (bulgar din satul argeşean Cârcinov, colonizat de bulgari în secolul al XVI-lea şi românizat apoi cu numele Topoloveni); bancherul Constantin Angelescu (Anghelov, bulgar) etc. Bineînţeles, aceşti xenofobi uitau să-i pună pe listă pe Căpitanul lor (polonezo-german, după unii, rutean, după alţii), pe Nae lonescu şi pe P. P. Panaitescu, preşedintele Senatului legionar, amândoi ţigani, pe Nichifor Crainic (Dobrev, bulgar) sau pe preşedintele partidului Garda de Fier, Zizi Cantacuzino-Grânicerul, grec sadea, cu acte autentice de fanariot. Dar nu acei impostori ai naţionalismului românesc reprezentau vreun pericol pentru I. G. Duca, ci nişte români cu identitate foarte bine definită şi perfect conservată: aromânii. Numiţi şi macedoneni, macedo-români sau cuţo-vlahi (deşi nu este acelaşi corp minoritar balcanic), aromânii sufereau de secole teroarea turcilor, dar mai ales pe cea a grecilor moderni. Satele aromânilor din Balcani, îndeosebi din Grecia, au fost supuse în repetate rânduri pogromurilor, iar familiile – obligate să se deznaţionalizeze sau să se refugieze în România. Ultimul val a fost colonizat în Dobrogea, din care face parte şi familia sportivului român Gheorghe Hagi şi a fraţilor Becali. În 1933, ca urmare a negocierilor diplomatice ale lui Nicolae Titulescu din jurul Micii înţelegeri şi a legăturilor lui Duca cu asociaţia etnicilor greci din România, statul nostru a interzis continuarea aducerii în ţară a aromânilor

ostracizaţi de autorităţile greceşti. Mai mult, s-a descoperit că o serie întreagă de activităţi economice greceşti din România alimentează statul elen, fapt care era subliniat de legionari ca o finanţare din România a terorii împotriva aromânilor din Grecia. Câteva familii au fost masacrate în Pind, altele răsfirate şi bărbaţii arestaţi, iar mai mult de 190 de aromâni au fost internaţi în lagăre, în ochii tinerilor aromâni încadraţi în Mişcarea legionară, Duca şi Titulescu – dar mai ales Duca, pentru că era „grec” – aveau chipul nu numai al unor trădători, dar şi al unor ucigaşi. Cunoscuţi pentru verticalitatea lor morală, pentru spiritul de sacrificiu şi pentru cultul cinstei şi al onoarei, aromânii Belimace şi Caranica nu au avut nici un dubiu ca, omorându-l pe Duca, fac un act de dreptate. Ei trăiau sentimentul că îndeplinesc o poruncă sfântă, coborâtă din tradiţia de luptă pentru supravieţuire a acestei comunităţi: sânge pentru sânge. Motivaţia lor se găseşte în întregime într-un editorial publicat la l noiembrie 1933 în revista Armatoli: „Invocând considerente de politică externă, oficialitatea românească a stabilit legături de prietenie şi chiar de alianţă cu asupritorii noştri, nesocotind drepturile noastre consacrate prin tratate. Acest lucru a stârnit legitimele noastre proteste, în cele din urmă însă ne-am resemnat cu singura mângâiere că şi de data aceasta sacrificiul nostru serveşte la consolidarea statului român întregit. O nouă orientare şi-a făcut loc printre noi. Sub impulsul instinctului de conservare, ideea repatrierii a fost considerată ca singura salvatoare şi în concordanţa cu interesele statului şi neamului românesc. Şi am pornit pe drumul repatrierii. Se întâmpla însă un lucru curios. Aceeaşi oficialitate care, pentru aşa-zise raţiuni de stat, n-a putut lua măsuri de ocrotire pentru românii de peste hotare, ridica din prima zi o serie de obstacole, pentru a împiedica repatrierea lor. Vreme de 10 ani de zile am suportat consternaţi şi cu amărăciune acest tratament vitreg. În acest interval de timp am văzut cortegii rătăcitoare de refugiaţi aromâni

aşteptând zadarnic, luni de-a rândul, pe cheiurile Salonicului învoirea de a intra în ţară sau degerând în miez de iarnă în portul Constanţa, până când în cele din urmă, actuala guvernare, înlăturând orice sentiment de jenă, le-a interzis categoric dreptul de a se refugia în ară. Nicicând oficialitatea românească nu s-a pus într-o postură mai hidoasă. Acei care au tolerat invazia în ţară a sutelor de mii de evrei galiţieni şi au permis reîntoarcerea la vetrele lor a tuturor delincvenţilor şi dezertorilor bulgari îşi iau îndrăzneala să priveze de dreptul refugiului pe cei mai oropsiţi dintre roma /? /”131. Pe fondul antisemitismului latent din societate, argumentele aromânilor se înfăţişau ca foarte întemeiate, iar guvernanţii, ca nişte trădători. Vehicularea informaţiei că I. G. Duca s-a înţeles cu francmasoneria ocultă pentru emigrarea evreilor din Germania în şi prin România, în contrast cu interzicerea repatrierii aromânilor a constituit cea mai puternică proiecţie de imagine pentru justificarea morală a pedepsirii lui Duca în gara Sinaia: nu numai asasinii se considerau îndreptăţiţi la acest act, dar şi mulţi cetăţeni, avizaţi de paradoxul selecţiei etnice operate de guvernanţi, au ajuns să vadă în moartea lui Duca un fapt de legitimă apărare. Aşa se explică şi atitudinea de satisfacţie a populaţiei la aflarea morţii lui, consemnata în jurnalul său de Armând Călinescu, la 10 ianuarie 1933.

Rămâne în discuţie dacă regele Carol II a fost vinovat de moartea lui I. G. Duca. Indiferent dacă a ordonat asasinatul sau doar a ştiut de el, când crima se produce la nivelul prim-ministrului, şeful statului are întotdeauna o responsabilitate, în ţara lui s-au produs toate agresiunile şi nedreptăţile la adresa Mişcării legionare şi sub regimul lui au avut loc toate neglijenţele din jurul prim-ministrului, neglijenţe care i-au favorizat pe asasini. Oricum, nu trebuie să uităm că voinţa regelui Carol II era controlată de camarila şi că în spatele acţiunilor sale trebuie să identificăm voinţa altei forţe. Istoricul german Joachim von

Kiirenberg introduce în atmosfera atentatului un element nou. El arata că în anul 1933 au avut loc mai multe tentative de asasinare a Elenei Lupescu. Într-o zi, primeşte la vila sa din Aleea Vulpache o bombă cu ceas, care însă îşi oprise mecanismul la timp pentru a fi inofensivă. Apoi, Elena Lupescu ar fi fost atacata în faţa casei de un legionar şi numai intervenţia poliţistului din gardă a scăpat-o. Cel de-al treilea atentat este şi mai ciudat: „Ofiţerii tocmai dădeau onorul regelui, care ieşise în balconul Palatului pentru a-i saluta, când în spatele lui au zârit-o şi pe doamna Lupescu, ceea ce a stârnit mânia militarilor. Un căpitan a tras două focuri de armă în direcţia prietenei regelui, dar ambele şi-au ratat ţinta, în noaptea care a urmat acestui atentat, doi legionari vor încerca să escaladeze zidul vilei roşii şi să intre în dormitorul doamnei Lupescu. Ei vor fi prinşi şi arestaţi, apoi asasinaţi în închisoare”132. Ambele scene sunt cusute cu aţă albă. Vom începe sa le demontăm cu cel de-al doilea caz, mai uşor, Legiunea nerevendicând moartea în temniţa a celor doi atentatori, deşi nu au scăpat nici o ocazie să-şi înfăţişeze public martirii, în ceea ce priveşte „atentatul” din faţa Palatului, el este foarte important pentru descifrarea secretului acelei avalanşe de pericole la care era supusă Elena Lupescu. Toate au izul unor înscenări, pregătite din timp de Elena Lupescu şi puse în aplicare cu scopul unic de a-l încredinţa pe bolnavul de frică, rege Carol II, că viaţa lui şi, mai ales, a ei sunt în pericol. Garda Palatului regal, cea care dădea onorul, împopoţonată cu uniforme caraghioase – cum remarca Gafencu, asemănătoare cu ale şefilor de gară din Cehia – purta arme de paradă, fără muniţie. Aşa se întâmplă la toate gărzile de onoare din lume. Alte formaţiuni de gardă sunt acelea care poartă arme cu muniţie, subunităţi destinate apărării instituţiei. Acel căpitan care a deschis focul, presupunând că a premeditat atentatul, nu-l putea viza decât pe rege, neavând de unde să ştie că, în mod neaşteptat şi neobişnuit, va apărea Elena Lupescu. Chiar şi

în acest caz, prezenţa femeii în spatele regelui, arată că un ofiţer nu putea executa focul s-o omoare pe ea, avându-l pe rege pe direcţia focului, încă două amănunte. Distanţa de la care dădea garda onorul – din curte, în dreptul actualului gard – şi până la balconul regelui nu permite o precizie a focului de revolver. Trebuie să fi fost un ofiţer idiot, ceea ce nu corespunde cu realitatea selecţiei pe care o făcea Carol personal pentru militarii săi. Al doilea amănunt este că Elena Lupescu nu venea la Palat în anul 1933, ci era vizitată de Carol la vila ei din Aleea Vulpache. În sfârşit, s-ar putea adaugă faptul că nici un contemporan avizat – Armând Călinescu, Grigore Gafencu, Constantin Argetoianu sau Pamfil Şeicaru – nu menţionează în memoriile lor acest incident. „Atentatele” sunt însă perfect plauzibile dacă le raportăm la controlul psihologic pe care îl exercita Elena Lupescu asupra lui Carol II, care puteau declanşa decizia şi implicarea sa în asasinarea lui Duca. Poate că nu întâmplâtor, imediat după eliminarea lui Duca şi gonirea lui Puiu Dumitrescu de la Palat, a apărut din senin un înlocuitor, în persoana ofiţerului din garda regală, Ernest Urdâreanu.

În sfârşit, I. G. Duca era francmason. Pornind de la activitatea sa europeană, cu ocazia conferinţei de la Lausanne dedicată rezolvării pe cale paşnică a litigiilor internaţionale, şi a asocierii sale timpurii cu Nicolae Titulescu în proiectul francmasonic al Societăţii Naţiunilor, imaginea sa publică a fost mereu împinsă – mai ales de A. C. Cuza şi de grupurile studenţilor cuzişti – către portretul unui „agent” al intereselor francmasonice antiromâneşti, revenindu-i astfel şi partea de „vinovăţie” pentru presiunile şi nedreptăţile făcute României interbelice de Marile Puteri, precum şi pentru adâncirea conflictului din jurul „chestiunii evreieşti”, în realitate, Francmasoneria română trecea în perioada 1932-1933 printr-o criză profundă, generată de dizidente – dintre care cea mai importanta va fi a grupării Mihail Sadoveanu – iar cercetarea istoriei acestei

organizaţii în România arata, mai degrabă, o diminuare a influenţei şale şi o pierdere a rolului de factor ponderator luminat în echilibrul puterilor, fiind înlocuită de camarilă, ca centru ocult de putere în stat şi asociat direct unor cercuri francmasonice internaţionale. Lui Duca i-a fost fatală intrarea în acest dispozitiv de putere, exact în luna în care Hitler interzicea francmasoneria în Germania, începea o luptă între coloşi, în care proiectului noii ordini mondiale pacifiste i se opunea noua ordine revizionistă, în momentul impactului, România s-a prezentat ca un stat semicolonial, slab structurat şi subdezvoltat economic, vulnerabil la orice schimbare de direcţie produsă pe scena puterilor internaţionale, plătind pentru slăbiciunile sale cu vieţi omeneşti şi teritorii, în plan politic, tentativa Mişcării legionare de a schimba această situaţie în mod radical a fost un eşec. În plan istoric, tentativa sa era complet acoperita moral. Asasinarea lui Duca a compromis şi planul moral.

Retrospectiva tuturor datelor cunoscute asupra asasinării lui I. G. Duca conduce la concluzia că instigatorii atentatului au fost Nae lonescu şi Puiu Dumitrescu – din ordinul regelui – şi că Mişcarea legionară a fost doar executantul.

O alta viziune asupra Mişcării legionare, într-una din conferinţele ţinute în faţa legionarilor, Nae lonescu atrăgea atenţia asupra relativităţii Istoriei, printr-un exemplu sugestiv: dacă pui un bob de grâu în pământ, va răsări un fir de grâu. Aceasta este normal. Dacă va răsări o găină, asta ar fi anormal, deşi găina răsărită din bobul de grâu ar putea fi perfect normală. Orice analiză asupra unui fenomen atât de complex ca Mişcarea legionară trebuie, obligatoriu, să facă apel şi la opinia legionarilor, la felul cum văd, dar mai ales cum au văzut ei, evenimentele. De la început vom sublinia că activităţile antistatale din anul 1923 şi, în primul rând, tentativa de asasinat cunoscută cu numele de „Complotul din Dealul Spirei”, dacă poate fi trecută de unii în rândul, nebuniilor” tinereţii lui Corneliu Z.

Codreanu, nu avea cum să treacă aşa uşor pe lângâ autorităţile statului, fără ca acestea să declanşeze cel puţin o operaţie legitimă de punere informativă sub observare, în al doilea rând, când Mişcarea legionară a început să joace un rol pe scena politică românească, ea a fost infiltrată de serviciile secrete, pentru a putea fi monitorizată. Abia după 1933 – evenimentul de cotitură în istoria Mişcării – s-a pus în aplicare de către camarilă un plan de controlare şi dirijare ocultă a ei. Ajungem astfel la un criteriu fundamental pentru orice judecată de valoare asupra istoriei Mişcării legionare: nevoia de a o judeca în evoluţia sa, cu etape bine individualizate şi cu necesare distincţii. De exemplu, aşa cum legionarii înşişi se împart în codrenişti şi simişti (ai lui Codreanu şi ai lui Horia Sima) şi cercetătorul are obligaţia să semnaleze, cel puţin, că Mişcarea din timpul lui Codreanu – când n-a murit nici un evreu, de exemplu – nu este acelaşi lucru cu Mişcarea lui Horia Sima. Istoria ne învaţă că firme cu acelaşi text nu au şi acelaşi conţinut. Faza primului deceniu de activitate politică a Mişcării legionare nu poate fi egalizată cu faza sa finală, când a ajuns la putere, a provocat rebeliunea şi apoi s-a fărâmiţat, continuând să supravieţuiască ideologic, prin unii membri şi simpatizanţi, în Partidul Comunist. Tot aşa, nu putem afirma generic că Mişcarea legionară a fost finanţată de Germania – de fapt, de filiera NSDAP, prin Himmler – decât după 1938, şi atunci cu certe dubii. Ceea ce poate fi demonstrat, şi este în deplinul asentiment al legionarilor, se compune din credinţa că acest fenomen nu a fost generat de fascism sau de nazism, ci a fost în întregime un produs românesc sau, mai bine spus, un produs al gravelor erori de construcţie ale sistemului democratic în România. De altfel, este uşor de observat că, în timp ce fascismul, pentru Italia, şi nazismul, pentru Germania, au fost apariţii de conjunctură, la un anumit moment socio-istoric al popoarelor respective – sărăcia în Italia; înfrângerea din război, în Germania – Mişcarea legionară apărea şi evolua

în continuarea unor fenomene politice naturale, de reacţie, ieşite – cum arăta Nae lonescu mai sus – din anormalitatea sistemului politic introdus la noi prin lovituri de stat succesive în a doua jumătate a secolului al XlX-lea. Parafrazând un celebru dicton, daca democraţia produce corupţie politica, slăbiciunile democraţiei produc corupţie politica în mod absolut, iar reacţia Ia corupţia în exces explica excesele absolutului său. Până la tentativa lui Carol II de a rezolva criza naţionala prin soluţia antisemită a guvernului Goga-Cuza (altfel, inofensiv ca putere politică) şi până Ia declanşarea celui de-al doilea război mondial, Mişcarea legionară s-a războit cu politicienii români, cu „trădătorii de neam" şi cu Poliţia. Nu s-a atins de nici un evreu. Evreii apăreau doar pe fundal, ca iniţiatori ai trădării făcute de politicienii români. Gălăgia antisemită din presa legionară avea un cu totul alt scop: apelul la antisemitismul latent al populaţiei pentru arătarea unui vinovat şi pentru creşterea bazei de mase, de care Mişcarea, în toate dimensiunile ei de Dreapta, a dus mereu lipsă. Tragedia ei ideologică este tragedia conservatorismului românesc, care a rămas consecvent loial ideii de conducere a neamului prin elite. Pentru a se putea sprijini pe o bază multiplă, Mişcarea legionară trebuia să migreze spre Stângă, pentru că majoritatea populaţiei, aşa cum am descris-o în capitolul despre perioada interbelică, era puternic orientată social către Stângă. Ţăranului trebuia să-i rezolvi problemele lui imediate. Rezolvându-le, produceai o cârpeală, adică un stat slab. De aici, repetarea la nesfârşit a reformelor agrare. Dreapta era singura în stare să construiască un stat puternic, ca peste tot în tarile capitaliste dezvoltate, dar astă presupunea timp, suferinţă, program constant şi fără echivoc al unei voinţe politice. Dreapta noastră, deşi a avut în Eminescu pe geniul său creator, a fost fragmentată, lansată de Conservatori, preluată de liberali, abandonată de liberali, reluată în anii finali de Carp-Mar-ghiloman-Argetoianu şi pierdută apoi definitiv după primul război

mondial, în realitate, Mişcarea legionară a apărut pe un loc gol, nu în continuarea unui curent politic, slujindu-se doar de amintirea puternică a acestuia. Ea a continuat numai în nota tradiţionalistă ceea ce trebuia să aibă şi realism. Realism, la debutul României Mari, însemna conducerea programului de consolidare a statului împotriva tendinţelor stângiste ale populaţiei. Ionel Brătianu înţelesese acest lucru şi îl manevra cu abilitate pe Averescu pentru a aplica măsurile de Dreapta acolo unde el nu putea să o facă. Poporul l-a adorat pe Averescu pentru rolul său din război şi apoi l-a urât pentru regimul de forţă şi pentru reprimările dure ale oricărei mişcări populare. Dacă nu ar fi fost argumentul pericolului bolşevic, Averescu ar fi reprezentat în plan popular cea mai mare deziluzie, iar în istorie un crud dictator. Or, Mişcarea legionară, iniţiată şi condusă de nişte tineri preocupaţi de starea spirituală a ţăranilor, şi-a găsit elitele foarte târziu, programul ei economic a întârziat să apăra, iar şansele de a veni la putere pentru a introduce principiile clasice ale Dreptei au fost împinse spre ultima buză a prăpastiei, guvernarea în numele ei durând de aceea doar cinci luni, între septembrie 1940 şi ianuarie 1941.

Modelele Mişcării legionare au fost, în plan filosofic, Eminescu şi Vasile Conta, iar, în plan acţionai, pandurii olteni şi Avram lancu. În ciuda opiniei larg răspândite că Nae lonescu a fost ideologul Mişcării legionare, ea păleşte în faţa constatării că filosoful român „era o fire contemplativa”, îh timp ce „Codreanu era, dimpotrivă, un intuitiv practic”133. Sub aspect fundamental, cauzal, raţiunea pentru care a apărut Mişcarea legionară era aceea de a face, nu de a vorbi, în consecinţă, nici nu prea avea nevoie de o doctrină elaborată şi se ghida după nişte documente de tip Cărticica şefului de cuib. În rest, Eminescu era suficient. Fuga de politicianism era şi fuga de doctrine şi de teorii sociale. Vasile lasinschi – alt român!

— Farmacist şi comandant legionar, vedea astfel sursele doctrinare ale Legiunii: „Mişcarea legionară este, după o jumătate de secol, proiecţia conservatorismului eminescian în domeniul vieţii publice. Poate că n-a fost timpul necesar pentru ca să se producă acea structurare, ca fiecare să-şi poată da seama de acest caracter al ei. Asta nu înseamnă că ea este un nou Partid Conservator, opus unuia liberal sau altora, ci că noi ne susţinem numai purtătorii spiritului conservator, a unor valori morale permanente”134. Observaţia de bun-simt este făcută în 1957, retrospectiv, dar este valabilă şi aşa. Marele savant sociolog Traian Brâileanu, membru al Senatului Legiunii – aşadar, un om al elitei intelectuale – vedea lucrurile cu şi mai multa claritate: „Mişcarea legionară nu este şi nu poate fi revoluţionara, ci ea este antirevoluţionară şi conservatoare. Aşa a definit şi Eminescu mişcarea naţionalistă, concepută de el în ordinea conservării tradiţiei şi aşa este ea prin firea ei, deoarece este expresia instinctului de conservare a naţiunii organizate politiceşte. Ea se opune tendinţelor revoluţionare ale demagogilor de tot felul, cari, pentru a ajunge la putere, aţâţă antagonismele de clasă şi exploatează toate nemulţumirile mulţimii guvernate împotriva clasei politice guvernante”135. Sunt cuprinse în această definiţie lipsită de orice stridenţa ambele categorii de inamici ai românilor: comunismul (inclusiv cu componenta sa iudeo-masonicâ) şi partidele politice angrenate fără scăpare în democraţia de paradă. Definiţia, concentrată de Brăiloiu în câteva rânduri, face, totodată, cât întreaga operă a lui Drăghicescu despre psihologia poporului român. La polul opus lui Brâileanu s-a aflat, în mod paradoxal, Mircea Eliade, care considera că Legiunea este o mişcare revoluţionară, dar care nu apelează la ideologia marxista: „Mi se pare foarte natural să nu existe conştiinţă de clasă în România – când ştiu că limba română nu are dialecte, şi că poporul român s-a format în centrul unei vaste arii începând din munţii Tatra şi sfârşind în

Balcani, fără aşa numitele «mişcări ciclonice». Mi se pare iarăşi natural ca revoluţiile sociale să se fi făcut în România firesc, «patriotic», oarecum în familie. Nu înţeleg de ce revendicările sociale, juste, să se susţină numai prin Karl Marx. Noi avem pe un Nicolae Bâlcescu, pe un Bogdan Petriceicu Hasdeu, pe un Eminescu – care cereau reforme sociale pe temeiuri «rasiste» şi «patriotice»; se făceau, adică, exponentul ţărănimii autohtone împotriva fanarioţilor şi a străinilor (nemţi, ruşi, evrei, bulgari)”136. Eroarea, în plan politic, a lui Eliade venea din identificarea legionarismului exclusiv prin dimensiunile sale tradiţionale, adică în lipsa dimensiunii realiste, aşa cum o lansase Eminescu şi o definise apoi teoretic Marghiloman. Crezul tânărului Eliade era însă atât de puternic ancorat în nevoia de schimbare a cursului nefast pe care naviga România, încât îl şi considera realizabil: „Cred în destinul neamului românesc – de aceea cred în biruinţa Mişcării Legionare. Un neam care a dovedit uriaşe puteri de creaţie, în toate nivelurile realităţii, nu poate naufragia la periferia istoriei, într-o democraţie balcanizată şi într-o catastrofă civilă”137. Cu un Mircea Eliade, care vedea doar componenta spirituală a noii mişcări de Dreapta, şi cu realitatea României atât din 1937, cât şi din 2002 – „la periferia istoriei, într-o democraţie balcanizată şi într-o catastrofă civilă” —, timpul a ajuns să-i dea dreptate lui Traian Brâileanu.

Daca România mai are vreo şansa sa devină un stat economic dezvoltat şi cu civilizaţie avansată, atunci Mişcarea legionara a lui Corneliu Codreanu, opera a unor tineri aduşi la disperare, nu trebuie judecată în cartea de Istorie numai prin crimele sale reuşite, ci şi prin ceea ce a ratat în planul schimbării politice.

Conform istoriografiei legionare, atât Mişcarea, cât şi partidul ei, Garda de Fier, s-au încadrat, după 1930, în sistemul legal al vieţii politice. În 1926, Codreanu candidase fără rezultat la alegeri în judeţul Puma. Apoi, atât el, cât şi

secundul său, Ion I. Moţa, şi-au terminat studiile de drept în străinătate. Moţa îşi ia doctoratul la Grenoble cu teza La securile juridique dans la Societe de Nations, în care arăta slăbiciunile acestei organizaţii, incapacitatea ei de a apăra statele mici, precum şi pericolul ca Societatea Naţiunilor să fie privită ca o oficină evreiască. Este important de subliniat că susţinerea cu strălucire a acestei teze l-a pus în gardă pe Nicolae Titulescu, ale cărui teorii despre securitatea colectivă – bune pentru viitor – erau aşezate sub un mare semn de întrebare. Ion Moţa era un intelectual rafinat şi de perspectiva, diferit de Corneliu Z. Codreanu. Oricum, prin prisma caracterului său dificil, acest fapt personal a stâr-nit ura lui Titulescu împotriva Mişcării legionare, în 1934, pe când participa la Congresul Fascist de la Montreux, Titulescu a pus poliţia elveţiană să-l aresteze pe Ion Moţa şi să-i percheziţioneze locuinţa, denunţându-l ca terorist venit în Elveţia pentru atentate şi asasinate. După constatarea neseriozităţii denunţului calomnios, autorităţile elveţiene s-au văzut nevoite să îi prezinte scuze delegatului român, iar Moţa i-a trimis lui Titulescu o scrisoare de ameninţare: „România de mâine, a noastră, a tinerilor, care se va înstăpâni cu siguranţă şi, în curând, va şti să spele toate aceste ofense de pe obrazul ţării”138.

În 1927 au fost înfiinţate Legiunea Arhanghelului Mihail şi primul cuib legionar în Bucureşti. Până la lovitura de stat dată de Maniu şi Carol în 1930, Mişcarea legionară strânge adepţi din rân-durile studenţimii naţionaliste, din rândurile clerului de jos şi îşi axează mesajul pe pericolul comunist. Dar cum în viziunea legionară comuniştii erau evrei, campaniile sale de propagandă au început să vizeze acele locuri sensibile unde ţăranii români intrau într-un conflict direct şi imediat de interese cu evreii. Evrei printre ţăranii români existau numai în Basarabia, Bucovina şi Maramureş. Primul incident s-a ivit la Borşa, unde protestele preoţilor ortodocşi şi unitarieni împotriva evreilor bogaţi au fost folosite pentru o înrolare masivă a ţăranilor în Legiune. S-a

declanşat un conflict deschis, care a dus la arderea unei case. Ambele tabere se acuză reciproc. Vântul puternic a răspândit incendiul, dând evenimentului un ecou naţional. Au fost arestaţi 50 de români şi 20 de evrei. Sub presiunea realităţii că incidentul iniţial fusese provocat de evrei şi sub presiunea presei cu patronat şi direcţiune evreieşti, toţi au fost achitaţi. Este însă de subliniat că incidentul de la Borşa a vizat evrei bogaţi, care „exploatau şi sfidau sărăcia ţăranilor români", fapt care contrazice presupusul motiv anticomunist al atitudinii legionarilor, cel puţin în acest caz. În ultima decadă a lunii iulie 1930, Mişcarea legionară organizează un marş impresionant în Basarabia, cu acordul şi îndrumarea ministrului de Interne, Alexandru Vaida-Voevod. Proiectul marşului fiind prezentat public de către legionari, acţiunea a fost blocată prin protestele şi agitaţia propagandistică a presei de Stânga, iar Vaida a fost schimbat din funcţie. Este evident ca planificarea unor acţiuni propagandistice legionare în Maramureş, Bucovina şi Basarabia lovea periculos în una din problemele cheie ale „chestiunii evreieşti" din România. Codreanu, probabil conştient, ataca exact locurile unde statul român – prin diferite guvernări democratice – acceptase supravieţuirea evreilor, în aşteptarea momentului emigrării masive spre Palestina. Căpitanul nu fâcea astfel decât să deschidă un conflict care fusese închis prin conivenţa guvernelor liberale şi conservatoare din trecut cu marile organizaţii evreieşti internaţionale, în schimbul sprijinului pentru Unirea Principatelor, Independenţă şi România Mare. Cheia conflictului dintre legionari şi corpul politic al ţării era faptul că, după ce România se constituise în cămin pentru refugiaţii evrei – aceştia păstrându-şi în marea majoritate cetăţenia străină – după primul război mondial, evreilor refugiaţi li s-a acordat cetăţenia română, astfel că România a dobândit peste noapte o minoritate oficială. De unde până atunci, implicarea masivă a evreilor în economia ţării putea fi tolerată, ca pasageră, în România Mare ea devenea o

problemă de sistem. Decizia lui Codreanu de „a coborî în mase” prin atacarea directă a zonelor unde evreii intrau în contact cu ţăranii români a fost lipsită de inteligenţă, căutând să folosească drept argument politic numai antisemitismul. România nu era în situaţia să poată tranşa această problema la primul protest al „tineretului ţării”. În plus, între timp se mai petrecuseră două fapte reprobabile. Un anume Bezã, aromân revoltat de proiectul legii „Dobrogii noi” al ministrului Angelescu, pătrunsese în biroul acestuia şi trăsese câteva focuri, fără să-l atingă. Presa de Stânga s-a grăbit să-l prezinte pe Beza drept legionar, individul fiind, în realitate, membru al unei grupări minuscule numite „Vlad Ţepeş”, pe care Codreanu o considera „ceva neserios”. Ofensat de acest neadevăr, Codreanu îl va apăra în proces pe Beza. În decembrie 1930, legionarul Dumitrescu-Zăpadă, arestat aiurea şi batjocorit de presă după incidentul de la Borşa, pătrunde în cabinetul ziaristului şi liderului socialist Emanuel Socor şi încearcă să-l împuşte, fără succes. În urma acestui incident, Legiunea a fost interzisă prin ordinul noului ministru de Interne, Ion Mihalache. „S-au făcut percheziţii la toate organizaţiile, s-au ridicat toate scriptele, s-au sigilat sediile. Acasă, la Iaşi, precum şi la Huşi, mi s-au răscolit până şi pernele şi saltelele. Pentru a cincea oara mi se răvăşea casa, luându-mi-se tot ce era în legătură cu Mişcarea, până la cele mai mici însemnări pe care le aveam. Saci întregi, plini de acte, scrisori, hârtii, au fost ridicate din casele noastre şi duse la Bucureşti. Dar ce puteau să găsească la noi ilegal sau compromiţător? Noi lucram la lumina zilei şi tot ce aveam de spus, spuneam în gura mare. Credinţa noastră ne-o mărturiseam tare în faţa lumii întregi”139. Tocmai aceasta era şi marea problemă a autorităţilor: Mişcarea legionară nu acţiona subversiv, nu-şi ascundea intenţiile şi îşi publica din timp toate programele şi proiectele politice. La procesul din 27 februarie 1931, completul de judecata a fost nevoit să-i achite pe legionari.

Iată ce conţinea sentinţa: „Nu se constată însă că cei ce recrutau şi cei recrutaţi au întreprins vreo acţiune împotriva actualei forme de guvernământ statornicite prin Constituţie şi nici nu au întreprins vreo acţiune din care să rezulte vreun pericol pentru Siguranţa Statului”140.

Dispariţia cenzurii, deschiderea arhivelor şi tentaţia firească de a acorda atenţie şi circumstanţe unui subiect istoric interzis până acum nu trebuie să ducă la glorificarea Mişcării legionare. Ea se vede, de la nivel panoramic, ca un fenomen istoric controversat, încărcat de calităţi, slăbiciuni şi enigme, dar ca o pagină de istorie înscrisă totuşi în tipologia vieţii politice româneşti interbelice. Insistenţa publicisticii legionare pe puritatea doctrinei şi a liderilor săi se va umbri mereu cu aspectele întunecate ale unor fapte ale sale. Este adevărat că i s-au pus multe crime imaginare în spate, dar va fi greu sa demonstrăm că o organizaţie paramilitară şi agresivă se înfiinţase şi acţiona pentru scopuri de binefacere. Dacă acum negăm caracterul ei străin – acuzat nedrept de duşmanii săi – suntem nevoiţi, tocmai de logica actului de obiectivitate, să acceptăm şi că Mişcarea legionară participa, în felul ei particular, la lupta murdară de pe scena politică românească, câ-şi negocia statutul şi că liderii săi, în frunte cu Corneliu Z. Codreanu, urmăreau şi interese politice personale. Ceea ce analizăm noi este ascensiunea Mişcării legionare prin erorile adversarului, ridicarea unui fenomen politic românesc provocat de slăbiciunile sistemului democratic din România şi care a atins un anumit succes datorită unei succesiuni de intenţii ratate de către stat, pe plan administrativ, juridic, economic şi social. Pe noi ne interesează în continuare raportul între stat şi societate, în care a intervenit la un moment dat Mişcarea legionara. De ce a avut succes mistica sa religioasă? Oare, nu cumva, nivelul slab de instrucţie publică şi de acumulare culturală – sarcini definitorii ale statului – dădeau naştere unor fenomene delirante, comic-primitive de genul Petrache Lupu?

Programul anticorupţie al Mişcării legionare era o improvizaţie propagandistică sau combătea o realitate vizibilă, simţită de fiecare cetăţean? Ce se întâmpla cu Justiţia română, în toate deceniile în care liderii legionari au trecut prin procese intens mediatizate? Ce impact trebuie să fi avut asupra populaţiei raportul dintre rechizitoriile exagerate şi prost întocmite împotriva Mişcării legionare şi sentinţele care o scoteau din cauze mai curată decât era? Cum trebuie să fi privit „cetăţeanul turmentat" distanţa de la ameninţările legionarilor la adresa clasei politice, până la reacţiile contradictorii ale acesteia, îngăduitoare sau brutale, lipsite de orice direcţie principială?

Închis de mai multe ori şi achitat de tot atâtea ori, Corneliu Z. Codreanu atrage atenţia asupra lui şi produce un efect tipic de reflux al simpatiilor populare, românii ajungând să creadă că această organizaţie are ceva de spus, dar, mai ales, că are dreptate. O scurtă privire a mecanismului acţiune-reacţiune: în primăvara lui 1931 Codreanu este judecat. Rezultat: la 31 august 1931, Codreanu este ales deputat în Parlamentul României, în martie 1932, guvernul lorga-Argetoianu dizolvă din nou Legiunea. Rezultat: la alegerile din iulie, Legiunea pătrunde în Parlament cu 5 locuri! În 1933 se declanşează campania de abuzuri şi crime împotriva Mişcării legionare. Rezultat: în 1937 ajunge al treilea partid al ţării, după PNL şi PNŢ. Era evident că, pe măsură ce Mişcarea legionară îşi conducea activitatea în interiorul sistemului politic legal al ţârii, guvernele o interziceau stupid, iar acţiunile autorităţii răspundeau din ce în ce mai mult la solicitările presei de Stânga (evreieşti) şi pe măsură ce liderii Mişcării şi, în primul rând Codreanu, nu reacţionau decât prin înfăţişarea abuzurilor, un relativ succes popular al legionarilor a devenit realitate, în aceşti trei ani de zile, de debut ai domniei lui Carol II sub conducerea camarilei, de criză economică acută şi de umilinţă în faţa finanţei mondiale, Mişcarea legionară intră categoric pe scena politică şi

începe să joace un rol ce nu mai putea fi ignorat, în jurul său roiau tot felul de grupuscule naţionaliste, unele chiar fasciste şi naziste, tot felul de partiduleţe apărute peste noapte şi declarate de Dreapta, ba încercând să reînvie Partidul Conservator, ba copiind modele externe, toate neavând nici o şansă în zona influenţării procesului decizional al statului. N-ar fi avut nici gruparea lui Codreanu, dacă nu i se oferea martirajul de către o Putere minoritară etnic (camarila), de nişte guverne marioneta şi de o presa de Stânga sinucigaşă.

Anul decisiv 1933. Anul 1933 a debutat cu un incident semnificativ pentru imaginea pe care o proiectase deja Legiunea în societatea românească. La 24 ianuarie, de ziua Unirii, studenţii legionari depun o coroană de flori şi aşază o cruce la Monumentul Eroului Necunoscut din Parcul Carol. Numai că vizavi de acest monument sacru (cam pe unde, în perioada comunistă, a funcţionat un cinematograf) se aflau un bordel, o casă de pariuri şi un cazino patronate de prefectul Poliţiei Capitalei, Gavrilâ Marinescu, tripoul fiind în realitate o sursa de venituri a regelui Carol. Dezvăluirea, pentru întreaga ţară, a sacrilegiului făcut de rege şi sluga sa a produs furie la Palat. Ceremonia a fost reprimată brutal şi, bineînţeles, ecoul ei în populaţie a fost major. Ea atingea, de această dată, elementele de credinţa ale mesajului legionar, mai ales ca întreaga solemnitate fusese condusă şi oficiata de preoţi ai Patriarhiei. Un nou val de agresiuni se revarsă asupra Mişcării în cursul anului 1933, legionarii fiind acuzaţi pe rând şi la grămadă ca sunt „în slujba ungurilor”, „în slujba Moscovei”, că primesc bani de Ia evrei, apoi ca primesc bani de la Hitler (care abia venise la putere şi nu ştia unde e România), că „au o fabrică de bancnote false la Răşinari” etc., toate acuzele fiind de o prostie patentată, adică oficializată prin girul acelora şi publicaţii care pretindeau că informează corect şi util populaţia. Vânaţi în acest fel, dar beneficiind şi de impactul pe care l-a avut strecurarea publică a informaţiei că

Ambasada Japoniei din Bucureşti îi oferă azil politic lui Codreanu, ca soluţie pentru persecuţiile la care este supus, legionarii primesc în ochii populaţiei imaginea bine conturată a unor victime. A fost o altă gravă eroare strategică împotriva acestui curent politic încă nefixat solid cu rădăcini electorale. Jucând mai departe pe scena politică şi dezvăluind involuntar precaritatea programului politic şi slabele performanţe ale parlamentarilor legionari, Mişcarea ar fi fost obligata să aleagă una din două căi: să se deplaseze spre o posibilă unitate a Dreptei româneşti, în cadrul sistemului democratic – rezervă politică de tip clasic în faţa ascensiunii naţional-socialismului european —, sau să treacă la acţiuni ilegale şi teroriste, care ar fi epuizat-o rapid, mult înaintea războiului. Pe când aşa, aura ei de victimă a avut foarte puţine contraargumente. Acest tablou al evoluţiei de neoprit a Mişcării legionare în simpatia electorală a fost parte a calculului făcut în 1933 de camarilă pentru producerea unui eveniment dramatic, menit să-i oprească prin şoc ascensiunea – asasinarea prim-ministrului.

În interiorul Mişcării legionare se produceau în această perioadă câteva fenomene importante, în primul rând, Codreanu căuta o soluţie pentru contracararea atacurilor venite pe adresa lui şi a Legiunii, ca urmare a acţiunii neinspirate de abordare frontală a „chestiunii evreieşti”, în miezul ei exploziv din Maramureş şi Basarabia. Au fost analizate trei soluţii:

1. Emigrarea lui Codreanu în Japonia, pentru a putea fi protejat, şi întoarcerea lui în momentul consacrării victoriei naţional-socialismului în Europa. Soluţia a căzut, Codreanu refuzând să părăsească ţara.
2. Intrarea în ilegalitate şi activitatea subversivă, soluţie propusă lui Codreanu de către luliu Maniu, care încerca în acea perioadă să apropie, ca braţ acţionai al PNŢ, atât Mişcarea legionara, cât şi Partidul Comunist din România, aflat deja în ilegalitate. Toate cele trei partide vor face

cartel electoral sau „pacte” de neagresiune, în 1933 însă Codreanu nu înţelegea să intre în ilegalitate, aşa că a respins propunerea lui Maniu.

3. „Acceptarea arestărilor şi a condamnărilor, câştigarea victoriei prin tăcere, suferinţă şi răbdare şi aşteptarea împrejurărilor de politică mondială, când Mişcarea legionară va fi solicitata în lagăre şi închisori, fiind singura capabilă de a apăra, în timp util şi înainte de ireparabil, graniţele şi independenţa ţârii”.

Aceasta din urmă a fost soluţia aleasă.

Ca cercetători în câmpul istoriei, am putea fi tentaţi să credem că descrierea soluţiei găsite de Codreanu şi de adjunctul său, inginerul Gheorghe Clime, a avut drept cauză teama de o pierdere rapidă a forţei politice, ca urmare a represiunii, sau teama de o pierdere din mână a controlului asupra Mişcării, prin apariţia inevitabilă a extremismului violent şi terorist în rândul membrilor, sau teama personală a lui Codreanu că ar putea fi lichidat înainte să ajungă la putere. Totodată, descrierea soluţiei alese ar putea fi un reflex contemporan nostalgic al depozitarului acestei informaţii, istoricul legionar dr. Şerban Milcoveanu. Toate aceste ipoteze se prăbuşesc însă, atunci când analizam două concepte ale Mişcării legionare, adoptate în anul 1933. Este vorba de conceptul „perioadei de prigoană”, lansat de conducerea legionară în faţa agresiunii tot mai violente a autorităţilor, şi de conceptul „echipele morţii”, care a avut un cu totul alt conţinut decât cel dat de propaganda comunistă în lucrările de istoriografie antilegionare.

Perioada de prigoană – în care se află Mişcarea legionară şi astăzi, în 2002!

— A definit întreaga manifestare antilegionarâ, complexul injuriilor şi calomniilor la adresa ei, precum şi rata înspâimântâtoare a arestărilor, torturilor, deţinerilor în închisori fără mandat, a asasinatelor şi a exterminărilor la adresa Mişcării legionare, petrecute între 1933 şi 1940,

între 1941 şi 1944 şi între 1948 şi 1965. Este interesant că, la vârful Securităţii române din perioada Nicolae Ceauşescu, Mişcarea legionară fusese reabilitată complet, subiect pe care îl vom analiza în altă parte.

Echipele morţii nu au fost înfiinţate ca grupuri de asasini, organizate pentru a elimina adversarii politici. Aceasta este produsul propagandei comuniste. Ele au fost înfiinţate pe principiul sacrificiului de sine, echipele fiind formate din legionari care îşi asumau riscul morţii, de unde le-a venit şi titlul neinspirat de echipe „ale morţii”. Aşadar, era vorba de moartea celor angajaţi prin jurământ în aceste echipe, nu de formaţiuni pregătite pentru a da morţii pe alţii. Distincţia prin nuanţă este fundamentală, înfiinţarea Echipelor morţii avea, de altfel, un scop imediat: erau grupuri de agenţi electorali ai Legiunii, care ştiau că vor fi maltrataţi, arestaţi, omorâţi în teritoriu pe timpul campaniilor electorale. De altfel, lucrurile chiar aşa s-au întâmplat şi comportamentul lor a respectat întocmai jurământul depus. La campania din 1933, Echipa morţii a fost trimisă pe traseul Bucureşti – Piteşti – Râmnicu Vâlcea – Târgu-Jiu – Turnu Severin – Oraviţa – Reşiţa, având drept suport „logistic” o camioneta numită Căprioara şi 3 000 de lei pentru benzină. Dormeau şi se hrăneau prin sate, din mila oamenilor. Reacţia autorităţilor – între care se remarcă prin brutalitate Armând Călinescu – a fost de-a dreptul paranoică: „La Tg. Jiu, la Turnul-Severin, la Bazovici sunt urmăriţi şi atacaţi de poliţie şi jandarmi. Ei legionarii, n.a. se aşazâ în genunchi în faţa revolverelor, cu piepturile deschise, acoperind roţile maşinei jandarmii primiseră ordin să împuşte cauciucurile camionetei pentru a le opri deplasarea, n.a. La Oraviţa sunt aşteptaţi cu mitraliere la marginera oraşului şi arestaţi. După o zi, procurorul Popovici Ie da drumul, negăsindu-le nici o vina. Pentru ca ei nu fac nimic, nu vorbesc nimic, nu ţin întruniri. Merg şi cântă. Atât”143. La Reşiţa, Codreanu este împiedicat să-şi tina discursul electoral, apoi Echipa morţii a plecat mai

departe, spre Arad. În satul Chier s-a petrecut un fapt semnificativ pentru descifrarea adevărului, jandarmii instigându-i pe ţărani cu diversiunea că legionarii sunt „bande de comunişti venite din Ungaria”. Ca urmare a agresiunii făcute de ţăranii instigaţi astfel, legionarii sunt arestaţi şi trimişi în judecată „pentru rebeliune”, deşi ei fuseseră pur şi simplu victimele acestei violenţe, fără să riposteze. Tribunalul îi eliberează, sideral la descoperirea adevărului, şi legionarii sunt primiţi în aclamaţii de populaţia românească a Aradului. De aici, Codreanu, patru dintre membrii Echipei morţii şi ţăranul călăuză Frâţilă pleacă pe jos, 140 de kilometri, până la mormântul lui Avram lancu de la Ţebea. Între timp, ceilalţi membri ai Echipei morţii ajung în satul-erou Mihalţ – unde se produsese în 1848 masacrul unguresc care a declanşat lupta lui Avram lancu – şi jandarmeria a blocat exact podul care îi despărţise pe agresori de victime în anul revoluţionar 1848. Acest gest a trezit furia ţăranilor şi „s-a încins o luptă care a durat doua ore”. A fost împuşcat un ţăran şi omorât, iar trei legionari au fost grav răniţi. Ceilalţi membri ai Echipei morţii au fost duşi la Alba lulia şi întemniţaţi – culmea!

— Inclusiv în celula unde fusese Horea. Am putea crede că guvernul era compus din imbecili, dacă a fost în stare să dea ordine atât de stupide şi să scoată din anonimat, direct în martiraj, un grup de tineri care cântau şi făceau marşuri, în lungul şir al campaniilor electorale violente din România modernă şi contemporana, însoţite adesea de crime politice, când agenţii liberali, conservatori sau ţărănişti mureau pe râhd, funcţie de cine organiza alegerile, acţiunea Echipei morţii era un episod oarecare, de-a dreptul infantil. Mult mai importantă râmâne însă atitudinea legionarilor, pentru care ceea ce s-a întâmplat de data asta împotriva lor reprezenta o rupere a oricărei convenţii cu statul condus de camarila lui Carol II. Şi acesta este un alt punct de plecare al asasinării lui I. G. Duca.

În sfârşit, la 10 iulie 1933, peste 200 de tineri legionari, veniţi pe jos din localităţile lor de origine, se adună în satul Vişani, de lângă Râmnicu-Sârat, pentru a construi un baraj în calea apelor revărsate ale Buzăului. Chemarea lor fusese făcută de farmacistul Aristotel Gheorghiu, care dorea sa oprească inundaţiile devastatoare din regiune. Mişcarea legionară a trimis mai întâi la faţa locului ingineri hidrotehnişti şi specialişti în hidrologie, care apoi au întocmit planurile tehnice ale construcţiei. La 10 iulie urma să se deschidă tabăra de muncă şi să se inaugureze organizarea şantierului. Au fost atacaţi cu brutalitate de jandarmi din ordinul lui Armând Câlinescu, subsecretarul de stat la Interne neinformându-se din timp că în rândurile legionarilor se aflau foarte mulţi elevi de liceu şi adolescenţi voluntari, copii de 12, 14 şi 16 ani. Reprimarea a luat astfel forma unei violenţe barbare. Codreanu avea să declare: „Loveau în aceşti copii cu ura cu care ar fi lovit în cei mai mari duşmani ai neamului românesc”. Revoltat de ceea ce s-a întâmplat la Vişani, Corneliu Z. Codreanu îi va scrie o scrisoare prim-ministrului Vaida-Voevod, în care va dezvălui că marele bărbat politic era mentor al Mişcării şi că el le recomandase să nu întreprindă nimic violent, în „chestiunea evreiască”, tot Vaiva-Voevod le-a cerut să se întoarcă la îndemnul lui Eminescu, şi anume să combată prezenţa dominanta evreiască din economia românescâ prin muncă. De aici şi proiectul barajului de la Vişani. În scrisoare există şi o frază cumplită: „Vă voi spune numai că, de 10 ani, au obosit guvernele României Mari, lovindu-ne”. Scrisoarea mai dezvăluia un amănunt important: construcţia barajului de la Vişani fusese aprobată direct de prim-ministrul Vaida-Voevod, avea avizul Ministerului Lucrărilor Publice şi pe cel al comisiei tehnice a Ministerului Industriei şi Comerţului, în aceste condiţii, este evident că represiunea de la Vişani a fost condusă de Armând Câlinescu din ordinul camarilei, peste capul prim-ministrului şi al guvernului. Vaida a protestat, şi acesta este un alt motiv, la care s-a adăugat în

parte şi intervenţia străină, al căderii guvernului său, precum şi al aducerii lui Duca la Putere. Grigore Gafencu nu a ratat ocazia să remarce: „S-a vorbit de nevoia de a restabili ordinea publică. Or, dacă guvernul Vaida a avut vreun merit, e tocmai acela că a ştiut să potolească agitaţiile subversive şi să păstreze ordinea. Energic, când era nevoie, dar, de cele mai multe ori, liniştit şi înţelegător, dl. Vaida a ştiut sa facă faţă şi tulburărilor de extrema stângâ şi celor de extrema dreaptă. S-a zis că ar fi sprijinit, cu îndemnuri şi bani, Garda de Fier. E inexact. Vaida a şi controlat de aproape Garda de Fier. Nu a intervenit cu brutalitate, fiindcă avea convingerea că o mişcare tinereasca şi naţionalistă, oricare ar fi zelul ei de a se manifesta, nu poate fi îndreptată şi potolită cu brutalitate. A ştiut însă să o ţie în frâu. Şi, e mai mult ca sigur că din friu el n-ar fi scăpat-o niciodată. S-au alarmat de primejdia naţionalistă unele cercuri străine şi unele cercuri jidoveşti. Francezii s-au temut ca gardiştii, fraţi buni cu hitleriştii şi fasciştii, să nu înstrăineze Franţei simpatiile române. Teamă neîndreptâţitâ, fiindcă o mişcare naţionalistă, oricât de înrudită ar fi, prin modelele ei, cu mişcări similare din Germania şi din Italia, nu urmăreşte, şi nu poate urmări, până la sfârşit, decât interesele naţionale ale ţării în care dăinuieşte”1. Această însemnare a fost scrisă de Gafencu la aflarea morţii lui I. G. Duca. Mai putem constata şi amănuntul că acţiunea Echipelor morţii s-a petrecut în Banat şi Transilvania, ocolind zonele iniţiale propuse în obiectivele programatice, Basarabia şi Maramureşul. Se descifrează aici neîndoios influenţa lui Alexandru Vaida-Voevod, declarat „naş” al Legiunii, dar şi credibilitatea informaţiei că acesta avea o puternică influenţă asupra lui Corneliu Z. Codreanu, confirmându-ne pe deplin opinia lui Gafencu. În al doilea rând, este de observat că principiile de sacrificiu suprem consfinţite în Echipele morţii au creat cu mare uşurinţa fanatici, aceştia fiind apoi facil de manevrat, ca în cazul Stelescu, în afara misiunilor nobile şi legale cu

care fuseseră înfiinţate aceste echipe. Asasinarea prim-ministrului I. G. Duca a reprezentat o cotitură pentru destinul principalilor actori ai vieţii politice româneşti şi a trasat, pentru noi actori, noi destine. Nicolae Titulescu a fost acela care a insistat pentru îndepărtarea lui Puiu Dumitrescu şi a lui Nae lonescu de la Palat, condiţionând prezenţa sa în guverne de îndeplinirea acestei cerinţe, într-o convorbire telefonică de la St. Moritz a ministrului de externe român cu Puiu Dumitrescu au fost înregistrate şi următoarele fraze: „Pune placa ca (sic!) să raportezi textual, nu voi schimba: Duca a fost omorât şi nu se ştie încă de cine, eu de voi fi omorât, va şti nu numai ţara, dar şi Europa de cine”145. Asupra detaliilor asasinatului, Nicolae Titulescu fusese informat de şeful Siguranţei, Eugen Cristescu, la o întâlnire confidenţială din ianuarie 1934, la care participase şi generalul de brigadă Ion Antonescu146. Prezenţa lui Antonescu într-un astfel de moment şi într-o astfel de companie era determinată de relaţiile sale informative, din poziţia de ataşat militar la Londra şi Paris, cu Titulescu, dar şi din calitatea de ofiţer de contrainformaţii, absolvent al şcolii de spionaj şi contraspionaj de la Versailles. Titulescu îl considera „omul” lui, şi pentru felul în care gestionase informaţiile din Franţa în legătură cu instalarea lui Carol Caraiman în străinătate şi pentru adeziunea lui personală la orientarea anglo-franceză a politicii româneşti. Antonescu chiar a avut probleme, fiind rechemat de la Londra în 1926 şi cercetat cu bănuiala de a fi simpatizant carlist. Este interesant însă că, într-o întrevedere cu Sabina Cantacuzino din decembrie 1940, Ion Antonescu îl va indica drept vinovat de ceea ce se întâmplase pe peronul Gării Sinaia pe Duca: „(Sabina Cantacuzino): Legionarii au înlocuit pe regele Carol al II-lea şi d-ta eşti şeful lor. Şeful unui partid de asasini. Ei au deschis în România era asasinatelor, necunoscută la noi.

(Ion Antonescu): Nu ei, Duca.

(Sabina Cantacuzino): Cum, Duca! Numai fire de asasin nu avea Duca, şi de ar fi fost aşa, nu erai prieten cu el până a murit şi nu ai fi rămas bine cu d-na Duca după moartea lui.”14

Trecând peste amănuntul că Sabina Cantacuzino nu stătea bine cu Istoria, era asasinatelor în România fiind deschisă prin uciderea prim-ministrului Barbu Catargiu, în 1862, bănuiala căzând mult timp asupra liberalilor, ar fi extrem de incitant să cunoaştem ce i-a informat Eugen Cristescu la întâlnirea secretă din ianuarie 1934 pe Titulescu şi Antonescu, de a ajuns viitorul mareşal să-l considere vinovat de crime pe I. G. Duca! Pare verosimil ca Ion Antonescu să fi interpretat asasinarea lui Duca drept un act de legitimă apărare din partea Legiunii, după ce el însuşi îl cunoscuse pe Codreanu. În martie 1937, îi va spune lui Argetoianu: „Toată lumea a fost indignată de omorârea lui Duca, dar cum poţi să ceri Gărzii de Fier să nu lovească, când tu, autoritate publică, faci acelaşi lucru?”148

Iată, aşadar, o serie de evenimente premergătoare asasinatului din Gara Sinaia – care nu poate fi justificat oricum în faţa umanităţii şi a dreptului – dar care evenimente înfăţişează un corp de consecinţe ale gravelor erori de politică internă din perioada interbelică. Când facem bilanţul şi tragem linie, vom vedea că multe evenimente tragice din deceniul care va urma îşi au originea în performanţele scăzute ale democraţiei româneşti, în nenorocita lovitură de stat din 1930, în opera distructivă a camarilei şi în realitatea că „protecţia” pe care a asigurat-o României marea influenţă francmasonică din 1859 până la 30 ianuarie 1933 – când a venit Hitler la putere – s-a pierdut atunci când însăşi marea influenţă francmasonică a fost lovită direct de nazism. România a fost abandonată aşa cum era în 1933, un stat slab şi corupt, misiunea ei europeană reducându-se doar la salvarea evreilor. Numai Germania şi Rusia vedeau altceva în România – un spaţiu strategic, important pentru asigurarea sursei energetice

(petroliere) în eventualitatea izbucnirii oricărui nou război în Europa.

Problema nu este că evreii ar fi vinovaţi de tragedia României interbelice, ci întârzierea de a recunoaşte faptul că supravieţuirea şi afluxul populaţiei evreieşti ostracizate din Europa, în şi prin România, s-a produs cu mari sacrificii din partea românilor. Atât timp cât această realitate nu va fi recunoscută, vor exista extremişti antisemiţi în România, inclusiv în absenţa evreilor. Pe de altă parte, descrierea obiectivă şi echilibrată a acestor evenimente nu poate sa nu conducă la concluzia că momentul de criză antisemită din perioada 1938-1941 nu a apărut din senin, ci avea cauze adânci nu numai în antisemitismul latent al populaţiei româneşti, generat de formele istorice ale „chestiunii evreieşti”, dar şi în erori grave ale iudeo-masoneriei occidentale. După asasinarea lui Duca, a urmat un nou val de teroare asupra Mişcării legionare. Procesul Nicadorilor a fost însă un adevărat triumf pentru Corneliu Z. Codreanu, achitat împreună cu ceilalţi acuzaţi de complot, iar pe cei trei asasini, condamnaţi pe viaţă, i-a proiectat îh dimensiunea legendară. Cert este că, de la 30 000 de membri în 1933 – dintre care mulţi simpatizanţi ţărani, pe hârtie —, Mişcarea legionară ajunge în 1937 la peste 800 000 de membri şi simpatizanţi. Adevăraţi, cu istorie, partid şi scopuri clare!

Mişcarea legionară şi evreii.

Din paginile de mai sus se izolează un aspect extrem de delicat, foarte rar abordat în analize, dar constant dominat de confuzie: în ce măsură legătura între milioanele de evrei râspândiţi de secole în lume şi aşa-numita iudeo-masonerie a fost o realitate funcţională. Chiar dacă pare o vremelnică îndepărtare de la subiectul dispariţiei violente a lui I. G. Duca, credem că abordarea acestei teme aici se înscrie firesc în problematica perioadei interbelice, iar anumite clarificări factologice ajută înţelegerea felului în care s-a ajuns la violenţă, în ultimă instanţă, principala acuzaţie

adusă lui Duca a fost executarea unui ordin venit de la francmasonerie. Aşadar, a fost „obsesia” legionară a pericolului iudeo-masoneriei întemeiată pe o ficţiune? Este plauzibilă teza şantajului francmasonic ocult exercitat asupra lui Duca pentru a distruge Mişcarea legionară? Pentru a-şi da un răspuns, fiecare om interesat de acest subiect dificil trebuie sa pornească de la o realitate măsurabilă, adică de la rezultate. Or, în planul rezultatelor, presupusa organizare mondială într-un guvern care dirijează procesele istorice din lume în favoarea evreilor se dovedeşte şi astăzi, după 11 septembrie 2001, un lung şir de catastrofe. Deşi constituirea formelor internaţionale de organizare centralizată ale evreilor se face simţită abia din a doua jumătate a secolului al XlX-lea, activitatea aşa-numitei iudeo-masonerii nu prea lasă loc de succese: 1. A ratat obţinerea drepturilor civile pentru evrei în momentul cel mai prielnic, anul 1848. 2. Prin stridenţele cu care s-a manifestat în preajma Marilor Puteri pentru a exercita presiuni asupra tinerelor state naţionale, nu a reuşit să producă decât antisemitism. 3. Sionismul, cea mai generoasă şi profundă misiune a oricărei structuri evreieşti dedicate emancipării naţiunii iudee, a avut foarte puţini adepţi şi mai mult a creat fracţiuni în unitatea iudaică. 4. Nu a reuşit să convingă Marile Puteri – şi, în primul rând, Marea Britanic – să deschidă Palestina evreilor, pentru a dezamorsa tensiunea germană. 5. Nu a reuşit să salveze de la masacru 6 000 000 de evrei europeni în timpul celui de-al doilea război mondial. 6. A creat statul Israel, care nici astăzi, după o jumătate de secol de la înfiinţarea sa, nu-şi poate exercita drepturile suverane naţionale, conflictul din Orientul Apropiat fiind în continuare deschis în jurul aceluiaşi subiect: dreptul de existenţă a statului evreu în dimensiunile sale teritoriale sacre.

Aceste precizări mi se par importante pentru a înţelege nuanţele de abordare ale prezentului studiu, atunci când demonstrează că mai nocive pentru situaţia evreilor din

România au fost intervenţiile din afara, decât o presupus-periculoasa activitate antiromâ-neasca a evreilor din ţara noastră. Pe scheletul acestei demonstraţii se aşazâ atât aspectele extremist-antisemite ale Mişcării legionare – raportarea la iudeo-masonerie, ca inamic al României —, cât şi legaturile discrete – financiare, umane şi chiar politice – pe care Mişcarea legionară le-a avut cu evreii autohtoni. Trecând peste cele câteva cazuri izolate de membri legionari evrei, analizarea raporturilor Mişcării legionare cu evreii, în alte coordonate decât cele generalizatoare şi stereotipe, poate da răspunsuri la situaţii paradoxale, cum este cea a întâlnirii de la sediul Mişcării legionare (Casa Verde) dintre Comeliu Z. Codreanu şi rabinul David Safran sau cea a şocantelor opinii ale lui Felix Aderca (Edelstein) despre Căpitan. Iată descrierea întâlnirii de la 11 februarie 1937 dintre rabinul David Safran şi Corneliu Z. Codreanu, la Casa Verde din Bucureşti: „Intrasem în Casa Verde la ora l şi 20. Vorbeam de acum de peste două ceasuri. Eram decis să mai râmân, pentru a pleca limpezit. Nu era o discuţie de cabinet, ci s-au amestecat aici durerile lumii. Ştiam că l-am pus într-o situaţie delicată. De afară, răzbăteau voci, care ne împiedicau să ne concentrăm. Adevărurile lui şi ale mele ardeau, chinuiau gând şi suflet, cerşindu-şi răspunsuri, argumente, pentru a ne despărţi ca prieteni. Venisem la el cu sinceritate, îl văd cum se ridică, îmi întinde mâha şi-mi spune: «Am avut mare plăcere de întâlnirea noastră. Nu ştiu dacă am rezolvat probleme, dar am în văţat fărâme din taina infinită a credinţei. Eu nu am venit să provoc ură sau răbufnire. Mi-e sufletul curat. Nu ştiu dacă toţi legionarii gândesc ca mine. Dacă un evreu a fost lovit sau rănit ori jignit pe plan moral, iartă-i pe răufăcători. Ei nu-s decât oameni, poate chiar buni creştini. Nu pe omul superior încercăm noi să-l şlefuim, ci pe omul-om». Am plecat. Am cântârit mult ultimul său răspuns. Am văzut în trăirea lui un început de logică. Apoi a venit tăvălugul: Codreanu a fost ucis din ordinul lui Carol al II-lea, în 1938”149. Ce concluzii

putem trage din această mărturie surprinzătoare a unui rabin despre şeful Mişcării legionare? Fără a insista în analiza numeroaselor sensuri umane, putem afirma că, în 1937, adică după 18 ani de „practică antisemită”, un rabin era primit la sediul Mişcării legionare şi discuta în termenii unei desâvârşite politeţi cu „asasinul”, „antisemitul”, „fascistul şi nazistul”, cu „omul încărcat de ură faţă de evrei”. Iar cuvintele acestuia au fost de iertare pentru legionarii care au jignit moral sau rănit un evreu, numindu-i răufăcători!

Marea întrebare râmâne mai departe aceeaşi: deşi se acuză cu atâta patimă caracterul său antisemit, terorist şi criminal, câţi evrei a omorât Mişcarea legionară până la venirea sa la putere din 1940, sub Horia Sima? Niciunul! Cum putem explica, uitând pentru o clipă propaganda antilegionară de sorginte marxistă, părerea unui intelectual evreu de frunte, ca scriitorul Felix Aderca, despre Codreanu: „Aderca, pe care l-am întâlnit aseară la cercul sefard, unde am vorbit amândoi despre Baltazar, într-un fel de şezătoare «festivă» – îmi spunea că deploră moartea lui Codreanu, care a fost un mare om, o apariţie genială, o forţă etică fără seamăn şi a cărui «moarte de sftnt» este o pierdere ireparabilă”0. După război, liderii Partidului Evreiesc au fost acuzaţi de comunişti pentru participarea la alegerile din 1937 în cartel electoral cu Mişcarea legionară: „în anul 1937, Mişu Benvenisti, care făcea parte din conducerea partidului evreiesc, cu ocazia alegerilor care au avut loc sub guvernarea Tătărescu, a acceptat iniţiativa lui luliu Maniu şi astfel partidul evreiesc a încheiat un pact electoral din care a făcut parte Partidul Naţional Ţărănesc, Partidul Liberal al lui Gheorghe Brâtianu, Partidul Maghiar, legionarii şi partidul lui Gogă-Cuza”5 J. Poate că aceste cazuri nu sunt exponenţiale, dar începe sa devină din ce în ce mai clar că principalul adversar şi obiect al tematicilor antisemite ale Mişcării legionare din perioada codrenistă erau acele forţe denumite, generic, iudeo-masonerie, care,

într-o viziune naţionalistă, acţionau pe plan extern împotriva intereselor României. Probabil că au fost multe exagerări în stilul de atacare publică a acestui adversar, probabil că şi sentimentele sau interesele filogermane ale unui om de mare influenţă publică, aşa cum a fost Nae lonescu, au contat, dar faptul ca astăzi descoperim cu certitudine presiunile financiare şi economice exercitate asupra României în 1933, ca I. G. Duca a acceptat distrugerea Mişcării legionare ca garanţie a unui şantaj şi că în politica externă românească se petreceau fapte grave, de profund dezechilibru, ne face să credem că, dincolo de oricând-posibilele cauze personale, Corneliu Z. Codreanu căuta şi protejarea patriotică a unor interese strict naţionale, în această ecuaţie complicată şi cu multe necunoscute, comportamentul comunităţii evreieşti din România a înclinat întotdeauna spre integrare, inclusiv prin formarea unui partid politic evreiesc, spre înţelegerea problemelor României, spre asigurarea unei supravieţuiri liniştite pe acest pământ, spre finanţarea discretă a unor activităţi economice, sociale sau culturale cu scop progresist, şi, în final, prin contribuţia cu un sfert din efortul de război al României la eliberarea Basarabiei şi Bucovinei. Nenorocirea este că, în mai multe momente cheie ale destinului său românesc – 1878, 1919, 1940 —, această comunitate a fost nevoita să ceară ajutorul extern sau l-a cerut fără să calculeze prea bine consecinţele sale în timp. Prin contagiunea greu de împiedicat a influenţelor externe, comunitatea evreiască din România – solidară în majoritatea ei covârşitoare cu capitalismul – a fost pusă inclusiv în situaţia de a fi asociată comunismului. Relaţia iudeo-masonerie – comunism s-a aflat la baza doctrinară a antisemitismului Mişcării legionare. Să încercăm să aflăm dacă avea dreptate.

Obsesia organizării oculte a puterii.

Două planuri ale lumii exterioare României au preocupat istoricii. Primul se referă la evoluţia situaţiei internaţionale,

a marilor actori şi a intereselor economice care le determinau atitudinile politice, plan în care ţara noastră avea un rol cu totul marginal; interesele ei naţionale erau ignorate sau subordonate unor scenarii superioare, funcţie de aderenţa puterii din România la acestea. Al doilea plan este acela al influenţei, considerate de unii determinante, pe care au exercitat-o Marile Puteri în mod direct sau prin vecini ai noştri asupra statului românesc de la Gurile Dunării, context în care noi am intervenit în războiul balcanic, apoi am reuşit să jucăm un rol important în strategia primului război mondial. La sfârşitul acestuia, România intra în plin paradox: pe de o parte atingerea idealului unităţii naţionale, pe de altă parte condiţionarea existenţei României Mari de subordonarea politică şi economică, prin cedarea controlului asupra bogăţiilor naturale (în primul rând, petrolul), a căii principale de comunicaţie (celebra Comisie dunăreană) şi prin încetăţenirea a peste 250 000 de evrei, despre care iniţial, cu multe decenii în urmă, se convenise doar tranzitul spre Palestina.

Dacă asupra influenţei pe care au avut-o interesele Marilor Puteri în destinul României, acest studiu a arătat că oricât de dure au fost şi nedrepte, datoria noastră era sa dezvoltam un stat puternic – cu democraţie şi economie solide, în stare să susţină o armată care să pună la respect vecinii şi să descurajeze scenariile desenate pe spatele nostru —, în privinţa mersului lumii între războiul fraco-pru-sian şi primul război mondial, cu prelungirea sa în cel de-al doilea, ultimii ani dezvăluie informaţii importante, care fac evenimentele din România mult mai inteligibile. Pe unul din traseele urmărite de acest studiu, cel al istoriei francmasoneriei, s-au petrecut fapte semnificative, cu efect direct asupra evoluţiei Europei în secolul XX. Analiza este îngreunată de preocupările profane ale unor exaltaţi, precum şi de interesul altora de a vedea în tot ceea ce se întâmplâ un scenariu bine pus la punct şi condus cu

tenacitate şi atotputernicie de un guvern mondial, eventual dominat de evrei. Pe de altă parte, fascinaţi de aura misterioasa care pluteşte asupra francmasoneriei, unii încearcă să se apropie de ea pentru a gusta din beneficiile unui Centru de Putere, altul decât cel oficial. Paginile următoare au menirea de a arăta că subiectul francmasonerie trebuie tratat cu realism şi luciditate, în baza unei documentări obiective şi prin apelul la autoritatea recunoscută în materie. Ea este un fenomen istoric autentic, este adevărat că a elaborat scenarii grandioase şi le-a pus în aplicare, dar nu a fost şi nu este singură în lume. Pentru această perioadă pe care o analizăm, francmasoneria ocultă s-a implicat major în cursul istoriei europene şi a influenţat-o indiscutabil, însă a produs şi reacţii, variante colaterale, multe şi dramatice eşecuri. Din cele trei produse ale sale: Democraţie liberală, Comunism şi Naţionalism extremist, ultimele două au fost catastrofale pentru omenire. Pentru a înţelege cum s-a ajuns aici şi, implicit, de ce au avut parte românii de trei dictaturi între 1930 şi 1990, să analizăm câteva evenimente mai puţin cunoscute.

De la început, vom reaminti că francmasoneria pe care o analizăm aici este cea speculativă, îndepărtată, aşa cum am arătat în volumul l, de francmasoneria originară, operativă. Chiar şi în condiţiile modernizării francmasoneriei, începând cu sfârşitul secolului al XVIII-lea, nu trebuie să uităm nici o clipă că a existat şi există francmasomerie de înaltă ţinută morală şi dedicată misiunii sale spirituale nobile şi francmasonerie ocultă, implicată în politică. Toată analiza care urmează se referă exclusiv la francmasoneria ocultă, implicată în politica europeană din perioada arătată mai sus.

În multitudinea de cărţi despre francmasonerie, care au fost tipărite după 1989 în România opinăm că doar două sunt un produs autorizat şi profesionist al subiectului: Istoria Franc-Masoneriei (926-1960) de Radu Comănescu şi

Emilian M. Dobrescu şi Ordinul Masonic Român, de Horia Nestorescu-Bâlceşti.

Eşecul revoluţiilor din 1848 a fost primit ca o lovitură în plin de francmasonerie, în calitatea sa de organizatoare. Marile imperii reacţionau acum prin reprimări violente, iar serviciile lor de informaţii au pornit activităţi metodice de cunoaştere şi infiltrare în scop distructiv, astfel că putem consulta liste de reacţionari sau şefi ai poliţiei printre masoni, fără a fi siguri că această calitate era cea sinceră. Fenomenul cel mai grav se producea însă în structurile francmasonice şi în interiorul lojilor, acolo unde eşecul revoluţiei democratice liberale a împărţit membrii în două tabere:

Adepţii scenariului naţionalităţilor fundamentate pe democraţia liberală, care să fie unite într-o Ligă său Societate a Naţiunilor, pe proiectul mai vechi al Statelor Unite Europene, copie a experimentului reuşit peste ocean.

Adepţii scenariului comunist, inspirat de Karl Marx şi dedicat tot unei unificări mondiale, dar pe cale revoluţionară, cu apel la terorism şi crimă, având ca bază socială muncitorimea şi păturile cele mai defavorizate, şi implicând distrugerea claselor „opresoare”, a religiei şi a statului capitalist.

Abia după primul război mondial, francmasoneria generează încă o ramură deviantă a sa, naţionalismul fascist şi nazist, care a pornit din zona socialismului marxist, a negat valoarea democraţiei liberale, ca şi acela, dar şi-a găsit un drum propriu, de inspiraţie pâgânâ şi de esenţă profund distructivă. El a format o „Dreaptă”, alta decât conservatorismul clasic, îmbinând elemente doctrinare din naţionalism şi socialism, acceptâhd capitalismul şi unele elemente de religie, dar preluând internaţionalismul agresiv. Deşi pare un amalgam doctrinar aberant, naţionalismul extremist a avut succes timp de două decenii datorită unei conjuncturi favorabile şi determinante. Concepţiile rasiste haotice ale lui Hitler din

perioada sa vieneză au luat conturul unui sistem abia după ce austriacul a frecventat organizaţia ocultă Thule, dedicată demonstrării superiorităţii arienilor, dar al cărei Mare Instructor de Thule era evreul Erik Hanussen152.

Tentativa de a salva scenariul francmasonic iniţiat prin domnia lui Napoleon III se terminase şi ea îhtr-o catastrofă, la Sedan, producând un dezastru şi mai mare pentru societatea ocultă: apariţia unui nou imperiu, cel german. Pe acest fond, ca urmare a ultimului puseu revoluţionar francmasonic, cunoscut cu numele de Comuna din Paris, care a dezgustat cetăţenii şi societatea, „comuniştii se vor separa formal de Masonerie, creându-şi organizaţii proprii, paramasonice. Ei preiau celebra deviză Libertate – Egalitate – Fraternitate, preiau principiul universalismului internaţionalismului proletar), precum şi diverse simboluri masonice (va deveni celebră steaua în cinci colţuri care radiază), în toate documentele comuniste se menţionează anul 1870 ca anul în care Franc-Masoneria s-a transformat în societate reacţionară”153. Apariţia acestui fenomen din interiorul francmasoneriei a fost justificat de comunişti tocmai prin eşecurile repetate ale scenariului democratico-liberal, pe ideea că burghezia, odată instalată la putere, va exploata în continuare muncitorii şi ţăranii la fel ca şi imperiile, dându-le doar iluzia cetăţeniei. Francmasoneria comunistă pleda teoretic pentru o egalitate între toţi cetăţenii, dar căuta să producă o iluzorie dictatură a proletariatului, pe cadavrele cetăţenilor ăparţinând celorlalte clase. În final, comunismul urma să se extindă în toată lumea, creând o societate fără stat în care fiecare primeşte ce are nevoie. După cum se observă, şi comunismul începea doctrinar la fel de aberant şi incoerent, revendicându-se de la opera unui individ dezrădăcinat şi dezechilibrat moral, social şi etnic, Karl Marx. Cum raţiunea nu poate admite rezultate coerente din incoerenţă, va trebui să acceptăm teza că cele două ramuri francmasonice oculte – destinate, aşadar, gestionării puterii

politice – s-au despărţit pentru că vedeau două căi diferite de obţinere a puterii absolute şi de dominaţie a lumii. Ştim astăzi că, între comunism şi nazism, a învins până la urmă scenariul democraţiei liberale, dar mai ştim că orice altă opţiune se pedepseşte cu bombardament strategic. Mai important însă este că cele două aripi au intrat în conflict, generând tot felul de efecte secundare, de la sindicalism şi socialism parlamentar (social-de-mocraţie), la naţional-socialism şi excluderi rasiale. Pe fondul acestui conflict, a apărut, suplimentar, problema evreiască. Analiştii serioşi ai fenomenului arată cu toţii că francmasoneria nu a fost un produs evreiesc şi că această organizaţie a evoluat fără problema evreiască mult timp. Ei sunt înclinaţi să confirme aderenţa evreilor la anumite ramuri ale francmasoneriei speculative, în interiorul cărora aceştia au găsit nu numai idealuri laice proprii, ci şi o întreagă simbolistică şi un întreg ritual aparent iudaic, dar fiind în realitate de extracţie îndepărtată egipteană. Aşa cum am arătat în primele două volume, evreii au avut întotdeauna organizaţii proprii, căutând să se adapteze prin acestea societăţilor în care trăiau, realităţilor internaţionale, dar şi urmărind scopul legitim de a-şi regăsi identitatea naţionala în interiorul unui stat propriu. Punându-se, în Europa şi în Statele Unite, bazele principiului naţionalităţilor, a doua jumătate a secolului al XlX-lea va cunoaşte şi apariţia naţionalismului evreiesc. Este absurd să nu admiţi dreptul poporului evreu de a-şi constitui o naţiune modernă, ceea ce presupune cunoscute elemente definitorii ale naţiunii, între care şi teritoriul. Rezistenţa imperiilor, precum şi rezervele şi limitele impuse de naţionalismul democratic liberal la cererea expresă a evreilor de întoarcere în teritoriul antic, au provocat un nou puseu antisemit, la mai puţin de un secol după dezorganizarea Inchiziţiei. Evenimentele care au potenţat naţionalismul evreiesc au fost afacerea Dreyfus şi pogromurile din Rusia154. Să nu uităm că programul panslavist al Imperiului ţarisi avea ţinta

finală în Ţara Sfântă, pe care în nici un caz nu voia s-o cucerească pentru a o reda evreilor! În faţa acestei ofensive antisemite, cel mai puternic ordin francmasonic evreiesc - din care făceau parte numai evrei – celebrul B ’nai Birth american („Fiii Alianţei”) declanşează programul sionist. Sionismul nu trebuie confundat cu alte proiecte evreieşti moderne, pentru că a reprezentat exclusiv lupta poporului evreu de a-şi constitui statul propriu în Palestina. Deşi nu toţi evreii au fost sionişti, căutând supravieţuirea în alte state, acceptând asimilarea sau integrarea în alte naţiuni, sionismul a încetat aşadar abia în momentul apariţiei statului Israel, în 1948. Sionismul s-a organizat ca sistem odată cu Congresul Internaţional Evreiesc desfăşurat la Basel în 1897. Cuplat la metodologia francmasonică şi convins că, pe faţă, puterile europene nu se vor macină în războaie coloniale împotriva arabilor şi de dragul evreilor, sionismul a hotărât la Basel să acţioneze ocult asupra centrelor de putere pentru a le determina sa accepte înfiinţarea statului evreu în Palestina. Mijloacele erau diverse, fie politice, fie economice sau financiare, dar folosirea lor presupunea penetrarea structurilor care gestionau atunci puterea. Acestea, din păcate, nu erau guvernele, ci lojile care le dirijau din umbră. Astfel se explică penetrarea masivă a lojilor de către evrei şi, pe fondul slujirii inclusiv a intereselor naţionale ale acestora, apariţia iudeo-ma-soneriei. Antisemitismul nu a întârziat să constate fenomenul, dar ceea ce pare că a alimentat reacţia violentă a sa a fost constatarea că evrei se găseau şi în francmasoneria democrat-liberală, şi în francmasoneria comunistă. Pe aceasta din urmă, descoperind-o mult mai permisivâ, dominând-o categoric. Se construia astfel în creierul unor mari filosofi germani o imagine piramidală extrem de periculoasă: în dreapta – puterea ocultă democratică, în stânga – puterea ocultă comunistă, iar deasupra lor, conducându-le pe amândouă, puterea evreiască. De aici, la ideea că evreii vor să domine lumea, să

formeze ei guvernul mondial şi să dirijeze procesele internaţionale, nu a mai fost decât un pas. Suplimentar acestei teze incendiare, a fost formulat şi enunţul că evreii, fiind foarte uniţi şi urmărind în final acelaşi scop, comunică între ei organic, deşi se află aparent în cele două tabere francmasonice opuse. Altfel spus, evreul, cu toate că pare la prima vedere comunist sau liberal, este, în realitate, numai evreu şi îşi urmăreşte numai propriul interes. Tot propaganda antisemită arăta că, fiind foarte bine plantat în marea finanţa internaţională – prin calităţi proprii, spunem noi – evreul exponenţial avea acces şi la banii care mişcau marile reforme, revoluţiile şi războaiele. „Spion" în lojile din spatele democraţiei, conducător în lojile comuniste, „stâpân" al banilor, evreul devine vinovat pentru nedreptăţile lumii. Tot de aici se explică şi de ce antisemitismul a apărut din ambele curente politice.

O pagină importantă a antisemitismului a fost difuzarea cărţii unui oarecare profesor rus S. Nilus, cu titlul Protocoalele înţelepţilor Sionului, care pretindea că dezvăluie deciziile secrete luate de Congresul de la Basel. Textul, deşi s-a dovedit un fals grosolan, circulă şi astăzi ca material antisemit. Demonstrarea indiscutabilă a falsităţii sale face ca orice republicare să fie un act deliberat de antisemitism, ceea ce este interzis de Constituţiile statelor democratice. Dar atunci, în 1902, antisemitismul prindea un sol bun peste tot unde încerca să acţioneze comunismul: „O puternică sursă a antisemitismului în epoca o constituie, de asemenea, teama imperiilor europene (Austro-Ungaria şi Rusia) faţă de socialismul radical şi de comunism. De Ia Karl Marx încoace mulţi lideri şi activişti comunişti şi radical-socialişti erau evrei franc-masoni. Pe atunci, lupta împotriva comunismului echivala cu atitudinea antisemita sau – invers vorbind – o atitudine filosemită denota convingeri politice de stâhga. Iată, de exemplu, cum descrie A. S. Rappaport situaţia din Rusia ţaristă: «Nu exista nici o organizaţie politică în acest vast imperiu care să nu fi fost influenţată de

evrei sau condusă de ei. Partidul social-democratic, partidele socialist-revoluţionare, partidul socialist polonez, toate aveau evrei drept conducători»„155. Trebuie însă arătat că, atât timp cât evreul este identificat prin religia sa, părăsirea stării rabinice şi adoptarea stării revoluţionare implică pierderea identităţii pure, pe care o invocau atât evreii sionişti, cât şi antisemiţii. Istoria a demonstrat că marii călăi comunişti nu au fosl obligatoriu evrei, că printre marii lideri nazişti erau şi evrei şi că naţionalitatea a însemnat foarte puţin în imperiul crimei roşii, cu stea sau cu svasticâ. Nimeni nu a avut atunci timp şi interes să arate milioanele de evrei care trăiau în sărăcie, luptau în armatele ţărilor unde locuiau sau se chinuiau să-şi asigure supravieţuirea decentă în mijlocul unor regimuri xenofobe. Esenţa crimelor lui Hitler se află tocmai aici, pentru că tocmai aceste milioane de evrei fără putere au fost exterminate. El a făcut asta sub acoperirea imaginii de bolşevic, de iudeo-mason şi de Satana a evreului.

Deruta numeroşilor oameni de bună-credinţâ şi a istoricilor a venit din faptul că, atât timp cât aplicau metodologia criminală a lui Karl Marx, evreii marxişti cereau cu insistenţă să fie consideraţi comunişti, să se facă abstracţie de originea lor etnică, iar atunci câhd au căzut în mâna Dreptei extremiste, au abandonat rapid culoarea lor politică şi au început să strige că sunt evrei. Cum la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, suprapunerea imaginii comunistului pe cea a evreului era desăvârşitâ, criminalii comunişti evrei s-au sustras pedepsei, suportând doar aspectele naţionaliste renăscute sub sistemul comunist: epurarea şi expulzarea. Aceasta este una din marile diversiuni ale secolului XX şi, totodată, una din cauzele pentru care astăzi se consideră că atât nazismul, cât şi alte mişcări antisemite au avut şi o bază raţională pentru atitudinea lor. Teza se sprijină pe câteva idei greu de combătut atunci, pentru că păreau foarte logice.

În primul rând, atât fascismul, cât şi nazismul au fost o reacţie la pericolul bolşevic, definit nu atât prin victoria cuplului Lenin-Troţki în Rusia, cât prin faptul că Asociaţia Internaţională a Muncitorilor, înfiinţată în 1864 (Internaţionala I) şi autodizolvată în 1876, se reînfiinţase în 1919 la Moscova, de unde era condus scenariul de cucerire a lumii prin comunism. Caracterul antisemit luat de mişcările naţionaliste europene venea din faptul că, în spatele acestui proces, fusese identificată iudeo-masoneria. Scenariul era simplu: Rusia ţaristă a declanşat pogromurile sângeroase împotriva evreilor, provocând emigrarea a peste 2 000 000 de evrei „orientali" spre Vest, Vestul la rândul său s-a opus „invaziei" şi a căutat să-i blocheze în ţările „tampon" – Ungaria, Polonia şi România – apoi evreii s-au organizat şi prin activităţi oculte, favorizate de guvernele occidentale interesate în blocarea emigrării, au finanţat, organizat şi desfăşurat revoluţiile bolşevice din Rusia.

În al doilea rând, ideea de piramidă ocultă, având în vârf mişcarea naţionalistă evreiască, atingea sensibilitatea uneia din mentalităţile moştenite de civilizaţia europeană din sursele sale culturale eline, care impunea o identificare precisă a inamicilor. Pentru asta, ca urmaşi ai structurilor juridice ateniene, europenii căutau mai întâi identificarea unei doctrine, a unui program, asocierea în jurul acesteia /acestuia şi apoi combaterea pe terenul luptei politice deschise. Aceasta era şi este baza parlamentarismului democratic. Proliferarea organizaţiilor oculte într-o multitudine de mici centre de putere, concurând pentru o unificare subterană a puterii, obsesia mediocrităţii de a construi un alt tip de elită decât cel aristocratic şi confuzia în stabilirea exactă a taberelor au atras atenţia, cel puţin prin diferenţă, asupra coerenţei, unităţii şi eficienţei cu care opera naţionalismul evreiesc. Deşi se acţiona în numele democraţiei, iar modelul atenian era mereu invocat, difuzia periculoasa a taberelor îndepărtase decisiv

civilizaţia modernă europeană de una din Legile lui Solon, care îi obliga pe cetăţeni să-şi precizeze clar apartenenţa în momentul declanşării unui conflict. Solon (640 – 558 î. Ch.) „a făcut o lege specială pentru ei, anume că, cetăţeanul care, în timpul unei tulburări civile, nu se declară pentru un partid şi nu-i dă ajutor la rigoare chiar cu armele, să fie despuiat de onoruri şi scos din rândul cetăţenilor”156. Exemplul ne permite să constatam că, în mijlocul conflictului între curentul democratic liberal şi vechile structuri imperiale europene, sistemul democratic ce se voia introdus avea foarte puţine legături cu democraţia autentică, atenianã. Fascismul şi nazismul au observat imediat această anomalie şi au exploatat-o, propagând larg ideea că ceea ce numeau democraţii democraţie era o improvizaţie la baza căreia se află alte interese decât principiile generoase ale libertăţilor fundamentale ale omului, pacea şi binele general al omenirii. Aşa a apărut teza că democraţia este un produs evreiesc şi, în consecinţă, mai toate curentele naţionalist-extremiste au legat strâns, în doctrina lor, combaterea democraţiei de antisemitism.

Enigma ascensiunii lui Adolf Hitler. Întrebarea care se pune tot mai des la începutul mileniului al IH-lea, pe dureroasa temă a celui de-al doilea război mondial, este cum a reuşit un individ mediocru ca Adolf Hitler să ajungă liderul suprem al unei Mari Puteri şi, mai ales, să trezească fascinaţia şi admiraţia a milioane de oameni din afara Germaniei? Este de remarcat ca toate fenomenele sintetizate mai sus au circulat înainte sau mult înainte de apariţia politică a lui Adolf Hitler. Ar mai fi de arătat că naţionalismul rasist a excelat înainte în Anglia, cu referire la populaţiile din colonii, şi că s-a râspândit ca idee în Europa la sfârşitul secolului al XlX-lea, mai ales prin opera scriitorului britanic Houston Stewart Chamberlain, ginere al lui Richard Wagner. Teoriile sale asupra superiorităţii rasei nordice, anglo-saxone, care puneau bazele filosofice

ale unei alianţe germano-britanice pornind de la puritatea ei rasială, au avut cel mai mare impact asupra tânărului Hitler, englezul H. S. Chamberlain fiind considerat şi astăzi de biografii dictatorului de mai târziu drept prim şi decisiv mentor al evoluţiei sale politice, în anul 1905, când Adolf Hitler avea doar 16 ani, la Berlin se inaugura „Institutul pentru Puritatea Rasei”, dar după modelul institutelor similare de la Londra şi Stockholm157. Povestea inventării naţionalismului rasial de către Hitler şi de către nazism ţine de propagandă. Hitler şi nazismul au transformat-o în. Sistem politic – asta este esenţa – şi felul cum au reuşit nu ţine de lupta politică dusă de Hitler şi acoliţii săi înainte de a lua Puterea – aceasta fiind preponderent socialistă şi populist-de-magogică —, ci de hotârârea lui Hitler de a aplica această politică după ce a ajuns la Putere, a dat lovitura de stat şi a primit susţinerea a 90 din populaţia germană. Această cronologie a ascensiunii politice a lui Hitler este obligatorie pentru a înţelege de ce a fost mult timp asociat mişcărilor socialiste din Germania şi abia târziu a lansat ideile sale de Dreapta. Această teză explică într-un fel şi modalitatea prin care a reuşit Hitler să „păcălească” Stânga germană, dominată de evrei, şi să ajungă la Putere, aşa cum am arătat, cu imaginea unui individ nepericulos, adept al unui socialism straniu, cu accente antisemite „declarative”. Istoricul Emil Ludwig arată în cartea saffindenburgcă în anul 1932 se înregistrează cea mai mare afluenţă de comunişti care trec în „secţiunile de asalt ale lui Hitler”. Astfel de hitlerişti socialişti, trecuţi prin structuri francmasonice controlate de evrei, demagogi ai unor partiduleţe socialist-naţionale cu câţiva membri, erau destui în Germania. S-a întâmplat să fie Adolf Hitler din Braunau. Primul său drum de tânăr provincial a fost la Viena.

Este interesant că în perioada decembrie 1912 – ianuarie 1913, la Viena activau simultan în subteranele politicii de Stânga, dar fără să se întâlnească, doi indivizi patibulari, un

austriac şi un georgian, unul în vârstă de 24 de ani, celălalt în vârstă de 34 de ani. Prezenţa simultană în Viena cosmopolită a lui Adolf Hitler şi losif Stalin, tineri activişti ai ideilor socialiste, a fost interpretată ca anecdotică, dar este deja un fapt istoric confirmat158. Nu avem date că s-ar fi întâlnit şi ar fi colaborat cumva, dar cunoaştem influenţa covârşitoare pe care a avut-o această perioadă asupra destinului lui Hitler şi mai ştim că ea a lăsat urme în concepţia politica a lui I. V. Stalin. În decembrie 1912 – ianuarie 1913, Stalin scrie la Viena una din cele mai importante opere ale sale Marxismul şi problema naţională, a cărei tema centrala este, în realitate, problema evreiască. Mai întâi, Stalin arată că „valul de naţionalism războinic pornit de sus şi întregul şir de represiuni din partea «celor care deţin puterea», care se răzbunau pe regiunile de la periferie pentru «dragostea lor de libertate», au stârnit un contraval de naţionalism de jos, care lua uneori formele unui şovinism brutal, întărirea sionismului printre evrei, şovinismul crescând în Polonia, panislamismul printre tătari, întărirea naţionalismului printre armeni, georgieni şi ucrainieni, înclinarea generală a micului burghez spre antisemitism – toate acestea sunt fapte cunoscute tuturor”159. Sionismul era privit de stalinişti ca un „curent reacţionar naţionalist, care a avut adepţi în rândurile burgheziei şi intelectualităţii evreeşti şi în păturile cele mai înapoiate ale muncitorimii evreeşti. Sioniştii căutau să izoleze massa muncitoare evreească de lupta comună a proletariatului”160. Teza aceasta, a pericolului reprezentat de conflictul între „naţionalismul” de sus şi cel de jos, îl duce pe Stalin la analiza operei lui Otto Bauer, lider şi teoretician al social-democraţiei austriece. Bauer considera că „autonomia naţională nu poate constitui o revendicare a muncitorilor evrei”, deoarece „societatea capitalistă nu le dă (evreilor) posibilitatea de a se menţine ca naţiune” şi, îh consecinţă, prin făptui că evreimii nu i se poate asigura un teritoriu propriu, ca atribut al naţionalităţii, evreii nu au

decât soluţia asimilării. Stalin atrage atenţia că această teză a mai fost susţinută chiar de Karl Marx (Zurjudenfrage) şi de Kautsky. Ca o concluzie a analizei sale, LV. Stalin lansează, încă din 1913, teză criminala că singura salvare de Ia asimilare şi singura soluţie pentru supravieţuirea naţionalităţii evreieşti este internaţionalismul proletar, preluarea organica de către evrei a comunismului de model sovietic. Stalin izolează o minoritate evreiască în zona burgheziei, pactizantă a capitalismului şi inamică a naţionalităţii evreieşti, şi arată că marea masă de milioane de evrei săraci şi comercianţi mărunţi, de mici afacerişti scăpătaţi şi intelectuali agresaţi de naţionalismele popoarelor în mijlocul cărora trăiesc nu au decât şansa victoriei comuniste în întreaga lume. Pe acest temei stalinist s-a lansat, ca reacţie anticomunistă şi antisovieticâ, teza naţionalismului extremist de Dreapta conform căreia comunismul este o creaţie evreiască sau starea politică naturală a evreilor. Redactând în acelaşi an, 1913, Notele critice asupra chestiunii naţionale, Vladimir Ilici Lenin „reafirma primatul luptei de clasă asupra oricărui alt principiu revoluţionar, apartenenţa la un popor fiind un lucru minor. Marxismul este incompatibil cu naţionalismul, marxismul reclamă internaţionalismul, fuziunea tuturor naţiunilor într-o unitate suprema, precizează el”161. Această teză fundamentală şi categorică, enunţată identic de Marx, Lenin şi Stalin, pusă în practică de ultimii doi, se opune categoric aberaţiei doctrinare a unor comunişti nostalgici de la noi, care au inventat nonsensul „socialism naţional”, pentru a defini epoca lui Ceauşescu. Fenomenul de „naţionalism controlat” a apărut pentru a permite supravieţuirea comunismului în România unui popor conservator, naţionalist şi rusofob.

Acolo, în Viena anului 1913, fără să ştie, drumurile lui Adolf Hitler şi ale lui I. V. Stalin se întâlneau, cel puţin în problema crucială a relaţiei evrei-comunism.

Mişcându-se în lumea numeroaselor partiduleţe şi a tot atâtea curente de Stânga germane, tânărul Hitler va întâlni numeroşi evrei la conducerea social-democraţiei, zonă politică spre care Hitler se credea natural înclinat. El va fi influenţat decisiv de liderul evreu Victor Adler, alături de care, majoritatea suprastructurii social-de-mocrate vieneze era de origină evreiască. Alte două curente politice, cel pangermanist condus de Schonerer şi cel social-creştin al lui Karl Liiger, îşi dezvoltau lupta politică vieneză împotriva lui Adler prin apelul la antisemitism. Hitler a avut de ales. Cum Liiger devine primar al Vienei şi, în această calitate, îl ajută pe Adolf Hitler, scoţându-l din mizerie, tânârul austriac îşi asigură aderenţa politică printr-o teză la modă: iudaism egal marxism162. Subliniez din nou că Hitler nu are nici o contribuţie originală la aceste teze, nu este inventatorul curentului naţional-socialist, ci doar acela care, ajuns la Putere cu sprijinul complexului militar-industrial german, l-a transformat în sistem politic.

Paralel cu evoluţia anonimă a mediocrului Adolf Hitler, în Austria şi Germania interbelică se perpetuează un fenomen ciudat, venit cam de pe la sfârşitul secolului al XlX-lea, şi anume acela al antisemitismului promovat de personalităţi evreieşti. O seamă de personalităţi bancare, culturale sau ecleziastice creştine, de origină evreiască sau chiar de credinţă evreiască, se simt obligate (?) să se asocieze curentelor naţionaliste germane, legitimându-se ca germani, acuzând evreimea de lipsă de patriotism şi de tare seculare şi angajându-se în tot felul de soluţii asimilatoare sau migraţioniste la adresa evreilor. Pastorii luterani de origină evreiască au fost cei mai vehementţi, dar printre antisemiţii evrei s-au aflat şi un Walther Rathenau, ministru de externe în 1922, sau un bancher de talia şi notorietatea lui Meyer Cari Rothschild. Celebrul bancher avea să declare: „În ce priveşte sentimentele antisemite, evreii ei înşişi sunt de blamat şi agitaţia actuală trebuie atribuită

aroganţei lor, vanităţii lor şi insolenţei lor indicibile”163. Parcă ar fi cuvintele lui Hitler de mai târziu.

Un om anume l-a influenţat pe Hitler într-o zonă greu de sondat, cea a francmasoneriei. Doctrinarul revoluţionar german Moller van den Bruck era principalul autor al tezei distrugerii Germaniei de către francmasonerie, teză pe care Adolf Hitler a asimilat-o încă din clipa pierderii războiului: „Francmasoneria dinainte de război a pregătit încercuirea Germaniei, în timpul ostilităţilor ea a lucrat la ruinarea ei prin cea mai perfidă propagandă. Tot ea este aceea care a construit, la Versailles, centura de fier destinată să sugrume energiile poporului vecin. Ea este peste tot, în spatele tuturor revoluţiilor din istoria modernă şi contemporană”164, însă, înainte să trăiască deziluzia înfrângerii germane – şi nu întâmplător înainte, Adolf Hitler făcuse parte din Societatea Thule (Thulegesellschaft), condusă de evreul Hanussen, societate care era branşa bavareza a Ordinului germanic fondat în 1912, ca succesor al ordinului rosicruciat francmasonic. Societatea Thule era, încă o dată deloc surprinzător, o copie germană a societăţii britanice Golden Down, fondată în 1887 tot pe tradiţie rosicrucianâ. Aceste două societăţi propovăduiau existenţa unei iniţieri transmise esoteric de un popor originar pur, nordic şi dominator, de fapt, de acelaşi complex rasial anglo-saxon ficţionar. Printre membrii Societăţii Thule conduse de evreul Hanussen îi vom întâlni pe tinerii Hans Frank (viitorul guvernator nazist al Poloniei), Rudolf Hess, Heinrich Himmler, Alfred Rosenberg, capii regimului nazist de mai târziu. Ce-o fi căutat evreul Hanussen să propovăduiască superioritatea rasei germane şi dreptul acesteia la supremaţie mondială, precum şi pregătirea unor cadre de nădejde ale rasismului german este foarte greu de înţeles! El ne este prezentat de apropiaţi ai lui Hitler, cum a fost Otto Strasser, ca un „Cagliostro al celuilalt medium care se numea Adolf Hitler”165, ca un fel de mag al acestui grup. Cert este că, în momentul în care un alt membru al

Societăţii Thule, Helldorf, ajunge prefect al Poliţiei sub Hitler, primeşte şi ordinul de a şterge urmele activităţii lor francmasonice: Hanussen este asasinat.

Nu există o confirmare bazată pe documente autentice, dar numeroşi biografi evocă originea evreiască a lui Adolf Hitler, prin bunicul său, Alois Schicklgruber, zilier itinerant, care îşi schimbase numele în Hiedler. Partea surprinzătoare din povestea arborelui genealogic al Viitorului Fiihrer este că tatăl său îşi schimbă în 1876 numele din Hiedler în Hitler, nume mult mai evreiesc decât cel purtat înainte! Cu toate că holocaustul evreiesc a cunoscut şi situaţii schizofrenice, cum este cea a marelui criminal nazist Reinhard Heydrich – prezentat de presa germana a anilor ’90 drept evreu care şi-a distrus mormintele familiei din cimitirul iudaic şi a inventat un întreg şir de morminte ale familiei în cimitirul catolic din Halle —, este foarte greu de demonstrat că antisemitismul lui Hitler a fost consecinţa unui complex personal generat de presupusa sa origină evreiască. El ne dă de înţeles în Mein Kampf ce-l deranjase în tinereţe la evrei: „Faptele acuzatoare la adresa evreimii s-au adunat în ochii mei când am observat activitatea ei în presă, în artă, în literatură şi în teatru” şi „Când am descoperit că evreul era şeful social-democraţiei, a început să-mi cadă o pânză de pe ochi”166. Aşadar, „zugravul” austriac, ca şi „poetul” Marx, şi-au ridicat revolta din ratare. Rataţii ăştia au fost capabili să adune în jurul ideilor lor zeci de milioane de oameni, şi asta este, de fapt, marea problemă inexplicabilă a celor două catastrofe planetare ale secolului XX. În lupta sa împotriva conservatorismului creator de elite, marxismul a reuşit să mişte marea masă a mediocrităţii.

Hitler nu a inventat nimic. Biografia lui Adolf Hitler este dominată – paradoxal pentru ceea ce s-a întâmplat mai târziu – de evrei emblematici pentru un anume tip de comportament dominat de lipsa logicii. A fost publicată recent în România o carte tulburătoare – Brigitte Hamann,

Viena lui Hitler – care, pe cât este de bine documentată, pe atât este de incendiară. Autoarea germană identifică precis agitatorii care au influenţat destinul politic al lui Hitler în anii de formare de la Viena şi ne dezvăluie că aproape toţi au fost evrei de o anumită factură.

Un anume Guido List îşi atribuise prin impostură particula de nobleţe von şi organizase la Viena în preajma anului 1900 o lojă de tip francmasonic, finanţată de evrei bogaţi, al cărei scop era – cu totul inexplicabil – elogiul vechii culturi germanice păgâne, demonstrarea existenţei „în timpuri imemoriale" a unui popor arian (armâni) în Nordul îngheţat de unde au coborât în Europa din cauza frigului. Ei ar fi format o rasă nobilă, care se afla în secolul XX în război cu rasele inferioare: mongolii, slavii şi… Evreii. Chiar şi după ce orbeşte în 1902, List continuă să influnţeze cercurile naţionaliste exaltate prin „viziuni" pangermaniste şi antisemite, astfel că, în anul 1911, se înfiinţează, cu destul de mulţi adepţi, organizaţia ocultă Hohe Armanen Offenbarung (HAO) – înalta Revelaţie Armână, menită să propovăduiască ideile poporului germanic superior şi dominant care trebuie să se purifice de infiltraţiile popoarelor inferioare, în primul rând de evrei. Este interesant că acest List, care organizase o lojă francmasonică şi era finanţat de evrei, conducea în acei ani cele mai vehemente atacuri împotriva francmasoneriei, evreilor şi Bisericii Catolice. Când moare, în 1919, organizaţia sa generează alte organizaţii de tip francmasonic, între care şi Societatea Thule, dedicate aberaţiilor despre rasa pură armână venită dintr-un imperiu al gheţurilor şi care trebuie să extermine rasa iudaică. Faptul şi mai straniu al acestor organizaţii pangermaniste de la care şi-a adăpat Hitler toată ura este că vehiculau un sistem de simboluri compozit sau, mai corect spus, un talmeş-balmeş de semne politice în care se regăseau roşul comunist, albul conservator, negrul prusac şi svastica pâgână. Credinţa unor oameni ai timpului în

această amestecătură de simboluri ne conduce mai puţin Ia concluzia că a fost o improvizaţie a unui refulat şi mai mult la ideea unui un act deliberat de diversiune.

După moartea lui List, activitatea publică de propagare a ideilor pangermaniste rasiale este preluată de un anume Lanz von Liebenfels, pe numele real Joseph Adolf Lanz, evreu ajuns călugăr cistercian. În 1900 părăseşte Biserica şi întemeiază „Ordinul neotemplier", după ce modifică numele şi identitatea părinţilor săi. Principalele sale atacuri sunt îndreptate împotriva Bisericii Catolice, din care abia ieşise, accentuând, pentru aderenţii săi şi pentru publicul vienez în derută, caracterul păgân al purităţii germane. Şi acest evreu se manifestă ca antisemit violent, aşezând evreii şi preoţii catolici în aceeaşi categorie de inamici ai rasei germanice. Mai importantă pentru biografia lui Lanz este înfiinţarea revistei OSTARA, sursa principală de informaţie a lui Hitler în formarea concepţiilor sale antisemite. Hitler nu a ţinut cont de faptul că acel Lanz, atunci când dădea exemple de indivizi ai rasei blonde arian-ger-manice din mediul vienez, numea mai tot timpul personalităţi evreieşti ale timpului, fapt care a trezit reacţia unor medici şi antropologi de ţinută ştiinţifică. Mai importantă, pentru biografia lui Hitler, de data aceasta, a fost o teză anume a lui Lanz, al cărei caracter era clar politic: „Noi o luăm spre Dreapta, evreii spre Stânga, nu vrem decât o separare netă"167. Peste ani, Hitler va da de înţeles că ostilitatea lui Liebenfels faţă de Biserica Catolică provenea din supunerea sa la practici homosexuale în timpul noviciatului său.

Un alt precursor al nazismului a fost Hans Goldzier, un evreu care conducea o campanie isterică despre rasa viguroasă germanică, dotată cu o energie divină superioară, şi care a născut poporul german creator, în contrast cu celelalte popoare parazite. Evreii erau identificaţi drept păduchi şi lipitori. De asemenea, citându-l pe Goldzier, Adolf Hitler va preciza că de la acesta a luat

ideea, foarte importantă pentru comportamentul lui de mai târziu, că, în-drumul său politic, „conducerea acestei lumi trebuie să o înfăptuim cu anglo-saxonii”. În portofoliul concepţiei lui Hitler despre lume a intrat de timpuriu şi „opera” tribunului evreu Otto Weininger, convertit la protestantism. El considera că evreii sunt din aceeaşi rasă cu mongolii şi negroizii din Africa şi America şi că trebuie îndepărtaţi din viaţa publică, din cauza „inferiorităţii” lor. Autoarea Brigitte Hamann găseşte la Weininger cel mai clar exemplu de „criză de identitate iudaică”, aşa numitul morbus iudaicus, în care evreul se converteşte religios şi devine acuzator violent la adresa originii sale. În plus, el se transformă în propovăduitor în exces al unor legende despre rasa pură, pe care le îmbogăţeşte cu fantezii noi şi mai extravagante, pentru a-şi legitima despărţirea de trecutul său iudaic. Când Weininger s-a sinucis la vârsta de 23 de ani, în plină criză de identitate, notorietatea sa s-a transformat într-un adevărat mit, anume mitul slăbiciunii „genetice” a rasei iudaice. Citând atacurile antisemite ale lui Weininger, Adolf Hitler va declara: „Eu sunt un adevărat prunc nevinovat în comparaţie cu aceste mărturisiri despre evrei făcute de evrei”168.

Antisemitul de cea mai mare violenţă în epocă a fost totuşi scriitorul vienez Arthur Tubitsch, care s-a retras în 1909 din Comunitatea Iudaică a Vienei declarând categoric: „Nu sunt evreu, n-am fost şi nici nu voi fi vreodată”. Mai puţin preocupat de exaltarea rasei pure germanice, Tubitsch se ocupă de campanii feroce împotriva evreilor, pe care îi prezintă ca erotomani şi nevrotici, atrâgând atenţia asupra unui „plan” iudaic de „infectare” a rasei germanice prin căsătorii dirijate între bărbaţi evrei şi femei germane. Cum filiaţia la evrei este stabilită pe linie maternă, „planul” nu putea avea scopul supravieţuirii în exil a poporului evreu – cum clamau liderii acestuia, cerând înţelegere şi toleranţă —, ci un act deliberat de „înlocuire” a poporului german, slăbindu-l şi distrugându-l din interior. Această idee a unei

minţi bolnave, venită din partea unui evreu, a început să câştige credibilitate, tocmai pentru că venea de la un evreu notoriu. Hitler s-a întâlnit cu Tubitsch la Miinchen şi, impresionat de vehemenţa antisemită a acestuia, precum şi de felul cum propovăduia ideile de „dominaţie mondială a evreilor" şi „alianţă a evreilor cu socialismul", îl propune pentru funcţia de ideolog al partidului nazist, în locul lui Rosenberg169. În 1935, Hitler va recomanda apropiaţilor lectura operei lui Tubitsch: „Citiţi cu atenţie fiecare propoziţie. I-a demascat pe evrei ca nimeni altcineva".

Acest curent ideologic aberant, care se pierdea în dezordinea ideologică a Vienei dar genera, pentru mai târziu, un nucleu decisiv de antisemiţi provenind din mediile rataţilor, rămâne şi astăzi inexplicabil, fără a se putea stabili dacă a fost vorba de o acţiune deliberată cu scopul de a naşte o alternativă la Biserica Catolică, marele adversar al iudaismului şi al francmasoneriei, sau a fost rezultatul unei crize de identitate a câtorva dezaxaţi, de tip Karl Marx. Pentru că, ceea ce au în comun toţi aceşti indivizi, dincolo de tezele rasiste, este asemănarea destinului lor personal cu cel al lui Karl Marx, evreul trecut la creştinism, devenit adulator exaltat al acestuia, respins şi batjocorit, pentru ca, în final, să caute răzbunare, ca orice refulat şi ratat, împotriva întregii lumi nerecunoscătoare. Nu ştim în ce măsură Hitler a fost urmărit de posibila sa origine evreiască – ea pare, în opinia noastră, puţin probabilă – dar trebuie să constatăm că, în căminul de nefamilişti din Brigittenau şi la azilul din Meidling, unde evreii reprezentau o minoritate, Hitler s-a asociat acestei minorităţi, deşi s-ar fi putut ataşa majorităţii germanice. Toate cercetările asupra biografiei sale, dar mai ales constatările Brigittei Hamann, îl plasează pe tânărul Hitler purtând barbă şi părul lung în grupul evreilor Neumann, Loffner, Redlich, Robinson. El îşi vindea acuarelele numai negustorilor evrei Morgenstern, Landsberger, Altenberg. Este posibil ca, frecventând acest grup, Hitler să fi dat de

înţeles că este evreu în această perioadă şi de aici să vină legenda originii sale iudaice. Cu toate acestea, descoperind că azilurile respective nu erau evreieşti, iar evreii reprezentau acolo o minoritate redusă ca număr, întrebarea asupra aderenţelor „rasiale” ale lui Hitler din tinereţe râmâne fără răspuns. Este posibil însă ca secretul acestui anturaj să fie legat de ideile politice comune ale indivizilor din acest grup, adică de ceea ce putem numi „perioada de formare a concepţie sale politice”. Cu toate acestea, ceea ce ştim noi că a fost şi reprezentat Hitler după 1933 şi pânăân 1945, deşi a fost puternic influenţat de trecutul său ideologic, se dovedeşte a fi determinat de ceea ce a simţit şi vrut naţiunea germană, în marea ei majoritate, la sfârşitul primului război mondial. Controversa Furet-Nolte. Lungul şir al revoluţiilor şi războaielor iniţiate de francmasoneria ocultă (1776, 1789, 1830, 1840, 1848, 1870, 1918) a creat o uriaşă masă de manevră dintr-o populaţie dominată de frustrări generate de noutatea şocantă a programelor revoluţionare republicane, de violenţa punerii lor în practică şi de reacţiile excesiv represive ale imperiilor. Aşadar, pericolul internaţionalizării bolşevismului, ca noul centru de putere mondial, a permis ieşirea naţionalismului din limitele sale principiale, mai ales din caracterul său raţional, precum şi succesul la unele naţiuni puternice, drept a treia cale ideologică şi doctrinară. Cum ştim că a treia cale nu există între democraţie şi comunism, va trebui să acceptam că nazismul s-a desprins din una dintre ele.

Tema se dezbate astăzi – mai mult la nivelul parităţii între vinovăţiile naziste şi comuniste asupra holocaustului dintre 1942 şi 1989 – şi şi-a atins vârful în corespondenţa dintre Francois Furet şi Emst Nolte. Căutând să-l combată pe colegul său german, istoricul francez emite – pe fondul unei logici atrăgătoare, dar inevitabil socialiste – două idei surprinzătoare. Prima lansează teza că fascismul şi comunismul sunt produse ale liberalismului, deoarece

„dezvoltă împreună, într-o manieră radicală, contradicţiile liberalismului”170, evoluâhd paralel în Europa până au ajuns să se confrunte. Geometric, este un nonsens, dar filosofic poate fi acceptat. A doua idee, care este totuşi legată de prima, arată că desfăşurarea cronologică a ideologiilor criminale – marxism, bolşevism, fascism, nazism – este o capcană, deoarece nu s-au condiţionat una pe alta cronologic. Adică, înşiruirea în timp a marxismului, după care a venit bolşevismul, fascismul şi apoi nazismul nu are nici o relevanţă, deoarece ar fi evoluat separat din liberalism. Oricum, pe tot excursul său epistolar Francois Furet foloseşte cu abilitate, dar speculativ, termenii marxism, comunism, bolşevism, socialism, ca şi cum ar fi ideologii distincte, şi nu acelaşi lucru în etape diferite. Filozofând pe tema (nedemnă) a „fundalului melancolic al sfârşitului de secol”, în care gânditorii dezbat inutil comparaţiile între comunism şi nazism, Furet încearcă încă o dată să distragă atenţia de la o cronologie implacabilă şi sfârşeşte prin a sugera că introducerea democraţiei şi a liberalismului în Europa, prin revoluţii sângeroase şi războaie, a creat comunismul şi nazismul, lăsând o dârâ de sânge în istorie pe care trebuie s-o privim cu indulgentă detaşare. Pe de altă parte, teza vinovăţiei democraţiei pentru apariţia comunismului îl pune pe Furet alături de Adolf Hitler, ale cărui baze doctrinare erau identice: „în Europa occidentală de astăzi, democraţia este precursoarea marxismului, care nu poate fi conceput fără ea. Ea este, pentru această crimă mondială, terenul de cultură unde se poate propaga epidemia”171. Ernst Noi te rămâne însă lucidul acestei corespondenţe esenţiale şi, citând tot un francez, aduce lucrurile la o sinteză raţională: fascismul a fost o încercare de a copia bolşevismul, fără teoria proletariatului, adică fără partea utopică a marxismului1”12. Introducerea în sistem a libertăţilor fundamentale ale individului, a celor mai generoase principii ale drepturilor omului şi ale democraţiei, făcându-

se în subteranele politicii prin conspiraţii, organizaţii oculte, scenarii şi planuri secrete împotriva unor imperii vetuste şi ireformabile, a permis nu numai dirijarea unor procese politice, sociale şi economice progresiste, dar şi dezvoltarea până la maturizare a concepţiei comuniste negaţioniste şi distrugătoare, întemeiată pe terorismul permanent, adică pe violenţa la nivel de masă. Secolul XX a fost faza critică a unui proces întins pe trei veacuri, momentul de istorie în care scenariile au ieşit la suprafaţă şi s-au confruntat sângeros, cu zeci de milioane de victime. Dacă au existat două curente născute în secret şi care s-au ciocnit în secolul XX, acestea nu au fost fascismul /nazismul şi leninismul, ci marxismul şi democraţia liberală. Leninismul (stalinismul) şi fascismul (nazismul) s-au confruntat pe faţă, militar. Dacă vei coborî la nivelul confruntării ideologice dintre ele, vei descoperii identităţi inconfundabile, care ar fi justificat alianţa, nu conflictul. Aşa s-a născut Pactul Molotov-Ribbentrop! Aşa a gândit Stalin până în ultima clipă a atacului din 22 iunie 1941.

Ne putem întreba, bineînţeles, câţi dintre oamenii politici români contemporani acestor procese au înţeles ce se întâmpla în plan ideologic şi doctrinar în lume? Evenimentele conflictuale ale perioadei interbelice din ţara noastră arată că, fie la Putere, fie în rândurile Opoziţiei, grupările politice sau personalităţile vieţii noastre publice au acţionat mai degrabă din instinct, în acelaşi context, prezenţa unor personalităţi româneşti în lojile masonice nu era decât o mimă la iluzia că sunt implicaţi îh deciziile mondiale. Este drama lui Titulescu. Aceşti factori de nesubstanţialitate au permis ca România Mare să pară o creaţie franceză, iar mai târziu Hitler să schimbe soarta teritorială a ţării noastre într-o noapte. Noaptea când a descoperit documentele secrete ale francezilor, prin care ne angajam să aruncăm în aer câmpurile petroliere şi Porţile de Fier, de dragul lor.

Acurn, la capătul acestei scurte analize asupra fenomenelor doctrinare şi geopolitice din Germania interbelică, putem asocia Mişcarea legionară a lui Corneliu Z. Codreanu cu vreunul din curentele născute din lupta între diferite clone ale marxismului? Mai degrabă nu. A încercat să copieze câte ceva din Stânga populistă şi din Dreapta naţionalistă, dar ceea ce l-a ţinut îh actualitate a fost reforma morală, ca expresie a nemulţumirii populaţiei faţa de sistemul pseudodemocratic al ţării, şi mistica ortodoxă, ca vector al penetrării Mişcării în straturile cele mai de jos ale societăţii agrare româneşti.

Preocupată de satisfacerea vechilor sale mentalităţi semicoloniale, România se împărţea la începutul anului 1933 între starea uzată de anexă a politicii Franţei şi starea previzibilă de anexă a politicii italo-germane.

Doar anticomunismul ei rămânea statornic.

Polarizarea elitelor intelectuale.

Sub umbrela nevăzută a conflictului între ideologii, în copilăria României Mari se ridica o generaţie de liceeni dotaţi cu sensul moral al răspunderii, în mai toate şcolile medii ale ţârii se formaseră cluburi, grupări sau „frăţii” culturale, avide să preia moştenirea statului naţional unitar. Adaptaţi rapid contemporaneităţii postbelice, ei vor pomi de la o certitudine: România Mare nu poate fi condusă de vechii politicieni şi de vechile partide, aşa cum a fost condusa România Mică. Spiritul Genevei le inspira credinţa că, sub paza garanţiilor păcii, ei au o patrie de construit. Petru Comarnescu îşi amintea: „Ceream primatul inteligenţei, muncii, cinstei, priceperii şi ordinei; năzuiam ca ţara sa capete o importanţă culturală, ce nu o avea din pricina politicienilor agramaţi şi obtuzi, ce ne conduceau ţara; voiam ca instituţiile să fie conforme specificităţii poporului, tradiţiilor lui, dar totodată satisfacerii cerinţelor vieţii modeme. Moralitate nouă, metode loiale, pricepere la cei care conduc cultura şi în genere viaţa ţârii, voiam selecţia naturală a valorilor poporului nostru, luptând

împotriva nepotismului, ipocriziei, afacerismului”173. Primii lor mentori s-au găsit, mai degrabă, printre sociologi, economişti, arhitecţi şi ingineri, decât printre oameni de partid şi, de aceea, modelul occidental de civilizaţie a fost acum mult mai tentant şi intens decât în 1848. După primele atrocităţi ale experimentului comunist din Franţa, Germania sau Rusia, filosofia care punea omul în centrul universului a început să fie interpretată ca o necesară mârturie a intelectualităţii individului, dar şi înpinsă în fundalul cultural, pentru a face loc credinţei creştine, în cazul nostru, ortodoxe. Apelul la religie a fost cu certitudine o soluţie morală împotriva corupţiei sistemului politic din România, iar îndreptarea către naţionalismul luminat o formulă de căutare a unei baze doctrinare pentru acţiunea lor publică. Adolescenţii din 1920 vor fi absolvenţii de facultăţi autohtone sau occidentale din 1933, urmăriţi de realizarea personală şi de desâvârşirea comunitară, şi viitorii deţinuţi politici din închisorile comuniste. Pe vremea când îl ascultau pe Nae Ionescu, Mircea Eliade şi Mihail Sebastian nu erau legionari sau comunişti. Ei făceau parte dintr-o generaţie predestinată constituirii elitei cu care România Mare urma să devină un stat capitalist dezvoltat, major în plan regional şi actor important al politicii europene. Acest proiect a eşuat, ca urmare a forţei prea mari pe care o aveau „inamicii”: slăbiciunile sistemului politic parlamentar; efectele în mentalităţi ale loviturii de stat din iunie 1930; concentrarea puterii executive în mâna camarilei. Vremurile grele care au venit peste noi din exterior nu au făcut decât sa întărească blocajul evolutiv al societăţii româneşti.

Deocamdată, la 1932 predomina intelectual spiritul Genevei şi funcţiona politic autoritatea Societăţii Naţiunilor, în timp ce lorga transforma şcoala de la Vălenii de Munte în centru cultural de importanţă naţională, iar la şcoala lui Nicolae Filipescu de la Mănăstirea Dealu se concentra un adevărat nucleu al elitelor, unde predau cei mai străluciţi

profesori ai ţării, sociologul Dimitrie Guşti organiza la Fundaţia „Carol I” un centru de conferinţe, frecventat de tinerii noii generaţii intelectuale: Mircea Eliade, Emil Cioran, Mihail Sebastian, istoricii Mihail Polihroniade şi Alexandru Cristian-Tell, Vasile Voiculescu, Dan Botta, Emil Botta, Eugen lonescu, Petru Comarnescu, Constantin Noica, Eugen Jebeleanu, Zaharia Stancu, arhitectul Haig Acterian, poetul Sandu Tudor. În jurul acestor bărbaţi, roia un număr de femei atrase de lumina gloriei, îiicurcându-le sau descurcându-le viaţa şi întreţinând o atmosferă de grup restrâns, select şi amical. Asupra lor îşi exercita influenţa decisivă Nae lonescu. Numit convenţional Forum, centrul de conferinţe şi dezbateri de la Fundaţia „Carol I” a devenit un pol de atracţie pentru tineretul bucureştean, care, deşi oarecum împărţit după vagi orientări politice diferite, găsea forţa să se confrunte în plan intelectual şi să păstreze urbanismul, în aprilie 1932, tinerii conferenţiari au hotărât să transforme Forum-ul într-un „sindicat intelectual”, denumire generică a unei asociaţii de filosofie, arte, litere, şi au oscilat un timp între denumiri ca Daphne, Argonauţii, Criterion. În mai 1932, asociaţia primeşte denumirea definitivă Criterion şi funcţionează pe sistemul conferinţei asupra unei teme, urmate de dezbateri libere. Foarte rar, în cazul unor subiecte delicate, membrii asociaţiei pregăteau dinainte detaliile desfăşurării, de cele mai multe ori fiind suficient enunţul subiectului sau lipirea unui afiş pentru ca sala să fie arhiplină. După conferinţe, grupul se întâlnea la cafeneaua Corso sau la berăria Gambrinus, unde continua discuţiile şi făcea analiza dezbaterii. Mai toţi membrii asociaţiei publicau în ziarele şi revistele vremii, asigurând într-un fel dezbaterilor o circulaţie mai larga. Uneori, la sfârşitul săptâmânii, grupul Criterion şi femeile ataşate făceau ascensiuni în Munţii Bucegi. Un ciclu de conferinţe a atras în mod deosebit atenţia: „în duminica următoare, am căzut de acord asupra primelor personalităţi culturale şi politice pe care le vom prezenta şi discuta, din perspective

diferite, dar complementare, patru sau cinci dintre noi: Gandhi, Lenin, Mussolini, Charlie Chaplin, Proust, Gide, Freud, Bergson, Picasso, Stravinski. Prevăzusem o altă serie de simpozioane, în jurul câtorva probleme: romanul românesc contemporan, arta românească modernă, America şi cultura americană, Asia văzută din Occident şi alte câteva”174. Unele conferinţe au fost repetate, din cauza afluxului imens de participanţi. Prefectura Poliţiei fusese nevoită să trimită o duzină de sergenţi şi câţiva comisari să asigure circulaţia în faţa Fundaţiei «Carol» şi să apere intrările de îmbulzeală. Succesul acesta nemaiauzit neliniştise Ministerul de Interne, iritase o seamă de gazetari şi scriitori, iscase tot felul de invidii şi gelozii”17, în interior, grupul era măcinat de activitatea prozaică a femeilor, ameţite şi ele de succesul enorm al intelectualilor acestei generaţii de excepţie. Au început să apară şi primele incidente publice. Dintr-o eroare de calcul – după toate probabilităţile – Petru Comamescu, principalul organizator al şedinţelor şi om de Stânga, plasează conferinţa despre Lenin la începutul ciclului, în seara de 13 octombrie 1932. Sala se va umple de indivizi dubioşi, între care ieşeau în evidenţă chelnerii de la marile hoteluri şi restaurante din centrul Capitalei, toţi comunişti, aceiaşi chelneri care îl vor aresta pe mareşalul Ion Antonescu în august 1944, sub conducerea lui Emil Bodnăraş. Au fost invitaţi intelectuali de Stânga, printre care au fost identificaţi de Siguranţă şi Belu Zillber, condamnat în 1930 pentru spionaj în favoarea URSS, şi Lucreţiu Pâtrâşcanu, cunoscutul membru al Partidului Comunist din România, agentură sovietică aflată în ilegalitate. Simpozionul, prezidat de profesorul C. Rădulescu-Motru, s-a desfăşurat însă într-o atmosferă civilizată, cu argumente şi contraargumente, fiind apoi repetat peste patru zile, datorită succesului sau deosebit. Agitaţia din jurul acestui adunări a pus în alertă Siguranţa şi SSI-ul, semnalele trimise organizatorilor din această direcţie făcând aluzii în

termenii unei propagande mascate pentru comunism. Petru Comarnescu a fost contactat de inspectorul Vasile Parizianu cu următoarele cuvinte: „Domnule Comarnescu, nu vom uita niciodată că dumneata ai adunat pe comuniştii din Bucureşti în faţa Palatului Regal!”. Simpozionul din 27 octombrie, dedicat lui Freud, a fost interzis, agenţii Poliţiei împiedicând lumea să intre în sală. Organizatorii au protestat la cabinetul lui Armând Călinescu şi acesta a admis ţinerea şedinţei, începând cu ora 21.30. De la următoarea temă de dezbatere, opera cinematografică a lui Charlie Chaplin (27 octombrie 1932), atmosfera din jurul grupării Criterion s-a degradat rapid. Chaplin era considerat evreu (în realitate, doar fratele său era, dintr-o altă căsătorie a mamei), în timp ce îşi prezenta discursul, Mihail Sebastian a fost interpelat din sală de un grup al organizaţiei de tineret cuziste: „Un ovrei despre un alt ovrei!”, fapt care l-a iritat pe cunoscutul scriitor, dar nu l-a împiedicat să-şi continue expunerea, în ziua de 3 noiembrie, în timp ce profesorul Mihail Ralea prezida şedinţa despre Andre Gide, un grup de aproximativ o sută de studenţi cuzişti ia cu asalt intrarea în sală şi produce o încăierare, sub pretextul că Gide (fonetic jid) este prescurtarea de la „jidan”, în realitate, Gide fusese de curând în URSS şi dăduse declaraţii exuberante în favoarea bolşevismului. Presa naţionalistă, alimentată de Siguranţă, a declanşat un atac violent la adresa simpozioanelor de la Criterion şi acestea nu au putut continua decât în alte săli, cu un auditoriu mult restrâns. Presa de Stânga a răspuns şi ea în forţă. Fără îndoială că expunerea liberă a unor teze comuniste, prin intermediul unei dezbateri – altfel, cu argumente şi contraargumente – a fost doar un pretext pentru autorităţi în manevra de distrugere a grupării Criterion, care reprezenta un nucleu intelectual de incontestabilă autoritate, dar opus evident sistemului politic corupt al ţârii. Ni s-a păstrat o mărturie decisivă pentru a înţelege, chiar ridicând întregul eveniment cultural la

nivelul politicii mondiale, ca cele două tabere intelectuale – naţionalişti şi comunişti – se apropiau şi chiar se solidarizau îhtr-un loc sigur: necesitatea schimbării sistemului politic din România anilor 1932-1933. La simpozionul din 13 octombrie, de exemplu, în momentul în care naţionalistul Mihail Polihroniade „a amintit expresia lui Lenin, că statul burghez e un cadavru care va fi răsturnat dintr-o singură lovitură, a fost aplaudat atât de studenţii naţionalişti, cât şi de grupurile de simpatizanţi comunişti pe care îi adusese la Fundaţie prezenţa lui Lucreţiu Pâtrâşcanu”176. Reprezentând în plan ideologic cele două mari curente politice care începeau sa se confrunte atunci în lume, ambele căutând să schimbe sistemul pseudodemocratic protejai prin Societatea Naţiunilor, tinerii intelectuali ai generaţiei Criteiion deveniseră un pericol pentru structura coruptă de putere din România. Pentru a-i dezbina şi a-i face inofensivi, liderii acestei generaţii au fos! Instigaţi unii împotriva celorlaţi, punându-li-se la dispoziţie presa de scandal şi mijloace materiale sau informativ-diversioniste. Atacul a pornit prin câţiva ziarişti de şantaj, între care a excelat Zaharia Stancu, şi, pe fondul unor gelozii şi invidii mărunte provenite din zona femeilor grupului, membrilor de frunte ai generaţiei li s-a înscenat un scandal de homosexualitate, acuza planând nedrept asupra întregului grup Criterion. Din acest episod dramatic şi murdar provine expresia „cavalerii de Curlanda”, preluată după revoluţia din decembrie 1989 de sâptămânalul România Mare şi folosit împotriva membrilor „Grupului pentru Dialog Social”, palidă tentativă de refacere a spiritului de la Criterion.

Apoi, prin alte mijloace, dar mai subtile, liderii generaţiei au fost îndepărtaţi din Bucureşti prin burse, călătorii de studii în străinătate, funcţii bugetare. Aşa a ajuns Mircea Eliade în India. Jucând diversionist confruntarea de pe poziţii politice de Stânga, pentru a acoperi misiunea primită de la Siguranţă şi şantajul pentru bani făcut împotriva unor

emuli ai grupării Criterion, Zaharia Stancu, fost ucenic al lui Nae lonescu, va trece în ochii lumii drept comunist. El va transforma două procese de calomnie, din care a fost scăpat de Siguranţă, în „agresiuni" ale burghezo-moşierimii împotriva curajului de a-i spune adevărul în faţă. După 23 august 1944, el va specula din plin această imagine şi îşi va asigura un loc sigur în nomenclatura Partidului Comunist. De cealaltă parte, liderii naţionalişti ai grupării se vor îndrepta spre formele practice ale naţionalismului. Ziaristul N. Carandino va înregistra momentul trecerii lor în Mişcarea legionară: „îmi reamintesc explicaţiile practice ale prietenului meu, Mişu Polihroniade: «Sunt mai tari ca noi, sunt organizaţi, au curent în opinia publică şi, date fiind împrejurările europene, vor progresa vertiginos. Le lipseşte un singur lucru: o elită intelectuală care să-i conducă. Le-o oferim no /»„177. Anul de răscruce 1933, decisiv pentru viaţa politică a ţării, an al ascensiunii lui Hitler la putere în Germania, al proiectării publice în martiraj a Mişcării legionare şi an al asasinării prim-ministrului I. G. Duca, este şi cel al declanşării procesului de polarizare a elitelor intelectuale tinere ale ţării. Aici este de subliniat faptul că trecerea marilor valori intelectuale româneşti – Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Vasile Voiculescu, Mihail Polihroniade, Ernest Bernea, Aron Cotruş, savantul în fizica nucleară Gheorghe Mânu, academicianul Horia Hulubei, istoricul Petre P. Panaitescu, membru corespondent al Academiei, profesorul Eugen Chirnoagă, diplomatul Mihail Sturdza, filosoful şi poetul Lucian Blaga, poeţii Dan Botta şi Ion Caraion, marele fiziolog Nicolae Paulescu, descoperitorul insulinei, reputatul filolog Sextil Puşcariu, filosoful Petre Ţuţea, poetul Tudor Arghezi, profesorul preot Dumitru Stăniloae ş.a. – în Mişcarea legionară sau identificarea unora dintre ei ca simpatizanţi de notorietate publică ai acesteia, se produce după. Asasinarea lui I. G. Duca din decembrie 1933, ca şi cum actul de extremă violenţă ar fi fost un gest moral, o reacţie

la agresiunile făcute de acelaşi regim corupt împotriva unor victime – legionarii! La celălalt pol ideologic, în Stânga, se aşazâ doar doi intelectuali de substanţa, Mihail Sebastian şi Mihail Sadoveanu (care tocmai produsese o disidenţa în Marea Lojă Masonică a României), restul, între care Zaharia Stancu, Eugen Jebeleanu sau Radu Miron Paraschivescu, fiind nişte mediocrităţi lansate drept personalităţi abia după instalarea ocupaţiei sovietice. Exasperat în faţa eşecului înregistrat de Criterion, Petru Comarnescu va lua şi el decizia activismului: „în faţa unor atari situaţii, am redevenit comunist, dorind să se termine odată cu această inegalitate şi discriminare şovină, să se termine cu jandarmeria şi poliţianismul, cu militarismul acesta odios”’7.

Deşi după război şi-au negat apartenenţa, iar exegeţii lor au adus un dubiu asupra ei, atât Mircea Eliade, cât şi Lucian Blaga au fost membri ai Mişcării legionare. Mircea Eliade a făcut parte din cuibul „Axa”, condus de istoricul Mihail Polihroniade, a candidat pe listele Partidului „Totul pentru Tară” (Garda de Fier) şi a fost internat în lagărul pentru legionari de la Miercurea Ciuc, din ordinul lui Armând Călinescu179. Lucian Blaga a făcut parte din cuibul legionar de la Sibiu, condus de colonelul (r) Savu180.

Raportul de forţe din interiorul elitei intelectuale tinere a ţării era atât de dezechilibrat în favoarea naţionalismului, încât chiar şi numai simpla alăturare a numelor cu cele ale intelectualilor de Stingă produce un motiv serios de reflecţie. Ca să putem înţelege acest dezechilibru pronunţat, dar mai ales să ne lămurim asupra resorturilor personale care au adus atâtea mari valori naţionale în Mişcarea legionară, suntem obligaţi să înţelegem acest curent politic în ansamblul manifestărilor sale din perioada interbelică, să-i arătăm evoluţia (de fapt, involuţia) şi să dăm la o parte prejudecăţile formate de propaganda comunistă. Propunem oricărui cetăţean contemporan un început: articolul de răspuns al lui Mircea Eliade la

acuzaţiile de fascism ale marxistului Miron Radu Paraschivescu, articol publicat la 24 martie 1935 şi intitulat „Intelectualii e fascişti”. Iată două fragmente: „Când cineva vine şi îţi spune ca afirmarea autonomiei spiritului înseamnă «fascism» sau «escroci» (şi aceasta numai pentru că o asemenea atitudine este antimarxistâ) aş vrea să ştiu cum am mai putea «discuta». Asta implică ori o extraordinara rea-credinţă, ori o ignoranţă fără margini. Să fi fost toţi filosofii lumii «fascişti» sau «escroci»? Să fi fost un Croce, un Bergson, un Russel, un Husserl – escroci şi lichele? Să fie oare întreaga psihologie contemporană – care verifică autonomia vieţii sufleteşti – o creaţie fascista? Sa fie fizicianul Heisenberg el însuşi un fascist sau un escroc? De! mai ştii’? Nu l-au scos marxiştii noştri pe Eminescu hitlerist şi pe Pârvan un huligan rasist’? Într-o discuţie cu asemenea «revoluţionari» te poţi aştepta la orice. Eu nu sunt obligat să ţin aici un curs de fizica, altul de psihologie şi altul de «filosofie», ca sa completez cultura oricărui marxist care îmi iese în drum. Lucrurile acestea se învaţă acasă; şi se presupun ştiute într-o discuţie asupra «reabilitării spiritualităţii». Nu poţi discuta muzica lui Beethoven cu unul care n-a auzit în viaţa lui decât Titanic vals! După cum nu poţi explica unui analfabet, care te întreabă cum merg tramvaiele – legile curentului electric”.

„Marşul dictatorilor” (Leş Conquerants), pictura de P. Fritel, expusă la Salonul de Arte de la Paris 1892. Tabloul a impresionat prin asocierea îndrăzneaţă, dar sugestiva a dictatorilor din mai multe epoci – Cezar, Ramses al Il-lea, Alexandru Macedon, Carol cel Mare, Napoleon, Timur Lenk —, în acelaşi marş sumbru printre mii de cadavre.

Capitolul III.

LOVITURA MARILOR TRĂDĂRI Intrarea României în faza terorismului de stat şi instalarea dictaturii regale 22 decembrie 1937 – 31 martie 1938

Moto:

Lovitura de stat presupune voinţa de-a guverna acum.

CORNELIU Z. CODREANU.

Imaginea loviturii de stat date în ziua de 10 februarie 1938 de către regele Carol II se sprijină pe câteva proiecţii rezistente în timp. Prima dintre ele porneşte de la ideea că fostul prinţ, revenit ilegal în România şi instalat pe Tron ca urmare a loviturii de stat din 7-13 iunie 1930, a urmărit de la început instituirea unei dictaturi personale şi a lucrat, între 1930 şi 1937, pentru distrugerea partidelor. A doua proiecţie – cea comunistă – îl prezintă pe Carol ca exponent al unor forţe reacţionare, capitaliste şi fasciste, pornite să distrugă România, să exploateze poporul român, muncitorii şi ţăranii, context în care regele s-a preocupat intens de jefuirea ţârii în interes propriu. Al treilea stereotip apelează la pericolul reprezentat de „ascensiunea mişcărilor fasciste", în speţă a Mişcării legionare, fapt care l-a obligat pe Carol II să instituie o dictatură personală, pentru a salva statul de la anarhie sau de la dezintegrare teritorială, ca urmare a politicii revizioniste italo-germane. Nu o dată, fiecare din aceste argumente a fost prezentat, mai mult sau mai puţin convingător, în funcţie de unghiul din care era abordat evenimentul. Doar puţine tratate de istorie, apărute recent, subliniază faptul că cele trei proiecţii prin care s-a creat imaginea publică despre lovitura de stat din 1938 nu se exclud una pe cealaltă şi că părţi ale lor constituie, împreună un corp de fapte istorice veridice. Totuşi, anumite fapte atârnă mai greu decât altele, în plus, există privilegiul distanţei, al timpului trecut de la acele evenimente dramatice, precum şi apariţia noilor izvoare istorice, care ne stau la dispoziţie după 1989. Pe acest fond, abordarea obiectivă a loviturii de stat din decembrie 1937 – martie 1938 se află în faţa unei dileme epistemologice: scena politică românească era atât de fragmentată şi adversă, încât coborârea cercetătorului la atmosfera contemporană, din timpul evenimentelor, 1: îl pune îh situaţia de a fi partizanul unui curent împotriva altui curent sau 2: de a prezenta rece şi în alternanţă precisă opiniile şi

faptele adversarilor, fapt care îl prăbuşeşte la nivelul unei simple cronologii. Există apoi riscul ca, de dragul obiectivităţii prin neintervenţie şi lipsă de comentariu, abordarea acestui moment din istoria României să se transforme într-o succesiune de documente şi citate, foarte utilă, dar numai pentru profesionişti. De aceea, în analiza actului petrecut la cumpăna dintre anii 1937 şi 1938, vom porni de la observaţia ochiului de astăzi, capabil să judece, în primul rârid, prin prisma rezultatelor, dar căutând cu intensitate cauzele reale.

Aşa cum arătam mai sus, lovitura de stat care a instaurat dictatura regală în România este localizata în timp la data de 10 februarie 1938. Atunci a fost înlăturat guvernul Goga-Cuza şi înlocuit cu guvernul Miron Cristea. Această dată a fost aleasă, de către oameni politici contemporani şi de către istorici, pentru identificarea loviturii de stat datorită unor particularităţi din punctul de vedere al dreptului constituţional. Se poate extrage ca argument ideea că atunci a fost adus la putere un guvern personal, al regelui Carol II, format din oameni politici proveniţi din mai multe partide, guvern pe care însuşi suveranul îl numea „de uniune naţională”. Problema este că şi guvernul schimbat, Goga-Cuza, era tot o formulă personală a regelui, ca rezultat artificial şi improvizat al alegerilor din decembrie 1937. Mai mult, acesta a primit mandatul în vacanţa parlamentară, în imposibilitatea de a fi confirmat sau infirmat de forul legislativ, deoarece „Corpurile legiuitoare sunt dizolvate cu mult timp înainte de data fixată pentru deschiderea lor, 17 februarie 1938. În acest fel sunt anulate şi alegerile generale din decembrie 1937, întrucât, neîntrunindu-se şi operaţiile de validare neavând loc, cele două Camere nu s-au putut constitui în mod legal”181. Aşadar, schimbarea guvernului personal Goga-Cuza cu guvernul personal Miron Cristea în ziua de 10 februarie 1938, adică încă în interiorul vacanţei parlamentare, nu este factorul decisiv al loviturii de stat, cu atât mai mult cu

cât Carol II avusese până atunci tot un guvern personal, al lui Gheorghe Tâtârescu, mascat sub titulatura de liberal. Nici schimbarea Cabinetului, în sine, nu a produs o agitaţie deosebita şi nu a atras atenţia prea mult, opinia publică aflându-se în starea de amorţeală civică, după o campanie electorală care marca eşecul pseudodemocraţiei româneşti. Cu totul alte manevre ale lui Carol II au provocat lovitura de stat şi ele s-au desfăşurat după un şir de preliminarii importante. La baza cunoaşterii lor se află informaţiile conţinute în memoriile şi jurnalele unor personalităţi contemporane, dintre care unele erau foarte bine informate (Armând Călinescu, Constantin Argetoianu), iar altele au consemnat evenimentul din perspectivă politică (luliu Maniu, C. I. C. Brâtianu, Radu Rosetti, Zaharia Boilă, legionarii etc.).

Argumentele regelui Carol II.

Cu toate ca esenţial pentru înţelegerea resorturilor acestei lovituri de stat trebuia să fie jurnalul regelui Carol II, acesta – în forma publicată astăzi – este mutilat în partea sa decisivă. Au fost sustrase numeroase file de către Monique Urdăreanu, sau distruse de Elena Lupescu, înaintea unei tranzacţii cu statul român, astfel că din jurnal lipsesc 49 de pagini, exact cele referitoare la lovitura de stat182. Pe durata lunilor noiembrie şi decembrie Carol II nu a făcut intervenţii curente în jurnalul său, motivând că „am avut atâtea de făcut, atâtea dificultăţi şi probleme politice de rezolvat, încât mi-a fost imposibil de a continua de a-mi face zilnic însemnări”183. Ştim, pe baza cercetării comparate şi a informaţiilor venite de la intimi, că regele Carol îşi camufla intenţiile şi chiar actele în jurnalul personal, convins că scrie pentru posteritate. Eră interesat de imaginea sa în istorie şi, la fel ca mulţi lideri politici, căuta sa lase o impresie bună. În al doilea rând, cunoaştem că Elena Lupescu îi controla însemnările în fiecare seară, astfel că, dacă mai avea o fărârnâ de demnitate, Carol îşi travestea jurnalul personal şi pentru amantă. Având însă în

vedere ca, pe desfăşurarea însemnărilor din 1937 şi până în 1939, Carol mai cunoscuse perioade în care povestea evenimente petrecute într-un interval de zile şi săptămâni şi nu zilnic, scuza lui poate fi plauzibilă. Oricum, însemnările pentru intervalul 2 noiembrie-31 decembrie 1937 reprezintă un rezumat al mişcărilor sale pe scenă politică. Din păcate, ele conţin prea puţine indicii asupra intenţiilor şi mai mult o pledoarie pentru tema victimizării sale, ca rege pus de partide într-o situaţie limită şi nevoit să dea o lovitură de stat.

Mulţumit de guvernarea Tătârescu, Carol face apel la acesta pentru a continua cu un nou mandat, prin organizarea alegerilor şi câştigarea acestora. Cum în România alegerile se câştigau întotdeauna de guvernul care le organiza, Carol a crezut că Tătârescu se va angaja într-o campanie electorală violentă, motiv pentru care regele a şi făcut o remaniere la Ministerul de Interne, „câştigătorul regulat" al alegerilor, şi l-a numit acolo pe Richard Franasovici, membru devotat al camarilei. Numai că, în acel an, 1937, organizarea unei campanii electorale violente – în genul clasic, cu bătăi, interdicţii, omorârea agenţilor electorali – nu mai aducea în confruntare o Putere virilă şi o Opoziţie bleaga, lipsita de mijloace. Ideea că guvernul Tâtârescu va reuşi să-şi impună mandatul prin violenţă se izbea de apariţia unui contracandidat serios la lupta în teren: Mişcare legionară. A crede că aceasta, cu liste prezentate în 72 de judeţe, cu organizaţii locale puternice şi cu „echipele morţii" la faţa locului, va sta să primească lovituri era o utopie. Tâtârescu ştia şi intuia că risca să iasă din alegeri, după o formulă contemporană, „cu capul spart". Acesta este motivul – pericolul pe care îl reprezenta o reacţie mult mai violenta a Mişcării – pentru care Tâtârescu i-a cerut regelui o schimbare de echipă, pentru care Carol i-a cerut lui Tătărescu să organizeze alegeri libere, „curate", şi pentru care luliu Maniu a semnat un pact de neagresiune cu Mişcarea legionară. Pe fondul slăbirii autorităţii statului

în teritoriu şi a infiltrării masive a ideilor Mişcării legionare în Armată, Poliţie şi Justiţie, orice agresiune de tipul celei din decembrie 1933, sub Duca, ar fi trezit o ripostă înzecit mai dură şi ar fi produs un rezultat electoral spectaculos pentru partidul Mişcării legionare. El candida de această dată sub denumirea „Totul pentru Ţară”, după deviza marelui bărbat politic conservator Barbu Catargiu („Totul pentru ţară, nimic pentru noi”). Or, prin declaraţii publice, circulare interne şi mesaje particulare, Corneliu Zelea Codreanu anunţase că înţelege să se înscrie total în regimul constituţional şi legal al alegerilor, dacă nu se vor produce agresiuni sau interdicţii la adresa formaţiunii sale. Alegerile pentru Camera Deputaţilor s-au organizat în ziua de 20 decembrie 1937 şi rezultatele au fost următoarele: Partidul Naţional Liberal – 35,92; Partidul Naţional Ţărănesc – 20,40; Partidul „Totul pentru Ţară” (Garda de Fier) – 15,58; Partidul Naţional Creştin (Goga-Cuza) – 9,15; Partidul Maghiar – 4,43; Partidul Naţional Liberal „Georgist” (Gh. Brâtianu) – 3,89; Partidul Ţărănesc Radical – 2,25 184. Partidul Evreiesc, semnatar al pactului de neagresiune cu Mişcarea legionara şi cu PNŢ, a obţinut doar 1,42, fără acces în Parlament. Mişcarea legionară ocupa locul trei, din 63 de partide şi liste comune înscrise, devenind astfel a treia formaţiune politică a ţârii, după ultimul mare partid tradiţional, PNL, şi după cel mai popular partid de Stânga, PNŢ. La Bucureşti, Mişcarea legionara ocupa locul doi.

Criticând dezamăgit prestaţia lui Franasovici, Carol II va consemna în jurnalul său: „Am impresia că nu şi-a dat prea multă silinţă, luând drept scuză recomandările ca alegerile să fie cinstite şi rezultatul a fost că Guvernul a fost învins”18-5. Conform notelor sale, regele s-ar fi trezit într-o situaţie fără soluţie, deoarece Tătârescu nu putea continua, partidele mari nu voiau să formeze un guvern de coaliţie între ele, iar pe legionari nu-i putea aduce la guvernare, pentru că ar fi predat ţara Germaniei. Ar fi găsit atunci formula unui guvern PNŢ condus de Ion Mihalache, dar în

înţelegere cu Vaida-Voevod, desprins din partid cu o aripă naţionalista, însă Mihalache „face prostia că, plecând de la mine dimineaţă, îşi insultă prietenii şi, fără a lua contact cu Vaida, refuză, seara, însărcinarea dată”186. În aceste condiţii – scrie mai departe Carol II – „mi-a rămas deci o singură soluţie constituţională, aceea de a face apel Naţional-Creştinilor lui Goga şi Cuza”187. Mai interesant este însă comentariul său la aceasta desemnare: „Sunt perfect conştient că o guvernare cu aceste elemente, destul de hotârât antisemite, nu va putea fi una de lungă durată şi că după ace e a voi fi liber să pot lua măsuri mai forte, masuri cari să mă descâtuşească (sic!) atât ţara, cât şi pe mine, de tirania, adesea atât de nepatriotică, a meschinelor interese de partz’c /”188. Este primul loc în care regele Carol II îşi demască intenţiile, conservate intact din aprilie 1930 şi notate în jurnal, cu ocazia vizitei pe care i-o făcuse Mihail Manoilescu la Paris, în pregătirea revenirii în ţară: „Concluzia, după ce îi declarasem că vreau să m-întorc, este că numai par un coup se poate face, avantajul e ca viu neadus de nici un partid, ca în a impun singur şi sunt deci mult mai independent. Am discutat niţel şi chestiunea dictatorială, el crede că ea este inevitabilă, mai ales pentru o vreme oareşcare, căci va trebui luat taurul de coame”189. Este uşor de observat ca poziţia lui Carol, după revenirea în ţara, a fost aceea de „independenţa” faţa de partide şi, în primul rând, faţă de PNŢ şi Maniu, care îi permiseseră venirea şi-l urcaseră pe Tron. Asupra „chestiunei dictatoriale” situaţia a devenit propice în decembrie 1937, aşa cum singur mărturisea: „voi fi liber să pot lua măsuri mai forte” împotriva partidelor politice.

În sfârşit, principala misiune a guvernului Goga-Cuza, abia numit la 28 decembrie 1937, pare a fi emiterea legilor antisemite: „Prima măsura pe care vrea s-o iee este o revizuire a evreilor, cari, după 1919, au intrat în mod fraudulos în ţară; lor vrea să le ridice dreptul de cetăţenie. Cred ca va atinge o foarte mică minoritate şi este, poate, o

aruncare de lest folositoare în acest moment”190. Bănuim că opinia lui Carol II se sprijinea pe datele Institutului Central de Statistică, publicate cu ocazia recensâmântului din 1936, şi în care se arăta că în România trăiesc 758 000 de evrei, constituind 4,2 din populaţia ţării. Numărul refugiaţilor era de aproximativ 11 000, deşi asupra cifrei persistă o nelămurire, daca era vorba de toţi refugiaţii clandestini îh România, veniţi din toate părţile, sau numai de refugiaţii din Rusia. „Filderman a apreciat că numărul evreilor infiltraţi ilegal în România este de 10 000, şi el nu s-a împotrivit expulzării lor”191. Probabil că se referea tot la cei din Rusia, în realitate, legile antisemite date de guvernul Goga-Cuza în cele 44 de zile de existenţă ale sale au produs o masă de peste 300 000 de evrei fără cetăţenie în România, conform unui raport întocmit de Marele Stat-Major al Armatei române în 1942192. Actul antisemit, făcut sub patronajul lui Carol II, nu a avut alt efect, în sine, decât să aducă vechea „chestiune evreiască” în faza sa de criza. Atât prin eliminarea evreilor din administraţia şi economia ţârii, cât şi prin reacţia lor organizată – retragerea masivă şi lichidarea de conturi din băncile româneşti —, s-a produs un grav dezechilibru în sistemul economic al ţării. Ne întrebăm, pe bună dreptate, ce raţiuni l-au determinat pe Carol II să permită unui guvern antisemit asemenea măsuri’? Un posibil răspuns se află în marile mutaţii produse pe plan european, unde balanţa puterilor înclina spre blocul italo-german. O scurtă privire asupra evenimentelor derulate numai în primele luni ale anului 1938, ne sugerează că regele Carol II căuta o adaptare la cursul accelerat al istoriei: la 4 ianuarie, „Londra anunţa că orice implicare a Palestinei în crearea unui cămin evreiesc trebuie amânată, ceea ce provoacă atacuri teroriste pe parcursul lunilor următoare”1 La 23 februarie se descoperă marele zâcământ de petrol din Kuweit, protectorat britanic desprins în 1906 din corpul Irakului, ceea ce provoacă orientarea guvernelor irakiene către Germania, în martie,

Hitler anexează Austria. Realitatea importanţei celui de-al treilea Reich doar a fost confirmată prin semnarea, la 10 octombrie 1938, a Acordului de la Miinchen, unde „Franţa şi Anglia au cedat sferei de influenţă a Germaniei tot spaţiul sud-est al Europei”194, încercând să joace pe scena europeană, altfel decât jucase Titulescu, regele Carol II credea că face un pas înainte, dar făcea un pas tardiv, după ce România ieşise complet din orice cărţi, şi îl făcea grosolan şi iresponsabil. Regele greşea şi în planul gândirii politice, deoarece resorturile ascensiunii Germaniei naziste în Europa anilor ’30, aşa cum certifică şi istoriografia americană, nu ţinteau eliminarea evreilor, ci expansiunea economică şi politică din calitatea de Mare Putere. Hitler se afla în faza Germaniei Mari: „După ce ajunge cancelar, Hitler se străduieşte necontenit să-şi legitimeze cel de-al «Treilea Reich» prin tradiţia istorică a Sfântului Imperiu Romano-German. În 1935 notabilităţile din Niimberg îi dăruiesc o copie a spadei imperiale germane; el mulţumeşte pentru acest simbol al puterii imperiale germane, în 1938, când este deja «Ftihrer-ul Germaniei Mari» dă ordin să fie transferate, din trezoreria de la Viena la Niimberg, vechile însemne imperiale, deci coroana lui Carol cel Mare, crucea imperială, globul imperial, spada imperiala, pelerina ecleziastica purtată de Frederic al II-lea de Hohenstaufen, Sfânta Lance şi alte obiecte, până şi ciorapii purtaţi la încoronare”195. A fost reintrodusă folosirea în simbolistica oficială a culorii verde ottonian, provenind de la steagul de luptă al lui Otto cel Mare, iniţiatorul primului Reich german196. La acea dată, antisemitismul ameninţător al nazismului avea un caracter preponderent politic, anticomunist, acoperind prin aceasta intenţiile criminale expuse în Mein Kampf. Astfel s-a întâmplat că, cel puţin în România, unde afacerile marilor companii germane erau reprezentate de evrei – şi au rămas astfel, dar mascat, şi sub regimul Antonescu, cu nemţii în ţară – măsurile lui Carol II şi ale guvernului Goga-Cuza nu

loveau doar interesele economiei româneşti, dat şi interesele germane. Situaţia din România era doar un aspect secundar al unui fenomen mult mai amplu şi profund paradoxal: aşa cum notează în cartea sa în Zodia Satanei, Caro! Ştia că renaşterea Germaniei se făcuse cu bani evreieşti:„…Toată această chestiune s-a sfârşit printr-o finanţare a Germaniei de către City şi Wall Street”197. Doar dacă privim mandatul încredinţat guvernului Goga-Cuza prin prisma datelor furnizate de Institutul Central de Statistică – adică, numai 10 000 de evrei clandestini – putem înţelege decizia unui rege panicat, altfel condus de o camarilă minoritară etnic. Din păcate, nici acest argument nu rămâne în picioare, deoarece Carol II a dat, pe mandatul guvernului sau antisemit, un interviu ziarelor Epoque (05.01.1938) şi Daily Herald (10.01.1938), în care a anunţat opinia publică internaţionala că evreii clandestini sunt aproximativ un sfert de milion. Râmâne astfel în picioare teza sacrificării siguranţei civile a unui număr însemnat de evrei din România, pentru a putea asigura o apropiere tardivă de Germania. Calculul a fost, pur şi simplu, idiot.

Lămurind şi acest aspect, însemnările lui Carol II, legate de preliminariile loviturii de stat, se încheie. Să recapitulăm elementele tezei lui Carol II asupra evenimentelor: guvernul Tâtârescu greşeşte organizând alegeri libere, ticăloşia partidelor îl împiedică pe rege sa formeze un guvern constituţional şi ţara intră într-o criză din care nu mai putea fi scoasă decât printr-un regim personal, autoritar. Lucrurile nu sunt atât de simple.

Preliminariile crizei politice.

Anul 1937 era sfârşit de mandat constituţional (4 ani) pentru guvernul Gheorghe Tâtârescu. Cunoscut în lumea politica drept o slugă preaplecata a regelui, Gheorghe „Guta” Tâtârescu formase între 5 ianuarie 1933 şi 14 noiembrie 1937 trei guverne succesive, etichetate drept echipe personale ale regelui, sub acoperirea unui sprijin politic liberal. Aceasta opinie îşi avea sursa în faptul că cele

trei guverne suferiseră atât de multe remanieri, încât spiritul constituţional al modului de formare şi funcţionare a guvernului fusese încălcat pe ocolite. Primul guvern (5 ianuarie 1933-1 octombrie 1934) suferise şase remanieri; al doilea guvern (2 octombrie 1934-28 august 1936) cunoscuse şapte remanieri, iar al treilea guvern (29 august 1936-14 noiembrie 1937) alte şapte remanieri, între care cea din 23 februarie 1937 atinsese ministerele de forţa, al Apărării Naţionale, de Interne şi de Justiţie, în general, această perioadă a guvernării Tătârescu este privită ca moment al dezvoltării economice a statului român şi redresării parţiale a situaţiei sale financiare. Faptul ca am putut avea o guvernare de continuitate, pe baza unui program gândit de Constantin Argetoianu pentru eventualitatea unui regim autoritar şi aplicat de regele Carol II cu amendamente personale, a permis o anumită coerenţă economică şi a produs efecte pozitive până la nivelul de trai al omului simplu. De regula, atunci când se aminteşte traiul bun din perioada interbelica a României, la această perioadă se face referire. Conducerea Partidului Naţional Liberal aprecia politica economică a guvernării Tătârescu în termeni elogioşi: „Ajutat de elemente active şi dezinteresate ale Partidului, guvernarea d-lui Tătărescu a fost rodnică. S-a restabilit echilibrul bugetar, s-au făcut investiţii importante în şcoli, biserici, primării, sanatorii, spitale, căi de comunicaţii şi s-au pus în funcţiune instalaţii pentru apărarea ţării”198. Este perioada de vârf a activităţii marilor concerne industrial-financiare dominate de Malaxa şi Auschnit, a primelor investiţii sporite în înzestrarea şi dotarea Armatei, dar şi a marilor afaceri ilegale conduse de camarilă şi de rege. Dezvoltarea economică permite şi finanţarea substanţială a culturii, ştiinţei şi sportului199, în plan politic însă, manevrele cuplului executiv Carol-Tătârescu, inspirate de camarila condusă de Elena Lupescu, provocau neliniştea partidelor şi, în primul rând, a celor aflate în opoziţie, în toamna

anului 1937, fidele principiilor democratice ale alternanţei la Putere, ambele mari partide româneşti, PNL şi PNŢ, se pronunţau pentru o schimbare în favoarea revenirii ţărăniştilor la guvernare. Situaţia lor nu era însă atât de puternică încât să impună regelui o astfel de soluţie politică, fiind fragmentate deja în aripi adverse şi supuse unui bombardament permanent de intervenţii oculte din partea camarilei şi a regelui. Să nu uităm că guvernul fusese format cu un prim-ministru membru din rândul trei al Partidului Naţional Liberal, producând derută în rândurile liberalilor şi dificultăţi în apropierea dintre corpul solid tradiţional al partidului – „bâtrânii”, aşa-numita Grupare H, a tinerilor liberali, şi formaţiunea independentă a georgiştilor: „Partidul Naţional Liberal din această perioadă nu mai poseda însă nici puterea de influenţă şi nici unitatea ce o avusese în deceniul anterior, când în fruntea lui se aflase Ion I. C. Brâtianu. În conducerea partidului se manifestau disensiuni puternice, iar opţiunile preşedintelui Consiliului de Miniştri difereau în mare măsură de obiectivele conducerii tradiţionale a naţional-liberalilor. Divergenţele erau accentuate de faptul că în cabinet fuseseră cooptaţi, în general, liberali tineri, timp în care aparatul de conducere al Partidului Naţional Liberal continua să se afle în mâinile bâtrânilor”200. Oricum, atât la guvern, cât şi prin zona financiar-bancară controlată de partid, Partidul Naţional Liberal reprezenta atunci principala forţă a Dreptei democratice, dedicată capitalismului românesc şi, în parte, adică doar prin corpul partinic, parlamentarismului, în apropierea momentului de final constituţional al mandatului lui Tătârescu, C. I. C. Brâtianu se pronunţa pentru o venire a ţărăniştilor la putere, cu scopul de a nu slăbi sistemul democratic şi de a înfrâna pornirile autoritare ale lui Carol II: „După 4 ani de guvemământ, opinia publică doreşte schimbări. Ei i se pare totdeauna că o schimbare a conducerii Statului va fi folositoare. Ştiam acest lucru din timpul guvernărilor din

trecut şi de aceea am sfătuit pe domnul Tătârescu să se retragă şi să cedeze locul unui alt partid politic”.

Preşedintele PNL se înşela. Alegerile din 1937 vor demonstra că populaţia era în cea mai mare măsură dezinteresata şi dezamăgită de politică, nu mai reacţiona la principiile democratice ale alternanţei la putere şi prefera, într-o doză mai mică de 40, este adevărat, o guvernare autoritară sub mască democratică, o guvernare care le adusese un strop de bunăstare în buzunare. După şapte ani de domnie discreţională a lui Carol şi după ce presa a reuşit să-l convingă pe cetăţean că în spatele tuturor acţiunilor regale se află o camarilă condusă de „evreica” Elena Lupescu, încrederea opiniei publice în sistemul democratic românesc scăzuse alarmant, mai mult de un sfert din corpul electoral orientându-se către formaţiunile politice naţionaliste progermane. Raporturile reale ale naţiunii române cu regimul democratic aveau să fie sintetizate perfect de Archie Gibson, corespondentul lui The Times şi şef al rezidenţei Intelligence Service în România: „Aceasta situaţie în care se găseşte România astăzi 1942, n.a. derivă dintr-o succesiune de evenimente care îşi au originea în decăderea sistemului parlamentar. Obosiţi de convulsiile politice şi confuzionaţi de succesul regimurilor totalitare în Germania şi Italia, românii au renunţat de bună voie la libertăţile lor, acordând puteri nelimitate regelui Carol al II-lea prin plebiscitul din februarie 1938. În ora fatală care a lovit România în 1940, regele şi-a aplecat capul în faţa presiunii ruseşti, în timp ce un regim parlamentar, responsabil în faţa electoratului, n-ar fi făcut probabil acelaşi lucru. Cedarea Basarabiei şi Bucovinei a fost primul dintr-o serie de dezastre care a rupt coloana vertebrală a României şi a târât-o în alianţa cu Germania, o ţară cu care ea nu avea nimic în comun. Politicienii şi presa de partid sunt primii de blamat pentru compromiterea sistemului parlamentar şi pentru târârea populaţiei româneşti spre totalitarism, în Camera Deputaţilor şi chiar în Senat

reprezentanţii naţiunii n-au făcut altceva decât să se injurieze unul pe altul, iar uneori au ajuns la bătaie. Principala preocupare a presei a fost să proclame cu glas tare bănuiala de corupţie a miniştrilor, senatorilor şi deputaţilor. Parlamentul şi presa au reuşit să creeze o falsă imagine a administraţiilor succesive prin exagerarea defectelor unor persoane care, deşi departe de a fi ireproşabile, reuşiseră totuşi să facă ceva pentru ţara”202. Părerea unui observator străin obiectiv, şef al spionajului britanic în ţara noastră şi reprezentant al unui ziar de autoritate internaţională, trebuie cel puţin sa dea de gândit analiştilor perioadei interbelice.

Situaţia Partidului Naţional Ţărănesc era mult mai grea. Dacă, în cazul PNL-ului, disensiunile veneau din conflictul între generaţii, la PNŢ problemele erau de natură structurală. De la formarea sa, la 10 octombrie 1926, PNŢ a cunoscut două tendinţe distincte, mereu vizibile, cea socialist-agrariană şi cea regionalistă ardeleană, ambele însă fidele sistemului democratic. Chiar dacă au existat accente anticonstituţionale în fiecare grupare, le putem pune pe seama politicianismului, PNŢ înscriindu-se activ în jocul politic, chiar din primul său deceniu de existenţă. Popularitatea sa şi statutul de partid mare s-au datorat însă exclusiv programului demagogic stângist din perioada 1927-1929, program compus din largi promisiuni sociale, pe care apoi nu le-a putut onora. Eroarea făcută de Iuliu Maniu în iunie 1930 nu a produs consecinţe vizibile pe termen scurt, populaţia primind aducerea lui Carol II pe Tron cu speranţă. Nici eşecul tentativei lui Maniu de a înscrie domnia lui Carol II în sistemul democratic de partide nu a produs un tremur anxios în populaţie, regele fiind suficient de abil să obţină o sciziune în aripa ardeleană a PNŢ, aducându-l pe Alexandru Vaida-Voevod la putere în iunie 1932, încălcând astfel ierarhia partidului. După ce s-a umilit în octombrie 1932 la Sinaia, primind de la Carol II şi Elena Lupescu o guvernare de trei luni, Iuliu Maniu va

adopta o poziţie publică tranşantă împotriva camarilei, cu nominalizarea Elenei Lupescu, şi se va retrage din conducerea partidului, înconjurat de rudele şi adepţii săi fideli. După ce a fost de trei ori prim-ministru în numele PNŢ, Vaida-Voevod cade în 1933, pentru a fi aduşi, aşa cum am văzut, I. G. Duca şi liberalii. La începutul anului 1937, Partidul Naţional Ţărănesc cunoştea o aripa naţionalistă dizidentă, desprinsă în 1933 sub conducerea lui Vaida-Voevod şi regrupată în organizaţia minoră „Frontul Românesc", mai cunoştea o aripă manistă, adeptă a democraţiei clasice ieşite din principiul naţionalităţilor de la sfârşitul primului război mondial, şi corpul principal al partidului, dominat de socialist-agrarierii lui Mihaiache şi Madgearu. Dar şi în acest corp fragil al partidului se identificau trei tendinţe: promanistă, de rezistenţă anticarlistâ, stângistă de orientare socialist-comunistâ, şi centristă, formată din personalităţi relativ tinere, dar apropiate proiectelor autoritare ale regelui Carol II. Între acestea din urmă, Armând Călinescu era cel mai răsărit. Fârâmiţarea partidelor, prin specularea oportunismului unor politicieni, îi permitea lui Carol II să opereze combinaţii guvernamentale în care să poată infiltra oameni de încredere ai săi, cu misiunea de a aplica programul regal. În aceste condiţii, de cerc vicios al oligarhiei politice, în care combinaţiile se făceau cu mizâ închisă pentru partide şi cu mizâ deschisă pentru rege, deranja doar Mişcarea legionara, care se pronunţa violent împotriva unei stări de lucruri anormale. Pornind de Ia concepţiile sale antidemocratice – pe ideea că democraţia este un sistem evreiesc – Mişcarea legionară ataca sistemul democratic din România şi avea succes, deoarece slăbiciunile acestuia începuseră să devină extrem de vizibile. Codreanu arăta pseudodemo-craţia din România cu degetul şi le spunea adepţilor şi simpatizanţilor săi că aşa arată democraţia din întreaga lume. La fel va face şi propaganda lui Gobbels în timpul războiului, cu ajutorul unui silogism aberant: „Anglia

este o democraţie /Anglia bombardează Germania /Deci democraţia ucide copiii germani”.

Începutul anului 1937 a adus o accentuare a crizei din Partidul Naţional Ţărănesc. Ion Mihalache nu reuşea să obţină garanţii din partea regelui că la alegerile din toamnă va fi adus la putere partidul său, fără intervenţii oculte şi cuplaje ignobile, în timp ce Carol II se arătă tot mai mulţumit de guvernul Tătârescu, Mihalache îşi punea probleme de conducere, în ciuda zeflemelei cu care era tratat de majoritatea oamenilor politici, care nu vedeau „un izmenar pe scaunul lui Lascâr Catargiu”, în ciuda tendinţelor sale „revoluţionar” stâhgiste şi a felului grosolan în care acţiona uneori pe scena politică, Ion Mihalache a fost un om onest şi responsabil faţă de partidul său. El sesizase simpatia lui Carol pentru Armând Călinescu, tip energic şi brutal, şi vedea un avantaj pentru partid din această legătură. Lider al centriştilor şi, în repetate rânduri, subsecretar de stat la Interne, unde îşi formase o sursă de informaţii prin intermediul Siguranţei şi de unde acţionase violent împotriva Gărzii de Fier, Armând Călinescu a văzut în organizaţia lui Corneliu Zelea Codreanu un inamic de moarte. Dincolo de aspectele politice ale ostilităţii sale faţă de legionari, ostilitate care îl va califica în faţa camarilei, Armând Călinescu avea puternice resentimente personale faţă de Codreanu, mai ales după ce a aflat pe linie informativă că Mişcarea legionară l-a pus pe lista neagră. La jumătatea lunii ianuarie 1937, şeful serviciului de informaţii al Marelui Maestru al Marii Loji Naţionale, Jean Pangal, şeful masoneriei naţionale, l-a informat pe Călinescu de hotârârea legionarilor de a-l asasina în caz că este numit ministru de Interne în vreun guvern203. Avertismentul era foarte serios. Atunci când analizăm cu luciditate, fără părţi pris, ura manifestă arătată de Armând Călinescu faţă de legionari şi ura reciprocă a acestora, pornită de la brutalitatea şi excesul de zel cu care îi atacase Călinescu în

trecut, trebuie să luam în calcul şi considerentele de ordin personal. Armând Călinescu şi Comeliu Z. Codreanu se urau şi acest sentiment a funcţionat din plin asupra acţiunii, atât atunci când primul a primit ordin de la Carol să-l suprime pe Codreanu, cât şi atunci când legionarii şi-au răzbunat Căpitanul.

La sfârşitul anului 1936, grupul centrist al lui Armând Călinescu a căutat să provoace o dezbatere în partid pentru ca, pe baza unei reîntregiri parţiale, cu Vaida-Voevod, Partidul Naţional Ţărănesc să poată primi de la rege formarea viitorului guvern. Condiţia acestei înţelegeri era eliminarea lui luliu Maniu din partid, deoarece, pentru a se bucura de încrederea regelui, trebuia îndepărtat adversarul acestuia, pe subiect de moralitate. Ion Mihalache, preşedinte al partidului la acea data, ezita să-l excludă pe Maniu din mai multe motive: se afla sub influenţa personalităţii acestuia, dorea o venire la guvernare a PNŢ, dar fără condiţii – ceea ce iar îl apropia de poziţia lui Maniu – şi se temea de o compromitere a partidului, în cazul acceptării infiltrărilor tipice de oameni ai Palatului în guvernul său. Această problemă a plasării de oameni proprii ai lui Carol II în guverne nu avea doar un aspect imagologic negativ, ci înfăţişa şi unul practic, oamenii regelui – cum făcuse Armând Călinescu sub guvernul Vaida în 1933 – nu ascultau de prim-ministru, ci de Palat, adică de camarilă şi de rege. Prim-ministrul părea astfel o marionetă, un caraghioz, şi, daca era chiar preşedintele partidului aflat la guvernare – cum este uzanţa democraţiilor parlamentare – poziţia sa ridicolă se transfera asupra partidului său. Aşadar, rezistenţa lui Mihalache la tentaţiile formulei oferite de Carol II pornea de la calcule politice sănătoase. PNŢ nu-şi putea permite formula acceptata de PNL, ca un lider de rang inferior să conducă guvernul, iar partidul să facă o opoziţie de paradă, pentru că soliditatea internă a ţărăniştilor era extrem de fragilă. O astfel de situaţie l-ar fi readus rapid pe Maniu la

conducerea partidului, lucru pe care nu-l dorea niciunul din cei care aşteptau chemarea pentru formarea viitorului guvern. Pe linia planului regal de apropiere a lui Vaida de Mihalache, la 14 ianuarie 1937, prim-ministrul Tătărescu îl invită pe Armănd Călinescu la o conversaţie în care îi dezvăluie intenţia de a se retrage în toamnă, îi confirmă dorinţa regelui de a forma un guvern PNŢ Mihalache-Vaida, cu excluderea lui Maniu din partid, precum şi intenţia sa de a sta doi-trei ani în opoziţie pentru a prelua conducerea Partidului Naţional Liberal, întâlnirea a fost crucială pentru Armând Câlinescu, acesta orientându-şi gruparea centristă şi acţionând din acel moment numai pe linia acestui plan. El va manevra atât ca agent al regelui pe scena politică a ţării, cât şi ca trădător în interiorul partidului său. Pe fluidul aceluiaşi curs periculos în care intrase, Armând Câlinescu se va întâlni cu marea lichea a regimului carlist, prefectul Poliţiei Capitalei, Gavrilâ Marinescu, la începutul lui martie 1937. În această întrevedere confidenţială, ţinută acasă la Armând Câlinescu, prefectul poliţiei îl va anunţa pe liderul centrist că „are de gând sa suprime pe Codreanu şi vreo 30 gardişti principali. Şi-a format echipe de 200 puşcăriaşi, cu care va da lovitura într-o noapte. E convins că, dacă nu-i suprimă el pe ei, vor cădea el şi Rex regele, n.a. apoi, victime”204. Nu cunoaştem informaţii certe despre pregătirea unor asasinate de acest tip din partea Legiunii, deşi ele sunt credibile şi ca zvon, dar ştim sigur că în programul politic al partidului „Totul pentru Ţară” intra şi formula punctului 84 din Cărticica şefului de cuib: „A doua zi după victoria legionară se vă constitui Tribunalul Excepţional, care va chema în faţa lui şi va judeca pentru trădare de Patrie: a) Pe toţi jefuitorii banului public; b) Pe toţi cei ce-au primit mita, înlesnind afaceri; e) Pe toţi cei ce, călcând legile fundamentale ale ţârii, au persecutat, au închis, au lovit în legionari sau în familiile lor. Orice funcţie ar deţine, de la jandarm până la ministru, nimeni nu va scăpa acestei judecăţi. Prea şi-au imaginat aceşti domni că

Ţara Românească este moşia lor, că legile s-au făcut pentru ca sa le calce ei în picioare şi că noi suntem argaţii de pe această moşie, pe care să ne bată la spate cu biciul. Naţiunea română conştientă de drepturile ei va începe viaţa cea nouă prin opera de pedepsire legală. Acest ceas îl aşteptăm şi răbdâm". Este clar că o eventuală venire la putere prin alegeri libere în 1937 a Mişcării legionare ar fi produs o decimare pe cale juridică a majorităţii clasei politice româneşti. Câţi nu jefuiserâ banul public, nu primiseră mită, nu câlcaserâ drepturi constituţionale ale cetăţenilor? În ce priveşte agresiunile la adresa partidului Garda de Fier, Armând Călinescu şi Gavrilâ Marinescu erau, probabil, capi de listă. Trecând însă în planul realităţii şi având în vedere că şi Justiţia era coruptă, punerea în practică a programului legionar de apel la pedeapsa cu moartea pe cale juridică s-ar fi blocat undeva, unde interesele politice se combinau cu interesele economice. Mai rămânea aşadar calea asasinatului pe listă neagră, cu un număr restrâns de vinovaţi pentru abuzuri grave, unde prioritare erau cele împotriva Legiunii. Acest asasinat s-a produs în noaptea de 26 spre 27 noiembrie 1940, la închisoarea Jilava. Este important de subliniat aici că demnitarii asasinaţi la Jilava – între care şi Gavrilă Marinescu – urmau să fie judecaţi de regimul Ion Antonescu „pentru acţiuni antilegionare în timpul lui Carol al II-lea". Răzbunarea n-a mai avut răbdare şi nici bază juridică.

Totodată, intenţia de a-l suprima pe rege, ca şi dorinţa de a o omorî pe Elena Lupescu, porneau de la ideea ca, în spatele demnitarilor asasini, se afla cuplul de la Palat, prin ordine directe, în aceeaşi întrevedere confidenţială, Gavrilâ Marinescu îi va reproduce lui Armând Călinescu şi dialogul următor cu Carol:„…Ceea ce se putea odată vindeca cu o cataplasmâ, acum va trebui tratat cu bisturiul. Deci, vor trebui câţiva suprimaţi. Rfegele a întrebat dacă e posibil în fapt. A mai spus aceasta în trecut Rex, dar atunci s-a opus"205. Informaţia principală, cea privind pregătirea de

către Gavrilâ Marinescu a 200 de puşcăriaşi cu care să-i asasineze pe liderii legionari, este confirmată în jurnalul lui Carol II, la data de 12 martie: „Spre seară l-am chemat pe Gavrilâ, pe chestiunea ştirilor de la H (ai) d (u) e. Dă asigurări că este cu ochii în patru, îi lipsesc însă banii necesari de la O rdinea. P ublicâ. Voiu interveni. Are vreo 200 de oameni gata la nevoie”206. Haiduc era numele codificat al principesei Lucia Caragea. Ea îl informase cu o seară înainte pe Carol că Mişcarea legionară pregătea o lovitură de stat până la sfârşitul lunii martie şi că, dacă nu va reuşi, va declanşa o serie de asasinate. Informaţia era neserioasă, Codreanu declarând în repetate rânduri şi publicând în manifestele sale că Mişcarea legionară respinge apelul la lovitură de stat: „Noi nu lucrăm pe plan prezent. Lucrăm pe planul viitor. N-am cerut şi nu cerem guvernul. Mai mult: nici nu ne interesează cine vine la guvern. Ne este absolut indiferent. Pe noi ne interesează România de mâine, luând, se înţelege, parte într-o anumită proporţie – pentru şcoala noastră – la toate activităţile prezentului: parlament, ziaristică, ştiinţă, artă, etcacest adevăr înlătură şi minciuna, ce ni se pune obişnuit în sarcină în asemenea ocazie, că am urmări o lovitură de stat. Lovitura de stat presupune voinţa de-a guverna acum”207. Tactica de aşteptare a lui Corneliu Z. Codreanu se sprijinea pe credinţa că evoluţia Germaniei în balanţa puterilor europene va duce la o victorie naţionalistă pe continent, România intrând într-o zodie favorabilă preluării puterii de către Mişcare legionară. Carol, Lupescu şi ceilalţi nu mai aveau unde sa scape.

În mod paradoxal, dar numai aparent, în adoptarea tacticii aşteptării – care, tocmai prin pasivitate, producea isterie la Palat – Corneliu Z. Codreanu se întâlnea pe aceeaşi undă cu luliu Maniu, chiar dacă acesta credea că în Europa va învinge democraţia. Cei doi lideri politici aveau astfel o bază comună în credinţa că timpul şi evenimentele externe vor conduce la căderea regimului carlist. Îi despărţea un

amănunt: dacă liderul legionar adopta nonintervenţia dintr-o credinţă mistică, luliu Maniu o făcea din calcul politic, în acest calcul intra şi folosirea Mişcării legionare ca factor de presiune asupra camarilei şi regelui. Felul în care a intrat Corneliu Z. Codreanu în legătură cu luliu Maniu este foarte legat de agitaţia de la începutul lunii martie 1937, agitaţie prezentă în toate jurnalele râmase de la principalii actori ai evenimentelor. Ea îşi are originea, după toate probabilităţile, într-o întâlnire secretă a lui Carol II cu Corneliu Zelea Codreanu. Informaţia ne vine prin intermediul memoriilor lui Zaharia Boilă. Acesta a fost contactat la sfârşitul lunii februarie (cu puţin înainte de l martie 1937, dată la care, seara, Gavrilă Marinescu provoacă întâlnirea confidenţială cu Armând Călinescu şi îi dezvăluie planul de asasinare a capilor Mişcării legionare), de către un curier al lui Codreanu. Acesta îi comunică lui Zaharia Boilă că liderul legionar doreşte o întâlnire secretă cu el. Boilâ acceptă ca întâlnirea să aibă loc în casa inginerului legionar Eugen Ionică, doctor în ştiinţe fizico-chimice la Paris, în ziua de 11 martie 1937 (este ziua în care Carol II îşi notează în jurnal informaţia primită de la agentul Haiduc). Codreanu îi cere lui Zaharia Boilă să-i organizeze o întâlnire secretă cu Maniu, dar ruda acestuia îl informează că Maniu este de patru zile la Viena şi apoi urmează să plece pentru mult timp în Franţa. Iritat de faptul că serviciul său de informaţii nu a funcţionat, Codreanu îi va solicita lui Boilâ gestul unui comision epistolar, Căpitanul dorind să-i trimită lui Maniu o scrisoare cu un conţinut extrem de important. Zaharia Boilă îi recomandă folosirea lui Aurel Leucuţia, care urma să plece peste două zile la Viena şi râmânea apoi tot timpul cu Maniu. În sfârşit, presat de un anume pericol, Corneliu Z. Codreanu îi destâinuie lui Zaharia Boilâ motivul cererii sale. Acesta îi solicită permisiunea să ia notiţe, astfel că relatarea următorului dialog conţine pe fond premisa veridicităţii: „(Codreanu): Pe mine m-a condamnat la moarte regele

Carol II. (O clipă l-am privit uluit şi am avut impresia că halucinez).

(Boila): Pe dv? Regele Carol II? E de necrezut.

(Codreanu): Şi totuşi aşa este. Am informaţii din cea mai bună sursă, asupra căreia nu încape nici o îndoială sau bănuială.

(Boila): Iertaţi-mă, dar lumea, mai ales în urma evenimentelor din vara trecută, şi-a câştigat convingerea că între regele Carol şi mişcarea legionară există cele mai bune raporturi…

(Codreanu): O fi aşa, dar – între timp – s-au întâmplat lucruri despre care lumea nu ştie şi d-tale ţi le spun, deşi sunt strict confidenţiale, dar trebuie să Ie transmiţi lui Maniu, căci numai astfel se explică înverşunata lui duşmănie faţă de mine. Mai acum câteva sâptămâni am fost chemat în audienţă la rege. Ea a avut loc noaptea, într-o casă particulară. (Probabil la Malaxa). Regele mi-a spus înainte de toate că simpatizează mult Mişcarea noastră şi că are de gând să demită guvernul, să instaureze o guvernare absolutistă, personală, bazată pe Mişcarea legionară. Regele mi-a cerut să-l proclam «căpitanul mişcării», eu voi fi locotenentul său şi mă va numi şeful guvernului. I-am răspuns că sunt încântat de bunăvoinţa lui cu privire la Mişcarea noastră şi că sunt extrem de măgulit de aprecierile sale favorabile, chiar exagerate, pe care le-a exprimat faţă de persoana mea, dar că totuşi nu pot să-i primesc oferta. Socot că nu sunt suficiente elanul şi disciplina pentru a ne asuma răspunderea guvernării, că noi nu suntem încă pregătiţi, că nu avem experienţă, iar în ceea ce priveşte chestiunea şefiei, noi considerăm pe regele ca un factor sus pus, arbitru peste noi toţi, dar nu-l putem considera un şef de Mişcare sau partid, că legionarii mi-au jurat numai mie credinţă şi nu altuia, că această credinţă, acest ataşament nu poate forma obiect de traficare politică. Carol II a încercat să mă convingă că văd greşit lucrurile,

dar deşi mi-a vorbit mult, aducând argumente în menţinerea tezei sale, nu m-a putut convinge.

(Boila): Acum vă înţeleg perfect şi cred că într-adevăr regele v-a devenit un duşman neîmpăcat. L-aţi combătut în gândirea sa cea mai intimă şi v-aţi pus deacurmezişul planurilor sale secrete. Totuşi, nu cred că ar îndrăzni să recurgă la o sancţiune extremă. Doar Maniu a făcut acelaşi lucru şi cred că Dv. cu organizaţia legionară sunteţi pus la adăpost.

(Codreanu): Să nu crezi. Maniu, da, este duşmanul lui, dar numai un duşman. Pe când pe mine mă consideră rival. Regele crede sau presupune că noi, legionarii, suntem pentru un regim fascist, ca şi el în definitiv. Două săbii nu încap într-o teacă. Cât timp mişcarea noastră va exista şi se va dezvolta, nu poate fi vorba de înscăunarea dictaturii regale. Deci, înlăturarea, nu atât a Mişcării, cât a mea personală, devine indispensabilă.

(Boilâ): Şi legionarii vor admite aşa ceva? Vor tolera ca regele Carol sa vă extermine, fără nici o vorbă?

(Codreanu): Băieţii sunt buni, disciplinaţi şi ţin la mine. Sunt sigur că m-ar răzbuna, dar de acuma însă, în public, nu pot vorbi deschis despre această problemă. Carol II însă sperase că împotriva mea şi împotriva noastră va avea toată opinia publică aşa-zisă «democratică» din Occident, fireşte pe comunişti, toţi oamenii de stânga şi bineînţeles partidele politice de la noi, care abia aşteaptă să scape de un concurent periculos. Tocmai ţinând seama de aceste considerente, vreau să mă aliez cu Maniu. Cred că dacă regele ne ştie aliaţi nu va îndrăzni să se atingă de noi.

(Boila): O alianţă cu Maniu’?

(Codreanu): Da, ştiu că merge greu. Atât în Mişcare, cât şi dl. Maniu în partidul d-sale va întâmpina mari obstacole, între noi doi sunt deosebiri enorme de ordin tactic şi ideologic. Totuşi, pe o chestiune ne întâlnim: în lupta contra regelui Carol II.

(Boila): Dv. uitaţi un lucru: Maniu nu mai este şeful partidului. Şeful este Mihalache, pe care dv. l-aţi condamnat la moarte, ca şi pe Madgearu, care este secretarul general al partidului. L-aţi condamnat şi pe Titulescu, cu care Maniu este perfect solidar.

(Codreanu): Condamnările acestea nu au decât sens teoretic sau, dacă voiţi, simbolic. Dar altfel, asupra lor vom putea reveni.

(Boila): Şi vă rog să nu uitaţi că nu toţi fruntaşii din partid sunt de acord să ducă lupta contra regelui, alături de Maniu. Doar tocmai pe acest punct s-a produs şi sciziunea în partid şi a părăsit Maniu şefia.

(Codreanu): Toate acestea le ştiu, dar mai ştiu că opinia publică din partid este alăturea de Maniu, care nu va renunţa la atitudinea lui. Şi atunci, o tovărăşie cu mine ar fi, cred, utilă. De altfel eu, fiind pregătit pentru orice eventualitate, am lăsat un testament politic, scriind acolo:… Dacă nu voi mai fi, mergeţi la Maniu, care e singurul în stare să mă răzbune» „21-

Zaharia Boilă s-a ţinut de cuvânt şi a trimis în scris lui Maniu, la Viena, conţinutul convorbirii cu Corneliu Z. Codreanu. Răspunsul ar fi venit însă peste trei luni, când Boilâ s-a întâlnit cu Maniu la Karlsbad: „Comunica lui Codreanu că acum nu ne putem întâlni. Chestiunea nu este actuală. Dar la toamnă situaţia se va schimba radical şi atuncea ne putem vedea”209. Boilă l-a văzut din nou pe Codreanu la Predeal, iar acesta a acceptat înţelegerea: „Perfect. Eu văd situaţia la fel şi sunt mulţumit”. Textul lui Zaharia Boilă conţine o inadvertenţă care demonstrează că, fiind vorba de Memorii, şi nu de un jurnal cu consemnări la zi, a introdus în redactare atât alteri-tatea informaţiei, generată de factorului timp, cât şi schematismul unor formule de partid. Cu toate acestea, o curăţire a textului de paraziţii memoriei ne-ar putea ajuta să extragem mica necon-cordanţâ pentru a salva conţinutul excepţional al sursei, într-un singur loc se simte distanţa între eveniment

şi consemnare: perioada de trei luni care ar fi trecut de la transmiterea mesajului către Maniu şi până la răspunsul său de la Karlsbad. Această perioadă presupune intervalul dintre jumătatea lui martie şi jumătatea lui iunie, or, de la jumătatea lui martie, aşa cum ne informează Armând Călinescu în jurnalul său, luliu Maniu se întorsese la Bâdâcin. În plus, Maniu a participat la congresul PNŢ din 3-5 aprilie de la Bucureşti. Este imposibil ca Zaharia Boilâ să nu-l fi abordat pe Maniu asupra unui răspuns pentru Codreanu. În momentul în care studiem cu atenţie însemnările lui Constantin Argetoianu vom constata însă că în ziua de 30 martie 1937 se găsesc informaţii preţioase despre înţelegerea Codreanu-Maniu. Mai întâi, Kalman Blumenfeld afirmă că Zaharia Boilâ i-a încredinţat secretul întâlnirii sale cu Codreanu din 11 martie (ceea ce ne confirmă şi nouă veridicitatea evenimentului), apoi este reprodusă reacţia regelui într-o întrevedere cu ambasadorul Franţei, Thierry: „Poftim, a spus regele, acum domnii de la Garda de Fier s-au unit şi cu Maniu!”210 O altă confirmare vine de la fostul preşedinte al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români, care precizează că la 12 aprilie 1937 a avut loc o întâlnire între luliu Maniu şi legionari, în prezenţa lui Zaharia Boilâ, în casa Bianu din Cluj. „Implorăm pe luliu Maniu să reintre în viaţa publică” – îşi aminteşte preşedintele UNSCR. „luliu Maniu ne-a vorbit 4 ore.”211 Aşadar, Zaharia Boilâ a scris greşit în memorii intervalul de trei luni, în loc de trei săptămâni, sau a ascuns o întrevedere secretă în ţară a lui Maniu cu Codreanu în care cei doi s-au înţeles asupra pactului electoral din toamnă. Această din urma ipoteza este mai plauzibilă.

Revenind la subiectul analizei noastre – preliminariile şi argumentele lui Carol II pentru darea loviturii de stat – trebuie să ne oprim asupra câtorva teme conţinute de stenograma întrevederii Codreanu-Boilâ.

Tonul lui Codreanu denotă o anumită teamă personală, sentiment care l-a determinat să caute o apropiere de

Maniu, din dialogul său cu nepotul acestuia lipsind considerentele de ordin politic, electoral sau elementele de calcul doctrinar şi ideologic. Este de presupus că, în acest stadiu al conflictului cu regele, Codreanu vedea doar o eliminare a sa, nu o exterminare a întregii elite legionare – cum plănuiau Gavrilă Marinescu şi Armând Călinescu – astfel că înţelegea să-şi pună Mişcarea şi partidul la adăpostul unei formaţiuni politice care să-i permită supravieţuirea. Presupusul „Testament politic" al lui Codreanu a ieşit la iveală abia în 1946, în timpul procesului mareşalului Ion Antonescu, cu ocazia interogatoriului şefului SSI, Eugen Cristescu: „Eu am avut mulţi informatori în Mişcarea Legionară, şi informatori adânci, care mi-au spus că testamentul lui Horia Sima (sic!), nescris, este următorul: «După mine urmează, spune Horia Sima, inginerul Clime». Preşedintele Tribunalului: Codreanu, nu Sima! Eugen Cristescu:

Spune Codreanu: urmează inginerul Clime. După aceea venea încă o listă de 13 inşi. Dacă toţi aceştia cad, atunci să vină Horia Sima. Era o contestare…, contestaţie, dacă este dreptul lui Horia Sima sau dacă este dreptul lui Radu Mironovici, fiindcă era un lucru care nu se ştia decât de câţiva intimi ai lui Codreanu. Nu interesează aceasta. Interesează faptul că Horia Sima a spus: «că dacă toată această listă va cădea, atuncea Legiunea să se adreseze lui luliu Maniu» „ 212.

Este fundamentală pentru înţelegerea motivaţiei celei mai intime a loviturii de stat carliste opinia comună a lui Codreanu şi Zaharia Boilă că regele are un proiect de instituire a unui regim autoritar după modelul fascist, mussolinian. Reamintesc că acest model se sprijinea pe centralismul statal condus de un lider autoritar, deasupra unui partid unic de orientare economică socialistă (etatistâ), şi că am arătat în capitolul precedent înclinaţia lui Carol II pentru acest model. Rezultatele economice spectaculoase obţinute de Mussolini în Italia îi făceau pe

mulţi să privească favorabil un astfel de model. Codreanu îi va sugera lui Boilâ că, în fapt, Carol II crede ca şi Mişcarea legionară doreşte acelaşi lucru, ceea ce ar fi inexact – probabil pe considerentele de natură mistic-creştină – motiv pentru care, cât există Mişcarea legionară, regele nu poate instaura dictatura regală.

Codreanu confirmă existenţa unui plan de represalii legionare în cazul suprimării sale şi trimite în derizoriu aşa-numita „listă neagră" a politicienilor condamnaţi de Mişcarea legionară. Detaliul acesta ne permite să credem că, în 1937, Comeliu Z. Codreanu se maturizase politic şi începuse să joace pe scena politică a ţării cu un proiect propriu, astfel încât îşi permitea să observe că Legiunea nu este pregătită pentru guvernare, că tactica aşteptării era cea mai bună

212 Marcel-Dumitru Ciucâ, Procesul mareşalului Antonescu. Documente, voi. I, Ed. Saeculum şi Europa Nova, Bucureşti, 1995, p. 336. (Confuzia permanenta între Horia Sima şi Corneliu Z. Codreanu din depoziţia lui Eugen Cristescu vine din faptul că primise informaţia asupra Testamentului politic al Căpitanului chiar prin intermediul agentului său infiltrat în Mişcare, Horia Sima.) şi că, pentru a atrage electorat nemulţumit de situaţia ţârii, trebuie să îi ofere acestuia iluzia brutală a unei viitoare pedepsiri a politicienilor corupţi. Altfel spus, Codreanu le oferea cetăţenilor nişte vinovaţi pentru toate anxietâţile lor existenţiale: evreii, pe de o parte, şi plutocraţia românească, pe de altă parte.

Dar ce motivaţii atât de puternice avea regele Carol II, încât să iniţieze o întâlnire secretă cu Comeliu Zelea Codreanu în primăvara anului 1937'? Pe cât de riscantă a fost acţiunea, pe atât de important trebuie să fi fost şi scopul ei. Oricât am încerca să intrăm în meandrele jocului politic făcut de Carol II, cunoscându-i scopul final şi metodele, tot ne va fi greu să credem că regele a putut concepe o numire a sa drept „căpitan" al Legiunii şi o

cedare a acestei poziţii din partea lui Codreanu, în schimbul funcţiei de prim-ministru. Scenariul acesta nu i se potriveşte lui Codreanu, dar nici lui Carol. Trebuie să fi existat o motivaţie mult mai puternică şi credem că aceasta a fost panica, în luna februarie se petrecuse un fapt care schimbase complet optica regelui despre Mişcarea legionară şi-l umpluse de spaimă. De unde până atunci credea că legionarii sunt o grupare clandestină minoră, iar Comeliu Z. Codreanu un mediocru agent german, imaginea publică a Mişcării legionare se modifică în februarie 1937 radical.

La 13 ianuarie 1937 mor pe frontul anticomunist din Spania, în localitatea Majadahonda, comandanţii legionari Ion I. Moţa şi Vasile Marin. Mişcarea legionară intră în doliu şi hotărăşte să organizeze un fel de funeralii naţionale în memoria primilor luptători căzuţi în lupta împotriva comunismului. Pentru aceasta, sunt pregătite două vagoane speciale cu sicriele celor doi, care sunt ataşate unor trenuri ce urmau ruta prin Germania. La Berlin, trupurile lui Moţa şi Marin sunt expuse într-o capelă şi prin faţa catafalcului defilează trupe SA şi SS, precum şi oficialităţi germane, italiene şi falangist spaniole. Trenul special intră pe teritoriul României pe la Cernăuţi. Constantin Argetoianu va nota în acest moment: „O lume imensă la gară şi împrejur, se vorbeşte de 150 000 de oameni. La sosirea trenului, 50 000 de oameni au îngenunchiat şi au început să cânte. Mii de luminări pe peron, care au fost apoi înfipte pe vagoanele trenului mortuar, în Bucovina, Garda de Fier a prins”213. Observaţia finală a lui Argetoianu arată că nici el nu-şi imagina ce avea să urmeze la Bucureşti. Aducerea trupurilor celor doi legionari scoate în stradă o mulţime „enormă” – cum avea să noteze de mai multe ori tot Argetoianu – versiunile oscilând între 200 000 şi 500 000 de oameni. La înmormântarea lor au oficiat mitropolitul Ardealului, Nicolae Bălan, mitropolitul Basarabiei, Gurie, şi episcopul Vartolomeu al Râmnicului, împreună cu 200 de

preoţi. La ceremonii au participat ambasadorii Germaniei, Italiei, Japoniei şi Iugoslaviei, reprezentanţi oficiali ai Poloniei şi ai guvernului spaniol franchist, ceea ce, din punctul de vedere al ambasadorilor, a reprezentat o încălcare a normelor diplomatice şi o intervenţie în treburile interne ale statului. Practic, a fost o demonstraţie de forţă din partea Mişcării legionare şi un prim semnal politic dat de Germania şi Italia României carliste. Despre modul cum s-a desfăşurat acţiunea legionară pe bulevardele Capitalei, Argetoianu consemnează: „Toţi cei care au văzut-o au găsit-o însă impunătoare, şi au fost adânc impresionaţi mai ales de disciplina morală concretizată în aspectul miilor de tineri care au defilat”214. De unde presa îi prezenta ca pe un grup de derbedei şi anarhişti, detaşamentele perfect aliniate şi echipate impecabil cu cămăşi verzi cu diagonală, dar mai ales deplasarea lor ordonată, deşi erau în număr foarte mare, au avut un impact major asupra populaţiei bucureştene. Carol II a urmărit defilarea legionară de la fereastra unui imobil din Bulevardul „Ion C. Brătianu”, împreună cu Ernest Urdâreanu şi Mihail Manoilescu, „care dădea explicaţii şi răspundea la întrebări în calitatea sa de protector al Mişcării legionare”215. Ca detaliu necunoscut sau numai folosit diversionist, formaţiunile Mişcării legionare nu erau organizate astfel după modelul fascist sau nazist, ci după modelul Armatei române, Codreanu – fost elev la Mănăstirea Dealu – folosind intenţionat tipul de organizare şi instrucţia de front ale instituţiei noastre militare. Tocmai aceste aspecte de ordine şi disciplină, impactul lor asupra cetăţenilor, precum şi solidaritatea afişată de Germania şi Italia, au născut panica în rândurile camarilei. Ambasadorul României la Varşovia, Duiliu Zamfirescu, autorul lui Tănase Scatiul, avea să-i spună lui Argetoianu: „N-am nici o legătură specială cu Zelea Codreanu, dar sunt în măsură să ştiu ce vor şi ce plănuiesc. N-au nici o intenţie să ucidă nici pe d-na Lupescu, nici pe

rege, nici pe altcineva din preajma lor. Ştiu că au fost în panică la Palat şi că prostiile lui Tătărescu şi ale lui luca n-au fost decât repercuţiunile acestei panici”216. „Prostiile” prim-ministrului Tătărescu şi ale ministrului de Interne, Dumitru luca, erau intervenţiile pe care le avuseseră aceştia, împreună cu Armând Călinescu, în Parlament, protestând împotriva prezenţei ambasadorilor la ceremoniile legionare. Pe cât de îndreptăţită era poziţia demnitarilor români, pe atât de grosolană şi ofensatoare a fost intervenţia lor. Armând Călinescu – înscris deja pe drumul morţii sale tragice – va folosi cuvinte ca „blam”, „înfrâhgere”, „precedent periculos pentru ziua de mâine”, „umilinţi”, „a coborât demnitatea guvernului în fapt”217. Atât Hitler, cât şi Mussolini nu s-au lăsat impresionaţi de protestele guvernului României, fâcând doar mici gesturi de nemulţumire pe plan comercial. Carol II şi camarila s-au speriat şi mai tare, deoarece „din totalul exportului nostru de circa 11 miliarde, 5 şi l /2 sunt absorbite de Germania şi Italia”218. Argetoianu nota ironic: „Căci trebuie să fie cineva tâmpit să creadă că o ţară care a îngenunchiat Anglia în prestigiul ei mondial, care şi-a bătut joc de Franţa, rupându-i în nas clauzele cele mai esenţiale ale tratatului ce-i asigura paza graniţelor, că o ţară care de doi ani nu cunoaşte decât succese în toate ciocnirile cu cele mai mari Puteri ale lumii, era să se plece îh faţa României!”21

Dar la 15 februarie 1937 se mai petrecuse un fapt pe care opinia publică nu-l cunoscuse în dimensiunile sale reale, dar pe care Carol II şi oamenii săi de încredere îl aflaseră în detaliu, în dimineaţa acelei zile, la 48 de ore de la înmormântarea lui Moţa şi Marin, un grup de legionari îmbarcaţi în două camioane s-a deplasat la închisoarea Văcăreşti, unde a încercat să forţeze intrarea pentru a-i elibera pe deţinuţii legionari. Garda penitenciarului s-a opus şi legionarii au intrat în negocieri cu directorul. Astfel, cu toate că era ora 4 a.în., legionarii au primit aprobarea să îşi decoreze confraţii cu o decoraţie iniţiată de Căpitan:

„Deţinuţii gardişti, împreună cu camarazii lor din camioane au fost aşezaţi în curtea penitenciarului, într-un «careu» înconjurat de toate părţile de trupă, care forma astfel un al doilea «careu» în jurul celui dintâi. Un preot – venit şi el cu camioanele – a spus o scurtă rugăciune, apoi gardiştii toţi s-au pus în genunchi, şi cei deţinuţi au primit însemnele decoraţiei, în momentul în care gardiştii s-au pus în genunchi, au îngenunchiat şi toţi soldaţii şi ofiţerii. Pare că această solidaritate a Armatei cu gardiştii a speriat grozav stăpânirea f…”220.

O altă manevră inteligenta a lui Codreanu întărea şi mai mult panica Palatului. Căpitanul înfiinţase în octombrie 1936 Corpul Muncitoresc Legionar (CML), organizaţie menită să lărgească baza de mase a Mişcării legionare în vechea direcţie doctrinară încercată de Codreanu la Iaşi, în 1919. Un participant direct la acţiunile Mişcării legionare din acea perioadă, îşi aminteşte: „Odată, în timpul unei şedinţe de conducere, inginerul Clime, şeful suprem al Corpului Muncitoresc Legionar, ne-a prezentat un plan al Bucureştilor, cu dezvoltarea organizaţiilor muncitoreşti şi creşterea lor cronologică, ilustrată într-o grafica cu culori diferite. Cea mai puternică organizaţie era la STB (Societatea de Transport Buc.), care, numai ea singură, avea peste l 000 de membri. Şi organizaţia Uzinei Metalurgice Malaxa, sub conducerea lui Smadea, era foarte puternică şi cuprindea aproximativ 15 din întregul personal”221. Gheorghe Clime era adeptul atragerii muncitorilor comunişti în organizaţiile CML, pe ideea că aceştia sunt iluzionaţi şi înşelaţi de celulele bolşevice din uzine (mai ales de la Atelierele Griviţa) şi că pot găsi în Mişcarea legionară acelaşi front antiburghez. Corneliu Z. Codreanu s-a opus, considerând că natura atee a comuniştilor este incompatibilă cu ideologia fundamentală a Legiunii, dar opoziţia sa nu a atins nivelul de jos al procesului, începutul anului 1937 marcând şi primele intrări masive de muncitori comunişti în structurile

organizaţiei bucureştene a CML. Acest fenomen – care dăduse primele semnale chiar în timpul procesiunilor legate de înmormântarea lui Moţa şi Marin – avea să-i trezească lui Carol II un nou semnal de alarmă. El ne confirmă peste timp şi ipoteza rivalităţii dintre rege şi şeful Mişcării legionare pentru controlul aceleiaşi baze doctrinare şi sociale necesare unei guvernări de tip fascist mussolinian.

Iată aşadar câteva argumente serioase pentru a explica panica în care intrase Carol II şi resorturile care l-au împins spre o tentativă de înţelegere cu Codreanu. Întâlnirea trebuie să fi avut loc înainte de 26 februarie 1937, în casa lui Nicolae Malaxa din Parcul Bonaparte, pentru că la această dată Codreanu dă o circulară care pare perfect legată de conţinutul discuţiei sale cu regele: „CIRCULARA Nr. 58

Către şefii de Regiuni.

Rog comunicaţi legionarilor: în urma înmormântării mucenicilor Moţa şi Marin, autorităţile s-au speriat, dar nu din cauza dezordinei, ci din cauza ordinei, în adevăr impresionantă, care a domnit tot timpul.

Acum circulă zvonul că autorităţile ar voi să provoace cu orice chip, împrăştiind vestea că se pune la cale un complot legionar, că se vor face percheziţii şi arestări, căutându-se cămăşi verzi şi arme prin casele legionarilor.

Se poate ca aceasta să fie numai simple zvonuri de cafenea. Totuşi, eu am obligaţia să atrag atenţia legionarilor.

Niciodată Mişcarea legionara, pentru a birui, nu va recurge la IDEEA DE COMPLOT sau LOVITURĂ DE STAT.

Consider aceasta ca o prostie.

Mişcarea legionară nu poate birui decât o dată cu desâvârşirea unui proces interior de conştiinţă a naţiunii Române. Când acest proces va cuprinde pe majoritatea Românilor, şi se va desâvârşi, biruinţa va veni atunci automat, fără comploturi şi fără lovituri de stat.

Biruinţa pe care noi o aşteptăm în modul acesta, este atât de mare, atât de luminoasă, încât niciodată nu vom admite ca ea să fie înlocuită cu o biruinţă ieftină şi trecătoare, născută din complot sau lovitură de stat.

Bucureşti, 26 februarie 1937.”222

Duminică, 28 februarie 1937, imediat ce s-a întors în Bucureşti de la Sinaia, regele Carol II l-a chemat pe Gavrilă Marinescu şi „i-a spus că s-a convins de primejdia Gărzii de Fier şi de necesitatea represiunii”223. De la această dată putem vorbi de o linie dreaptă a pregătirilor pentru lovitura de stat a lui Carol II şi, foarte clar din perspectiva mărturiilor, de trasarea dârei sângeroase a unor evenimente istorice, care se vor scurge în continuare cu viteză: asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu şi a altor peste 250 de legionari în 1938; asasinarea lui Armând Călinescu în 1939; asasinarea a 292 de legionari, ca răzbunare pentru moartea lui A. Călinescu; asasinarea demnitarilor şi militarilor de la Jilava din 1940; „rebeliunea legionară”.

Indiferent ce opinii avem despre Mişcarea legionara, suntem nevoiţi sa recunoaştem ca plănuirea unui asasinat de o asemenea amploare – a lui Corneliu Codreanu şi a altor 30 de lideri ai unei formaţiuni politice româneşti – reprezintă un act de terorism de stat, care transfera asupra iniţiatorilor cunoscuţi: regele Carol II, Armând Călinescu şi Gabriel Marinescu calitatea de criminali, cu circumstanţe agravante prin natura funcţiilor lor publice. Actul de terorism iniţiat de conducerea statului pune foarte serios în discuţie dreptul Mişcării legionare la legitimă apărare.

Ca o notă distinctă, generalul Ion Antonescu a fost parte a complotului politic care viza lovitura de stat, fiind implicat în negocieri şi avizat din timp, motiv pentru care a fost numit în guvernul Goga-Cuza, dar s-a opus asasinării liderilor legionari. Pentru această atitudine, a fost destituit din guvern şi exilat. Aceeaşi poziţie o avea şi inginerul Ion Gigurtu. Tot din aceleaşi motive, Antonescu nu a mişcat nici un deget în ’40, atunci când legionarii pregăteau

răzbunarea de la Jilava şi a afirmat că acolo a pierit scursura vieţii politice româneşti.

Antonescu, omul autorităţii depline în 1940, cunoştea dedesubturile acestei afaceri întunecate.

Manevre de culise.

Dacă liberalii priveau cu oarecare resemnare plecarea de la guvern, în interiorul Partidului Naţional Ţărănesc criza se accentua. Lui Ion Mihalache îi era imposibil să accepte o apropiere de Vaida, din cauza accentuării faliei între tendinţele ideologice pe care le slujeau: Vaida se depărta tot mai mult spre Dreapta naţionalistă, iar Mihalache, în absenţa factorului ponderator Maniu, aluneca tot mai accentuat spre Stânga socialistă, Madgearu formulând în această perioadă partea de aberaţii economice prosovietice a operei sale, iar doctorul Lupu fiind suspectat chiar de spionaj în favoarea URSS. Carol II avea nevoie tocmai de naţionalismul lui Vaida, pentru a înlocui cu ceva partea scenei politice pe care se instalase solid Mişcarea legionară şi pentru a exercita un control indirect asupra acesteia, cum mai făcuse Vaida în 1933. Reamintim aici că atribuirea în epocă a poziţiei de Dreapta extremistă Mişcării legionare se făcea exclusiv datorită atitudinii sale antisemite, ceea nu corespunde principiilor doctrinare ale Dreptei. Pe de altă parte, Mihalache era strivit de greutatea deciziei pe care urma să o ia, neprimind – în cel puţin cinci audienţe la rege – nici o garanţie, nici măcar că PNŢ va fi adus la putere, dar şi cu ameninţarea permanentă că o eventuala aducere se va face pe principiul „infiltraţiei” oamenilor regelui în guvern. Cu ocazia întrunirii delegaţiei permanente din 3 martie, el îşi prezintă demisia. Numai ca în scenă intră tocmai acum luliu Maniu. Acesta atrage atenţia că mandatul Delegaţiei Permanente a expirat şi că va trebui aleasă alta, de către Congres. Cum în Congresul PNŢ, luliu Maniu avea majoritatea, Mihalache a înţeles să cedeze. Dar Maniu juca tare, el dorind – ca un politician versat ce era – un control total asupra partidului său, dobândit după ce acesta

eşuează îh tentativele sale de a se alinia la proiectul de combinaţie politică a regelui Carol II. Ion Mihalache şi-a amânat demisia până la Congresul din 4 aprilie, cele două tabere împârţindu-se pe principiile rezistenţei la tentaţia Puterii sau a dorinţei de a veni la Putere.

Dacă ar fi să ne aşezăm cu maximă obiectivitate în situaţia regelui Carol II din primăvara anului 1937, va trebui sa acceptăm că ceea ce s-aântâmplat la Congresul PNŢ din 2-5 aprilie 1937 nu-i mai lăsa nici o speranţă pentru a aduce acest partid la guvernare. De aici, probabil, şi insistenţa sa de a-l menţine pe Tătărescu încă un mandat. Depăşit complet de criza în care se afla partidul, Ion Mihalache decide cu onestitate şi demnitate să îi cedeze conducerea lui Maniu, crezând că blocul solid al formaţiunii sale politice înclină spre o poziţie de rezistenţa, cu toate neplăcerile situării în Opoziţie – şi aici trebuie să vedem şi influenţele aripii sale socialist-comuniste – şi că grupul centrist şi procarlist, oricum minoritar, apelează la apropierea de Vaida dintr-un oportunism păgubitor pentru partid. Este posibil ca Mihalache să fi ştiut, aşa cum aflase şi Argetoianu, că luliu Maniu îşi pierduse popularitatea în Ardeal în detrimentul lui Vaida-Voevod, fenomen plauzibil pe fondul inactivităţii lui Maniu şi al orientării naţionaliste a lui Vaida. Pentru a masca adevăratele cauze, Mihalache invocă modificarea unor prevederi ale statutului şi, acestea nefiind acceptate, îşi prezintă demisia irevocabil. Totodată, îl recomanda pe Maniu la succesiune. Acesta însă oscilează, deoarece nu era convins că partidul îl va urma monobloc împotriva regelui şi a camarilei. Tip cerebral şi tenace, Maniu înţelesese că o venire a sa la conducere putea însemna ruperea aripii centriste şi slăbirea partidului, în sfârşit, după lungi insistenţe, luliu Maniu acceptă şi presa este anunţată că a fost ales preşedinte al PNŢ. În acel moment, speriat de consecinţele acestei alegeri, Carol II îl trimite urgent la Congres pe Emest Urdâreanu, omul de încredere al Elenei Lupescu, care exercită asupra lui

Mihalache presiuni pentru blocarea accesului lui Maniu la conducerea partidului. Regele Carol va recunoaşte în jurnalul său intervenţia: „Am autorizat pe Urdâreanu să vorbească, dar a titre personal şi fără a angaja întru nimica persoana mea. Vine şi Gr. Filipescu la Urdâreanu şi-i vorbeşte în acelaşi sens, că este o sinucidere a Partidului Naţional Ţărănesc dacă Maniu vine în frunte, şi se angajează să vorbească cu amândoi. Seara vine ştirea că acţiunea unuia şi altuia ar avea sorţi de izbândâ. Mi se va putea pune întrebarea, dacă eu am ideea de dreapta (alias Vaida etc.), am lăsat să se facă aceste demersuri. E ca cu (sic!) Mihalache tot e mai uşor de manevrat şi, pe urmă, ruptura grupului centrist – Costăchescu, Ghelmegeanu, Călinescu, Potârcâ etc.

— Nu este destul de sigură, spre a aduce un aport (sic!) suficient lui Vaida în dauna lui Maniu”224. Probabil că, pentru salvarea situaţiei, Urdâreanu a făcut şi promisiuni şi ameninţări, astfel că, după ce presă fusese deja anunţată de alegerea lui Maniu, Mihalache revine asupra demisiei sale «irevocabile» şi reia şefia partidului. Maniu însuşi îi cere sa râmânâ. Armând Călinescu, membru activ al PNŢ şi delegat la Congres, povesteşte: „Aceleaşi persoane care alergau să convingă pe Maniu să accepte, veneau acum să-i ceară să renunţe (după mirosul fripturii)!”225. Doctorul Lupu, după ce a susţinut realegerea lui Mihalache, a început să-l înjure: „E un dobitoc, e un dobitoc – tot repetă simpaticul doftor, pe un ritm accelerat – e un dobitoc, trebuie să plece şi sa vină Maniu, să i-o băgăm regelui, f… mama lui, până la cot!”226. Luliu Maniu va ieşi dublu umilit din această situaţie. Dincolo de ceea ce-i făcuse Ion Mihalache, mai era şi faptul că apucase sa transmită Palatului „«că va merge până la umilinţa faţă de rege» în interesul partidului”227, în spatele acestor oscilaţii, foarte departe, se afla interesul transparent al unor forţe influente din Franţa, de care Nicolae Titulescu nu era străin. Fără îndoială că, în oricare perspectivă, Carol II avea de rezolvat marile probleme din

partidul pe care voia să-l aducă la Putere. El nu a avut la dispoziţie decât grupul centrist al lui Armând Călinescu, care a continuat să manevreze distructiv în interiorul PNŢ, ameninţând cu dizidenta şi insistând pe apropierea de Vaida-Voevod. Acesta, la rândul său, a rămas ferm pe poziţia excluderii lui Maniu.

Este perioada rolului istoric pozitiv jucat de Ion Mihalache, singurul său moment de vârf, în care dă bătălia pentru salvarea partidului, pentru păstrarea demnităţii şi forţei sale în ochii electoratului, dar mai ales pentru conservarea unităţii, în această bătălie el n-a fost ajutat decât de presa socialistă şi de loja francmasonică a lui Sadoveanu, ambele interesate în supravieţuirea pe scena politică a principalului partid de Stânga al ţârii, ca frână a tendinţelor naţionaliste progermane ce se manifestau tot mai accentuat, dar şi ca paravan pentru activităţile ilegale ale Partidului Comunist din România. Din luările sale de poziţie înţelegem că socialismul agrarian pe care îl promova se opunea categoric bolşevismului, considerat un extremism la fel de periculos ca şi nazismul, dar îi venea foarte greu să vadă acelaşi lucru şi în fascismul lui Mussolini. Nu trebuie să uităm că în acea epocă realizările economice, precum şi forţa politico-militară în creştere ale Italiei şi Germaniei trezeau îngrijorare doar în anumite cercuri oculte şi că, în bună măsură, ascensiunea fascismului şi nazismului agresiv s-a produs pe fondul unei anumite fascinaţii şi admiraţii – în care au excelat americanii!

— Pentru succesele celor două state devenite în câţiva ani Mari Puteri. Oricum, Mihalache rămânea fidel alianţei franco-britanice şi aducea îh politica românească ideea apropierii de Statele Unite, dar era la fel de convins că România ţărănească avea nevoie de un program economic socialist-agrarian după model cooperatist fascist. Oricât ni s-ar părea de respingător astăzi, din perspectiva a ceea ce ni s-a întâmplat sub comunism, chiar şi teoriile agrare prosovietice ale lui Madgearu aveau un sâmbure raţional,

agricultura României fiind, prin înapoierea şi defectele sale administrative, mult mai apropiată de tipologia Estului. Fideli democraţiei, Mihalache şi Madgearu căutau o soluţie care să combine orientarea politică generală a ţârii către Occident cu aplicarea unor proiecte economice socialiste, în plan politic – aşa cum am văzut – Ion Mihalache se dedica partidului, rezistând presiunilor venite din exterior şi interior. El simţea că luliu Maniu face un joc propriu „cu oarecare perfidie”228 împotriva sa, folosindu-l ca pe un pion al manevrelor sale de culise. Rămas drept, sprijinit în coloana sa vertebrala, Ion Mihalache va fi şi principalul perdant al evenimentelor: „El nu era omul cu două morale şi, în plus, nu se putea asocia cu Vaida «pentru ciolan», în detrimentul lui Maniu”.

Cunoaştem destul de puţine lucruri despre manevrele lui luliu Maniu din această perioadă. A călătorit lungi perioade în străinătate, locuind mult timp la Paris, şi s-a întâlnit destul de des cu Nicolae Titulescu. Relaţia lor este pusă de memorialişti în legătură cu încercările cercurilor financiare şi politice franceze de a opri extinderea accelerată a intervenţiei germane pe piaţa românescâ, odată cu sporirea influenţei sale economice în Balcani. Franţa, făcând eroarea să trateze România ca pe o colonie politică a sa, a folosit doar canalele politice şi financiare pentru control şi s-a trezit complet descoperită în faţa expansiunii economice germane. Pentru a reechilibra situaţia, a mărit şi mai mult implicarea ocultă în politica partidelor şi a început să condiţioneze brutal sprijinul financiar, ceea ce a început să se vadă până şi la nivelul românului obişnuit. Este momentul în care Franţa îi refuză României comenzile de armanent şi îi blochează împrumuturile, apoi suspendă schimburile în franci ale leului românesc, în anul 1937, Franţa nu mai avea la dispoziţie decât Partidul Naţional Ţărănesc pentru o bază a revenirii controlului său asupra României, şi anume gruparea manistâ, la care s-a ataşat şi Nicolae Titulescu. Pe corpul partidului sub Mihalache nu se

aventura sa mizeze, dovedindu-se slab la Congres, iar gruparea centristă era vizibil carlistâ. Cum PNL avea problema participării mascate la o guvernare care permisese creşterea influenţei economice germane şi se mai întrezărea şi o preluare de către Tătărescu a partidului, Franţa nu avea alta cale decât refacerea legăturilor sale pline de interese reciproce din anii 1928-1930 cu luliu Maniu. Pe această ipoteză se aşazâ şi informaţia privind organizarea de către Titulescu şi Maniu a unui complot extern anticarlist.

Pe fondul ofensivei franceze pentru recâştigarea pieţei politice româneşti, au loc întâlniri succesive Titulescu-Litvinov, la Talloires, şi Titulescu-Maniu, la Cap Martin, în care se discută îndepărtarea regelui Carol II şi instalarea Marelui Voievod de Alba lulia, Mihai I, în vârstâ de 16 ani, pe Tron. În decembrie 1937, în plină prăpastie politică, luliu Maniu va confirma, într-un context mai larg, această ipoteză, mărturisind ca vrea s-o aducă înapoi pe regina-mamâ Elena, pentru a sta „la dreapta sau la stânga voievodului”. La stânga lui Mihai I însemna regenţă, la dreapta însemna republică. De altfel, Armând Călinescu era informat, în iunie 1937, că în cadrul uneia dintre întrevederile externe Maniu-Titulescu, luliu Maniu pusese în discuţie instaurarea republicii230. Constantin Argetoianu, deşi nu crede în acest complot, leagă proiectul instaurării republicii în România de participarea lui Litvinov, „ministrul de externe al URSS, la combinaţie cu Titulescu şi Maniu”231. Totodată, Argetoianu bănuia că în toate aceste manevre ameninţătoare la adresa lui Carol II se află un interes mult mai subtil al lui Maniu, care îi păcăleşte pe toţi pentru a-şi pregăti revenirea. Maniu va scrie o scrisoare politică unui anume Kerciu, încredinţându-i acestuia puternicele sale sentimente dinastice, cu scopul ca informaţia aceasta să ajungă la Palat. Kerciu, un petrecăreţ şi fustangiu notoriu, era ultima cucerire a Elenei Lupescu. La sfârşitul lunii august 1937 chiar izbucneşte un scandal

ca urmare a informării regelui de către Ernest Urdâreanu că Elena Lupescu a participat la o partidă de sex în grup, cu acel Kerciu şi cu un alt petrecăreţ, Puşcariu, în staţiunea Eforie, în mod surprinzător – dar numai dacă privim situaţia prin ochiul normalităţii medicale – cel pedepsit de rege va fi Ernest Urdâreanu, pedeapsă ridicată însă repede, ca urmare a faptului că, fugit la Paris – unde era Titulescu şi legătura sa periculoasă cu presa – Urdăreanu luase asupra sa o serie de documente compromiţătoare pentru cuplul Carol-Lupescu232. Observaţiile lui Armând Călinescu asupra acestui episod ne fac să înclinăm însă spre o altă cauză a scandalului: „Kerciu şi-a luat rolul de mediator între d-na Lupescu şi Maniu. Astăzi s-a întors de la Bădăcin şi a lansat printre prieteni zvonul în acest sens”233. Informaţia este confirmată de rege în consemnarea sa din 22 septembrie 1937, referitoare la o audienţă acordată lui Malaxa: „Cherciu l-a rugat pe Malaxa, n.a. să transmită că Maniu vrea să se împace, adică să vie la Canossa”234. Este evident că Maniu juca pe toate planurile. Dar, în ciuda semnalelor pe care le-a primit de la Maniu, dar şi avizat fiind în legătură cu apropierile separate ale acestuia de Titulescu, pentru un sprijin extern, şi de Garda de Fier, pentru asigurarea unui braţ intern activ al revenirii la Putere, Carol II va rămâne consecvent ideii unei formule Mihalache-Vaida. Cum aceasta întârzia să se contureze, campania electorală îl va găsi tot fără soluţie.

Raportul de forte în decembrie 1937

Combinaţiile politicii de culise din România acelui an nefast par astăzi extrem de complicate şi confuze. O urmărire a lor pas cu pas este şi obositoare, şi derutantă, dar un aspect se desprinde totuşi cu propriul contur: venise era marilor trădări. Maniu declara că-l susţine pe Mihalache, dar îl sabota în ascuns, se combina cu Titulescu pentru a-l speria pe rege, apoi îi transmitea discret lui Carol II dorinţa sa de împăcare. Armând Călinescu îşi trăda partidul, sacrificându-l pentru un regim autoritar.

Tătărescu anunţa retagerea sa din guvern, dar îi cerea regelui să-l menţină, apoi se răzgândea şi declanşa o acţiune de subminare a conducerii Partidului Naţional Liberal. Carol II promitea guvernul, pe rând, lui Goga, lui Tătărescu, lui Mihalache, apoi revenea în ultimul moment la Tătârescu. În faza decisivă a loviturii de stat, aşa cum vom vedea, generalul Ion Antonescu se va uni cu grupul centrist al lui Armând Călinescu, va intra în guvernul Goga-Cuza al regelui, dar va lua legătura şi cu Corneliu Z. Codreanu la Predeal, împotriva regelui, iar după exilare îi va contacta pe liberali. Goga, adus de Carol la guvernare, este trădat de Carol după o lună şi jumătate, apoi regele îl aduce pe Patriarhul Miron Cristea, care va trăda şi democraţia, şi Mişcarea legionară. Aliat cu Codreanu în alegeri, Maniu îl va trăda imediat după aceea pentru o desemnare la guvern din partea regelui, apoi pentru o înţelegere cu liberalii lui C. I. C. Brâtianu. Gheorghe Brâtiănu semnează pactul electoral cu PNŢ, apoi revine în PNL. Formaţiunea lui Goga-Cuza şi Mişcarea legionară semnează acelaşi pact cu Partidul Evreiesc, apoi se năpustesc, oficial şi neoficial, asupra evreilor. Toată această mişcare haotică se desfăşura în interiorul unui spaţiu închis, izolat de Parlament şi de corpul electoral al ţării, fiind, de fapt, expresia cea mai elocventă a fenomenului de oligarhie politică pe care l-am explicat mai sus. Degradarea sistemului politic, şi aşa pseudodemocratic, al României ajunsese într-o fază în care toţi actorii erau slabi. Carol II se iluziona că va putea compune un guvern Mihalache-Vaida, Maniu se iluziona ca va putea readuce ţara la regimul parlamentar şi democratic clasic, pe care îl distrusese în 1930, iar Mişcarea legionară aştepta internaţionalizarea naţionalismului, într-o lume dominată de Germania şi fără evrei. Peste toate aceste scenarii pluteşte bănuiala că regele Carol II a avut de la început un plan de instalare a dictaturii personale. Asta nu o spun comuniştii, ci o spune Constantin I. C. Brâtianu: „în timpul guvernului Tâtârescu, regele începuse opera sa de a

slabi partidele politice. Cu făgăduieli de a le da guvernul, despărţise pe dl. Vaida Voevod de dl. Maniu şi pe Goga de generalul Averescu. În loc să sileascâ partidele politice să-şi păstreze unitatea ca să le poată da conducerea statului, el a creat o lupta între concurenţi, ca să-şi facă partizani, luptă mult mai aprigă între membrii aceluiaşi partid decât era între partide adverse. A putut astfel pretinde mai târziu că regimul partidelor politice provoacă frământări şi dezbinări, care tulbură unitatea politică a ţârii şi ca deci partidele trebuiesc desfiinţate”235. De la 9 noiembrie 1937, Carol II iniţiază o rundă de întâlniri cu liderii tuturor partidelor importante, fără Mişcarea legionară, cu scopul de a crea impresia unei consultări democratice în perspectiva desemnării cabinetului care să organizeze alegerile. El cere imperios lui Mihalache să accepte combinaţia cu Vaida-Voevod. Mihalache va întruni Delegaţia Permanentă în ziua de 13 noiembrie, dar aceasta se va pronunţă împotriva sugestiei regale. Ziarul Dreptatea, organul de presă al PNŢ, va publica un articol de importanţă istorică în ziua de 16 noiembrie: „Partidul Naţional Ţărănesc este conştient de rolul şi răspunderile lui. El nu înţelege să renunţe la programul şi la demnitatea lui pentru scaune în minister sau în Parlament”236. Articolul era inspirat de verticalitatea lui Ion Mihalache şi de credinţa tot mai puternică a acestuia că PNŢ trebuia să-l aducă din nou pe luliu Maniu la conducere. Poate fără să ştie, Ion Mihalache împingea partidul spre o recâştigare a statutului de formaţiune politică apărătoare a democraţiei, statut spre care se va îndrepta şi Partidul Naţional Liberal sub conducerea „bâtrânilor”. Lovitura de stat le va găsi pe aceeaşi poziţie, de apărătoare ale sistemului democratic, într-o convenţie politică unitară, simbol însă al slăbiciunii lor individuale, convenţie ce se va menţine până în 1997, odată cu formarea guvernului Victor Ciorbea.

Ion Mihalache va ieşi din scena politică şi va reveni doar pentru o noapte, 13 spre 14 iulie 1947, când la Tâmadâu va

încerca să urce 30 de membri ai partidului într-un avion de două locuri. Luliu Maniu va reveni în Bucureşti la 21 noiembrie, când se va întruni Comitetul Central Executiv al Partidului Naţional Ţărănesc. Aşa cum era de aşteptat, Mihalache îşi dă demnisia şi oferă conducerea lui luliu Maniu. Schimbul lor de replici râmâne pentru istorie o probă amară de ridicol, expresie teatrală a falsităţii relaţiei personale şi politice dintre ei: Ion Mihalache: „D-le Maniu, ia comanda şi dă poruncă!”. Luliu Maniu: „Dumneata eşti comandant. Dumneata ai dat o ultimă comandă: să ocup locul dumitale. Am ascultat întotdeauna comanda dumitale şi când nu-mi plăcea; trebuie să ascult şi această ultimă comandă”237. Aici intervine un amănunt straniu, care ar putea explica deciziile verticale ale lui Ion Mihalache şi hotârârea sa de a preda şefia „Sfinxului de la Bădăcin”. În notele zilnice ale lui Armând Călinescu există un pasaj care descrie audienţa lui Mihalache la Carol II din 13 noiembrie 1937, cu ocazia tentativei de a forma guvernul împreună cu Vaida: „îmi spune Mihalache, n.a. că în audienţă Rex i-a arătat că pentru dânsul contează curentele. Oamenii şi partidele sunt instrumente de realizare a unui program regal, îi adaugă că-l stimează pe Mihalache, şi de aceea nu a întrebuinţat.”238. În acest loc a fost distrus un cuvânt. Ce anume nu întrebuinţase Carol împotriva lui Mihalache, pentru că îl stima? S-ar potrivi cuvântul şantaj, cu referire la Afacerea Skoda, pe care o întrebuinţase împotriva lui Maniu, dar poate fi şi presiune sau forţă. Oricum, era o ameninţare la care Mihalache a răspuns cu demnitate, Armând Călinescu notând în acelaşi loc: „Mihalache, pe baza acestor spuse, încearcă să orienteze partidul spre o luptă constituţională”. Adică alături de Maniu.

Imediat după preluarea conducerii PNŢ, luliu Maniu îl contactează pe Corneliu Z. Codreanu şi pune în aplicare vechea înţelegere, anunţând pactul de neagresiune cu Mişcarea legionara. El a fost semnat în casa lui Dimitrie Gerotta de Maniu, Codreanu şi Gheorghe Brâtianu. Pentru

alegeri se formează cele două carteluri electorale: Cartelul ţărănist mascat sub denumirea de „pact” – PNŢ, Mişcarea legionara („Totul pentru Ţară”), Partidul Naţional Liberal „Georgist” (Gh. Brâtianu), Partidul Agrar (C. Argetoianu), PNC (Goga-Cuza) şi Partidul Evreiesc (care a semnat pactul la 28 noiembrie prin preşedintele sau, dr. Filderman), fiecare participând pe liste separate; Cartelul liberal – PNL, Frontul Românesc (A. Vaida-Voevod) şi Partidul German, de orientare hitleristă. Asocierea haotică între partide democratice, anticarliste, şi partide procarliste din componenţa acestor carteluri electorale este şi ea o mostră a tipologiei sistemelor oligarhice. Paradoxul lor este cel mai bine identificat de istoricul loan Scurtu: „Datorită cartelurilor electorale încheiate de Tâtârescu şi pactului de neagresiune semnat de Maniu, în campania electorală nu s-au confruntat forţele democratice şi cele dictatoriale, ci principalele partide democratice – Partidul Naţional Ţărănesc şi Partidul Naţional Liberal”239. Profitând de injuriile pe care şi le-au adus reciproc în campania electorală cele două partide mari – au abundat acuzaţiile de „mare infractor”, aluzie la implicarea lui Maniu în Afacerea Skoda, poreclele „Guţâ-Puţâ” pentru Tătărescu, „criminal” Maniu, „asasin” Tâtârescu etc.

— Carol II a lansat diversiunea cu imposibilitatea formării unui guvern de coaliţie PNŢ-PNL, rupând astfel şi orice punte spre supravieţuirea regimului democratic în România. El a făcut asta după ce primise de la C. I. C. Brâtianu un raport asupra situaţiei: „Regele avea trei soluţii pe care le putea adopta în mod logic. Fâcând apel la cele două mari partide, care avuseseră cele mai mari contingenţe în alegeri, să le ceară să constituie un guvern naţional până în toamnă, când ar dizolva Parlamentul şi ar face noi alegeri, sau sa facă un guvern compus din personalităţi din afară de partide şi care, având îngăduirea partidelor politice, să gireze afacerile până la noi alegeri, sau să dea guvernul Partidului Naţional Ţărănesc cu

mandatul de a face alegeri. Ultima soluţie ar fi fost cea mai bună, având în vedere că un guvern nou poate totdeauna să obţină majoritate în alegeri”240. Regele însâ a încercat să convingă lumea că rezultatul alegerilor pentru Cameră din 20 decembrie 1937 a demonstrat trei lucruri: 1. Dizolvarea corpului politic clasic al tării. 2. Abandonarea interesului pentru partide al populaţiei. 3. Ridicarea periculoasă a Mişcării legionare pe locul trei în ierarhia partidelor. Pentru a-şi susţine teza, el s-a opus unor tentative de falsificare a rezultatului alegerilor, una propusă de ministrul de justiţie Vasile P. Sassu, prin interpretarea diversionistă a Articolului 2 din legea electorală, cealaltă tentativă aparţinându-i prefectului de Hotin, Marin Florescu, prin ţinerea în rezerva a voturilor sale „pentru a acoperi diferenţa până la 40 la sută”241, în tensiunea panicii, Carol II încearcă să provoace o nouă întâlnire cu Corneliu Z. Codreanu, prin intermediul lui Mihail Manoilescu. Codreanu refuză242. Tot acum, regele Carol II îi oferă generalului Ion Antonescu funcţia de prim-ministru al unui regim autoritar, dar acesta, prudent, refuză, retrâgându-se inteligent într-o poziţie secundară. Lipsit de soluţii viabile, regele a manevrat rapid pentru constituirea unui guvern de tranziţie, alegând la 28 decembrie formula Ooga-Cuza, menită să rezolve câteva probleme pe care un guvern democratic nu le putea atinge şi să câştige timp în vederea aplicării loviturii de stat. Omul de manevră a fost Armând Călinescu.

La exact o lună de la preluarea conducerii PNŢ de către luliu Maniu, Armând Călinescu ia decizia de ă-şi trăda partidul, cu toate că votase pentru unitatea partidului, la 22 noiembrie, în momentul în care Partidul Naţional Ţărănesc semnase pactul de neagresiune cu Garda de Fier. El candidase la alegeri, profitâhd de înţelegerea convenită, astfel că nu a fost împiedicat de legionari să obţină mandatul (teoretic) pentru viitorul Parlament. Iată însă că după o lună şi după ce rezultatul alegerilor devine cunoscut, Călinescu ia legătura cu generalul Condeescu,

vechiul confident al regelui, şi-i cere sa transmită suveranului întregul său devotament faţă de Coroană, „nu din platitudine, ci din convingere”. Ca urmare a acestui mesaj, în ziua de 23 decembrie 1937 Armând Călinescu este chemat acasă la Condeescu, unde se va întâlni cu Ernest Urdăreanu, omul de încredere al Elenei Lupescu: „Urdăreanu îmi cere cuvâhtul de onoare asupra discreţiunii celor ce-mi va comunica. Partidul N aţional-Ţ ărănesc nu va fi chemat la guvern cât va fi regele, să ştiu că Rex se va lupta până la ultima limită. S-a hotărât să constituie imediat un guvern Goga cu concursul meu, Ghelmegeanu şi Potârcâ. Mă întreabă dacă primesc Ministerul de Justiţie. Răspund că sunt nemulţumit de politica lui Maniu, pe care o consider dăunătoare ţării şi Coroanei. Intenţionam să mă retrag din Cameră pe acest motiv. Primesc propunerea dacă: 1. Rex e hotărât ferm să susţină până la capăt; 2. Dacă e compus guvernul din oameni serioşi; 3. Dacă se adoptă în program satisfacerea nevoilor ţărănimii. Urdăreanu îmi enumera câteva puncte din programul de acţiune şi-mi spune că Rex asigura o guvernare de patru a /w’”243. Urdăreanu îi cere lui Armând Călinescu să se întâlnească urgent cu Goga, pentru a stabili detaliile formării noului guvern. Este cert că regele îl minţea şi pe el, pentru că nu putea să-i încredinţeze secretul caracterului pasager al guvernului Goga-Cuza, împiedicându-l astfel să realizeze cu toată convingerea ruptura Partidului Naţional Ţărănesc. Ne mira doar naivitatea lui Armând Călinescu în faţa unei posibile guvernări de 4 ani a unui guvern neconstituţional, fără sprijin parlamentar, fără perspectivă electorală şi format din bucăţi neomogene, în aceeaşi noapte, tot acasă la Condeescu, Goga se întâlneşte în secret cu Armând Călinescu şi viitorul prim-ministru îi prezintă programul său de guvernare. Acesta era expresia unui delir politic, fiind compus din măsuri împotriva evreilor, libertatea fabricării ţuicii şi ridicarea cenzurii, în ce privea lista guvernului, Călinescu era trecut la Interne, iar pentru

Ministerul Apărării Naţionale era propus generalul de brigadă Ion Antonescu. Carol II s-a opus acestei numiri, considerându-l un „ambiţios nestabil”, dar îl acceptă pentru Ministerul Comunicaţiilor. Totodată, Goga propunea înfiinţarea unei „armate de partid”, numită lăncierii. Armând Călinescu, accepta toate aceste aberaţii, concentrâhdu-se în următoarele zile asupra încercărilor de a-i convinge pe partizanii săi sa părăsească Partidul Naţional Ţărănesc şi luptându-se pentru menţinerea lui Ion Antonescu pe lista guvernului. Implicat în combinaţia politică – pe care, dacă o numim complot pentru lovitura de stat, suntem obligaţi să-l trecem pe Antonescu drept coautor al acesteia!

— Generalul „nestabil” va condiţiona prezenţa sa în Cabinet cu două cereri: nu acceptă decât Ministerul Apărării Naţionale şi nu acceptă o orientare a regelui în politica externă spre Germania244. Cererile i-âu fost satisfăcute, prin intervenţia comuna a lui Goga şi Călinescu. Este greu de înţeles ce a fost în capul generalului, dar putem presupune că dorea punerea în aplicare a unor proiecte proprii de reoganizare şi înzestrare a Armatei. Constatam însă şi la el o naivitate dezamăgitoare şi, pentru prima oară, o slabă pregătire politică. Ascultând cuvântarea de învestitura a noului premier Octavian Goga, academicianul Radu R. Rosetti avea să remarce: „Discursul lui Goga – plăcut de auzit de altfel şi făcut pentru a înşela pe naivi – m-a izbit prin cuvintele folosite, foarte multe neologisme amintind jargonul jurnaliştilor evrei, contra cărora Goga duce o aşa de straşnică campanie!”245 într-un discurs electoral ţinut în Argeş, în faţa unui banchet de 600 de tacâmuri, Armând Călinescu va declara partizanilor săi: „Niciodată un act nu a corespuns mai desâvârşit spiritului şi literei Constituţiunei noastre decât acesta. La o situa-ţiune anormală, am avut o soluţiune absolut normală. Şi astfel, nu schimbarea guvernului a adus după sine dizolvarea Parlamentului, ci, dimpotrivă, necesitatea dizolvării a impus

schimbarea guvernului”246, în aceeaşi intervenţie, Câlinescu afirma că ţara este condamnata la distrugere din cauza lui luliu Maniu şi arăta rezultatul cel mai spectaculos al alegerilor din decembrie 1937: PNŢ fusese înfrânt îh Ardeal, unde majoritatea voturilor fusese luată de Mişcarea legionară. Acesta era încă un mare subiect de îngrijorare pentru oligarhia politica, deoarece, prin semnarea pactului electoral între Partidul Naţional Ţărănesc şi Mişcarea legionara, electoratul ardelean a fost pus în faţa unei opţiuni de nuanţă: „Apoi, dacă dvs. sunteţi în pact cu alţii, atunci este indiferent că votăm cu dvs. sau cu ei!”247 în condiţiile în care Partidul German a mers în cartel cu liberalii, este clar că cei care au votat în Ardeal cu Mişcarea legionară au fost românii.

Argumentele lui Armând Călinescu, ca şi cele ale regelui, privind criza politică declanşată de alegerile din 20 decembrie 1937 se clatină în faţa unor calcule simple, în memoriile lor, atât Radu R. Rosetti, cât şi Constantin C. Giurescu sau Constantin I. C. Brătianu au arătat că exista o soluţie constituţionala, inclusiv pe fondul organizării alegerilor de către guvernul Goga-Cuza, deoarece în intervalul dintre decembrie 1937 şi februarie 1938 se produsese o mişcare importantă în rândurile principalului partid al ţârii. Convins de inutilitatea dizidentei sale, Gheorghe Brătianu hotărăşte reîntregirea Partidului Naţional Liberal şi formaţiunea intră în noua campanie electorală cu manifeste şi programe comune248, împreună, ar fi atins pragul de 40. Dar o victorie a partidului liberalilor, reîntregit sub conducerea „bătrânilor”, nu convenea lui Tătărescu şi tentativei sale de a-l sparge pentru a-l aduce în slujba regelui. O alta soluţie normală, constituţională, era numirea unui guvern PNŢ cu sprijin parlamentar din partea partidelor cu care semnase pactul de neagresiune, cu scopul precis de a organiza noi alegeri. Această perspectivă nu-i convenea regelui, din motive strict personale, căci ar fi avut în Parlament un corp politic vădit

ostil regimului său de camarilă şi în plus un guvern pe care nu-l putea controla. Din aceste considerente private – care certifică intenţia de a stabili o dictatură personală – Carol II îi foloseşte pe Gheorghe Tătârescu şi pe Armând Călinescu drept „spărgători" ai Partidului Naţional Liberal şi, respectiv, Partidului Naţional Ţărănesc. Mai important în această manevră a fost Armând Călinescu, deoarece, fârâ ruperea produsa de el în PNT nu s-ar fi putut forma guvernul Goga-Cuza, „centriştii" constituind nucleul Cabinetului din 28 decembrie 1937. Alegerea ca om forte şi numirea sa în funcţia de ministru de Interne a aparţinut în întregime camarilei, Armând Călinescu fiind „exponentul intereselor trusturilor industriale în legătură cu Elena Lupescu"249. Provenienţa sa din rândurile stângii naţional-ţărâniste împreună cu Petre Andrei, Mihai Ralea, Mihail Ghelmegeanu – îi va întări poziţia de adversar ireductibil al Mişcării legionare, dar şi pe aceea de client al finanţării mascate operate prin Nicolae Malaxa.

Nu vom insista asupra performanţelor guvernului Goga-Cuza şi vom apela, pentru a sintetiza, la opinia unui istoric autorizat şi, totodată, martor al evenimentelor: „Guvernul Goga-Cuza, care îl avea ca ministru de Externe pe Istrate Micescu, remarcabilul jurist, dar instabilul om politic, nu fu în stare să domine situaţia. Partizanii guvernului, în special cuzişti, se dedară la excese dintre care unele, mai grave, în Transilvania, la Oradea şi la Cluj. Începu sa se creeze o stare de nesiguranţă; avură loc retrageri masive ale depunerilor din bănci şi transferuri importante de capitaluri în străinătate. Oamenii de afaceri din ţară, marii industriaşi şi marii bancheri, întruniţi Ia Clubul miliardarilor din Calea Victoriei 163 – proprietatea fostei regine Elisabeta a Greciei – în seara zilei de 9 februarie 1938, ajunseră la concluzia că situaţia e gravă, ca se impune îndepărtarea guvernului şi aduseră la cunoştinţa regelui – probabil prin Malaxa – opinia lor. A doua zi, la 10 februarie, guvernul Goga-Cuza îşi dădea demisia şi era

înlocuit printr-un guvern prezidat de patriarhul Miron Cristea, dar în care rolul prim îl juca ministrul de Interne Armând Călinescu”250. Cauzele aparente ale căderii guvernului Goga-Cuza au fost, pe rând: l. Scăparea de sub control a organizaţiilor de tineret ale cuziştilor, care, transformate, teoretic, în lăncieri, „armată de partid” a guvernului, au iniţiat dezordini grave în teritoriu, inclusiv cu caracter antisemit. Este de subliniat aici că istoriografia comunista a folosit acest moment în mod diversionist pentru a pune dezordinile pe seama legionarilor, a „forţelor fasciste”, sau pe seama unei formule aproximative de „legionari şi cuzişti”, pentru a ascunde realitatea că legionarii nu au avut nici o implicare în aceste atacuri. 2. Eşecul tentativei de a convinge Marile Puteri democratice ca legile antisemite date acum n-au caracter rasist şi că sunt produsul unei necesitaţi civice şi economice. 3. Reacţia capitalului străin legat de statele democratice, precum şi a capitalului evreiesc, prin retragerile masive de pe piaţa românească, aruncând astfel statul în criză economică, în plan politic, „problema evreiască” avea acum doi partizani puternici: „Evreii britanici exercitau continuu presiuni asupra guvernului lor pentru a protesta ori de câte ori considerau ca evreii din România erau obiectul vreunei măsuri discriminatorii. Ajutorul dat evreilor români nu era pe măsura celui ce venea din Statele Unite, dar guvernul englez se afla în fruntea protestelor împotriva orientării antisemite încurajate de guvernul Goga-Cuza”251.

Întrerupem aici analiza pentru o precizare. Mare parte a propagandei antiromâneşti pe tema persecuţiei evreilor din această perioadă era condusă din sferele de influenţă ocultă britanice. Pe timpul regimului Antonescu, ca urmare a descoperirii activităţii informative antiromâneşti a unor grupuri de „ziarişti" germani, Mihai Antonescu a ordonat o anchetă. Ceea ce ştim până acum este că se căutau, prin toate mijloacele, dovezi ale persecuţiei evreilor, că multe erau inventate, trucate sau mult exagerate şi că ele erau imediat difuzate prin publicaţiile germane pentru a arăta că România aplică programul nazist împotriva evreilor. Imaginile şi informaţiile – între care şi diversiunea cu „masacrul de la Abator" – erau apoi preluate de presa britanică şi americană, ilustrând aceeaşi tema defavorabilă României. Ancheta lui Mihai Antonescu a dus la ipoteza că întreaga acţiune este iniţiată şi condusa de Ungaria, cu scopul de a discredita România în ochii lumii. Canalele de transmitere a informaţiilor defăimătoare se îndreptau spre nucleul antiromânesc şi revizionist stabilit în Anglia, format din refugiaţi unguri şi evrei unguri, nucleu care, după război, a creat mari probleme inclusiv Marii Britanii. Sunt revelatoare aici ca mărturii textele lui Ion Raţiu, sub titlul Clive şi Ana, precum şi lucrarea de referinţă a istoricilor Bruce Page, David Leitch şi Philip Knightley asupra cazului Kim Philby22.

Dar adevăratele cauze ale căderii guvernului Goga-Cuza trebuie căutate însă în proiectul de instalare a dictaturii personale a lui Carol II, cu ajutorul unor politicieni corupţi. Pentru asta, Carol II avea nevoie de exagerarea pericolului legionar, de proiectarea unei imagini de „vânduţi Germaniei" asupra acestora şi de înlocuirea principalelor teme doctrinare ale Mişcării legionare cu preocupări naţionaliste sub control regal – lâncieri, în locul batalioanelor legionare, Străjerie în locul Frăţiilor de Cruce, legi antisemite tembele, în locul comerţului legionar, atitudini atee şi materialiste împotriva misticii legionare, în

al doilea rând, simţind că regele i-a oferit o guvernare de scurtă durată, cu care să-şi pună în aplicare planul mai vechi, Octavian Goga a încercat o apropiere de Corneliu Z. Codreanu, prin intermediul lui Ion Antonescu, în perspectiva formării unui bloc naţionalist, la care ar fi aderat ulterior şi Vaida-Voevod. Se putea forma astfel un nou corp politic, mai apropiat de orientarea generală a electoratului, dar extrem de periculos pentru rege şi camarilă.

Mecanismele loviturii de stat.

Pentru a înţelege mai bine felul în care a fost dată lovitură de stat din 1938 va trebui să analizăm atât activităţile oficiale ale regelui Carol II, cât şi acţiunile oamenilor săi din interiorul guvernului Goga-Cuza. Au existat, fără îndoială, două planuri, cel al negocierilor politice şi cel al complotului.

Trebuie arătat mai întâi că una dintre sarcinile încredinţate oficial de rege lui Goga a fost organizarea de noi alegeri la data de 2 martie 1938. Acesta ar fi un prim semnal de alarmă asupra intenţiilor regelui, având în vedere că, în mod normal, Parlamentul îşi relua activitatea pe 17 februarie. Dar, sub imperiul rezultatului inedit al votului din decembrie, partidele şi opinia publică erau înclinate să accepte o depăşire a termenului prevăzut de Constituţie. Partidele mari au fost păcălite cu argumentul că, printr-o nouă lege electorală, pragul vârstei necesare pentru exercitarea dreptului de vot va fi ridicat la 30 de ani, pentru a micşora bazinul electoral al legionarilor, în momentul declanşării crizei guvernului Goga-Cuza, Constantin I. C. Brătianu a cerut o audienţă regelui. „Personalităţi politice din diferite partide – îşi aminteşte liderul liberal – m-au autorizat să cer şi în numele lor schimbarea guvernului şi amânarea alegerilor, lucru pe care l-am cerut Majestăţii Sale, asigurându-l că va avea concursul tuturor pentru liniştirea ţării. I-am recomandat un guvern care ar putea fi susţinut de toate partidele

politice, fără a-i indica persoane”253. Era o ultimă tentativă a partidelor de a salva sistemul parlamentar. Analiza datelor furnizate de Brâtianu arată că liderii partidelor democratice au fost înşelaţi, pentru o perioadă de timp, în evaluarea corectă a situaţiei, convinşi că asistă la o criză politică majoră, că Mişcarea legionară reprezintă un pericol şi pentru ei – să nu uităm programul radical al acesteia împotriva politicienilor corupţi!

— Că linia tradiţională a politicii externe este pe cale de a fi abandonată şi că regele însuşi este pus într-o situaţie grea atât de luliu Maniu, cât şi de Codreanu. Pe fondul acestei stări psihopolitice, Brătianu se întâlneşte cu regele după două zile de la audienţa precedentă şi primeşte asigurări ca va fi constituit un guvern format din personalităţi politice „care au jucat un rol sub domnia sa”, dar că va fi nevoit să modifice Constituţia. Argumentul pentru acest gest era tot acela al ridicării pragului de vârstâ la 30 de ani. Cum modificarea nu putea fi făcută decât printr-o intervenţie asupra Constituţiei, noile alegeri nu-şi aveau rostul decât după schimbarea ei. Brătianu i-a atras atenţia însă că o modificare a Constituţiei nu se putea face decât în modul arătat tot de Legea fundamentală, nu prin decret regal, în acest moment, dovedind o mare abilitate distructivă, Carol II i-a cerut lui C. I. C. Brătianu să suspende activitatea partidului sau, pentru ca PNL să nu fie implicat în acţiunea anticonstituţională pe care intenţiona să o facă. Brâtianu l-a crezut şi de data asta: „I-am făgăduit să mă abţin de la orice agitaţie, dar cer ca în noua Constituţie să respecte inamovibilitatea magistraturii şi stabilitatea funcţionarilor; să nu suprime partidele politice şi să ceară părerea partidelor politice asupra unui anteproiect ce-l va face înainte de a decreta modificările ce va crede necesare. Mi-a făgăduit că va ţine cont de observaţiile mele”254. Credincioşi ideii de Monarhie în general şi adepţi convinşi ai Monarhiei constituţionale, liderii politici – cu excepţia lui Maniu şi Codreanu – nu

înţelegeau nici acum, după 9 ani de domnie, că au pe Tron un rege sperjur, o personalitate deviantă, un bărbat de stat cu viziuni fundamental antidemocratice. Liderii celorlalte partide au fost chemaţi pe rând la Palat şi informaţi de Carol asupra intenţiilor sale şi asupra felului în care se va desfăşura noua campanie electorală. Doar luliu Maniu – al cărui rol politic major începe abia acum – i-a cerut în mod ferm să-i încredinţeze guvernarea, dezi-cându-se pentru asta de Mişcarea legionară.

Revenirea în scena a lui luliu Maniu. Dacă în planul relaţiilor publice luliu Maniu a reuşit să convingă nu numai oameni simpli, dar şi istorici încercaţi, ca ar fi avut vreun rol în lupta pentru Marea Unire, în planul performanţelor sale politice, lucrurile stau cu totul altfel. Dificultatea aprecierii operei lui luliu Maniu, nu vine aşadar, numai din imaginea pe care a reuşit să şi-o creeze, ci şi din faptul că, de la reintrarea sa în rolul de figură politică de prim rang şi până la moartea sa tragică nu a mai avut ocazia să aplice principiile şi soluţiile pe care le invoca teoretic. El reintră în forţă pe scena politică în anul 1938 şi devine apărătorul principal al sistemului democratic, fără să ştie că acesta va dispărea din România pentru mai bine de o jumătate de secol, mult peste durata lui omeneasca. Nu-i poate fi contestată credinţa sincera în sistemul democratic. Dar, încastrat în memoria oficială drept un luptător moral, uităm că luliu Măniu a fost un om politic român implicat adânc în mecanismele imorale ale vieţii politice româneşti din epocă, pe care le-a folosit din plin, însă cu particularitatea unică a inteligenţei distructive tipice iezuitului. S-a spus că între luliu Maniu şi Mişcarea legionară erau diferenţe doctrinare atât de mari, încât pactul de neagresiune nu trebuie considerat decât un mijloc politic minor, o manevră izolată, de moment. Am văzut că înţelegerea dintre el şi Codreănu eră mult mai veche. A doua zi după ce a fost ales preşedinte al PNŢ, Măniu a semnat pactul cu Codreănu, surprinzând pe toată lumea, în afară de cei câţiva iniţiaţi intimi. S-a

arătat apoi că, imediat după ce Comeliu Z. Codreănu a făcut declaraţia celebră de adeziune la axa Roma-Berlin în 48 de ore de la victoria Mişcării legionare, Maniu a protestat şi s-a dezis de pactul cu legionarii. Este fals. Codreănu a făcut acea declaraţie la 30 noiembrie 1937, la numai o sâptâmânâ de la semnarea pactului de neagresiune cu Maniu, adică înainte de alegerile din 20 decembrie 1937. Să mai citim o dată începutul pasajului din declaraţia Căpitanului, dinaintea celui referitor la alianţa cu Roma şi cu Berlinul: „Eu sunt contra marilor democraţii ale Occidentului, eu sunt contra Micii înţelegeri, eu sunt contra înţelegerii balcanice, şi n-am nici un ataşament pentru Societatea Naţiunilor, în care nu cred”255. Cu o zi înainte, pe 29 noiembrie, Codreănu legase direct viziunea sa politică de relaţia cu Maniu: „D-l Maniu este pentru democraţiile apusene, Mica Antantă şi Antanta balcanică, Liga Naţiunilor, eu sunt total împotriva acestora”256. La această profesiune de credinţă, total contrară celei clamate de luliu Maniu, liderul ţărănist n-a avut nici o replică. A tăcut şi şi-a urmărit interesul din campania electorală. Dar nici după încheierea alegerilor, Maniu nu a denunţat pactul cu Mişcarea legionară, ci, dimpotrivă, l-a elogiat. Iată ce declara în şedinţa Comitetului Central Executiv al Partidului Naţional Ţărănesc din 4 ianuarie 1938: „Tot astfel trebuie să-mi exprim recunoştinţa pentru tovarăşii noştri cu care am legat pactul de neagresiune în aceste alegeri, faţa de conducerea partidului «Totul pentru Ţară» şi a partidului d-lui George Brâtianu şi a partidului d-lui Argetoianu. (Aplauze). Trebuie sa constat că toate aceste trei partide, în contactul pe care am avut plăcerea să am cu ele, au dovedit o perfectă legalitate şi o perfectă colegialitate”2’1’. Nu de aceeaşi colegialitate a dat dovadă luliu Maniu în particular, în memoriul pe care l-a adresat regelui Carol II pe 5 februarie 1938, memoriu în care îi cerea suveranului aducerea Partidului Naţional Ţărănesc la Putere, acelaşi om copleşit de plăcerea de a contacta partidul lui Codreanu,

scria: „Partidul «Totul pentru Ţară», în urma politicei ce urmează, n-ar putea face faţă situaţiei, căci doctrina sa prezintă pentru viaţa noastră două primejdii grave” şi luliu Maniu enumera: „introducerea unui regim totalitar” în interior şi pericolul de „reacţiune sovietică” în exterior258. După ce regele i-a refuzat oferta de a forma guvernul şi a numit guvernul Patriarhului Miron Cristea, luliu Maniu a revenit la gânduri mai bune faţă de Mişcarea legionară: „Partidele şi oamenii care au curajul să spună adevărul şi să acţioneze pentru purificarea moravurilor şi extirparea corupfiunei şi abuzului sunt persecutaţi, iar opinia publică, care (sic!) este alături de aceşti oameni şi partide, este complet nesocotită”259. El declara la Bucureşti: „Este direct criminal acel român care, direct sau indirect, vrea să ducă politica externa în orbita politicii germane”260. Iar la Alba lulia va declara: „Orientarea în politica externă a Mişcării legionare s-a făcut de către Corneliu Codreanu din necesitatea de a constitui o rezervă pentru ţară, în eventualitatea că puterile Axei ar ieşi biruitoare”261. Fără îndoială că Maniu făcuse un calcul corect, că acela era argumentul de politică externă viabil, dar a manevrat public după maniera vremurilor.

O mărturie recentă şi demnă de atenţie şochează însă prin argumentaţia sa. Într-un text explicativ referitor la motivele semnării pactului electoral între Maniu şi Codreanu, binecunoscutul lider politic Corneliu Coposu avea să evoce şi alte pacte asemănătoare: „Pactul de la Ciucea”, între Octavian Goga şi Partidul Maghiar; pactul făcut de partidul lui Carol – Frontul Renaşterii Naţionale – cu comuniştii, în 1938; pactul dintre comunişti şi Tătârescu (de la liberali) şi Anton Alexandrescu (de la ţărănişti), după 23 august 1944; pactul dintre guvernul comunist şi Mişcarea legionară a lui Nicolae Pătraşcu, sub tutela Armei Pauker; pactul Ribbentrop-Molotov; pactul încheiat la Moscova între Churchill şi Stalin pentru împărţirea Europei postbelice262. Problema este că toate exemplele date de Corneliu Coposu

în apărarea pactului dintre PNŢ şi Mişcarea legionară sunt odioase!

În altă ordine de idei, poziţia lui luliu Maniu faţă de situaţia politică internă a României, prezentată ca rectilinie, oscila în realitate şi ea, în funcţie de interesele politice pe care le susţinea liderul Vărânist. În acelaşi memoriu trimis regelui, el afirma:„…Suntr-profund convins ca prelungirea acestei guvernări expune ţara la dezordine şi la primejdia războiului, cu ameninţarea integrităţii teritoriale”, iar după numirea guvernului Miron Cristea declara în forul de conducere al partidului sau: „La noi nu este, în cazul concret, un pericol naţional şi nici o problema specială şi urgentă de rezolvat”. Aşadar, un dublu mesaj, tipic moravurilor politice româneşti din epocă. De fapt, luliu Maniu manevra pe scena politică pentru a aduce Partidul Naţional Ţărănesc la Putere şi pentru asta una îi scria regelui şi alta le declara partizanilor săi şi opiniei publice. În contextul mentalităţilor vremii, el nu poate fi condamnat. S-a încovoiat când a vrut puterea pentru partidul său, dar a avut însă forţa să-i reziste regelui atunci când acesta i-a mărturisit intenţia de a modifica Constituţia şi legea electorală şi, simţind că prin asta Carol II pregăteşte lovitura de stat, şi-a reluat poziţia publică rectilinie. El este de lăudat pentru că, în contextul prăbuşirii sistemului democratic din România, a fost printre cei puţini.

Ceea ce este îngrijorător în cazul personalităţii şi imaginii publice a lui luliu Maniu are o legătură, insolită, cu cel mai mare istoric al românilor, Nicolae lorga. Scurtcircuitat de geniul sau, care nu-şi găseşte altă explicaţie decât în intervenţia divină prin har, lorga era capabil să memoreze volume întregi şi să reproducă, pagină cu pagină şi rând cu rând, orice fragment de conţinut, era în stare să scrie simultan cu ambele mâini două texte diferite – şi erau de lorga!

— Şi putea vorbi ore întregi despre un subiect banal, făcându-l epocal, în viaţa publică era recunoscut pentru

versatilitatea sa, pentru felul cum se împrietenea şi apoi se certă cu colegii, cum lăuda şi apoi denigra acelaşi gest, cum judeca oamenii după interese personale imediate, iubindu-i, urându-i cu aceeaşi patimă, în funcţie de o toană sau de o părere instantanee, cum cobora de la academismul enciclopedic la trivialitate. Pe legionari i-a crescut, i-a iubit, apoi i-a hulit, pentru ca imediat să-i apere şi apoi să-i denunţe, întor-cându-se la iertare chiar şi atunci când era prea târziu. Despre fiecare personalitate intrată în contact cu acest geniu greu de înţeles în plan terestru vom găsi cuvinte de apreciere ale lui lorga şi cuvinte de ocară, în egală măsură. Faţă de un singur om nu şi-a schimbat niciodată părerea – luliu Maniu. Este straniu şi unic la Nicolae lorga. L-a considerat în permanenţă un pericol pentru statul român şi nu putem decât bănui că la baza acestei păreri negative s-au aflat informaţiile pe care le-a obţinut de la Budapesta despre trecutul ceţos al liderului ardelean. Este de aceea un mare semn de întrebare pentru posteritate şi un izvor de nelinişte pentru oricare român pasionat de istorie faptul că unul din ultimele textele scrise înainte de îngrozitoarea sa dispariţie, parca lăsat cu limbă de moarte, este un portret al lui luliu Maniu intitulat Viitorul: „Nu se poate revoluţie fără un Robespierre.

Acesta rămâne totdeauna acelaşi vechi retor şi bun avocat, care, lucrind politic, iea. Atitudine înainte de toate morală.

E omul care nu are, nu poate să aibă păcate, figura de un galben imaculat, care crede că poate dovedi oricând şi oricui că el n -a păcătuit.

A trăit o viaţa întreagă, dar n-a făcut păcatul de a iubi o femeie, de a dezmierda un copil, de a-şi alege un animal credincios, de a vărsa o picătură de apă florii din ghiveci. Cu atât mai puţin, a netezi o statuie, a se lumina înaintea unui tablou, a se înălţa la acordurile sunetelor.

E rece, aspru, dominator şi crud.

Nu va înţălege că a îmbătrâni fără a-ţi fi întemeiat o casă şi a fi zâmbit unui leagăn e în domeniul moralităţii bărbăteşti

o mai mare greşeală pentru cel ce se serveşte de soţiile şi fetele altora decât scăpătările obişnuite ale cui are o casă a lui.

Şi nu va admite că a nu fi fost credincios nici unei prietenii şi a nu fi făcut o jertfă nimănui e mai urât decât orice fel de cedare înaintea ispitelor ce umblă pe 7 luliu Maniu, ca şi Armând Călinescu, cel implicat în acte de terorism statal, ca şi Corneliu Z. Codreanu, fanatic al unei iluzii, nu trebuie idealizaţi. Mai ales în cazul lui luliu Maniu trebuie să-i acceptam credinţa într-un proiect şi să-i înţelegem convingerea cu care a încercat să-l aplice. De aceea, performanţele sale politice trebuie riguros analizate în oglinda realităţii: autor al loviturii de stat din 1930, el a suportat consecinţele faptei sale antidemocratice, ca victima a loviturii de stat din 1938. Omul care a călcat în picioare Constituţia democratică din 1923 a apărat-o apoi cu riscul vieţii. Este ciudat, dar este totuşi o meandrâ omenească. Lupta sa pentru a repara consecinţele nefaste ale actului din 1930 şi lupta sa împotriva comunismului îl onorează şi îi oferă locul binemeritat în Istoria naţionala, pentru perioada 1938-1953. Problema noastră este ca, dincolo de recuperarea staturii morale a unei personalităţi, ţara a avut de suferit, ţara a trebuit să plătească pentru erorile sale. În perspectiva istorică, poate că invazia sovietică era inevitabilă, dar ea s-a produs peste o România a dictaturii militare, înaintea căreia fusese o dictatură regală, înaintea căreia a fost un proces de 8 ani în care bazele democraţiei au fost erodate decisiv şi în care luliu Maniu a stat Ia Bâdăcin, aşteptând să se prăbuşească totul în jurul lui, pentru a demonstra că a avut dreptate. Tot din perspectivă istorică, faptul că soarta democraţiei în România a ajuns sa ţină de lupta unui singur om, oferă cea mai elocventă imagine a epocii.

Ieşirea din scenă a lui Corneliu Z. Codreanu. Dubla imagine cu care operează figura lui luliu Maniu în Istorie i se potriveşte într-o anumită măsură şi lui Corneliu Zelea

Codreanu. Amândoi au reuşit să-şi conserve intacta imaginea de incoruptibili. Dar formaţiunea Căpitanului a fost una dintre susţinătoarele urcării ilegale a lui Carol Caraiman pe Tronul României şi, implici a loviturii de stat. Legionarii s-au manifestat atunci zgomotos în favoarea aşa-numitei „Restauraţii", care nu restaura nimic, însă glasul său a contat foarte puţin, Legiunea fiind în 1930 în fazele sale incipiente de organizare, în timpul crizei electorale din 1933 şi după asasinarea lui I. G. Duca, s-au stabilit contacte secrete între Corneliu Z. Codreanu şi camarilă, terminaţia legăturii fiind, de data aceasta, Elena Lupescu. Detaliile acestei relaţii nefireşti sunt încă necunoscute, iar cititorul nu are la dispoziţie decât pasajele selectate de Neagu Cosma şi D. Marinescu, în lucrarea lor Fapte din umbră, din câteva note informative ale serviciului de informaţii al Elenei Lupescu264. Aflăm astfel că apropierea a durat doar pentru câteva luni ale anului 1934, când Codreanu era speriat de consecinţele juridice ale asasinatului din Gara Sinaia şi când a fost scos din cauză în proces, aşa cum confirma peste timp colonelul Hotineanu. Notele informative dezvăluie însă şi faptul că penetrarea camarilei la nivelurile de sus ale Legiunii a introdus tensiuni între liderii formaţiunii, acesta fiind probabil şi momentul în care este racolat, ca trădător al Mişcării legionare, Mihail Stelescu. Defecţiunea acestuia corespunde cu perioada de contact, manevră care avea scopul să „călăuzească" Mişcarea legionară către o subordonare faţă de rege. Nu ştim în ce măsură acţiunea avea drept suport dorinţa camarilei de a se proteja de un atac violent al Mişcării sau proiectul regelui de a se aşeza în fruntea unei formaţiuni politice de orientare fascistă – este posibil să fie amândouă – dar cert este că în vara anului 1934, Carol II, prim-ministrul Gh. Tâtârescu şi jurnalistul Pamfil Şeicaru au pus la cale suprimarea lui Codreanu prin otrăvire265. Este de presupus că, fie din credinţa în steaua sa, fie din nevoia de a nu provoca un conflict deschis la vârful Legiunii, Comeliu

Z. Codreanu a înţeles să nu se conformeze planului de preluare a organizaţiei sale de către Carol II. Mihail Stelescu este denunţat de legionari drept trădător şi părăseşte gruparea, constituind, cu banii şi îndrumarea camarilei, o formaţiune nouă, obscură, numită Vulturul Alb, în care atrage câţiva indivizi dubioşi, din punct de vedere al legăturilor lor cu Siguranţa sau camarila. Printre cei adunaţi de Mihail Stelescu în formaţiunea cu numele schimbat în Cruciada Românismului şi în redacţia ziarului cu aceeaşi denumire, ambele finanţate de camarilă, se aflau şi câteva nume familiare: generalul Nicolae Râdescu, scriitorul Panait Istrati – l-a costat Premiul Nobel adeziunea asta —, informatorul Siguranţei din cazul Duca, Alexandru Talex, şi Gheorghe Beza266. Ei au susţinut o campanie violentă la adresa lui Corneliu Z. Codreanu şi a Mişcării legionare, consecinţa fiind asasinarea lui Stelescu pe 16 iulie 1936.

Există în literatura publicată pe acest subiect o nelămurire generată de intervalul mare de timp (doi ani) trecut de la trădarea lui Stelescu şi până la pedepsirea lui. De regulă, istoricii înclină să creadă că declanşatorul asasinării lui Stelescu a fost scrisoarea sa deschisă din 4 aprilie 1935, în care demasca legăturile lui Codreanu cu guvernul Vaida-Voevod – temă speculată larg de propaganda comunista pentru a ilustra „cârdâşia” regimului burghezo-moşieresc cu fascismul – dar şi acest motiv al crimei este despărţit de înfăptuirea sa prin mai bine de un an de zile. Stelescu atinsese la un moment dat şi o coardă sensibilă a naţionaliştilor legionari, prin dezvăluirea originii străine a lui Corneliu Z. Codreanu. Cu toate acestea, asasinarea lui de către Decemviri se produce târziu, altfel decât în cazul Duca, atunci când Mişcarea legionară a reacţionat imediat la agresiunile prim-ministrului. Un posibil răspuns s-ar putea găsi în versiunea care mizează pe urmărirea informativă a lui Stelescu de către legionari şi pe descoperirea că acesta pregătea o nouă tentativă de

asasinare a lui Codreanu: „Spre surprinderea lor, vor afla că Stelescu se întâlneşte într-o cafenea de pe strada Berzei, lângă Cişmigiu, cu un bărbat, cunoscut ca intermediar al lui Urdâreanu. Legionarii intervin şi găsesc în servieta lui Stelescu planul de asasinare a lui Codreanu”267. Fratele lui Corneliu Z. Codreanu, Câtălin, afirmă că asasinatul pregătit de Stelescu trebuia să se petreacă în gara Feteşti, dar ajuns în faţa lui Corneliu, asasinul a căzut în genunchi şi i-a cerut iertare268. Este însă posibil ca aceste versiuni să fie doar variante mult deformate ale tentativei de asasinat prin otrăvire din 1934. Oricum, perioada 1934-1937 este marcată, în subteran, de acest joc de-a şoarecele şi pisica între Elena Lupescu şi Corneliu Codreanu, cu ameninţări şi tentative de asasinat de ambele părţi. Cursul acestui conflict de culise va avea momentul sau de vârf la întâlnirea secretă dintre Carol II şi Corneliu Z. Codreanu, urmată de hotârârea regelui de a-l suprima şi de încercările lui Codreanu de a se proteja sub umbrela politică a lui luliu Maniu. Aici intervine paradoxul salturilor de comportament pe care le constatăm la Mişcarea legionară în anul 1937. Pe de o parte, participă la alegeri ca partid înscris în jocul politic democratic, dar respinge doctrinar democraţia, iar, pe de alta parte, se înfăţişează ca o ameninţare la adresa regimului politic din România, în timp ce liderul şi formaţiunea sa trec din ofensivă în defensiva. Trebuie de aceea remarcat că, în momentul aplicării de către Carol II a primelor măsuri ale loviturii de stat din 1938, reacţia cea mai slabă a aparţinut partidului Mişcării legionare „Totul pentru Ţară”. Celelalte partide importante, PNL şi PNŢ, au protestat vehement, s-au întâlnit pentru construirea unei platforme comune, au pus în alertă presa internaţională, în faţa anulării alegerilor, a numirii guvernului marionetă Goga-Cuza, a numirii guvernului Miron Cristea, a anulării Constituţiei, a suspendării Parlamentului şi a introducerii stării de asediu, Corneliu Z. Codreanu se limitează să emită circulare, al căror conţinut nu arata decât deruta liderului

legionar, într-un ordin confidenţial din 18 ianuarie 1938, el transmitea membrilor săi informaţia: „Este aproape sigur ca vor fi alegeri” şi le cerea să păstreze „o notă de mare demnitate. Nu se va deda în propagandă la mici răutăţi, la aluzii răutăcioase, calomnii, insulte etc.”269. La 11 februarie 1938, a doua zi după lovitura de stat, Codreanu trimite Circulara nr. 145 în care le descrie legionarilor noul complot pus la cale de Armând Câlinescu prin Istrate Micescu pentru asasinarea sa. Trei zile mai târziu, trimite Circulara nr. 146, prin care anulează circulara precedentă, pentru faptul că generalul Sichitiu, de la care aflase intenţia lui Câlinescu, îşi retrăsese cuvintele. După alte trei zile compune o nouă circulară, nr. 147, în care le cere legionarilor „să facă post şi rugăciuni timp de o săptămână”270. Este, fără îndoială, expresia unei derute. La 21 februarie 1938, prin circulara nr. 148, Corneliu Z. Codreanu anunţa desfiinţarea partidului „Totul pentru Ţară”. Apoi, la începutul lui martie 1938, Corneliu Z. Codreanu cere paşaport pentru a părăsi ţara. La refuzul lui Armând Câlinescu, liderul legionar înţelege că soarta sa este pecetluita, în faţa starului terorist, a unei serii lungi de comploturi pentru asasinarea sa, cel care cedează, aşadar, este liderul Mişcării legionare. Ne putem imagina, pe baza relatărilor unor apropiaţi, că Zelea Codreanu încerca o ultimă soluţie politică: aşteptarea momentului când Germania va pătrunde decisiv pe scena politica din România. Ne putem imagina şi ca, omeneşte, îi era frica. Protestând împotriva unui articol injurios al lui Nicolae lorga, va fi arestat pentru insultarea unei autorităţi – motivaţie cusuta cu aţă alba de Armând Calinescu – şi apoi asasinat împreună cu Nicadorii şi Decemvirii. Menit, la un moment dat, să simbolizeze speranţa revenirii clasei politice româneşti cel puţin la moralitatea creştina, Corneliu Z. Codreanu va ieşi din această scenă strangulat într-un camion şi împuşcat apoi în spate, pentru a se înscena o fugă de sub escorta. De data aceasta, asasinii sunt cunoscuţi cu

certitudine: Carol II şi Armând Calinescu. Acesta din urmă nici nu s-a sinchisit să ascundă, în jurnalul personal, pregătirile pe care le făcea pentru asasinat, iar în însemnarea din 13 noiembrie 1938 ne dezvăluie că şi Maniu era pe lista celor care trebuiau eliminaţi fizic.

Datarea loviturii de stat. Din punct de vedere instituţional, lovitura de stat a avut două etape: acţiuni întreprinse înainte de 10 februarie 1938 şi măsuri luate după aceasta data. Din punct de vedere al realităţii politice, ea este însă legată direct de lovitura de stat din 7-13 iunie 1930, ca o consecinţa a ei, regimul instituit de Carol II şi camarilă realizând degradarea în timp a sistemului parlamentar, pâna la momentul în care atât dispariţia sa, cât şi intrarea ţârii în stadiul de stat terorist nu au produs nici o tresărire în rândurile populaţiei. Altfel spus, Constituţia din 1923 fusese lovită puternic în iunie 1930, intrase în comă şi fusese ţinuta în viaţă artificial, pentru ca în februarie 1938 sa fie decuplată de la sistemul democratic. Problema datării loviturii de stat din 1938 a fost lămurită de istoricul Al. Gh. Savu, în lucrarea sa Sistemul partidelor politice din România, 1919-1940. Dar mai întâi să urmărim cronologia evenimentului:

17 noiembrie 1937 – regele Carol II constituie un nou guvern Gheorghe Tâtârescu, cu scopul de a organiza şi de a câştiga alegerile, producând pentru asta modificarea titularizărilor la ministerele de forţă; acţiunea s-a făcut cu încălcarea principiului desemnării prim-ministrului şi a constituirii cabinetului de către Partidul Naţional Liberal.

— 23 decembrie 1937 – guvernul Tatărescu pierde alegerile şi regele caută o soluţie convenabilă, care să excludă venirea la putere a PNŢ sub conducerea lui Maniu sau a Mişcării legionare.

28 decembrie 1937 – regele numeşte guvernul Goga-Cuza, trecând peste toate uzanţele sistemului politic democratic; scopul acestei manevre fiind pregătirea prin anumite acte publice: un regim politic după model mussolinian, apoi

asasinarea liderilor legionari şi canalizarea Mişcării spre o subordonare faţă de interesele camarilei; în al treilea rând, regele caută să-şi asigure o ruptură decisivă în PNŢ, prin trădarea grupării lui Armând Călinescu, şi o slăbire substanţială a forţei partidului lui Maniu.

18 ianuarie 1938 – sunt dizolvate formal corpurile legiuitoare, care însă nu se putuseră întruni, ca urmare a alegerilor din decembrie 1937; este o acţiune pe hârtie, care dizolva listele cu deputaţii şi senatorii aleşi la ultimele alegeri, dar încă nevalidaţi; tot acum este confirmată data de 17 februarie 1938 pentru deschiderea, de regulă, a corpurilor legiuitoare şi datele de 2, 4, 5 şi 6 martie pentru noile alegeri; se observă că termenul legal pentru deschiderea lucrărilor noului Parlament (17 februarie) era încălcat prin fixarea datei noilor alegeri la începutul lui martie, dar corpul politic al ţării nu a reacţionat la această ilegalitate, admiţând abaterea de la Constituţie, ca şi în alte daţi, în ideea că lucrurile se vor reglementa prin rezultatul următoarelor alegeri.

7 februarie – este cooptat în complotul destinat loviturii de stat generalul Ion Antonescu.

9spre 10 februarie 1938, noaptea, între orele 3.15 şi 6.30 – sunt convocaţi la Palat, în mod secret, Gheorghe Tâtârescu şi Armând Călinescu; regele, Ernest Urdâreanu şi cei doi oameni politici examinează problema loviturii de stat şi fac în detaliu planul desfăşurării acesteia271.

10 februarie 1938, dimineaţa – prim-ministrul Octavian Goga este chemat la Palat şi obligat să-şi prezinte demisia; patriarhul

271 Armând Călinescu, însemnări politice, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1990, p.

Miron Cristea primeşte mandatul să formeze un nou guvern, înaltul ierarh accepta, dar lista cabinetului va fi dată de către rege.

10 februarie 1938, dupa-amiaza şi seara – sunt convocaţi la Palat liderii partidelor politice şi personalităţi ale vieţii

publice, foşti prim-miniştrii; Carol II le oferă soluţia unui „guvern de uniune naţională”, menit să scoată ţara din criză, şi le cere să accepte ocuparea funcţiilor de secretari de stat fără portofoliu, ca expresie a unei alte formule politice inventate de rege: „Comitet de patronaj”; doar luliu Maniu refuză.

10 spre 11 februarie 1938, noaptea – se formează guvernul Miron Cristea cu un program politic redactat de Nicolae lorga272.

11 februarie 1938 – noul guvern – în fapt, regele Carol II şi omul său de încredere, Armând Călinescu.

— Introduce starea de asediu, ordonă preluarea serviciului de ordine şi siguranţă a statului de către autorităţile militare, numeşte ofiţeri activi şi în rezervă în funcţiile de prefecţi, reintroduce cenzura; corpul politic al ţârii reacţionează, PNL-ul, de exemplu, acceptând o suspendare a activităţii publice a partidului, pentru a permite noului guvern îndepărtarea pericolului legionar.

— 19 februarie 1938 – un grup de jurişti condus de Istrate Micescu şi avându-l ca mână dreaptă pe un anume Mâgureanu, secretar general al Ministerului de Justiţie, elaborează proiectul unei noi Constituţii, care sa confirme instaurarea dictaturii regale; drept model pentru argumentaţia trecerii la dictatură este ales preambulul Statutului din 2 mai 1864, adică al loviturii de stat date de Alexandru loan Cuza în secolul al XlX-lea.

20 februarie 1938 – este lansată prin decret regal noua Constituţie şi tot prin decret regal se stabileşte data de 24 februarie pentru un plebiscit care să legitimeze actul neconstituţional al loviturii de stat; noua Constituţie „consacra principiul supremaţiei regelui şi suprimă separaţia puterilor”273; partidele sunt în continuare rezervate, PNL cerând membrilor săi „o justificată rezervă”, iar pentru plebiscit, abţinerea; PNŢ luptă pentru stabilitatea sa interna şi pentru preluarea controlului total în structuri de către luliu Maniu.

21 februarie 1938 – Corneliu Z. Codreanu anunţă desfiinţarea partidului „Totul pentru Ţară”; liderul legionar îşi pregăteşte plecarea din ţară, pentru a se proteja de asasinare, dar este refuzat; el le cere legionarilor sa înceapă o perioadă de post şi rugăciuni.

24 februarie 1938 – se desfăşoară un simulacru de plebiscit, despre care Radu R. Rosetti va scrie următoarele: „Fost la aşa-zisul plebiscit şi votat nu. De fapt, este o vastă farsă: funcţionarii sunt aduşi pe căprarii cu liste nominale, toţi aceia care au nevoie de guvern – şi cine nu are’?

— Sunt ameninţaţi într-un chip sau altul. Pentru a face presiuni asupra restului cetăţenilor, sunt ameninţaţi cu amenzi etc., dacă nu vin la vot”274; rezultatul plebiscitului este, de fapt, cheia înţelegerii esenţei loviturii din februarie 1938: din 4 303 064 de cetăţeni care s-au prezentat la vot, 4 297 581 (99,87) au votat pentru dictatură regală şi 5 483 (0,13) pentru regimul democratic.

27 februarie 1938 – noua Constituţie este promulgată şi publicată în Monitorul Oficial a doua zi.

2 martie 1938 – într-o audienţă acordată lui Armând Călinescu, regele Carol II recunoaşte că „avea de gând sa schimbe Constituţia la 8 iunie 1930”, dovadă clară a existenţei planului de distrugere a sistemului democratic parlamentar, încă de la suirea lui pe Tron de către luliu Maniu.

6 martie 1938 – în Consiliul de Miniştri prezidat de rege, Nicolae lorga cere dizolvarea cuiburilor legionare şi distrugerea Gărzii de Fier, regele propune înfiinţarea unui ziar, oficios al regimului dictatorial, condus de scriitorul de casă Cezar Petrescu, iar Armând Câlinescu cere „desfiinţarea partidelor şi crearea organizaţiilor profesionale”275.

— 29 martie 1938 – acţiunea de forţă a noului regim începe să scadă în intensitate, negâsind o bază reală în populaţie; Armând Călinescu îi semnalează regelui că „toată această situaţie a fost obţinută exclusiv cu măsuri

poliţieneşti şi cu întreţinerea unei atmosfere de presiune” şi ca în rândurile guvernului se manifesta primele semne de dizidentă, cazul cel mai serios fiind cel al generalului Ion Antonescu; tot Armând Călinescu propune acum arestarea lui Corneliu Z. Codreanu şi a celor care s-ar solidariza cu el, prin proteste.

30 martie 1938 – lovitura de stat este definitivată prin constituirea celui de-al doilea guvern Miron Cristea, axat pe structura grupărilor conduse de Gheorghe Tătârescu şi Armând Călinescu, desprinse din PNL şi PNŢ; generalul Ion Antonescu este îndepărtat; foştii prim-miniştri numiţi secretari de stat fără portofoliu în primul guvern al dictaturii sunt numiţi acum în „Consiliul de Coroana”, transformat în instituţie de stat printr-un decret regal; prin decretul nr. 1422 din aceeaşi zi sunt dizolvate partidele politice.

Aprilie 1938 – partidele democratice, prin luliu Maniu, C. I. C. Brâtianu şi dr. N. Lupu, adresează un memoriu regelui Carol II, menit a fi de protest faţă de desfiinţarea partidelor, dar care este, literalmente, un scheunat de neputinţă; în acest memoriu, cei trei lideri politici recunosc negru pe alb că anularea Constituţiei democratice şi promulgarea Constituţiei dictatoriale „a fost o încercare pentru care nu aţi întâmpinat nici o rezistenţă activă din partea partidelor politice”276.

Cu această cronologie în faţă, dovada faptului că introducerea regimului dictatorial în România a fost un proces întins pe opt ani a fost făcută. Istoricul Al. Gh. Savu, specializat în analiza loviturii de stat din 1938, subliniază: „Faptul că sistemul democraţiei parlamentare a fost sfârâmat treptat şi ca regimul carlist s-a închegat, ca să spunem aşa, în «rate», nu este, deci, ieşit din comun. Dificultatea reală a datării în acest caz apare atunci când se face o comparaţie între evenimentele petrecute la 10 /11 februarie şi acelea survenite începând de la 27 februarie până la sfârşitul lunii martie 1938. Primele par să fi avut o

însemnătate minimă în raport cu ultimele. Este interesant că opinia publică contemporană a avut revelaţia şocantă că se petrece o schimbare politică profundă, cu urmări grave pentru destinele democraţiei şi pentru viitorul ţârii nu la 10 februarie, ci abia după lansarea textului noii Constituţii”277.

Lecţia pe care o oferă lovitura de stat din 1938 este aceea că un astfel de proces politic nu este obligatoriu un şoc venit peste noapte, o acţiune desfăşurată într-o zi de un grup complotist. A existat în Istoria României, după cum vedem, o lovitură de stat pregătită timp de mai mulţi ani, compusă din manevre menite să destructureze sistemul democratic în esenţă, ajutată de ineficienta şi corupţia partidelor politice, favorizată de pierderea treptată a încrederii populaţiei în sistemul democratic. Această lovitură de stat a fost pregătită prin tolerarea de către Justiţie a abuzurilor anticonstituţionale şi la legile ţării, prin lipsa de reacţie la acţiunile teroriste ale statului, în care regele Carol II şi asasini de tipul lui Armând Călinescu, poreclit Monocles, şi Gavrilă Marinescu planificau crime politice, funcţionari ai statului le organizau, iar Justiţia îi acoperea, şi, în sfârşit, prin iertarea, ca urmare a jocului politic, a crimelor făcute, la rândul ei, de Mişcarea legionară. Presa, puternic politizată şi deprofesionalizatâ, a pus umărul din greu la distrugerea încrederii populaţiei în democraţie. Compromiterea partidelor politice, astfel încât societatea să nu mai creadă în ele şi să fie uşor desfiinţate, a avut drept suport fenomenul instaurării oligarhiei politice – concentrarea sensului existenţei partidelor la interese personale şi de grup – şi al corupţiei, oamenii politici fiind interesaţi în deţinerea puterii pentru obţinerea de foloase din mediul economic şi bugetar. Concentrând puterea la vârf, în mâna lui Carol II şi a camarilei, grupul ocult condus de Elena Lupescu a devenit şi unica sursă a puterii în România interbelică, partidele politice şi politicienii, în mod individual, căutând să se conformeze intereselor şi

directivelor camarilei, în loc să o răstoarne. Fâcând figură aparte în acest joc, liderii Mişcării legionare vor fi eliminaţi fizic printr-un asasinat oribil, cu acordul şi sprijinul partidelor politice, acestea simţindu-se la fel de ameninţate de ascensiunea la putere a unei structuri înarmate cu cea mai eficientă armă demagogică – reforma morală.

Capitolul IV.

NOAPTEA GENERALULUI Lovitura de stat din 2-14 septembrie 1940

Moto:

Pentru un trăsnit şi un ticălos ca regele Carol, avem nevoie de unul şi mai trăunit ca el, pentru a ne scapă de dânsul.

IONEL POP, lider PNŢ.

Condiţiile în care s-a produs prăbuşirea teritorială, politică şi morală a României în anul 1940 sunt, în general, cunoscute. Cauzele externe au fost prezentate pe larg în numeroase volume publicate înainte şi după revoluţia din decembrie 1989, fără să-şi altereze tonul şi esenţa. Românii şi-au format o imagine stabilă despre cum au devenit inutile garanţiile noastre de securitate, pe fondul eşecului temporar al Societăţii Naţiunilor de a se constitui într-o structură mondială a păcii, al tratării României Mari drept creaţia unui pact, şi nu a voinţei unanime a naţiunii române, eşec accelerat de succesul unei Ungarii tenace şi neobosite în a convinge Germania că ţara noastră este o realitate artificială. Pe plan intern am văzut, inclusiv în acest studiu, felul în care a fost slăbit statul şi cum naţiunea s-a desolidarizat de el, abandonându-l corupţiei şi privindu-l tot mai mult ca pe o organizaţie de instituţii subordonate intereselor unui grup privat. Pe linia acestui orizont, străbătut deja, de la 3 septembrie 1939, de fulgerele celui de-al doilea război mondial, naţiunea română îşi pierduse unitatea de acţiune cu care realizase în 1918 Marea Unire. Rămânea în sufletul fiecărui individ sentimentul unităţii naţionale, viu, dar imposibil de transformat din nou într-o formă de lupta, din cauză că acum se aflau la conducere un

rege şi o camarilă corupte. Pentru salvarea neamului era nevoie de un lider care să propună lupta. Cu toate că se afirmă, nu lipsit de un anumit temei, că Ion Antonescu a ajuns conducătorul statului datorită conjuncturii, văzut şi de neam ca o soluţie salvatoare pentru oprirea dezastrului ţării, noi am avut atunci doi luptători: Ion Antonescu şi luliu Maniu. Subordonaţi aceluiaşi proiect ideal, cei doi oameni politici români au ales căi diferite de a-l îndeplini. Dacă, în cazul lui luliu Maniu, poziţia politică este uşor de explicat, apariţia lui Ion Antonescu la conducerea statului nu se sprijină decât pe un singur argument: ca era cel mai capabil general. Acest argument este, în realitate, discutabil, nu numai din considerente profesionale, ci şi pentru motivul că este sărac. Ion Antonescu a ajuns la putere mai degrabă din postura de om politic, decât din poziţia de general al Armatei române.

Cariera politică a lui Ion Antonescu.

În memoriile sale, Constantin Argetoianu îl numeşte pe Ion Antonescu „omul lui Titulescu", pentru perioada primului deceniu şi jumătate al României Mari. Fără îndoială ca, din calitatea de ataşat militar la Paris (1922) şi la Londra şi Bruxelles (1923-1926), Antonescu a lucrat oficial cu Nicolae Titulescu, în acel interval de timp – ministru plenipotenţiar la Londra şi apoi delegat permanent la Societatea Naţiunilor. Sunt ani în care colonelul Ion Antonescu îşi formează o opinie asupra democraţiilor occidentale şi, mai ales, se lasă cucerit de forţa economică, politică şi militară a acestora. Absolvent al cursului de contraiformafii militare de la Versailles, pregătirea sa informativă a fost consolidată în timpul războiului balcanic, al primului război mondial, precum şi postbelic de experienţa sa de comandant, Ion Antonescu a fost familiarizat atât cu secretele operative, militare, cât şi cu mersul subteran al politicii europene. Aici, el a făcut, probabil, un cuplu ideal cu Titulescu, ătât la Londra, cât şi la Bruxelles. De aceea prezentarea sa drept un general cazon, rigid şi dur nu atinge decât un aspect al

comportamentului său complex. Prezenţa sa surprinzătoare în conciliabule politice alături de Titulescu, la fel ca şi chemarea de la post din 1926, sub bănuiala că este implicat în manevrele revenirii lui Carol Caraiman în ţara, arată că Ion Antonescu intrase într-un anumit siaj politic, astfel că numirea sa ca subşef al Marelui Stat-Major al Armatei din decembrie 1933, luna asasinării lui Duca, nu pare deloc întâmplâtoare. Tot astfel ne explicăm şi atitudinea lui contrariantâ fată de asasinarea lui I. G. Duca – aşa cum am arătat într-un capitol precedent – şi participarea la o întrevedere secretă împreună cu Titulescu, Armând Câlinescu şi Eugen Cristescu. Va trebui să înţelegem mai bine epoca, pentru a accepta realitatea că generalii Armatei noastre se implicau în viaţa politică a ţârii, de la nivelul garnizoanelor pe care le aveau în subordine, unde interveneau în campaniile electorale, ajungând până la partizanatul politic pentru obţinerea unor avansări în grad sau a unor numiri în funcţii superioare. Atât timp cât funcţia de ministru al Apărării era ocupată de generali, numirea reprezenta, indispensabil, o atitudine politică. Doar odată cu urcarea pe Tron a lui Carol II miniştrii Apărării au început să fie numiţi din rândul generalilor loiali acestuia, chiar dacă erau propuşi sau acceptaţi de partidele chemate la guvernare. Situaţia este valabilă şi pentru alte funcţii înalte ale ministerului şi ale Marelui Stat-Major, iar în particular zona Inspectoratului şi a Direcţiilor de înzestrare, pe unde se tranzitau afacerile regelui şi ale camarilei, constituia un subiect de interes accentuat, în acest context, numirea generalului de brigadă Ion Antonescu în funcţia de subşef al Marelui Stat-Major, din decembrie 1933, a fost în întregime opera liberalilor. La 14 decembrie 1934, când a intervenit în Parlament pentru a contesta destituirea lui Antonescu, preşedintele PNL, Dinu Brătianu avea să declare: „şi anul trecut, aproape în aceeaşi perioadă, când a fost vorba să se numească un conducător al Marelui Stat-Major, Duca, împreună cu toţi

conducătorii partidului au recomandat la acest loc pe generalul Antonescu. De ce l-au recomandat? Din două motive: un motiv intern şi un motiv extern. Motivul extern a fost că acest general avea încrederea aliaţilor noştri, cum s-a spus deja de la această tribună. Acest general, cu toate că gradul său nu era cel mai mare, era desigur personalitatea cea mai marcantă, recunoscută şi în străinătate, a armatei noastre”278. Drept motiv intern a fost invocat trecutul său remarcabil din timpul primului război mondial. Atunci se făcuse apropierea decisivă între acţiunea externă, al cărei creier a fost regina Măria, braţul politic, reprezentat de Ionel I. C. Brătianu, şi braţul militar, reprezentat de Ion Antonescu, acţiune comună care a dus la Marea Unire, în timpul aceleaşi intervenţii din Parlament, Dinu Brătianu a fost interpelat de Ion Mihalache: „Domnule Brătianu, se pare că atunci când a fost numit, v-aţi amestecat”, iar liderul liberal a răspuns: „La formarea guvernului de atunci, m-am amestecat desigur, fiind prieten şi colaborator de aproape cu Duca. Duca fiind chemat să formeze cabinetul, desigur că m-ăm amestecat şi eu”279. Sprijinul acordat de liberali lui Ion Antonescu pentru numirea într-o funcţie pe care nu o putea ocupa legal, având un grad inferior faţă de subordonaţii săi, îşi are originea tot în intervenţiile lui Titulescu. Cunoaştem deja că acesta s-a implicat direct şi imperativ în numirea guvernului Duca, iar explicaţiile privind imaginea internaţională a lui Antonescu vin din acelaşi loc. Mai mult decât atât, intervenţiile directe ale lui Nicolae Titulescu, după asasinarea lui Duca, intervenţii care au fost şi mai vizibile, conţineau şi problema Antonescu. Ministrul de Externe român s-a întâlnit cu Dinu Brătianu, înainte de a se duce la Palat şi a-i cere imperios regelui gonirea lui Puiu Dumitrescu, destituirea tatălui acestuia de la Jandarmerie, destituirea generalului Stângaciu de la Siguranţă, a lui Gavrilă Marinescu de la Prefectura Poliţiei Capitalei şi înlocuirea ministrului Apărării, a generalului de divizie Uică Nicolae, cu generalul

de brigadă Ion Antonescu280. Atât Titulescu, cât şi Duca I-au vrut, de fapt, ministru al Apărării, care era o funcţie politică şi pe care generalul o putea îndeplini fără probleme, în contextul uzanţelor epocii. Este interesantă observaţia lui Gafencu referitoare la acest moment: „Ionel Antonescu, candidat la dictatură, deocamdată însă mulţumit să intre în guvernul constituţional Guţă-Ti-tulicâ, aşteaptă cu arma la picior să fie chemat la Sinaia”281. Cu toate că regele a cedat la prima întrevedere cu Titulescu, la următoarea, ţinută la interval de doua zile, Carol a refuzat să-l schimbe, cu Antonescu, pe generalul Uică. Motivul este simplu: Antonescu nu era omul regelui şi cu atât mai puţin al camarilei. În acea perioadă Ministerul Apărării Naţionale deţinea şi sarcini juridice, pentru că anumite cauze de interes naţional – în particular, atentatele la siguranţa naţională – erau judecate de tribunale militare şi aveau nevoie de girul direct, sub semnătură, al ministrului Apărării. Ion Antonescu, incoruptibil, nu putea fi manevrat, nici în domeniul juridic, pentru pedepsiri sau răzbunări politice sau personale, nici în domeniul afacerilor camarilei prin intermediul bugetului Armatei. Cum aducerea la putere a lui Duca implica reprimarea Mişcării legionare pe timpul campaniei electorale, Carol II risca un blocaj al ordinelor sale ilegale din partea generalului, în aceeaşi epocă, Ion Antonescu nu avea simpatii deosebite pentru Mişcarea legionară, dar o considera „tineretul ţârii”, observând-o de la distanţă cu rezervă, însă şi cu atenţie. Chiar dacă putem înţelege contradicţia între viziunile sale filofranceze şi filobritanice şi interesul pentru legionari prin caracterul unui om integru, care pune fiecare lucru la locul lui, refuzul de a-l numi pe Ion Antonescu ministru al Apărării era legat direct de intenţiile oculte ale regelui. Aşa se face că generalul Ion Antonescu a fost numit, cu dispensă, subşef al Marelui Stat-Major, fără a avea un şef, din cauza incompatibilităţii regulamentare dintre gradul său militar şi cel al subordonaţilor săi, generali cu grade

mai mari. Conform mărturiei lui Argetoianu, bazate pe relatarea târzie a generalului, numirea la Statul-Major General a fost făcută în cea mai bună înţelegere personală cu regele Carol II: „«Sire, va trebui să dau cu toporul», a spus atunci Antonescu regelui, iar acesta i-a răspuns: «Dă cu toporul!»„282 Autor al unui proiect de reorganizare a Armatei şi pregătit să cureţe locul de impostori şi corupţi, Antonescu primeşte de la Carol şi privilegiul de a-l informa direct, încâlcind regulile ierarhiei, trecând peste prim-ministru şi ministrul Apărării. Este clar că în acest moment, decembrie 1933, Carol II, văzând în el un „om de forţă", a vrut să-l facă „omul lui" şi să-l includă în echipa sa de conducere autoritară a statului. Caracter puternic, egocentrist, dar şi fanatic al regulamentelor militare, Ion Antonescu îi va mulţumi regelui pentru încrederea acordată şi în va cere permisiunea de a-l informa pe prim-ministru asupra întrevederilor sale directe cu suveranul. La începutul anului 1934 s-a văzut şi de ce Carol II nu l-a vrut pe Antonescu la Ministerul Apărării: titularul postului urma să dea o ordonanţa de trimitere în judecată a asasinilor lui Duca şi, pentru atentat la siguranţa ţării, a tuturor liderilor Mişcării legionare. Carol risca să piardă controlul asupra procesului sau ca acesta nici să nu înceapă, în ceea ce-l privea pe Corneliu Z. Codreanu. Cum la guvern a venit aproape imediat Constantin Tătârescu, pe baza unei susţineri mascate a liberalilor, Ion Antonescu a rămas şef la Marele Stat-Major. Acolo era vizitat de regele Carol, care se întreţinea cu el mai multe ore asupra problemelor militare. Vizitele lui Carol la Marele Stat-Major aveau un scop precis, pe care îl vom arătă mai jos.

După asasinarea lui Duca, noul prim-ministru, Gheorghe Tâtârescu, a vrut să-l numească ministru de Interne, dar generalul a refuzat, înţelegând că i se întinde capcana conducerii represiunii împotriva legionarilor. Propus din nou ca ministru al Apărării îh guvernul Tătărescu, este evident că natura dură, energică şi chiar violentă a lui

Antonescu a plăcut regelui Carol II şi că acesta a încercat folosirea lui în echipa sa283. Lansându-se în promisiuni de duritate şi măsuri de forţă, Antonescu dădea atunci înapoi – spunem noi, cu chibzuinţă – din faţa sarcinilor periculoase şi ilegale pe care i le oferea suveranul. De aici provine opinia lui Carol II, că Antonescu este un nestatornic şi un neserios.

În acest loc intervine şi o anecdotă binecunoscută, legata de opiniile generalului Antonescu faţă de Elena Lupescu. Se spune că, invitat la o ceremonie organizată de Palat, Antonescu a refuzat să se ducă, transmiţându-i regelui că acolo unde acesta stă cu amanta la masa el nu poate veni cu soţia. Versiunea aceasta, ca multe altele despre viitorul mareşal, porneşte de la un mic miez veridic, dar este construita după modelul bancurilor de la Radio Erevan. A existat o invitaţie, dar nu a regelui, ci a generalului Ilasievici; era vorba de un dejun, dar nu la Palat, ci la Ilasievici acasă; aflând că vine şi Elena Lupescu, este adevărat că Antonescu a protestat, dar în final a spus: „Bine, sunt soldat, dacă e ordinul Majestâţii Sale, vin”, şi s-a dus; la masă a fost aşezat lânga Elena Lupescu, tocmai datorită marii în vestiţii de încredere şi onoare pe care o acorda Carol lui Antonescu. Însă generalul a ignorat-o, ceea ce a trezit furia Duduii. Astfel a pierdut Ion Antonescu şansa de a deveni prim-ministru la jumătatea anilor ’30, şansa de a-l avea mai devreme angajat în viaţa politică, iar noi am cunoscut nefericirea de a-l avea Conducător al statului când nu mai putea făcea mare lucru pentru ţară. De la acel gest, regele nu l-a mai primit pe subşeful Statului-Major General timp de patru luni în audienţe confidenţiale, cum promisese.

Sfârşitul anului 1934 marchează ruptura sa cu regele „pentru că nu voia să fie răspunzător de intervenţiile politice ale lui Carol al II-lea, susţinute cu mijloacele unei politici de forţă”284. Este destul de plauzibil ca aceasta atitudine să fi fost determinată de cunoaşterea detaliilor

secrete ale asasinării prim-ministrului Duca – în primul rând, vinovăţia regelui – şi a limitelor implicării legionare. Crimele înfăptuite din ordin suprem împotriva legionarilor, atât în timpul campaniei electorale, dar mai ales după asasinat au trezit, fără îndoială, spiritul său de dreptate. Este însă greu de argumentat acum cu precizie că motivele reale ale conflictului ar fi fost legate cumva de simpatiile sale legionare. Aşa cum îl ştim pe Antonescu, din suma manifestărilor sale contradictorii, probabil că îl respecta pe Codreanu şi că privea cu interes mişcarea tineretului spre norma morală şi creştină, dar de o adeziune politică la Legiune încă nu putem vorbi. Mult mai atractivă este însă ipoteza care leagă destituirea din decembrie 1934 a lui Antonescu de criza care se declanşase între Partidul Naţional Liberal şi rege, ca urmare a zvonurilor de aducere la putere a unui guvern Alexandru Averescu, având scopul să aplaneze nemulţumirile iscate în Armată de ministrul Uică, prin avansări şi numiri preferenţiale. O plecare de la guvernare a liberalilor sub Tătârescu punea foarte serios în discuţie revenirea partidului la poziţia antidinastică dinainte de 1930, precum şi perspectiva unei alianţe cu PNŢ. Atunci, spunea Gh. Tătărescu, „vom avea război civil”285, începutul verii anului 1934 este dominat de contacte PNL-PNŢ la nivel înalt şi de zvonul că o coalizare a celor două partide va duce la detronarea lui Carol II. Din poziţia pe care o avea, dar mai ales în calitatea de fost comandant al Diviziei 3 infanterie de la Piteşti – forţa militară cu misiunea permanenta de intervenţie la Bucureşti, misiune planificată identic din secolul al XlX-lea şi până la revoluţia din decembrie 1989!

— Generalul Ion Antonescu, conducător al Marelui Stat-Major, devenea om cheie în cazul unui „război civil”. Pe de altă parte, Antonescu intrase într-un conflict deschis cu noul ministru al Apărării, generalul Paul Angelescu, omul camarilei, din cauza afacerilor care se derulau prin Armată şi care împiedicau înzestrarea, echiparea şi pregătirea

pentru luptă a militarilor. Problema afacerilor veroase ale Elenei Lupescu şi ale regelui în domeniul militar conţinea, dincolo de actul imediat al corupţiei, un element periculos pentru securitatea naţională. Din dorinţa de a câştiga cât mai mulţi bani din afacerile cu furnituri, folosind acelaşi patent ca în cazul scandalului Arrnstrong-Fokker din 1925, Carol segmenta comenzile la mai mulţi furnizori străini sau români (Malaxa, de exemplu), astfel încât putea percepe comisioane din cât mai multe locuri. Aşa se face că în momentul declanşării celui de-al doilea război mondial Armata României era dotată cu o diversitate prea mare de armament şi muniţii, de producţie diferită şi incompatibile între ele. Se amesteca la unităţi armament uşor şi greu de provenienţă cehoslovacă, poloneză, franceză, germană, britanică sau olandeză, situaţia cea mai gravă fiind în aviaţie, unde avioanele nu puteau fi ridicate de la sol din cauza, lipsei pieselor de schimb pentru opt până la zece tipuri diferite de aeronave, încercarea de a produce la Braşov un avion de lupta românesc a fost sabotată sistematic pentru a împiedica încetarea afacerilor cu comenzi din străinătate (afacerea Carp). El îi declara lui Argetoianu că întregul armament necesar înzestrăm se poate fabrica în ţară, ceea ce demonstra încă o dată că programele de achiziţionare de armament din străinătate nu erau decât o sursă de profituri ilegale. Ion Antonescu a cunoscut în detaliu tot acest fenomen şi a făcut tot posibilul să se opună: „Antonescu a făcut o analiză detaliată a situaţiei din Armată, după care a înaintat un raport preşedintelui Consiliului de Miniştri: «Putregaiul este aşa de mare, încât a mai râmâne în mijlocul lui înseamnă a-mi lega şi eu numele de un dezastru care este inevitabil, dacă continuăm cu metodele de lucru actuale. Acei care au adus oştirea în halul actual nu pot s-o îndrepte şi îi împiedică pe alţii să o facă. Aceasta trebuie să ştie naţiunea». Atitudinea lui I. Antonescu a nemulţumit adânc pe Elena Lupescu şi pe Carol al II-lea, care se simţeau «cu musca pe căciulă», în

plus, bunele relaţii pe care generalul le avea cu N. Titulescu dăduseră de gândit suveranului şi camarilei”286. De altfel, după consumarea întâlnirii sale cu Antonescu, Constantin Argetoianu avea să noteze: „Vorbeşte tocmai ca Titulescu. Influenţa e vizibilă”287.

Teza complotului împotriva lui Carol II este confirmată şi dintr-o altă sursă, într-o scrisoare pe care a trimis-o Elenei Perticari-Davila în 1937 – şi care se găseşte în fondul său de la Direcţia Judeţeană a Arhivelor Naţionale Argeş – Antonescu se arăta exasperat de activităţile oculte ale camarilei: „în ce ţară trăim’? Pe ce lume suntem? De ce patimi suntem orbiţi’? Ce forţă ocultă din afară sau dinăuntru ne-a idioţii minţile, ne-a paralizat braţele? Ce ursita trage neamul nostru, acum, când de-abia a ajuns pe culme, în prăpastie’? Nu s-a găsit nimeni să răspundă la această elementară întrebare. Nici Prim-Ministrul, nici un ministru, şi nici măcar acela al Apărării, zisă totuşi Naţională. Niciunul, deşi toţi si-au rupt genunchii, târându-se cu perfidie în vine şi cu minciuna pe buze la picioarele Tronului”. Tonul patetic al generalului nu avea nimic retoric în particular, acesta fiind stilul său epistolar, cunoscut şi din alte corespondenţe, dar proiecta foarte bine imaginea unui om cinstit şi naiv, cu predilecţie. Dedicat propriei persoane – aşa cum se constata din observaţiile tuturor personalităţilor care l-au cunoscut – Antonescu se apropia de oameni interesanţi şi influenţi, dar păstra întotdeauna o rezervă în atitudini, ceea ce îi permitea să-şi menţină statura de incoruptibil, în aceeaşi scrisoare, el ne lămureşte atât asupra motivelor destituirii sale de la Marele Stat-Major, cât şi asupra nivelului legăturilor sale cu liberalii: „Nu cer, după cum se crede cu aceeaşi uşurinţa de mulţi, scuze de la nimeni. Aş fi prea prost dacă aş pretinde Capului Statului să iasă în strada să mi le facă… Cer însă sancţiuni. Aveţi să vă întrebaţi, cu drept cuvânt, de ce nu le-am cerut până acum? Nu am făcut-o când trebuia, adică imediat, fiindcă şeful Partidului Liberal mi-a spus a doua zi

după înlocuirea mea la Statul-Major, că «schimbarea s-a făcut fiindcă s-a spus Regelui, şi Regele a crezut că complotasem în contra lui împreună cu Titulescu şi cu Stelian Popescu». Acelaşi şef al aceluiaşi Partid mi-a mai afirmat şi mie şi «complicilor mei» că deţineau aceasta de la Prim-Ministru. Însă mi-a cerut să nu fac în nici un fel uz de această indiscreţie cât vor stat la putere". Sursele informaţiilor fiind atât de precis şi de direct numite, explicaţia se dovedeşte plauzibila, dar numai până în punctul unde „cineva" l-ar fi bârfit pe general la urechea regelui şi acesta s-ar fi grăbit să-l destituie. Trebuie să fi existat o baza informaţională mult mai serioasă în decizia regelui sau să fi căzut victimă unei dezinformări venite prin serviciile de informaţii, cum se întâmpla destul de des în acea epocă. Ion Antonescu era un şef incomod şi îşi făcuse mulţi duşmani în Armată. Dar, fie că Antonescu şi-a înaintat demisia, fie că regele a hotărât să-l înlăture, este important că exact atunci cazul lui a fost adus în Parlament. Liberalii l-au apărat, iar ministrul Apărării s-a justificat penibil. Dinu Brâtianu a fost cel mai vehement, dar când, pe fondul dezbaterii aprinse asupra cazului, Opoziţia a cerut demisia guvernului Tătârescu, preşedintele Partidului Naţional Liberal a abandonat rapid lupta, abandonând şi cauza lui Ion Antonescu.

Scandalul public din decembrie 1934, în jurul demiterii din funcţia de subşef al Marelui Stat-Major al Armatei, cenzurarea ziarelor care îi luau apărarea, transformarea lui în victima a camarilei şi în apărător al intereselor naţionale de securitate ale statului, au adus atunci, pentru prima oară, în atenţia opiniei publice personalitatea generalului Ion Antonescu, altfel pierdut printre alţi generali sau trecut deja în rândul personalităţilor istorice, legate de eroismul din primul război mondial.

Între 1935 şi 1937, generalul Antonescu intră într-un con de umbră, observând însă cu atenţie desfăşurarea evenimentelor de pe scena politică românească şi luând

contact cu cercurile care se arătau nemulţumite de regimul carlist, de guvernarea lui Tătărescu sau de ascensiunea de neoprit a Germaniei, în toate aceste cercuri, dar mai ales în cel privat al familiei Brătianu, Antonescu şi-a conservat şi chiar amplificat imaginea de victimă a maşinaţiilor camarilei şi de ofiţer care a încercat să oprească degradarea catastrofală a situaţiei Armatei şi a ţârii, în acelaşi interval, regele Carol II îi sugerează prin emisari solicitarea unei audienţe, scopul fiind „remontarea" generalului la planurile suveranului. Antonescu refuză de fiecare dată. Totuşi, cunoscând caracterul regelui Carol II, aceste sugestii repetate pentru o întâlnire cu Ion Antonescu au ceva atipic şi ascuns. Carol nu obişnuia să ofere încrederea sa unor adversari, dar au mai fost cazuri când a apelat la ei pentru rezolvarea unor situaţii de criză. Va trebui să speculăm aici o serie de amănunte extrase din mici aluzii şi nuanţe existente în mărturiile râmase de la Carol II şi de la Ion Antonescu, unul despre celălalt. De exemplu, apelul la doamna Elena Perticari-Davila, căreia Antonescu îi făcea nişte confidenţe cam nepermise unui om de onoare – dezvăluirea declaraţiilor confidenţiale ale lui Dinu Brătianu —, nu par de loc întâmplâtoare. Fosta doamnă de onoare a reginei Elisabeta şi una din frumuseţile celebre ale României, ajunsa la 72 de ani în 1937, Elena Perticari-Davila nu era o femeie oarecare, în jurnalul său, Carol II o prezintă ca „o foarte veche prietenă a noastră" şi, mai ales că „aproape face parte din casa", ceea ce îi conferea un acces direct şi influent la Capul Statului. Aşadar, Antonescu îi scria venerabilei doamne ca să afle cine trebuie poziţia sa. De aici devin explicabile atât invitaţiile mediate la Palat, cât şi readucerea în actualitate a unei înalte funcţii de stat, chiar în 1937, în timpul campaniei electorale. „Aşa se face că, la 11 decembrie 1934, generalul Antonescu pleacă de la Marele Stat-Major, rămânând în continuare comandant al Diviziei a 3-a pâna la l noiembrie 1937, când este numit comandant al

Comandamentului 4 teritorial, pe care îl conduce până la 28 decembrie 1937. În timp ce se găsea în fruntea acestui Comandament a fost avansat general de divizie la 25 decembrie 1937”288. Este evident că, în perspectiva numirii în funcţia de ministru al Apărării, Antonescu şi-a negociat avansarea. Oricum, generalul îşi păstrează legăturile cu C. I. C. (Dinu) Brătianu, în anturajul căruia se implică în unele combinaţii politice minore din interiorul Partidului Naţional Liberal, în general, el este văzut ca partizan apropiat al liberalilor; a fost, indiscutabil, lansat de liberali pe scena politică românească, dar a rămas dominat de steaua sa proprie. Unul din puţinii săi apropiaţi, generalul Ion Gheorghe, avea să constate: „în ciuda înaintării sale în grad, său tocmai din această cauză, a crescut prestigiul generalului. El a început să-şi dezvolte relaţii politice, astfel, mai ales cu Octavian Goga, şeful Partidului Naţional Creştin, şi cu Stelian Popescu, directorul publicaţiei naţionale Universul. A luat contact şi cu Corneliu Codreanu”289. Conform mărturiei sale indirecte, prin lucrarea Pe marginea prăpastiei, Ion Antonescu a intrat în contact cu Corneliu Z. Codreanu în iarna dintre anii 1935-1936. Prietenul său, Nicolae Mareş, a negociat cu generalul Zizi Cantacuzino întâlnirea celor doi.

Aici intervine un aspect secundar al vieţii politice româneşti, dar important pentru filonul cercetării noastre asupra evoluţiei curentului de Dreapta în România. Un grup de oameni politici, adepţi ai conservatorismului clasic, a încercat să reînvie Partidul Conservator al lui Lascăr Catargiu şi Petre P. Carp, sub denumirea de Liga „Vlad Ţepeş”. Antonescu îi considera „intelectuali de vază ai fostului Partid Conservator” şi îi privea cu condescendenţă şi interes, generalul având el însuşi puternice credinţe de Dreapta – naţionalismul civic, realismul politic, principiul moral, anticomunismul şi calitatea sfântă a proprietăţii. Eşecul Ligii „Vlad Ţepeş”, determinat de infiltrările necontrolate ale unor tineri radicali, de tip Beza, de

contradicţia dintre doctrina conservatorismului clasic şi extremism şi de compromiterea publică a formaţiunii, i-a convins pe intelectualii de Dreapta să încerce chiar reconstituirea vechiului Partid Conservator. Sub preşedinţia provizorie a lui Grigore Filipescu – fiu al marelui patriot Nicolae Filipescu —, partidul avea două ţinte: negocierea unei fuziuni cu Mişcarea legionara, pentru reconstituirea polului politic clasic de Dreapta al ţârii, şi găsirea unei personalităţi energice şi de mare prestanţă pentru preluarea conducerii acestui nou, dar totodată vechi, partid românesc. Partidul Conservator a hotărit în toamna anului 1935 că acest om este generalul Ion Antonescu. Proiectul era generos şi benefic, succesul lui modifâcând probabil sau influenţând cumva traseul greşit al ţării. Principalul său atu era caracterul istoric filogerman, loc unde doctrina sa se apropia de cea a Mişcării legionare, de nevoile imediate ale economiei româneşti, dar şi de tendinţa politică generală a Europei. Alegerea lui Ion Antonescu la conducerea Partidului Conservator era favorizată de intenţiile generalului de a se retrage din Armată, pe fondul unei mari dezamăgiri. Antonescu mai avusese crize grave de depresie, cu ocazia unor evenimente dureroase pentru el, cum au fost amânarea avansării sale în gradul de colonel, înscenarea unei delapidări de fonduri într-una din unităţile militare pe care le comandase sau în cazul scandalului de bigamie înscenat de Carol II şi de şeful SSI, Mihail Moruzov. După destituirea de la conducerea Statului-Major General, coborârea sa la eşalonul inferior al conducerii unor divizii echivala cu o „degradare” şi cu o cădere în cariera militară, ceea ce pentru el păreau, pe bunăm dreptate, lucruri foarte grave. El chiar va aminti în timpul anchetei procesului din 1946 că „aceasta a fost umilire”290. Pe parcursul anului 1935, Antonescu va da de înţeles ca îşi pregăteşte ieşirea din Armată, pentru că i s-a făcut o nedreptate. „Părăsirea cadrelor active ale Armatei era aşteptată din zi în zi, şi de amicii, şi de duşmanii săi. În aşteptarea acestui eveniment,

care nu s-a produs, prietenii şi binevoitorii Gărzii au întreprins acţiunea arătată mai sus, al cărei fir îl reluăm din nou”291. Legarea contactului Antonescu-Codreanu de tentativa de reconstituire a Partidului Conservator a fost confirmată la ancheta din 1946 chiar de mijlocitorul întâlnirii, Nicolae Mareş, care subliniază şi implicarea lui politică: „(SĂRACU): Dar când aţi făcut apropierea lui Codreanu de mareşalul Antonescu, se urmărea o anumită legătură politică?

(N. MAREŞ): Eu am făcut politică toată viaţa.

(SĂRACU): Ce intenţii aveaţi?

(N. MAREŞ): Refacerea Partidului Conservator.

(SĂRACU): Mareşalul Antonescu nu făcea politică la acea data?

(N. MAREŞ): Făcea, dar nu era afiliat nici unui partid politic.

(SĂRACU): Dar un om care face politică trebuie să se reazime pe cineva, pe un partid politic.

(N. MAREŞ): Antonescu se rezema numai pe el. Acesta era Antonescu. El mi-a spus: «Vreau să-l cunosc pe Codreanu» „292.

Prima întâlnire între Ion Antonescu şi Corneliu Z. Codreanu a avut loc în locuinţa din Bucureşti a lui Nicolae Mareş, probabil în ianuarie 1936. „A fost o şedinţă de sondaj”, spune Antonescu, „şedinţă” care a durat totuşi cinci ore. Cu ocazia acestei întrevederi politice suspecte, din punct de vedere legal, generalul va evalua personalitatea Căpitanului, pe care îl va a considera încrezut, rigid şi greşit orientat în anumite privinţe, dar totuşi un om de acţiune, excelent organizator şi realizator, foarte bun cunoscător al pregătirilor Germaniei pentru război. Proiectul refacerii Partidului Conservator a căzut în momentul în care preşedintele interimar, Grigore Filipescu a semnat o alianţă cu PNŢ, principalul partid de stânga, ideea fiind compromisă definitiv293.

Alte două sau trei întâlniri Codreanu-Antonescu au avut loc la Predeal, unde generalul avea o vilă. La un moment dat, între ei s-a produs şi următorul dialog: „(Antonescu): D-le Codreanu, eşti pregătit d-ta să vii la putere'?

(Codreanu): Nu doresc acest lucru acum!

(Antonescu): Atunci de ce agiţi masele? Cine să ia puterea? Dacă împingi ţara la revoluţie, vei avea roadele culese de Kerenski, fără ca d-ta să fii un Kerenski; nu ai nici cultura şi nici talentul lui oratoric.

(Codreanu): La putere vreau să veniţi d-strâ! La adăpostul d-strâ doresc să-mi organizez partidul şi abia după aceea voi cere conducerea treburilor statului"294.

Dialogul acesta a fost reprodus de multe ori în literatura de specialitate şi chiar într-o operă de ficţiune (Incognito, de Eugen Barbu), dar nu i s-a explicat contextul. Era vorba de proiectul reconstituirii Partidului Conservator, avâhdu-l pe Ion Antonescu la suprafaţă şi pe Codreanu în umbră. Liderul legionar urmărea acest proiect mai de mult. El văzuse mai întâi un tandem cu A. C. Cuza şi apoi îşi pusese în aplicare proiectul prin numirea generalului Zizi Canţacuzino la conducerea Gărzii de Fier. Dar, în anul 1935, generalului Canţacuzino i se depistează un cancer gastric inoperabil. Generalul erou din primul război mondial, faimos anticomunist şi decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul", va muri la 9 decembrie 1937, vegheat de generalul Ion Antonescu. Scenariul lui Codreanu reprezenta o soluţie pentru conflictul de imagine la care era supusă.

Mişcarea legionară, prin faptul că ataca violent corpul partinic al ţârii, corupţia tuturor partidelor şi a vieţii politice româneşti, dar se înscria în regimul parlamentar corupt, participa la alegeri şi la activităţile Parlamentului. Aici se găseşte explicaţia pentru faptul că Zelea Codreanu a creat în realitate două structuri: Mişcarea legionară, ca formaţiune civică declarată public apolitică şi subordonată proiectului creştin de renaştere morală a poporului român,

şi partidul politic – mai întâi „Garda de Fier” şi apoi „Totul pentru Ţară” – înscris ca actor pe scena politică a ţării. Intr-un interviu acordat revistei Lumea Magazin în anul 1995, dr. Şerban Milcoveanu ne dă câteva detalii ale întâlnirii de la Predeal, din decembrie 1936, de data aceasta Codreanu fiind chemat de Ion Antonescu: „La parterul vilei se aflau soţia generalului, Măria Antonescu, şi d-na Suzana Stanovici, de la care am aflat ceea ce vă relatez acum: de la etaj se auzeau răcnetele lui Antonescu; Corneliu Zelea Codreanu nu spunea nimic, din câte se părea. Când generalul a coborât, toata lumea l-a întrebat ce s-a întâmplat, cu ce l-a supărat Codreanu de ţipa atât de fioros’? Răspunsul lui Antonescu, aşa cum mi l-a relatat dna Stanovici: «Auzi, imbecilul ăsta de Codreanu zice să facem alianţă cu nemţii, pentru că numai ei ne pot apăra de ruşi! Da’ unde sunt englezii, unde sunt francezii, aliaţii noştri fireşti? Auzi! Când i-am spus că nu există ofiţer român care să accepte alianţa cu Germania, mi-a răspuns că armata este subordonată ţării; dacă Parlamentul decide alianţa cu Berlinul, armata trebuie să urmeze voinţa poporului! Auzi, imbecilul!» Acestea sunt cuvintele pe care le-a spus atunci Antonescu, adică exact invers decât a făcut, pentru că în vara lui 1940 şi-a dat seama că Franţa şi Anglia ne vor vinde ruşilor şi că singurii care au interes să ne apere de ruşi sunt nemţii”295.

A crede că Ion Antonescu putea juca rolul lui Zizi Cantacuzi-no-Grănicerul a fost însă o mare naivitate din partea iniţiatorilor acestui proiect. Noul Partid Conservator se va prăbuşi în anonimat.

Şi, dintr-o dată (!), în 24 decembrie 1937, Ion Antonescu este solicitat de Octavian Goga pentru guvernul personal al regelui, în funcţia de ministru al Comunicaţiilor. „La observaţia ca relaţiunile lui cu regele nu justificau o astfel de alegere, i se răspunse lui Antonescu, n.a. că se va împăca cu regele după depunerea jurământului. Refuz categoric. «Atunci cere-i o audientă.» «N-am nici un cuvânt, de

doreşte să mă vadă, să mă cheme, sunt militar şi mă voi duce.» Şi pleca la Predeal. A doua zi, doamna Goga soseşte cu automobilul la Predeal şi insistă până a vărsa lacrimi”296. Ştim acum că Antonescu a condiţionat participarea lui la guvern de ocuparea funcţiei de ministru al Apărării şi de păstrarea orientării profranceze a politicii noastre externe. Ambele cereri i-au fost acceptate, dar numai prima a fost pusă în practică. Iniţiind jocul său de pendulare între Berlin şi Paris, Carol II încerca, speriat, să repare ce stricase Ministerul de Externe român în ultimii cinci ani. Dacă punem numirea surprinzătoare a lui Ion Antonescu în funcţia de ministru al Apărării în guvernul Goga-Cuza doar pe seama calităţilor sale militare, riscăm să nu fim credibili. Tot ceea ce a reprezentat implicarea regelui în politica ţării demonstrează că nu făcea numiri la întâmplare şi că nu-şi ierta adversarii. Antonescu a fost cerut cu insistenţă de către Octavian Goga şi a reprezentat una din condiţiile acceptării mandatului. La rândul său, generalul Antonescu a intrat într-o combinaţie politica proprie, negociind prin Mihai Antonescu aducerea lui Gheorghe Brâtianu în acelaşi guvern şi formarea unei baze politice mai largi pentru noul Executiv. Fiul lui Ionel Brătianu a refuzat, într-o scrisoare din 28 decembrie 1937, Antonescu îi cerea iertare lui Goga pentru greşeala de a conduce din proprie iniţiativă o serie de negocieri politice297. Documentul reprezintă o altă probă indubitabilă a implicării de timpuriu în politică a generalului Antonescu, act ilegal, dar pregătitor pentru ascensiunea sa din septembrie 1940.

Deocamdată, în 1937, regele Carol II îl va chema la el şi îi va cere să uite trecutul, aluzie la înscenarea procesului de bigamie, care fusese de fapt un proces de bi-andrie, inculpatul fiind Măria Antonescu, acuzată pe nedrept că are doi soţi. Apoi îi va porunci să preia Ministerul Comunicaţiilor. Antonescu se va ţine tare, pretextând că numirea lui acolo va produce scandal, pentru că va rade

corupţia din minister, şi a cerut portofoliul de la Apărare, lucru ce a fost acceptat. Cu aceeaşi ocazie se înregistrează o înţelegere secretă între Antonescu şi regele Carol, suveranul oferindu-i guvernul în schimbul distrugerii legionarilor prin folosirea forţei militare. Din amănuntele pe care le-a dat sub anchetă, rezultă că Antonescu căzuse în propria sa capcană, îndemnându-l pe rege să facă apel la partidele istorice sau să ia un om şi să facă ce vrea cu el. Carol a înţeles astfel că Ion Antonescu se oferea drept braţ înarmai al dictaturii, dar, când i-a acceptat oferta, iar Antonescu a înţeles ce i se cere, combinaţia a eşuat. Şi din aceasta afacere de culise, Carol a tras concluzia că Antonescu este instabil.

Secretul numirii lui Antonescu s-ar putea afla în relaţia privilegiată pe care o stabilise cu Veturia Goga, soţia prim-mi-nistrului. Fostă cântâreaţă de operă, cu mare succes în Transilvania, Veturia Mureşan se căsătorise mai întâi cu un preot, Triteanu, şi făcuse o nobilă figură în timpul primului război mondial, la Crucea Roşie298. Recăsătorită cu marele poet ardelean, Veturia Goga, acum trecută de 50 de ani, intrase din 1936 în combinaţia progermanâ a soţului ei, după ce Octavian Goga avusese doua întâlniri secrete la Berlin, cu Alfred Rosenberg şi cu Adolf Hitler. Cu această ocazie, Octavian Goga a primit misiunea de a conduce o campanie progermanâ în România, de a înfiinţa un partid care, ajuns la putere, să semneze tratatele politice şi economice cu Germania, în schimbul sumei de un milion de mărci: „Schon mi-a spus că un prim acont de 300 000 de mărci în bancnote germane – interzise la export – pe care le numărase şi împachetase chiar el, a fost trimis cu un curier special în Elveţia şi depus Ia o bancă indicată de Goga. Legătura între Goga şi A. P. A. urma să se ţină prin corespondenţa, doamna Goga scriind doamnei Schickendanz şi viceversa”299. Veturia Goga se va implica în următorii ani în activităţi de agentură, dublând, până la moartea prematură a lui Octavian Goga, activitatea

acestuia de agent de influenţă german, apoi continuând-o de una singură. Conform unei voci autorizate – istoricul Florin Constantiniu – numirea neaşteptată a lui Ion Antonescu în cabinetul Goga-Cuza a avut drept raţiune păstrarea unui echilibru între opţiunile de politică externă, prezenţa generalului urmând sa ofere garanţii Franţei şi Angliei că România nu va derapa de la legăturile sale tradiţionale. Un amănunt de ordin personal vine să completeze tabloul relaţiei Goga-Antonescu, aceştia fiind vecini la Predeal şi obişnuiţi să comenteze situaţia politică în acord, pe timpul celor doi ani de inactivitate 1936-1937. Se conturează astfel un complex de ţinte pe care intenţiona sa le atingă regele Carol II prin această formulă: apropierea de Germania pe calea strângerii legăturilor economice, conservarea relaţiilor privilegiate cu ţările Antantei şi rezolvarea problematicii evreieşti. Simptomatic pentru acest ultim demers, în ziua loviturii de stat, Octavian Goga şi-a încheiat cuvântarea de la radio, prin care îşi anunţa demisia, cu strigătul: „Israel, ai învins!”

Generalul Ion Antonescu a rămas ministru al Apărării Naţionale în mandatul prim-ministrului Octavian Goga (29 decembrie 1937-10 februarie 1938), dar şi sub primul mandat al guvernului Miron Cristea (11 februarie-29 martie 1938), fiind astfel complice la lovitura de stat dată de Carol II. Nu sunt dubii asupra acestui fapt – el a fost consultat şi pus pe lista secretă a loviturii de stat încă din 7 februarie300. De altfel, generalul Ion Antonescu va recunoaşte el însuşi complicitatea sa la lovitura care a introdus dictatura în România, în memoriul pe care dorea să-l înainte /e regelui în iunie 1940:„…Fac aluzie la lovitura de stat din februarie 1938, când, cu naivitate, dar cu bună-credinţă, m-am făcut părtaş la o operă care a mărit catastrofa în loc s-o înlăture”.

La începutul lui martie 1938, în plină campanie de asasinate şi arestări în rândurile Mişcării legionare, generalul Ion Antonescu îşi manifestă, în cadrul guvernului,

opoziţia faţă de aceste abuzuri şi este imediat considerat nesigur, în momentul înscenării de către Armând Călinescu a procesului de ofensă adusă autorităţii, prin scrisoarea de răspuns a lui Codreanu la manifestările antilegionare ciudate ale lui Iorga, Ion Antonescu îşi exprimă dezacordul în guvern şi ameninţă cu demisia, considerând acţiunea lui Iorga (Călinescu) un „abuz de putere”. Oricum, îndepărtarea lui din guvern este hotărâtă în timpul audienţei lui Armând Călinescu la rege, în ziua de 4 martie, în schimbul trimiterii la misiunea diplomatică din Franţa. El va respinge posibilitatea implicării sale în politica, atunci când a depus mărturie în favoarea apărării la procesul lui Corneliu Z. Codreanu, dar va ataca direct, în stilul său caracteristic, principalul cap de acuzare. La întrebarea lui Codreanu: „Mă crede dl. General capabil de trădare?”, Antonescu va răspunde: „Din elementele pe care le-am avut şi le am, pot spune că nu poate fi acuzat de trădare. Generalul Antonescu nu stă de vorbă cu trădătorii”302. Este însă clar că depoziţia lui Antonescu se baza pe informaţiile avute în calitatea oficială de ministru al Apărării Naţionale, nu din postura de cunoscut al lui Codreanu, ceea ce dădea cuvintelor sale o altă greutate. Să nu uităm că Antonescu dobândise pregătirea de specialitate în contrainformaţii militare şi avea capacitatea de a înţelege, interpreta şi folosi informaţia secretă! Pe de altă parte, prezenţa lui în calitate de martor al apărării, precum şi atitudinea lui publică în favoarea lui Corneliu Z. Codreanu au trezit suspiciuni asupra simpatiilor şale legionare. Adevărul îl aflăm din acelaşi memoriu pregătit în 1940. În timpul alegerilor din decembrie 1937, între Antonescu, deja ministru al Apărării, şi Codreanu intervenise o înţelegere, ca urmare a responsabilităţilor de ordine şi siguranţă internă pe care le avea generalul. Atonescu i-a spus atunci lui Codreanu că orice acţiune violentă va fi reprimata dur de el. „Datorită insistenţelor mele, Codreanu a consimţit să se retragă din campania electorală, în urma sângeroaselor

începuturi ale unei lupte electorale care ne împingeau direct în prăpastie. Cu această ocazie, Codreanu mi-a luat cuvântul că voi sări în ajutorul lui în cazul când, dezarmat fiind, va fi la discreţia totală a autorităţilor. Având cuvântul lui Goga şi al lui Armând Călinescu, şi fiind de bună credinţa, i l-am dat."303 Aşadar, relativa atitudine paşnică a Mişcării legionare din timpul alegerilor îşi avea sursa în această înţelegere. Este de aceea simptomatic să subliniem din nou că, în aceste condiţii – total contrare propagandei comuniste, care a inventat agresiunile legionare – Mişcarea lui Codreanu a obţinut 800 000 de voturi reale, aproape o treime fiindu-i furate de Ministerul de Interne, prin Armând Călinescu, aşa cum avea să declare Eugen Cristescu la sfârşitul războiului: „Mişcarea legionară a obţinut circa un milion de voturi; în realitate cifra era de 800 000. Circa 300 000 de voturi erau escamotate de Ministerul de Interne"304, în al doilea rând, gestul de solidaritate al generalului Ion Antonescu faţă de Corneliu Z. Codreanu venea din respectarea unei promisiuni de onoare, onoare pe care omul de represiune al dictaturii regale, Armând Călinescu, n-o mai avea de mult. Pe aceeaşi tendinţă trebuie înţelese şi unele atitudini prolegionare de mai târziu ale generalului, urmărit de cuvântul pe care şi-l dăduse şi nu şi-l putuse respecta.

Este interesant că, abia schimbat la 29 martie, odată cu formarea noului Cabinet Miron Cristea, Ion Antonescu este propus, la începutul lui mai, pentru a deveni membru al Academiei Române (!). Deşi era vorba de primirea sa la Secţia ştiinţifică, este încă neclar pe ce operă ştiinţifică se baza propunerea, care, de altfel, l-a şi iritat pe rege. Cineva îl propulsa pe acest general în zonele superioare ale statului şi am fi mulţumiţi dacă ne-am putea convinge că în ţara traficului de influenţă, a corupţiei generalizate şi a birocraţiei suverane cineva s-a gândit la meritele autentice ale lui Ion Antonescu, văzând în el o valoare de care ţara mai avea încă nevoie. Oricum, din această perioadă se

conturează interesul vădit şi insistent al Veturiei Goga faţă de generalul Ion Antonescu, agenta de influenţă văzând în el soluţia ideală pentru un regim pus sub control german. Este şi vremea constituirii unei relaţii stabile şi solide de prietenie între Veturia Goga şi Măria Antonescu, soţia generalului, cele două formând un cuplu feminin care mai târziu va influenţa decisiv comportamentul mareşalului. Deocamdată însă, deşi Veturia Goga organizase mai multe întâlniri confidenţiale între Antonescu şi Fabricius, Germania nu miza pe generalul filoantantist, care umbla cu o uniformă cu tăietură britanică şi folosea cravaşa de cavalerist drept baston de ofiţer din colonii, aşezând-o la subraţ în timpul instrucţiei sau inspecţiei de front, atitudini care încâlcau regulamentele Armatei române. Cu toate că s-a speculat destul de mult pe seama contactelor sale de la Predeal şi Bucureşti cu Corneliu Z. Codreanu, ele nu s-au mai produs din iniţiativă proprie, ca acte de implicare politică a unui ofiţer de rang înalt, ci din ordinul sau la rugămintea primul-ministrului Goga sau a colegului de Cabinet, Armând Călinescu. Cu toate acestea, unii istorici legionari afirmă că Antonescu a avut mai multe întrevederi cu Codreanu, de natură politică, în scop de colaborare. Ele însă nu puteau fi decât cu caracter informativ şi de sondare, preotul Ştefan Palaghiţă reproducând chiar o reacţie elocventă a Căpitanului după întâlnirea cu generalul: „Feriţi-vă de Antonescu. E periculos!”305

Atitudinea intransigentă a generalului Ion Antonescu îşi avea sursa în patriotismul său autentic, dublat de sentimentul responsabilităţii faţă de Armată. El era martorul disperat al lipsei de pregătire pentru război a României, un război mai previzibil ca oricând, şi era vocea autorizată care solicita abrupt şi dur o reforma rapidă a instituţiei militare. Un detaliu al biografiei sale va fi mereu important: generalul Ion Antonescu, militarul care îşi începuse cariera ca sergent, dându-i ofiţerului său cu Regulamentul de Ordine Interioară în cap, va avea

întotdeauna mari duşmani în interiorul Armatei, generali şi ofiţeri care îl invidiau, îl urau sau, pur şi simplu, îl considerau nebun. El va trebui să înfrângâ şi acest handicap major, în afara obstacolelor pe care urma să le treacă în cariera politică. Ceea ce i-a impresionat pe contemporani, în epoca aceea delirantă, a fost caracterul său: „Ion Antonescu era un ambiţios, dublat de un megaloman. Avea o excelentă părere despre sine, despre capacităţile lui profesionale şi politice. Fusese în Statul-Major al generalului Prezan, în timpul războiului pentru reîntregirea statului, condusese apoi Şcoala de Război – azi Academia Militară – fusese ataşat militar în străinătate, ajunsese general de divizie şi ministru în guvernul patriarhului Miron Cristea. Era, incontestabil, un ostaş de seamă, dar, în acelaşi timp, şi un temperament dificil. Fire mândră, încrezută, îşi crease duşmani în rândurile Armatei. Ofiţerii de la şcoala de Război îl porecliseră Clinele roşu, pe de o parte, din cauza firii lui, pe de altă parte, din cauza culorii părului roşcat. Avea o placă de platină în moalele capului: o ştiu chiar din gura lui: mi-a spus-o la Predeal, unde vila noastră pe Cioplea era peste drum şi puţin piezişfaţă de vila lui, aceasta fiind de proporţii mult mai mari. Din ce pricină trebuise să i se aplice acea placă de platină, nu ştiu.”306 jon Antonescu, om lovit şi de prieteni, şi de viaţă, suferise un accident extrem de grav în manejul şcolii de cavalerie din Sibiu, al cărei comandant era în anul 1921. Forţând calul, pentru a-şi dovedi pregătirea superioară faţă de elevii săi, animalul face o mişcare violentă şi îl proiectează cu capul într-o structură de beton a manejului. Suferă astfel o fractură la baza craniului, care va avea drept consecinţe dereglarea centrilor echilibrului din cerebel, dar şi paralizia feţei şi a mâinii drepte, „în urma acestui accident, Antonescu are o convalescenţa de 6 luni şi râmâne cu o sensibilitate la frig şi cu un tic facial, interpretat uneori de oameni care nu-i cunoşteau suferinţa

drept «o crispare a muşchilor fetei», «un semn de mare concentrare», sau «un acces de furie abia stăpânită».”307

Marcându-şi apariţiile publice cu mult zgomot şi protestând violent la gravele erori ale dictaturii carliste, mai ales după cedările teritoriale, generalul Ion Antonescu este pus la dispoziţia Ministerului Apărării la 6 iunie şi va fi trecut în rezervă la 12 iulie 1940. El îşi înaintase demisia, pe motiv că nu fusese avansat general de corp de armată, o repetase în scris, dar, până la acea dată, nimeni nu i-o aprobase. Scos din Armată, el va intra din plin în politică. Uitându-se că Ion Antonescu nu mai era ofiţer activ al Armatei în momentul loviturii de stat din 2-14 septembrie 1940, numeroşi comentatori şi chiar istorici mizează în continuare pe calitatea sa de general, care l-ar fi adus la conducerea statului. Pe această idee, aducerea lui la conducerea statului are un singur autor: Germania! Dincolo de calitatea sa de civil, trebuie amintit încă o dată faptul că el avea mari probleme de autoritate în Armată, majoritatea generalilor fiindu-i ostilă, datorită comportamentului său incoruptibil şi intransigent. Numai analizându-l pe Antonescu din postura de actor pe scena politică – ceea ce şi era – vom putea vedea în el o soluţie românească, aşa cum l-au văzut şi luliu Maniu şi Dinu Brătianu, în acel an nenorocit. Aşa cum vom observa mai jos, Ion Antonescu a fost solicitat de luliu Maniu să încerce o lovitură militară încă de când era în cadrele active ale Armatei, dar generalul a refuzat din motive lesne de înţeles. Eliberat de jurământul militar şi beneficiar al libertăţilor oferite civililor, el nu va întârzia să acţioneze în plan politic, fără menajamente. Un fapt trebuie subliniat cu tărie: numirea lui ca prim-ministru de către regele Carol II şi acţiunile sale pentru preluarea Puterii depline s-au produs din calitatea de civil şi om politic, nu în calitate de general. Din aceste motive, lovitura de stat din 2-14 septembrie 1940 nu a fost un puci, o lovitură dată de Armată sub conducerea unui

general al ei, ci a debutat ca o lovitura de palat şi a sfârşit prin instituirea statului naţional-legionar.

Scurtă istorie a dezastrului.

De câteva decenii bune, Procesul de la Nurnberg nu mai reprezintă un moment crucial al istoriei şi este din ce în ce mai mult evitat, marginalizat şi criticat în operele de sinteză dedicate celui de-al doilea război mondial. Reintrarea Germaniei în circuitul de valori universale, recunoaşterea statutului ei de Mare Putere (G8), precum şi rolul dinamic pe care îl are în economia globală au permis o anumită detaşare de imaginea clasică a statului agresor din 1939, reprezentant al Satanei pe pământ. Trecerea timpului şi izolarea conflagraţiei mondiale dintre 1939 şi 1945 în categoria evenimentelor din trecut, între copertele Istoriei, tendinţa tot mai pronunţată a politicii oficiale a Marii Britanii de a privi războiul doar prin intervalul său beligerant, fără trimiteri la premise şi preliminarii, restrângerea interesului pentru holocaustul evreiesc doar la nivelul unor istorici evrei, restul lumii căutând să se depărteze cât mai repede de acest subiect, încheierea Războiului rece şi apariţia unei noi conflagraţii mondiale, împotriva terorismului, contribuie, toate, la manifestarea publică a unor serioase rezerve asupra vinovăţiei germane totale, la estomparea rolului său în declanşarea celui de-al doilea război mondial, în ultimii doi ani de zile, postul de televiziune Discovery, cu foarte mare audienţă şi credibilitate, difuzează şi redifuzează o serie de filme dedicate nazismului în care strecoară cu subtilitate, dar uneori şi cu evidenţă, argumente raţionale ale comportamentului Germaniei din perioada 1933-1945. Sunt aduşi în faţa ecranului tot mai mulţi supravieţuitori nazişti care nu regretă nimic sau care, indirect, pledează pentru măreţia Germaniei naziste. Saturaţi de propaganda holocaustului, telespectatorii sunt mult mai atenţi la ceea ce spun, în premieră, ceilalţi. Deocamdată, este o tendinţă perceptibilă mai intens la nivelul istoriografiei, cu o

oarecare agitaţie la nivelul politologici – pe fondul dezbaterii nazism-comunism – dar cu consecinţe în educaţia globalizantâ şi antinaţionalistâ a generaţiilor tinere din Occident. Pe acest fond apar excesele izolate ale unor grupări anarhice, care pretind, ficţionar şi incult, o reconsiderare a hitlerismului, precum şi fenomene culturale dintre cele mai periculoase, cum este punerea sub semnul întrebării a cauzelor şi dimensiunilor reale ale holocaustului evreiesc, prin specularea unor exagerări şi informaţii false conţinute în propaganda antifascistă. Tema fenomenului recent este învăţarea unei lecţii a Istoriei, cu scopul de a nu repeta erorile trecutului. Paradoxul acestei teze este ca erorile nu se găsesc atât în intervalul de beligerantă (1939-1945), cât în preliminariile lui. Ignorându-le, cu scopul de a obtura greşelile făcute de regimurile democratice şi de învingătorii primului război mondial, se face loc spiritului antiglobalist. În momentul în care acest curent va reuşi să-şi extindă argumentele, folosind din plin ceea ce ni se ascunde încă despre erorile trecutului, noul proiect internaţionalist al globalismului va avea mari probleme, inclusiv de natură violentă. Iată, aşadar, de ce analiza catastrofei prăbuşirii României Mari trebuie să iasă din manierismul raportării reflexive la ascensiunea nazismului în Europa, ca unică sursă a nefericirii noastre.

La numai 16 ani de la execuţia prin spânzurătoare a liderilor nazişti, Raymond Cartier, importantă personalitate a serviciilor de informaţii franceze, avea să scrie: JVuremberg f ut un instrument de vengeance necessaire et peut-etre legitime a l’epoque et dans Ies circonstances ou îi se deroula. Mais îi ne fur qu’ une parodie de tribunaI”3Q. Autorii celei mai cunoscute analize asupra Procesului de la Niirnberg, Heydecker şi Leeb – editate şi în limba română, în două ediţii, din care ultima, necenzuratâ – trag şi ei aceeaşi concluzie. Motivul pentru care se dârâmă cu atâta precizie imaginea celui mai răsunător proces şi pentru care recentul proces al lui Slobodan Milosevic este privit cu mari

reţineri se găseşte în numeroasele dovezi ale slăbiciunilor, compromisurilor şi erorilor Marilor Puteri democratice, descoperite cu ocazia derulării Procesului de la Niirnberg şi după. În principal, pe noi ne interesează momentul dezvăluirii, în mijlocul procesului, a existenţei Protocolului secret adiţional la Pactul Molotov-Ribbentrop, adică a unui act semnat între un învingător şi un învins, act decisiv, pentru ca a stat la baza declanşării celui de-al doilea război mondial, URSS şi Germania nazistă împârţindu-şi atunci sferele de influenţă şi hotărând, faptul cel mai important din perspectiva declanşării conflagraţiei, atacarea Poloniei. „Documentul semnat de Molotov şi Ribbentrop se încheie cu cuvintele: «Acest protocol va fi ţinut strict secret de către ambele părţi», în fapt, el rămâne secret până în martie 1946. Cam pe atunci află de existenţa lui apărătorii germani de la Niirnberg. Zvonul se împrăştie la Palatul de Justiţie, în birourile avocaţilor face senzaţie. Pentru jurişti, aceasta înseamnă: una din naţiunile judecătoare este învinuită de o faptă care se reproşează acuzaţilor – pregătirea războiului de agresiune! Iar dacă se reuşeşte să se dovedească participarea Uniunii Sovietice la războiul de agresiune al lui Hitler, întregul proces va trebui să se prăbuşească răsunător…”309 Bâgând capul între umeri, marile democraţii s-au făcut că nu văd vinovăţia evidentă a URSS şi nu s-au mai preocupat decât de garantarea controlului lor asupra a ceea ce mai rămăsese neocupat de URSS în Europa – Vestul. Din acea clipă, practic, Procesul de la Niirnberg s-a transformat într-o parodie, cu nimic diferită în fondul ei de comedia tragică a spânzurârii de picioare a lui Mussolini în piaţa din Milano, în acest context, a mai vorbi despre vinovăţiile Franţei şi Marii Britanii faţă de soarta României devine jenant pentru foştii noştri aliaţi şi garanţi, prin intermediul Societăţii Naţiunilor. Acest studiu a arătat deja câtevă dintre subteranele concepţiei politice a celor două Mari Puteri faţa de noi. Cam tot ce a fost gândire de Dreapta românească din această perioadă,

unde îl plasăm şi pe Ion Antonescu, a pornit de la premisa corecta că Franţa trădează România pentru o înţelegere cu Rusia, cu sacrificarea Basarabiei, fapt care trebuia să declanşeze o apropiere sistematică şi inteligentă de Germania.

Căutând retrospectiv sursele contextului european în care România Mare şi-a pierdut integritatea teritorială şi a căzut dintr-o dictatură regală, într-o dictatură militară şi apoi într-una comunistă, vom observa existenţa unor evenimente mai puţin comentate de istoriografia noastră.

Trădarea lui Hitler. Dacă acceptăm teza conform căreia ascensiunea partidului nazist la putere în Germania a modificat substanţial evoluţia politicii europene şi a fost începutul procesului care avea să ducă la război, atunci trebuie arătat că istoria partidului nazist a cunoscut un moment cheie, atât ideologic, cât şi din punct de vedere pragmatic. Toamna anului 1930 ascundea ochiului public, dar şi membrilor NSDAP (Partidul Naţional Socialist German al Muncitorilor), existenţa unor contacte secrete şi a unor înţelegeri bine negociate între Adolf Hitler şi grupările politice, financiare şi industriale de Dreapta ale aristocraţiei germane. Conducător al unui partid de sorginte marxistă care refuza importul revoluţiei bolşevice din Rusia în Germania, dar căuta să facă o revoluţie comunistă germană, Adolf Hitler vă trăda, de fond, ideologia şi doctrina partidului său şi va dă mâna cu inamicul de clasă. I se repartizează doi lideri conservatori pangermanişti pentru perfectarea înţelegerilor, Hjalmar Schacht, fost preşedinte al Băncii Germaniei, şi un anume Hugenberg, şeful propagandei de Dreapta. Acestui prim grup i se alătură, din partea lui Hitler, un alt revoluţionar marxist, Josef Gobbels, iar din partea aristocraţiei, Herman Goring. Astfel se conturează nucleul opţiunii politice naţională-socialiste, un amalgam de socialism şi conservatorism, dar care se sprijinea fundamental pe forţa economică şi financiară a aristocraţiei. Gruparea a fost

sprijinită din două direcţii externe: marea finanţa americană şi britanică (unde dominau evreii), care căuta să plaseze mari investiţii de capital în industria germană, datorită mâinii de lucru ieftine şi a căderii monedei germane, şi spionajul britanic, care, mai mult sau mai puţin oficial, căuta un stat capabil să dezvolte o luptă grea împotriva Rusiei sovietice, pe care o pierduse din sfera sa de influenţă ca urmare a loviturii de stat din 7 noiembrie 1918. Pentru acest al doilea tip de sprijin, spionul britanic Sidney Reily (Sigmund Rosenblum, născut la Odessa din părinţi româno-evrei) va fi acela care va face prima legătură secretă, în anii ’20, între grupusculul marxist al lui Hitler şi grupusculul militarist al mareşalului Ludendorff. Momentul trecerii lui Hitler de la comunism la naţional-socialism, pentru a beneficia de sprijinul logistic al Dreptei conservatoare este crucial spre înţelegerea ascensiunii sale. „La Harzburg, spre sfârşitul anului 1931, s-a constituit Frontul naţional-so-cialiştilor, al pangermaniştilor, al Căştilor de Fier (din care fracţiunea tânără singură era câştigată în secret de partea Frontului Negru), al S. A. şi al Landbund-ului, sub direcţia comună a lui Hugenberg, Hitler şi Schacht. Membrii acestui Front îşi disputau întâietatea între ei şi nu erau de acord decât asupra unui singur punct: răsturnarea cancelarului Briining şi forţarea preşedintelui, generalul Feldmarechall Hindenburg, să constituie un guvern de Dreapta.”31” în confuzia creată de amestecarea aparent haotică a banilor evreieşti cu interesele politice britanice, cu socialismul şi naţionalismul german, pe fondul unei baze oculte capitalist-militariste, dar cu manifestări publice de stânga populistă, Hitler ajunge la putere prin alegeri libere.

Constituirea bazelor hitlerismului. Reacţia târzie a cercurilor de afaceri şi a structurilor politice şi mediatice evreieşti la venirea lui Hitler la putere – aşa cum am arătat mai sus – prin boicotul internaţional al comerţului Germaniei, a ridicat, dincolo de marea eroare a devoalârii,

problema conflictului de interese între această forţa şi aristocraţia complexului militar-industrial german. Hitler s-a făcut exponentul acestui conflict şi, sub acoperirea vechilor teze antisemite, precum şi a transformării pericolului bolşevic (adică importul de revoluţie din Rusia) în pericol comunist generalizat, a dat lovitura de stat prin care a suprimat sistemul legislativ al Germaniei şi a introdus dictatura personala. De aici au pornit cele două direcţii principale ale hitlerismului: eliminarea forţei economice, financiare şi comerciale evreieşti de la influenţa asupra conducerii treburilor Germaniei şi recucerirea sau cucerirea pieţelor pe care Germania le avusese sau le râvnea înainte de înfrângerea sa din primul război mondial. Mişcările sale economice şi politice în România deceniului patru erau parte a acestui plan. Pe scena continentală, Hitler nu putea ajunge la aceste rezultate decât prin modificarea statutului Germaniei în sistemul european consemnat prin tratatele de la sfârşitul primului război mondial. De aici, revizionismul, dar şi imaginea rezonabilă că interesele germane în România erau preponderent economice.

Germania nazista pe scena politică românească. O analiza serioasă asupra intervenţiilor Germaniei naziste în politica internă a României în perioada 1933-1938 nu-şi poate refuza un hohot de râs. Naziştii, prin Alfred Rosenberg, i-au contactat pe rând pe Ştefan Tătărescu, fratele prim-ministrului, care era preşedintele Partidului Naţional Socialist Român, omolog aşadar al NSDAP-ului, apoi pe Octavian Goga, preşedintele Partidului Naţional Agrar şi pe profesorul A. C. Cuza, preşedintele L. A. N. C. Partidul lui Ştefan Tătârescu avea 5 membri („Ionel Matac, colonel Lupaşcu, Petrescu, fost magistrat, un gazetar, Bogdan, şi persoana şefului”3’1). Aşadar, partidul nazist din România şi primul partid finanţat şi sprijinit de Hitler în ţara noastră încăpea într-un taxi. Partidul agrarian al lui Goga se compunea, practic, din Goga însuşi. Acesta a avut abilitatea

să se deplaseze în locurile unde se desfăşurau greve sau mitinguri ocazionale, şi, fiind imediat recunoscut şi primit cu căldură, să se fotografieze în fruntea unor mulţimi, fotografii pe care le trimitea presei naţionaliste din Germania şi Italia, cu explicaţia că mulţimea aceea este partidul lui. A. C. Cuza a ezitat mult timp să se asocieze infiltrărilor germane în România, văzând cât sunt de neserioase, şi a refuzat să facă o fuziune cu Goga, pentru că acesta nu era antisemit, ci filosemit. În plus, secretarul general al L. A. N. C., fiul sau, Gheorghe Cuza, se opunea constituirii unei forţe politice progermane fără un anumit preţ. Primind de la germani 400 000 de lei ca să-şi construiască o casă, Gheorghe Cuza renunţă subit la toate rezervele sale şi astfel, la 14 iulie 1935, apare pe scena politică românească Partidul Naţional Creştin, exponent al intereselor economice şi politice germane. Folosind numele său cu ecou istoric, A. C. Cuza a organizat o mare adunare la Cernăuţi, unde au participat aproximativ 100 000 de ţărani, aduşi acolo cu credinţa că fiul sau nepotul domnitorului Alexandru loan Cuza, nu se ştia prea bine, a venit să le dea pământ.

În ceea ce priveşte Mişcarea legionară, aşa cum am mai arătat, Germania nu îi acorda nici un credit. Pentru a nu lăsa dubii asupra acestei realităţi, vom reproduce fragmetele semnificative ale corespondenţei secrete dintre Legaţia Germaniei la Bucureşti şi Capitala Reichului. La 17 mai 1938, când începea procesul înscenat lui Corneliu Z. Codreanu, ministrul german la Bucureşti, Fabricius, transmitea Ministerului său de Externe: „Armând Călinescu, n.a. vrea însă ca noi să ştim că guvernul român, apreciind faptul că noi ne-am silit sa păstram o atitudine de extrema rezerva faţa de Garda de Fier (… Zuriickhaltung Eisener G arde gegeniiber befleissingten), doreşte să evite tot ce ar putea implica întrucâtva Germania în proces; în această privinţă se veghează în special asupra presei, în toate cercurile, această chestiune este la ordinea zilei şi se

încearcă să se sondeze atitudinea noastră. Eu păstrez în continuare o rezerva deosebita (Ich bewahre weiter ausseordenliche Zuriickhaltung), deşi Garda de Fier încearcă să îl câştige pe ambasadorul italian şi pe mine pentru o intervenţie”312. La aceasta telegramă, ajunsă în biroul său pe 20 mai, îi răspunde pe 7 iunie 1938 secretarul de stat în Ministerul de Externe german, von Weizsäcker: „Secret. 207 Berlin, 7 iunie 1938

Curierul de astăzi.

Dragă domnule Fabricius, La scrisoarea Dv. din 20 mai a.e. doresc a vă răspunde că noi nu numai că aprobăm rezerva Dvs. faţă de Garda de Fier şi faţă de procesul – acum încheiat – contra lui Codreanu, dar o şi considerăm, în sensul politicii noastre externe, ca obligatorie. (Nu ne-am gândit niciodată sa întreţinem oarecare relaţii cu Garda de Fier – şi nu o facem nici acum – ca pe această cale sa influenţăm asupra desfăşurării evenimentelor din România). După cum aţi observat, nici presa noastră nu a mai manifestat nicidecum vreo simpatie deosebita pentru Codreanu şi a sa Gardă de Fier. Asemănarea ideologiilor nu ne poate permite să ieşim din aceasta rezervă şi să ne amestecăm în treburile interne ale României.

Un amestec evident ar fi dacă am vrea să atragem atenţia regelui că din acţiunea sa împotriva Gărzii de Fier ar rezulta şi pentru el primejdii. De aceea n-aş vrea să mă folosesc de prinţul de Hohenzollern în sensul propus de Dvs. De altfel – ca şi după raportul Dvs. – avem impresia că în România nu numai Garda de Fier formează un dig împotriva bolşevismului şi respinge o legătură cu Rusia Sovietica; se pare că şi alte cercuri ar avea o atitudine asemănătoare în această privinţă.

Cu salutări prieteneşti şi Heil Hitler!

Al Dumneavoastră, Teza sprijinului financiar şi logistic al Germaniei naziste pentru Mişcarea legionară condusă de Corneliu Z. Codreanu este zdruncinată din temelii de aceste dovezi. Chiar şi un duşman înverşunat al legionarilor,

Eugen Cristescu, va evoca în procesul său din 1946 legăturile subterane dintre nazişti şi legionarii lui Codreanu, dar nu va fi în stare să producă nici o dovadă, întrebat de anchetator despre probe, el va face apel la legenda descoperirii de către Armând Călinescu a unui document incriminator cu ocazia arestării lui Codreanu din 1938. Dar în faţa lui Fabricius, Armând Călinescu va recunoaşte că nu posedă nici o dovadă.

Cronologia evenimentelor din 1938. Invadarea Austriei de către Germania a părut pentru mai toate statele Societăţii Naţiunilor o agresiune, parte a planului expansionist al lui Hitler. Dincolo de considerentele de ordin personal ale austriacului Hitler, ocuparea Austriei din 12-13 martie avea un scop strategic precis: împiedicarea reconstituirii structurii austro-ungare sub control italian. Profitând de mobilizarea trupelor cehoslovace din 20 mai, ca o presiune venită din est în sprijinul manevrelor franceze din vest, Hitler va deschide problema sudeţilor şi va forţa reglementarea internaţională a crizei, între 29 şi 30 septembrie 1938 se perfectează Acordul de la Miinchen, prin care marile democraţii cedează în privinţa dreptului Germaniei de a ocupa regiunea sudetă după data de l octombrie, gest care distruge baza teoretică şi strategică a Societăţii Naţiunilor. Din acest moment, construcţia pe care se sprijineau garanţiile de securitate şi integritate teritorială ale României se prăbuşeşte. Regele Carol II va răspunde acestui dezastru cu o serie de vizite în capitalele europene importante, la Londra (15-18 noiembrie), la Paris (19-21 noiembrie) şi în 24 noiembrie la Hitler. Rezultatul acestui demers a fost nul, Franţa şi Anglia arătându-se foarte puţin dispuse să protejeze România şi mai mult ferindu-se să se angajeze în vreun fel pentru supravieţuirea regimului de la Bucureşti, iar Hitler dovedindu-se foarte reticent la combinaţiile politice ale regelui Carol. Ordinul de asasinare a lui Corneliu Z. Codreanu şi a liderilor legionari, dat de Carol încă din trenul de întoarcere, dar executat de

acoliţii săi, Armând Câlinescu şi Gavrilâ Marinescu, numai după ce regele a ajuns la Sinaia, pentru ca responsabilitatea să nu cada exclusiv asupra lor, l-a pus în gardă pe Adolf Hitler asupra preţului pe care trebuie să-l pună pe cuvintele suveranului român. Simţind pericolul, luliu Maniu îi trimite lui Carol un lung memoriu prin care îi cere revenirea la sistemul democratic constituţional. Spre finalul acestuia, el va scrie: „Nu o schimbare de guvern se cere acum, ci o schimbare de regim radicală. Nu guvernele personale, ci naţiunea însăşi poate încă să-şi păstreze şi să-şi găsească prieteni care s-o apere”314. A doua zi, la 16 decembrie 1938, Carol II îşi va vedea visul cu ochii, înfiinţând Frontul Renaşterii Naţionale, partidul unic din România, cu pretenţii de reprezentare naţională, dar, în realitate, o caricatură a corpului politic, şi faţă de democraţie, dar şi faţa de fascism, pentru că în Italia partidul lui Mussolini avea consistenţă.

Cronologia evenimentelor din 1939. Începutul anului este marcat de moartea patriarhului Miron Cristea şi de numirea ca prim-ministru a lui Armând Călinescu, omul de bază al statului terorist. Proiectat ca victimă şi mare personalitate în opinia publică de sub regimul comunist prin intermediul revistei Magazin Istoric, Armând Călinescu nu a fost decât instrumentul docil al dictaturii regale, cu nimic mai puţin sângeros decât Carol II. În lupta pentru putere, el nu s-a dat în laturi de la crima politică şi de la abuzurile cele mai stridente în folosul camarilei, care, de altfel, îl şi crease ca lider politic. Ultimele cercetări legate de asasinarea sa, după ocuparea Cehoslovaciei de către Germania (15 martie), semnarea Pactului Molotov-Ribbentrop (23 august) şi declanşarea războiului (3 septembrie), conduc opiniile istoricilor către ipoteza unei implicări minore a Germaniei. Carol II şi Armând Călinescu îndepliniseră toate condiţiile Germaniei şi, prin regimul dictatorial de represiune instaurat, controlau statul cu autoritate. Asasinarea lui Armând Călinescu trebuie văzută

ori prin prisma punerii în aplicare a programului de refugiere şi protecţie în România a evreilor din Germania, Cehoslovacia şi Polonia, ori prin dorinţa legionarilor de a răzbuna asasinarea lui Codreanu şi a celor 13 camarazi închişi la Râmnicu Sărat, precum şi torturarea altor membri ai Mişcării legionare, pe când era ministru de Interne, sau asasinarea altor 19 (ultima cifră cunoscuta), sub aceleaşi mandate. Carol II va schimba apoi alte trei guverne: generalului Gheorghe Argeşeanu (21 septembrie) care avea misiunea de a extermina Mişcarea legionară: vor fi asasinaţi în lagăre, în localităţile de reşedinţă şi în Bucureşti cel puţin 252 de legionari, între care şi membrii ai elitei culturale. Apoi, guvernul Constantin Argetoianu (27 septembrie) şi guvernul Gheorghe Tătărescu (24 noiembrie) în tentativa de a suplini rolul de „mână de forţa” a dictaturii regale, căzută prin dispariţia lui Armând Călinescu.

Soluţia Ion Antonescu încă înainte de prăbuşirea teritorială din iunie-septembrie 1940, dar influenţată direct de izbucnirea războiului, problema nivelului de pregătire a Armatei României a ajuns în atenţia mărită a clasei politice şi a grupurilor de influenţă. Regel Carol II continua să lanseze, propagandistic, imaginea unei armate puternice, deoarece era implicat direct în haosul din domeniul înzestrării, şi o dezbatere publică asupra crizei l-ar fi incriminat transparent. Aici se află miezul aversiunii arătate lui Ion Antonescu. Pe fondul crizei sistemului de apărare naţională, România dictaturii regale se afla într-o situaţie paradoxală: pe de o parte, juca politic alături de Franţa şi Anglia, principale furnizoare de echipament, armament şi muniţie, iar, pe de altă parte, acţiona accelerat în raporturile economice cu Germania, încercând o înarmare din această nouă sursă. A face o astfel de schimbare de direcţie în plin război mondial este o aberaţie, înarmarea şi pregătirea unei armate pe un anumit tip de strategie, care să ţină cont de alianţele stabilite prin activitatea politicii

externe, este un proces de lungă durata. EI produce şi anumite grade de dependenţă în domeniul înzestrării militare. A brusca acest proces prin schimbarea profilului înzestrării, supravieţuind politic alături de Franţa, dar înarmându-se de la inamicul acesteia, a reprezentat o altă eroare de proporţii a dictaturii regale. Preocuparea pentru situaţia Armatei a devenit astfel o cursă a marilor întrebări fără răspuns.

Privind lumea românească a anului 1940 cu ochiul critic de astăzi observăm că ascensiunea lui Ion Antonescu la Putere a beneficiat de un complex de factori favorizanţi, între care – dând la o parte starea de fapt a dictaturii regale, falimentul partidelor şi sa-şi găsească prieteni care s-o apere". A doua zi, la 16 decembrie 1938, Carol II îşi va vedea visul cu ochii, înfiinţând Frontul Renaşterii Naţionale, partidul unic din România, cu pretenţii de reprezentare naţională, dar, în realitate, o caricatura a corpului politic, şi faţă de democraţie, dar şi faţă de fascism, pentru că în Italia partidul lui Mussolini avea consistenţă.

Cronologia evenimentelor din 1939. Începutul anului este marcat de moartea patriarhului Miron Cristea şi de numirea ca prim-ministru a lui Armând Călinescu, omul de bază al statului terorist. Proiectat ca victimă şi mare personalitate în opinia publică de sub regimul comunist prin intermediul revistei Magazin Istoric, Armând Câlinescu nu a fost decât instrumentul docil al dictaturii regale, cu nimic mai puţin sângeros decât Carol II. În lupta pentru putere, el nu s-a dat în lături de la crima politică şi de la abuzurile cele mai stridente în folosul camarilei, care, de altfel, îl şi crease ca lider politic. Ultimele cercetări legate de asasinarea sa, după ocuparea Cehoslovaciei de către Germania (15 martie), semnarea Pactului Molotov-Ribbentrop (23 august) şi declanşarea războiului (3 septembrie), conduc opiniile istoricilor către ipoteza unei implicări minore a Germaniei. Carol II şi Armând Câlinescu îndepliniseră toate condiţiile Germaniei şi, prin regimul

dictatorial de represiune instaurat, controlau statul cu autoritate. Asasinarea lui Armând Călinescu trebuie văzută ori prin prisma punerii în aplicare a programului de refugiere şi protecţie în România a evreilor din Germania, Cehoslovacia şi Polonia, ori prin dorinţa legionarilor de a răzbuna asasinarea lui Codreanu şi a celor 13 camarazi închişi la Râmnicu Sărat, precum şi torturarea altor membri ai Mişcării legionare, pe când era ministru de Interne, sau asasinarea altor 19 (ultima cifră cunoscută), sub aceleaşi mandate. Carol II va schimba apoi alte trei guverne: generalului Gheorghe Argeşeanu (21 septembrie) care avea misiunea de a extermina Mişcarea legionară: vor fi asasinaţi în lagăre, în localităţile de reşedinţă şi în Bucureşti cel puţin 252 de legionari, între care şi membrii ai elitei culturale. Apoi, guvernul Constantin Argetoianu (27 septembrie) şi guvernul Gheorghe Tâtârescu (24 noiembrie) în tentativa de a suplini rolul de „mână de forţa” a dictaturii regale, căzută prin dispariţia lui Armând Călinescu.

Privind lumea românească a anului 1940 cu ochiul critic de astăzi observăm că ascensiunea lui Ion Antonescu la Putere a beneficiat de un complex de factori favorizanţi, între care – dând la o parte starea de fapt a dictaturii regale, falimentul partidelor şi dispariţia fizica a liderilor legionari – cel mai important se dovedeşte a fi mixtura de sentimente dominante ale populaţiei, între abandonarea Interesului pentru sistemul democratic şi teama de război. Deşi s-a demonstrat prin numeroase opere istoriografice ca România era complet descoperita la exterior, trebuie spus că ea era la fel de descoperită şi la interior. Factorii de coeziune îşi diminuaseră intensitatea, iar idealul României Mari trecuse din faza proiecţiei, prin faza entuziasmului, ajungând în faza inerţiei. Niciodată spiritul fatalist nu a acţionat mai acut ca în anul 1940. Situaţia devenise foarte grea în timp. Doar câteva minţi luminate şi bine informate aveau o imagine bine actualizată asupra realităţii. Una

dintre ele era a academicianului Radu R. Rosetti. Avansat general în 1924, el va deveni academician în 1934, având avantajul de a păstra o legătură directă atât cu instituţia militară, cât şi cu elita culturală şi ştiinţifică a ţării din calitate de „cel mai important cercetător al istoriei militare a poporului român”315. Radu R. Rosetti a depăşit însă cu mult această calitate, fiind una dintre personalităţile solide, neimplicate politic şi, mai ales, lucide ale momentului. Jurnalul său ne oferă câteva detalii credibile ale frământârilor anului 1940. La 14 martie afla că generalul Florea Ţenescu, şeful Statului-Major General, „n-are prestigiul necesar nici faţă de comandanţii de corp de armată, nici chiar faţa de subalternii săi”316. A doua zi, într-o discuţie cu Victor Slâvescu, fost ministru de Finanţe şi şef al Departamentului înzestrării Armatei, primeşte alte câteva informaţii interesante pentru analiza noastră de astăzi: „Slăvescu, căruia îi vorbesc de primejdia unei reduceri prea mari a efectivelor, mi-o justifică prin următoarele cauze: costul mare al ţinerii sub drapel a atari efective, nevoia lucrului câmpului, marea reducere a efectivelor trupelor ruseşti, ungureşti şi bulgăreşti, la graniţele noastre, îmi spune că în armată e un curent contra generalilor (losif) Iacobici – foarte capabil – şi Ilcuş, pentru că au fost ofiţeri austro-ungari (ardeleni în armata austro-ungară). Nu crede ca Rusia să ne atace”317. Secvenţa pune în lumină o situaţie cu care Armata română se va confrunta timp de multe decenii, până în perioada 1995-2000, când s-a constata că principiul apărării naţionale prin efective mari – adică pe criterii cantitative – nu mai este viabil şi trebuie trecut la principiul forţelor reduse numeric, calitative şi foarte mobile. Efectivele mari de infanterie erau prost dotate şi înzestrate, consumau fonduri exagerate şi se dovedeau greu de manevrat în relieful accidentat al ţârii, folosirea lor în câmpie fiind şi ea ineficientă în faţa unei invazii produse de forţe net superioare, ca cele ale URSS. Slăvescu amintea şi de

„nevoia lucrului câmpului”, zeci de mii de fii de ţărani fiind scoşi din circuitul agricol pentru exerciţii şi manevre la care, de multe ori, se foloseau puşti de lemn, în loc de arme adevărate, în ce priveşte atitudinea faţă de generalul Iosif Iacobici, aici Victor Slâvescu atingea un punct extrem de sensibil. Generalul de divizie Iosif Iacobici avea o pregătire superioară în armele moderne şi în operaţiile războiului din mişcare, fusese comandantul Şcoalei de înalt Comandament (care pregătea ofiţerii superiori pentru funcţiile de înaltă comandă), subşef al Marelui Stat-Major şi secretar de stat în Ministerul Apărării. Superior ca pregătire lui Ion Antonescu, Iosif Iacobici avea dezavantajul că, spre deosebire de rezervistul antantofil abia intrat în politică, Germania miza pe el. Dominat de concepţii moderne şi autor al primului tratat asupra Războiului carelor de luptă, la competiţie cu generalul german Erwin Rommel, generalul de divizie Iosif Iacobici era marginalizat tocmai pentru că se bănuia, cu temei, că este vizat de germani pentru un viitor rol. Generalul Ion Ilcuş (u), deşi nu atingea nivelul de pregătire al lui Ion Antonescu, fusese cadru didactic la Şcoala de Război, iar în trecut fusese membru în Consiliul Naţional Român de la Viena şi deputat al Marii Unirii. A afirma despre acest general că este dubios, mai ales după ce fusese numit ministru al Apărării în 1939, era absurd, dar cu atât mai mult devenea interesant pentru Legaţia germană de la Bucureşti. Din păcate pentru el, generalul Ilcuş s-a compromis în cursul anului 1940, când, din postura de ministru al Apărării, a adus elogii publice stridente, de ordin propagandistic, lui Carol II, şi steaua lui a apus rapid. Destinul celor doi generali este important pentru a căuta să descifrăm felul în care un general în rezervă şi proantantist a ajuns să fie nominalizat de Germania pentru conducerea statului român, în timp ce Germania avea cu totul alte opţiuni în zona militară.

În sfârşit, la 4 aprilie 1940, generalul Ion Antonescu îi face o vizită lui Radu R. Rosetti. Cu această ocazie el prezintă

academicianului următoarea stare a Armatei: „Armata e nepregătită; singură infanteria are armament bun şi complet (afară de tunurile antitanc); fortificaţiile pe frontul de Vest nu sunt ceva serios; colonelul Vasiliu e un teoretician; celelalte fortificaţii sunt inexistente. Crede în izbânda anglo-francezilor. După dânsul, nemţii au acum 181 de divizii şi mai pregătesc 20; francezii ar avea 100, iar englezii n-au în Franţa decât 16 divizii. La toamna, anglo-fran-cezii vor avea o covârşitoare superioritate aeriană. Se întreabă ce vrea Mussolini? Ce vor ruşii'? Situaţia internă de la noi îl îngrijorează, mai ales că ea corespunde cu o criză externă pentru noi"31. Viziunea generalului Ion Antonescu despre război suportă o observaţie de fond: el vedea finalul conflictului prin prisma raportului între numărul de divizii pe care le aveau cele două tabere şi estima că anglo-francezii vor deţine în toamna anului 1940 o superioritate aeriană covârşitoare. Este îngrijorător să constatăm că imaginea „celui mai capabil general al ţârii" despre realităţile războiului era complet falsă. Franţa şi Anglia nu au putut forma o alianţă militară unitară şi, la numai două luni de la aprecierile lui Antonescu, se va produce dezastrul de la Dunkerque (4 iunie 1940), diviziile britanice părăsind continentul într-una dintre cele mai tragice retrageri din istoria lor militară, lipsite complet de apărare aeriană şi decimate pe litoral şi pe mare în timp ce se refugiau în bărci de pescari. Cât despre superioritatea aviaţiei franceze în toamna anului 1940, nici nu se poate comenta.

La 7 aprilie, Rosetti este vizitat de generalul Ilie Şteflea. Acesta îi confirmă a serie de informaţii: „Ţenescu nu e la înălţimea situaţi unii, dar ce socoteşte el că ar fi culmea nenorocirei ar fi dacă s-ar amesteca cel de sus adică regele, cum s-a amestecat în martie 1939, impunând plasări şi deplasări de batalioane. Socoteşte pe D. Motaş ca foarte bun, tot buni, Florescu şi lacobici; Ilasievici, foarte slab. Ca şi mine, crede că singurul pregătit pentru postul de şef de

stat-major general sau de comandant de căpetenie este I. Antonescu, cu toate anume defecte. Spune că caută (sic!) a face sa intre în convingerera tuturor că oricine dă înapoi fără ordinul comandantului de căpetenie, trebuieşte împuşcat”319. Asprimea deciziei din finalul acestui citat îşi avea raţiunea în una din problemele generalului Antonescu şi anume punerea la îndoială a autorităţii sale de către mulţi generali. Unul dintre puţinii oameni care-i erau apropiaţi sufleteşte şi pe care îl va trimite în postul cheie de la Berlin, generalul Ion Gheorghe, identifică cu precizie profilul omului care avea să devină în câteva luni Conducătorul statului: „Generalul Antonescu credea sincer în rolul şi chemarea sa istorică. Este lesne de înţeles că ambiţia sa era corespunzător de mare. Sentimentul propriei sale valori era justificat, chiar dacă nu atât în privinţa intelectuală, cât mai mult în privinţa morală şi dinamică, încă din tinereţe Antonescu era plin de un dispreţ aproape suveran pentru conducătorii militari şi politici de atunci. Fără îndoială că el s-a ridicat cu mult deasupra slăbiciunilor acelora. Antonescu a fost un fenomen incontestabil apărut în mijlocul unei societăţi al cărei caracter consta, de fapt, în lipsa sa de caracter”320. Este tot mai evident – pe baza mărturiilor tot mai numeroase – că generalul Ion Antonescu se impunea mai degrabă prin caracter şi prin tăria cu care rezistase corupţiei din Armată şi din societate. Militarii care îl cunoşteau şi oamenii politici care îi sprijiniseră cariera tindeau să-i recunoască sau să-i exagereze meritele militare, dar şi să recunoască propria lor neputinţă, în culmea dezastrului politic şi teritorial al tării, Ion Antonescu se vedea şi era drept, iar poziţia sa era a celui care avusese dreptate, în faţa unei crize majore şi extrem de periculoase, tot mai mulţi actori ai scenei socio-politice româneşti înclinau să vadă în personalitatea generalului Ion Antonescu o soluţie pentru restabilirea ordinii, disciplinei şi forţei combatante a Armatei, precum şi un posibil instrument politic. Cel puţin din perspectiva

voinţei unite a celor două partide mari, PNL şi PNŢ, generalul Ion Antonescu părea soluţia de forţă pentru atingerea obiectivului pe care ele nu reuşiseră să-l îndeplinească pe cale politică: îndepărtarea regelui sperjur Carol II. Ei nu au încetat să vadă în el, deficiente conditione, pe generalul care să-l răstoarne pe Carol II, să preia conducerea Armatei pentru a o aduce în stare de luptă şi care să le ofere lor puterea politică, astfel încât tot ei să readucă ţara la regimul parlamentar democratic din trecut. Cum generalul Iacobici, cel mai capabil militar al momentului, era filogerman, grupul de presiune politică liberalo-ţărănist nu putea miza pe el. În schimb, „omul lor" era antantofil. Proiectele diferite ale partidelor politice din România şi ale Germaniei în România nu erau decât prelungiri ale unor proiecţii total diferite pe solul răscolit al ţârii, expresii ale distanţei de la ficţiune la realism, simboluri ale unui conflict de interese – naţionale şi, respectiv, internaţionale – în care Ion Antonescu figura pentru ambele părţi ca simplu instrument.

Din aceste perspective, informaţiile conţinute în jurnalul lui Ioan Hudiţă, secretar general adjunct al PNŢ şi urmaş desemnat al lui Iuliu Maniu, vin să întregească reconstituirea mişcărilor politice ale lui Ion Antonescu din anul decisiv 1940, mişcări asupra cărora nu avem prea multe date. În prima săptămână a lunii februarie 1940, are loc o întâlnire între Iuliu Maniu şi generalul Ion Antonescu. „Acesta Antonescu, n.a. continuă să creadă că foarte curând se va limpezi situaţia lui Carol, fie că va abdica de bună voie, fie că va fi silit, întrebat de Maniu pe ce se bazează convingerea lui, Antonescu i-a spus «că ştie precis că Germania nu e dispusă să colaboreze cu el şi că acest lucru va deveni public foarte curând».”321 Maniu a bănuit, cu temei, că sursa acestei informaţii era ministrul german la Bucureşti, Fabricius, dar nu a pus prea mare preţ pe ea, pentru că îl considera pe Ion Antonescu cam fanfaron. La 13 februarie, cu ocazia unei informări asupra întrevederii

Maniu-Antonescu, Ionel Pop, alt lider PNŢ şi nepot al lui Maniu, avea să declare: „în orice caz, aşa cum este, nestatornic, trăsnit şi cam lăudăros, pe altul mai bun decât Antonescu noi nu avem. El se bucură în armată de reputaţia unui bun militar şi a unui om integru. Noi trebuie să-l cultivăm şi să nu scăpăm nici o vorbă rea despre el, care ar putea ajunge la urechile lui. Pentru un trăsnit şi un ticălos ca regele Carol, noi avem nevoie de unul şi mai trăsnit ca el, pentru a ne scăpa de dânsul”322. Cu aceeaşi ocazie, s-a aflat că pe 11 februarie, la scurt timp după întrevederea cu generalul, Maniu i-a solicitat lui Dinu Brătianu „dacă el n-ar putea găsi printre militarii superiori o persoană mai potrivită decât acesta”. Sunt câteva concluzii de tras din aceste mărturii:

La începutul anului 1940, deşi încă ofiţer activ al Armatei, generalul Ion Antonescu avea contacte secrete, neoficiale, dar şi ilegale cu şeful Legaţiei Germaniei la Bucureşti, încă nu ştim dacă aceste contacte se făcuseră printr-o întâlnire directă sau dacă fuseseră mediate de Veturia Goga, de Mihai Antonescu sau de altcineva.

Ce ştim cert este că a avut cel puţin o întâlnire la fel de secreta, neoficială şi ilegală cu luliu Maniu în care i-a încredinţat – cu scop politic – informaţia obţinută de la Fabricius.

La această dată, februarie 1940, luliu Maniu nu vedea soluţia Antonescu, motiv pentru care a apelat la „patronul” politic al generalului, şeful Partidului Naţional Liberal, Dinu Brâtianu, să găsească pe altcineva.

Încă de la începutul acestui an, Partidul Naţional Ţărănesc ajunsese la concluzia că regele Carol II trebuia detronat prin forţă şi era în căutarea unei soluţii, fie printr-o mare manifestaţie populară, fie printr-o acţiune din Armată. La acest plan, conducerea partidului hotâreşte să menţină în proiect relaţiile cu generalul Antonescu.

După o tentativă eşuată de a-i contacta pe sovietici prin intermediul comuniştilor Lucreţiu Pâtrăşcanu şi P.

Constantinescu-laşi -unul dintre ei a informat Siguranţa – liderii ţărănişti vor încerca să folosească, într-un fel destul de vag, trecerea lui Ion Mihalache în Frontul Renaşterii Naţionale, partidul unic al lui Carol, pentru a determina o revenire la Constituţia din 1923 şi o aducere a PNŢ-ului la putere, situaţie în care renunţau la condiţia abdicării regelui. Maniu era însă cel mai sceptic, dar şi cel mai hotărât să răstoarne de pe Tron propria sa creatură, în şedinţa Biroului Politic din 9 martie 1940, luliu Maniu va da un contur şi mai clar nivelului relaţiei cu generalul Ion Antonescu: „Am crezut un timp că generalul Antonescu va întreprinde ceva cu ajutorul Armatei, în rândul căreia se bucură de un anumit prestigiu. L-am rugat, l-am îndemnat, i-am asigurat tot sprijinul meu. N-a făcut nimic, pentru că e neserios, ambiţios şi nestatornic în idei”323. Aici, opinia lui Maniu este cumva discutabilă, dar numai din perspectivă istorică şi din punct de vedere al principiilor democratice pe care le apăra. Ca general al Armatei române, Ion Antonescu nu putea da un puci, adică o lovitură de stat militară, pentru că ar fi încălcat toate credinţele cărora Antonescu le era supus. Aşa cum îl ştim, a da o lovitură militară, chiar dacă aceasta ar fi vizat înlăturarea unui rege ticălos, era peste puterile lui şi împoriva concepţei fundamentale despre viaţă şi onoare. Dezvăluirea informaţiei că luliu Maniu i-a cerut să facă un puci, vine încă o dată, şi mai mult, să sublinieze că Antonescu a acţionat în 6 septembrie 1940 ca civil şi om politic, având în spate o baza politică: internă, prin sprijinul PNŢ şi PNL, şi externă, prin sprijinul Germaniei. Dar până acolo, mai este. Pe noi ne interesează în ce context a ajuns tocmai el să unească aceste interese, atât de divergente la începutul anului şi atât de convergente în septembrie.

La sfârşitul lunii mai, luliu Maniu îşi va informa colegii de partid ca „la Palat se pregăteşte o alta formulă de guvern, prezidat de un om acceptat de Fabricius, ca Prezan, Vaida, Gigurtu sau chiar generalul Antonescu. Acesta a fost

întrebat, chiar ieri dimineaţă 23 mai 1940, n.a., dacă ar putea forma un guvern în care să intre şi câţiva legionari, bineînţeles, dacă este agreat de Fabricius”324. Două zile mai târziu, prin intermediul informatorilor săi, prinţul Nicolae sau Alice Sturdza, Maniu află că „formula Antonescu a căzut ieri la prânz din cauza opoziţiei lui Fabricius”. În aceeaşi zi, şeful PNŢ-ului se va întâlni cu Antonescu acasă la Alice Sturdza. La prima vedere, am fi tentaţi să credem că respingerea candidaturii lui Antonescu la funcţia de prim-ministru de către Fabricius era dictată de filoantatismul generalului. Suntem însă lămuriţi tot de Hudiţă, în însemnarea din 29 mai, că înţelegerea din acest stadiu între Antonescu şi Fabricius a căzut din cauza faptului că Germania nu garanta graniţa de Est a ţării. Nici nu avea cum, deoarece semnase Protocolul secret adiţional al Pactului Ribbentrop-Molotov.

În acest moment, atât liderii PNŢ, cât şi Antonescu, la fel ca şi regele Carol II au avut convingerea ca Acordul semnat la 23 august 1939 între URSS şi Germania nazista conţinea şi o prevedere secreta pentru ocuparea Basarabiei de către sovietici.

Faptul aruncă o lumină decisivă asupra comediei jucate de Carol II în Consiliul de Coroană care a cedat provinciile de Est ale ţârii, în acelaşi context, cunoscând din timp realitatea, Ion Antonescu nu putea accepta preluarea unui guvern care să cedeze în faţa agresiunii sovietice, în complexitatea şi întortocherea gândirii sale, Antonescu vedea totuşi clar că soluţia căutată de Carol şi Fabricius împreună, prin cooptarea legionarilor lui Horia Sima la guvern, era o formulă progermanâ, care să înghită fără nici o reacţie pierderile teritoriale în favoarea URSS, dar să menţină influenţa germană la conducerea statului, în fond, trebuie să-şi fi pus o întrebare elementară: ce vine după? Ce se va întâmpla cu guvernul şi cu România după o astfel de cădere? În nici un caz el nu putea supravieţui. De aceea, Antonescu va căuta în următoarele luni o şi mai mare

apropiere şi colaborare cu partidele mari. În lunile dinaintea loviturii sale de stat, Ion Antonescu se va găsi în faţa unor alternative politice destul de subţiri. Pe de o parte, legăturile sale principale cu liberalii se vor dovedi inutile, dualitatea Tâtârescu-Dinu Brătianu slăbind prestigiul partidului şi unitatea sa de acţiune. Poate din acest motiv, PNL intră în această perioadă într-o stare de letargie şi, în bună măsură, la remorca lui Maniu. Pe de altă parte, toate însemnările apropiaţilor lui luliu Maniu demonstrează că acesta avea o părere foarte proastă despre general şi nu miza pe el. După pierderea Basarabiei şi a nordului Bucovinei, mai mulţi lideri politici, între care şi Maniu, au solicitat pe 3 iulie 1940 o audienţă la rege. Politicienii i-au cerut lui Carol să nu renunţe la garanţiile franco-britanice, mobilizarea generală, masarea trupelor la graniţa cu Ungaria şi revenirea la sistemul democratic parlamentar. Carol II i-a refuzat categoric, hotârât să meargă până la capăt pe cartea Germaniei. Furios pe suveran, Maniu le va spune colegilor săi de partid: „Răsturnarea acestui nemernic de pe Tron n-o poate face decât un general, sprijinit de o unitate militară şi acest general nu-l văd”. Atunci, Nicolae Lupu a pronunţat numele generalului Antonescu. „E un om neserios – a replicat atunci luliu Maniu – foarte ambiţios şi mie nu-mi inspiră încredere; în timpul din urmă, am impresia că el şi-a făcut unele relaţii printre legionari şi că s-a văzut cu Fabricius în câteva rânduri.”

Intervenţia partidelor era tardivă. De la 27 iunie, Basarabia şi nordul Bucovinei erau ocupate de URSS printr-o agresiune militară la care România nu a răspuns, regele Carol II şi câţiva politicieni din Consiliul de Coroană trădându-şi ţara. Spre deosebire de liderii partidelor politice, generalul Ion Antonescu acţionase deja. El i-a cerut regelui, încă de la sfârşitul lunii iunie, o audienţă cu intenţia de a-i depune un memoriu de protest. Nu a reuşit să-l termine, atunci când evenimentele i-au luat-o înainte şi s-a

produs pierderea teritorială din Est. Audienţa a fost fixată pentru dimineaţa de l iulie, dar, venind la Palat, Antonescu a fost chestionat, conform protocolului, asupra conţinutului audienţei de către Emest Urdăreanu. Exasperat, generalul va pleca strigând: „Ţara se prăbuşeşte şi dv. vă ţineţi de protocol!" Aflând, Carol II îl cheamă înapoi în după-amiaza aceleiaşi zile. El va nota în jurnalul său: „După declaraţii de devotament şi asigurarea că nu are nici o legătură cu legionarii îmi spune că ţara este în pragul dezastrului, că armata este complet demoralizată şi dezorganizată şi că trebuie rapid făcut ceva spre a pune lucrurile în mână. Cam în alte cuvinte, doreşte să se facă un guvern cu el şi cu bătrânii"326. Ceea ce se dovedeşte interesant în dialogul dintre suveran şi general, dincolo de dramatismul situaţiei, este că, la o prezentare din partea lui Carol a condiţiilor în care s-a produs cedarea Basarabiei, Ion Antonescu acceptă ideea cedării, dar opinează că trebuia procedat altfel: „Majestate, trebuia, cel puţin, să se pună condiţii ca cedarea să se facă în termen mai lung, în 20 de zile, de exemplu, în loc de patru, adică în ordine, cu socoteală, în aşa fel încât nici moralul armatei să nu sufere, nici pierderi mari de materiale să nu avem"327. Ne întrebăm cu justificată surprindere ce anume l-a făcut pe generalul patriot să fie atât de conciliant în faţa acestei catastrofe'? Un posibil răspuns ar fi dezvăluirea de către Carol II a presiunilor exercitate de Legaţia germană de la Bucureşti, sursă şi a sprijinului acordat lui. Într-un volum apărut recent, doi istorici îl indică pe Ion Antonescu drept negociator în Italia al cedării către Ungaria a unei fâşii din teritoriul Transilvaniei, dar probabil că este o confuzie a autorilor cu fostul ministru de Externe, Victor Antonescu.

Pentru a înţelege cât mai bine că cedarea teritoriilor din 1940 a reprezentat un act de înalta trădare, ne vom opri cu analiza asupra unui aspect aparent tehnic, dar nu mai puţin important. În acest loc se deschide posibilitatea studierii unei motivaţii mult mai serioase şi credibile a conflictului

Ion Antonescu-Carol II. Este vorba despre un secret de stat, care îi unise în trecut pe cei doi, dar fusese şi cauza despărţirii lor. În urma cu aproape un deceniu, în 1993, doi ofiţeri superiori ai Armatei române publicau la Editura Academiei de înalte Studii Militare un volum dedicat carierei militare a mareşalului. Tirajul redus şi absenţa unei difuzări publice au făcut ca informaţii şi comentarii interesante să nu ajungă la cititor şi să nu fie folosite de istorici. Generalul Mircea Agapie şi căpitanul de rangul l Jipa Rotaru arată că, în afara planificării curente a apărării pentru anul 1934, generalul Ion Antonescu, şef al Marelui Stat-Major în acel moment, întocmise şi un plan suplimentar de apărare, codificat „Bogdan", „în esenţă, acesta lua în considerare o acţiune contra Ungariei (în eventualitatea declanşării de către aceasta a unei agresiuni) în cadrul convenţiilor militare în vigoare şi presupunea o siguranţă oarecare de neutralitate pe celelalte fronturi."32 Ion Antonescu punea problema ca, în cazul unui atac al Ungariei la graniţa de vest, România să-şi asigure prin diplomaţie neutralitatea la celelalte graniţe pentru a putea declanşa o operaţie de contraofensivă, cu ducerea luptelor pe teritoriul ungar şi ocuparea Budapestei330. Pentru operaţionalizarea acestui plan, Marele Stat-Major a elaborat Directiva nr. l a Armatei de Vest şi Instrucţiunile privitoare la intrarea în dispozitiv a acesteia, precum şi planul de dotare a trupelor. Mai mult decât atât, generalul Ion Antonescu a condus Conferinţa de la Bucureşti a Statelor-Majore ale ţârilor din Mica înţelegere, unde s-a convenit întocmirea proiectului de operaţii nr. 4 C. G., unde C. G. Însemna „conflict generalizat". El pornea de la premisa „că Ungaria constituia în strategia Germaniei fasciste (sic!) un stat-satelit ce putea fi întrebuinţat pentru a lovi din spate (pe) oricare dintre ţările Micii înţelegeri la momentul considerat a fi oportun, pentru dezlănţuirea unei agresiuni a celui de-al treilea Reich în estul şi sud-estul Europei"331. Toate

conducerile armatelor statelor Micii înţelegeri vedeau în Ungaria pionul expansiunii germane în Europa centrală şi estică şi distrugerea acestui focar agresiv devenea un obiectiv comun. Planul pornea de la presupunerea că Ungaria va ataca din spate Cehoslovacia sau Iugoslavia în momentul unei invazii germane asupra acestor ţâri, rolul României fiind acela de a zdrobi rapid Ungaria îh timp ce forţele acesteia sunt angajate în agresiunea asupra Cehoslavaciei sau Iugoslaviei. Armata de Transilvania a României a avut întotdeauna capacitatea de a conduce singură luptă până la Budapesta, beneficiind doar de sprijin logistic de la Bucureşti. Atât Ungaria, cât şi Germania au cunoscut acest plan şi de aceea Hitler a căutat să nu implice armata lui Horthy în invaziile sale din Centrul Europei, cu toate că Horthy a insistat mereu să intervină, şi chiar a făcut-o, pentru a-şi asigura preluarea unor teritorii străine de la vecini. Partea şi mai interesantă a proiectelor de apărare ale lui Ion Antonescu este aceea în care observăm că nici chiar el nu punea mare preţ pe eficacitatea apărării comune. De aceea, pentru Planul de campanie pe 1935 el a prevăzut şi situaţia în care România trebuie să se apere singură împotrivă atacului simultan pe trei direcţii strategice – dinspre Ungaria, dinspre URSS şi dinspre Bulgaria. Au fost prevăzute trei situaţii: 1. Acoperirea graniţelor de sud şi vest şi ducerea luptei contră URSS (Planul „Mircea”). 2. Acoperirea graniţelor de sud şi est şi ducerea luptei contra Ungariei (Planul „Mihai”), la care se adăuga Planul „Basarab”, care proiecta ocuparea Ungariei, în cazul în care la celelalte frontiere nu există pericolul de conflict. 3. Acoperirea graniţelor de est şi vest şi ducerea luptei cu Bulgaria (Planul „Rareş”)332în plus, planul cel mai important elaborat de generalul Ion Antonescu rezolva, pe hârtie, situaţia cea mai grea: rezistenţa statului român la o agresiune venita simultan din partea URSS, Ungariei şi Bulgariei. Acest plan, numit „Traian”, era cel care trebuia folosit în 1940. Carol II ştia de el. Pentru asta se deplasa

foarte des în 1934 la Marele-Stat Major, unde Ion Antonescu îi făcea prezentări detaliate ale planurilor de operaţii. După întocmirea tuturor acestor planuri de apărare, Antonescu a descris şi nevoile de dotare ale Armatei pentru a putea asigura în practică apărarea ţării. Aici s-a lovit de afacerile regelui şi a intervenit ruperea bruscă a relaţiilor între Carol II şi şeful Marelui Stat-Major. Pentru acelaşi motiv, Ion Antonescu era îndreptăţit să considere atitudinea regelui Carol II în 1940 drept înaltă trădare, ştiind bine amândoi că se putea rezista contra agresiunii sovietice. Ajutat de un alt trădător, generalul Florea Ţenescu, Carol II a jucat comedia Consiliului de Coroană.

Acest secret de stat, dacă nu-l ştiau doar Antonescu şi regele, oricum îl ştiau foarte puţini. De aceea, discuţia din timpul audienţei din 1940 trebuie să fi fost extrem de violentă. Ion Antonescu nu era omul care să se lanseze în aventuri, astfel că, în acele momente, centrul de greutate al demersurilor făcute de Antonescu s-a găsit în cererea de a i se încredinţa guvernul. Acum există şi o raţiune pentru acest demers extravagant: punerea în aplicare a planurilor de apărare a ţării întocmite de el, astfel încât să nu se producă alte cedări de teritorii. Cum vom vedea mai jos, acest demers luminează o serie de mărturii pe care le avem şi nu le explicăm până acum decât prin ostilitatea sau frica lui Carol II faţă de Ion Antonescu. Cunoaşteam acum că Antonescu scrisese iniţial un memoriu, pe care nu l-a terminat, şi că a înaintat regelui o scrisoare – aşadar, un alt document decât memoriul – care sugera un singur lucru: predarea puterii executive în mâna sa. „Acum trebuie să ne întrebăm: ce facem?; şi avem datoria să strângem rândurile. Abandonăm totul şi ne răfuim între noi’? Ori încercăm chiar şi imposibilul? Aceasta trebuie să facem; opera va fi grea, dar nu imposibilă. Trebuie să o încercăm. În faţa catastrofei, am uitat totul. Sunt gata să-mi dau concursul, dar la atitudine cinstită, trebuie să mi se

răspundă cu atitudine cinstită. Nu mă voi răzbuna şi nu voi răzbuna pe nimeni. Voi încerca numai să salvez ce mai este cu putinţă de salvat din Coroană, din ordine şi din graniţe”3 Aşadar, dacă memoriul neterminat era un protest, scrisoarea era, de fapt, o cerere. Ea se întemeia pe angajamentul lui Ion Antonescu de a apăra graniţele de vest şi sud, împotriva unui atac militar care să sprijine pretenţiile teritoriale ale Ungariei şi Bulgariei. Cererea de încredinţare a guvernului avea drept scop apărarea militară a Transilvaniei şi Cadrilaterului.

Textul cererii ne obligă la câteva concluzii nuanţate, care se desprind prin logică de imaginea propagandistică în care Antonescu este prezentat ca adversarul intransigent al regelui, ca acuzatorul nedispus la concesii. Cel puţin pentru începutul lunii iulie, Ion Antonescu nu arată intenţia de detronare a lui Carol II şi, în al doilea rând, nu pare a juca pe cărţile partidelor politice, ci pe cartea sa. Pare mai degrabă convins că a venit momentul lui. El da asigurări de devotament faţă de rege şi aruncă vina pe „forţele oculte” din anturajul său, apel transparent la rolul nefast jucat de camarilă în prăbuşirea ţării. De altfel, în mai toate demersurile sale la suveran, Ion Antonescu va începe prin a prezenta istoricul prăbuşirii şi va continua prin a-i arăta regelui că l-a prevenit în numeroase ocazii. De altfel, conform relatării lui Antonescu, ultima audienţă s-a terminat cu următorul schimb de replici: „(Carol): Ai fost întotdeauna foarte brutal cu mine! (Antonescu): Poate brutal, da, Majestate, dar întotdeauna loial şi sincer”. Deşi scena a fost ridiculizată de unii autori, datorită patetismului desuet şi izului de ridicol pe care îl degajă, regăsim în această scurtă secvenţa de dialog şi comportamentul feminin al regelui – invocat de Argetoianu şi Pamfil Şeicaru în amintirile lor – şi fanfaronada generalului Antonescu, evocată de mai toţi cei care l-au cunoscut. Ne putem însă imagina, fără să fabulăm prea mult, că Antonescu l-a acuzat „brutal” de înalta trădare de ţară. Ieşirea lui Antonescu, în

care putem vedea şi rezultatul combinaţiei sale politice cu partidele, nu putea avea alt rezultat decât o dare afară din Armata a generalului. Cu toate asigurările de loialitate, decizia de arestare şi izolare a lui Ion Antonescu la mănăstirea Bistriţa a fost luată de Carol II după ce s-a convins sau a fost convins de anturaj că, dincolo de cererea personală de a i se încredinţa guvernul, generalul este exponentul forţelor politice interne şi externe care îi puneau în pericol Tronul. Ion Antonescu ne dă soluţia exactă a motivului pedepsirii sale de către rege cu atâta violenţă. După primirea mandatului, omul de încredere al lui Antonescu, Rioşanu -infiltrat de general în rândurile legionarilor – îi va cere să se întâlnească în ascuns cu Horia Sima. Întâlnirea a avut loc într-o casă conspirativă, pe care Antonescu nu o cunoştea, şi a fost dominată de un dialog identic celui purtat în trecut cu Codreanu: generalul îi cerea să nu mai agite apele, pentru că nu e pregătit să ia puterea, iar Horia Sima îi răspundea: „Dvs. aveţi să fiţi”, în final, Horia Sima îşi va informa legătura sa superioară informativă, pe Moruzov, asupra acestei întrevederi, „turnându-l” practic pe general la regele Carol. Suveranul a crezut atunci că nu este vorba doar de salvarea statului, ci şi de detronarea lui. Acesta ar fi motivul real al sancţiunii.

Oricum, este de subliniat că în tot acest demers complicat, Ion Antonescu s-a comportat ca un om politic cu puţină experienţă. Nefiind versat şi ticălos, a pus interesul statului deasupra aspiraţiilor personale, ceea ce l-a făcut vulnerabil în faţa lui Carol. Pe de altă parte, este incontestabil că, deşi nu condusese niciodată o unitate militară în luptă – cum am arătat în detaliu în cartea mea Armata, mareşalul şi evreii – Ion Antonescu era un as al planificării pe hartă a operaţiilor militare de anvergura, ceea ce nu-i diminuează cu nimic valoarea. Aceşti oameni se numesc strategi.

Aici, analiza situaţiei de criză care a dus la lovitura de stat din 2-14 septembrie 1940 trebuie să reintre în planul cronologic. Audienţa generalului Ion Antonescu a avut loc la

l iulie şi nu a avut consecinţe imediate, regele pârând a ignora solicitările patetice ale militarului. După două zile însă, la 3 iulie, aşa cum am arătat, primeşte cererea de audienţă a liderilor partidelor politice. Ea trebuie să fi avut legătură cu decizia regelui din acea dimineaţa de a forma un guvern Gigurtu împreună cu legionarii. Invitaţi la Palat, politicienii sunt rugaţi să aştepte, suveranul întreţinându-se cu şeful Legaţiei germane la Bucureşti, Wilhelm Fabricius. Motivul amânării întâlnirii cu politicienii era dublu: aflarea poziţiei Germaniei faţa de intenţia numirii noului guvern şi credinţa regelui că liderii partidelor au venit pentru a-i acorda sprijinul, în acel moment de criză gravă, prin acceptarea formării unui guvern de uniune naţionala, tot sub conducerea lui Gigurtu şi cu legionarii în soluţie. Când a ieşit din întâlnirea cu Fabricius, Carol, „roşu şi congestionat", va avea parte de un nou şoc, liderii partidelor făcându-i un aspru rechizitoriu. Nici vorbă să-şi strângă rândurile cu el şi cu Gigurtu, cum propusese mai devreme Antonescu. Pe acest fond tensionat, Carol II va ordona cenzurarea acţiunilor publice ale liderilor politici şi reţinerea generalului Ion Antonescu în domiciliu forţat, atunci când află că a avut o întrevedere secretă cu Horia Sima. Nu ştim în ce măsură Antonescu a vorbit acolo despre detronarea regelui sau Sima a pus ceva de la el, ca orice informator patentat. Aici, conform mărturiei valoroase a Sabinei Cantacuzino, s-a produs un decalaj în timp, faţă de amintirea clasică a incidentului. Conform fiicei lui Ion C. Brâtianu, generalul Antonescu a fost mai întâi consemnat la domiciliul său din Predeal, în ziua de 4 iulie 1940. Ea ne informează că la 4 iulie Dinu Brătianu a protestat la Ministerul de Interne: „Mai vă atrag luare-a-minte asupra greşealei de a aresta pe generalul Antonescu, ofiţerul nostru de frunte, în împrejurările de faţă. Îi creaţi o aureola şi revoltaţi întreaga Armată"334. Preşedintele PNL vedea lucid situaţia, decizia regelui Carol II de a-l ostraciza pe nervosul general aducând personalitatea lui în poziţia de

principal opozant, fără ca acest lucru să se fi conturat în planul realităţii. Amănuntele acelor zile de la începutul lunii iulie arată că mişcările regelui au fost, pe rând: respingerea demersului partidelor politice (3 iulie), formarea guvernului Ion Gigurtu (3 iulie, după-amiază), reţinerea generalului Ion Antonescu în domiciliu forţat la vila sa de la Predeal (4 iulie), arestarea şi deportarea la mănăstirea Bistriţa, jud. Vâlcea (9 iulie, dimineaţa) şi trecerea sa în rezervă (12 iulie).

Scena arestării lui Antonescu este relatata de Sabina Cantacuzino cu dramatism: „La 9 iulie, la Predeal, orele 6, generalul Antonescu este vizitat de procuror şi pretor ca să-l aresteze. Le cere mandatul de arestare; răspund că după noua legislaţie nu se mai dă mandat, ci numai ordin. Refuză a se supune şi se retrage pentru a-şi face toaleta. Peste o oră coboară şi găseşte un ofiţer şi 4 jandarmi, care reprezentau forţa armată destinată să execute ordinul ministrului. Se urcă – nu cum fusese invitat în auto-ul jandarmilor, de teama unui asasinat – ci într-al procurorului şi pornesc urmaţi de auto-ul lui cu doamna Antonescu şi Mihai Antonescu, aflat la Predeal, şi de un auto cu servitoarele. La Sinaia, cortegiul oficial se opreşte şi le face semn să treacă înainte. Se supuse, dar când se uită înapoi, cele două auto-uri nu se mai vedeau”335. Generalul fusese răpit. Speriaţi, Măria Antonescu şi Mihai Antonescu se grăbesc spre Bucureşti, pentru a-l alerta pe prim-ministrul Gigurtu, prieten cu Antonescu. Acesta nu ştia nimic de arestarea generalului, se interesează şi află că arestarea se făcuse „din înalt ordin direct”, în acest loc, mai multe surse vorbesc despre intenţia lui Carol II de a-l asasina pe Ion Antonescu. Cunoscând caracterul sanguinar al regelui şi antecedentele sale criminale – I. G. Duca; conducerea legionară în frunte cu Comeliu Z. Codreanu; sutele de legionari asasinaţi după eliminarea Căpitanului; alte sute de legionari asasinaţi după dispariţia lui Armând Călinescu; bănuiala că din ordinul său a fost otrăvit Nae lonescu –

apropiaţii lui Antonescu au încercat să facă o cât mai mare agitaţie în jurul incidentului. Mihai Antonescu l-a contactat pe prim-consilierul Legaţiei germane, Gerhard Stelzer: „El m-a rugat, m-a implorat chiar, să intervin în numele reprezentanţei germane la rege în favoarea generalului arestat, deoarece acesta, prezentat de Mihai Antonescu ca «singura speranţă a naţiunii române», era în pericol de a fi lichidat. Mihai Antonescu era adânc mişcat, în timp ce adresa această rugăminte, repetând mereu că numai generalul Antonescu ar fi fost în stare să salveze România şi s-o conducă în strânsâ alianţă cu Germania. Ca motiv al arestării el invoca faptul ca generalul era considerat de rege ca fiind cel mai de temut adversar politic”336. La acea dată, 4 iulie 1940, Legaţia germană trăia satisfacţia numirii guvernului filogerman Gigurtu şi relaţia sa cu regele Carol II nu cunoştea un conflict deschis. Prim-consilierul Stelzer s-a arătat destul de rezervat faţă de cererea lui Minai Antonescu, dar a hotărât să-l informeze pe Fabricius asupra cazului. Şeful Legaţiei l-a sunat pe mareşalul Palatului, Ernest Urdăreanu, şi s-a interesat, cu titlu privat, ce se întâmplâ cu generalul Antonescu. Carol II face o criză, dar le comunică germanilor ca viaţa lui Antonescu nu este în pericol, Prim-consi-lierul Stelzer a rămas convins că tentativa de asasinare a generalului a fost reală: „Forma în care a fost făcută aceasta comunicare ducea la concluzia ca bănuiala generalului că va fi lichidat a fost de la început justificata”337. Alţi apropiaţi ai lui Ion Antonescu au acţionat îii alte locuri: „în timp ce Mihai Antonescu se adresa ministrului plenipotenţiar Fabricius, Mircea Cancicov, fostul ministru al economiei, şi generalul Rozin, l-au rugat pe însărcinatul special cu probleme economice, dr. Hermann Neubacher, să intervină pentru salvarea «celui mai bun bărbat al naţiunii». Neubacher, care nu ştia de acţiunea paralelă a ministrului plenipotenţiar Fabricius, a făcut la rândul său, din proprie iniţiativă, un demers particular, rugându-l pe generalul Dombrovschi, primar

general al Bucureştiului, să-i aducă la cunoştinţă lui Urdăreanu părerea sa, a lui Neubacher, că un «accident întâmplat generalului Antonescu ar face o impresie foarte proastă la Cartierul General german»„338.

Să nu trecem cu uşurinţă peste acest amănunt! Cum adică „o impresie foarte proastă la Cartierul General german’”? Hermann Neubacher introduce aici, pentru prima oară, ideea unui interes direct militar al structurii superioare de comanda militare a Germaniei asupra generalului Ion Antonescu. Concluziile pe care le putem trage din această intervenţie sunt că atât germanii, cât şi Carol II, mizau pe un conflict armat cu URSS, ca toate cedările acceptate de Carol erau legate de această perspectivă şi că, în mod fundamental, bătălia politicii germane în România nu se ducea în jurul întrebării ce? Ci în jurul întrebării cine? De aici putem extrage şi o raţiune pentru insistenţa cu care a căutat partea sovietică să afle în timpul Procesului de la Niirnberg de când datează pregătirile Germaniei pentru atacarea URSS, precum şi insistenţa cu care au căutat să afle anchetatorii sovieticilor de la Bucureşti de la ce dată ştia Antonescu de atacul asupra Uniunii Sovietice. Ei încercau, de fapt, să-şi justifice propriile pregătiri de război şi agresiunile repetate, împotriva Finlandei, Poloniei şi României, printr-o „măsură de prevenire”. Marile Puteri occidentale au înghiţit gâluşca asta.

Dar observaţia cea mai interesantă este tot a prim-consilierului Stelzer: „Insolitul imixtiunii germane în această afacere rezidă, înainte de toate, în aceea că pe atunci generalul Antonescu n-avea încă nici o însemnătate politică pentru Germania”7’3’9. O explicaţie plauzibilă s-ar găsi într-o observaţie, care nu poate fi niciodată întâmplătoare, a principesei Martha Bibescu în Jurnalul ei. Referirile la „cazul Antonescu” au o doză de ciudăţenie, deoarece sunt datate surprinzător, în consemnarea din 5 iunie 1940 – aşadar, cu o lună înainte de arestare – Martha Bibescu evocă vizita pe care i-a fâcut-o doamna Fabricius,

soţia şefului Legaţiei germane, şi îngrijorarea acesteia pentru soarta generalului Ion Antonescu: „în afară de soţul meu, ar trebui ca cineva de pe aici, o voce aparţinând acestei ţări, să-l avertizeze pe rege că nu face bine vrând să-l lichideze pe Antonescu. Va avea nevoie de Armată şi Antonescu e singurul general bun de care dispune. Acum e din nou la închisoare. E absurd. Armata se va răzvrăti. Dacă vrea cu adevărat să-l ucidă pe Antonescu, regele se lipseşte exact de instrumentul care-i va fi necesar pentru a ţine în mână Armata”340. Ciudăţenia acestei consemnări vine şi din faptul ca, întrebată fiind de principesă care sunt motivele tentativei de asasinat, doamna Fabricius va preciza acţiunea politică ilegală a generalului: „Mi se pare că generalul Antonescu a luat prânzul cu Maniu şi cu Stelian Popescu şi că l-au vorbit de râu pe rege”341. Analiza acestor informaţii, atât de interesante, are nevoie de o sistematizare:

Este posibilă o confuzie de datare din partea principesei şi să fie vorba de 5 iulie, nu de 5 iunie, fapt care s-ar explica ori printr-o greşeală de redactare înaintea publicării, ori prin transcrierea post facturn a amintirilor pe caiete, de pe file separate.

În consemnare intervin cel puţin trei informaţii inexplicabile, pentru data de 5 iunie: că Antonescu ar fi din nou în închisoare (nu cunoaştem alte arestări şi închideri ale generalului), că regele voia cu o lună în urmă să-l asasineze şi că Wilhelm Fabricius ar fi atras deja atenţia regelui asupra importanţei generalului (Legaţia neagă acest lucru, înainte de 4 iulie).

În al treilea rând, relaţia Fabricius-Antonescu se dovedeşte a fi foarte timpurie (aşa cum anunţă mereu loan Hudiţă în Jurnalul lui), iar rezervele germanilor, relativa surpriză şi aparentul dezinteres nu au fost decât un joc actoricesc, menit să sublinieze neintervenţia Germaniei în probleme interne ale României, dar şi sa mascheze realitatea că

aducerea lui Ion Antonescu la conducerea statului a fost o creaţie a Germaniei naziste.

În cazul unei erori de datare, relatarea se leagă, firesc, cu celelalte informaţii, dezvăluid însă şi o cauză posibilă a arestării şi intenţiei de asasinat: generalul Ion Antonescu conspira împreună cu Maniu şi acelaşi Stelian Popescu (din vechea echipă î lui Titulescu), la fel de toxică pentru rege ca şi înţelegerea cu Horia Sima.

În mod cert, regele Carol II nu era un prost. El a înţeles ca, din toţi inamicii care complotau să-l detroneze, numai generalul Antonescu putea fi un pericol, din momentul în care guvernul Gigurtu adusese legionarii la Putere, înpiedicând astfel o lovitură dată de celălalt adversar periculos, Horia Sima. Luliu Maniu sau Dinu Brâtiănu păreau, în continuare inofensivi.

Aici este locul să punem în discuţie şi ipoteza ca afirmaţiile lui luliu Maniu despre Ion Antonescu – „nesigur”, „neserios”, „instabil” etc.

— Să fi avut acelaşi rol diversionist, cu scopul de a abate atenţia de la principalul instrument al detronării. Era în spiritul perfect al iezuitului Maniu, tipic pentru felul lui ascuns, prefăcut, dar şi inteligent de a face jocul politic. Dacă lucrurile stau aşa, atunci această manevră subtilă ar fi singura în care un proiect al lui Maniu s-a îndeplinit.

În sfârşit, cunoscând natura criminală a regelui Carol II nu putem exclude intenţia de a elimina un martor greu al atitudinii sale de înaltă trădare.

Generalul a fost dus la mănăstirea Bistriţa. Ion Antonescu va sta acolo până la 27 august, când se spune că a evadat, în realitate, regele Carol II hotărâse eliberarea sa, la insistenţele grupului de presiune Fabricius-Neubacher, condiţionându-i eliberarea de stabilirea în domiciliu forţat din nou la Predeal, în afară de vizitele soţiei sale, Antonescu primise la Bistriţa diferiţi emisari ai partidelor şi pe Mihai Antonescu, ales să ţină legătura cu Fabricius, fostul general devenind subit un tip interesant pentru nemţi, iar pentru

români ca un adversar autentic şi o soluţie viabilă în vederea detronării regelui.

La 17 iulie, Martha Bibescu revine asupra „cazului Antonescu”, furnizându-ne noi informaţii interesante. Doamna Fabricius a vizitat-o din nou şi i-a spus: „Armata dv. trebuie să fie gata de război şi el este cel mâi bun general pe care-l aveţi. Chiar dv. mi-aţi spus că aşa îl apreciază şi francezii, care cunosc Armată dv. Tocmai de aceea regele face o nebunie trimiţându-l la puşcărie. Dacă-l omoară, e o mare pierdere; dacă nu-l omoară, Antonescu va ieşi din închisoare în fruntea unei grupări de militări, pentru a-l izgoni pe Carol de pe Tron…”342 Pare, mai degrabă, încă o tentativă de i-l proteja pe Ion Antonescu, dar şi un prilej pentru a vorbi despre intrarea României în război. Şi, cum este invocată opinia franceză despre fostul general, aluzia soţiei şefului Legaţiei Germaniei la Bucureşti nu poate fi decât la un eventual război cu URSS. Tema conflictului germano-sovietic, deşi pare prematură la jumătatea lunii iulie 1940, era totuşi un subiect central al preocupărilor regelui Carol II. El aştepta un atac asupra URSS din partea Germaniei, cu angajarea României, astfel încât să-şi salveze Tronul şi să iasă din situaţia critică de după cedarea Basarabiei, putând invoca un calcul realist şi inteligent Ia cedare, urmând să recucerească teritoriile româneşti din Est în scurt timp. Germania însă a atacat în Vest – terestru, în Franţa şi aerian, în Anglia, amânând lupta cu comunismul. Carol II n-a supravieţuit acestei amânâri.

Ar mai fi de lămurit o problemă controversată, care ţine de imaginea viitorului mareşal. S-a pus întrebarea legitimă: cum a fost posibil ca Ion Antonescu, un general notoriu antantofil, să devină „omul Germaniei” în câteva zile? Sigur că se poate invoca oricând doza de compromis politicianist în faţa accesului la Putere, compromis care i-a adus apoi şi pe toţi civilii şi militarii ce au participat la salvarea sa de la asasinare în funcţii publice, după lovitura de stat. Dar credem că Ion Antonescu nu a renunţat niciodată la

credinţele sale naţionaliste puternice, faţă de care raporta orientările externe ale ţării şi ale lui. Este simplu să spunem că interesul naţional, precum şi condiţia concretă în care ajunsese ţara în 1940, împingeau inevitabil România către Germania, iar acest lucru se întâmpla obligatoriu cu abandonarea filoantan-tismului. Dincolo de faptul că Ion Antonescu s-a considerat mereu subordonat unei datorii patriotice, el concretiza această datorie prin obligaţia de a gestiona statul în condiţiile date. Acestea nu sunt, de fapt, scuze pentru atitudinea lui aparent filogermanâ. Ion Antonescu trebuie înţeles ca personaj complex şi, mai ales, ca general sau civil a cărui infrastructură mentală î fost întotdeauna, până la sfârşit, una de militar. De aceea, răspunsul la enigma trecerii aparente a lui Antonescu de la filoantantism la colaborarea deplină cu Germania poate fi găsit la un om din imediata lui apropiere. Gheorghe Barbul, confident şi şef de cabinet al lui Antonescu la Ministerul de Externe, arată ca viitorul mareşal „era de acord încă din 1937, n.a. cu ideea că, dacă alianţa franco-rusă ar deveni un fapt împlinit, România trebuia să ia o poziţie hotărită alături de Germania, singura putere europeana care putea, în caz de război, să bareze drumul Armatei Roşii către inima continentului”343. Aşadar, atitudinea lui venea dintr-o gândire strategică, pe scheletul unei concepţii militare, dar cu aplicabilitate politica. Fundamental în înţelegerea schimbării de orizont a lui Ion Antonescu a fost pericolul comunist reprezentat de tendinţele expansioniste ale URSS. Gândirea lui a fost corectă în plan strategic; nu dicutăm aici erorile politice pe care le-a făcut mai târziu. Dar trebuie subliniata concordanţa dintre concepţia strategica a acestui general şi temerile lui Nicolae Titulescu din anii precedenţi: Franţa folosea România ca obiect de manevra în relaţiile ei cu URSS, iar România pierdea Basarabia în ambele scenarii – de mână cu Franţa sau cu mâna sucita la spate de Germania. Nerezolvarea la timp a problemei Basarabiei, prin legitimarea definitivă şi recunoscută de URSS a

stâpânirii noastre, prin întărirea economică, politică şi socială a apartenenţei sale la Patria Mamă a fost eroarea noastră. Aşa s-a făcut că, în loc să se producă o revoltă generală a populaţiei Basarabiei împotriva invaziei sovietice, românii au fugit peste Prut în debandadă, iar o minoritate rusofonă şi o mână de evrei comunişti i-au gonit cu pietre. Poate că şi unii şi alţii meritau pedeapsa cuiva. S-a întâmplat să-l cheme Antonescu, dar putea să-l cheme Iacobici sau Ilcuş. L-a chemat însă precis Antonescu, pentru că dintre aceşti trei generali, numai unul a acţionat şi în plan politic.

Credem că vechiul tandem Titulescu-Antonescu a fost legat, încă din anii ’20, de multe şi mari secrete, pe care noi încă nu le cunoaştem. Mai credem că omul politic Ion Antonescu a intrat de timpuriu în complotul pregătit de partide pentru răsturnarea lui Carol II şi că în toate rundele a jucat numai cartea sa. Patriot incontestabil, bărbat intransigent şi atins de paranoia luptătorului care îşi strigă dreptatea în faţa unui loc rămas pustiu, el îşi va atinge limitele foarte repede.

Jurnalul loviturii de stat.

Istoriografia română nu are dubii atunci când afirmă că detronarea regelui Carol II a avut drept cauza principală pierderea nord-vestului Transilvaniei prin Dictatul de la Viena din 30 august 1940. Oricâte informaţii şi detalii noi descoperim, această impresie rămâne şi este, fără discuţie, imprimată în harta destinului tragic al României, hartă după care călătorim şi astăzi prin Istorie. Felul cum a fost dezmembrată România în acel an nefericit este cunoscut. Istoricii sunt din ce în ce mai uniţi în a recunoaşte că aceste pierderi teritoriale au fost favorizate de marile erori politice ale regimului carlist, produse pe fondul distrugerii sistemului democratic al ţării şi al pierderii capacităţii de a mai juca eficient pe scena diplomatică europeană. Simptomele acestor boli s-au arătat din timp şi au fost prezentate pe larg în studiul de faţă. Criza decisivă s-a

manifestat pe masa de operaţie a Consiliilor de Coroană din 30 şi 31 august 1940. România a fost „operată” atunci cu mâinile oamenilor noştri politici şi s-a dat jos schilodită, cu membrele amputate, slăbită şi umilită.

Este de remarcat că la Consiliu de Coroană convocat în data de 30 august, la ora 3.00 dimineaţa, au fost prezente, ca urmare a invitaţiei regelui, şi câteva personalităţi care nu făceau parte, oficial, din instituţia Consiliului de Coroană, aşa cum fusese ea decretată la 30 martie 1938. Acest fapt este important – aşa cum observă foarte bine istoricul Ion Mamina – deoarece au votat şi persoanele care nu făceau parte din instituţia Consiliului de Coroană344. Felul în care s-au adunat persoanele la Palat în noaptea aceea şi faptul că toată lumea a votat conduc la o singură concluzie: decizia de acceptare a Dictatului de la Viena a fost ilegală. Ea s-a luat în afara prevederilor legale – fie ele chiar şi dictatoriale, impuse prin Constituţia din 1938 şi prin decrete-legi abuzive – şi nu vedem alt scop al acestei încălcări a legilor date tot de el, decât că regele Carol II a căutat să-şi asigure o majoritate în favoarea acceptării Dictatului. Vaietele din jurnalul lui plin de diversiuni nu pot impresiona decât o fire prea romantica. Carol II este principalul vinovat al acestei catastrofe şi atitudinea partidelor politice mari, a militarilor şi a opiniei publice, care îl condamnau pentru această ultimă crimă, este pe deplin justificată.

Au fost în această adunare ilegală 19 de voturi pentru acceptarea Dictatului, 10 împotrivă şi o abţinere, a unui oarecare Sidorovici, care umbla în pantaloni scurţi. Se desprind ca vinovaţi de cedarea teritoriului, printre cei care au votat pentru, câţiva generali, între care şi şeful Statului-Major General, Gheorghe Mihail, care avea antecedente de laşitate din timpul primului război mondial, când şi-ă înscenat sustragerea de la îndatoririle militare. Un singur general ş-a opus, demn, vertical şi, ironia soartei, de origină germano-evreiască: Arthur Văitoianu (Weithofer).

Intervenţia lui, pe cât de scurtă, este un exemplu de atitudine patriotică, aşezată ferm pe coloana vertebrala: „Sire, ascultându-i pe toţi cei care au vorbit până acum, am impresia ca ne găsim în situaţia unui popor căruia i se cere să fie ucis, umilit, sfâşiat, cu buna sa voie. În asemenea condiţiuni, Măria Ta, nu pot accepta să mă închin, nu pot accepta arbitrajul”345. Punct! Impresionantă, prin claritatea viziunii sale transtemporale, a fost şi poziţia mitropolitului Nicolae Bălan: „Un popor care nu este în stare să se apere şi să aducă jertfe pentru aspiraţiunile şale este menit pieirii. A accepta arbitrajul înseamnă a intra în necunoscut”346. S-au mai opus C. I. C. Brâtianu, Ion Mihalâche, Mihail Popovici, Victor lămăndi, Victor Antonescu, A. C. Cuza, Gheorghe Angelescu şi Silviu Dragomir. Adunarea a durat aproximativ o oră, sub presiunea celor ce se petreceau la Viena, fără că participanţii să cunoască detaliile Dictatului. Abia a doua zi, la ora 20.00, „a sosit Alexandru Romalo, ministrul României la Berlin, care a adus documentele semnate la Viena, protocolul şi textul Dictatului”347. Trădătorii au cedat Ungariei 42 243 km2 din teritoriul ţării, locuit de 2 607 007 cetăţeni români. Au urmat masacrarea unei părţi a populaţiei româneşti, deportarea şi maghiarizarea forţată a supravieţuitorilor, distrugerea proprietăţii româneşti, distrugerea bisericilor ortodoxe şi ostracizarea preoţilor, înrolarea tinerilor români în Armata Ungariei şi trimiterea lor pe front, în linia întâi, pentru a fi decimaţi. Autorul imoral din afară al acestei drame româneşti este Germania nazistă, care are încă o mare datorie neplâtitâ faţă de noi.

După confruntarea cu realităţile dureroase ale Dictatului, regele Carol II convoacă un nou pseudoconsiliu de Coroană, la miezul nopţii de 30 spre 31 august, cu scop informativ, râul fiind deja făcut. La această întrunire au fost invitaţi şi luliu Maniu şi Gheorghe Brâtianu şi a apărut şi Nicolae lorga, pe care evenimentele îl surprinseseră la Băile Herculane. Carol i-a întâmpinat în stilul său agramat şi

demagogic, cu un text desprins din propaganda carlistâ a ultimilor ani, menit să-i salveze Tronul: „Eu, ca cârmaci (sic!) şi ca cârmaci (sic!) credincios datoriei sale, orice vom avea de îndurat şi de plâns, voi sta fără şovăire să ţiu cârma dreaptă şi să duc ţara la limanul cel bun”348. Lorga l-a pălmuit primul, subliniind şi ilegalitatea consfătuirii din seara precedentă: „Votul unui tânăr, mai mult sau mai puţin chemat, a putut sta alături de votul generalului Vâitoianu şi al altor persoane, care au jucat un rol de căpetenie în constituirea României, aşa cum este”. Apoi l-a călcat în picioare luliu Maniu: „Procedura de arbitraj este o judecată convenită, prin urmare, hotărârea de acolo izvorăşte şi din voinţa noastră. Or, ceea ce trebuia cu orişice preţ înconjurat este că orice hotârâre s-ar aduce, să nu aibe aparenţa că izvorăşte şi din voinţa poporului şi a statului românesc.… Maiestate, eu, în numele poporului român din Ardeal, protestez contra ruperii integrităţii Ardealului, protestez împotriva alipirii acestor părţi către Ungaria şi protestez în contra procedurii care s-a observat, care dă aspectul că aceasta ciuntire a acestei părţi a Ardealului se întâmplă oarecum cu învoirea noastră, printr-o judecată convenită de noi”, în finalul intervenţiei sale muşcătoare, luliu Maniu îi va spune regelui în faţă şi marele adevăr: guvernele care au semnat cedările teritoriale au fost nereprezentative, pentru că îşi aveau izvorul într-o lovitură de stat dictatorială, şi nu în sistemul politic democratic al ţârii, care adusese acele teritorii la Patria Mama. Cu alte cuvinte, luliu Maniu atrăgea atenţia că o revenire la Constituţia democratică şi la sistemul parlamentar al ţării nu va mai recunoaşte cedările teritoriale şi va lupta pentru anularea lor. Această viziune politică sănătoasă a lui luliu Maniu corespundea intenţiilor sale imediate de acţiune pentru revenirea la democraţie, sperând că regele va ceda măcar în ultimul moment. Carol însă l-a oprit cu formula clasică a imbecililor: „Vă rog să nu faceţi politică internă”. Luliu Maniu nu s-a lăsat: „Acestea le spun nu pentru a face

politică internă, ci pentru a arăta în viitor că hotârârea care se aduce pentru dezlipirea Ardealului nu are izvoarele de drept, pe care ar trebui să le aibă”. Se contura atunci noul proiect politic al preşedintelui Partidului Naţional Ţărănesc, pe care îl va urma cu tenacitate până la moarte, ridicându-şi o binemeritată aureolă deasupra capului care gâhdise până atunci şi multe prostii. Atitudinea lui din acea adunare de la sfârşitul lui august 1940 este importantă pentru a înţelege toate celelalte manevre pe care le-a imaginat şi condus, şi la detronarea lui Carol II, şi la negocierile cu Antonescu, şi la momentul trecerii Prutului, şi la grava eroare a trecerii Nistrului, şi la 23 august 1944 şi după.

Şedinţa acestei consfătuiri informative, declarată, impropriu, Consiliu de Coroană, s-a ridicat la ora 2.15 din ziua de l septembrie 1940. Avem convingerea că luliu Maniu a plecat de la această întâlnire cu hotârârea de a-l detrona pe Carol prin orice mijloace. Dar să încercam o reconstituire a evenimentelor, ca şi cum am citi jurnalul unui personaj care a avut la dispoziţie toate informaţiile cunoscute:

— 28 august 1940. La mănăstirea Bistriţa se prezintă colonelul Baiulescu împreuna cu comandantul Legiunii de Jandarmi Vâlcea şi îl anunţă pe Ion Antonescu: „Sunteţi liber, am venit să vă iau”349. Deţinutului, această veste i s-a părut suspectă, fiind conştient că regele Carol organiză asasinate politice prin intermediul Jandarmeriei şi ţinând minte că aceeaşi manevră se petrecuse şi la arestare. Maicile, atrase de partea fostului general arin intermediul femeilor din anturajul său, se opun şi ameninţă cu baricadarea mănăstirii. A doua zi, Ion Antonescu este transportat jla moşia Florica a familiei Brâtianu, unde îl aşteptau mama şi soţia sa, împreună cu Mihai Antonescu. Familia Brâtianu îi oferă protecţie, conştienta că regele nu va îndrăzni să violeze acea proprietate sacră şi istorică, fără a provoca un scandal internaţional. Ion Antonescu însă, ca fost militar cu onoare, lotârâşte să se supună ordinului de a-

şi stabili domiciliul forţat la 3redeal, evitând astfel, tot cu demnitate, să-şi expună prietenii jliberali la o agresiune. Odată ajuns la Predeal, Antonescu va fi Dontactat în dimineaţa zilei de 29 august de către Mihai Antonescu, pentru a-l aduce la Bucureşti.

29 august 1940. Seara, în jurul orei 19.30, câţiva lideri impor-iţi ai PNŢ se întrunesc în absenţa lui Maniu, aflat la Cluj, şi comentează zvonul că se pregăteşte la Viena un arbitraj româno-ungar, patronat de Germania şi Italia. Bănuielile lor sunt întărite de telefoanele insistente primite de la Ernest Urdâreanu, care solicita prezenţa lui Maniu la Consiliul de Coroană din noaptea aceea, fngrijoraţi de ideea că ar putea avea loc o cedare de teritoriu în Transilvania din partea regelui Carol, liderii ţărănişti Ion Mihalache, /irgil Madgearu, Mihai Popovici şi loan Hudiţă pun în discuţie detronarea regelui şi instituirea republicii. Ei îl văd ca preşedinte al Republicii pe luliu Maniu, care va reintroduce sistemul democratic pi va putea „să lase guvernul unui om mai tânâr”350. Nu ştim măi limic despre Ion Antonescu, mărturiile epocii considerându-l încă îstat la Bistriţa sau eliberat şi ţinut cu domiciliu obligatoriu la Predeal. Mai multe surse vorbesc despre două întâlniri cu Wilhelm Fabricius petrecute în ultimele zile ale lunii august. Aflat încă din decembrie 1939 în contact informativ cu şeful Abwehr-ului, amiralul Canaris, şeful SSI, Mihai Moruzov, pregăteşte o vizită în Italia, pentru a evalua stadiul înţelegerii secrete asupra înfiinţării şi funcţionării unor unităţi de informaţii şi pază germane pe teritoriul României şi asupra măsurilor luate în vederea protejării câmpurilor petroliere. Totodată, Moruzov aştepta să fie informat despre poziţia Germaniei în diferendul româno-ungar.

30 august 1940. De la ora 3.00 până la ora 4.00 dimineaţa se desfăşoară întrunirea de la Palat în care se hotărăşte cedarea în faţa Dictatului de la Viena. La ora 10.20 are loc o şedinţă a Biroului Politic al PNŢ, condusă de luliu Maniu. Acesta face un portret al crizei printr-un portret al regelui

Carol: „Dezastrul de azi este opera unui dezechilibrat care de zece ani a folosit avantajele care i le-a dat Tronul pentru a corupe oamenii politici, exploatându-le ambiţiile şi pasiunea pentru avere. Această clică de ticăloşi, în cap cu Carol, poartă cea mai mare răspundere pentru nenorocirile care s-au abătu! Asupra ţării. Bineînţeles, şi noi, ceilalţi, care l-am combătut, avem şi noi o parte de răspundere pentru a nu fi reuşit să-l înlăturăm de la Tron mai de mult”351. Totodată, liderul ţărănist lansează teza unei înţelegeri secrete între Carol II şi germani, care ar cuprinde acceptarea Dictatului de la Viena în schimbul garanţiilor de securitate italo-germane şi a menţinerii sale pe Tron. Chiar în timpul intervenţiei sale, Ernest Urdâreanu sună la telefon şi anunţă ca regele îl invită pe luliu Maniu într-o audienţă la ora 17.00. De la ora 12.00 şedinţa Biroului Politic al PNŢ se ridică şi luliu Maniu pleacă la Dinu Brătianu, pentru a se înţelege asupra atitudinii comune faţă de regele Carol. Grupului de conducere al ţărăniştilor care merg pe varianta instaurării Republicii i se alătură şi doctorul Nicolae Lupu. În continuare nu ştim nimic de Ion Antonescu. În jurul orei 13.30, loan Hudiţă, secretarul adjunct al PNŢ, are o întâlnire confidenţiala cu generalul David Popescu, ministrul de Interne în guvernul Ion Gigurtu. Generalul Popescu confirmă, cu titlu de certitudine, informaţia privind înţelegerea Carol-Fabricius asupra cedării teritoriale în schimbul păstrării Tronului: „Toată păpuşăria tragică de la Viena – a continuat generalul – este pusă la cale de Urdăreanu, încă de o săptâmână în urmă, împreună cu Fabricius; eu ştiu precis acest lucru, căci am citit cu ochii mei telegrama acestuia către Ministerul lui de Externe; când va veni timpul, voi dovedi cu acte afirmaţia mea”352. Această temă, încă foarte controversată, are privilegiul de a fi enunţata din cel puţin două surse diferite, Maniu aflând de ea din surse proprii, iar ministrul de Interne al ţării confirmând-o independent, întors de la Dinu Brătianu, luliu Maniu i-a cerut lui loan

Hudiţă să-l contacteze din nou pe generalul David Popescu şi să-l roage să-i pună la dispoziţie telegrama lui Fabricius către Ministerul sau de Externe, „document de o mare importanţă pentru acţiunea noastră în contra lui Carol”. Maniu s-a dus la ora 17.00 la Carol, unde a stat 35 de minute. Conform relatării proprii făcute în faţa colegilor săi de partid, în aceeaşi seară, luliu Maniu i-ar fi cerut în final regelui „să abdice şi să lase Tronul voievodului Mihăi”. Regele a încheiat brusc audienţa, declarând că-şi asumă „toată răspunderea în privinţa apărării intereselor noastre”, în sânul conducerii PNŢ s-a ridicat din nou problema instaurării Republicii, proiect la care numai luliu Maniu se opunea, dar decisiv. Totodată, în deplasările sale la Cluj, luliu Maniu sondează varianta unei Transilvanii independente, proiect al său mai vechi, ca soluţie acceptată de Anglia şi folosită în alternativă cu ocuparea Ardealului de Nord de către unguri. Cine urmăreşte cu atenţie intervenţia lui Maniu la pseudoconsiliul de Coroană din 31 august, va constata că liderul ţărănist a făcut aluzie în repetate rânduri la acest proiect personal. Reamintim că în timpul Mării Adunări Naţionale de la Alba lulia din l decembrie 1918 poziţia lui luliu Maniu a fost în favoarea unui stat transilvănean independent pe o perioadă de zece ani, timp în care să-şi negocieze alipirea la Regatul României.

31 august 1940. După miezul nopţii se desfăşoară la Palat consfătuirea informativă a regelui cu lideri militari şi politici, sub titulatura de Consiliu de Coroană. Descriind a doua zi dimineaţa colegilor săi poziţia pe care a adoptat-o în timpul întrunirii de la Palat, luliu Maniu îi va minţi, spunând că ar fi propus, de faţă cu toată lumea, „abdicarea lui Carol imediat şi trecerea Coroanei fiului său, Mihai”353. Din stenograma întrunirii de la palat nu se poate desprinde nici măcar o aluzie. Publicând în aceeaşi zi un comunicat lămuritor asupra poziţiei PNŢ faţă de cedarea Transilvaniei, Maniu nu aminteşte nimic de cererea de abdicare354,

începând cu ora 12.00 în Bucureşti se desfăşoară o mare manifestaţie populară la statuia lui Mihai Viteazul. Se estimează că au participat aproximativ 10 000 de oameni şi că, dintr-o adunare de protest faţă de Dictatul de la Viena, ea s-a transformat repede într-o manifestaţie anticarlistâ. Mulţimea s-a îndreptat apoi spre Palatul Regal, dar a fost barată de cordoane ale Poliţiei. Demonstranţii se duc în faţa casei lui luliu Maniu şi fac acolo un act public de solidaritate. Liderii ţărănişti sunt tot mai convinşi că între Carol II şi Wilhelm Fabricius, adică Hitler, există acea înţelegere secretă privind supravieţuirea pe Tron în schimbul cedării teritoriale fără opoziţie şi ca în combinaţie au intrat şi legionarii lui Horia Sima.

Această teză are nevoie de o scurtă analiză lămuritoare, deoarece este subiectul unei controverse între cei mai cunoscuţi istorici. Cercetătorii atenţi ai evenimentelor din vara anului 1940 nu ezită şa prezinte raptul teritorial ca pe o agresiune a Uniunii Sovietice, Italiei şi Germaniei. Se despart însă atunci când analizează cauzele şi identifica vinovaţii, în versiunile de ultimă oră ale istoricilor intră, fără îndoială, şi condiţionările politice, în sensul temerii ca opiniile lor să nu fie interpretate şi folosite cu scopuri politice în România anului 2002. Subiecte de interes strict istoric, cum sunt cazul Ion Antonescu sau problema Monarhiei, continuă să joace un rol activ şi direct pe scena politică actuală.

Istoricul doreşte întotdeauna sa-şi păstreze detaşarea de politic, pentru a da operei sale o greutate ştiinţifică.

Autorul acestor rânduri nu are prejudecăţi. De aceea, problema cedărilor teritoriale ca urmare a unui complot între Carol II şi Germania va fi tratată cu aparatul logic. Pentru început, este de semnalat că Jurnalul lui loan Hudiţă degajă sentimentul unei isterii anticarliste, pigmentate cu apelative de tip „bestie", „dezechilibrat", „descreierat", în al doilea rând, Jurnalul are şi un evident scop istoriografie, urmărit de autor şi controlat de Maniu, vizând o cronică

eroică a activităţii Partidului Naţional Ţărănesc, în viziunea exclusivă a acestuia. De aici, numeroasele accente de subiectivitate şi diferitele informaţii vădit false. Privită numai din această perpectivă, teza complotului Carol-Fabricius pare mai degrabă o exagerare a grupării ţărăniste, cu scopul de a-l discredita pe suveran, dar şi cu ţinta precisă de a-i găsi o vină atât de gravă, un act de trădare atât de ticălos, încât detronarea lui să se prezinte drept justificată. Partidul Naţional Ţărănesc avea această problemă – pe care noi o cân-târim astăzi cu detaşarea oferită de factorul timp – pentru că acest partid îl detronase pe regele Mihai I îh 1930 şi tot el îl urcase pe Carol Caraiman pe Tron. Bântuit de proiectul republican, datorită puternicei sale componente de Stânga, PNŢ risca să râmânâ în Istorie drept antimonarhic. De aici şi rezistenţa lui luliu Maniu la proiectul republican, la care trebuie să adăugăm şi calculul firesc al posibilităţii de a controla un rege tânâr şi neexperimentat. Adept al inexistenţei complotului Carol-Fabricius, istoricul Dinu C. Giurescu consideră că „Acuzaţiile erau absurde. Dar în acele zile, nimic nu mai oprea resentimentele şi duşmăniile sa se exprime pe faţă”355. Opinia reputatului istoric se bazează pe constatarea că „Prăbuşirea hotarelor nu avea nici o legătura cu regimul intern din România. Oricare ar fi fost acesta, ultimatumul sovietic şi cererile teritoriale formulate de Budapesta şi Sofia veneau inevitabil, în sâptâmânile dintre 10 mai şi 22 iunie 1940”356. La polul opus al acestei teze se află opinia istoricului Gheorghe Buzatu. Distinsul profesor ajunge la concluzia că, în faptul declanşării celui de-al doilea război mondial, în care s-au înscris şi pierderile teritoriale ale României, au contat doi factori: forţele profunde şi personalitatea omului de stat. Forţele profunde erau: factorii geografici, condiţiile demografice, forţele economice, cele financiare, sentimentul naţional, naţionalismele, sentimentul pacific (la care noi adăugăm forţele politice oculte). Rolul personalităţii omului de stat, a

conducătorului de naţiune, a contat atât prin felul în care a reacţionat la acţiunea forţelor profunde, cât şi prin felul în care a reuşit el să le influenţeze pe acestea. În final, omul de stat a contat prin decizie. „Calchiate pe o atare schemă, raţiunile şi desfăşurările evenimentelor anului 1940, precum şi intervenţiile variilor personaje ne conving, finalmente, că în evoluţia cazului decisiv s-a dovedit rostul omului de stat, în cazul României – al regelui Carol al II-lea (cu voinţa-i nestrămutată de a-si păstra situaţia cu orice preţ, inclusiv aceea de a admite prăbuşirea graniţelor României Mari)”357. O altă personalitate a istoriografiei române contemporane, Florin Constantiniu, constată că „Daca Maniu, Antonescu şi legionarii apăreau ca soluţii politice ale catastrofei, cel care întrunea unanimitatea urii era regele Carol al II-lea. Fideli nu-i mai rămăseseră decât Duduia şi câţiva membri ai camarilei, înspâimântaţi la gândul că se apropie ceasul socotelilor, între cedarea Basarabiei şi a nordului Bucovinei şi cea a Ardealului de Nord, Carol crezuse că poate îmbuna pe Hitler, reconciliindu-se cu legionarii”358. Din păcate, opera publicată a istoricului de mare rigoare loan Chiper, în care face o preţioasă analiză asupra relaţiilor României cu Germania nazistă nu depăşeşte nivelul anului 1938, informaţiile pe care le prezintă ajutându-ne doar să constatăm că, până la un punct (vara anului 1940), Germania s-a comportat corect faţă de noi, că noi i-am întors spatele iresponsabil, fără a juca echilibrul în balanţa Puterilor, şi că propaganda privind finanţarea Mişcării legionare a lui Corneliu Z. Codreanu este mincinoasă.

De fapt, versiunile istoricilor români se însumează, nu se exclud. Este cu totul obiectiv ca, privind din punctul de vedere al lui Carol II, lupta sa pentru a-şi păstra Tronul să i se pară normală. Carol este judecat pentru ducerea nivelului de compromis dincolo de limita sa raţională, pentru că un regim politic democratic, un Parlament şi un guvern constituţional ar fi preluat în mod organic şi formal

funcţia principală de a răspunde pentru decizii de această natură gravă. Nu ştim ce ar fi hotârât Parlamentul României în faţa ultimatumurilor sovietice şi italo-germane. Poate ar fi cedat şi el, după lungi şi sforăitoare declaraţii patriotice. Or, Carol credea că, salvând prezenţa pe Tron salvează şi ţara, statul fiind el. În realitate, Carol II a căzut în capcana pe care şi-a întins-o singur, iar inactivitatea partidelor şi nepăsarea populaţiei au contribuit la construirea ei. Preluând întreaga putere a statului, Carol II a preluat şi întreaga responsabilitate a catastrofei. El nu mai avea nici pe cine să dea vina, nici cu cine să găsească soluţii salvatoare. Singurul lucru pe care l-a făcut, în prelungirea unei gândiri aberante cu care fusese exersat încă din tinereţe, a fost să joace subteran de partea Angliei, organizând împreună cu aceasta distrugerea câmpurilor petroliere şi, în acelaşi timp, de partea Germaniei, acceptând fără rezistenţă proiectele ei strategice în România. Când Hitler a pus mâna pe planurile secrete de distrugere a accesului său la petrolul românesc, Carol II n-a mai reprezentat decât o piedică, nicidecum un partener de negociere, în aceste condiţii, la care trebuie sa adăugăm Directiva secretă a lui Hitler din 31 iulie, prin care îşi anunţa intimii că a hotârât atacarea URSS în primăvara anului 1941, ceea ce s-a întâmplat cu România în august-septembrie 1940 nu a mai fost decât o conducere mascată a politicii interne şi externe a ţârii noastre din sediul Legaţiei Germaniei la Bucureşti. Wilhelm Fabricius va impune guvernul filogerman al lui Gigurtu, îl va proteja pe Ion Antonescu şi va negocia cu el, apoi va coordona mişcările lui Horia Sima. De aceea, peste tot unde se iau decizii personale – la Palat, la Bistriţa sau la Predeal, la Braşov, unde era Horia Sima, sau la Ploieşti, unde opera Moruzov – vom întâlni acelaşi personaj cheie: Wilhelrn Fabricius, ministrul Germaniei în România, fie consultat, fie fâcând recomandări imperative.

Revenind la evenimentele din 31 august 1940 şi la mişcările Partidului Naţional Ţărănesc, vom observa că principala preocupare a lui Iuliu Maniu era să poată conduce el jocurile, folosindu-se de informaţii şi indivizi în scop propriu. El este unul dintre cei patru actori care au contat pe câmpul de luptă, alături de Carol II, Fabricius şi Antonescu. Fiecare avea proiectul său şi toţi inte-racţionau în jurul unei singure ţinte – deţinerea Puterii cu scopul de a-şi pune în aplicare proiectul: Iuliu Maniu voia detronarea lui Carol, urcarea lui Mihai I pe Tron şi revenirea la regimul democratic, pe care îl vedea de orientare anglo-saxonă. Cu Parlamentul reinstaurat, el dorea să formuleze un protest internaţional împotriva pierderilor teritoriale şi o prezentare a fostei puteri politice, care le acceptase, drept ilegitimă (guvern rezultat din lovitură de stat, Constituţie votată printr-un referendum înscenat, decizii luate ilegal de Consiliul de Coroană, acesta fiind, de fapt, doar un organism consultativ). Din perspectiva istorica pe care ne-o oferă timpul, proiectul lui pare irealizabil, fantezist, dar cunoscându-i spiritul iezuit, probabil că ar fi găsit o formula de mijloc prin care să fie conservată ideea nedreptăţii făcute României. Asta în cazul în care n-ar fi fost asasinat de germani, mult înaintea comuniştilor. O supravieţuire a lui Maniu, care n-ar fi admis niciodată trecerea Nistrului, şi o întărire a relaţiilor privilegiate ale PNŢ cu Uniunea Sovietică – Jurnalul lui Hudiţă dezvăluie în câteva locuri aceste legături – ar fi permis o soartă mai bună pentru ţară. Din păcate, ipoteza aceasta ţine numai de uchronie.

Wilhelm Fabricius avea o misiune clară. El trebuia să asigure dominaţia intereselor strategice germane în România, să controleze factorul politic şi, mai ales, să asigure îndeplinirea cât mai rapidă şi exactă a prevederilor Dictatului de la Viena. Pentru acest din urmă ordin el avea nevoie de un guvern stabil şi hotârât, care să supravieţuiască stării de nemulţumire şi de aversiune antigermanâ a populaţiei după cedările teritoriale. S-a

orientat către o formulă militară, singura capabila să facă faţă valului protestatar şi cea mai uşor de atras, prin perspectiva înarmării modeme metodice a Armatei române de către Germania. Omul la care s-a oprit iniţial – formula confirmată şi de Jurnalul lui Hudiţă – a fost mareşalul Prezan. Acesta avea atunci 80 de ani. Prezan a refuzat, indicându-i lui Fabricius cu insistenţă formula Ion Antonescu, fostul său colaborator şi prieten din ultimul sfert de secol. Cum varianta unui mareşal Petain în România căzuse, iar generalul Iacobici nu avea platformă politică, Ion Antonescu a devenit rezerva strategică a soluţiei germane. Oricum, principala misiune a lui Fabricius între 30 august şi 14 septembrie 1940 a fost găsirea unui om care sa asigure îndeplinirea rapidă a prevederilor Dictatului de la Viena, astfel încât trupele germane să aibă un acces imediat la zona petrolieră şi să poată reacţiona la o eventuală intervenţie sovietică peste Prut. La acea dată, câhd Hitler prezentase Directiva pentru atacarea URSS, ideea strategică germană era că pierderile teritoriale ale României şi imaginea proasta a Germaniei în ochii poporului român sunt sacrificii vremelnice, pe care Hitler le va putea remedia după atacarea Uniunii Sovietice. Pe acelaşi calapod încerca să se muleze şi planul lui Carol II. Considerat vinovat de cedări şi urât de popor, el nu mai putea duce până la capăt proiectul germanilor. Era nevoie de un om cu autoritate – Ion Antonescu.

Carol II urmărea să-şi menţină Tronul, în faptul distrugerii sistematice a oricăror mijloace politice, diplomatice şi militare de apărare ale ţării, el trebuia să-şi joace cartea condiţionat de mişcările celui mai puternic. Când a simţit că adversarul este slab, l-a atacat fără menajamente: a spart partidele, extrăgând tot felul de oameni politici veleitari din ele, i-a combinat şi i-a despărţit până n-au mai avut nici o credibilitate; l-a asasinat pe I. G. Duca, atunci când acesta a avut slăbiciunea să nu-i opună nici o rezistenţă şi să-i execute ordinele murdare; l-a asasinat pe Corneliu Z.

Codreanu, prinzându-i momentul de slăbiciune din decembrie 1937, când s-a crezut învingător pe scena politică; l-a aruncat pe „chiorul ăla” de Armând Călinescu în gura lupului, până a fost şi lichidat; a ordonat otrăvirea lui Nae Ionescu, atunci când acesta nu mai reprezenta nimic; a plănuit asasinarea lui Ion Antonescu, crezând că acesta n-are pe nimeni în spate. Avea! Când Carol a simţit ca în spatele lui se află nemţii, a cedat, feminin şi laş, apoi s-a aruncat în braţele acestuia. Crezând că ataca un om slab, el a nimerit tocmai în ghearele celui mai puternic. Asta i-a fost fatal.

Ion Antonescu voia Puterea pentru că era convins că este singura personalitate care întruneşte condiţiile optime de pregătire politică şi militară pentru salvarea ţării din catastrofa în care căzuse. Eliberat de rigorile uniformei, el va trece la o evaluare prudentă, dar largă a perspectivelor sale. Înţelege foarte repede că mare lucru nu are de aşteptat de la partidele mari, pentru că acestea nu aveau la dispoziţie decât soluţia unei revolte populare care să conducă la o lovitură de stat. Or, dacă era să dea cineva lovitura de stat în septembrie, Ion Antonescu voia s-o dea el. În plus, la fel ca şi în cazul legionarilor lui Horia Sima, „calea revoluţionară” era respinsă categoric de viitorul mareşal, pentru că îi repugna şi pentru că ar fi adâncit prăpastia ţării. Şi în tratativele cu legionarii şi la ancheta sa din timpul procesului postbelic, Antonescu va afirma acelaşi lucru: orice mişcare „revoluţionara” în România ar fi provocat o intervenţie militară străină şi o cădere a graniţelor şi, implicit, a statului, în aceste condiţii, el putea opta pentru o înţelegere cu Carol II, pe Tron sau alături de el, sau pentru o înţelegere cu mâna de forţă a afacerii – Germania. Mişcările lui din primele zile ale lunii septembrie arată nu numai prudenţa cu care s-a lansat în proiectul său, dar şi oscilaţia între cele două opţiuni finale. Sub această constelaţie de interese, Ion Antonescu se duce în audienţă la regele Carol II în ziua de l septembrie.

L septembrie 1940. Conform unei versiuni, Ion Antonescu ar fi fost „eliberat” de la Bistriţa şi adus în audienţă la Carol în dimineaţa acelei zile. Necunoaşterea mişcărilor lui Ion Antonescu induce multă confuzie. Mai plauzibilă este ipoteza că fostul general a părăsit mănăstirea Bistriţa la 27 august şi s-a instalat la vila sa din Predeal, de unde a intrat în contact cu Fabricius, fie direct, fie prin intermediul lui Mihai Antonescu. Viitorul Conducător va menţiona în timpul anchetei că a primit vizita lui Vaier Pop, din partea regelui, şi că i-a încredinţat acestuia gândurile sale prodinastice şi că atunci a fost perfectată audienţa din l septembrie. Ţărăniştii ştiau şi ei că Antonescu se văzuse cu regele şi cu Urdăreanu, într-o întrevedere de două ore şi jumătate, şi urmăreau să afle mai multe detalii cu ajutorul unui colonel, Mişu Marinescu. După o altă versiune, în acea zi Ion Antonescu s-a văzut şi cu luliu Maniu. Întâlnirea a vut loc la Ploieşti, în maşina doamnei Alice Sturdza, care reuşise să-i păcălească pe agenţii Siguranţei. Dialogul celor doi – care nu trebuie confundat cu cel de la întâlnirea din 2 septembrie, tot de la Ploieşti – are cea mai mare greutate pentru înţelegerea poziţiilor. „Convorbirea – spune Ion Antonescu – a fost cum să schimbăm regimul politic, în cap cu regele, fără catastrofa pentru neamul românesc.”359 Pentru asta l-a îndemnat pe Maniu să acţioneze în stradă. Acesta însă nu s-a arătat prea încântat de idee. Iniţiativa a fost luată atunci de legionari. Cert este că cei doi au luat un contact solid, cu decizii, pentru că a doua zi, pe 2 septembrie, este perfectată deja o noua întâlnire între Maniu şi Antonescu la Ploieşti.

Omul de legătură între Ion Antonescu şi luliu Maniu a fost ofiţerul de justiţie Tuliu (Tutu) Goruneanu. Posesor al unei cariere strălucite de magistrat, ploieşteanul Tuliu Goruneanu devine la începutul anilor ’30 prim-procuror al judeţului Prahova. Acum o cunoaşte pe Anişoara Constantinescu, mătuşa mea, cu care se căsătoreşte. Tutu Goruneanu, pe care l-am cunoscut bine până la moartea sa

din 1975, a fost implicat în multe activităţi conspirative alături de Maniu, pe care îl cunoştea din Transilvania3, a fost transferat apoi de la Timişoara la serviciul juridic al SSI, asigurând relaţia informativă între Maniu şi Antonescu, iar după 6 martie 1945 a fost consilier juridic al lui Petru Groza. A făcut puşcărie politică sub comunişti. Soţia sa, Anişoara Goruneanu, a murit în 1999, în vârstă de 90 de ani. Amândoi mi-au confirmat cu titlu personal că întâlnirea de la hotelul „Berbecul" a decurs în sensul unei înţelegeri pentru detronarea lui Carol, dar făcută de celălalt. Antonescu nu voia să-şi ia această sarcină, iar Maniu nu avea mijloace. Acesta din urmă încă mai credea că Ion Antonescu poate da un puci, iar generalul miza pe o manifestaţie ţărănistă care să-l oblige pe Carol să abdice. Ion Antonescu era de părere că este suficientă o mare manifestaţie pentru a se putea prezenta la rege şi a-i spune: „Ţara o cere, maiestate!". Conform mărturiei lui Tuliu Goruneanu, în calitate de ofiţer magistrat bine informat în mediile militare, chiar el i-a semnalat lui luliu Maniu că Ion Antonescu nu poate da o lovitură militară, decât după ce va face curăţenie printre adversarii săi din Armată. De aici provine şi proiectul comun al celor doi oameni politici, ca Antonescu să preia mai întâi Ministerul Apărării. Tuliu Goruneanu a avut întotdeauna aceeaşi opinie despre situaţia exactă a lui Ion Antonescu îh septembrie 1940: majoritatea generalilor îl considera nebun (din acest mediu a pornit zvonul ca sănătatea lui Antonescu este iremediabil afectată de un sifilis netratat în tinereţe), o altă parte din generali se temea de el şi foarte puţini, foşti colegi sau subalterni de-ai lui, îl apreciau. Radu Lecca confirmă aceasta situaţie: „Eu l-am întrebat pe Antonescu atât în timpul rebeliunii, în 1941, cât şi la Jilava, în mai 1946, de ce nu a format un guvern militar. El mi-a spus că avea prea mulţi duşmani îh rândul generalilor"3'. Aşadar, în privinţa controversei asupra celor doua întâlniri de la Ploieşti şi a întrebării cine a trădat pe cine, opinia

noastră este că Ion Antonescu şi luliu Maniu au convenit asupra detronării lui Carol II, dar fiecare aştepta să o facă celălalt. Maniu a promis o manifestaţie de stradă – redusa până la urmă la mişcările legionarilor – iar Antonescu a promis o forţare a abdicării, în faptul istoric limitat la această controversă, ambii s-au ţinut de cuvânt.

Audienţa lui Antonescu la rege poate fi legată şi de poziţia tot mai tranşantă a Mişcării legionare de sub conducerea lui Horia Sima. Legionarii pregătesc în această zi o rezistenţă armată împotriva aplicării Dictatului de la Viena şi se formează în acest scop liste cu ordinea de bătaie, pe formaţiuni de batalioane constituite din ardeleni. Ca aspect interesant, trebuie subliniat că subunităţile de legionari pregătiţi să lupte contra ocupantului maghiar se vor forma şi vor intra în luptă abia după 23 august 1944, intervenind în Transilvania, executând horthyşti şi asasini de români. Numeroşi legionari vor lua atunci jurământ de moarte şi îi vom regăsi după război în organizaţia Sumanele Negre şi printre luptătorii din munţi. Deocamdată, la l septembrie, legionarii răspândesc „circa 2 000 de manifeste, care îndemnau populaţia la revoltă, cerându-i totodată monarhului să abdice".

O confirmare a audienţei din l septembrie se găseşte în primul interogatoriu al mareşalului la procesul său din 1946. Întrebat în ce au constat tratativele pe care le-a avut înainte de 6 septembrie 1940, Ion Antonescu întrerupe o frază care ne-ar fi lămurit deplin. El răspunde; „Am fost chemat patru zile după ce am..., am fost chemat de rege"363. „Patru zile după..." nu poate fi decât intervalul de la 27 august la l septembrie. De altfel, Antonescu mai dă şi o explicaţie: „Mi-a cerut sa uit tot ce-a fost între noi, mi-a spus chiar să-l iert şi după aceea mi-a cerut să fac guvernul". Evident o astfel de formulă din partea regelui nu se putea rosti decât la o primă întâlnire după surghiunul de la mănăstirea Bistriţa. Cert este că regele Carol II i-a cerut în această audienţă să încerce formarea guvernului cu

partidele istorice, fără legionari, în virtutea noului mandat, Antonescu se va întâlni la Ploieşti cu Maniu şi Dinu Brâtianu.

2 septembrie 1940. La ora 8.00 dimineaţa, loan Hudiţă îl informează pe Maniu asupra audienţei lui Antonescu la Palat. „Când am trecut la chestiunea Antonescu, el a surâs. Maniu dispune de multe căi de informare pe care le ştie numai dânsul. Convingerea lui este că Antonescu este înţeles cu Făbricius, ceva mai de mult, poate chiar înainte de a fi internat la Bistriţa, şi că întrevederile lui cu Carol sunt o urmare a acestor legături. Maniu mă previne că azi, la ora 3 p.în., el are o întâlnire secretă cu Antonescu la Ploieşti, la care mă roagă să merg şi eu."364 în ecuaţia ultimelor zile intră şi ţărănistul Vaier Pop. Numit ministru plenipotenţiar în tratativele cu Ungaria, ajunge actor al Dictatului de la Viena şi primeşte subit o inexplicabilă încredere din partea regelui Carol II. Vizitele sale dese la suveran sunt interpretate de colegii săi din PNŢ drept o dovadă a complotului pentru cedarea Ardealului de Nord în schimbul râmânerii pe Tron. Vaier Pop este suspect şi pentru faptul că, de când s-a întors de la Viena, intră mereu la rege şi îl anunţă îngrijorat acelaşi lucru: creşterea nemulţumirii populare şi adâncirea crizei. To! În această zi, informaţiile primite despre Mişcarea legionară a lui Horia Sima devin alarmante. Ei pregătesc o „revoluţie", o serie de acţiuni cu scopul de a-l îndepărta pe suveran. Dintre toţi, singurii decişi să facă ceva par legionarii şi nu-şi ascund intenţiile.

La ora 15.00 are loc întâlnirea dintre Ion Antonescu, Dinu Brătianu şi luliu Maniu în apartamentul proprietarului hotelului şi restaurantului „Berbecul" din Ploieşti. Loan Hudiţă ne asigură că reproduce exact conversaţia, iar noi trebuie să-l credem, pentru că nu avem alte surse directe. Ion Antonescu, fiind iniţiatorul întâlnirii, îl informează pe preşedintele PNŢ ca l-a văzut pe Urdâreanu de două ori de la ieşirea sa de la Bistriţa şi îi confirmă că a avut o

conversaţie de două ore cu regele Carol II. „După impresia lui, se urmăreşte formarea unui guvern de militari, care să execute evacuarea Ardealului, conform cu Arbitrajul de la Viena, guvern din care ar trebui să facă şi el parte.”365 Acesta era însă proiectul german şi motivul pentru care Fabricius îl curta pe mareşalul Prezan. În continuare, Antonescu relatează că regele era preocupat de măsurile concrete ale retragerii din Ardealul cedat şi i-a împărtăşit temerea că luliu Maniu şi PNŢ ar putea face o opoziţie violentă, cu mişcări de stradă. Totodată, Carol l-a sondat asupra loialităţii sale şi a măsurii în care este hotărât ca, în calitate de membru al guvernului de militari, să reprime în forţă orice revoltă. Având în vedere că a doua zi urma să se întâlnească din nou cu regele Carol, Ion Antonescu i-a cerut părerea lui Mâniu despre Dictatul de la Viena. Cererea era cât se poate de stranie. La acea dată, Maniu îşi făcuse publică poziţia şi a crede că cel care se considera reprezentantul românilor ardeleni va sta cu mâinile legate, era un act de mare naivitate. Practic, aşa cum este prezentată informaţia, Antonescu îndeplinea misiunea lui Carol de a afla dacă Maniu intenţionează să facă ceva sau, eventual, se interesa dacă va trebui să tragă în ţărănişti. Bineînţeles, exista şi varianta de onoare de a refuza intrarea în guvern, dacă pentru asta ar fi trebuit să ordone deschiderea focului împotriva celor care protestau împotriva actului de nedreptate de la Viena. Luliu Maniu ar fi rămas intransigent pe poziţia lui: „abdicarea lui Carol în favoarea lui Mihai şi un guvern naţional, care să refuze aplicarea arbitrajului şi să propună noi discuţii cu ungurii şi cu protectorii lor, Hitler şi Mussolini”. În mod surprinzător, sau poate că nu, Antonescu îi dă dreptate pe toată linia. Asta înseamnă că fostul general accepta două lucruri esenţiale: abdicarea regelui şi anularea Dictatului de la Viena, inclusiv rezistenţa armata. Nu avem soluţii certe în privinţa veridicităţii acestei poziţii, din trei motive: 1. Ori Antonescu făcea pe prostul şi încerca să scoată cât mai mult

de la Maniu, ori, prin firea sa instabilă, trecea din tabăra germană în tabăra democraţilor cu mare uşurinţă. 2. Cu întreaga sa experienţă militară Antonescu nu putea crede că cineva, chiar şi el, ar putea declanşa un război împotriva Germaniei, opunându-se apropierii strategice a trupelor Wehrmacht-ului de zona Ploieşti, iar în timpul acesta URSS să stea cu mâinile în sân. 3. Din perspectiva atitudinii sale ulterioare, Antonescu pare mai degrabă înclinat să-şi respecte declaraţiile de loialitate faţă de rege, iar, dacă acceptăm totuşi că-şi dorea firesc detronarea „ticălosului" care-i pusese viaţa în pericol, atunci în mod sigur el aştepta ca detronarea s-o facă alţii, ţărăniştii sau legionarii, dar fără prea mare agitaţie. Aici nu este exclus ca Antonescu să fi ştiut ce pregăteau legionarii. În continuare, Antonescu l-a întrebat pe liderul ţărănist cum vede viitorul guvern. Maniu i-a prezentat o viziune clasică: guvern de uniune naţională, în care Ion Antonescu sa fie ministrul Apărării. N-a spus nimic de legionari, ca şi cum puteau fi ignoraţi. Generalul în rezervă s-a arătat „perfect de acord, angajându-se să-i ceară lui Carol abdicarea «la prima ocazie»„. Preşedintele PNŢ l-a informat în final că pleacă în Ardeal pentru a organiza rezistenţa şi că la Bucureşti vor continua manifestaţiile de strada. Antonescu n-are nici o replică şi se despart.

Deşi s-a pus mare preţ pe această întâlnire şi a fost exploatată, când în favoarea lui Antonescu, când în favoarea lui Maniu, întâlnirea a avut doar un rol exploratoriu. Cea mai puternică versiune este că Antonescu a început atunci întâlnirile de sondare în vederea constituirii unui guvern de uniune naţională sub conducerea lui, ca alternativă la soluţia oferită de germani – guvern militar. A fost un joc de-a şoarecele şi pisica între el şi Maniu, unul încercând să afle cât de departe va merge celalalt, iar celălat să forţeze mâna celui dintâi pentru a fi chiar mâna care răstoarnă coroana de pe capul regelui sperjur. Plecând de la Ploieşti, Maniu îi va spune lui Hudiţă „că lui nu-i inspiră generalul nici o

încredere”. Ironia sorţii a făcut ca, până la 6 septembrie, dar în condiţii speciale, niciunul dintre ei să nu îşi poată pune planul în aplicare.

3 septembrie 1940. La scurt timp după miezul nopţii, Ion Antonescu este prevenit că râmânerea sa acasă în acea noapte este riscantă, întrucât legionarii s-au pus în mişcare şi orice fel de ripostă este de aşteptat. La 1.00 Ion Antonescu pleacă pe jos prin Bucureşti, împreună cu soţia sa şi cu Mihai Antonescu şi se refugiază toţi trei la o adresa conspirativă. Căutat de colonelul Rusescu din partea regelui, dispariţia sa este consemnată de Carol în jurnalul său: „Acuma alt bucluc, persoana în chestiune trebuie găsită, din cauza tulburărilor el râmâne ascuns”. La ora 8.45, Hudiţă are o noua întrevedere cu ministrul de Interne generalul David Popescu. Acesta îl informează ca pe 2 septembrie dupâ-amiazâ a avut loc o şedinţă a Guvernului, la care a participat şi el, şi care i-a întărit convingerea că „totul a fost aranjat dinainte între Palat şi Fabricius şi că, departe de a forma guvernul naţional propus de Maniu, în momentul de faţă se urmăreşte formarea unui guvern de militari «după indicaţiile Legaţiei germane»„367. David Popescu avea şi impresia ca, după şedinţa de guvern, Ion Gigurtu şi-a prezentat demisia, între timp, Mihai Antonescu îl informează pe Maniu că Ion Antonescu este chemat la Palat la ora 12.00. În ţară încep manifestaţiile, mai ales în Ardeal, care sunt, după toate aparenţele, organizate împreună de legionari şi ţărănişti.

Însemnările trucate ale regelui Carol ne ajută foarte puţin. El dă impresia că s-a văzut cu Antonescu abia în această zi de 3 septembrie, dar ne confirmă căutarea lui prin intermediul lui Vaier Pop. Acesta l-a găsit prin Mihai Antonescu. Audienţa a durat două ore. Ieşind de la Palat, Ion Antonescu dă o scurtă declaraţie presei prin care anunţă că a fost însărcinat cu formarea guvernului, fără a preciza ce tip de guvern urmează să conducă. Ziarele cred că este vorba de un guvern militar. Ziaristul Soreanu (Haim

Schar), informator al SSI şi om de legătură între Serviciul Secret şi Maniu, îi informează pe ţărănişti că Ion Antonescu s-a deplasat de la Palat direct la Marele Stat-Major, unde a lucrat ceva mai mult de o oră, apoi a plecat la Ministerul de Externe. Pentru ţărănişti aceste mişcări ale lui Antonescu au fost semnalul că pregăteşte formarea unui guvern care să asigure urgentarea retragerii din Transilvania a trupelor şi autorităţilor române. Hudiţă va consemna: „înseamnă că Antonescu nu respectă angajamentul precis luat faţă de Maniu şi Dinu Brâtianu, de a nu primi nici o însărcinare fără abdicarea lui Carol”36. La 20.30 însă Maniu este sunat de Ion Antonescu şi îi fixează o întrevedere pentru a doua zi la ora 9.00.

La Bucureşti se produce o defecţiune importantă în rândurile Partidului Naţional Ţărănesc. Ion Mihalache şi Virgil Madgearu, care primiseră misiunea din partea partidului să organizeze o mare manifestaţie, dispar pentru a nu se implica şi acţiunea de presiune ţărănistă eşuează. Seara însă încep mişcările legionarilor – la care probabil că s-au asociat spontan şi grupuri ţărăniste – mişcări pe care le coordona Horia Sima de la Braşov. Poziţionarea sa acolo avea raţiunea, pe de o parte, de a putea conduce eventualele acţiuni de rezistenţă armată în Ardealul cedat şi, pe de altă parte, de a dirija mişcările protestatare din ţară. Conform altei versiuni, alegerea Braşovului avea drept scop posibilitatea de a fugi mai repede în caz de eşec. Braşovul devenise, îh acel moment absurd, cel mai important oraş la graniţa dintre Regat şi teritoriul transilvănean dat Ungariei prin Dictatul de la Viena. Pentru acţiunea de răsturnare a regelui Carol, Horia Sima făcuse apel la un personaj încă foarte controversat, Dumitru Groza: „Câteva zile înainte de l septembrie, Sima l-a chemat din nou pe Groza, comunicându-i că s-a hotărât să facă revoluţie, pentru care i-a cerut concursul. Groza i-a pus la dispoziţie o echipă de 11 legionari înarmaţi, pentru a da atacul la Braşov, în frunte cu Sultan Donat şi cu Sâlceanu,

care au şi murit în acea acţiune”369, în aceeaşi zi de 3 septembrie, Dumitru Groza se deplasează la Bucureşti, apoi seara organizează manifestaţia şi planifică un asalt asupra Palatului. Numeroşi analişti ai momentului şi chiar unii dintre simpatizanţii legionari – ca Nichifor Crainic, de exemplu – minimalizează „revoluţia”, „tentativa de lovitură de stat” sau „puciul” legionarilor din noaptea de 3 spre 4 septembrie. Se afirmă, de regulă, că a fost o mişcare „de atmosferă”, organizată de Legaţia germană, în înţelegere cu Antonescu, având rolul de a forţa abdicarea regelui. Datorită faptului că a eşuat lamentabil, ea este ridiculizată şi astăzi. Totuşi, la Bucureşti grupurile organizate ale legionarilor au pătruns în clădirea postului de Radio pentru a-l prelua sub controlul lor, dar n-au reuşit decât să oprească emisia. O altă echipa a atacat Palatul Telefoanelor şi a tăiat cablurile Palatului. „Groza a pătruns în curtea Palatului Regal şi a aruncat două grenade în ferestre, în care a tras şi cu revolverul. Groza, rănit la braţ, a scăpat totuşi nearestat.” Informaţia este confirmată, cu titlu general, de regele Mihai: „Toată noaptea, am auzit strigate şi focuri de arma. Această zi marchează începutul unei mişcări de insurecţie împotriva lui Carol al II-lea, orchestrată de credincioşii Gărzii de Fier, asociaţi cu partizanii generalului Antonescu”371. Carol II aminteşte emoţionat în jurnalul său că, la un moment dat, l-a găsit pe voievod înarmat şi pregătit să-şi apere tatăl.

La Braşov, câţiva membri ai echipei legionare au fost arestaţi pe şoseaua Braşov-Sf. Gheorghe, duşi de jandarmi în localitatea Cicsereda, unde au fost împuşcaţi. Un alt grup a intrat într-un schimb de focuri cu garda militară a postului de radio şi relee de la Bod, pierind şi aici câţiva dintre ei.

La Constanţa, echipa legionară sub conducerea unui anume Jorjoaia, cu misiunea să ocupe Poşta, a atacat, dar a fost nevoita să se retragă cu pierderi. Principala acţiune viza joncţiunea echipei legionare conduse de Eugen

Teodorescu, la cazinoul ofiţerilor, cu un detaşament al Marinei Militare condus de căpitanul Isbâşescu. Dar la ora 21.00, când trebuia să se producă joncţiunea şi „fraternizarea”, pentru emiterea unei declaraţii comune care să ceară abdicarea regelui, Eugen Teodorescu nu a apărut, în oraş, echipa legionară condusă de Chircu a ocupat Legiunea de Jandarmi şi a dezarmat aproximativ 100 de soldaţi. La cazinou au apărut totuşi mai mulţi ofiţeri implicaţi în acţiune, cu titlu personal, şi locotenentul Radu Constantin cu o companie din Regimentul 34 Infanterie. Toată această desfăşurare de forţe nu pare o „revoluţie”, dar în nici un caz nu poate fi tratată ca o înscenare. Ea are mai degrabă aspectul – indicat cel mai bine de regele Mihai – al unei insurecţii, pentru ca, oricum, a avut un plan bine definit şi o desfăşurare în teren, dar nu şi-ă atins misiunea. Tentativele de ocupare a posturilor de Radio, tăierea comunicaţiilor Palatului, implicarea unor subunităţi militare, ocuparea Legiunii de Jandarmi din Constanţa, angajarea în lupte cu arme de foc, cu morţi şi răniţi de ambele părţi, au fost acţiuni atât de vizibile şi de violente, încât nu pot fi trecute în contul unei înscenări.

În aceste acţiuni şi-au pierdut viaţa cinci legionari, la Braşov, şi trei la Constanţa, în plus, daca era vorba de o presiune directă asupra regelui, era suficient asaltul Palatului Regal din Bucureşti. Dar daca legionarii ocupau posturile de Radio şi Palatul Telefoanelor, ce ar fi urmat’? Probabil că ar fi folosit undele pentru a face acelaşi anunţ pe care au apucat să-l facă doar la Constanţa:„…A fost dată o lovitura de stat de către Garda de Fier şi generalul Antonescu”. Ca şi în cazul „Republicii de la Ploieşti”, insurecţia legionară din 3 septembrie 1940 rămâne cu imaginea sa de eveniment minor, ridiculizat de unii şi exagerat de alţii. Drept concluzie pentru ziua de 3 septembrie constatăm că regele Carol II încerca să formeze un guvern care să aplice prevederile Dictatului de la Viena, care să oprească mişcarea contestatară şi care să-i

conserve poziţia pe Tron. El apelează la Antonescu pentru formarea unui guvern de uniune naţională, cu partidele democratice şi, eventual, Mişcarea legionară. Ion Antonescu se deplasează însă la Marele Stat-Major, unde „lucrează” câteva ore şi nu vedem alt motiv al acestei atitudini decât încercarea de a evalua situaţia Armatei după cedările teritoriale, dorinţa de a-şi asigura sprijinul acesteia pentru un guvern pe care l-ar conduce şi emiterea unor ordine pentru evacuarea Ardealului de Nord. Apoi îi contactează pe liderii politici pentru a relua tratativele în vederea formării noului guvern.

4 septembrie 1940. La întrevederea de la ora 9.00 între Ion Antonescu şi luliu Maniu, prim-ministrul desemnat a cerut Partidului Naţional Ţărănesc participarea la guvernul său, solicitare pe care Maniu a refuzat-o până ce nu este răsturnat de pe Tron regele Carol II. De acolo Antonescu s-a dus la preşedintele Partidului Naţional Liberal, C. I. C. Brătianu, care i-a dat acelaşi răspuns. S-a mai văzut cu Gheorghe Brătianu, cu A. C. Cuza şi cu Alexandru Vaida Voevod. „Au refuzat să discute programul, au refuzat să-şi dea concursul şi răspunsul lor a fost: «Abdicarea, după aia vorbim».”373 Pe Horia Sima nu l-a găsit. Este important de subliniat că, pe durata acestor negocieri, Ion Antonescu a fost dominat de o problemă de conştiinţă şi de onoare, anume conflictul între faptul că mandatul îi fusese încredinţat de rege şi credinţa, poate şi dorinţa, personală că acesta nu trebuie să rămână pe Tron. Tot la proces el a afirmat la un moment dat, cu referire la agitaţiile legionare, că „aceste tulburări puteau să ia amploare mult mai mare, ceea ce ar fi dus la prăbuşirea…, continuarea prăbuşirii dinastice”. Era clar că nu-şi asuma sarcina detronării. Din acest context s-a format şi opinia că agitaţiile legionare erau organizate de Legaţia germană, la cererea lui Antonescu, astfel încât să nu fie pus în situaţia de a-şi călca onoarea şi cuvântul dat suveranului. Era în firea lui să procedeze astfel. După turul politic din acea zi, el revine la

Palat în jurul orei 18.00 şi depune mandatul. „M-am jenat să-i spui regelui ca toată lumea cerea abdicarea…” va recunoaşte el la proces. Carol II i-a cerut atunci să formeze un guvern numai cu legionarii. Informaţia este plauzibilă, dacă ne amintim că regele a folosit în permanenţă metoda spargerii unei „coaliţii” potrivnice prin oferirea puterii unuia dintre membri. Rezistenţa partidelor este legată tocmai de prevenirea acestei manevre. Antonescu însă i-a răspuns ferm: „Cu Horia Sima nu duc (medieri), dacă nu pot să fac guvern de uniune naţională”. Atunci, regele i-a cerut să ia măsuri de reprimare. Antonescu i-a răspuns „că nu se poate conta pe comandanţi”374, informaţie de extremă importanţă care certifică teza autorităţii discutabile a lui Antonescu în Armată. Numeroşi comandanţi şi ofiţeri aveau simpatii legionare. Carol i-a prelungit atunci mandatul până la 12 noaptea.

Între timp, la ora 19.00, ţărăniştii află de la ministrul de Interne, generalul David Popescu, că refuzul legionarilor de a intra în contact cu Antonescu sau de a participa la guvern de datorează unei condiţii puse de Horia Sima lui Fabricius: predarea regelui Carol şi a Elenei Lupescu în mâinile lor pentru a fi judecaţi de Tribunalul legionar şi executaţi: „Germania trebuie să le dea capul lui Carol, ucigaşul lui Codreanu şi al atâtor alţi fruntaşi”375. Toate aceste amănunte ne fac să tragem concluzia că Antonescu nu era înţeles cu legionarii în mod direct şi că manevrele erau conduse din umbră şi independent de Legaţia germană. Wilhelm Fabricius îşi urmărea cu tenacitate misiunea pe care o primise de la Berlin: grăbirea punerii în aplicare a prevederilor Dictatului de la Viena. De aceea, el nu i-a lăsat lui Antonescu nici un spaţiu pentru echivoc, în seara zilei de 4 septembrie, prim-ministrul desemnat s-a întâlnit cu Fabricius, i-a prezentat stadiul negocierilor pe care le ducea cu partidele şi l-a informat că intenţionează să-şi depună din nou mandatul. Fabricius a fost însă foarte categoric şi dur: „Sub nici un motiv nu-i este îngăduit să

procedeze astfel. Dacă nu va prelua acum puterea, se va dezlănţui haosul. Unele unităţi ale Armatei, sub comanda unor generali iresponsabili, se vor opune înaintării ungare, care urma sa înceapă în ziua următoare, iar în interior va începe din nou împuşcarea gardiştilor, al căror puci eşuase. Regele trebuie să-i acorde depline puteri dictatoriale, să nu se grăbească să formeze un cabinet, ci să ordone miniştrilor să rămână la posturile lor până ce, după câteva zile, se va fi orientat suficient pentru a putea forma un guvern eficient”376. Tonul imperativ al diplomatului german şi faptul că Ion Antonescu a executat acest ordin ne face să constatăm:

Aducerea la putere a lui Ion Antonescu în septembrie 1940 a fost cu preponderenta opera Germaniei. Alegerea lui, în pofida sentimentelor sale dinastice, legaliste şi filoantantiste, a avut drept temei şi misiune îndeplinirea fără ezitări a prevederilor Dictatului de la Viena, retragerea trupelor şi administraţiei româneşti din Transilvania şi cedarea Cadrilaterului. Antonescu a acceptat şi a îndeplinit această misiune, cu gândul ca după terminarea crizei va putea reconstitui statul sub conducerea sa.

La miezul nopţii dintre 4 şi 5 septembrie, Ion Antonescu se prezintă la rege şi îi oferă varianta lui Fabricius sub aspectul unei soluţii personale: „Majestate, nu mai pot să primesc a treia oară mandatul n.a., decât daca reluam formula care am discutat-o în ’38, adică să renunţi la prerogativele regale”377. Este prima cerere de încredinţare a puterilor depline, după care Antonescu se duce acasă să se culce. Sfătuindu-se cu apropiaţii săi, Carol II hotărăşte să încerce din nou prelungirea mandatului, urmând ca represiunea să fie făcută de generalul P. A. Teodorescu. Totodată, suveranul se sfătuieşte cu Urdâreanu, Tătârescu şi generalii Mihail şi Argeşeanu asupra posibilităţii unei lovituri militare, fără Antonescu sau cu eventuala arestare a acestuia, ca urmare a bănuielii că este înţeles cu legionarii şi cu Fabricius.

5 septembrie 1940. Pentru dimineaţa devreme a acestei zile avem două informaţii care se bat cap în cap, cu toate că sunt legate de un moment decisiv al loviturii de stat. Sub presiunea grupurilor legionare, care au acţionat sporadic pe timpul nopţii, trăgând focuri în diferite colţuri ale Palatului pentru a da impresia că regele este asediat şi înconjurat, Carol II hotărăşte să forţeze încredinţarea unui nou mandat lui Ion Antonescu. Conform Comunicatului nr. 92 /5 septembrie 1940, dat de mareşalul Curţii Regale, „la ora 3.50 a depus legiuitul jurământ în faţa MAIESTĂŢII SALE REGELUI Domnul General Ion Antonescu, preşedintele Consiliului de Miniştri”378. Documentul este autentic, dar reproduce o informaţie falsă. La ora 3.50 Ion Antonescu dormea tun. El chiar a precizat la proces că a fost sculat din somn la ora 4.00 chiar de către rege şi că i-ar fi răspuns acestuia: „Majestatea Voastră este obişnuită să piardă nopţile, eu nu le pierd, eu sunt om normal, lucrez ziua şi noaptea dorm”37. Carol a interpretat acest răspuns drept o forţare a mâinii pentru încredinţarea puterilor depline şi, strâns cu uşa, acceptă întocmirea de către Mihai Antonescu şi Ernest Urdâreanu a unui document de trecere a prerogativelor regale de şef al statului către Ion Antonescu. La Articolul l, având în vedere Decretul-lege nr. 3052 /5 septembrie 1940 prin care Constituţia din 1938 era suspendata, se prevedea învestirea cu puteri depline a lui Ion Antonescu38. Acesta va depune jurământul şi va porni la o nouă rundă de negocieri cu partidele. Le-a spus: „Pleacă regele, nu mai are acuma posibilitatea să facă absolut nimic, a pierdut şi puterea executivă, şi puterea legislativă, şi Justiţia din mână, şi Armata”. De fapt, în conformitate cu informaţiile venite de la ţărănişti, în acea dimineaţă Ion Antonescu a încercat din nou formarea unui guvern de uniune naţională, dar de data aceasta s-a adresat direct unor lideri ai celor două partide mari, oferindu-i lui Ion Mihalache Ministerul de Interne şi lui Gheorghe Brătianu Ministerul de Externe, ocolind negocierea cu

liderii partidelor, luliu Maniu şi Dinu Brătianu. A fost o tentativa de a-i „smulge” din unitatea de opinie a partidelor lor şi de a-şi salva cuvântul dat şi jurâmâhtul faţă de rege. Ambii oameni politici au refuzat. Cu ocazia întrevederii dintre Gheorghe Brătianu şi emisarul prim-ministrului, confidentul său, Mihai Antonescu, acesta din urmă l-a informat ca regele Carol II caută cu disperare să se înţeleagă cu legionarii şi că se arată „dispus să aprobe orice sancţiuni celor găsiţi vinovaţi de aceste crime; drept primă dovadă, el i-a cerut demisia lui Urdâreanu, sub motiv că «a fost prost informat». Dacă legionarii s-ar preta la acest joc – i-a spus Gh. Bfrâtianu – atunci Carol ar fi gata să-i sacrifice pe toţi colaboratorii săi răspunzători de aceste crime, în cap cu Tătârescu, lamandi, Urdăreănu, Gavrilâ Marinescu, generalul Argeşeanu şi toţi ceilalţi ofiţeri din Inspectoratul Jandarmeriei”381. Ceea ce ne şochează la această listă de complici la asasinate ai lui Carol II, şi pe care acesta se pregătea să-i predea legionarilor pentru a fi executaţi, este că ea corespunde, cu excepţia lui Tătârescu, listei personalităţilor arestate şi închise la Jilava, asasinate apoi în noaptea de 28 noiembrie 1940. Conform lui Mihai Antonescu, arestarea imediată a acestor foşti demnitari a fost împiedicată de Ion Antonescu, acesta intervenind pe lângâ tatăl lui Corneliu Z. Codreanu şi cerându-i să nu lase ca guvernarea sa să înceapă cu un asasinat politic. Cum sacrificarea complicilor n-a reuşit, legionarii lui Horia Sima au reluat în acea seară atacurile şi au organizat din nou o manifestaţie, de data aceasta în Piaţa Teatrului Naţional. La ora 21.30 Ion Antonescu intră din nou în audienţă la rege, prezentându-şi demisia, dar subliniind că orice continuare a mandatului său implică cererea de abdicare. Audienţa se încheie la ora 23.00 în ideea că Antonescu îi oferă regelui posibilitatea de a se consulta cu cine doreşte pâhâ a doua zi. La ieşire, îl vede pe voievodul de Alba lulia, Mihai, şi îi spune în treacăt: „Mareşalul Antonescu asigură situaţia”. Parafrazând titlul unui cunoscut film de război, începea

„noaptea generalului”. Convinşi că regele va încerca o contralovitură în acea noapte, liderii Partidului Naţional Ţărănesc se ascund la diferite adrese conspirative, fără a comunica între ei şi cu consemnul de a se întâlni a doua zi dimineaţă, la o altă adresă conspirativă. Antonescu se instalează la sediul guvernului şi începe să dea ordinele necesare retragerii din Ardeal.

În această zi se produsese cea mai importantă declaraţie politică din străinătate referitoare la România. Luând cuvântul în Camera Comunelor, prim-ministrul Marii Britanii, Winston Churchill, va declara: „România a suferit o severă mutilare teritorială. Nu avem de gând să recunoaştem vreuna din schimbările teritoriale ce se fac în timpul războiului, afară de acelea ce s-ar produce cu liberul consimţământ şi cu bunăvoinţa părţilor interesate”382. Această declaraţie, întărită apoi de Charta Atlanticului semnată împreună cu SUA, era garanţia că pierderea Basarabiei, nordului Bucovinei şi Ardealului de Nord nu erau recunoscute de Marile Puteri occidentale. Ion Antonescu nu va ţine cont de această poziţie şi, mai mult, va declara la procesul din 1946 că nu a auzit de ea, ceea ce reprezintă o gravă incriminare la adresa mareşalului.

Imediat după miezul nopţii, prevenit asupra intenţiilor criminale ale regelui, Ion Antonescu evita să se mai ducă la Palat şi îl va trimite pe locotenent-colonelul Elefterescu, aghiotantul său, cu cererea fermă de abdicare. Regele se vede mai întâi cu generalul Baliff, care însă este ezitant. Apoi, îi convoacă pe generalii Teodorescu şi Mihail, care îi propun atragerea lui Antonescu la Palat şi omorârea lui. Fiind imediat informat de un ofiţer loial, Antonescu ordonă arestarea celor doi la ieşirea din Palat, în sfârşit, regele îl cheamă la el pe Mihail Manoilescu. Acesta îl găseşte pe suveran plângând. La întrebarea: „Ce mă sfătuieşti să fac’?”, Manoilescu îi răspunde: „Nu este vorba ca Majestatea Voastră să abdice astăzi, fiindcă Majestatea Voastră a abdicat ieri…, când a făcut actul decisiv al

abdicării tuturor puterilor în mâna generalului Antonescu”. Ultimul cu care se vede regele este generalul David Popescu, ministrul de Interne, care, imediat ce iese din audienţă, îi informează pe ţărănişti asupra situaţiei de la Palat.

6 septembrie 1940. Din însărcinarea lui Carol, Manoilescu se duce la 1.30 noaptea la Fabricius. Acesta îl convinge ca nu exista altă soluţie decât abdicarea şi amândoi se sfătuiesc asupra modalităţilor de scoatere a regelui din ţară. Fabricius a optat pentru varianta unui automotor care să-i ducă pe Carol şi pe Elena Lupescu la Constanţa, de unde să plece cu iahtul regal „Luceafărul". După toate probabilităţile, această soluţie oferită de Fabricius era o capcană: la Constanţa, Armata fraternizase cu legionarii şi cei doi ar fi intrat în zona cea mai periculoasa pentru ei. Dacă versiunea conform căreia Fabricius a promis capul lui Carol legionarilor este adevărată, trimiterea lui la Constanţa este legată de această promisiune. Şeful Legaţiei germane l-a mai anunţat că ministrul de externe Ribbentrop aşteaptă şi el comunicarea de la Bucureşti privind abdicarea regelui Carol.

De la Fabricius, Manoilescu se va duce la prim-ministrul Ion Antonescu. „Antonescu mi-a spus – îşi va aminti celebrul economist -ca nu vede alta soluţie decât abdicarea, că nu a vrut sa i-o smulgă regelui în mod brutal, ci i-a lăsat timp să mediteze fără a-i fixa măcar o anumită oră"383. De aici, Manoilescu se întoarce la Palat unde constată deja că regele îşi face bagajele, astfel că aleargă din nou la Antonescu. Acesta îi spune, hotârât: „Dacă nu primesc nimic, îi voi scrie eu o scrisoare şi îi voi cere formal să abdice". Având în vedere că regele refuza să emită un astfel de document şi nu accepta formularea propusă de Mihai Antonescu, prim-ministrul îi trimite la ora 4.00 o scrisoare ultimativă: „Sire, M-am angajat cu cinstea şi cu viata mea să apar trecutul, ţara şi Tronul.

Încercările mele de a găsi oameni cu adevărat patrioţi şi pricepuţi, cu care să fac o echipă nouă de redresare a Statului şi de reînfrăţire a Majestăţii Tale cu ţara, au eşuat.

Toţi cer abdicarea Majestăţii Tale.

În faţa acestei situaţii şi a agitaţiilor pe care eu nu pot să J e înec în valuri de sânge, pentru a arunca ţara într-un

război civil şi a determina ocupaţia străină, sunt dator să supun şi în scris Majestăţii Tale glasul ţării.

Cine afirmă altfel face o crimă.

Atrag însă serios atenţia Majestăţii Tale în privinţa răspunderilor grave care vor apăsa pe vecie asupra Majestăţii Tale, dacă nu dă ascultare imediat şi fără ezitare cererii mele, care este a Armatei şi a ţării.

General Ion Antonescu”

Autorii interesaţi de glorificarea mareşalului Antonescu uită de fiecare dată să prezinte contextul în care a fost dată publicităţii această scrisoare. Din dorinţă de a nu ştirbi cu nimic imaginea istorică a mareşalului, ei nu menţionează niciodată preambulul care a însoţit publicarea acestei scrisori, în care viitorul mareşal recunoştea încălcarea jurământului militar şi a cuvântului dat regelui. Iată acest preambul: Români, Pentru întâia oară în viaţa mea a trebuit să înşel, sa mint şi să calc un jurământ solemn, cerind abdicarea regelui căruia îi jurasem credinţa. Am făcut-o pentru a scăpa naţia de o îngrozitoare umilinţă şi de o totală şi inevitabilă catastrofă.

Am făcut-o deschis, arătându-i în scris abdicarea.

Dumnezeu, voi şi istoria mă veţi judecă.

Pentru ştiinţa voastră a tuturor, public textul scrisorii ce am trimis-o fostului suveran, la ora 4 dimineaţa de 6 septembrie”

(urmează textul scrisorii de mai sus).

Practic, acesta este documentul central al loviturii de stat, lovitură pe care Ion Antonescu şi-a asumat-o în întregime şi care, în mod cert, îi aparţine. Prin caracterul igienic al îndepărtării infecţiei pe care o reprezentau Carol II şi camarila sa, gestul de încălcare a principiilor morale şi a jurământului a fost trecut într-un plan secundar, ca nesemnificativ.

Ultimatumul a fost de două ore. Regele va semna un manifest către ţară în care va evita cu bună ştiinţă cuvântul abdic şi va folosi formula „trecând astăzi fiului meu, pe care

ştiu cât de mult îl iubiţi, grelele sarcini ale domniei”385. La acea oră, voievodul de Alba lulia şi viitorul rege prin procură „plângea ca un căţelandru”, după cum ne informează principesa Martha Bibescu în jurnalul său: Er weinte wie ein Schlosshund? Tot Martha Bibescu reproduce informaţia primită de la doamna Fabricius, care confirmă înţelegerea timpurie a lui Ion Antonescu cu Germania: „De mai bine de o sâptâmână, soţul meu n-a mai închis ochii. Nici Antonescu… În sfârşit, astă noapte, la ora două, soţul meu a putut să-i telefoneze lui Ribbentrop că el a abdicat”387. Situaţia juridică şi aşa neclară a Monarhiei române, amplificată de acest compromis neconstituţional, se va încurca şi mai mult în viitor. La 23 august 1944, Carol II va pretinde din nou Tronul, sub pretext că l-a părăsit vremelnic şi sub ameninţarea forţei, şi va intra în negocieri cu sovieticii.

Fuga din ţară a regelui Carol II – sau gonirea din ţară, nu are importanţă – şi preluarea decisivă a conducerii statului de către Ion Antonescu în ziua de 6 septembrie au reprezentat doar vârful tensionat şi cel mai important al loviturii de stat. Ea a fost definitivată la 14 septembrie, odată cu instituirea statului naţional-legionar.

Consecinţele imediate ale loviturii de stat.

Situaţia Monarhiei. După ora 8.00 din dimineaţa zilei de 6 septembrie 1940 regele Mihai I va depune un jurâmânt neconstituţional în faţa lui Ion Antonescu, devenit un fel de Conducător al statului, a patriarhului şi a preşedintelui Curţii de Casaţie şi Justiţie. Textul jurământului era improvizat. Conform Constituţiei din 1923, regele ales trebuia să depună jurâmântul în faţa Camerelor reunite ale Parlamentului cu următorul conţinut: Jur a păzi Constituţia şi legile poporului român, a menţine drepturile lui naţionale şi integritatea teritoriului” (Art. 82). Regele Mihai nu a îndeplinit această obligaţie, pentru că nu exista Constituţie. Nu mai punem la socoteală că nici tatăl său nu se potrivea cu acest jurâmânt, mai ales în partea sa finală, cea cu

„integritatea teritorială”. Paradoxul, dar şi amarul situaţiei, au făcut ca şi Constituiţia din 1938 să conţină acelaşi jurământ, la Articolul 39, şi tot cu obligativitatea de a fi rostit în faţa Parlamentului. Pe cale de consecinţa, cu atitudinea cea mai obiectivă şi într-un total respect faţa de suveranul aflat încă în viaţă, trebuie să constatam că domnia regelui Mihai I între 6 septembrie 1940 şi 30 august 1944 a fost ilegitimă. Produs al unei lovituri de stat, la care tânârul rege nu a avut nici o contribuţie, domnia lui Mihai I s-a situat sub semnul improvizaţiei şi a unei limitări vizibile chiar şi a simbolului pe care îl reprezenta Monarhia. Principalul său biograf, Arthur Gould Lee, va nota: „El a urmat tatălui său, care compromisese monarhia. Avea doar o vagă ideea asupra îndatoririlor sale”388. Noul conducător al statului va sublinia în prima sa proclamaţie către ţară că este vorba de „un nou regim”, iar regelui Mihai I îi va declara încă de la prima audienţă că urcarea lui pe Tron este urmarea a „două lovituri de stat, date în zilele de 5 şi 6 septembrie”. Ion Antonescu considera ziua desemnării sale ca prim ministru cu puteri depline drept moment al loviturii de stat. De fapt, el are dreptate, fuga regelui fără să abdice fiind aici un act cu totul secundar. Aşadar, mai corect ar fi să acceptăm că lovitura de stat s-a produs în ziua de 5 septembrie 1940. Ca mişcare de profunzime în straturile mentalităţii colective şi ca mod de administrare a statului, România se apropia prea mult de Republică.

Poziţia partidelor politice, întruniţi acasă la loan Hudiţă, liderii ţărănişti au evaluat situaţia, în lumina informaţiilor pe care le deţineau asupra celor petrecute peste noapte. Ei au constatat mai întâi ca nu a fost vorba de o abdicare, ci de o detronare şi că meritul principal în istorie îi revine lui Ion Antonescu. Aflând de la David Popescu faptul că cei doi „complici” din „complotul” regelui pentru cedarea Ardealului de Nord în schimbul rămânerii pe Tron – Mihail Manoilescu şi Vaier Pop – au avut şi ei o atitudine intransigentă în favoarea abdicării, ţărăniştii nu încearcă să

conteste această teză, ca nerealistă, ci ajung la concluzia că au trecut de partea nemţilor (!) şi că „Antonescu n-a fost decât un agent de execuţie al nemţilor şi al legionarilor”. Nicolae Lupu îşi va exprima regretul că noul conducător al statului nu l-a lăsat pe prinţul moştenitor să plece împreună cu tatăl său şi că n-a proclamat Republica. Maniu va râde. Oricum, la această întrunire s-au conturat două direcţii de urmat pentru atitudinea politică a Partidului Naţional Ţărănesc:

1. Varianta Ghiţă Pop, Nicolae Lupu, Ionel Pop mergea pe ideea neimplicării în guvernare şi acceptării constituirii unui guvern de militari. „Noi, partidele politice, stând deoparte, rămânem libere să protestăm în contra Arbitrajului de la Viena şi astfel naţiunea nu mai poartă nici o răspundere pentru executarea acestui arbitraj, impus cu forţa…”389
2. Varianta luliu Maniu şi loan Hudiţă ar fi fost atunci de total angajament la guvernare: „Ne trebuie să constituim imediat guvernul naţional, aşa cum mă înţelesesem cu Antonescu şi să decretăm mobilizarea generală a Armatei; pe unguri îi invităm să părăsească zona ocupată, în termen de 24 de ore, altfel le tăiem retragerea, ocupâhd valea Tisei; iată ce trebuie spus lui Antonescu să facă, dacă este un om corect, un bun patriot şi nu un instrument în mâinile lui Fabricius”390.

Ceva nu este în regulă cu consemnările lui loan Hudiţă în Jurnalul său. Fără îndoială că textul este dominat de dorinţa expresă de a glorifica figura lui Maniu, de a-l scoate imaculat din toate situaţiile şi de a identifica întotdeauna greşelile la alţii. Consemnarea lungă şi detaliată a zilei de vineri, 6 septembrie 1940, pare de multe ori o operă post factum, un comentariu subiectiv al unor fapte îndoielnice. Prin urmare, într-un asemenea joc, informaţiile ajung să se contrazică, fiindcă altfel nu avem cum să ne explicam contradicţia dintre decizia de a se ascunde în noaptea de 5 spre 6 decembrie, fără a comunica între ei, şi abundenţa

informaţiilor despre ce au făcut ei sau Antonescu în aceeaşi noapte. Sursa lor principală, generalul David Popescu, este dubioasă, fiind vorba de un ministru de Interne aflat de sâptămâni întregi în contact cu ţărăniştii, de multe ori primindu-i în cabinetul său pentru consultări, fără ca cineva din guvernul Gigurtu să-l tragă de mânecă. Semnul de întrebare pus deasupra atitudinii partidului de la începutul guvernării anto-nesciene este cu atât mai mare cu cât, deşi opţiunea PNŢ ar fi fost cea a lui luliu Maniu (Varianta 2), în realitate, partidul a pus în practică Varianta l – neimplicarea la guvernare! În plus, proiectul lui Maniu; era foarte frumos şi patriotic, dar punerea lui în practică implica o serie de decizii foarte rapide, între care demisia lui Ion Antonescu şi renunţarea la calitatea de Conducător al statului, formarea unui guvern de uniune naţională condus de Maniu, trecerea trupelor române la contraatac în Ardeal şi împingerea trupelor ungare dincolo de graniţă, anularea Dictatului de la Viena, renunţarea de către Adolf Hitler la planul de aducere a trupelor sale în apropierea zonei petroliere şi, pentru că acest plan era legat de Directiva din 31 iulie, schimbarea planului strategic de atacare a URSS, oprirea sovieticilor de a ataca dincoace de Prut şi recunoaşterea oficială a României ca neutră. Nu ne putem duce cu imaginaţia atât de departe încât să credem că ipoteticul guvern Maniu ar fi trecut ţara de partea Aliaţilor, declarând război Germaniei, în afară de aceste măsuri, guvernul de uniune naţională nu avea cum să rezolve problema Mişcării legionare a lui Horia Sima, organizaţie care ar fi refuzat categoric participarea la acest guvern şi ar fi trecut şi mai înverşunata la atacuri violente. Din toate aceste considerente se desprinde destul de clar ideea că proiectul lui luliu Maniu era cel puţin nerealist, dacă nu cumva a fost consemnat în jurnalul lui Hudiţă doar pentru imaginea liderului şi a partidului.

În fond, ce argumente invoca luliu Maniu pentru refuzul de a forma guvernul de uniune naţională cerut tot de el şi

acceptat de Ion Antonescu? Liderul ţărănist îi va reproşa lui Ion Antonescu faptul că s-au înţeles la 2 septembrie pentru formarea acelui guvern, în care noul prim-ministru să ocupe fotoliul de ministru al Apărării. Mai gravă pare acuzaţia că a pus în aplicare imediat măsurile impuse la Viena şi că a retras trupele şi administraţia din Ardeal. Hillgruber afirmă că „Sarcina cea mai urgentă a lui Ion Antonescu era retragerea trupelor române din Transilvania de Nord şi din intrândul secuiesc, care trebuia efectuată în ordine, deşi unii comandanţi se opuneau, într-adevăr, evacuarea s-a efectuat între 5 şi 13 septembrie fără incidente importante”391. Apoi a semnat acordul de la Craiova prin care s-a retrocedat Cadrilaterul. Luliu Maniu a arătat foarte rar – în una sau două ocazii – că tragedia României din 1940 a fost consecinţa unor grave erori ale guvernelor interbelice şi numai în protestul său din 1934 a amintit vag că este autorul aducerii lui Carol pe Tron. Dar indiferent cât de vinovate erau partidele şi mai ales ce uriaşă responsabilitate avuseseră oamenii politici în prăbuşirea treptată, ca un mal surpat lent de ape infiltrate, a atributelor statului naţional unitar, situaţia din 1940 avea nevoie de soluţii. Or, în septembrie 1940 statul nu avea decât două soluţii. Una din ele era conducerea după directive germane de către un om care se sacrifica, la Putere, şi concentrarea corpului partinic democrat în Opoziţie, cu scopul de a constitui rezerva politică, în eventualitatea ca la sfârşitul războiului soarta ţării va fi din nou hotârâtă de Marile Puteri. Era posibil ca omul sacrificat să fi fost Gheorghe Brâtianu, personalitate filogermană de anvergură, sau Mihail Manoilescu, dar niciunul dintre ei nu avea autoritatea de a îndeplini prevederile Dictatului de la Viena, fâcând Armata şi administraţia să execute ordinele nenorocite şi să nu reacţioneze. Ion Antonescu însă, prin insistenţa cu care se făcea apel la calitatea sa de general, da.

A doua soluţie era formarea unui guvern proaliat, care să zdrobească prin forţă Mişcarea legionară a lui Horia Sima, act care să producă apoi o ocupaţie a trupelor germane, ocupaţie însoţită de măsurile naziste cunoscute asupra oamenilor politici responsabili, în această varianta, România devenea un stat ocupat de Germania şi suporta toate consecinţele ocupaţiei militare. Trebuie sa fie foarte clar că în această situaţie, în afară de liderii politici democraţi, şi întreaga populaţie evreiască a României pierea. Iată de ce, chiar de la venirea lui Antonescu la Putere, putem vorbi despre o salvare a evreilor în România. Nu analizăm aici soarta evreilor din afara graniţelor impuse de invazia sovietica şi de dictatul de la Viena. Pentru a se constitui într-o rezervă politică viabilă, partidele istorice au adoptat o poziţie de sprijin a regimului Antonescu, în direcţia rezolvării problemei legionare, o atitudine declarativă de protest faţă de pierderile teritoriale şi au stabilit legături secrete, inclusiv de spionaj, cu Aliaţii. Dar, pentru a putea pune în aplicare acest program, ele au avut nevoie de protecţia lui Antonescu, de autoritatea lui şi de compromisurile făcute de el germanilor, în toată această situaţie extrem de complicată, luliu Maniu a acţionat cu abilitate, trădând atunci când trebuia, înţelegându-se în secret cu Antonescu, lucrând pe canalele spionajului cu Anglia şi conservându-şi nealteratâ imaginea de opozant. Dacă ar fi triumfat Anglia în România, luliu Maniu ar fi fost liderul necontestat şi eroul autentic al războiului. Ţara ar fi avut un alt destin. Pe când aşa, trădat la rândul lui de principalul său aliat, Anglia, luliu Maniu şi statul român vor fi zdrobiţi de ocupaţia sovietică.

Mişcarea legionară a lui Horia Sima. După cum s-a observat, autorul acestui studiu face o distincţie voită între organizaţia lui Codreanu şi ceea ce cunoaştem sub aceeaşi denumire, de Mişcarea legionară, sub Horia Sima. Mişcarea legionară a fost decimată în doi ani succesivi de asasinate, 1938 şi 1939, iar la conducerea rămăşiţelor ei a fost

propulsat de către Moruzov, şeful SSI, un agent al său, Horia Sima. De altfel, în momentul septembrie 1940, poziţia lui Horia Sima la conducerea Legiunii nu era încă definitivată, organizaţia cunoscând regrupări în nuclee şi centre răspândite prin ţară şi fenomene de localizare pronunţate. O serie de lideri îi contestau poziţia, principalul corp supravieţuitor orientându-se către tatăl lui Corneliu Z. Codreanu. Numeroşi lideri legionari îl acuzau pe Sima pentru violenţele declanşate fără ordin, pe timpul cât Codreanu era în închisoare, cu scopul de a provoca asasinarea acestuia. Este de aceea suficient de elocvent faptul că Horia Sima afirmă în amintirile sale că ar fi fost desemnat succesor al lui Codreanu pe 6 septembrie de către un For Legionar, numit tot de el, în timp ce istoricii legionari afirmă că Sima nu a fost niciodată ales şef al Legiunii de către Forul conducător al acesteia, numirea sa la conducere fiind făcută de Ion Antonescu prin decretul din 14 septembrie392. Forul Legionar, cel constituit sub prigoană după moartea lui Codreanu, nu va valida niciodată prezenţa lui Horia Sima la conducerea Legiunii şi din aceste motive organizaţia a cunoscut numeroase convulsii interne, dar a permis şi supravieţuirea ideii că Mişcare legionară condusă de Codreanu este altceva decât cea condusă de Horia Sima. Elita sa intelectuală, care a cuprins cele mai strălucite minţi ale României interbelice şi care dădea conţinut ideologic profund naţionalismului aclamat de organizaţia lui Corneliu Z. Codreanu, va dispărea asasinată sau îndepărtată de Legiune. Diferenţa este făcuta pentru istorie, cu inspiraţie şi precizie, de Armin Heinen: „Garda nu mai era o mişcare populară. Aceasta s-a observat şi în legătură cu conducerea ei. Căpitanul a fost un idol, o personalitate care i-a fascinat nu numai pe adepţii mai apropiaţi. Sima poseda alte «calităţi». El era dominat de «filosofia bombei» şi reprezenta aripa radicală, teroristă, care a hotârât politica gărzii în urma evenimentelor din 1938. Codreanu a oscilat între diferitele fracţiuni ale

Legiunii, asigurându-şi astfel independenţa. Sima nu-şi putea permite un asemenea mod de comportare. Exista mai mult decât un gardist care putea ridica pretenţia că reprezintă, asemenea lui, «adevărata învăţătură». Numai dacă se baza pe sprijinul aripii extreme, el se putea apăra în faţa atacurilor”393.

Numai din septembrie 1940 putem vorbi despre caracterul terorist explicit al Mişcării legionare. Vor exista întotdeauna îndoieli asupra faptelor de violenţa personala şi colectiva din trecut, dar şi noi informaţii asupra felului cum au fost provocate.394

Imediat după detronarea lui Carol II, Ion Antonescu a avut o întrevedere cu Horia Sima. Cu această ocazie, Conducătorul statului a remarcat cu insistenţă faptul că Mişcarea este dezorganizată şi că nu poate emite pretenţii la formarea unui guvern monocolor. Antonescu invoca nevoia de a opri haosul din administraţie şi de a pune ordine în conducerea treburilor statului. Ion Antonescu se afla atunci în perioada de negocieri cu PNŢ şi PNL, în tentativa de a forma guvernul de uniune naţională. Sima a avut un program minimal: o serie de măsuri care să răzbune asasinarea lui Codreanu şi să-i pedepsească pe cei care erau vinovaţi de dezastrul ţârii. Daca acceptăm teza complicităţii lui Horia Sima la asasinarea Căpitanului, atunci acest program minimal avea un singur scop: a poziţiei sale de conducător al Mişcării legionare prin punerea în aplicare a unui plan de răzbunare care să le ofere satisfacţie credincioşilor lui Codreanu. Antonescu a fost de acord cu acest program, în ideea că el se va încadra în politica sa generală de restabilire a ordinii statale. Adică, pe cale legală. El va lua şi primele măsuri în Armată, trecând în rezervă un număr mare de generali, între care pe Gheorghe Argeşeanu (asasinul legionarilor din 1939), Gheorghe Mihail (confidentul regelui şi iniţiatorul asasinării lui Antonescu), Florea Ţenescu (coautor la retragerea din Basarabia), loan Ilcuş (compromis prin declaraţii

linguşitoare în favoarea regelui), apoi C. Ilasievici, Grigore Cornicioiu, loan Bengliu (implicat brutal în torturarea legionarilor), Victor Dombrovschi (primarul Bucureştilor), amiralul Petre Bârbulescu, Gheorghe Liteanu, Constantin Atanasescu ş.a., unii fiind îndepărtaţi pentru incompetenţă. Au fost arestaţi imediat Mihail Moruzov, Gabriel Marinescu, Gheorghe Argeşeanu, loan Bengliu, precum şi o serie de subofiţeri, ofiţeri inferiori şi superiori, toţi implicaţi în asasinatele împotriva legionarilor. De asemenea, au fost reţinute câteva personalităţi politice considerate vinovate de prigoana antile-gionară. Prim-ministrul va ordona şi o ancheta asupra proceselor politice din ultimii opt ani, precum şi o cercetare a activităţii magistraţilor. Se combina astfel nevoia imediată a lui Antonescu de a face curăţenie la conducerea Armatei, Ministerului de Interne şi Jandarmeriei, de a-şi asigura el însuşi, prin oamenii săi, controlul asupra instituţiilor de forţa, cu cererile exprese ale lui Horia Sima. Fără îndoială că la baza înţelegerii Antonescu-Sima a stat perspectiva guvernării comune, fără a se intra în prea multe detalii, la început, pe fondul eşuării negocierilor cu partidele democratice. Cu toate că au existat întotdeauna nuanţe în felul de a trata relaţia sa cu legionarii, la finalul destinului său lumesc atât de agitat şi tragic Ion Antonescu va afirma fără echivoc: „Horia Sima reprezenta baza politica a ţării în acele momente”395. Baza economica era reprezentată de programul enunţat de Mihail Manoilescu în diferite epoci şi ocazii, pe care l-am rezumat şi noi aici, în primul capitol, şi care se sprijinea fundamental pe structurile capitaliste liberale, puse în funcţiune în condiţiile unui regim politic dictatorial de Dreapta. S-au adăugat, ca factori perturbatori sau ruinători la proiectul românesc al redresării statului, conflictul pentru Putere din interiorul guvernării, participarea la război şi influenţa nefastă a Germaniei naziste asupra politicii externe a ţârii. Nu putem omite de pe această listă un aspect care ne interesează în particularitatea analizei

noastre, şi anume conservarea şi pe alocuri amplificarea propagandei şi cultului personalităţii, care, profundum maris, va întări sentimentul soluţionării patemaliste a tuturor problemelor patriei.

Conform legilor Istoriei, lovitura de stat începută la 2 septembrie 1940, prin propulsarea în destin a lui Ion Antonescu, prin configurarea complotului Maniu-Antonescu şi prin intervenţia decisivă a Legaţiei germane, se va finaliza la 14 septembrie prin instituirea statului naţional-legionar, având o conducere dualistă conflictuală, Ion Antonescu-Horia Sima, ca de multe alte ori în istoria noastră: Cuza-Catargiu în 1862, Carol I-Ion C. Brâtianu în 1866, Carol II-Iuliu Maniu în 1930, regele Mihai I-Petru Groza în 1945, Anna Pauker-Gheorghiu Dej în 1948, Nicolae Ceauşescu-Alexandru Drăghici în 1965, Ion Iliescu-Dumitru Mazilu în 1989. Este incitant de observat că mai toate loviturile de stat sau revoluţiile României moderne şi contemporane au avut această problemă a raportului conflictual între liderii învingători. Oare de ce întotdeauna schimbările regimului politic din România au adus la conducere cupluri, nu un singur autor, şi că imediat după victorie a urmat conflictul între partenerii aflaţi la vârful Puterii şi glorificarea învingătorului final?

Răspunsul s-ar putea găsi în profunzimile mentalităţii tranzacţionale a naţiunii române, subiect analizat în termeni moderni, după Drâghicescu şi Rădulescu-Motru, de o singură personalitate marcantă a culturii române, academicianul Râzvan Theodorescu: „Aflata în spaţiul unei tradiţii ortodoxe şi al ruralităţii, cu al său corolar nobiliar, civilizaţia românilor a cunoscut recurent, în epoca primei sale modernităţi, atitudini de autoritate monarhică venind să compenseze, adeseori, slăbiciuni politice şi crize morale – cazul fanariot e notoriu, unind piscuri intelectuale şi abisuri etnice, în ceea ce a fost socotită o formă evidentă şi primară de colaboraţionism – ilustrând însă şi clipe de glorie naţională (între toate, se cade citat, măi nou, episodul

Cuză). Atitudini reluate cu măi mult sau mai puţin succes, cu mai multă sau mai puţina dexteritate culturală, în ceea ce a fost – ba chiar riscă să fie încă – un cult sau, dacă nu, măcar o exacerbare a rolului liderului, un mesianic «homo magnus». În perimetrul românesc el s-a putut numi succesiv, în secolul al XX-lea – ce-şi trage seva din cele trei precedente – Carol al H-leă, Comeliu Zelea Codreanu, Gheorghiu-Dej sau Ceauşescu, cu portretele lor arborate de la batista de mătase a jandarmilor, până la lugubre ceremonii camaradereşti sau până la uriaşele panouri de stadion ale serbărilor din «Cântarea României».... Nu mai puţin, ataşamentul modem faţă de soteriologicul lider arătător de drum are legături directe cu ceea ce abia am denumit «mentalitatea tranzacţională», putându-se plasa fie în aureola unei supremaţii spre care acela a fost propulsat prin felurite tranzacţii, fie, pe neaşteptate – prin alte tranzacţii, sinonime cu eventuale pioase abandonuri —în umbra unei rapide, violente, dacă nu chiar fatale căderi”396, în faptul celei de-a treia modernităţi a românilor (perioadă României Mări) şi până astăzi, în pragul celei de-a patra modernităţi (intrarea în NATO şi UE), fenomenul cuplului rezultat dintr-o mişcare politică majoră şi decisivă a fost reflexul reprezentării în cei doi lideri a forţelor păternăliste externe pe care vulgul le intuia deasupra ţârii. În cazul Cuza-Catargiu din 1862 erau Franţă şi Imperiul Otoman, în cazul Carol I-Ion C. Brătianu din 1866 erau Germania şi Franţa, în cazul Carol II-Iuliu Maniu din 1930 erau fascismul şi Societatea Naţiunilor, în cazul regele Mihăi I-Petru Groză din 1945 au fost Occidentul şi URSS, în cazul Gheorghiu Dej-Anna Pauker din 1948, ca şi în cazul Nicolae Ceauşescu-Alexandru Drăghici din 1965 erau naţionalismul şi internaţionalismul, iar în cazul Ion Iliescu-Dumitru Mazilu din 1989 erau percepţia unei lupte subterane pentru influenţă în România, aşa cum vom vedea în volumul patru al acestui tratat, între URSS şi SUA.

Capitolul V.
TENTATIVA DE LOVITURĂ DE STAT.
DIN 20-23 IANUARIE 1941
Rebeliunea legionară.
Moto:
Eu spuneam: Aveţi răbdare". Tactica mea era ca să fie discreditaţi, pentru că făceau orori, şi lumea sa fie contra lor.
ION ANTONESCU.

La 8 septembrie 1940, preotul şi istoricul român Paul Mihail nota în jurnalul său: „E Duminica învierii noii organizări a statului român. E sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului. Se nasc către o nouă viaţă şi organizare statul şi neamul românesc"397. Credinţa sinceră a cunoscutului preot basarabean în transformarea pe care a adus-o situaţiei României venirea la putere a lui Ion Antonescu poate fi considerata ca exponenţială pentru majoritatea populaţiei. Dan Zamfârescu consideră că momentul de vârf al misiunii istorice pe care a primit-o Ion Antonescu prin destin a fost tocmai în septembrie 1940, astfel că rolul său benefic, naţional, a fost de foarte scurtă durată: „în ce mă priveşte, consider că unicul merit major şi indiscutabil al mareşalului Antonescu, cel care-l răscumpără de toate păcatele şi-i justifică statuia ridicată la Slobozia, este acela de a fi salvat România ca stat, aşa ciuntită cum era în ceasul când destinele ei au fost apucate de mâinile sale. Fără Antonescu, soarta României ar fi fost pecetluită, ea ar fi fost încorporată în Uniunea Sovietică pentru ţinutul dintre Carpaţi şi Nistru şi în Germano-Ungaria pentru Transilvania, lâsându-ne şi fără Dobrogea, doar cu Câmpia Dunării. Şi sunt sigur că, spre deosebire de Polonia, nimeni nu s-ar fi luptat pentru reînvierea României. Antonescu este omul care a prevenit această lichidare a statalităţii româneşti şi care, prin însăşi căderea lui, a permis jocul politic al altor forţe în stare să continuie această statalitate, cu oricâte tragedii, până azi"398. Aceste observaţii

interesante şi care conţin mult şi dureros adevăr permit înţelegerea unor fenomene subtile care au însoţit regimul antonescian. În cazul dictatorului Ion Antonescu, spre deosebire de Carol II, de Gheorghiu-Dej şi, într-o anumită măsură, de Nicolae Ceauşescu, componenta personalizată a faptelor istorice, influenţa coordonatelor personale ale liderului asupra desfăşurării generale a evenimentelor, este posibil să fi fost mai importantă decât în celelalte cazuri. Carol II era dirijat din umbră de camarilă, Gheorghiu-Dej avea în spate legitimarea puterii militare şi politice sovietice, Ceauşescu se sprijinea pe un partid creat practic de el în interiorul unui lagăr bine închis; Ion Antonescu era singur. Partidele politice i-au refuzat colaborarea directă, formula la care împingeau ele – guvern militar – era, după cum bine a observat chiar Antonescu, ultima soluţie la care trebuie să apeleze un popor – şi a făcut-o la 23 august 1944 – Germania vedea în el doar formula autoritară menită să asigure logistica războiului antisovietic, iar Mişcarea legionară de sub conducerea lui Horia Sima căuta atunci un drum propriu, distructiv şi sângeros, răzbunător şi încă şi mai îndepărtat de bazele sale doctrinare constructive. De aceea, ideea lui Dan Zamfirescu, conform căreia rolul real şi limitat al lui Antonescu a fost acela de a salva statalitatea României în anul 1940, pare extrem de atrăgătoare. Privind din perspectiva şanselor pe care ni le oferă distanţa şi răceala sentimentelor faţă de eveniment, putem observa eforturile incontestabile şi chiar eroice pe care le-a făcut personajul nostru pentru „a aduna ţara” din dezordinea şi diso-luţia în care căzuse. De altfel, într-o scrisoare trimisă lui Constantin I. C. Brâtianu în 1942, Ion Antonescu va recunoaşte: „Rolul meu trebuia să fie terminat la 7 septembrie 1940”399. Apoi, după ce statul s-a stabilizat într-o situaţie clară – satelit al Germaniei naziste —, când Antonescu a trecut la gestionarea lui, din calitate de salvator, a şi început să facă greşeli. Aici, teza conform căreia Ion Antonescu trebuie analizat ca om politic, nu în

calitate de general, devine foarte necesară. Trecut în rezervă şi intrând în acţiune ca om politic, el îşi va satisface orgoliul personal şi nevoile sufleteşti cele mai acute rechemându-se singur în cadrele active ale Armatei (16 septembrie 1940), avansându-se apoi succesiv în gradele de general de corp de armată (tot la 16 septembrie 1940), general de armată (la 18 februarie 1941, după numai cinci luni) şi, în final, ca mareşal (după alte şase luni). Chiar dacă pentru cititorul civil nu este atât de important, pentru militari este bine să ştie că Ion Antonescu a ajuns din general în rezervă la gradul suprem de mareşal în mai puţin de un an. Apoi a îmbrăcat cămaşa verde a unui partid şi a dus bătălia pentru a fi şeful acestuia. Ca general de divizie însă, Ion Antonescu putea salva statul în momentul său cel mai greu şi se putea retrage în preocupările sale militare, fie ca strateg, fie ca ministru al Apărării, îşi dorea însă prea mult Puterea şi era prea convins că numai el are soluţiile de salvare a situaţiei. Oricât de neplăcute sunt aceste consideraţii, trebuie spus însă ca în 1941, după cele două victorii – preluarea Puterii şi înfrângerea rebeliunii legionare – omul Ion Antonescu a avut o cădere, serios consumat fizic şi psihic, cu sănătatea zdruncinată şi cu capacitatea de a gândi elastic, specifică omului politic, foarte pronunţat alterată. Această realitate fizică, dincolo de numeroasele mărturii rămase de la apropiaţi, este confirmată şi de faptul că prima perioadă a regimului său (14 septembrie 1940-22 ianuarie 1941) a fost dominată de efortul de a păstra un echilibru politico-social, în rezonanţă cu efortul de a-şi conserva echilibrul personal. Muncea zilnic până la epuizare, se ocupa de toate şi ţinea discursuri kilometrice, umbla mult prin ţară, dus-întors în câteva ore, dormea pe apucate în timpul zilei, mereu trezit de probleme, când importante, când minore, preluarea întregii autorităţi de către el având efect în aruncarea pe braţele sale a tuturor problemelor ţării. Idealul lui politic, precum şi gesturile sale tipice din această perioadă, pot fi ilustrate

prin transferul metaforic sugerat de părintele Stâniloae într-o alegorie a sa: „Omul echilibrat este ca vizitiul unei trăsuri care frânează caii mai iuţi şi îi îndeamnă pe cei zâbavnici. El are mereu o suprapriviré peste toţi şi ţine legătura între ei, ştiind că, dacă îi lasă pe unii să îi covârşească pe ceilalţi, trag în şanţul de la margine şi o nimicesc şi pe ea, şi pe el. Căci el e cel ce mână caii şi în acelaşi timp e purtat de ei. Dacă nu-i mână ţinându-i în unitate, e dus în prăpastie”40*). Cam în acest loc se afla dedesubtul cel mai adânc al relaţiei Ion Antonescu-Horia Sima în primele luni de regim naţional-legionar.

De ce l-or fi numit naţional-legionar, nu prea este clar! Formula era, din punct de vedere ideologic, pleonastică. Să fi folosit cu insistenţă termenul naţional, pentru a arăta că soluţia politică la care se ajunsese era un produs natural românesc, nu credea nici ultimul preot din sat. El vedea doar o soluţie de salvare la înghesuială. Mai degrabă formula îi aparţine lui Ion Antonescu pentru a arăta, cu o anumită subtilitate, că baza sa politică are şi componente tehnice democrate, dar, mai presus de orice, că la conducere se află o personalitate cu misiune naţională, adică deasupra oricăror regrupări politice. Este, foarte probabil, expresia acelei suprapriviri de care amintea părintele Stăniloae. Pe noi ne interesează însă faptul că, voit sau nevoit, Ion Antonescu îşi va continua, cel puţin până la momentul declanşării operaţiilor pentru eliberarea Basarabiei, cariera sa politică şi că principala bătălie a primei perioade a regimului său a fost dominată de lupta pentru constituirea şi controlul bazei politice. Putem accepta oricând ideea că Ion Antonescu, perfect încadrat în coordonatele sentimentelor sale naţionaliste, a gândit protejarea partidelor istorice, astfel încât ele să poată reveni la rolul lor politic de conducere. Credem însă că mai degrabă n-a avut încotro. Aşa cum arătam deja, ideea lui principală pe tema bazei politice era apelul la guvernul militar numai în ultimă instanţă. Ideea aceasta face parte şi

astăzi din uzanţele naţiunilor, şi până şi Constituţiile cele mai democratice prevăd apelul la Armată în situaţiile de criză generalizată, în situaţii de război, când se constituie Cartierul General (sau sinonime ale acestuia) şi ţara este, practic, condusă de şeful Statului-Major General sau prin Consilii militare. Luliu Măniu şi Dinu Brâtianu vedeau lucrurile exact invers. Ei considerau, cu destule argumente, că pe timp de război nu numai că se poate apela la militari, dar şi că acest lucru este obligatoriu, în momentul încheierii păcii, rezerva politică supravieţuia intactă (credeau ei) şi putea acţiona în favoarea ţârii din poziţia de forţă democratică. De aceea, ei au folosit singurul instrument care le stătea la dispoziţie pentru a putea controla ceva: refuzul public, în secret, liderii partidelor istorice erau legaţi total de Conducătorul statului. Urmărit în continuare de ideea sa – apelul la soluţii politice – Antonescu a căutat să folosească drept bază politică Mişcarea legionară a lui Horia Sima, sub rezerva controlului său asupra organizaţiei. Credinţa că trebuie să exercite un control efectiv asupra Legiunii se întărea pe zi ce trece, după 6 septembrie, pe măsură ce slăbiciunile acesteia deveneau tot măi vizibile. Conducătorul era conştient că orientarea Mişcării legionare a lui Horiă Sima către extremism şi violenţă publică nu punea în discuţie doar autoritatea sa, stabilitatea ţării şi eforturile de redresare, ci împingea statul cu viteză către ultima sa soluţie – dictatura militară. Totodată, Antonescu dorea să-şi ofere timp pentru redresarea stării Armatei, refacerii spiritului combativ, mai ales după ce fusese obligată să se retragă în dezordine din Basarabia şi în totală demoralizare din Ardealul de Nord, fără să tragă un foc. Perspectiva unei treceri la contraatac alături de Germania, cu beneficiul eliberării teritoriilor româneşti din Est, eră un alt calcul al lui Ion Antonescu, destinat de asemenea stării Armatei. Mai trebuie spus că, în septembrie 1940, Antonescu ori dădea o noua lovitură de stat, suprimând imediat Mişcarea legionară a lui Horia

Sima (arestarea liderilor simişti era suficientă), ceea ce ar fi provocat reacţia Berlinului, ori se înţelegea cu Horia Sima, ceea ce era pe placul Berlinului. Din această ecuaţie un lucru e sigur: gradul de libertate al lui Ion Antonescu era limitat în orice direcţie de Germania. Prin Germania trebuie să înţelegem forţa care îl salvase de la moarte, Marea Putere care se instalase deja în poziţia dominantă în Europa şi în România, economia care rezona cu cea românească, singura armată în stare să oprească invazia sovietică în Europa de Est. Tot Germania însemna însă şi Marea Putere care răpise Ardealul de Nord şi se înţelesese cu URSS asupra răpirii Basarabiei, dar oferea speranţa recuceririi, în plus – şi aici este lucrul cel mai important – naţiunea ta nu mai reacţionează, asistă impasibilă la degradarea vieţii politice, renunţă fără ezitare la instrumentele de exercitare a drepturilor publice, se distanţează decisiv de instituţiile sale, pierde teritoriu şi populaţie în absenţa oricărei forme organizate de rezistenţă. Este, practic, imposibil să judeci în alb şi negru performanţa conducătorului unui stat aflat în această situaţie, aplicând regulile normalităţii, să judeci deciziile unui om, atunci când până şi poziţia geografică joacă un rol în destinul unei naţiuni.

În acest loc ne vom permite o digresiune necesară, din sfera criticii comparative, pentru a înţelege că la fenomene similare există întotdeauna ceva care generează soluţii diferite, ca în oricare paradox al materiei.

Modelul franchist al intrării, ieşirii şi supravieţuirii în şi din condiţii de război.

Dacă Ion Antonescu poate fi asemănat cu cineva în privinţa proiectului politic, el trebuie comparat cu conducătorul Spaniei, generalul Franco. Urmărind similitudinile izbitoare între cei doi militari vom constata rolul determinant pe care l-a avut, în momentul cheie, poziţia geografică. Situat în Est, El Caudillo ar fi avut aceeaşi soartă cu Ion Antonescu. Situat în Vest, Conducătorul României ar fi condus ţara la un transfer

paşnic al Puterii către o Monarhie solidă, un regim parlamentar democratic şi o economie de piafă prosperă, fără să fie nevoie ca România să aibă coordonatele morfologice ale teritoriului Spaniei. Ba, din contră. De aceea, aşa cum vom arăta, vinovăţia lui Antonescu nu va fi niciodată totală.

Este interesant că din zecile de mii de ofiţeri spanioli activi în primele decenii ale secolului XX, a fost ales drept salvator al patriei Francisco Franco (1892-1975), cu toate ca, în repetate ocazii, în prim-planul vieţii politice spaniole navigaseră destui generali, întreaga bibliografie care se ocupă de cazul Franco, de la hagiografi la detractori, admite că viitorul EI Caudillo („Conducătorul”) s-a remarcat „simplu şi fără a fi contestat prin superioritatea sa militară şi morală absolută” încă de tânăr ofiţer. El va fi observat ca ofiţer de elită încă din timpul incidentelor marocane dintre 1912 şi 1916 şi, la fel cum a procedat Ferdinand cu Ion Antonescu pe fronturile din Bulgaria şi Moldova, regele Spaniei îi va acorda tânârului locotenent Francisco Franco „numirea la comandă prin decizie specială”. Cariera de ofiţer a lui Franco va fi marcată, prin merite personale, ca şi în cazul lui Antonescu, de avansările peste rând, de numirile în funcţii militare importante „prin dispensa”, astfel că atât ofiţerul de elită spaniol, cât şi cel român au făcut parte din categoria numită de francezi atât de plastic toujours le plus jeune de son grade. Erau vremuri militare şi astfel de cariere ieşeau în evidenţă nu numai prin teoria lui Clausewitz asupra legăturii cauzale între politică şi război, ci şi prin aprecierea lucidă a oamenilor politici că, în balamucul parodic cu care ieşiseră armatele europene din perioada Romantismului, era nevoie stringentă de apelul la militari competenţi. La fel cum se petrecuse în Moldova contraofensiva Armatei române din primul război mondial, armata spaniolă va trece la contraofensivă după dezastrul de la Anoual, din iulie 1921. Este prea şocant ca să nu observăm că în timpul acestei contraofensive, lozinca

militarilor spanioli era: „Nici un pas înapoi!”, un „Pe aici nu se trece!” iberic, în 1930, Franco este numit, ca şi Antonescu la Şcoala Superioară de Război din Bucureşti, şef al Şcolii Militare Superioare de la Saragosa. Apoi, pentru ca privirea în oglindă să fie aproape perfectă, Franco este trimis la aceeaşi şcoală de comandă şi stat major de la Versailles, unde Antonescu făcuse cursul de contraspionaj. Revenit în ţară – iată încă o coincidenţă surprinzătoare – Franco este contactat de lideri politici de Dreapta, care îi oferă conducerea unui eventual partid politic compus din regruparea formaţiunilor mai mici conservatoare. Ca şi Antonescu, Franco intră în negocieri secrete, apoi refuză. Ei bine, ca fenomen aparent inexplicabil în plan terestru, dar posibil în planul mişcării inperceptibile a Europei spre un nou război, în iarna 1933-1934, în timp ce prim-ministrul I. G. Duca îi cerea generalului Ion Antonescu să preia conducerea Marelui Stat-Major pentru a face reforma în armată, ministrul de Război spaniol, Gil Robles, îl chema pe generalul Franco la conducerea Statului-Major de la Madrid, cu misiunea „de a reconstrui armata”401. La sfârşitul acestor mandate, Ion Antonescu va ajunge cu domiciliu forţat la mănăstirea Bistriţă, iar Franco exilat în Insulele Canare. Nu voi insista asupra similitudinilor izbitoare între falangiştii spanioli ai lui Jose-Antonio Primo de Rivera şi legionarii lui Corneliu Z. Codreanu. Să spunem doar că au avut de la început acelaşi program politic: lupta contra materialismului marxist şi contra vechilor partide democratice, că s-au format iniţal dintr-un nucleu de studenţi şi muncitori naţionalişti şi că tipul ideal pe care îl promovau era tânărul creştin, trăind în austeritate, curaj şi caritate. Bineînţeles, Jose-Antonio Primo de Rivera este arestat de prim-ministrul Cesares Quiroga (un Armând Călinescu spaniol) şi omorât în închisoarea din Alicante, doi ani înaintea lui Corneliu Codreanu. Cu armata dezorganizată din cauza războiului civil, Spania începe să vadă în generalul Franco soluţia

pentru redresarea statului. O opinie deloc întâmplâtoare se potriveşte perfect cu teza funcţiei politice acordate de români lui Antonescu: franco n'a pas vaincu seulement comme general, mais aussi comme politique et comme reformateur"402. Pe fondul răscoalei naţionaliste a falangiştilor, sub deviza „războiului sfânt", conducând armata spaniolă spre un pronunciament (intervenţia armatei în preluarea puterii), sprijinit logistic şi militar de Germania nazistă, Franco instaurează dictatura militară şi se autointitulează Conducător. Invocând pierderea a peste 410 000 de oameni omorâţi în luptă sau executaţi în timpul Războiului Civil şi peste 200 000 de oameni omorâţi de foame sau de epidemii, invocând aşadar dezastrul ţării, generalul Franco face o cotitură spectaculoasă în traseul ţârii sale şi cere Germaniei naziste să accepte statutul de neutralitate al Spaniei, îl obţine cu preţul unui partizana! Discret, dar iese din al doilea război mondial pe picioare şi inatacabil în plan juridic. La întâlnirea sa cu acel Hitler care îl ajutase să învingă, Franco întârzie 45 de minute, „apoi, scepticismul pe care Franco îl opuse tuturor declaraţiilor de entuziasm ale acestui Hitler învingător, şiretenia tradiţională a Spaniei imperialiste pe care El Caudillo o folosea cu un rafinament aproape oriental sfârşirâ prin a-l aduce pe Fiihrer într-o asemenea stare de furie, încât apropiaţii lui se temeau să nu facă vreo nebunie cu consecinţe supărătoare pentru interesele germane în Mediteranâ"403. Aşadar, spre deosebire de Antonescu al românilor, care nu a avut timpul sa folosească arma interesului german pentru petrolul românesc, Franco şi-a negociat la sânge avantajele strategice ale ţării sale. Când şeful serviciilor de informaţii îi va aşeza pe birou nota prin care îl anunţa că la începutul lunii august 1945 se va pune în discuţie la Londra trimiterea sa în judecată la Procesul de la Niirnberg, Franco va avea o replică blazată: „Stai liniştit, zăpăciţii ăia de americani m-au confundat cu Frank, guvernatorul Poloniei". Pictura Guernica a lui Picasso va

râmâne o capodoperă admirată într-un muzeu din Madrid şi atât, eviscerată de orice funcţie politică, pe care o avusese în intenţie celebrul ei autor. După ce a lichidat Stânga marxistă şi a pus bazele saltului economic al Spaniei, Franco va anunţa, în 1969, că a hotărât ca ţara să revină la Monarhie după moartea sa.

Putea obţine Ion Antonescu o cotitură politică de o asemenea importanţă în 1940? Mai mult ca sigur, nu. Credem însă că o putea încerca în 1941, înaintea gestului nefericit de a trece Nistrul.

Programul politic.

Prim-ministrul Ion Antonescu a moştenit un stat dezorganizat, ciopârţit teritorial, o naţiune demoralizată şi o Armată umilită. Este semnificativ ca, din toate instituţiile statului moştenite de la dictatura carlistă, doar Ministerul Propagandei funcţiona bine şi a şi intrat imediat în acţiune, ocupându-se de împiedicarea transformării nemulţumirii populaţiei în revoltă, oprirea oricăror proteste împotriva pierderilor teritoriale şi glorificarea ca salvator a lui Ion Antonescu. De altfel, Ministerul Propagandei a fost apreciat de Conducător şi pus la lucru în regim de urgenţă, emiţând apeluri către ţară, către fiecare strat social şi către străinătate cu frecvenţă aproape cotidiană, în Apelul către Armată din 6 septembrie 1940, se afirma: „în aceste vremuri de zbucium şi frământare, inimile noastre se liniştesc, unite în nădejdea pe care un neam întreg o pune în noua domnie”, în aceeaşi zi, este emis un Apel către naţiune, care era, de fapt, un îndemn către legionari să nu se răzbune: „Nici o violenţă, contra nimănui, cu atât mai puţin contra nevinovaţilor soldaţi sau gardieni aflaţi la datorie”. La 7 septembrie a fost publicată o Chemare către ţară, în care Antonescu anunţa însă pedepsirea vinovaţilor, dar nu prin răzbunare: „Am început totala înnoire a statului nostru. Am decis cercetarea trecutului, pentru ca aceia care ne-au dus la umilire şi la pierderea graniţelor, la sărăcie şi la risipă, să-şi primească răspunsul faptei”. Tot în

7 septembrie emite un alt Apel către ţară în care cerea populaţiei să se roage în biserici şi să arunce „blestemul nostru asupra marilor vinovaţi”. Două zile mai târziu, Ministerul Propagandei dădea publicităţii un nou apel, de data asta cam disperat, în care Conducătorul îi ruga pe cetăţeni, „din inima lui îndurerată” să uite totul şi să treacă la muncă. Apoi s-a emis un comunicat al Conducătorului către organele de poliţie şi jandarmerie în care funcţionarii acestor instituţii erau mustraţi pentru abuzurile din trecut, erau îndemnaţi să-şi folosească autoritatea, dar să-i trateze pe vinovaţi cu înţelegere şi sentimente „profund umane”. La 11 septembrie, Antonescu dă Apelul la ordine şi muncă, apel în care abundă combinaţia stilistică de fraze lungi, explicative, şi propoziţiile scurte de tip: „Ajutaţi-mă şi ascultaţi-mâ”, „Am uitat. Să uitaţi”, „Fiţi siguri că eu nu dorm, nu mă plimb şi nu petrec”. Tot în 11 septembrie, încă un Apel către ţară atrage atenţia că „în ţară, şi mai ales în capitală, au început să se agite unele mişcări cu caracter anarhic”. Generalul Antonescu – cum se autopre-zenta prim-ministrul, vorbind despre el la persoana a treia – venise la Putere ca „să facă tuturor dreptate; să dea tuturor putinţa să trăiască omeneşte; să facă să înceteze dezmăţul sus şi şi să înceapă bunul trai jos”. A doua zi, pe 12 septembrie, urmează un nou apel căire legionari: „îngenunchiaţi şi cinstiţi cu pietate ziua Căpitanului vostru de ieri. Jertfa lui o merită cu prisosinţă”. A doua zi se împlineau 41 de ani de la naşterea lui Corneliu Z. Codreanu şi numai enunţul simplu al vârstei pe care ar fi împlinit-o, încă foarte tânăr, era un motiv de căutare a răzbunării.

Ion Antonescu a condus treburile ţării în perioada 6-14 septembrie cu un Cabinet constituit pe scheletul ultimului guvern Gigurtu. Pentru a înţelege mai bine situaţia pe care trebuia s-o gestioneze Conducătorul statului, va trebui să analizăm temele primei şedinţe a Consiliului de Miniştri din 7 septembrie 1940. Trei probleme de fond au fost abordate direct de Ion Antonescu: stilul de conducere, evaluarea

statului şi gestionarea crizei instituţionale pentru repunerea în funcţiune a statului.

Stilul de conducere. Ion Antonescu a venit la conducerea statului cu o anumită experienţă de comanda şi conducere, între cei doi termeni există o deosebire, ceea ce face că fraza de mai sus să nu fie expresia unei sărăcii de limbaj, ci o formulă tehnică din teoria şi practica actului de conducere a sistemelor politice. Fără a intra în detaliile şi terminologiile complicate şi ermetice ale acestei teorii, vom arăta că actul de conducere se sprijină fundamental pe ideea deciziei, a forţei politice care ia decizii, iar actul de comandă preia decizia şi o execută, pe principiul aparatului tehnic care da, la râhdul său, ordine regulamentare în sistem. Procesul poate fi observat şi înţeles foarte uşor în domeniul militar, unde aparatul de conducere (ministrul civil şi politic), ia decizii, provenite din politica generala a guvernului sau a statului, iar conducerea superioara a Armatei (Statul-Major General) pune în aplicare aceste decizii prin ordine date în Armată. Simultan şi independent, Statul-Major General funcţionează în structurile Armatei pentru menţinerea capacităţii de luptă şi eficienţa instituţiei, prin măsuri curente specific militare, Statul Major General exercitând efectiv actul de comandă. Ca ofiţer, dar mai ales ca general, Ion Antonescu dobândise toate aptitudinile necesare exercitării actului de comandă, inclusiv la nivelul cel mai înalt, fiind pe rând şef al Marelui Stat-Major şi al Ministerului Apărării. Avea, aşadar, o experienţă de comandă care îi permitea să abordeze problema conducerii (a deciziilor la nivel de stat) dintr-o perspectivă profesionistă, în general, conducătorii militari ai structurilor de vârf sunt foarte bine informaţi asupra stării naţiunii, asupra tuturor aspectelor economice, sociale, diplomatice şi strategice, deoarece misiunea de apărare naţională implică cunoaşterea resurselor, a posibilităţilor de acţiune şi a limitelor acţiunii economice, sociale, diplomatice sau strategice ale unui stat. Ca om politic

implicat în culisele vieţii politice din România, ca martor al involuţiei regimului parlamentar şi ca bun evaluator al realităţii partidelor, Ion Antonescu avea şi privilegiul privirii de ansamblu asupra statului şi societăţii româneşti. Criza performanţei în leadearship-său nu a venit din capacitatea de a cunoaşte problemele ţării, ci din maniera de a le rezolva, atât coordonatele personalităţii sale cât şi situaţia generală a statului înpiedicându-l să aibă supleţea care transformă actul de conducere în artă.

Cu aceste explicaţii în portofoliul analizei, vom observa ca, în prima şedinţă a Consiliului de Miniştri, Ion Antonescu va preciza de la început – profesionist şi foarte bine orientat – cum înţelege el să conducă statul: „Nu pot da altceva decât directive generale. Aceste directive se execută cu energie, cu credinţă, inteligenţă şi cinste. Nu vreau ca la fiecare pas să fiu întrebat cum văd problema cutare şi nu vreau ca nici mai jos să se petreacă acelaşi lucru”. Intervenţia prim-ministrului prezenta, în esenţă, stilul de conducere propriu unui anumit tip de guvernare. Ştiind că a condus o dictatură, suntem înclinaţi să vedem decizii arbitrare peste tot, dar în realitate stilul de conducere ales de Antonescu atunci era cel britanic. Un prim-mi-nistru are la dispoziţie două modalităţi de a conduce: 1. Încearcă să conducă puterea executivă prin implicarea personală directă în procesul administrativ, bazându-se, de regulă, pe pregătirea profesională de specialitate – juridică sau economică, de exemplu. Un astfel de prim-ministru ajunge să se amestece în toate problemele, să-şi consume energia şi timpul în soluţionarea tuturor problemelor, de la Sănătate la tunderea oilor, excelând în zona competenţei sale reale şi făcând cele mai mari erori în domeniile pe care nu le stăpâneşte. La un astfel de prim-ministru – cum au fost toţi premierii României între 1990 şi 2002!

— Miniştrii Guvernului caută să împingă responsabilitatea către acesta, derobându-se de la propria răspundere. Ei se limitează la a invoca sau executa ordinele, chiar şi pe cele

proaste, ale şefului lor. 2. Al doilea stil de conducere, cel britanic, îl aşază pe prim-ministru în poziţia precisă de şef al miniştrilor săi. El nu conduce decât miniştri, nu procese administrative, economice etc. Aici, prim-ministru dă ordine miniştrilor, pe linia mandatului său politic, iar miniştrii execută. Nu execută bine şi cu rezultate, sunt schimbaţi. Răspunderea imediată pentru rezolvarea problemelor statului revine astfel ministrului de resort, şi numai răspunderea politică generală, prim-ministrului. Dar, pentru a fi un astfel de premier trebuie să stăpâneşti arta de a conduce oameni, nu procese. Ion Antonescu ştia bine acest lucru, avea coordonatele necesare şi, în consecinţă, a ales anume stilul de conducere britanic. Pentru a aplica acest principiu de conducere, Antonescu avea nevoie de libertatea deciziei. Astfel se explică de ce, în aceeaşi şedinţa inaugurala, el a ţinut să sublinieze relaţia sa cu Monarhia: „Palatul nu se va mai amesteca în nici o problemă a statului, şi acel ministru sau funcţionar al statului ce va fi prins de mine, va fi destituit imediat şi sancţionat. Regele semnează un singur decret: este înaltul Decret de numire a prim-ministrului. Toate celelalte mi-am rezervat să le semnez eu, de ce să mai pierdem timpul cu contrasemnâri. Regele râmâne ca un simbol. El nu are. Dreptul să se amestece şi nu are dreptul, chiar dacă va fi o capacitate. Regele de mâine – dacă aceasta instituţie se va mai păstra, în furtuna care a răsturnat toate Tronurile din Europa —, el trebuie să râmânâ în cadrul pe care l-am hotărât”. În contextul acestor principii, Ion Antonescu explica „deplinele puteri” pe care le primise de la Carol II, în faptul loviturii de stat din noaptea de 5 septembrie, cu următoarea formulare: „Domnilor, aceste puteri eu nu le-am luat dintr-un instinct bestial – să zic aşa – de a porunci unui popor şi de a da directive în stat, de a abuza de putere sau de a mă împodobi cu un absolutism oriental. Ele nu se opresc la mine, ele merg la dvs. şi merg până jos de tot. pe treapta ierarhică şi înţeleg prin aceasta ca dvs. să vă ocupaţi şi să

executaţi, să nu veniţi la mine cu orice chestiune, ci să aveţi curajul de a vă lua răspunderea unei acţiuni". Natura explicită a declaraţiei sale ne scuteşte de alte comentarii.

Evaluarea stării naţiunii. Ca om politic de Dreapta, Ion Antonescu a descris cu precizie natura statului pe care îl moştenea: stat birocratic. Slăbiciunile structurii sale au fost prezentate cu o acurateţe desăvârşită: „Dacă un alt stat, cu altă structură la bază, cu o pătură burgheză mai puternica, ar fi fost supus acestui examen, el ar fi fost capabil să reziste la aceasta furtună măi mulţi ani, chiar dacă în timpul unei generaţii ar fi avut o conducere nefastă, cum am avut noi timp de 10 ani. în trecut, un râu de care a suferit Statul acesta birocratic a fost ca toate problemele erau rezolvate după ce problema nu mai exista. Pentru ca problema să ajungă la rezolvare, se ivea un decalaj extraordinar şi, în tot acest timp, acest monstru birocratic, cu mii de capete, lucra, se mişca şi apoi, când ajungea jos, totul se nâruia ca un castel de cărţi, soluţia nu mai era oportună, nu mai era de actualitate". Este o descriere a României bugetare şi birocratice înfiinţate de Alexandru loan Cuza, o identificare precisă a decalajului dintre stat şi societate, aşa cum îl semnalase vizionar Ion Luca Caragiale, şi cum încercăm noi, prin volumele de faţă, să arătăm, că încă suntem prizonierii acestui sistem. Bineînţeles, principala trăsătură a statului birocratic era, şi este, corupţia, în timp ce un ministru avea o leafă de 40 000 de lei şi un general de corp de armată avea 54 000 de lei, diferiţi funcţionari din regii ale statului, din bănci şi consilii de administraţie ridicau lunar 900 000 de lei. Mai toate afacerile legate de înzestrarea Armatei erau surse de câştiguri ilicite fabuloase. Antonescu a mai semnalat atunci şi un fenomen extrem de nociv, acela al fondurilor secrete ale ministerelor şi Serviciului de Informaţii, din care se alimenta corupţia, neveste de generali semnând angajamente de informatori, tumându-şi soţul pentru un venit suplimentar de 30 000 de lei pe lună sau înţelegân-du-se împreună cu acesta ce

informaţii să dea pentru a încasa sumele. Problema gravă era că, prin sistemul fondurilor secrete, realismul muncii de informaţii era distrus, dosarele SSI-ului conţinând – fapt constatat şi de noi astăzi – mormane de informaţii suspecte, culese de pe la berării sau din combinaţii de amor năduşit. Cum să afli cu certitudine că în dimineaţa zilei de 27 iunie URSS te va invada'?

Pe de alta parte, politizarea actului de Justiţie şi a autorităţii administrative, în condiţiile în care dictatura regală oficializase controlul sistemului centralizat corupt asupra puterilor statului, făcuse din sistemul de guvernare a ţării o ficţiune. Ţara se conducea după mecanisme care ocultau legea, şi care îşi aveau izvorul în interesele camarilei şi în deciziile arbitrare ale regelui, iar cetăţeanul nu avea altă preocupare decât să se adapteze cât mai repede la procedeele corupte ale birocraţiei. Fenomenul a contat enorm în procesul de acceptare tacită şi de adaptare a naţiunii române la sistemul comunist de mai târziu.

Conştient de gravitatea acestor probleme de sistem de guvernare, Ion Antonescu a căutat să obţină o întărire a autorităţii statului. Pe această doctrină, el a luat o serie de măsuri care astăzi sunt prezentate drept simptome ale unui regim dictatorial, dar care reprezentau tentative de restabilirea a autorităţii. Cazul particular a fost acela că a interpretat autoritatea statului drept autoritatea sa personală, revârsând asupra statului nu numai valul beneficiilor imediate (stabilitatea ţârii, redresarea economica, refacerea graniţei de est etc.), ci şi fluxul erorilor sale personale.

Gestionarea crizei generale a statului. Ion Antonescu a trasat măsuri imediate destinate straturilor sociale, dublate cu tentativele de restrângere şi reorganizare a aparatului birocratic. Multitudinea domeniilor pe care le-a abordat în perioada 6-14 septembrie arată şi dimensiunea crizei: ţăranii, şcoala, Străjeria, Biserica, Justiţia, impozitele, Comunicaţiile, aprovizionarea populaţiei, preţurile,

Educaţie Naţională, Cultele, problema evreiască, chiriile, construcţiile de locuinţe. După cum se observă, Ion Antonescu intrase într-un mecanism de conducere în care alegerea sistemului de guvernare era perfectă, dar îl condiţiona pe Conducător de capacitatea, voinţa şi credibilitatea miniştrilor lui Gigurtu de a executa deciziile sale. Altfel spus, el dădea ordine, dar se îndeplinea numai ce se putea din ele. Sistemul se schimbase la vârf, dar rămăsese corupt în corpul său. Lovitura de stat schimbase conducerea, dar nu şi regimul. De aceea, deşi a încercat această operaţie mascată, formula la care a ajuns nu a avut dimensiunea unei revoluţii care să modifice regimul statului birocratic corupt, ci a reuşit doar să înlocuiască o conducere centralizată coruptă (camarila) cu o conducere centralizată în vârful căreia se afla un om moral şi bine intenţionat. Nereuşita din programul administrativ central, conflictul pentru putere cu legionarii lui Horia Sima şi nevoia de a stabiliza decizia în perspectiva războiului l-au condus pe Ion Antonescu spre regimul militar din 1941, adică spre ultima soluţie a statului.

Prima eroare politică, în toate declaraţiile sale referitoare la soluţia politică, Ion Antonescu va opune condiţiei sale de dictator acelaşi argument: am oferit în repetate rânduri Puterea, ba lui Horia Sima, ba lui Maniu, din 1940 şi până în august 1944 de mai multe ori. Problema acestei oferte aparent generoase şi care l-a fixat în Istorie drept un om ce nu se crampona de Putere este că el nu avea voie, de drept, să cedeze Puterea. Conform principiului fundamental de drept public Delegata potestat non delegatur (,. Puterile delegate nu pot fi redelegate sau transmise”), puterea pe care i-a transmis-o Carol II prin decret regal nu putea fi transferata altcuiva de către Ion Antonescu. Un prim-ministru nu poate hotărî el trecerea funcţiei unui alt prim-ministru. Normele de drept îl puneau numai pe regele Mihai I în această calitate şi acesta a exercitat-o la 23 august 1944. Ataşat principiilor de drept şi om politic

experimentat, Iuliu Maniu refuza mereu preluarea Puterii nu din laşitate, ci din credinţa că o eventuală numire a sa ca prim-ministru n-ar fi avut legitimitate. O eventuală demisie sau destituire a lui Ion Antonescu echivala cu trecerea în fapt a autorităţii reale de la Conducător la rege, ceea ce ar fi produs, automat, şi o schimbare a regimului, fiindu-ne imposibil să credem că regele Mihai I putea conduce un regim dictatorial legionar sau militar. Prin urmare, teza cedării benevole a Puterii de către Antonescu este cel puţin nerealistă, dar reprezintă şi un detaliu semnificativ al colţului în care fusese înghesuita România politică. România suverană, România beligeranta.

Sursele conflictului pentru putere.

Studiul mărturiilor vremii ridică astăzi o întrebare legitimă, în contrast cu imaginea curentă pe care o avem despre viaţa noastră politică. Ne întrebăm: în ce măsură partidele, în sensul imaginii clasice, istorice, enciclopedice, au supravieţuit cataclismului Carol II? Activitatea lor organizatorică a fost interzisă oficial din 1938, posibilitatea de a se manifesta public a fost blocată, vocea oficioasă a fiecărei formaţiuni a fost serios diminuată. Au rămas nucleele de conducere din filiale şi de la centru, câteva ziare care publicau mascat atitudini şi opinii despre care nu se ştia prea bine cât de autentic partinice sunt. Masa membrilor de partid – atât cât putem vorbi de mulţimi legitimate sau înregistrate în evidenţe – pierduse legătura cu organizaţiile judeţene şi doar vag mai avea posibilitatea de a urmări performanţele liderilor. Observăm în aceasta perioadă o concentrare a puterii Partidului Naţional Ţărănesc în jurul lui Iuliu Maniu, prin prezenţa covârşitoare a rudelor sale în funcţiile de conducere, semn că numeroasele pierderi din ultimii ani lăsaseră urme. Nicolae Carandino, ca sursă foarte bine informată, arăta însă că „oamenii din jurul lui a lui Maniu n.a., aşa-zisa «camarilă», despre care atâţia ani scrisese presa liberală şi «liberaloidă», nu prea număra valori de mâna întâi.

Fidelitatea răscumpăra adesea multe slăbiciuni, dar tot ea putea prilejui şi a prilejuit erorile cele mai grave”405, însemnările critice ale lui Grigore Gafencu arată efectele negative ale erorilor de conducere asupra organicităţii Partidului Naţional Ţărănesc. Căderea Ardealului de Nord sub horthyşti a produs şi ea o diminuare substanţială a bazei politice a ţărăniştilor. La liberali, C. I. C. (Dinu) Brătianu, în vârstâ de 75 de ani, era considerat un lider slab, iar criticii săi îl declarau senil. Partidul Naţional Liberal supravieţuia însă prin structura sa solidă din societate, unde vechimea activităţii politice dădea o anumită stabilitate, prin personalităţi care aveau dublă funcţie socială, şi politică şi culturală, dar mai ales prin stratul subţire, dar loial, al burgheziei române. Obişnuinţa dintotdeauna de a activa în cluburi mai mult sau mai puţin oficiale a păstrat nucleele intacte. O analiză obiectivă asupra Partidului Naţional Liberal ar putea explica supravieţuirea acestui partid, cel mai vechi din România, prin aderenţa sa la structurile instituţionale ale ţârii şi, probabil, prin constanta caracterului său naţional. Lovit la fel de regimul de camarilă, de dictatura regală, de cea militară şi de comunism, PNL a avut tăria sau inteligenţa de a fi prezent în guvernarea carlistă, sub guvernele tătăresciene, în structurile tehnice din timpul regimului naţional-legionar, a dictaturii militare, s-a autosuspendat sub regimul comunist şi a reapărut ca cel mai popular partid democratic după 1989, ca şi cum generaţiile tinere născute în comunism preluaseră în mod inexplicabil o tradiţie pe care nu aveau practic cum s-o primească406. Din această perspectivă, nu trebuie să ne mire tentativa lui Ion Antonescu de a forma guvernul încă din septembrie 1940 cu Gheorghe Brătianu şi amănuntul că Mihai Antonescu era în realitate membru PNL. De altfel, celebra problema a sprijinului tehnic acordat de partidele istorice guvernelor lui Ion Antonescu a fost inflamată pentru că a existat procesul înscenat de comunişti Partidului Naţional

Ţărănesc, cu scopul precis de a distruge rezidenţa britanica din România. Comuniştii au încercat în primul rând să demonstreze sprijinul acordat de PNŢ regimului antonescian şi au fost neaşteptat de rezervaţi în privinţa PNL-ului. Însă, pe fond, sprijinul acordat de liberali lui Antonescu a fost şi substanţial şi multiplu, depăşind cu mult, covârşitor, contribuţia ţărănistă, liberalii dominând toate funcţiile economice instituţionalizate, marile întreprinderi private şi sistemul financiar-bancar din perioada antonesciană. La ancheta din 1946, Ion Antonescu va declara fără rezerve: „Tot ce era parte economică, în guvernarea mea, era liberală”407. Din această realitate se desprinde şi opinia analiştilor străini ai perioadei antonesciene, conform cărora regimul încercat de Antonescu a avut baze economice liberale, baze capitaliste în situaţie de râzboi şi de semiprotectorat german, şi a fost marcat de o înţelegere tacită între PNL şi Ion Antonescu, prin intermediul decisiv al lui Mihai Antonescu. Să nu uităm că toată cariera mareşalului a fost legată de acest partid, în sfârşit, discreţia liberalilor din aceasta perioada a fost şi un ecou al situaţiei Franţei, pricipalul lor sponsor material şi politic. Poate că este un fapt secundar, însâ putem sublinia că, în corpul principal al conducerii comuniste româneşti a existat un lider de provenienţă liberală, Ion Gheorghe Maurer, cel care a şi avut iniţiativa de a relua relaţiile României cu Franţa. Un alt om cheie, Emil Bodnâraş, a avut o evoluţie surprinzătoare către ideile liberale, după ce a intrat în francmasonerie.

Ambele partide plăteau şi preţul părăsirii organizaţiilor de către numeroşi membri care se înrolau, de nevoie, în Frontul Renaşterii Naţionale şi în Partidul Naţiunii ale lui Carol II.

Aşadar, atunci când Ion Antonescu afirma că baza politică a ţării erau legionarii lui Horia Sima, se referea la înţelesul clasic al unui partid cu manifestări politice vizibile. Insistenţa Germaniei de a crea un corp politic solidar între

Ion Antonescu şi Legiune a determinat aspectele concrete ale raporturilor dintre cele doua forţe aflate la Putere. Mişcarea legionară sub Horia Sima suferea de aceleaşi simptome structurale ca şi partidele istorice, dar ca urmare a prigoanei, decimărilor şi decapitării conducerii. Fostul legionar Ştefan Logigan povesteşte revenirea sa la începutul lui septembrie în Bucureşti şi faptul că, în sediul central al Legiunii, câţiva tineri încercau foarte stângaci sa refacă listele de membri ale organizaţiei prin completarea de formulare tipizate408. Arhivele Legiunii fuseseră distruse sau ridicate de Siguranţă în mai multe valuri, iar documentele cele mai secrete – cazul „ordinii de bătaie" a organizaţiilor orăşeneşti şi judeţene – erau şi au rămas şi astăzi ascunse în diferite locuri din ţară, legionarii responsabili sub jurământ de aceste documente preferind să ia cu ei în mormânt secretul localizării409. Metoda refacerii forţei Mişcării legionare prin completarea unui formular a permis popularea organizaţiei cu mii de indivizi incontrolabili, care se legitimau doar cu dorinţa de a se răzbuna pe cineva pentru nefericirile lor materiale sau spirituale, cu statutul de oprimaţi sub regimul carlist sau, pur şi simplu, cu atitudinea de admiraţie pentru liderul Horia Sima. Ca un blestem pentru naţiunea română, ceea ce ştim că s-a întâmplat la Televiziune în timpul revoluţiei din decembrie 1989, se mai îhtâmplase la Radiodifuziune în 1940. Nichifor Crainic, preşedinte al Radiodifuziunii în acea perioadă, îşi amintea: „O turbulenţă haotică a luat locul oricărei ordini. S-a introdus şi un aşa-zis corp de gardă al Radiodifuziunii, n.a., în locul jandarmilor, alcătuit din mucoşi înarmaţi cu revolvere, care terorizau pe oricine venea acolo. Fiece semidoct avea ceva de comunicat poporului român. Inteligenţa era cotata dupâ cum cineva fusese în lagăr, la închisoare sau nu"410. Metoda ne este cunoscuta, principiul valoric fiind înlocuit cu legitimarea prin anii de puşcărie. Numeroşi condamnaţi de drept comun s-au declarat atunci legionari şi victime ale

regimului carlist, au fost primiţi în Legiune şi au făcut apoi mult râu imaginii acesteia. Tot acest fenomen se producea fără ca Horia Sima sa refacă structura Legiunea, astfel că ea a continuat să rămână profund divizată, atomizată şi lipsită de program. Poveştile comuniste despre legionari sunt în cea mai mare măsura legate de această perioada. Tema grupelor de asalt legionare copiate dupâ cele naziste se spijinea pe un eveniment real petrecut în septembrie 1940. Ştefan Logigan povesteşte că fostul şef al organizaţiei studenţeşti bucureştene din 1937, Bartolomeu Livezeanu, a primit misiunea de a constitui o „Garda legionară" – de aici confuzia voită a comuniştilor cu Garda de Fier – care trebuia să fie înarmata de guvern şi sa acţioneze ca trupe paramilitare ale partidului: „Drept model au servit SS-ul (Schutz-Staffel) al partidului nazist german şi miliţiile fasciste italiene. Livezeanu ne-a spus că Legiunea are neapărată nevoie de aceste trupe de asalt, deoarece, pentru păstrarea ordinii interne (a ţării) nu se mai poate pune baza pe actuala Poliţie şi Jandarmerie"411. De la aceasta idee a pornit iniţiativa înfiinţării celebrei „Poliţii legionare", subiect al propagandei comuniste prin care se arunca o imagine de criminali, homosexuali şi dezaxaţi asupra întregii Mişcării legionare şi asupra întregii sale istorii. Insă spiritul care domina acum Legiunea, sub conducerea lui Horia Sima, era, evident, vindicativ. Ion Antonescu a înţeles bine acest lucru şi a căutat sa canalizeze acest curent spre o zonă unde şi el avea suficiente resentimente, admiţând necesitatea pedepsei, dar în limite juridice. Fără îndoiala că nu se putea sustrage modelului politic ce domina Europa atunci şi avea o prezenţă dominantă în ţară, astfel că a mers pe formula partidului unic de tip totalitar.

Bânuindu-l acum de inteligenţă şi calcul pe Ion Antonescu, va trebui să observăm că decretul semnat de regele Mihai I şi prin care se instituia statul naţional-legionar avea nişte şicane. Astfel, la articolul 2 se arăta că Mişcarea legionară

este singura „mişcare” recunoscută în noul stat. Nu se spunea că este „singurul partid” sau „partidul unic”. Or, calitatea de mişcare devenise foarte vagă atunci, pentru că altfel mişcări civice sau chiar politice mai existaseră. Este însă important că Ion Antonescu a ştiut să negocieze acest pasaj, protejând mai departe partidele, care, în fapt, îşi aveau reprezentanţii în punctele cheie din guvernarea sa. Şi apoi, tot la articolul 2, care era misiunea desemnată pentru Mişcarea legionară? Scrie acolo că are drept ţel „ridicarea morală şi materială a poporului român şi dezvoltarea puterilor lui creatoare”. Acestea nu erau funcţii politice explicite şi, în plus, defineau nişte limite pe care Mişcarea legionară nu le putea depăşi. Antonescu îşi lua încă de pe acum măsuri. Vom înţelege şi mai bine manevra lui, urmărind prevederile articolului 3, unde „Domnul general Ion Antonescu este conducătorul statului naţional-legionar şi şeful regimului legionar”. Calitatea de Conducător este clară; nu se înţelege ce anume este un „regim legionar”. Dacă această locuţiune simbolizează regimul politic, atunci Ion Antonescu îşi rezerva şi aici rolul de conducător politic al statului. Asta face ca articolul 4: „Domnul Horia Sima este comandantul Mişcării legionare” să îl trimită pe agentul lui Moruzov în râhdul doi, deoarece, aşa cum am explicat mai sus, funcţia de comandă se subordonează funcţiei de conducere. Aşadar, nu întâmplător în textul decretului apare cuvântul comandant şi nu conducător al Mişcării legionare. Antonescu reproducea în plan politic mecanismul relaţiei dintre ministrul şi şeful Statului-Major General din Armată, relaţie în care ministrul poate dispune destituirea, îndepărtarea, subordonatului său comandant. Nu ne îndoim că Horia Sima a priceput foarte bine chestiunea asta şi că din ea a extras singura soluţie pe care o avea la dispoziţie: formula lui Codreanu, repetată şi de el generalului: la Putere vii dumneata şi la umbra dumitale îmi organizez partidul cu care apoi iau puterea, dându-te pe dumneata jos! În faţa

acestui pericol, Ion Antonescu se preocupă de asigurarea bazei sale de putere, a forţei pe care să se poată sprijini – Armata.

În timpul acesta, Horia Sima avea mari probleme de legitimitate şi autoritate în interiorul Mişcării legionare. El se pare ca a încercat înfiinţarea unui lagâr pentru legionarii codrenişti412. După transformarea „Gărzii legionare” în Poliţie legionară, el va numi la conducerea acesteia un bulgar pe nume Ion Boian, cu pseudonimul Moisescu, a cărui pregătire nu depăşea o clasă de liceu industrial şi care este autorul asasinatelor de evrei din timpul rebeliunii legionare, asasinate efectuate în colaborare cu oamenii lui Himmler de la Legaţia germană din Bucureşti. Apoi, Horia Sima va încerca să-l contrapună lui Ion Antonescu pe regele Mihai I. Dincolo de ciudăţenia ideii, ea este o ilustrare a lipsei de mijloace politice. Voievodul de Alba-lulia fusese implicat de tatăl său în mişcarea Străjeriei, care era o tentativă de contrapondere la Frăţiile de Cruce legionare, şi mai multe jurnale de actualităţi îl prezentaseră pe tânărul prinţ defilând în rândul întâi şi salutând cu salutul legionar. De fapt, era copia acestui salut, în sfârşit, Sima a încercat să-l atragă pe proaspătul rege în organizaţia lui, într-o calitate dubioasă de patron simbolic sau şef onorific. Pentru asta a folosit ziua Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavril, zi a sfântului patron al Legiunii şi totodată onomastică a regelui, cu scopul de a produce evenimentul scontat. Printr-o decizie surprinzătoare, dar numai pentru profani, regele a hotârât să-şi serbeze ziua onomastică la Iaşi. În realitate, totul fusese pregătit pentru intrarea tânărului suveran în Mişcarea legionară, act pe care, aparent, îl agrea şi generalul Antonescu. În dimineaţa de 8 noiembrie, oraşul îşi arăta hainele de sărbătoare, toate instituţiile şi întreprinderile statului încetându-şi activitatea, iar şcolile supunându-se unui program special dedicat suveranilor, mamă şi fiu. Presa din acea dimineaţă conţinea zeci de poeme, imnuri şi lozinci în onoarea regelui Mihai, precum şi

anunţul solemn: „Regele coboară astăzi în rândurile Mişcării”. După un Te-deum la catedrala mitropolitana, Mihai I s-a dus la cel mai celebru fotograf al laşiului, unde s-ar fi fotografiat în cămaşă verde. Oricum, martorii oculari afirmă că pe clădirea Liceului Naţional din Iaşi era arborată o imagine imensă a regelui Mihai I în uniformă legionară413. Mulţimea în delir l-a însoţit până la palat, unde, împreună cu mama sa, a binecuvântat drapelul verde şi a declarat laşiul „Oraşul Mişcării Legionare”. Au urmat o defilare a batalioanelor legionare şi cuvântâri sforăitoare pigmentate cu expresii de genul „regele primăverilor româneşti”, „regele, Arhanghelul nostru”, „regele Mihai se bucură de încrederea nemărginită a întregului popor”. Spre seară, oficialităţile şi sărbătoritul, împreună cu reprezentanţii Italiei fasciste şi ai Germaniei naziste, s-au retras la Căminul legionar de la „Râpa Galbenă”, unde a fost dată o recepţie. Să ne mai mirăm că în „Oraşul Mişcării legionare” a avut loc cel mai mare pogrom de pe teritoriul României, în 1941’?

Sigur că posibilitatea ca regele Mihai I să fi îmbrăcat cămaşa legionară nu ne măi produce o mare surpriză, iar faptul că a îmbrâ-cat-o şi Ion Antonescu devine derizoriu. Important pentru noi este ce a urmat după ceremoniile de la Iaşi. Chiar imediat după plecarea regelui şi a lui Ion Antonescu, disputele la nivelul conducerii legionare au izbucnit cu şi mai mare violenţă, Horia Sima dorind să profite de succesul manifestaţiei pentru a obţine recunoaşterea sa decisivă ca lider necontestat, în noaptea de 8 noiembrie el a vrut să provoace o întrunire a Forului legionar pentru a obţine excluderea lui Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului. Acesta însă era în posesia unor documente secrete şi mărturii compromiţătoare despre Sima şi se pregătea să lansese o campanie publică pentru demascarea acestuia. Reveniţi la Bucureşti, Ion Zelea Codreanu şi partizanii săi încearcă, în ziua de 12 noiembrie, ocuparea sediului central şi instalarea sa ca şef al Legiunii.

Garda sediului se opune şi incidentul degenerează printr-un schimb de focuri în care doi dintre însoţitorii lui Codreanu sunt ucişi. Pentru a-şi putea asigura supremaţia în Mişcare, Horia Sima face apel tot mai intens la elementele radicale şi extremiste ale organizaţiei şi acorda o mai mare importanţă Corpului Muncitoresc Legionar, infuzat de muncitori comunişti şi infiltrat de agenţi sovietici. Fenomenul principal din interiorul Legiunii este observat de Armin Heinen: „în timpul guvernării sale. Legiunea a fost o forţă neomogenă, rebelă, a cărei aripă extremă a câştigat un plus de importanţă prin numeroase înscrieri noi”.

Tot în această perioadă, legăturile Mişcării legionare cu Biserica încep să scadă în intensitatea lor organică, dar fenomenul s-a datorai mai puţin exceselor extremiste, cât ofensivei lui Ion Antonescu de a scoate Biserica de sub influenţa Legiunii. Mişcarea înfiinţase Ajutorul legionar, care era, în intenţie, o asociaţie de binefacere pentru săraci, în care preoţii erau implicaţi pentru diferite iniţiative caritabile şi se constituiseră într-un canal de legătură directă cu păturile cele mai nevoiaşe ale ţârii. Biserica Ortodoxă vedea în acest organism şi o armă de luptă împotriva prozelitismului practicat de alte culte, mult mai bogate. Provenienţa lucrurilor împărţite de Biserică era însă cunoscută: sub acoperirea legilor de rechiziţii şi deposedare date de Ion Antonescu, Ajutorul legionar practica un jaf nesistematizat, care lua o direcţie organizată doar în momentul când intra în sistemul de caritate ecleziastic. Tot din ordinul lui Ion Antonescu, ca urmare a înţelegerilor secrete cu Federaţia Comunităţilor Evreieşti, activităţile Ajutorului legionar au fost limitate, împiedicate, sabotate şi în final compromise. Pe de altă parte, sub regimul naţional-legionar s-a constat o deplasare a interesului şi combativităţii preoţilor de ţara legionari sau simpatizanţi ai Legiunii către problematica evreiască, această deplasare devenind o preocupare unilaterală, un motiv de agitaţie pe fondul tezei abia apărute a

„momentului prielnic”, în contextul conflictului Antonescu-Sima, o serie de înalţi ierarhi s-au îndepărtat de Mişcare şi procesul a coborât până la nivelul median al Bisericii. Pe de altă parte, suferinţa provocată de pierderea Ardealului de Nord şi informaţiile tot mai precise despre atrocităţile comise de horthyşti în teritoriul ocupat au dus şi la o stare de neunitate în corpul de diferite confesiuni al preoţilor legionari. Este mai puţin cunoscut că, dincolo de preponderenţa covârşitoare a preoţilor ortodocşi, Mişcare legionară reuşise, încă de pe vremea lui Comeliu Z. Codreanu, să constituie un corp confesional de diferite religii, greco-catolici, catolici şi musulmani. Dăm aici o listă a personalităţilor ecleziastice legionare, chiar dacă unele dintre ele neagă apartenenţa lor, numai pentru a vedea componenţa confesionala: Marin Firmiliăn, mitropolit al Olteniei, Nicolae Corneanu, mitropolit al Banatului, Antonie Plămădeală, mitropolit ăl Ardealului, Visărion Puiu, mitropolit al Bucovinei, Nicolae Mladin, mitropolit al Ardealului şi instructor legionar, episcopul Nicolae Popovici, episcopul Vartolomeu Stănescu, episcopul Valerian Trifa (eroul celebrului scandal din America), Bărtolomeu V. Anania, episcopul de Cluj şi Feleac, arhimandrit Ştefan Lucaci, arhimandritul ortodox al Americii de Sud Roman Braga, arhimandrit Benedict Ghiuş, monseniorul Vaticanului, Pamfil Carnatio, monseniorul catolic Ignat, monseniorul catolic Goia, monseniorul catolic loan Dan, episcopul greco-cătolic Vasile Zâpârţan415. Şeful organizaţiei legionare Banat era preotul greco-catolic Puşcaşu, iar şeful organizaţiei legionare Severin era preotul greco-catolic Cornel Zaloţi. La alegerile din 1937, peste 10 din alegătorii greco-catolici a votat cu partidul „Totul pentru Ţară”416. Preoţii ortodocşi, greco-catolici şi catolici vor lupta împreună în munţi în timpul ocupaţiei sovietice. Motivul pentru care unii înalţi ierarhi nu-şi recunosc apartenenţa sau aderenţa la Mişcarea legionara vine din cunoaşterea diferenţei dintre Mişcarea codrenistâ şi cea

simistă şi din detaşarea categorică de crimele înfăptuite după 1938.

Problemele de legitimitate ale lui Horiă Sima îşi aveau sursele şi în compromisul făcut cu regele Cărol II, prin acceptarea intrării în guvernul Gigurtu. Apoi, supravieţuirea sa ca lider politic, precum şi râmânerea lui în viaţă, după ce structurile informative ale ţârii l-au identificat drept terorist, după ce a încercat o lovitură de stat în iarna 1938-1939 şi a fugit în Germania, după ce s-a întors clandestin şi a fost prins, sunt puse pe seama calităţii de informator a lui Moruzov.

Argumentul nu este suficient. Mai degrabă, supravieţuirea lui Horia Sima sub Carol II şi sub Ion Antonescu s-a datorat credinţei celor doi şefi ai statului că Horia Sima reprezintă, politic, Germania în România, în Nota Corpului Detectivilor din 19 mai 1940, autorii informării făceau şi următoarea precizare:„…ne rezervăm dreptul de a crede că toată acţiunea lui Horia Sima, din trecut şi cea viitoare, este inspirată de către un stat străin”417. Pe când se afla în Germania în 1939, Horia Sima hotârâse linia simplă a politicii sale, iar la Bucureşti, în timpul anchetei, a reprodus-o întocmai: „Partizani ai Germaniei şi continuarea acţiunii de răzbunare”418. Chiar Ion Antonescu, câhd a constatat lipsa de pregătire a lui Sima în administrarea treburilor statului, I-a întrebat cu ce s-a ocupat în Germania. Sima i-a răspuns că a făcut politică, ceea ce era un indiciu că stabilise relaţii operative cu structuri ale aparatului nazist. Carol II nu putea risca suprimarea lui, cum făcuse cu Corneliu Z. Codreânu, repetarea asasinatului împotriva şefului Legiunii putând să-l pună, cu siguranţă în bătaia unei puşti germane, cu deget legionar pe trăgaci. Aşadar, fie că se întemeia pe o legătură reală, fie că specula acest zvon în interes personal, Horia Sima a folosit din plin impresia că este sub protecţia Germaniei, în perioada de debut a regimului naţional-legionar el a reuşit câteva mutări promiţătoare, în perspectiva programului său:

participarea la guvern şi controlul informativ prin miniştrii săi a activităţii lui Ion Antonescu; victoria asupra adversarilor săi din Legiune; constituirea Poliţiei legionare, instrument cu care intenţiona să aplice răzbunarea; aducerea în prim-planul strategic a Corpului Muncitoresc Legionar, ca trupă de asalt.

Deteriorarea relaţiei Antonescu-Sima.

Felul în care s-a ajuns la confruntarea din ianuarie 1941 îşi are explicaţia în ansamblul de probleme ale statului pe care erau nevoiţi să le rezolve cei doi protagonişti, ca doi legatari ai unei moşteniri pline de datorii, dar şi în dualitatea Puterii. Ion Antonescu a fâcut la început o eroare de fond, în aprecierea căilor de rezolvare a problemei conducerii statului, crezând că îşi poate rezerva responsabilitatea guvernării, în timp ce Horia Sima poate acţiona paralel pe târâm politic. Legea de bază a guvernării arată că factorul politic şi cel administrativ sunt obligatoriu legaţi şi trebuie sa concure atunci când se doreşte o reformă substanţială a statului.

O mâna întinsa de Antonescu. Ion Antonescu pornea de la un principiu generos, dar inoperant: „Eu am un principiu pe care l-am aplicat toată viaţa. Un om, orice informaţii am avut asupra lui, l-am socotit de bună-credinţă, atâta vreme cât am avut convingerea aceasta, dar odată ce am avut convingerea că este invers, de reă-cre-dinţă, l-ăm dat la o parte şi nimeni, nici regele, n-a putut să mă întoarcă la un om de la care m-am întors eu”419. Apelul era adresat lui Horia Sima, care se afla de faţă. Analiza stenogramelor şedinţelor guvernului Antonescu în regim naţional-legionar dezvăluie procesul tensionat care a dus la rebeliune. În primul rând, trebuie arătat că prim-ministrul nu a putut să aplice principiile sale de guvernare, enunţate în şedinţa din 7 septembrie. Pe paginile de stenogramă nu se va înşira, între 18 septembrie şi până la cutremurul din 10 noiembrie, decât nesfârşita intervenţie a lui Ion Antonescu în treburile cele mai mărunte. De unde afirma că vrea să conducă

numai miniştrii, el ajunge sa stabilească preţul de vânzare a cailor, să standardizeze ţigla, să împartă varul în judeţul Vâlcea, să cântârească gramajul la pâine şi să o înlocuiască cu mămăligă, să retragă sau să dea burse unor persoane particulare, să vândă boii împreună cu pielea şi să asigure cultura crapului de icre. Este evident că, oricât de clară eră viziunea sa guvernamentală, sistemul nu reacţiona, ministerele nu funcţionau, iar miniştrii nu puteau sau nu voiau să-şi asume responsabilitatea execuţiei, în al doilea rând – şi aici se pune prima cărămidă a conflictului – Ion Antonescu încerca să introducă un principiu de guvernare metodică: „Generalul Antonescu nu a atacat încă toate problemele mari în stat, fiindcă eu am aceasta şcoală a tacticianului şi strategului, care ştie ca, daca atacă pe toţi inamicii în acelaşi timp şi cu forţe reduse, este menit a fi doborât. Şi atunci, eu n-am atacat problema masoneriei, n-am atacat problema evreiască, nici problema comunista în Ţara Românească”420. Or, acestea erau temele imediate ale legionarilor lui Horia Sima. Şeful Legiunii ar fi trebuit să urmeze programul lui Antonescu, nu programul său, care avea nevoie de confirmări urgente. Situarea la putere implica atacarea frontală a proiectelor legionare, introducerea „ordinii” legionare, rezovarea problemei evreieşti şi răzbunarea pe autorii crimelor antilegionare. Pus de Antonescu în situaţia de a aştepta un curs oficial, juridic şi legislativ al măsurilor, Horia Sima risca pierderea credibilităţii şi scăparea de sub control a aripii radicale pe care se sprijinea.

Tot din stenograme aflăm că Antonescu era înţeles cu Horia Sima asupra pedepsirii celor care erau vinovaţi de dezastrul ţârii – aici intrau foştii agresori la adresa Mişcării legionare, politicieni corupţi şi militari trădători – precum şi asupra descongestionării economiei de elementul străin. Nu mai avem astăzi dubii că Antonescu a aprobat aplicarea pedepsei, dar voia ca aceasta să se desfăşoare într-un cadru legal organizat, abuziv şi el, desigur, dar nu prin execuţii

sumare. De aceea, în şedinţa din 21 septembrie 1940 el îi atrage atenţia lui Horia Sima că „violenţa apare, în primul loc, în presă, şi trebuie evitată, fiindcă apare imediat replica în domeniul economic şi ne doboară şi pe noi”. EI va încheia şedinţa cu următoarea directivă: „Noi scoatem din aparatul de stat tot ce este minoritar, dar în mod progresiv şi nu prin măsuri violente, care să-mi creeze o situaţie grea”. În şedinţa următoare, din 26 septembrie, lucrurile devin categorice: „îi dăm afară de peste tot, îi aruncăm fără mijloace de existenţă, îi dăm afară din şcoli, din situaţii sociale, din profesiunile libere, tot ce este profesionist liber nu mai poate câştiga existenţa decât în mediul evreiesc”. Pentru a pune în aplicare programul de epurare – care îi viza şi pe unguri şi bulgări, nu numai pe evrei – Ion Antonescu dă un ordin fatal: „Aveţi toată latitudinea, dublaţi toate elementele de Siguranţă, de Poliţie, dublaţi cu legionari, să poarte cămaşă albastră, verde, n-am nimic de spus, dar să facă parte din aparatul oficial”421. A fost una din deciziile grave ale lui Ion Antonescu, care atârnâ greu la judecata istorică a personalităţii sale. El a fost interpretat ca un ordin de „mână liberă”. Curând, va regreta ordinul, atitudine care, de fapt, a grăbit conflictul armat din ianuarie 1941. O altă decizie nesăbuită a fost intervenţia în actul de justiţie. Ion Antonescu înfinţase Comisia pentru cercetarea averilor marilor demnitari, aceasta începuse deja sa „studieze” foşti demnitari corupţi şi, pentru a grăbi pronunţarea sentinţei, Conducătorul statului a dat ordin să fie judecaţi prin jurisdicţia specială, în regim de urgenţă, ceea ce a dus la verdicte influenţate de factorul politic. Acest procedeu a dat legionarilor impresia ca demnitarii arestaţi şi închişi la Jilava – asasinaţi mai târziu – erau deja condamnaţi la moarte şi doar îşi aşteptau execuţia. Schimbarea Ia faţa a Legiunii. Intrarea în acţiune a Poliţiei legionare, ca instituţie a statului, a declanşat, încă de la începutul lunii octombrie, un val de abuzuri însoţite de violenţe. Poliţia legionară a fost înfiinţată cu consultanţa

SD-ului german (Sicherheit Dienst), nu a reprodus întocmai structura organismului de represiune german, dar a folosit câteva dintre metodele acestuia. Echipe de legionari simişti pătrundeau în magazinele evreieşti, dar şi în magazine româneşti care aveau o firmă străină a cărei semnificaţie n-o înţelegeau, şi, sub pretextul legilor de românizare, ăl controlului gestiunii, le devastau sau jefuiau. S-au înregistrat câteva cazuri de violare a domiciliului şi de confiscare de bunuri, mai ales autoturisme şi arme. Pe acolo unde liderii organizaţiilor locale făcuseră lagăr sau închisoare din cauza unor denunţuri, unde existaseră conflicte personale vechi şi duşmănii politice, au fost înregistrate acte de răzbunare, inclusiv crime. La Iaşi, „Oraşul Mişcării legionare”, s-au înregistrat abuzurile cele mai grave, intensitatea agresiunilor la adresa evreilor fiind proporţională cu forţa comunităţii evreieşti din localitate. Un caz anume, în care şeful comunităţii evreieşti a putut demonstra corupţia controlorilor legionari, a fost rezolvat prin sinuciderea legionarului corupt, dar şi prin creşterea aversiunii populaţiei româneşti la adresa evreilor, neştiindu-se dedesubturile afacerii. Sentimentul dominant era că venise momentul râsplatei pentru toate agresiunile la adresa Mişcării legionare şi că anumiţi vinovaţi vor plăti pentru dezastrul ţării. Ca şi în alte situaţii – aşa cum observăm din toate analizele istoriografice asupra perioadei – populaţia românească nu reacţionează sau, dimpotrivă, aproba actele de violenţă, nu neapărat din xenofobie sau din ura pe guvernanţi, ci din sentimentul combinat al setei de dreptate şi al satisfacţiei că vinovaţii sunt întotdeauna alţii. Ca şi în alte situaţii istorice, echipele care intrau cu pistolul în mână prin magazine, companii şi case particulare produceau implicit o identificare a vinovaţilor pentru nefericirea fiecărui român şi o degajare de sindromul vinovăţiei personale. Când fenomenul s-a extins şi a intrat în zona haosului, a senzaţiei de neguvemare şi abuz, cetăţenii şi-au îndreptat privirile către Ion Antonescu. În şedinţa din

14 octombrie, el va avea primele reacţii de protest la adresa acestor abuzuri: „Ascultaţi-mă pe mine – se adresa el legionarilor din guvern – că sunt bătrân. N-ăm nici o ambiţie personală. Când un om a ajuns ceea ce am ajuns eu, ce să mai ajungă. Doar nebun nu sunt să mă fac rege în Ţara Românească sau în Rusia. Ascultaţi-mâ pe mine, pentru că eu lucrez în folosul dvs. Nu mai puneţi oameni nepregătiţi. Pot fi nelegionari, pentru că îi formăm noi. Sectarismul este tot ce se poate mai râu. O să vedeţi dvs. ce vă spune g-ralul Antonescu: «Daca mergeţi aşa, în trei luni nu mai reprezentaţi nimic în Ţara Românească»„.

Trei luni din octombrie 1940 însemna ianuarie 1941. Precizia acestei previziuni nu poate fi încă explicata. Legionarii din exilul postbelic şi unii din cei râmaşi în ţară îl acuză pe Antonescu de provocarea evenimentelor din ianuarie. Unii dintre ei nici nu recunosc termenul de „rebeliune” şi merg convinşi pe ideea unei lovituri de stat date de Antonescu împotriva lor. Sa încercăm o altă explicaţie.

Eşecul reformei economice rapide. Ion Antonescu judecat numai după apelurile şi chemările publicate în presă şi după activitatea intensă a propagandei pare un caraghioz. La o cercetare atentă a intervenţiilor sale din şedinţele de guvern vom observa că avem de-a face cu un conducător de stat bine pregătit pentru actul de conducere şi foarte bine informat asupra realităţilor ţării. Cu toate acestea, ar fi de reţinut şi faptul ca, de câte ori vrea să dea exemple comparative, el apelează la experienţa sa militară. Expresia „eu, când eram la Statul-Major” făceam şi dregeam, devine la un moment dat obsesivă. Cultura sa cazonă şi felul propriu de a fi au contribuit la atingerea rapidă a limitelor sale. Pe de altă parte, o ţară care a funcţionat după sistemul corupt de guvernare, ca stat bugetar şi birocratic, de la formarea sa şi până în 1940, o ţară care atinsese deja criza finală a sistemului său politic, nu avea cum să se transforme peste noapte într-un mecanism viu. În finalul şedinţei de

Guvern din 17 octombrie el va face o radiografie tulburătoare a situaţiei în care se aflau el şi statul român. Va identifica atunci două cauze: 1. Moştenirea dezastruoasă lăsată de vechiul regim şi 2. Criza agravată de regimul naţional-legionar. Dacă în privinţa moştenirii lăsate de vechiul regim greutăţile erau exclusiv de natura economică, ţara fiind abandonata de Carol II într-o gravă criză de sistem, greşelile făcute în prima lună de guvernare naţional-legionară erau şi multiple, şi grave. Ion Antonescu va recunoaşte atunci că schimbarea radicală în unele domenii economice, ca urmare a ordinelor sale pripite, a fost o greşeală cu consecinţe vizibile, că măsurile de românizare forţată „produc un vid pe care nu-l putem umple de pe o zi pe alta", că intervenţia sa pe piaţa preţurilor a dus la dispariţia produselor şi ameninţa cu foametea anumite categorii sociale, în sfârşit, un punct anume al analizei sale autocritice a fost reţinut în particular şi cu mare interes de către Horia Sima: boicotul şi sabotajul evreilor împotriva măsurilor economice. Aici, exemplu Germaniei naziste, care reacţionase la boicotul economic evreiesc prin asaltul general al statului împotriva evreilor, prin lagăre şi deportări, nu reprezenta o soluţie pentru Antonescu, dar îi surâdea lui Sima. În plus, criza economică nu ajuta cu nimic, ba, dimpotrivă, îngreuna folosirea avantajelor strategice în relaţiile cu Germania. De aceea, din acest moment Ion Antonescu hotărăşte încetinirea reformelor, folosirea realităţilor economiei româneşti, aşa corupte cum erau, pentru păstrarea păcii sociale şi potolirea zelului legionarilor. Tot din acest moment, Horia Sima va transmite în rândurile Legiunii că Ion Antonescu a trădat „revoluţia" legionară, că „s-a dat cu francmasonii" şi va lansa zvonul că are mama evreică şi că este mason. Drept soluţie pentru rezolvarea crizei, Ion Antonescu face un apel la bună-credinţă, muncă şi patriotism. Tragedia lui începea să se contureze. Deşi probabil a înţeles că în 1940 vechiul stat românesc burghez se prăbuşise definitiv, el a

încercat să-l facă să funcţioneze în regim de avarie şi, de aici, observaţia lui Dan Zamfirescu, conform căreia Ion Antonescu a salvat statul de la dezintegrare, devine mult mai consistentă. Insistenţele lui Ion Antonescu pe caracterul nou al regimului şi al statului ilustrau proiectul şi încercau să sintetizeze o viziune de viitor care să ţină loc unei realităţi catastrofale. A treia dimensiune a crizei era de natura externă. Germania va propune preluarea misiunii de apărare a României în schimbul orientării economiei româneşti către nevoile sale logistice. Chiar Ion Antonescu, precizând la începutul guvernării sale că nu-l cunoaşte pe Hitler, va reproduce totuşi „consemnul" acestuia: „Să-l ajutăm pe g-ralul Antonescu sa reuşească, căci altfel se prăbuşeşte situaţia politică din România"423.

Supravegherea Mişcării legionare a lui Horia Sima. Aplecat aproape complet asupra problemelor redresării economice, care să permită şi satisfacerea nevoilor germane – moneda sa de schimb pentru refacerea teritorială – conducătorul statului se va sprijini pe şeful SSI, Eugen Cristescu, şi pe Alexandru Rioşanu, subsecretar la Ministerul de Interne pentru Poliţie şi Siguranţă, pentru a controla informativ Legiunea. Mai toate informaţiile pe care le avem, ca şi mărturiile unor legionari şi nelegionari implicaţi în evenimentele sfârşitului de an 1940, arată ca Ion Antonescu a calculat o relaţie cu şi faţă de Mişcarea legionară a lui Horia Sima în perspectiva compromiterii acesteia în opinia publică şi în ochii germanilor. În timpul anchetei pentru procesul său din 1946, mareşalul a subliniat că presa nu ar fi suportat un regim foarte strict al cenzurii şi ca opinii contrare regimului – adică legionarilor – au putut fi citite în ziare. Este în discuţie dacă Ion Antonescu a tratat cu naivitate relaţia cu legionarii şi s-a trezit în ultimul moment să pună ordine, sau a avut un plan bine calculat de distrugere a credibilităţii lor. Chiar în momentul cel mai dramatic, în timpul asediului clădirii guvernului în timpul rebeliunii, Antonescu va spune

colaboratorilor săi: „Aveţi răbdare. Tactica mea era ca să fie discreditaţi, pentru că făceau orori, şi lumea să fie contra lor”. Ceea ce pare o tactică abilă a unui militar încercat este, în fapt, o dovadă a responsabilităţii vinovate pe care o are faţă de victimele civile şi militare ale rebeliunii. Mai trebuie spus că cercetarea organelor competente şi analizele Siguranţei arată că unele din violenţele puse pe seama legionarilor din această perioadă erau exagerate sau inventate şi că presa a continuat să fie un vehicul al acestor deformări ale realităţii, deşi se afla sub cenzură. Este un indiciu că Ion Antonescu juca pe cartea prăbuşirii Legiunii cu orice preţ şi că victimele asasinate, jefuite, stropite cu benzină şi incendiate au fost pierderi previzibile, dar şi consecinţe ale algebrei sale politice.

Alexandru Rioşanu a fost un personaj din umbra al acestor evenimente. Ion Antonescu îl prezintă ca om al său infiltrat în Mişcarea legionară, apoi aşezat într-o poziţie strategică în Ministerul de Interne şi în serviciul de informaţii al acestuia. Ulterior, el va îndeplini o serie de sarcini de natură financiara confidenţiale ale mareşalului, gestionând fonduri secrete sau obţinând fonduri din surse neoficiale, cu care îndeplinea anumite ordine ale lui Ion Antonescu. O bună parte a acestor fonduri era îndreptată către fundaţiile patronate de Măria Antonescu, de unde li se pierdea urma, subiect al anchetei deschise împotriva soţiei mareşalului şi a Venturiei Goga după război.

De Eugen Cristescu se leagă însă lupta subterana împotriva legionarilor. Aşa cum ştim, Eugen Cristescu fusese cooptat în grupul de consultanţa ad-hoc organizat de Nicolae Titulescu după asasinarea lui I. G. Duca. În urma succesului loviturii de stat din 5 septembrie, Ion Antonescu făcuse apel la colonelul Nicolaid pentru a prelua Serviciul Secret de Informaţii de la Mihail Moruzov, dar acesta păstra tăcerea asupra faptelor de violenţă ale Mişcării legionare. Curând, Conducătorul statului şi-a dat seama că este lipsit de informaţii tocmai de la sursa oficială cea mai importantă

şi că riscă să intre într-un blocaj informaţional, în faţa frontului de negaţie creat de Horia Sima şi de miniştrii săi din Guvern. Aceştia prezentau violenţele legionare drept acte de justiţie, dar exagerate de presă, şi accentuau ideea că la baza acţiunii este lupta împotriva sabotajului şi boicotului evreiesc. La începutul lunii noiembrie 1940, Eugen Cristescu, pe atunci şef al Direcţiei de personal a Ministerului de Interne, găseşte calea accesului la Ion Antonescu prin intermediul lui Alexandru Rioşanu, prezentându-i o imagine ameninţătoare a crizei produse de acţiunile legionare în ţară. Totodată, el arata că cele două grupări ale legiunii, simiştii şi codreniştii, se sprijină pe o relaţie directă şi subterană cu Gestapoul şi, respectiv, Abwehrul. „Criza informativă în care se zbătea conducerea statului şi pericolul pe care Rioşanu îl prevedea, determină pe acesta să îi ceară lui Antonescu schimbarea conducerii SSI, singurul organ de stat care putea să-i mai informeze”425. Numirea la 15 noiembrie 1940 a lui Eugen Cristescu, cunoscut antilegionar, în funcţia de şef al SSI este gestul care ne asigură că, înaintea primei sale întâlniri cu Adolf Hitler, Ion Antonescu a pornit o acţiune de control a activităţilor lui Horia Sima. Vizita la Berlin are legătură cu trecerea Mişcării legionare sub observaţie, înainte să plece, chiar în Gara Mogoşoaia, Conducătorul dă ordine precise lui Cristescu: „Sunt apoi invitat de Antonescu în vagonul său – Horia Sima râmânând pe peron – unde-mi dă instrucţiuni să urmăresc îndeaproape toate mişcările legionarilor, în lipsa sa, şi să informez pe Mihai Antonescu şi Rioşanu de măsurile ce trebuie să ia, în caz când vor încerca să dea vreo lovitură ca să ia conducerea statului în mâna lor”426.

Prima întâlnire Hitler-Antonescu. La Berlin, în timpul primei întrevederi, din 22 noiembrie, Ion Antonescu a reuşit să-i sugereze lui Hitler, printr-o aluzie, că Mişcarea legionară nu este pregătita pentru actul de conducere şi că „trebuie reorganizată, pentru că toţi conducătorii ei

fuseseră zvârliţi în închisori de foştii onducători”427. La aceasta provocare, Adolf Hitler, care oferise azil şi pregătire lui Horia Sima pe timpul regimului carlist, îi dă un răspuns surprinzător: „Pentru opera de reconstrucţie este important un partid puternic, care să-i fie absolut devotat lui Antonescu”428. Răspunsul încă nu echivala cu mandatul de a prelua conducerea Mişcării legionare, dar a reprezentat un semnal de alarmă pentru legionarii aflaţi în delegaţia română. De aceea, în ziua de 23 noiembrie, când Ion Antonescu a solicitat şi primit o audienţă de rămas-bun cu Hitler, membrii legionari ai delegaţiei au intrat în panică, întrevederea având loc între patru ochi. Situaţia era pe muchie de cuţit, nici Antonescu, nici legionarii nefiind lămuriţi asupra orientării lui Hitler în privinţa conflictului intern din România. După prima întâlnire, Ion Antonescu se interesase de opiniile demnitarilor nazişti din structurile afacerilor externe şi aflase de la Gheorghe Barbul că Schickendanz, subsecretar de stat în Departamentul de Externe al partidului nazist, îi atrăsese atenţia ca „istoria” convorbirii Hitler-Carol, urmată de asasinarea lui Codreanu, nu trebuie să se repete. Informaţia anula substanţa răspunsului încurajator al lui Hitler. Intrat într-o uşoară agitaţie, Ion Antonescu îi va telegrafia în ţară lui Mihai Antonescu, cerându-i să-i contacteze pe sovietici pentru a le preciza că aderarea României la Pactul Tripartit nu este îndreptată împotriva URSS, iar acolo, la Berlin, va solicita întrevederea de rămas-bun. Audienţa în doi a durat, în loc de o jumătate de oră, o oră şi jumătate, spre exasperarea membrilor delegaţiei române. Minuta întocmită de Paul Schmidt nu spune prea multe, este scurtă şi repetă, în rezumat, exact ce se discutase la prima întrevedere. Ea nu reflectă, nici pe departe, o oră şi jumătate de dialog şi este foarte suspectă îh privinţa conţinutului. Legionarii din delegaţie erau foarte interesaţi să afle dacă la întrevedere participă şi Ribbentrop – nu participa – apoi au fost surprinşi să vadă un Hitler şi un

Antonescu ieşind ca buni prieteni din cabinetul Fiihrerului. Hitler părea foarte satisfăcut de Antonescu şi, de faţă cu toţi, i-a spus două lucruri aparent protocolare, dar care s-au dovedit importante în viitor: că îl va ajuta în probleme de politică internă şi că îl poate vizita oricând, punându-i la dispoziţie avionul său personal.

Obişnuiţi cu strângerile de mână cordiale, cu zâmbetele şi îmbrăţişările călduroase ale unor lideri politici mondiali, urmate de un cuţit înfipt în spate, ne întrebăm ce valoare practică putea avea atitudinea prietenoasă a lui Hitler faţă de Antonescu. Fără îndoială că Fiihrerul cântărise bine situaţia internă din România, ştia şi ce-i trebuie din ţara noastră şi cine este cel mai potrivit să-i dea. Exista însă nişte amănunte ale regimului nazist cu care cititorul român nu este familiarizat şi care au contat în relaţia Hitler-Antonescu. Nu este cunoscut, de exemplu, că regimul nazist nu avea un Guvern propriu-zis, constituit din miniştri şi aşezat pe o structură executivă clasică, întreaga putere de decizie izvora de la Hitler, direct, prin intermediul unui cabinet personal compus din cinci secretariate. Şefii acestor secretariate, al căror nume nici măcar nu au fost reţinute de istorie, transformau ordinele şi deciziile lui Hitler în documente oficiale ale statului. Fiihrerul se consulta cu intimii săi, foşti camarazi de luptă politică, care primiseră de la el anumite misiuni de comandă în domenii diferite. Aşa se face că Goring răspundea de aviaţie, Gobbels – de propagandă, Speer – de construcţii etc., dar ei erau doar executanţi ai ordinelor Fiihrerului. Şefii celor cinci secretariate preluau minutele întrevederilor, îşi extrăgeau partea care privea domeniul lor de activitate şi întocmeau documentele pe care apoi Hitler le semna. Doar viteza şi precizia activităţii acestor secretariate făcea ca ordinele sa fie simultane cu punerea lor în aplicare de către liderii nazişti. Doar în domeniul politicii externe, regimul nazist a fost nevoit să instituie funcţia de ministru, care era însă dublat de şeful Departamentului de politică externa al

partidului nazist. Când trata probleme militare, Hitler se sfătuia cu generalii din OKW. Pentru analiştii celui de-al doilea război mondial, eficienţa sistemului de lucru al conducerii regimului nazist continuă să fie o enigmă, din cauza absenţei unei structuri executive şi a refuzului sau fricii de a admite că întreaga răspundere a deciziilor îi aparţinea lui Adolf Hitler. Concentrată la vârf în acest fel, puterea aducea o ordine care era a ordinii gândirii liderului suprem şi se degrada, ajungând la genocid şi dezastru, tocmai pentru că era condiţionată de procesele mentale ale unui singur om. O organizaţie fanatică şi sângeroasă, SS-ul, asigura controlul asupra modului în care erau executate ordinele Fiihrerului.

În ce-l priveşte pe Ion Antonescu, Hitler a fost fascinat de „naţionalismul patetic" al acestuia, în care regăsea ardoarea fanatică a anilor săi de debut politic. Asta i-a şi fost fatal lui Antonescu. Nu felul cum l-a apreciat dictatorul nazist contează la judecata Istoriei, ci realitatea că dictatorul român a fost călăuzit în actele sale de patetism naţionalist, şi nu de naţionalismul autentic, care este realist şi raţional. De aceea, comparaţiile frecvente între Hitler şi Antonescu au un sâmbure de adevăr, dar par, în continuare, stridente pentru că nu explica diferenţa fundamentală dintre sistemul de gândire comun al celor doi dictatori – naţionalismul patetic, întotdeauna extremist – şi ideologia Dreptei clasice, naţionalismul autentic, întotdeauna raţional. Tot din această uşurinţă analitică s-a putut ajunge la aberaţia confundării Dreptei cu antisemitismul.

În ce priveşte România, ţara noastră a căzut în mijlocul conflictelor pentru întâietate în faţa lui Hitler dintre Ministerul de Externe, condus de Ribbentrop (ostil), şi şeful Departamentului de politica externă al NSDAP, Rosenberg (favorabil), între structurile informative controlate de Himmler (prolegionare) şi Abwehr (pro Antonescu). În perspectiva războiului cu URSS, Ion Antonescu mai avea un aliat – conducerea Armatei germane. Momentul pe care

picase Antonescu, la prima sa întâlnire cu Hitler, era dominat de tentativa insistenta a Germaniei de a atrage URSS în Pactul Tripartit (ceea ce ar fi încheiat războiul prin victoria categorică a Germaniei în Europa Occidentală) şi de nevoia de a interveni în Balcani (Grecia) pentru a bloca intervenţia militară britanică. Pentru a trece trupele prin România, Hitler avea nevoie de stabilitate politică şi de suport logistic, pe care numai Ion Antonescu îl putea asigura. Horia Sima a mizat, aşadar, pe relaţia privilegiată, dar subterană şi lipsită de acordul explicit al lui Hitler, cu structurile politice şi informative naziste. Reproducând bătălia care se ducea pentru întâietate în faţa lui Hitler între structurile politice şi de stat din Reich, gândirea strategică a lui Horia Sima se axa pe conducerea unei lupte care să aducă Mişcarea legionară pe primul plan în ochii Germaniei. Un plan secund şi încă greu de luminat este împingerea Legiunii către comunism.

Evenimente decisive la sfârşitul anului 1940. Imediat după întoarcerea de la Berlin, au avut loc asasinatele de la Jilava. Conform unor mărturii secundare, odată cu revenirea lui Ion Antonescu s-a râspândit în Legiune şi zvonul că vizita la Hitler a fost un eşec. Sursa acestei informaţii eronate nu poate fi decât Ribbentrop, care a trecut pasajul întâlnirii între patru ochi dintre Antonescu şi Hitler în categoria evenimentelor fără importanţa, deoarece nu participase la el. Ştim din mărturiile vremii că Ribbentrop, dacă nu era chiar cretin, era, cu siguranţă, foarte orgolios. Cum naziştii trăiau convinşi că deciziile importante ale Reichului nu se puteau lua fără a fi informaţi, Ribbentrop, ca şi oamenii lui Himmler, nu au înţeles că atracţia dintre doi naţionalişti patetici valora mai mult decât poziţia lor în regim. Probabil că această impresie de eşec a vizitei lui Antonescu a contribuit la decizia de a declanşa asasinatele politice, acoperite de zvonul că generalul intenţionează să-i salveze pe indivizii acuzaţi de crime antilegionare în perioada regimului carlist. În lumina informaţiilor pe care le avem

până acum – sub rezerva unor date conţinute de arhivele sovietice – este posibil ca gruparea radicală a Legiunii, intrata în contacte serioase cu sovieticii, să fi trecut la acţiune din alt ordin decât al lui Horia Sima. Dar la fel de bine, asasinarea foştilor demnitari slujea şi interesele exterminatoare ale naziştilor şi interesele diversioniste ale sovieticilor. Asupra preliminariilor actului de răzbunare, care era, de fapt, o provocare la tema centrală a stabilităţii politice din România, avem o mărturie spectaculoasă, dar destul de neclară. Vom pomi de la ea, precizând că problema infiltrării comuniste în Mişcarea legionară a lui Horia Sima rămâne deschisă.

În însemnările sale, Gheorghe Barbul, unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai lui Ion Antonescu, ne dezvăluie o serie de informaţii şocante, cu care nici istoricii români nu au fost familiarizaţi. El afirmă că, la aproximativ trei săptămâni de la prima întâlnire cu Hitler, Ion Antonescu a cerut prin Fabricius o nouă întrevedere, având drept scop exclusiv lămurirea conflictului cu Legiunea. Această nouă întâlnire, secretă şi de care au ştiut foarte puţini, s-ar fi petrecut la Berchstesgarden, în reşedinţa privată din munţi a lui Hitler. Ea nu putea să aibă loc decât în intervalul 13-17 decembrie, când şedinţele de Guvern se suspendă inexplicabil, deşi până atunci avusese şi două pe zi. Înainte sa plece, Ion Antonescu şi-a chemat cei mai apropiaţi colaboratori, Mihai Antonescu şi Gheorghe Barbul, şi le-a pus la dispoziţie trei documente. Primul era un memoriu semnat de Dinu Brâtianu şi luliu Maniu, care trebuie să fie cel prin care liderii partidelor istorice se desolidarizau de aderarea României la Pactul Tripartit şi îi subliniau că inamicul României este URSS. În legătură cu acest document, Ion Antonescu a precizat intimilor săi: „N. Lupu vicepreşedinte al partidului lui Maniu, n.a., care mi-a adus în această dimineaţă documentul, n-a uitat să mă roage să-mi iau toate precauţiile pentru ca germanii şi legionarii sa nu afle despre el; «este destinat pentru mai târziu», îmi

explică el cu naivitate: «pentru istorie». «Pentru procesul meu, îi replicai eu» Ion Antonescu. «Te bucuri de toată încrederea noastră, îmi răspunde el» Nicolae Lupu". Dialogul are toate atributele veridicităţii, fiind o confirmare a strategiei cunoscute a lui luliu Maniu. Al doilea document era un raport al serviciului de informaţii al Marelui Stat-Major, care îl anunţa pe Conducător că aripa radicală a Legiunii a decis constituirea unei „echipe a morţii", de fapt o echipă de criminali care nu avea nimic în comun cu semnificaţia originară a acestei formule, cu misiunea să-l asasineze. Fusese un vot în unanimitate şi în acel moment căutau mijloacele şi momentul acţiunii.

Al treilea document este şi cel mai interesant. Era „o dare de seamă amănunţită a unei consfătuiri între legionarii de stânga şi Petru Groza, şeful simpatizanţilor comunişti din România. Dezbaterile se purtaseră mai ales asupra problemelor de politică externă, dar şi asupra problemelor de ordin intern, în urma unor îndelungi discuţii, Garda de Fier se angaja să se opună intrării de noi trupe germane în ţară şi acceptă să procedeze, într-un mod propice din punct de vedere economic, la colectivizarea mijloacelor de producţie. În schimb, Petru Groza se angaja în numele stângii să sprijine Garda de Fier împotriva generalului Antonescu şi să-i aducă sprijinul Moscovei"429. Informaţiile din această notă sunt halucinante. Avem temeiuri să credem că Petru Groza s-a întâlnit cu Nicolae Pâtraşcu, mâna dreaptă a lui Sima, iar biografia ulterioară, plină de întâmplâri ciudate, a lui Pâtraşcu, toate legate de relaţia cu Moscova, vine să confirme o anume predilecţie. Infuzia de muncitori de la Uzinele Malaxa şi de la S. T. B. În Corpul Muncitoresc Legionar, pornita de inginerul Clime, se accelerase după septembrie 1940. Ideologic, doctrinar, politic şi chiar metodologic, apropierea este de neînţeles. Nu mai punem la socoteală povestea aceea cu colectivizarea mijloacelor de producţie. Cu acest tablou în fundal, documentul prezentat de Ion Antonescu intimilor săi

pare o diversiune, construită din mici adevăruri şi umflată cu pericole exagerate. Ca să-l acceptăm drept reflex al unei realităţi, va trebui să tragem concluzia că Horia Sima lucra pentru Uniunea Sovietică. Nu avem deocamdată date să putem susţine aşa ceva, chiar dacă există o serie de atitudini ale fostului lider legionar care trezesc suspiciunea. Punctul central al documentului era însă angajamentul de a împiedica sporirea numărului de trupe germane în România. Acest subiect constituia principala preocupare a Uniunii Sovietice.

Jji bine, Ion Antonescu dorea sa-i prezinte lui Hitler aceste documente, drept probe ale pericolului pe care îl reprezenta Mişcarea legionara. Pe parcursul lunilor noiembrie, decembrie şi ianuarie, tema aranjamentului legionari-comunişti a dominat manevrele lui Antonescu, dar şi pe măsură ce activitatea Legaţiei sovietice la Bucureşti şi a agenturii comuniste a sporit. Trebuie să înţelegem din atitudinile lui Antonescu, legate de relaţia cu Germania, că marea preocupare şi teamă a lui era o nouă înţelegere între Hitler şi Stalin peste capul României. Hitler dorea cu putere o intrare a URSS în Pactul Tripartit şi amâna punerea în aplicare a Directivei pentru atacarea imperiului de la Răsărit. Pentru Ion Antonescu, la fel cum fusese şi pentru regele Carol II. Un conflict germano-sovietic era singura şansa pentru o modificare a situaţiei teritoriale a României ciopârţite şi, încă o dată, Dan Zamfirescu are dreptate: conducătorii României ştiau ca nimeni nu va pleda pentru ţara noastră la sfârşitul războiului, aşa cum se va pleda pentru Polonia. Ca să înţelegem încă o dată gravele erori ale politicii externe româneşti din perioada interbelică, vom arăta că la momentul păcii pe noi trebuia să ne apere Franţa. Cum s-a văzut, ea nu a contat. La prima întâlnire cu Hitler, Antonescu a forţat cât se putea pe tema atacării Uniunii Sovietice, dar s-a lovit de un zid. Hitler a fost prudent, iar înţelegerile privind dizlocarea trupelor germane în România s-au referit, cel puţin până în

decembrie, la intervenţia în Grecia. Din această situaţie se poate extrage explicaţia şi pentru sentimentul legionarilor că vizita lui Antonescu a fost un eşec, şi pentru insistenţa Conducătorului de a arăta pericolul sovietic, la graniţe şi în interiorul Legiunii, începutul întâlnirii secrete de la Berchtesgaden se profila pentru Gheorghe Barbul ca un eşec şi mai mare. „Generalul era în alertă, în timp ce Hitler nu părea deloc dispus să admită existenţa unor afaceri urgente. De la înălţimea la care se afla, părea să dispreţuiască toate grijile zilnice. Am observat aerul vădit descumpănit al lui Antonescu, în timp ce cancelarul făcea tot ce era posibil pentru a îndepărta întâlnirea de orice caracter oficial”430. Au urmat aproximativ 15 minute în care cei doi lideri au rămas singuri, apoi au revenit în salon alături de Barbul şi Manfred von Killinger. Aici a avut loc un schimb de replici între Hitler şi Antonescu în care cancelarul german a rostit clar mesajul îndepărtării fanaticilor, ca adepţi ai revoluţiei permanente. Totuşi, el a subliniat că „un stat fără o mişcare ideologică este un stat fără suflet”. Prin urmare, substanţa mesajului lui Adolf Hitler era îndepărtarea conducerii legionare şi aşezarea generalului Ion Antonescu în fruntea partidului naţionalist. Este posibil ca Gheorghe Barbul să fi încurcat temele de discuţie de la întrevederile din decembrie 1940 şi ianuarie 1941 sau numai datele şi locul, întâlnirea în cauză fiind numai cea din ianuarie. Nu excludem în întregime posibilitatea ca întâlnirea de la Berchtesgaden să fi existat, transformată de Hitler într-o simplă audienţă de vacanţă, fără abordarea unor subiecte politice. Ceea ce derutează cel mai mult este precizia cu care Barbul descrie locul întâlnirii şi detaliile atmosferei acestei enigmatice a doua întâlniri.

La câteva zile după această întrevedere, dr. Petru Groza îi cere o audienţă lui Ion Antonescu sub pretextul minor că nu i se eliberează paşaportul pentru o călătorie în Ungaria. Ion Antonescu şi Petru Groza se cunoşteau de mult şi aveau o

relaţie amicală, preţuindu-se unul pe celălalt şi consultându-se în mai multe rânduri pe timpul dictaturii regale. Discuţia privată a durat aproximativ o oră şi suntem siguri că nu s-a referit la paşaportul pentru Ungaria. Mai important este că, punându-i Gheorghe Barbul în faţă documentul întâlnirii Groza-Pătraşcu, Ion Antonescu îi va da ordin să-l ardă431. Aşa cum îl cunoaştem pe general, un astfel de ordin de distrugere a unui document atât de important pentru el şi pentru stat nu se poate explica decât prin cunoaşterea faptului că era un fals fabricat pentru a-l impresiona pe Hitler sau prin convingerea că el conţinea exagerări fără temei. Secretul schimbării de atitudine a Fuhrerului în favoarea lui Ion Antonescu a fost dezvăluit lui Barbul de Mihai Antonescu peste alte câteva zile. Hitler primise de la Horia Sima o scrisoare-denunţ la adresa lui Ion Antonescu în care şeful Legiunii încerca să-i dovedească anglofilia generalului cu ajutorul unui discurs ţinut de acesta la Legaţia română din Londra în 1925, în care afirmase că Marea Britanic va fi întotdeauna învingătoare. Fiihrerul s-ar fi convins astfel că Horia Sima este un idiot, „căci numai un om cu o inteligenţă redusă ar fi putut presupune că el, Hitler, ar acorda vreo importanţă unui discurs de circumstanţă”. La câte discursuri comuniste ţinuse liderul nazist în viaţa sa politică, atitudinea de Dreapta din ultimii ani ar fi fost cât se poate de suspectă în ochii colaboratorilor săi. Nu avem garanţia că relatarea acestor amănunte este identificata precis în legătură cu vizita secretă de la Berchtesgaden, şi nu este cumva o confuzie cu vizita din ianuarie, de la Obersalzberg, unde subiectul conflictului cu Horia Sima a apărut în aceeiaşi termeni ca şi la întâlnirea precedentă. Exista o contradicţie între relatarea lui Gheorghe Barbul şi înregistrarea făcută de Paul Schmidt la întrevederea Hitler-Antone se u din 14 ianuarie, document mult mai credibil. Or, încredinţaţi de Gheorghe Barbul că Hitler a tranşat conflictul încă din decembrie, iar Antonescu a dat ordin să fie arsă mărturia

alianţei legionari-comu-nişti, reluarea subiectului de către general cu ocazia vizitei din ianuarie nu mai pare justificată, în textul oficial al înregistrării, tema are acelaşi conţinut: Prima greşeală a legiunii – admiterea în rându-rile sale a unor elemente inferioare – a avut ca rezultat infiltrarea comuniştilor în organizaţia legionară. Aceasta constituie noua metodă bolşevică de penetraţie în alte ţâri. Nu se mai înfiinţează partide comuniste, iar comuniştii intră în număr mare în rândurile organizaţiilor politice existente în ţară”432. Fenomenul era real, valabil şi pentru partidele istorice, în care au pătruns sau din care au fost recuperaţi mai târziu mai toţi liderii comunişti români. Noi înclinăm să credem că, mai degrabă, liberalul Ion Gheorghe Măurer sau ţărăniştii Goeu Râdulescu şi Leontin Sâlâjan, de exemplu, au fost mai întâi membrii ai acestor partide, identificaţi apoi ca adepţi ai ideilor marxiste şi puşi să spioneze partidele din interior. Rezervele lui Stalin faţă de ei explică importul masiv de cadre din URSS după 23 august 1944.

Infiltraţia comunistă în Mişcarea legionară.

Analiza atentă a documentelor care descriu acţiunile premergătoare rebeliunii şi cele ale rebeliunii în curs dovedesc existenţa unei puternice influenţe sovietice în interiorul Mişcării legionare. Ciudat la prima vedere este că Horia Sima a favorizat şi sprijinit această facţiune ai cărei lideri aveau antecedente comuniste şi ale căror „trupe” erau formate din muncitori de la Griviţa, S. T. B., Malaxa, încă din decembrie 1940 avusese loc un contact între lideri legionari şi unii şefi comunişti din lagărul de la Caracal în vederea unei alianţe. Se pare că ateismul comuniştilor a reprezentat o piedică, dar şi faptul ca şefii comunişti abordaţi erau din „garda veche” a socialismului (Constantinescu-laşi, Mihail Gh. Bujor, Ilie Cristea). Gruparea muncitorească legionară era organizată în Corpul Muncitoresc Legionar, format în octombrie 1936, dar cu puţini membri. Abia la începutul anului 1940, Corpul

Muncitoresc Legionar se infuzează rapid cu peste 20 000 de muncitori, al căror fief principal era la S. T. B. Vechi celule de partid, active la Atelierele Griviţa în timpul grevelor din 1933 şi la Uzinele Malaxa (viitorul „23 August”), trec Ia propagandă prolegionarâ, subliniind caracterul revoluţionar al Mişcării, grupuri şi grupuscule de la alte întreprinderi adună adeziuni. În şedinţa Consiliului de Miniştri din 29 octombrie 1940, ministrul de interne legionar îi raporta Conducătorului statului:„…De multă vreme avem informaţia că se produce o penetraţie de comunişti în Mişcarea legionară. Am informat şi conducerea Mişcării. Pe aceşti comunişti îi urmărim îndeaproape.”433 Serviciile de informaţii atrăgeau atenţia că „în cuiburi se face teorie şi aplicaţii pentru lupta de stradă după cursul predat în şcoala de propaganda din Moscova.”434 Un raport al Grupei I din Corpul Detectivilor din 30 iulie 1941 ne expune unele detalii asupra acestui fenomen: „Elementul muncitoresc comunist aduce în Mişcarea legionară un însemnat aport, muncitorul fiind un om încercat şi curajos, în genere bine pregătit pentru lupta politica, stăpânind o dialectică cu efect asupra nehotărâţilor din masa muncitorească, chemată sub drapelul verde. Aşa se explică că elementul terorist al Mişcării şi-a recrutat şi îşi recrutează elementele din rândurile C. M. L. Argumentaţia că mai toate atentatele înscrise în istoria legionarismului au fost făcute de intelectuali, nu anulează valabilitatea acestei constatări, fiind un fapt bine stabilit că echipele speciale, de sacrificiu sau teroriste, bine organizate şi prevăzute cu argumentul necesar, s-au întâlnit uneori în cadrele acestei organi-zaţiuni C. M. L.; iar rebeliunea şi desfăşurarea evenimentelor au dovedit că legionarismul n-a reuşit să asimileze elementul comunist. Educaţia comunistă, tehnica şi tactica propagandei s-au dovedit superioare copiei imperfecte împrumutate de legionarism. Nu numai că n-au putut fi asimilaţi, dar comuniştii au reuşit să impună Mişcării legionare directivele sădite în sufletele lor de

Internaţionala a IlI-a, din ordinul căreia se bănuieşte că s-au infiltrat în Mişcarea legionară. Astfel, au fost identificaţi fruntaşi şi conducători de unităţi muncitoreşti legionare, care în trecut au suferit pedepse pentru activitate comunista,”435. Raportul asupra rebeliunii înaintat generalului Antonescu conţinea afirmaţii surprinzătoare pentru noi: „Cadrele rebele erau de mult pregătite, nu însă complet; punerea în aplicare a planurilor, prin ocuparea autorităţilor publice, încadrarea în «alcazaruri» şi lupta de stradă, s-a desfăşurat după principiile troţchiste”436. Afirmaţii de acest tip, publicate de Antonescu în cartea sa, sunt şi astăzi violent contestate de legionarii simişti. Ele ne apar foarte bine plasate în manevra generalului de a compromite Legiunea. Există însă o probă peste timp care nu poate fi contestată şi care vine să întărească versiunea antonesciană.

Ziarele legionare ale vremii abundau în provocări revoluţionare, al căror sens ni se pare astăzi, după decenii de comunism şi propagandă antidemocratică, cât se poate de familiar: „Dacă în zilele de apreciere a aurului s-a ajuns la dominaţia capitalismului, la dominaţia exploatatorului, în această lume nouă de apreciere a muncii se va ajunge la dominaţia cinstită a muncitorului. Pentru prima dată biruie producătorul muncii peste exploatatorul ei. Aceasta este prima mare biruinţă a dreptăţii. Pentru această biruinţă a mobilizat Căpitanul muncitorimea. Pentru desăvârşirea acestei biruinţe, fiinţa ne este stâpânită de acelaşi îndemn al Căpitanului: La luptă, muncitori!”4-’7 După cum se observă uşor, nu se poate înţelege ce căutau mesajele propagandei comuniste în ziarul Mişcării legionare. Raportul generalului Antonescu chiar menţiona acest aspect: „revista «Muncitorul legionar» are unele capitole întregi de cel mai curat comunism”438, într-adevâr, cititorul de astăzi care ar face efortul să parcurgă presa legionară şi, mai ales, Muncitorul legionar, poate avea o mare surpriză: va găsi acolo toate poncifele propagandei

comuniste, limba de lemn şi poezia de „angajament”. Iată câteva exemple, pentru a înţelege mai bine ce s-a întâmplat cu noi nu numai în regimul comunist, ci şi înainte, subliniind astfel şi legătura invizibilă dintre cele două forme de totalitarism:

LA LUPTĂ, MUNCITORI în trudă ne-am bătut şi-n umilinţa,
Tiranii pâinea ne-au luat… Destul ne-am încleştat în suferinţa, Cu Neamu-ntreg am sângerat!…

Din greu şi aspru vuiet de ciocane, încovoiaţi de foame şi nevoi, Din sgura de furnale şi cazane Flâmânzi ne ridicăm şi goi.

REFREN

La lupta, muncitori! Veniţi, Legiunea ne aduna.

La lupta, muncitori!

Veniţi în crâncena furtuna!

La luptă, muncitori!

Zidari de veacuri viitoare, Cu frunţile în soare

Ne-nâlţam biruitori!

Din fabrici, din uzine şi din mină, Din toiul beznelor adânci, Am izbucnit, năprasnic, spre lumină

Ca o năvala grea de stânci Călcăm cu paşi de flăcări spre Dreptate!

Pe drum de foc şi cer isbâvitor!

Un clopot sfânt în pieptul nostru bate, S-aprind pe umeri aurori…

Pentru dreptatea noastră legionară

Şi pentru’ntregul Neam sărac, Din fulger vom clădi o nouă ţară

Pe nicovale mari de veac!

Ca viforul vom trece prin prigoane, Marin şi Moţa ne veghează-n cer…

Din jertfe şi din trăsnet de ciocane

Ne-om făuri Destin de fier!

Aceasta revistă cu coperte verzi nu se prezintă doar ca o publicaţie aparte, scoasă de gruparea comunistă ca un act de iniţiativă izolat şi nereprezentativ, deoarece ea a primit

îhcâ de Ia început „girul” conducerii Mişcării legionare. Horia Sima, Vasile lasinschi, Ştefan Palaghiţâ şi alţii semnau articole şi editoriale. Deteriorarea mesajului iniţial al Căpitanului este vizibilă chiar din paginile primului număr, unde este publicată Circulara de înfiinţare a Corpului Muncitoresc Legionar din 25 octombrie 1936: „Se vor lua cele mai severe măsuri cu privire la recrutarea noilor elemente, în aşa fel încât să nu pătrundă decât acelea capabile de credinţă în Dumnezeu”. Vasile lasinschi, care era deja ministrul muncii, publica un articol substanţial intitulat „Lupta poporului român”, în care afirma: „Pentru că întreaga clasă conducătoare de la noi era exploatatoare sau câştigatâ de partea celor ce exploatau poporul, Mişcarea legionară, ridicându-se din mijlocul poporului şi pentru popor, a însemnat în primul rând lupta poporului român împotriva propriei sale clase conducătoare.”440 Aşadar, era vorba şi de lupta de clasă! Istoricul Keith Hitchins constata că: „Garda a făcut, de asemenea, mult caz de intenţiile sale de a stabili o nouă ordine socială în care burghezia ar fi eliminată şi exploatarea capitalistă ar dispărea în consecinţa”441. Dar articolul cel mai interesant, cu certe aspecte programatice, făcea o analiză comparativă între comunism şi legionarism, ajungând la concluzia că bolşevismul a căzut pe mâna evreilor şi din aceasta cauză a fost deturnat de la misiunea sa sfântâ: „Muncitorimea din toate ţările a trăit până acum în necontenite framâhtări, a îndurat mai mult decât oricine, pe spatele ei s-au zidit palate pentru alţii şi s-au sprijinit toate huzururile lumii şi n-a putut, cu tot sângele vărsat, sa câştige dreptatea pe care o merită, pentru că de o sută de ani a luptat pe un drum greşit. Pentru că din vina conducătorilor ce i-a avut, muncitorimea nu s-a putut ridica din mocirla sufletească a burgheziei capitaliste, care a exploatat-o până azi.… Astfel, burghezia exploatatoare vorbea în numele democraţiei, adică în numele poporului, exploatând, pe de alta parte, fără cruţare muncitorimea şi poporul.… Marx a înţeles

foarte bine spiritul hrăpăreţ şi exploatator al democraţilor de pe vremea sa pentru acesta era tocmai spiritul jidovesc care cuprinsese toată lumea. Marx a înţeles ce vrea să spue libertatea democratică, pentru că formula «libertate, egalitate, fraternitate» este de origină francmasonică şi jidovească, dar ca evreu nici el nu s-a putut ridica la o concepţie mai înaltă, creatoare de dragoste, nu a putut eşi din mocirla materialismului jidovesc." Şi, mai departe, acest articol intitulat „Capitalistul şi Comunistul" şi semnat George Macrin ajunge la o concluzie stupefiantă: „Comunistul e mai sincer; el luptă împotriva Bisericii pe faţă!"

Conducătorul Corpului Muncitoresc Legionar era un individ extrem de controversat, Dimitrie Groz (e) a. Notele informative ale SSI îl prezintă pe acest Dimitrie Groza ca eliberat în septembrie 1939 din închisoarea de la Chişinău, unde executa o pedeapsă pentru activitate comunistă, şi care a stat o lună de zile în Munţii Făgăraş, unde este posibi să fi primit misiuni precise. Dimitrie Groza a contestat cu vehemenţă după 1989 apartenenţa sa comunistă, fără să dea însă detaliile cele mai importante. El s-a prevalat de confuzia care a persistat mult timp, atât la SSI, cât şi la Legaţia germană, că este una şi aceeaşi persoană cu dr. Petru Groza, ale cărui contacte cu Mişcarea legionară din aceeaşi perioadă au condus probabil la derutarea surselor. Este însă interesant că şi astăzi continuă acuzaţiile foştilor şi actualilor legionari codrenişti la adresa lui Horia Sima, pe care îl consideră pactizant cu comunismul. Legionarul preot Ştefan Palaghiţâ îi făcea un portret de cameleon: „A lucrat cu germanii precum a lucrat şi cu comuniştii, iar atunci când n-a putut parveni la putere – singurul mobil al acţiunilor lui – a luptat şi contra germanilor, aşa precum afirmă azi că ar fi şi contra comuniştilor."

Este greu de afirmat că Horiă Sima ar fi fost un comunist sub deghizament. El se prezintă în istorie drept un individ venal care a încercat să se folosească de orice forţe

disponibile pentru a ajunge la puterea absolută. Liderii fascişti din ţările europene neocupate oficial de Germania au avut aceleaşi atitudini, asociindu-se cu toţi cei înclinaţi spre rezolvări violente. De altfel, numirea lui Dimitrie Groza la conducerea Corpului Muncitoresc Legionar şi participarea legionarilor comunişti la rebeliune era ilustrarea practică a alianţei sovieto-germane, o transpunere în teren a Pactului Molotov-Ribbentrop, România fiind încă o dată experimentul coincidenţei sau confruntării de interese între două mari puteri. Aparent aliate, Germania şi URSS continuau să-şi ducă lupta în România: una, pentru ocupaţie stabilă şi control asupra resurselor (mai ales petroliere), cealaltă, pentru împiedicarea acestei strategii şi pentru trecerea statului român în sfera de influenţă sovietică. Distrugerea statalităţii române era un plan mai vechi. Ambele surse documentare citate în acest studiu – ca opinii venind de la inamici, în scopul definirii datelor asupra cărora concorda – arătau că Uniunea Sovietică se pregătea de un atac împotriva României şi era prevenită asupra dezordinilor ce urmau să apară la Bucureşti şi în ţară. Mai multe rapoarte ale S şi din perioada guvernării Antonescu vor aduce explicaţii plauzibile asupra strategiei sovietice de infiltrare în mişcările anarhice din Europa: „Statul sovietic, încă de la constituirea sa, a urmărit consecvent ca, exploatând şi încurajând mişcările politice sau sociale cu tendinţe radicale, chiar acelea bazate pe o doctrina naţionalistă, ca, de pildă, mişcarea chineză Kuomintang, bulgara, D. R. O. etc., să accentueze manifestările acestora, în scopul de a provoca în ţările respective frământări cât mai adânci, care să ducă la răsturnarea ordinii stabilite, la revoluţii şi la crearea condiţiunilor favorabile pentru extinderea regimului comunist. Partidul comunist are în directivele sale permanente de propagandă, ca o axiomă, îndemnul de a profita de orice mişcare cu caracter social spre a produce confuzie în credinţa maselor şi de a-şi introduce în cadrele

acestor grupări personal de încredere al partidului comunist, care să militeze foarte activ şi care să creeze fracţiuni extreme”444, într-un studiu apărut la Paris în 1934, era prezentat rolul principal al activităţilor G. P. U. În lume: Misiunea generală a G. P. U. este spionajul şi pregătirea revoluţiei mondiale. Dar punerea în aplicare diferă în fiecare ţară în funcţie de condiţiile locale, în Statele Unite, de exemplu, efortul revoluţionar se duce asupra celor 12 milioane de negri, în vreme ce în China se limitează, pentru scopurile revoluţionare, la coruperea câtorva generali, în America de Sud, G. P. U. exploatează mişcarea amerindiană, dar în Europa şomajul este unealta cea mai indicată. Nici o ţară nu este uitată: Peninsula Balcanică, ea însăşi, a înghiţit într-un an nu mai puţin de 5 milioane de dolari. Această activitate nu a întârziat să-şi arate roadele: încăierările pe drumul public, grevele, un asasinat politic ocazional contribuie la ceea ce se numeşte în Rusia producerea stării de spirit revoluţionare. Aceste manifestări sunt întotdeauna urmate de rapoarte circumstanţiale trimise de G. P. U. la Moscova, care anunţă invariabil revoluţia ca iminentă”445. Ar fi o naivitate să credem că Uniunea Sovietică stătea în timpul ăsta cu mâinile în sân şi se uita cum intră trupele germane în România. De asemenea, ar fi o naivitate să credem că, pentru a sabota penetraţia germană în ţara noastră, ar fi fost suficient să apeleze la membrii Partidului Comunist din România, cei câţiva ambuscaţi politic adunaţi prin închisori sau lagăre sau la cei lăsaţi în libertate pentru că deveniseră informatorii Siguranţei. Avantajul experienţei comuniste pe care am trâit-o ca sistem ne arată că toate simptomele infiltraţiei comuniste în Mişcarea legionară erau premeditate şi sunt cât de poate de plauzibile. Că nu a fost vorba doar de o folosire de către sovietici a izbucnirii rebeliunii legionare pentru a-şi pune în aplicare propriile planuri şi că avem de-a face cu o infiltrare în corpul ideologic şi doctrinar al Legiunii, ne-o dovedeşte mărturia

unui legionar care descrie pregătirea ce se făcea de către comandanţii legionari în şedinţele de cuib. În august 1941, Ion Buducea avea să reproducă misiunile pe care le primea de la superiorii săi după instalarea regimului naţional-legionar: „Nimic nu aparţine nimănui, totul este al comunităţii.

Recomandarea unirii la orice fel de fapt, bun sau rău, moral sau imoral, încredere oarbă în şefi, deşi cei mai mulţi sunt certaţi cu morala, disciplina, onoarea.

Dispreţul pentru elita societăţii, a neamului nostru, dispreţul pentru cultură. Neamul n-a avut niciodată o elită, aceasta ar fi prima.

Ura împotriva averii, oricum ar fi câştigată, chiar în mod cinstit sau chiar modestă.

Ura împotriva intelectualităţii, funcţionârimii, ofiţerilor etc.

Ura împotriva progresului omului. Toată lumea este egală şi trebuie să rămâna egală, nu trebuie să existe selecţie, numai elecţie.

Ura, principiu de viaţă colectivă. Intriga ridicată la valoarea de ţinută morală. Singura ierarhie este aceea care corespunde unui dispozitiv mai dinainte aranjat şi care trebuie să satisfacă unele interese particulare. Ea trebuie învăluită în secret, mai ales de mister.

Dispreţul pentru orice alt dispozitiv de ordine chiar şi cel german. Dispreţul contra Armatei de aceea sunt aşa de mulţi dezertori.”446.

Dacă această mărturie ar fi fost înregistrata după război sau după instalarea sistemului comunist în România, am fi putut spune că este partizana, patetică şi dubioasă. Dar este un document scris în Germania, în 1941, la câteva luni de la rebeliune. El însumează principalele elemente doctrinare definitorii ale comunismului. Când a făcut analiza rebeliunii legionare, Lucreţiu Pâtrăşcanu a dorit să accentueze teza că prezenţa muncitorească în Mişcarea lui Horia Sima a fost cu totul accidentală şi că a fost vorba de

lumpenpro-letariatul român, nu de clasa muncitoare. El a pus la dispoziţie o statistică a legionarilor condamnaţi de Tribunalul militar după rebeliune – statistică preluată şi analizată excelent de istoricul german Armin Heinen – din care se observa însă ca peste 80 erau muncitori, ţărani, şoferi şi diverşi meseriaşi. Fără îndoială că la rebeliune nu a participat întreaga clasă muncitoare, pentru că probabil ar fi avut altă finalitate, dar acest fapt statistic nu ţine de calitate, ci de cantitate – atât fuseseră legionarii şi comuniştii capabili să mobilizeze – la care trebuie să adăugăm importanţa procentului zdrobitor de proletari în grupul răsculat. Lucreţiu Pâtrâşcanu face în cartea sa, Sub trei dictaturi, o operă de diversiune, un fals, care a putut fi acceptat numai pentru că venea de la un intelectual de Stingă, al cărui stil literar părea cuceritor, în cuvintele scrise de el la 1941 se regăsesc „direcţia de acţiune" a propagandei comuniste de mai târziu şi temele falsurilor despre Mişcarea legionară cu care vor fi acoperite informaţiile despre colaborarea dintre cele două organizaţii extremiste. Chiar premiza era falsă: „Cea mai mare parte din cadrele Gărzii, din jurul lui Horia Sima şi în frunte cu acesta din urmă, erau aceiaşi oameni care formau conducerea mişcării pe vremea lui Codreanu"447. Numai sub regimul de teroare comunistă putea fi acceptată o asemenea enormitate, altfel orice om liber îi putea răspunde că întreaga conducere legionară codrenistâ fusese asasinată odată cu Codreanu, în lagărul de la Miercurea Ciuc, în închisorile lui Carol II sau în preajma Bucureştilor, cum se întâm-plase cu Sterie Ciumetti sau Nicoleta Nicolescu, arsă la crematoriul „Cenuşa", încă vie. Cât despre Horia Sima, ca lider în jurul lui Corneliu Z. Codreanu, afirmaţia nici nu mai merită comentată. Armin Heinen constată însă realitatea cea mai profundă a deosebirii fundamentale dintre Mişcarea legionară a lui Codreanu şi cea condusă de Sima, şi anume că baza politică a organizaţiei părăsise mediul rural, ţărănimea română, şi

se instalase la o minoritate urbană şi semiurbanâ muncitorească, în parte comunizatâ, în parte anarhică448. Ceea ce se uită, de regulă, atunci când se contestă apropierea legionar-comunistâ din preajma rebeliunii – iar Lucreţiu Pâtrâşcanu nu putea recunoaşte —, este că aceeaşi minoritate muncitorească urbană şi semiurbană a constituit şi prima bază de mase a comunismului instalat în România odată cu ocupaţia sovietică din 1944. Muncitorimea măruntă şi slab profesionalizată a mahalalelor bucureştene, ţăranii urbanizaţi de o generaţie şi lumea interlopă minoritară etnic au reprezentat cel dintâi nucleu al bazei populare a comunismului stalinist, ceea ce face ca, împotriva părerii cvasiunanime a criticii literare româneşti, prezenţa capitolelor „comuniste” din capodopera Groapa a lui Eugen Barbu să nu fie întâmplătoare şi nicidecum un corp străin impus de cenzura comunistă. Contactul timpuriu al acestui strat social cu ideile legionare va permite şi aderenţa sa rapidă la pseudonaţionalismul dejist şi ceauşist.

Revenind la tema analizei noastre – conflictul pentru Putere între Ion Antonescu şi Horia Sima, între autoritatea statului şi Mişcarea legionară, conflict românesc dublat, în subteran, de conflictul între diferitele organizaţii naziste reprezentate în România anului 1940 – vom observă că, dincolo de poziţiile personale tranşant opuse, exista şi o diferenţă esenţială de doctrină. Aşa cum arătam, Ion Antonescu a văzut lucid, la un moment dat, eşecul reformei economice rapide şi a înţeles că tocmai redresarea economică este principalul său atu în relaţia cu Adolf Hitler. În plan politic, Ion Antonescu era adeptul statului poliţienesc – aşa cum îl şi depistase Hitler şi i-o spusese la Berchtesgaden449 – în timp ce Horia Sima împingea Mişcarea legionară spre acţiuni anarhice, iar în fundal enunţa principiile unui regim socialist de amestecătură fascisto-comunistă. „Gândirea politică a lui Antonescu rezulta dintr-o concepţie conservator-autoritarâ despre

stat. Siguranţa, ordinea de drept, un anume pluralism urmau să constituie baza pentru o activitate economică constructivă, în raport cu aceasta, Legiunea căuta să extindă sfera statală în toate domeniile vieţii sociale. Nu putea accepta forţe care concurau alături de ea. Partidele vechi trebuie dizolvate, cerea ea, presa trebuie dirijată în mod unitar, dar, în special, economia nu trebuie să fie privată de influenta politică". Dacă în Mişcarea legionară a lui Codreanu se puteau identifica influenţe de Stingă provenite din tentativa de a adapta socialismul italian în România, dar râmâhea, pe fond, un curent politic de Dreapta, Mişcarea legionară de sub conducerea lui Horia Sima, fie că o făcea conştient sau nu, împingea România spre comunism.

Desfăşurarea tentativei de lovitură de stat.

Ceea ce numim în mod curent rebeliune a fost o tentativă de lovitură de stat. Ion Antonescu a folosit ambii termeni, insistând pe caracterul ei anarhic, pentru a pune evenimentul în contrast cu principiul de ordine pe care îl reprezenta el. Toate datele duc însă spre concluzia că nu anarhia a fost dominanta acţiunii, ci caracterul ei organizat. Fenomene anarhice s-au înregistrat cu totul marginal în actele de jaf din cartierele mărginaşe, dar pe fondul unor atacuri premeditate împotriva prăvăliilor evreieşti. Ţinând cont de faptul că Mişcarea legionară era recunoscută drept unică forţă politică în stat, participa la guvernare şi ocupa o serie de instituţii ale statului, acţiunea sa împotriva lui Ion Antonescu avea caracteristicile clasice ale loviturii de stat. Dar pentru că nu a reuşit, a rămas doar la stadiul de tentativă. Publicaţii ale unor legionari simişti subliniază şi astăzi că în ianuarie 1941 ar fi avut loc o lovitură de stat dată de Antonescu împotriva Legiunii, dar teoria aceasta nu se poate susţine cu probe, în primul rând, Antonescu nu voia să distrugă Legiunea, ci să o pună sub controlul său, să devină şeful ei. Este adevărat că generalul a schimbat prefecţii şi l-a destituit pe ministrul de Interne, dar nu a

format un alt guvern, gonindu-i sau arestându-i pe ceilalţi miniştrii legionari, decât după consumarea evenimentelor, în sfârşit, în acel moment, reprezentanţii Legiunii dublau funcţiile din administraţia centrală şi locală a statului, iar procesul de instalare efectivă a regimului naţional-legionar nu atinsese faza maturităţii, fiind încă un proces în derulare, încetinit şi obstrucţionat de contradicţia dintre sarcina politică pe care o primise Legiunea şi rolul de guvernare pe care îl avea Ion Antonescu. Aceasta a fost şi esenţa politică a tentativei de lovitură de stat: preluarea puterii economice şi administrative de la şeful Guvernului. Aşadar, termenul de rebeliune este circumstanţial şi reflectă doar viziunea lui Ion Antonescu asupra tentativei de lovitură de stat, în care el identifica inamicul în persoana lui Horia Sima şi a câtorva lideri „comunizaţi”, iar în ce priveşte participarea considera că aceasta a avut un caracter limitat, s-a compus dintr-un grup de rebeli şi nu a atins corpul social.

Este locul aici să urmărim opinia generalului Ion Antonescu faţa de conflictul său cu legionarii, în răspunsurile sale la interogatoriile din 1946, fostul Conducător al statului arăta întregul proces de dublare de către legionari a instituţiilor statului, precum şi tendinţa funcţionarilor de rang înalt, a unor ofiţeri şi oameni politici de a-l considera pe Horia Sima drept victorios în conflictul cu Antonescu: „Eram şeful statului şi, cu toate acestea, la Horia Sima era bâlci, şi la mine nu venea nimeni. Toată lumea credea că el va învinge. După rebeliune s-au găsit, la el în birou, tot felul de scrisori adresate lui, de militari şi oameni politici, cu tot felul de cereri”451. Identificăm aici obiceiul nenorocit al partizanatului pentru satisfacerea unor interese personale, carierismul şi fariseismul dintotdeauna, de la Cuza la Carol II. Eugen Barbu îi numea pe aceşti indivizi şarle (de la prenumele Charles, un fel de Mitică francez). Primul conflict major a fost cel legat de foştii demnitari şi militari vinovaţi de crime sub regimul

carlist, pe care Horia Sima dorea să-i omoare: „Vroiau să-i judece justiţia legionară. Pe lingă armata legionară, pe lângâ poliţia legionară, venea acum şi justiţia legionară. Bineînţeles, n-am admis – va explica Ion Antonescu. După multă luptă, am reuşit să aduc pe aceşti oameni la Jilava, crezând că sunt păziţi bine. Sima i-a spus lui Mihai Antonescu: «Degeaba încearcă g-ralul Antonescu să-i scape, nu se poate. Căpitanul trebuie să fie răzbunat». Mi-a spus şi mie".

Am avea astfel încă o proba ca asasinatele de la Jilava, Snagov şi Strejnic au fost premeditate, iar Horia Sima a ştiut de ele. Ion Antonescu, un om foarte hotârât de felul său, a ezitat mult timp înainte să tranşeze disputa sa cu Horia Sima. Argumentul său principal era acela că o victorie a legionarilor ar fi dus inevitabil la declararea tării drept protectorat german, conducerea statului fiind preluata de Berlin, cu consecinţe previzibile. Nu numai Antonescu, dar şi tara se afla atunci într-o dilemă, iar momentul acesta este extrem de important pentru înţelegerea destinului României în următoarele decenii.

În iarna 1940-1941 România s-a aflat la o răscruce. Ori conducea Ion Antonescu ţara, câutând sa protejeze cât mai mult populaţia, sa redreseze economia şi sa obţină o revenire a teritoriilor pierdute la Patria-Mama (cu consecinţele pe care le cunoaştem), ori România se transforma în protectorat german, cu preţul exterminării populaţiei evreieşti şi a liderilor politici proaliaţi, dar cu avantajul ca era considerata ţara ocupată, la sfârşitul războiului, iar atitudinea ei antialiată considerată ca impusă de ocupant.

La sfârşitul războiului, România n-ar mai fi avut statutul de agresor, ci de victima a unei ocupaţii militare care i-a impus comportamentul. Alegând varianta Antonescu, am ales compromisul care a dus la refuzarea statutului de cobeligeranţă şi la identificarea României drept inamic al Puterilor Aliate din al doilea război mondial, statut pe care

îl avem şi astăzi. Luliu Maniu, în primul rând, a fost cel care a mizat teoretic pe varianta a doua şi avem obligaţia să credem că era conştient că salvarea statutului României implica dispariţia sa fizică, atitudine pe care, tot teoretic, şi-o asuma cu demnitate.

La 3 decembrie 1940 izbucneşte un nou scandal, care însă a rămas izolat în sălile Consiliului de Miniştri. Sunt descoperite transporturi ilegale de arme pentru Legiune şi dovada că ele sunt furnizate de Germania – de fapt, de către partidul nazist. „Am stabilit că fuseseră cumpărate din Elveţia – avea să declare Ion Antonescu – şi transportate prin Bavaria, Saxonia, Praga, la noi. S-au găsit, odată, arme în cisternele goale de petrol, care se întorceau din Germania”453. Armele erau repartizate prin ministrul de Interne, Petrovicescu, intrat în conflict cu Ion Antonescu încă din timpul dezordinilor provocate de echipele Poliţiei legionare. De altfel, la 9 decembrie 1940, Conducătorul desfiinţează Poliţia legionară prin decret, ca urmare a numeroaselor proteste şi denunţuri primite de la personalităţi române şi de la liderii comunităţilor evreieşti, jefuite de echipele legionare, încercând să-şi argumenteze decizia, Antonescu le-a cerut să formuleze în scris cererile de despăgubiri şi să prezinte oficial dimensiunea prejudiciului, dar şi românii, şi evreii, prea speriaţi şi laşi, au refuzat, astfel că Antonescu a rămas singurul expus la represalii. La 13 decembrie 1940, ca urmare a intervenţiilor insistente ale lui Horia Sima, prin intermediul ministrului de externe Mihail Sturdza, Wilhelm Fabricius, şeful Legaţiei germane la Bucureşti este revocat din funcţie, pe motiv că ar fi adeptul lui Antonescu şi că ar denigra Legiunea. Adevărul este, aşa cum se desprinde din documentele arhivelor germane, că şi Fabricius şi Neubacher, ataşatul economic, transmiteau în permanenţă la Berlin semnalul de alarmă că „diletantismul” legionarilor compromite şansele României de a mai reprezenta o baza economică şi logistică pentru Germania. Ei se pronunţau,

oarecum surprinzător, împotriva politicii de românizare transformate în jaf. Atitudinea lor nu poate fi înţeleasă dacă nu subliniem că peste tot unde Germania a ocupat sau influenţat o ţară, a existat o colaborare secretă cu evreii bogaţi, pe care i-a protejat împotriva deportării sau asasinării, pornind de la principiul că sunt capitalişti, nu comunişti, în timp ce restul populaţiei, milioanele de evrei săraci sau cu ceva avere erau considerate baza comunismului în Europa. Pentru România lucrurile sunt mai clare, existând dovezi ale unei colaborări între grupuri avute evreieşti şi Legaţia germana, inclusiv de natură informativă, până în ultima clipă a prezenţei germane la Bucureşti. La 17 decembrie – probabil, după întoarcerea de la Berchtesgaden – Ion Antonescu are un nou schimb dur de opinii cu Horia Sima şi începe primele negocieri cu adversarii acestuia din Legiune. Având informaţii ca se urmăreşte eliminarea tuturor oamenilor politici în noaptea de Anul jsfou printr-un Sfintul Bartolomeu legionar, el îi cere subsecretarului de stat Rioşanu sa trimită Ordinul telegrafic nr. 6 087 din 29 decembrie 1940, în care se preciza: „Ministerul, având informaţii că în ajunul Anului Nou şi în noaptea Anului Nou s-a hotărât executarea oamenilor politici ai vechiului regim din judeţul dumneavoastră, vă invită ca de urgenţă, împreună cu Comandamentul garnizoanei şi Comandamentul Legiunii de Jandarmi, să luaţi cele mai severe măsuri pentru garantarea vieţii tuturor acestor oameni politici ce sunt în acel judeţ.”454 Conflictul intrase în faza sa acută, fapt demonstrat şi de hotărârea lui Horia Sima, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, de a trimite imediat o telegramă care anula ordinul lui Rioşanu: „Pe baza unei informaţii false s-a transmis un ordin din partea Ministerului de Interne prefecţilor de judeţ, ca să vegheze la viaţa foştilor oameni politici ai vechiului regim, care ar fi ameninţată. Ordinul, în forma aceasta, trebuie considerat nul şi neavenit”455. Fie cu puţin înainte de data de 29 decembrie

1940, fie în ziua de 30 decembrie, Ion Antonescu a fost anunţat de Hitler că a hotărât să atace URSS 456. Convins că nu va putea atrage Uniunea Sovietică în Pactul Tripartit, în vederea unei împărţiri a lumii împreună cu aceasta, Hitler va înţelege că nu mai are timp de pierdut şi că proiectul său din 31 iulie 1940 trebuie pus cât mai repede în aplicare. Ion Antonescu devenea nu atât foarte important pentru acţiunile militare, cât mult mai important decât Horia Sima pentru efortul de război. La 18 decembrie 1940, Adolf Hitler semna Directiva Barbarosa.

În noaptea de 6 spre 7 ianuarie Ion Antonescu primeşte un mesaj alarmat din partea lui Voicu Niţescu, în care fostul ministru îi relata felul în care fusese jefuit de legionarii din Braşov şi îi fusese terorizata familia. Ajuns la limita răbdării şi convins, spre deosebire de cazul evreilor, că este vorba de un fapt cert de agresiune, Ion Antonescu îi va cere ministrului de Interne Petrovicescu demisia. Acesta refuză să şi-o dea şi îl informează pe Horia Sima, care vine la Consiliul de Miniştri. Aici va avea loc un schimb violent de cuvinte între Antonescu şi Sima, Conducătorul statului ameninţând cu organizarea unui plebiscit care să aleagă între el şi legionari. Descumpănit, Horia Sima va încerca să obţină totuşi supravieţuirea lui Petrovicescu în cabinet, dar Ion Antonescu, enervat şi mai mult de prezenţa lui, îl dă pur şi simplu pe uşă afară. Conform mărturiei liderilor implicaţi în evenimentele din ianuarie 1941, în ziua de 7 ianuarie 1940 Ion Antonescu şi Horia Sima s-au văzut pentru ultima oară. Şeful Mişcării legionare va părăsi definitiv clădirea Guvernului şi va da ordinul de punere în stare de alarmă a detaşamentelor legionare pregătite din timp. Singurele grupuri înarmate ale Legiunii erau cele ale fostei Poliţii legionare şi ale Corpului Muncitoresc Legionar. Secvenţele filmelor de propagandă comunistă de mai târziu, în care se prezentau muncitori cu arme ascunse acasă sau depozite secrete de arme şi muniţii pregătite pentru insurecţia din 23 august, erau inspirate din fapte reale ale rebeliunii

legionare din 1941 şi nu aveau nici o legătura cu presupusa participare a clasei muncitoare la lovitura de stat din 1944. La 11 ianuarie, Antonescu află pe cale informativă că „toate formaţiunile legionare erau alarmate”4-’7, într-o şedinţă a conducerii legionare cu şefii de cuiburi şi detaşamente, Nicolae Pâtraşcu, figura cea mai suspectă de colaborare cu Uniunea Sovietică din panoplia liderilor legionari simişti, anunţă că momentul ruperii definitive a relaţiei de Putere cu Ion Antonescu este foarte aproape şi informează că au Ia dispoziţie peste 20 000 de arme, precum şi sprijinul unui număr însemnat de ofiţeri tineri din Armată. Şedinţa a avut loc pe 16 ianuarie. Două zile mai târziu, generalul Antonescu dă un decret prin care desfiinţează aşa-numitele „comisii de românizare”, autoare ale abuzurilor şi jafului prin care procesul de naţionalizare a economiei româneşti era deja compromis. Termenul de naţionalizare va fi folosit apoi impropriu de comunişti în 1945, pentru un act de etatizare, schimbând complet sensul pe care îl avusese în doctrina economică a lui Mihail Manoilescu. Actul lui Ion Antonescu nu era îndreptat doar împotriva a ceea ce părea a fi noua bază economică a Legiunii, ci avea, în primul rând, menirea de a controla procesele economice, astfel încât statul să iasă din criză şi să poată îndeplini cerinţele de război ale Germaniei.

În acea săptămână dinaintea rebeliunii se află secretul resortului care a declanşat acţiunea antistatală a Mişcării legionare. Ce anume l-a făcut pe Horia Sima să declanşeze o revoltă de stradă împotriva generalului Antonescu în momentul în care Hitler hotârâse atacarea URSS, iar, pentru România, întreaga atenţie şi colaborare a Germaniei se îndreptase vizibil către generalul din fruntea statului? Aceasta este o întrebare fundamentală la care nu avem un răspuns covingător, deoarece Horia Sima a explicat apoi, în repetate râhduri, că a pierdut controlul acţiunilor desfăşurate în stradă, iar comportamentul brutal al germanilor împotriva legionarilor rerfugiaţi apoi în

Germania nu are nici astăzi o explicaţie. Ce i-a determinat pe Sima sau pe Dimitrie Groza să pornească o tentativă de lovitura de stat în momentul în care Ion Antonescu primise toată încrederea germanilor? Întrebarea este importantă pentru că, dacă voiau să-l îndepărteze pe Ion Antonescu, legionarii aveau la dispoziţie lovitura de palat, arestarea sau suprimarea lui în clădirea Consiliului de Miniştri, unde erau chiar miniştri legionari şi mişunau gărzile legionare ale Guvernului. A fost o răzbunare personală? Ea poate fi luată în calcul, dacă studiem comportamentul şi firea lui Horia Sima, dar este complet anormală în raport cu interesele şi ordinele subordonării sale germane. Oricum am privi resorturile rebeliunii, niciodată nu vom putea demonstra că cineva din Germania – chiar şi Himmler – ar fi dorit o destabilizare a vieţii publice din România, cu mult zgomot şi asasinate, şi punerea sângelui între două persoane, ambele aliatele sale. Avem sentimentul ca ceva ne scapă în toată această tulburare internă ilogică şi că nu putem găsi altă explicaţie decât în formula clasică cui prodest. Cui îi putea folosi o acţiune violenta care să pună Armata României şi formaţiunile înarmate ale unui partid în stare de luptă în stradă, cu devastări în cartierele evreieşti sărace – atenţie la celebrul articol Oraşul măcelului de Brunea Fox! 458 – cu incendierea unor clădiri de instituţii ale statului şi cu o largă prezentare internaţională a tulburărilor din România? În nici un caz Germaniei, în lumina informaţiilor pe care le avem despre implicarea sovietică în rebeliunea legionară din ianuarie 1941, răspunsul începe să fie ceva mai puţin neclar. El este legat de o problemă controversată a celui de-al doilea război mondial, dezbătută îndelung şi în publicistica românească în deceniile şapte şi opt ale secolului XX, şi anume în ce măsură Stalin a avut un informator de mare valoare în imediata apropiere a lui Hitler. Bănuielile au dus mult timp la Martin Borman, au oscilat în privinţa lui Canaris, apoi subiectul a fost abandonat din cauza opacităţii autorităţilor

sovietice. Accelerarea activităţii trupelor sovietice de la graniţa poloneză şi română din iarna anului 1940-1941 şi intensificarea activităţilor informative, de spionaj şi sabotaj în România şi Iugoslavia au fost legate de posibilitatea ca Stalin să fi aflat aproape imediat de existenţa planului Barbaroşa. În acest context, problemele pe care le-a avut Germania în Iugoslavia şi România (rebeliunea legionară) au aspectul unor întârzieri strategice menite să permită Uniunii Sovietice pregătirea apărării. Sau a atacului, deoarece numeroase opinii ale istoricilor occidentali arată că URSS se pregătea sa atace prima. Ştim că, în timpul vizitei făcute de V. Molotov la Berlin între 12 şi 13 noiembrie 1940, Uniunea Sovietică a cerut Germaniei toată Bucovina şi dreptul de a trimite trupe în Bulgaria. Dacă am încerca măcar o clipă să ne punem în locul sovieticilor – dând la o parte orice resentiment şi situându-ne într-o postură obiectivă – vom constata că invitarea intempestivă din ianuarie a lui Antonescu de către Hitler nu putea fi pusă în legătură decât cu decizia Germaniei de a interveni în ceea ce URSS înţelegea prin „sfera sa de influenţă”, România şi Bulgaria, în termeni strategici, Germania nu intervenea în Balcani doar pentru a „împinge” Marea Britanic din Mediterana, ci şi pentru a-şi asigura flancul drept în cazul unui război cu Uniunea Sovietică. Odată ocupata Grecia, frontul încă invizibil care despărţea cele două Mari Puteri totalitare cobora de la Cercul Polar la nordul Africii. Pe axa acestui front, Horia Sima reprezenta un punct abia vizibil pentru Germania, însă o posibilă „linie de întrerupere” pentru URS S.

Conform versiunii lui Andreas Hillgruber, întrevederea a fost provocată de Ion Antonescu printr-o cerere formulată în jurul datei de 10 ianuarie. Ea ar fi avut drept cauză invitarea lui Horia Sima la Berlin de către lideri ai partidului nazist. Versiunea pare plauzibilă, deoarece Antonescu era hotârât să tranşeze problema legionară, fie pentru că nu reuşise la presupusa întrevedere secretă de la

Berchtesgaden, fie pentru că ajunsese la limita răbdării. Invitaţia oficială a sosit la 12 ianuarie, dar pentru ambii lideri români. „Iniţial, Conducătorul statului a respins ideea de a călători împreună cu Sima. El s-a declarat de acord abia când i s-a spus că la Berghof se pune preţ pe prezenţa lor concomitentă. Dar nici Sima nu voia să meargă împreună cu Antonescu. El a declarat că acest plan este un aranjament al celor doi Antonescu Ion şi Mihai şi nici ministrul plenipotenţiar german n-a reuşit să-l determine să-şi schimbe hotărârea, deşi, la un moment dat, părea că acceptă, în seara zilei de 13 ianuarie Sima a anunţat că nu va pleca”459. Refuzul lui Horia Sima de a se duce la Berlin, unde putea miza pe sprijinul puternic al NSDAP, al SS-ului şi al serviciilor secrete pentru a câştiga partida sau pentru a obţine măcar un armistiţiu mediat, este şi el inexplicabil. Putem presupune că îi era teamă să nu fie arestat din ordinul lui Hitler, dar atunci declanşarea rebeliunii rămâne încă o dată fără explicaţii, fiindcă nu putem concepe un succes al revoltei fără un acord al lui Hitler, adică al aceluia despre care presupunea că vrea să-l aresteze în Germania. Ion Antonescu a plecat la Hitler în dimineaţa zilei de 14 ianuarie şi, ajuns în faţa Fiihrerului, a atacat direct problema Legiunii. Nota lui Schmidt – care este întotdeauna mai rezervat în relatarea conversaţiei – arata ca Antonescu a fost, uitr-adevâr, tranşant şi a propus preluarea conducerii Legiunii: „în concluzie, el poate afirma că-şi va asuma el însuşi sarcina de a organiza legiunea, întrucât a devenit evident în ultimele 4 luni că ea este incapabilă să facă aceasta prin propriile sale eforturi”460. Deşi pare o concluzie, aceasta a fost trasă de Antonescu abia după fraza respectiva, în ultimul pasaj al stenogramei cu referire la problema legionară, Ion Antonescu îl atenţiona pe Hitler că el este ales de poporul român în funcţia de conducere şi că pe temeiul acestei legitimări este hotârât să-şi salveze tara „cu legiune, fără legiune sau chiar împotriva legiunii”. Om al situaţiilor limită, Ion Antonescu a

riscat enorm atunci, putând fi el cel arestat şi reţinut în Germania, iar Horia Sima numit la Bucureşti prim-ministru. Hitler însă a dat un răspuns surprinzător – mai ales pentru noi, cei de astăzi – care ridica alte noi întrebări asupra relaţiei româno-germane, dar şi asupra autenticităţii tezei clasice despre corespondenţa ideologică dintre nazism şi Mişcarea legionara: „Prin urmare, colaborarea germano-română nu depinde de existenţa unei organizaţii române identice sau adaptate după Partidul naţional-socialist. Dacă aceasta ar fi o condiţie preliminară, în multe cazuri colaborarea dintre Germania şi alte ţâri ar fi complet imposibilă. Dacă generalul Antonescu anticipează un rezultat favorabil de pe urma ruperii relaţiilor dintre Partidul naţional-socialist şi mişcarea legionară, aceasta nu va însemna pentru Germania un sacrificiu”46’. Fie că făcuse declaraţia asta din diplomaţie, fie că era, pur şi simplu, opinia sa politică nedisimulată, pentru Hitler Mişcarea legionară a lui Horia Sima, ca şi pe vremea lui Codreanu, nu reprezenta mare lucru, însă un nou argument, şi mai greu de această dată, vine să mărească şi mai mult semnul de întrebare ridicat deasupra rebeliunii, întors în ţară la 15 ianuarie împreună cu Ion Antonescu, Fabricius „a comunicat conducătorilor legionari, prin intermediul unor oameni de încredere, rezultatul convorbirilor de la Berghof: guvernulreichului doreşte ca jggjunea să se subordoneze generalului Antonescu, asigurând astfel liniştea şi ordinea în ţară, de care trupele germane au neapărata nevoie”462, în aceste condiţii, nu ne putem reprima impulsul de a întreba încă o dată: de ce a mai fost declanşată rebeliunea legionară’? Din orgoliul personal al lui Horia Sima? În acest caz, cum credea el ca se poate menţine la Putere şi împotriva Armatei române, şi împotriva Germaniei’? Este total ilogic. Ştiind că pregătirile pentru acţiunea armata a echipelor fostei Poliţii legionare şi a Corpului Muncitoresc Legionar erau declanşate de mult, nu avem decât doua soluţii pentru răspuns: ori Horia Sima

n-a mai putut controla acţiunea, pentru că ordinele asupra acestor formaţiuni veneau din altă parte, ori făcea jocul Uniuni Sovietice în mod deliberat. Dacă adăugăm şi întrebarea pusă mai sus: cui îi folosea rebeliunea cel mai bine’? Vom observa că toate cele trei argumente logice se îndreaptă către enigma care frământâ istoricii ultimilor ani: implicarea URSS în declanşarea rebeliunii legionare din 20-23 ianuarie 1940. După ce este înfrântâ mişcarea din România, izbucneşte la sfârşitul lui martie rebeliunea sârbă în Iugoslavia. Din acest moment începe şi finanţarea de către URSS a mişcării de rezistenţă comuniste din Grecia şi Bulgaria.

La întoarcerea din Germania, Ion Antonescu a aterizat la Braşov şi s-a retras la vila sa din Predeal, epuizat. Gestul pare nefiresc, atunci când ne gândim că la Bucureşti avea mari probleme de rezolvat, şi cu statul, şi cu legionarii, dar probabil că a mizat pe stabilitatea dată de prezenţa trupelor germane în ţară şi pe asigurările generalilor loiali din Armată. Pe de altă parte, Conducătorul era după patru luni de efort fizic şi psihic intens, urmărit şi de sechele ale vechilor sale boli, iar regimul său alimentar frugal nu-i dădea energia să continue în acelaşi ritm. De acolo îi scrie o scrisoare lui Horia Sima, datată 15 ianuarie, al cărei miez este evidenţierea programului comun, dar şi a metodei diferite de aplicare a acestuia. Antonescu îi scria: „Sunt şi eu pentru luarea bunurilor evreieşti, dar operaţia trebuie sa se facă într-un cadru legal, în etape, deci cu metoda şi trebuie să se facă numai în folosul colectivităţii. Sunt şi eu pentru distrugerea masoneriei şi înlăturarea masonilor din viaţa publică”463. Dar tot de la Predeal este chemat urgent în Capitală şi informat că noul diriginte al Poştei Centrale a observat în clădirea Gardienilor Publici înarmarea legionarilor chiar de către conducerea militară a instituţiei. Cu aceeaşi ocazie, inspectând clădirile din jurul Guvernului, Antonescu constată existenţa unor cuiburi legionare înarmate şi amenajate pentru lupta. Faptele trebuie să se fi

petrecut în preziua datei de 19 ianuarie, când la Bucureşti este asasinat pe stradă maiorul Doring de la Misiunea militară germană pentru Armata de uscat. Conducătorul statului îl cheamă pe ministrul de Interne Petrovicescu şi îi cere demisia, dar acesta se duce la Horia Sima şi împreună stabilesc să nu asculte ordinul lui Antonescu. Pentru a putea contracara argumentul Conducătorului că Petrovicescu este responsabil pentru moartea ofiţerului de informaţii german, dar mai ales pentru a-i convinge pe germani că poporul este cu ea, nu cu Antonescu, Legiunea organizează în zilele de 19 şi 20 ianuarie demonstraţii de stradă în cinstea Germaniei naţional-socialiste şi a Italiei fasciste. Cum la 20 ianuarie Ion Antonescu hotărăşte să nu mai aştepte acordul lui Horia Sima pentru schimbarea lui Petrovicescu şi îl numeşte ministru de Interne pe generalul Dumitru Popescu, manifestaţia din acea zi organizată în Piaţa Universităţii ia şi un caracter politic direct: „Aici ţin discursuri, se împart manifeste şi se răspândesc cuvinte de ordine: Vrem guvern legionar; Trăiască Horia Sima, comandantul Legiunii; Moarte masonilor şi jidanilor”464. Practic, aceste trei puncte strigate în Piaţa Universităţii reprezintă singurul program politic cunoscut al Mişcării legionare de sub conducerea lui Horia Sima.

Problema cu masoneria revenise la modă, publicaţia Sfarmă Piatră ocupându-se de dezvăluiri senzaţionale despre activităţile lojilor, ca urmare a capturării, în urma unor descinderi, a arhivei acestora, în acelaşi an, 1941, va fi publicată lucrarea Conspiraţia lojilor a lui Toma Petrescu, dar informaţiile şi documentele circulaseră prin presă. Au avut un oarecare impact la populaţie fotografiile câtorva documente autentice, între care jurâmântul masonic în limba română, ce conţinea şi următoarea frază: „să execut orbeşte şi cu fanatism şi fără replică şi fără comentarii ordinele ce le voi primi de la Francmasoneria Naţională Română, oricare vor fi ele, pentru a ajunge la scopurile pe care le urmăreşte”465. Mai erau apoi probe ale controlului

extern asupra francmasoneriei speculative române şi dovezi ale folosirii în scopuri oculte a francmasonilor aflaţi în funcţii publice importante. Ele se refereau, în principal, la perioada 1929-1930, de maximă activitate francmasonică destinată aducerii lui Carol Caraiman în ţară şi, nu întâmplător, Toma Petrescu atacă violent în cartea sa „defunctul Partid Naţional Ţărănesc” în al cărui program politic se afla un text masonic466. Adevărul este că Marea Lojă Naţională Română intrase în adormire încă din februarie 1937, că Marele Maestru Jean Pangal părăsise de mult ţara şi că mai întruneau ţinute, sporadic, loja Meşterul Manole condusă de Victor Eftimiu, loja condusă de Valentin Bibescu, soţul Marthei Bibescu, şi loja lui Mihail Sadoveanu. Într-un discurs masonic ţinut la şedinţa solemnă din 27 ianuarie 1935, Mihail Sadoveanu afirma că „nimeni nu poate pretinde să impună altora o părere ori o soluţie, nimeni nu poate, prin chiar definiţie, sa antreneze pe tovarăşii săi de atelier la o acţiune cu caracter colectiv în domenii materiale”. De s-ar fi ţinut de cuvânt!

Revenind la subiectul nostru, trebuie arătat că noua campanie viza compromiterea lui Ion Antonescu, pe care îl şi puseseră la poziţia 43 din lista generală a masonilor, pe locul unde era, în realitate, actorul Victor Antonescu. Apoi, au lansat zvonul că mama sa, care era aromână, ar fi fost, de fapt, de origină albaneză, apoi ca era evreică. Relaţiile apropiate între Conducătorul statului şi Willi Fildermann, precum şi înţelegerile survenite între aceştia pentru protejarea evreilor din ţară, au condus la acuzaţia că generalul s-a vândut iudeo-masoneriei. În sfârşit, facilitarea fugii mareşalului polonez Edward Rydz-Smigly în decembrie 1940, pentru a putea forma guvernul polonez în exil, la Londra, acţiune secretă aprobată de Ion Antonescu în baza unei înţelegeri cu reprezentanţii Marii Britanii în România, au întărit credinţa spionajului nazist că noul Conducător al României nu a renunţat la simpatiile sale filobritanice. Lozincile acestei diversiuni au circulat prin

mai toate oraşele în care Legiunea lui Horia Sima a organizat manifestaţii în ziua de 20 ianuarie 1941. Începând încă de seara, dar şi pe tot timpul nopţii, legionarii aflaţi în funcţii publice primesc ordinul să se baricadeze în instituţiile respective. Celorlalţi li se ordonă să se înarmeze şi să apere sediile şi clădirile legionare. Pe străzi rămân doar detaşamentele Corpului Muncitoresc Legionar, fapt extrem de semnificativ, care ridică noi bănuieli asupra intenţiilor lui Horia Sima, în condiţiile în care el îi blochează practic în clădiri pe toţi legionarii vechii gărzi, filogermane, deşi nimeni nu-i ataca. Ion Antonescu a reuşit să adune ceva forţe loiale în clădirea Guvernului, însă prost înarmate, şi a căutat să afle care este situaţia trupelor din ţară. Reuşise să îndepărteze doi generali, pe Dragalina la Braşov şi pe Coroamă la Iaşi, care aveau simpatii legionare, în rest influenţa legionară în Armată rămânea destul de puternică, mai ales printre tinerii ofiţeri. Aici trebuie subliniat că dominanta atitudinii lor fâlolegionare era problema evreiască, ofiţerii considerând că evreii sunt vinovaţi, prin maşinaţiile de culise, pentru pierderile teritoriale şi pentru umilirea Armatei. Acest sentiment va conta la momentul trecerii Prutului. Totuşi, îngrijorat de extinderea teritorială a acţiunilor legionare violente – în primul rând, tentativele de a ocupa clădiri guvernamentale – Ion Antonescu îi destituie în noaptea de 20 ianuarie pe toţi prefecţii şi numeşte militari în locul lor. În multe locuri, aceştia şi-au putut lua în primire fârâ probleme noua funcţie, dar au fost şi reşedinţe de judeţ unde prefecţii militari au luat clădirile cu asalt şi, după o scurtă luptă, au intrat în exerciţiul funcţiei. Incidentele din ţară despre care se scrie uneori şi se exagerează în literatura legionară actuală sunt legate de acest aspect limitat. Apoi, sigur, cu comandanţii militari la conducerea judeţelor, unităţile Armatei dislocate în judeţe au acţionat unitar şi destul de repede pentru înăbuşirea componentei teritoriale a rebeliunii. Conform declaraţiilor lui Ion Antonescu, pe

străzile Bucureştilor se aflau peste 300 000 de oameni, legionari şi cetăţeni, şi nu putea deschide focul împotriva lor, urmărit fiind de amintirea măcelului pe care îl făcuse în 1907 la Galaţi. Dar în acea dimineaţă, grupuri ale Corpului Muncitoresc Legionar (CML) au început să deschidă focul asupra militarilor care păzeau clădiri ale unor instituţii de stat şi s-au înregistrat primele victime, în faţa evidenţei asupra rebeliunii legionare, Ion Antonescu va trece la aplicarea tacticii sale: să-i lase pe legionari să se compromită în stradă, dându-le în mod deliberat timp pentru înfăptuirea de atrocităţi, şi folosind el însuşi acel timp pentru a aduce trupe combatante în Bucureşti, conduse de ofiţeri loiali lui, astfel încât contraatacul său să conducă la distrugerea completă a organizaţiei teroriste. Mărturiile sale, ca şi cele ale unor oameni apropiaţi arată că Ion Antonescu a vrut atunci să nimicească definitiv conducerea Mişcării legionare a lui Horia Sima, spânzurându-i pe toţi liderii acesteia şi împuşcându-i pe luptătorii de rând. Probabil că această intenţie i-a determinat pe conducătorii Legaţiei germane să caute febril o negociere de ultimă oră cu grupurile rebele. Aşadar, zilele de 21 şi 22 ianuarie, în care se descriu, de regulă, acţiunile violente ale Corpului Muncitoresc Legionar pe străzile Bucureştilor, sunt, de fapt, zilele în care Ion Antonescu a lăsat deliberat, cum recunoaşte singur, să se desfăşoare rebeliunea legionară. La acea dată el se bucura de sprijinul lui Hitler, trupele loiale ajunseseră în jurul Capitalei (deja celebra Divizie 3 Infanterie de la Piteşti), iar el rezista cu succes în clădirea Guvernului şi reuşise să stabilească toate legaturile cu unităţile militare prin intermediul telefoanelor de campanie şi a stafiilor de radiolocaţie mobile. Acoperind foarte bine aceste manevre, Ion Antonescu a căutat să câştige timp şi să lase impresia unei slăbiciuni care să provoace ceea ce în termeni militari poartă denumirea de „descoperirea forţelor”. Deşi istoriografia îl prezintă drept un asediat în clădirea guvernului, imagine pe care a

întreţinut-o şi el pentru a-şi asigura calitatea de victimă agresată, Ion Antonescu nu a făcut altceva decât să aplice tactica „pregătirii pentru contraatac”, obligându-i pe legionari să-şi descopere numărul şi puterea de foc a forţelor, amplasamentul şi misiunile (în speţă, devastările din cartierele mărginaşe populate de evrei). El a constituit apoi o „pungă” în zona centrală a oraşului, în care să atragă detaşamentele CML ce acţionau în stradă şi a desemnat forţe speciale de asalt, dotate şi cu blindate, pentru asedierea clădirilor baricadate, în ziua de 22 ianuarie, Ion Antonescu îl cheamă pe Fabricius la Guvern şi îi cere să ia legătura cu Hitler. Fabricius va vorbi la telefon cu Ribbentrop, dar în spatele acestuia se afla chiar Fiihrerul. Conducătorul român va afirma la procesul din 1946 că nu a înţeles ce vorbeau, pentru că era în germană, dar mărturiile germane arată că atunci Hitler a intervenit şi i-a dat mână liberă. Conform versiunii lui Armin Heinen, convorbirea telefonică a lui Fabricius cu Berlinul şi primirea sprijinului categoric al lui Hitler pentru Antonescu s-ar fi produs în ziua de 22 ianuarie, în jurul prânzului. Ea este urmată de o telegrama explicită, din care reproducem doar punctajul cu mesajul principal:

Ministrului personal Bucureşti, nr. 165, Telegramă

(Cifrată) în continuarea convorbirii telefonice, efectuate chiar acum: Recomandăm generalului Antonescu următorul mod de procedare: întrucât între generalul Antonescu şi Legiune a curs sânge, nu mai este loc pentru jumătăţi de măsură. Numai măsuri radicale pot duce la ţintă.

Generalul Antonescu, ca şef al statului, ar trebui sa îi proclame pe legionarii rebeli ca rebeli şi să declare ca nu tratează cu rebelii.

În afara de aceasta, generalul ar trebui să ceară retragerea imediată cj dizolvarea tuturor formaţiilor legionare. În cazul când acest lucru nu se realizează, el trebuie să-şi asigure cu toate mijloacele de forţă pe care le are la dispoziţie, dominaţia în Capitală şi în ţară.

Încă din această noapte generalul ar trebui să proclame starea excepţională şi să ordone arestarea tuturor capilor participanţi la rebeliune.

Generalul Antonescu ar trebui să se proclame imediat conducător al Legiunii f...

Ion Antonescu a căutat în permanentă să „tragă" informaţiile spre postura sa eroică şi spre portretul de salvator al neamului, rămas singur şi decis să-şi asume responsabilitatea conducerii statului într-un moment foarte greu. S-a afirmat că răspunsul venit prin telefon şi confirmat prin telegrama lui Ribbentrop au constituit un fel de ghid pentru Conducătorul român, acesta îndeplinind recomandările de la Berlin punct cu punct. Telegrama a fost expediată târziu, la 23 ianuarie, ora 3.00, oră la care Antonescu epuizase toate şansele acordate lui Horia Sima. Ea nu a schimbat realitatea raportului de forţe şi adevărurile tacticii lui Antonescu, pentru că, deşi avea confirmarea intervenţiei diferiţilor demnitari germani pe lângă Horia Sima pentru a opri rebeliunea, Conducătorul a ordonat declanşarea contraatacului în dimineaţa de 23 ianuarie, ora 5.00, aşa cum era pregătit.

Evenimentele din oraş sunt descrise de câţiva martori oculari, dintre care am selectat trei, pentru poziţiile diferite în care se aflau şi pentru orientarea lor politică distinctă: loan Constantinescu Maracineanu, lider al tineretului liberal în acea perioadă şi om de ireproşabilă ţinută morală şi politică astăzi, îşi aminteşte: „Urmăream în centru coloanele în delir ce mărşăluiau dinspre Prefectura către Palatul telefoanelor, printre masele de curioşi, în faţa Prefecturii şi a Hotelului Grand un pluton de tanchete patrula printre manifestanţi. Câteva elemente temerare încercau să blocheze turelele cu paturi smulse de la ostaşi. Câteva rafale de mitralieră trase cu cătuşe oarbe pentru intimidare şi descongestionarea Căii Victoriei au dat prilej tanchiştilor să-şi asigure securitatea. Ca diversiune, agitatorii au lansat zvonul că-n tanchete se aflau comunişti

travestiţi în uniforme militare. Comandantul plutonului de tanchete a comis imprudenţa sa iasă din turelă, să liniştească puzderia de gură-cască de pe trotuar. A fost strivit sub picioare. Nebunia căpătase proporţii, ordinul de replică din partea comandamentului militar întârzia să vină". Aflat, probabil, încă sub impresia celor văzute în timpul revoluţiei din decembrie 1989, martorul va descrie o scenă din dreptul bisericii Zlătari astfel: „Un pieton lovit mortal de-un glonte rătăcit zăcea pe-un strat de flori în faţa bisericii. Agitatorii îl declaraseră erou, deşi făcea parte ca şi mine din masele de gură-cască. Pentru ei, vinovaţii erau ostaşii care aşteptau în linişte ordinul de intervenţie. Puhoaiele dementei îşi defilau ura şi dezaprobarea într-un pelerinaj cu luminări aprinse organizat în jurul corpului neînsufleţit, prilej de propagandă prin cultul morţilor, pentru orbirea naivilor care bâjbâiau în confuzie şi teamă. Pe Calea Dudeşti, Calea Văcăreşti şi Calea Rahovei se devasta şi se jefuia la drumul mare. Înarmaţi cu răngi şi târnâcoape, guşterii, cot la cot cu infractorii de drept comun, cu ţiganii avizi de jaf, confiscau mărfurile din magazinele evreieşti şi ale celor bănuiţi ca ostili".

Ştefan Logigan, legionar participant la rebeliune, avea misiunea de a apăra Primăria Capitalei, împreună cu alţi 14 legionari înarmaţi. Imediat după miezul nopţii de 21 spre 22 ianuarie, colegul său, un anume Bâlânescu, vine la Primărie cu un taxi şi îi raportează că în cartierul Dudeşti se petrec scene groaznice de devastare şi crime împotriva evreilor, că poliţia cartierului a dispărut, că întregul cartier este înconjurat de trupe militare, dar că acestea, deşi martore ale violenţelor, nu intervin. Lui Bâlânescu îi era teama „ca întreaga vină va cădea asupra Legiunii". Ştefan Logigan ia o grupa de legionari înarmaţi şi se deplasează cu două maşini la faţa locului. Aceasta este ceea ce a văzut şi făcut: „Scena care se petrecea în cartierul Dudeşti era zguduitoare. Sute de femei, copii şi bărbaţi, evrei şi neevrei, fuseseră scoase în acea noapte din locuinţe şi aduse în

stradă. Acolo, oamenii erau păziţi de trei sau patru indivizi în uniforme verzi legionare, între timp, nenumăraţi indivizi, majoritatea beţi, jefuiau casele şi gospodăriile evreilor şi neevreilor. Obiectele jefuite erau transportate cu cărucioare de mână, camioane şi căruţe. Eră o larmă de nedescris, un ţipăt şi un plânset. Câţiva evrei, care încercaseră să se opună, fuseseră doborâţi cu bastoane de cauciuc şi revolvere şi fuseseră lăsaţi să zacă pe caldarâm. Femei şi copii ţipau, dar nimeni nu-i putea ajuta. Oamenii mei erau toţi în uniforma legionară: scurtă de piele neagră, cizme înalte, negre, cămaşă verde şi căciulă de blană neagră. Pentru a mă putea face auzit, le-am ordonat mai întâi să tragă o salvă în aer. Apoi am înaintat cu un megafon – ca la meciurile de fotbal – pentru a opri jaful. Am întrebat cu voce tare cine sunt acei legionari şi din al cui ordin porniseră această nemernică acţiune. Cei mai mulţi dintre acele cămăşi verzi s-au risipit imediat. Am reuşit să prindem doar doi, în stare de ebrietate, şi pe unul dintre jefuitori şi le-am pus cătuşele. A doua zi am fost nevoit să le dau drumul”472. Mărturia, dominată de acurateţe şi simplitate, vine să confirme tezele recente asupra aspectelor nebuloase ale acestei rebeliuni. Verificând după încă o zi apartenenţa celor arestaţi, în condiţiile în care, aşa cum am arătat mai sus, participase în septembrie 1940 la refacerea listelor organizaţiei legionare Bucureşti, Ştefan Logigan constată că respectivii erau muncitori, dar că nu figurau în nici o evidenţă. Niciunul nu a putut sau nu a vrut să spună de unde are cămaşă verde. Reamintesc: toată zona centrală a Capitalei, locuită de evrei bogaţi şi străbătută trei nopţi la rând, în voie, de detaşamente legionare înarmate, rârnâne neatinsa, cum observa şi Brunea-Fox. Sunt devastate cartierele mărginaşe şi sărace, obiect tipic al tuturor acţiunilor diversioniste instigate şi conduse de G. P. U., după cum arata toate istoriile acestei organizaţii, pentru a asigura caracterul de clasă al agresiunii şi pentru a mobiliza apoi masele nevoiaşe la răzbunare. Nichifor

Crainic ne furnizează o informaţie interesanta pe această temă: „După rebeliune, m-a vizitat un personaj german, care venea de la Roma şi s-a recomandat consul general. Venise să-mi comunice că rebeliunea a fost instigată şi subvenţionată de Soviete prin lucrătorii comunişti încadraţi în Legiune. El mi-a dat amănuntele următoare: Sovietele, prin luarea Basarabiei şi a Bucovinei nordice, au pus mâna pe două miliarde de lei, pe care le-au negociat fârâ succes pe piaţa Berlinului şi a Romei. Această sumă ar fi fost pusa la bătaie pentru a stimula tulburarea din ianuarie". Un document din arhiva SSI, scos la lumină de istoricul Cristian Troncotă, arată că „în ziua de 12 ianuarie a.e., la Cernăuţi, funcţionarii sovietici răspundeau celor ce voiau să vie în România să nu mai insiste, căci în curând vor putea trece fără autorizaţie, deoarece între 20-25 ianuarie va izbucni o revoluţie în ţara românească, iar URSS va ocupa o mare parte din teritoriul românesc. De altfel, înşişi militarii sovietici răspândeau ştirea că URSS va ocupa România, motiv pentru care ţineau atâtea trupe în Bucovina"474. Ca argument suplimentar aducem faptul că uniforma legionară (cămaşă verde, diagonală, suman etc.) se putea cumpăra liber de la magazinele de pe Lipscani, ca orice produs de confecţii textile, unele magazine care vindeau uniforme legionare având chiar proprietari evrei.

Mihail Sebastian, scriitor român de origină evreiască, implicat în activitatea ilegală a Partidului Comunist din România, a fost surprins de rebeliune în centrul Capitalei, în seara de 22 ianuarie, el a consemnat în jurnalul său: „Se trage mereu. Se aud puşti, mitraliere şi uneori lovituri de tun. Dimineaţa, zgomotele erau depărtate, păreau ca vin de la marginea oraşului. Pe urma s-au apropiat de centru. Pe la l, când am coborât eu, autobuzele nu mai mergeau. Am avut câteva momente de ezitare: să mă duc, sau nu, sre Antim? Dincolo de bulevardul Elisabeta circulaţia nu mai era posibilă. M-am întors deci la mine, hotărât să nu mai ies. Am mai apucat să dau un telefon acasă şi să spun că nu vin – pe

urmă au amuţit toate telefoanele. Strada totuşi era încă vioaie, aproape normală”475, în dupâ-amiaza de 22 ianuarie, schimburile de focuri au renăscut într-un oraş cu străzile pustii şi magazinele închise cu obloane. „Totul a durat o oră – avea să noteze mai departe cunoscutul dramaturg. Pe urmă manifestanţii s-au depărtat crntând – fără să-mi pot da seama dacă spre Ateneu, respinşi, sau spre Finanţe, trecând peste cordon”, în zilele următoare, Sebastian va afla şi detaliile devastărilor şi crimelor din cartierele evreieşti. Astăzi suntem mai bine informaţi asupra asasinatelor metodice de evrei, şi anume cazurile particulare ale rebeliunii – Pădurea Băneasa şi Abator. Asasinatele din Pădurea Bâneasa au fost făcute de fostul şef al Poliţiei legionare, acelaşi Ion Boian (Moisescu), la instigarea ataşatului de Poliţie german Geissler, care l-a şi înarmat şi ajutat să sâvârşească acele crime476. Este interesant că acest Boian a fost trecut clandestin în Bulgaria de către SS, s-a refugiat în Germania, de unde a venit din nou în ţară, în condiţii neelucidate, în anul 1942 sau 1943, a fost arestat imediat şi închis. Este eliberat de Lucreţiu Pătrăşcanu la 23 august 1944, iar „în 1952 sau 1953 s-a infiltrat în armata partizanilor din Munţii Făgăraşului conduşi de ing. Ion Gavrilâ şi împuşcat ca agent al Securităţii de Stat”477. Crimele de la Abator au fost făcute în altă parte, câteva cadavre au fost aduse intenţionat acolo, agăţate în cârligele pentru carne şi li s-a atârnat o pancardă pe care fusese scris în batjocură „carne caşer”. Este important de subliniat că la această scenă au ajuns primii fotoreporterii publicaţiilor germane acreditate la Bucureşti sub conducerea spioanei Edith von Koller, înainte ca autorităţile să afle de caz. Când fotografiile de la Abator au început să circule prin lume, fiind preluate pentru prima oară în mod neaşteptat din presa nazistă de către presa americana şi britanica, Mihai Antonescu a ordonat o anchetă care a stabilit – aşa cum am mai arătat în acest volum – că acest grup germano-maghiar avea

misunea de a compromite România, ca stat asasin de evrei. Cercetările Procuraturii au demonstrat că a fost vorba de o înscenare.

În timpul rebeliunii, conform declaraţiilor lui Ion Antonescu, s-a petrecut şi un fapt straniu, care râmâne şi astăzi foarte delicat de abordat, deoarece îl priveşte pe regele Mihai I. Aghiotantul regal, It. col. Tomescu, simpatizant legionar, s-a deplasat la Sinaia împreună cu doi legionari şi l-au rugat pe rege să vină fri Bucureşti pentru a prelua Puterea. Nici regele, nici regina-mamâ nu l-au informat pe Antonescu asupra acestui demers. În mod surprinzător, cu toate că literatura regalistă vorbeşte de o „răpire", suveranul abia „coborât în râhdurile Legiunii" la Iaşi a hotărât să vină la Bucureşti. Informat prin intermediul servicilor speciale, Antonescu sună la Sinaia şi îi cere regelui Mihai să nu facă greşeala de a se amesteca. Trebuie să fie totuşi ceva adevărat cu „răpirea", altfel nu se poate explica de ce regele Mihai I, chiar şi după acest avertisment, pleacă spre Bucureşti împreună cu cei trei legionari, în timpul anchetei din 1946, Ion Antonescu a părut foarte afectat de acest incident, îl vom reda, subliniind însă cuvintele şi pasajele care dau nuanţa evenimentului: „(Antonescu): Şi atunci a rămas stabilit sa nu plece de la Sinaia; a trecut câtva timp şi cineva m-a informat că regele a plecat spre Bucureşti, cu 2 legionari şi cu Tomescu. Rioşanu era lângă mine; i-am spus imediat să caute să îl oprescâ pe rege. A reuşit să-l prindă la Câmpina, la podul peste apă. I-a comunicat: «D-l general vă roagă să vă înapoiaţi la Sinaia, altfel riscaţi să pierdeţi Tronul». Regeje s-a înapoiat.

(Anchetator A. Bunaciu): Ceilalţi doi legionari ce au făcut,

(Antonescu): Nu ştiu ce s-a petrecut. I-am spus, categoric, M. S. Regina că dacă nu era găsit, nu puteam să-l scot din mâna legionarilor şi că, în viitor, să rezolve cu mai multă seriozitate problemele de natură politică.

(Bunaciu): Care a fost răspunsul ei'?

(Antonescu): Mi se pare că mi-a spus că alţii au stăruit şi că nu a cunoscut hotărârea regelui. Astfel î eşuat şi tentativa legionară de a pune pe rege pion în jocul lor (…) „478.

Râmâne fără răspuns cum a fost posibil să se întoarcă de la Câmpina, în timp ce era luat cu forţa, răpit de legionari!

În noaptea de 22 spre 23 ianuarie, Ion Antonescu se retrage din cabinetul său şi se culcă pentru a-şi reface condiţia fizică şi psihică. La 3 dimineaţa se trezeşte şi, bine odihnit, întocmeşte planul de contraatac, pe care îl dă generalului Sânătescu să-l execute, în acel moment, Mihai Antonescu îl informează telefonic pe Neubacher, ataşatul economic al Germaniei, de iminenţa atacului, în jurul orei 4.00, Neubacher se duce la sediul conspirativ în care se afla Horia Sima şi îl convinge că nu are nici o şansă. „Neubacher a dictat ordinul de evacuare a baricadelor, pe care Sima l-a semnat”479. Dupâ încă o ora, în jurul orei 5.00, Ion Antonescu dă ordinul de atac, ceea ce, după versiunea germană, i-a făcut pe legionarii lui Sima să creadă ca înţelegerea a picat. Luptele cele mai înverşunate se duc în aceasta dimineaţă, cu avantaj tactic de partea Armatei în toate privinţele, cuiburile legionare fiind obosite, derutate şi cu muniţia împuţinata. Informat că Ion Antonescu este pornit să lichideze toata conducerea Legiunii şi să distrugă organizaţia, funcţionarii nazişti ai Legaţiei vor hotărî transportarea lor urgentă în Germania, prin Bulgaria şi Iugoslavia.

În dupâ-amiaza de 23 ianuarie 1940, Ion Antonescu era stăpân pe situaţie şi câştigase adeziunea populară, dornică oricând de linişte după o criză de proporţii. Armata primea un prim semnal încurajator de revenire la imaginea sa pozitivă. Oamenii obişnuiţi, mai ales evreii, erau fericiţi că scăpaseră dintr-un coşmar, care nu ameninţa neapărat prin ceea ce se întâmplase în strada, cât prin perspectiva foarte vie a instalării unui regim de teroare fără altă doctrină decât teroarea. Deoarece replica a fost deja publicată, dar

mai ales pentru savoarea sa, vom îndrăzni sa înlocuim concluzia noastră cu „teribila vorbă spusă în gura mare, la o repetiţie, de Nataşa Alexandra, teribilă mai ales pentru că Marietta Sadova, simpatizantă legionară, n.a. era de faţă: «Unde e Generalul, să-i pup coaiele, să-i sug puia, că ne-a scăpat de legionari». Maximum de entuziasm!”480

Capitolul VI.

CEA Din URMĂ GAFĂ.

Lovitura de palat şi puciul din 23 august 1944

Moto:

Supravieţuirea unui popor şi stăruinţa sa de a continua, chiar în cele mai grele împrejurări, sunt preferabile unei, jnorţi eroice”.

DINU C. GIURESCU.

La 23 august 1944 vechiul regim democratic al românilor a ratat şi ultima şansa de a ieşi din istorie cu fruntea sus. O lovitură de palat dată sub semnul panicii a zădărnicit pregătirile partidelor politice de a reveni la regimul democratic parlamentar, în înţelegere cu mareşalul Antonescu, printr-o acţiune politico-militară programată pentru 26 august. Schimbarea regimului politic de către partidele democratice – în alianţă cu Partidul Comunist din România – ar fi acordat ţării privilegiul păstrării suveranităţii până la semnarea Tratatului de Pace şi, oricum, un armistiţiu cu alţi termeni, negociat de un guvern legitim şi trecut prin Parlamentul reinstaurat. Deşi statul român era desfiinţat brutal de ocupantul sovietic, România ar fi terminat războiul în picioare. În plus, o astfel de ieşire din război ar fi legitimat partidele politice cu lupta lor în opoziţie şi cu principiul că România s-ar fi aflat în imposibilitatea de a-şi exercita suveranitatea, mareşalul Ion Antonescu fiind doar exponentul vremelnic al „ocupantului” german. Ştim astăzi ca aceasta teorie nu s-a putut pune în practică, dar ea era suficientă cât să delimiteze clar regimul antonescian de naţiunea română, identificând în partidele democratice pe liderii şi reprezentanţii acesteia. Pe când

aşa, la 23 august mişcarea camarilei regale a reuşit să redea demnitatea unui rege tânâr, dar nu s-a putut autosusţine printr-o reprezentare naţională. Neam lămurit astăzi cu precizie că ceea ce s-a numit mulţi ani „insurecţia armată” sau „revoluţia de eliberare socială şi naţionala, antifascistă şi antiimperialistâ” a fost în realitate un puci, o lovitură militară precedată de o lovitura de palat. Au urmat trei guverne conduse tot de militari. Reamintesc că şi puciul şi lovitura de palat sunt subcategorii ale loviturii de stat, aşa cum am arătat în primul volum.

Incapabilă de guvernare şi autoare a marii gafe, camarila (Niculescu-Buzeşti, Mocsonyi-Styrcea, loaniţiu, Aldea, Sănătescu) a apelat la armată pentru rezolvarea crizei de putere şi a pus în sarcina regelui cele mai nefericite decizii. În Proclamaţia Majestaiii Sale Regelui către ţara din 23 august 1944 se afirma: „România a acceptat armistiţiul oferit de Uniunea Sovietică, Marea Britanic şi Statele Unite ale Americii. Din acest moment încetează lupta şi orice act de ostilitate împotriva armatei sovietice, precum şi starea de război cu Marea Britanic şi Statele Unite”. Aceste două fraze au aparent un conţinut unitar, parte a aceluiaşi text oficial, dar ilustrează două realităţi distincte, pe care populaţia de atunci nu le-a înţeles şi cunoscut. Prima este o afirmaţie falsă, deoarece ceea ce i se oferise României era doar capitularea necondiţionata, iar armistiţiul menit să reglementeze acest act nu fusese convenit şi nu exista ca document de drept internaţional. Termenii săi nu fuseseră negociaţi decât în lungi tratative la Cairo, rămase fără rezultat şi abandonate de Aliaţi. A doua frază este o eroare de proporţii, România punându-se la dispoziţia Uniunii Sovietice fără cel mai elementar exerciţiu, diplomatic, fără a folosi cel mai accesibil drept la suveranitate. România depunea armele şi aştepta să i se decidă soarta. Gestul în sine echivalează cu o abandonare a statului în mâinile învingătorului prin cedarea totală a dreptului de suveranitate în mâinile unor puteri suzerane, în acest timp,

erau luaţi prizonieri 130 000 de militari fără a fi capturaţi în luptă, aliatului german i se întorceau armele în faţă, iar trei milioane de români din Basarabia şi nordul Bucovinei îşi pierdeau instantaneu cetăţenia.

Vina aruncată pe umerii regelui Mihai este discutabilă. Suveranul î fost încredinţat că în spatele măsurii de arestare a lui Ion Antonescu şi a membrilor guvernului sau se afla partidele politice responsabile, Maniu şi Brâtianu. Documente şi mărturii produse după 1989 arata nemulţumirea liderilor politici pentru felul cum s-a dat lovitura de palat. Aceasta a eliminat de fapt componenta politica a schimbării de regim în România şi a făcut ca Uniunea Sovietică să ocupe un stat dictatorial şi nu unul democratic, chiar dacă ar fi avut o „vechime" de câteva zile. În 1990 s-ar fi putut vorbi de o revenire la regimul democratic după o perioadă de ocupaţie şi dominaţie sovietică, impusă de Marile Puteri la sfârşitul războiului. Totodată, ar fi existat o cât de mică legitimitate a regelui Mihai, figura istorică cea mai chinuită din rândul ultimilor lideri ai României precomuniste.

Mistificarea acestei ieşiri ruşinoase din război a început înainte de declanşarea propagandei comuniste despre „actul istoric de la 23 august". Ea este conţinută în Declaraţia din aceeaşi zi a primului guvern gen. Sănătescu, unde lanţul de minciuni oficiale ne umple astăzi de dezgust: „în domeniul politicii externe, prima măsură luată de guvern a fost acceptarea armistiţiului cu Naţiunile Unite. Prin reprezentanţii autorizaţi, guvernul Uniunii Sovietice şi guvernele din Marea Britanic şi Statele Unite au garantat independenţa României şi, în cadrul suveranităţii respectate, neamestecul lor în viaţa noastră de stat." Această funestă minciună ne-a ţinut loc de istorie timp de 45 de ani şi ne mai urmăreşte şi astăzi prin acte aflate în cancelariile Marilor Puteri învingătoare. Acolo, statutul juridic al ţării noastre este în continuare acela de stat învins la sfârşitul războiului, fiind tratat ca atare până la apariţia

unui nou acord internaţional. Ocazia a fost pierduta din nou în perioada 1990-1992, când Polonia a beneficiat de Tratatul 42 semnat de Marile Puteri învingătoare, a încheiat consecinţele celui de-al doilea război mondial şi i s-au oferit garanţii de securitate. Ungaria şi Cehoslovacia şi-au reglementat statutul printr-un tratat cu Rusia, apoi au putut fi primite în NATO.

Se pune mereu întrebarea: ce rost mai are acest amănunt de la 23 august, dacă oricum România ar fi fost cedată Uniunii Sovietice'? Iată că Istoria statelor creştine nu funcţionează cu jumătăţi de secol şi proiecţia în timp a unor evenimente are consecinţe dintre cele mai surprinzătoare. Legitimitatea partidelor democratice din România de astăzi este foarte îngustă şi se duce cu autenticitatea ei mult în urma, în secolul al XlX-lea şi în primele trei decenii ale secolului XX. Revenirea lor la putere după aproape 60 de ani descoperă mari diferenţe de substanţă între baza lor politică de atunci şi electoratul lor de astăzi. Actul de la 23 august 1944 a reprezentat suspendarea statului român şi supravieţuirea unei entităţi statale incerte, aflate la dispoziţia totală a învingătorilor. Aceştia au decis termenii aşa-zi-sului armistiţiu (semnat abia la 12-13 septembrie 1944), în condiţiile în care ţara era aproape complet ocupată de trupe sovietice. Prin încheierea Tratatului de Pace, învingătorii au hotârât şi geografia noului stat (cu Transilvania, dar fără Basarabia şi nordul Bucovinei). Ceea ce numim noi Regatul României între 1944 şi 1948 a fost în realitate o stare de dependenţă totală a fostului stat român faţă de învingători, Marea Britanie şi Statele Unite retrăgându-se rapid din autoritatea aliată în favoarea unei autorităţi sovietice depline, sancţionate ca atare prin documente internaţionale succesive emise între 1946 şi 1989. În decembrie 1989, deşi trecuseră 45 de ani, Statele Unite găseau legitimă o intervenţie militară a Uniunii Sovietice în România. Temeiul juridic al dreptului de

intervenţie al URSS, recunoscut de SUA, era Tratatul de Pace de la sfirşitul celui de-al doilea război mondial.

Pot fi identificaţi vinovaţii pentru gafa de la 23 august 1944? Fără îndoială că da, numai că ei nu sunt doar membrii camarilei regale, iar vinovăţia nu se limitează la acţiunea unor indivizi pe durata unei zile. Actul de la 23 august 1944 este doar ultima catastrofă dintr-un lanţ de erori politice grave care a distrus în timp bazele statului democratic român. El este şi astăzi foarte controversat pentru că a fost revendicat pe rând sau simultan de toţi actorii săi, iar în perioada 1948-1989 a fost inundat şi înghiţit de mareea propagandei sovietice, care vedea în el actul de legitimare a instalării sistemului comunist în România. După 1989, încercările de contestare a rolului comuniştilor, dar mai ales tentativa de a-l pune pe regele Mihai I în centru acţiunii, legată cu exagerarea rolului PNT în răsturnarea lui Ion Antonescu, au menţinut subiectul în sfera politizării, pentru a fi folosit ca argument politic curent. Au mai intervenit în procesul de îndesire a cetii din jurul actului de la 23 august 1944, reuşita forţelor politice de extremă stingă de ă-l opune pe rege lui Ion Antonescu – primul, că vânzător ăl tării ruşilor, al doilea ca erou sacrificat de rege şi de camarila să – precum şi opacitatea arhivelor sovietice. Totuşi, istoricii au început recent să abordeze direct şi ceva mai obiectiv acest eveniment, sub rezerva lipsei de concluzii. Aceste concluzii, fiind extrem de grave şi dureroase, vor întârzia încă mulţi ani. Fără a urma o cronologie precisă, şi care este şi foarte densă şi complicată, vom căuta să răspundem la întrebările care domină incertitudinea publică asupra acestui eveniment decisiv. Iată temele care nasc aceste întrebări: 1. Motivele întârzierii ieşirii României din războiul împotriva Aliaţilor. 2. Rolul partidelor politice din Opoziţie. 3. Rolul Monarhiei; regina-mamâ şi regele Mihăi I. 4. Erorile mareşalului Ion Antonescu; ce i se poate reproşa în faţa datelor obiective

ale Istoriei. 5. A fost 23 august 1944 un act benefic sau o catastrofă pentru ţară’?

Motivele întârzierii ieşirii României din războiul împotriva aliaţilor.

Arătăm în analiza asupra istoriei francmasoneriei în România că revoluţionarii noştri paşoptişti au ştiut să folosească regulile structurilor masonice oculte pentru a putea păstra secretul, într-o tară unde totul se află cu aproximaţie şi se râspândeşte prin zvon mai repede decât orice adevăr. Dizolvarea sistemului democratic, prin dispariţia juridică sau desfigurarea instituţiilor fundamentale ale statului de drept a eliminat din viaţa naţiunii reperul autorităţii politice şi l-ă înlocuit cu voinţă unui om. De şase ani Presa era măi mult oficială decât liberă. Pe acest fond, cuvântul zvonit a circulat mai repede decât documentul oficial, iar structurile informative ale statului au devenit un centru de putere şi influentă la care se lega majoritatea actorilor principali şi secundari ai demersurilor de ieşire a României din războiul cu Aliaţii. Se producea, aşadar, un fenomen invers decât cel din secolul al XlX-lea, cantitatea imensa de informaţie „secretă” vehiculată pe căile neoficiale mai repede şi mai mult decât informaţia selectă a condus la mărirea dificultăţii de a identifica adevărul de ficţiune, în toate grupările politice implicate existau informatori ai părţii adverse, unii dintre ei informându-i pe rând pe toţi. SSI devenise un colector de colportări, iar Ion Antonescu se hrănea din ele, din ce în ce mai convins că sunt inofensive. La rădăcina acestui paradox se afla realitatea că regimul antonescian se definea el însuşi din punct de vedere politic prin legătura permanentă între Ion Antonescu, guvernul său şi „Opoziţie”, prin colaborarea directă sau mediată de structurile informative între toate forţele politice, prin raporturi ale tuturor factorilor politici (guvernul, opoziţia democrată, comuniştii şi organizaţiile evreieşti) cu Legaţia germană, lucrând în acelaşi timp împotriva ei, susţinând pe faţă războiul alături de Germania

şi complotând în secret pentru schimbarea partenerilor, în acest scurtcircuit de interese şi laşităţi, linia dreaptă a gândirii politice a lui Ion Antonescu ne apare ca cea mai clară, deşi cea mai nefericită. Limitându-ne la concluzia că, în final, sterilitatea numeroaselor combinaţii de culise a fost spartă de intervenţia abruptă a unui conflict între interese personale – Ion Antonescu, să nu-şi păteze onoarea întorcând armele împotriva germanilor, iar regele şi camarila să nu fie arestaţi de germani, cum se întâmplase în Ungaria cu Horthy – vom constata ca este obligatoriu să privim cu obiectivitate, dar separat, atât complicatele manevre interne şi externe ale lumii politice, cât şi influenţa factorului personal în conturarea unei imagini mai realiste a evenimentului de la 23 august 1944. Acest tip de abordare ne permite să explicam de ce s-a ieşit dintr-o combinaţie de culise, în care erau implicaţi toţi şi de aceeaşi parte a intenţiilor, printr-un şoc care a opus brutal două din părţile participante la combinaţie -arestarea guvernului Antonescu de gruparea regală cu care colaborase până atunci. Altfel spus, dând la o parte propaganda pro sau contra de sorginte politică, trebuie sa ne lămurim cum s-a ajuns ca regele şi camarila sa să-l aresteze pe cel care le proteja conspiraţia, o cunoştea în detaliu şi chiar o favoriza. Ne propunem, de asemenea, sa arâtâm că României îi era imposibil să iasă din conflictul mondial, atât timp cât nu cunoştea un conflict intern, toate forţele implicate politic, cu o singură excepţie: agentura sovietică, comunicând între ele permanent, ajutându-se şi protejându-se, colaborând pentru a găsi o soluţie favorabila ţării, înainte de a analiza demersurile lor comune, să identificăm aceste forţe, în esenţa acţiunii lor politice:

Ion Antonescu participa activ la război alături de trupele germane pe teritoriul Rusiei, dar ducea tratative secrete cu Aliaţii; ţinea legătura cu „Opoziţia” democrată şi îi facilita acesteia găsirea unei soluţii de ieşire din război, dar îşi rezerva dreptul de a decide în final; tot cuplul antonescian

a iniţiat şi contactele cu comuniştii din ţară şi le-a permis activitatea; pentru legăturile neloiale cu „Opoziţia”, guvernul Antonescu plătea germanilor cu şi mai multe compromisuri, care făceau soluţia şi mai greu de atins.

Partidele democratice mizau pe forţa lor politică şi electorală, dar fictiv, ele nefiind decât nişte nuclee restrânse de supravieţuitori ai regimului democratic; opoziţia lor era declarativă, de parada, colaborând din plin cu regimul Antonescu, coordonându-şi acţiunile cu serviciile de informaţii româneşti şi anglo-americane şi informând mai mult sau mai puţin corect Legaţia germană asupra mişcărilor sale; în negocierile externe, partidele democratice reprezentau şi regimul Antonescu, încercând, pe fond, să scoată ţara din criză împreună cu acesta, nu împotriva lui.

Regele a fost în permanenţă marginalizat, considerat şi de Antonescu şi de Maniu drept un suveran imatur, apoi doar un instrument simbolic al restabilirii regimului democratic; regele a fost până în ultima clipă aliatul lui Ion Antonescu, considerând ca acesta este o personalitate responsabilă, un patriot şi un conducător care ştie să gestioneze problemele majore ale ducerii războiului şi care are şi obligaţia de a găsi o soluţie pentru ţară, de vreme ce s-a substituit funcţiei de şef al statului; a fost implicat în toate manevrele de culise conduse împreuna de Ion şi Mihai Antonescu şi de partidele din „Opoziţie”.

Partidul comunist era dezmembrat, o parte a conducerii sale aflându-se în închisoare (gruparea Gheorghiu-Dej), o altă parte în libertate (gruparea Ştefan Foriş), aceasta din urmă colaborând informativ cu serviciile de informaţii româneşti şi străine (germane şi britanice); acţiunea Partidului comunist a fost paralizată până în momentul în care conducerea sa a fost preluată, în libertate şi cu protecţia tacită a SSI, de către agentura sovietică (gruparea Pârvulescu, Bodnăraş, Rangheţ) şi aceasta şi-a subordonat aripa sa politică (Pătraşcanu şi Constantinescu-

laşi), desemnată să o reprezinte în negocierile cu partidele democratice, cu Ion şi Mihai Antonescu şi cu regele; doar agentura sovietică era interesata în distrugerea regimului antonescian, căutând înlocuirea lui cu ocupaţia militară sovietica, acţionâhd în consecinţă ca o veritabilă Coloană a V-a a inamicului în spatele frontului sovietic; întreaga activitate a Partidului comunist din această perioadă s-a desfăşurat sub supravegherea apropiată a serviciilor de informaţii româneşti, care însă nu au intervenit.

Se pune întrebarea: de ce nu reacţiona Legaţia germană la multitudinea de manevre de pe scena politică românească şi din capitalele europene neutre'? Iniţiativa unor legături cu Aliaţii a aparţinut, încă din 1940, lui luliu Mani u. Acesta a căutat sa-şi normalizeze relaţiile cu Marea Britanic, prin încetarea reproşurilor adresate şefului Legaţiei la Bucureşti pentru colaborarea acestuia cu Carol II, precum şi cu Legaţia americană. Apoi, la 16 octombrie 1940, Maniu se întâlneşte la locuinţa doctorului Nicolae Lupu cu un anume Şarov, rezidentul TASS la Bucureşti, recomandat de Lupu drept legătura NKVD în România. Cu aceasta ocazie, luliu Maniu încearcă să transmită la Moscova mesajul că atitudinea sa faţă de URSS este neutră, şi nu ostilă. Mişcările liderului ţărănist sunt însă limitate atât de realitatea regimului naţional-legionar şi de autoritatea generalului Antonescu, cât şi de frământârile tradiţionale ale partidului său. Pentru a preveni o nouă adeziune a facţiunilor colaboraţioniste la guvernarea Antonescu, luliu Maniu ia şi iniţiativa sondării germanilor din România, desemnându-l pe apropiatul său, Zaharia Boilâ, sa dea de înţeles Legaţiei naziste de la jjucureşti că PNŢ este dispus să colaboreze. Relaţia secretă a lui luliu Maniu cu Legaţia germană de la Bucureşti s-a dezvoltat începând cu 1943, atât prin contactele directe ale liderului ţărănist cu von Rittgen, şeful Serviciului de informaţii politice al SS-ului în ţara noastră, şi cu ziaristul Fritz Theil, probabil agent sub acoperire, cât şi prin Zaharia Boilă481,

cu scopul de a se proteja de eventuale represalii pentru activitatea sa rezistenta, pentru a-i intoxica şi pentru a culege eventuale informaţii necesare conducerii programului său politic.

Liderii comunităţilor evreieşti – Filderman şi Safran – erau prooccidentali şi, mai ales, filobritanici. Ei au fost, pe fond, aliaţi ai „Opoziţiei" şi au întreţinut o relaţie strânsă cu Antonescu, facilitând în multe rânduri legăturile externe ale guvernului cu Aliaţii occidentali. Dar anumite organizaţii evreieşti din România, ca cele ale lui Willman Griinberg, Nandor Gingold sau A. L. Zissu, colaborau direct cu Legaţia germană, atât pe linie informativă, cât şi economic, fie reprezentând interese ale firmelor germane în România, fie mijlocind afaceri ilegale cu bunuri – de regulă, tablouri, obiecte preţioase, covoare, aur. Prin efectul corupţiei dirijate, reprezentanţii cei mai periculoşi ai SS-ului şi Gestapoului: von Rittgen, apoi căpitanul SS Gustav Richter, comisarul pentru evrei al Germaniei naziste – căsătorit în România cu o evreică, ăvând casă şi proprietăţi – precum şi noul ataşat al Poliţiei, colonelul SS Bohme, cumpărat cu bani, casă şi obiecte de Patrimoniu, s-au adaptat unei realităţi politice, economice şi sociale româneşti care a împiedicat aplicarea „soluţiei finale" aici. Prezentarea – fie numai în rezumat, subiectul fiind de-a dreptul vast şi spectaculos – a colaborării unor grupări importante ale comunităţilor evreieşti din România cu reprezentanţii nazismului nu are însă doar rolul de a da o explicaţie pentru salvarea evreilor, ci şi de a prezenta un motiv plauzibil pentru relativa libertate cu care diferite grupări politice au manevrat „sub nasul germanilor" şi cu acoperirea mareşalului Ion Antonescu. Acest fenomen ne poate surprinde, dar numai datorită faptului ca noi nu am avut acces până acum la o serie de informaţii, cum sunt cele referitoare la existenţa în Germania a unei categorii de evrei „preţioşi economiei naţionale", aşa numiţii Wirtschaftlich Wertvoller Jude482. Celebra „listă a lui

Schindler” funcţionase în acest context. Pentru România este vorba de câteva sute de „liste ale lui Schindler”, adică de câteva sute de mii de evrei. Sub acoperirea tezei „dominaţiei” evreieşti în economia românească, regimul Antonescu a reuşit să salveze aproape întreaga comunitate, în plus, să mai subliniem că şeful Legaţiei germane la Bucureşti, celebrul Killinger, hotârâse să se stabilească definitiv în România, pe una din proprietăţile sale, şi să-şi deschidă o firmă proprie. Bineînţeles, după victoria Germaniei în război. Cum viaţa diplomaţilor în România era un adevărat rai – bani, aur, romînce frumoase, vile luxoase, spectacole, croaziere, vânătoare, baluri şi mese bogate – nu trebuie să ne mire că 23 august 1944 i-a luat prin surprindere, deşi aveau suficiente informaţii, unele date chiar de colaboratorii lor români, că se pregăteşte o lovitură politică de forţă. Singurul moment de criză a fost în aprilie 1943, când Hitler a fost informat de negocierile lui Mihai Antonescu la Madrid şi Berna cu reprezentanţii Aliaţilor occidentali. Se ajunsese acolo ca urmare a unei explozii de contacte neoficiale făcute de diferiţi particulari români în Occident, pe parcursul anului 1942, astfel că spre sfârşitul acestui an, diplomaţia americana a căutat să contacteze ea oficialităţile române pentru a da sens unei posibile defecţiuni în blocul Axei. Primul contact s-a produs la Stockholm, cel mai probabil în decembrie 1942, în timpul bătăliei Stalingradului şi cu puţin timp înaintea Conferinţei de la Casablanca, care se va ţine la 14-24 ianuarie 1943 cu participarea lui Roosevelt, Churchill, Giraud şi De Gaulle şi va consacra principiul nefast al „capitularii necondiţionate”. Contactul iniţial de la Stockholm a părut doar ca un sondaj discret şi modest, dar a atras atenţia lui Mihai Antonescu asupra unui aspect extrem de important: la acea data, preşedintele Roosevelt era preocupat „care va fi viitoarea linie de demarcaţie între trupele sovietice şi cele americane, după înfrângerea Germaniei”483, în capul lui Mihai Antonescu s-a născut ideea unei implicări în negocieri

germano-anglo-americane menite să ducă la o pace în Occident şi la continuarea războiului împotriva URSS, astfel încât România sa poată ieşi onorabil din grava eroare în care o băgase Ion Antonescu şi să împiedice invazia sovietică în Europa. La această viziune contribuiau şi informaţiile primite de Ion şi Mihai Antonescu pe linia spionajului sau de la luliu Maniu, că Anglia are un proiect de debarcare în Balcani, menit să aducă Turcia de partea Aliaţilor şi să permită atacarea trupelor germane angajate în Rusia din spate, obligându-le să se retragă şi să conducă la o capitulare rapidă a lui Hitler. Acest proiect a existat, a fost real şi cu adevărat susţinut de Churchill, dar avea un mare dezavantaj strategic: risca să conducă la o înţelegere rapidă între Hitler şi Stalin, cum mai avuseseră în 1939, sau să degajeze trupele sovietice de presiunea ofensivă germană, astfel încât să ajungă mai repede în Europa. Cum capacitatea forţelor aliate occidentale de a pătrunde prin Turcia, Bulgaria şi România spre Ucraina – depăşind mai multe masive muntoase importante, un fluviu şi mai multe râuri majore – era redusă, iar campania presupunea intrarea Turciei în război, trecerea Bulgariei şi României de partea Aliaţilor prin revolte interne şi întoarcerea armelor împotriva Germaniei, trebuie să afirmăm că proiectul avea de la început şanse foarte mici de reuşită. El eră construit, de fapt, exclusiv pentru a asigura refacerea intereselor britanice în zonă, pe fondul pierderii previzibile a influenţei lor coloniale, şi a fost uşor dat la o parte de americani, care începuseră să joace cartea marilor Superputeri cu URSS. În acest calcul, Statele Unite înţelegeau ca există riscul unei înaintări sovietice rapide în Europa, astfel încât linia de demarcaţie între trupele aliate să nu poată fi garantata la poarta care despărţea Europa de Orient – România. Şi Ion Antonescu şi Mihai Antonescu s-au agăţat de proiectul nerealist al deschiderii frontului în Balcani, dar trebuie să-i înfelegem, pentru că se aflau într-o situaţie fierbinte, pe realităţi istorice imediate şi cu răspunderea pe capul lor. Ce

n-au înţeles ei la timp a fost faptul ca Aliaţii au transformat la un moment dat proiectul debarcării în Balcani într-o diversiune menită să acopere debarcarea adevărată din Normandia, şi au trăit până în dupâ-amiaza zilei de 23 august cu speranţa că acel front balcanic se va deschide cumva, fie şi numai cu câţiva paraşutişti.

În primăvară anului 1943 se constată o anumită agitaţie diplomatică în prelungirea catastrofei militare de la Stalingrad. Şi Ion, şi Mihai Antonescu ajunseseră la concluzia că Germania caută prin canale discrete o înţelegere fie cu Aliaţii occidentali, fie cu URSS. Bănuiala cea mai mare cădea asupra unor contacte cu britanicii ale lui Ribbentrop în Spania, dar se adăuga şi atitudinea necombatantă, cu încetarea operaţiunilor sau retragerea fără luptă din anumite sectoare ale frontului de Est. Din ordinul mareşalului, Mihai Antonescu va căuta să extindă contactele româneşti la Madrid cu reprezentanţii americani, însă va adaugă la acestea o nota personală prin tentativa de a transformă contactele bilaterale într-o negociere făcută de români între Germania şi anglo-americani. Fiind informat despre autoritatea pe care şi-a arogat-o Mihai Antonescu, Hitler îi va chema la el pentru o explicaţie pe Conducătorul român şi pe ministrul său de externe, în ziua de 12 aprilie 1943 Fiihrerul a făcut o criză de isterie războinică, acuzându-i pe cei doi români de trădare, dar mai ales de prostie, el fiind hotârât sa ducă războiul până la capăt, război ăl cărui final nu ar permite decât două posibilităţi: „ori o victorie clară, ori o exterminare deplină”484. De fapt, dacă stăm să analizăm cele câteva nuanţe din criza de furie a lui Adolf Hitler, vom constata că ceea ce declanşase mânia sa era marea gafă a lui Mihai Antonescu de a intra în negocieri cu anglo-americanii în numele Germaniei, prezentând-o pe aceasta drept slabă şi dispusa sa cedeze la un compromis. Hitler ar fi primit un mesaj din Spania, în care un general spaniol îi cerea să „limiteze acţiunile trimisului român la jvladrid,

deoarece din activitatea acestuia rezulta ca Germania ar fi la capătul posibilităţilor materiale şi că şi-a pierdut încrederea în victorie”485. Mihai Antonescu, individ urmărit de himera rolului de pion al politicii mondiale, nu înţelegea că Hitler – şi oricare alt lider al unei Superputeri aflate în dificultate – n-ar fi intrat în negocieri serioase decât de pe o poziţie de forţă, cu atuuri importante în mână şi pe baza unei atitudini ofensive. El trebuia să ofere pacea, nu s-o ceară. Pentru asta îşi retrăgea trupele din Est pe poziţii mai solide, unde putea rezista sau declanşa o contraofensivă majoră. Mareşalul Ion Antonescu, în calitate de militar cu experienţă, înţelegea foarte bine aceste manevre şi le subordona unei viziuni strategice sănătoase, care intenţiona să pună capăt războiului înainte ca trupele sovietice să pătrundă în spaţiul civilizat al Europei. Hitler însă îl înşela, lăsându-i impresia că este binevoitor păcii şi cerându-i să reziste până la capăt, ajutându-l astfel să obţină acea poziţie tare de pe care putea negocia. Aşadar, gafa lui Mihai Antonescu era enormă, dar nu neapărat inocentă. După cum arătam mai sus, în cadrul mentalităţii tranzacţioniste, Mihai Antonescu acţiona legătura cu anglo-americanii din ordinul lui Ion Antonescu, dar informa Legaţia germană de la Bucureşti asupra mişcărilor sale. El a întocmit un memorandum către Ribbentrop în care „enumera toate contactele pe care le avusese cu neutrii sau le propusese acestora şi în special cu Spania, Portugalia şi Turcia. El implora Reich-ul să-i încredinţeze misiunea de a trata cu anglo-saxonii”486. Mihai Antonescu va prezenta acest memorandum lui Killinger, care îl va aproba, încurajat de succesul primului gest, ministrul de Externe român va întocmi şi un al doilea memorandum, care conţinea de data aceasta informaţii secrete, inclusiv acele anumite propuneri făcute de el în numele Germaniei. Aceasta trebuia să se retragă din anumite zone ale Europei de vest, iar englezii şi americanii să debarce liniştiţi în sudul Franţei487, în faţa acestui delir paranoic, Hitler a răspuns pe măsură, cu

propriul sau delir de grandomanie. Culmea este că, în pline urlete, Hitler va „agita în mâna dreaptă o bucata de hârtie. Era, după cum afirma el, o depeşă a Departamentului de Stat semnată Cordell Huli, descifrată de serviciile criptologice germane. Destinatarii erau miniştrii Statelor Unite în capitala tarilor neutre ale Europei. «Sprijiniţi iniţiativa lui Mihai Antonescu», spunea textul”488. Dacă într-adevăr Mihai Antonescu a jucat un rol mondial, atunci el a fost acela de a compromite o posibila încheiere a păcii în Vest.

Mareşalul Ion Antonescu a sărit în apărarea colaboratorului său. Hitler însă i-a răspuns, pe bună dreptate, că „dacă România a crezut că este oportun să se ocupe de politica mondială, să-şi asume şi riscul unui război pe toate fronturile”489, în acest context se poate înţelege cunoscuta declaraţie de politică externă a lui Ion Antonescu: „Eu rămân deci la poziţia mea din decembrie 1941, aliat al Reich-ului contra Rusiei, neutru între Germania şi Marea Britanie şi aliat al Statelor Unite împotriva Japoniei”. Expresie a fantasmagoriei tipice politicii externe româneşti, această viziune trebuie să fi produs cel puţin un hohot de râs la Londra şi Washington, unde tocmai se pregăteau bombardamente masive împotriva zonei petroliere din Prahova, de unde Ion Antonescu aproviziona aviaţia germană cu combustibilul necesar raidurilor Luftwaffe în Anglia, expresie a „neutralităţii” sale între Germania şi Marea Britanie. În particular la Washington trebuie să se fi produs o extinsă rumoare aflând că are un „aliat” pe malul Dâmboviţei pentru războiul său din Pacific împotriva Japoniei. „Ostracizat” de Hitler, Mihai Antonescu va ieşi din această criză ca victimă a dorinţei sale de pace, şi nu a amatorismului, astfel că liderii „Opoziţiei”, Maniu şi Dinu Brâtianu, l-au rugat insistent să nu demisioneze din guvern şi să-l secondeze mai departe pe mareşal. Drept recompensă, în eventualitatea unei plecări de la guvern,

regele Mihai I i-a oferit postul de Mareşal al Curţii Regale490. Demersurile lui Mihai Antonescu au continuat, astfel că la 29 octmbrie 1943, Scarlat Grigoriu, prim-secretar de Legaţie la Madrid, transmitea ca a fost contactat de un agent al serviciilor militare americane care l-a asigurat că SUA nu au luat nici o decizie în ce priveşte soarta României, ca preşedintele Roosevelt va lua toate masurile să blocheze interesele sovietice în Europa şi că va acorda ţârii noastre „o garanţie americană secretă”. După război, Gheorghe Barbul a avut inspiraţia să cerceteze arhivele americane pentru a se lamuri asupra demersului american de atunci, în realitate, prin telegrama nr. 5250 din 19 noiembrie 1943, ambasadorul american la Madrid informa Departamentul de Stat că a transmis românilor un singur mesaj clar: capitulare necondiţionată491. Induşi în eroare probabil de Scarlat Grigoriu sau păcăliţi de diplomaţii americani, Ion şi Mihai Antonescu îl trimit la Madrid pe Camil Demetrescu, având asupra sa împuternicirea de a cere „o debarcare masivă anglo-americană în Balcani, în direcţia României, şi intrarea Turciei în război”492. Pare o nebunie să crezi că americanii ar fi îndeplinit aceste condiţii, dar trebuie sa ne transpunem în situaţia liderilor români, care căutau cu disperare o ieşire onorabilă din război. Ei chiar au propus americanilor să convină asupra unei declaraţii de capitulare necondiţionată, care să fie încredinţată Turciei spre păstrare, în secret, şi care să fie dată apoi publicităţii în momentul în care începe debarcarea în Balcani. Turcia a refuzat acest serviciu, pentru că o împingea la angajarea în conflict, iar Ion Antonescu a înţeles în sfârşit că americanii ne întinseseră o capcană, voind să „provoace un conflict între noi şi nemţi şi să oblige Turcia să intre în război”493.

Din acest moment, decembrie 1943, mareşalul Antonescu şi-a concentrat întreaga atenţie şi interesul politic asupra manevrelor făcute de Germania. El interpreta toate incidentele ciudate şi informaţiile secundare întâmplate pe

frontul de Est – de exemplu, negocierile locale între militari sovietici şi germani pentru reglementarea unei situaţii practice de război sau anumite nuanţe din declaraţiile oficialilor de la Moscova şi Berlin – drept argumente ale bănuielii că Hitler pregăteşte pacea cu Stalin sau că încearcă să oprească înaintarea Armatei Roşii pentru a avea libertatea de negociere în Vest.

Principalul motiv al rezistenţei lui Ion Antonescu la tentativele de ieşire din războiul împotriva Aliaţilor, precum şi cea mai importanta cauza a întârzierii acestui act a fost teama că Hitler se va înţelege cu sovieticii, peste capul României, la fel ca în cazul Pactului Molotov-Ribbentrop. În al doilea rând, a fost credinţa ca Germania se va înţelege cu anglo-americanii şi ca o pace separata este posibila în orice moment, cu scopul de a bloca invazia comunista în Europa civilizata. El a interpretat în permanenţa accelerarea atacurilor aeriene naziste asupra Angliei, precum şi dezvoltarea armelor secrete VI şi V2 drept argumente ale dorinţei lui Hitler de a se prezenta pe o poziţie tare în negocierile de pace. În aceasta perpectiva, era extrem de important pentru mareşalul Ion Antonescu daca România va fi dincoace sau dincolo de graniţa care va desparţi zona de ocupaţie occidentala de cea căzuta sub ocupaţie sovietica.

Încărcat cu acest tip de gândire, mareşalul Ion Antonescu va considera demersurile lui Mihai Antonescu şi ale „Opoziţiei” la Cairo, Ankara şi Istanbul drept un fenomen secundar, util doar momentului când se va trece la formalităţile diplomatice ale armistiţiului, precum şi necesităţii de a asigura ţării o rezervă politică în stare să reprezinte şi sa apere ţara la Conferinţa de Pace.

Activitatea partidelor politice.

Acel final de capitol din Istoria României a fost dominat de intrarea lui luliu Maniu în rolul de personalitate centrală a naţiunii române. Ultimul deceniu al carierei şi vieţii sale a adus la calitate şi realitate legenda personalităţii acestui om politic controversat căruia; se atribuia ficţionar un rol major în lupta pentru unitate naţionala. Adept al autonomiei Transilvaniei pe o durată de 10 ani, timp în care să-şi negocieze integrarea în Regatul României, luliu Maniu va înfiinţa un partid regional în 1918, folosind abil numele vechiului Partid Naţional din Transilvania, fapt care a permis contopirea imaginii între cele două structuri politice şi revendicarea de către pNŢ a trecutului de luptă al fostei organizaţii naţionaliste a românilor. Conducător ăl acestui partid regional şi regionalist, Maniu va încerca să întârzie integrarea politică şi să-şi conserve bazinul electoral din Transilvania, prin accentuarea diferenţelor din mentalitatea românilor de pe cei doi versanţi ai Carpaţilor meridionali, apoi va forţa fuziunea cu un partid de stânga, Partidul Ţărănesc, a cărui doctrină de clasă l-a adus în preajma socialismului. Autor al unor grave erori politice, care au influenţat negativ evoluţia României Mari, bruscând sistemul politic prin mişcări de stradă violente, pe baza unui program populist pe care nu l-a putut aplica la guvernare şi producând cea mai gravă criză structurală a statului prin lovitura din iunie 1930, acţionând apoi ocult din Opoziţie împotriva intereselor de stabilitate ale ţării, luliu Maniu va întâlni destinul său abia în deceniul cinci al secolului XX – lupta anticomunistă, în ciuda imaginii istorice de evoluţie liniară şi ascendentă, dar şi extrem de vulnerabilă, a personalităţii sale politice, readucerea la lumină a informaţiilor despre labirintul activităţii sale vine să ajute şi mai mult la definirea rolului său major în lupta anticomunistă, proces în care, rămas singur, a performat cu autentic patriotism şi curaj. Lui Mihai Pelin, un cercetător tenace, i se datorează publicarea unui document important pentru înţelegerea rolului jucat de luliu Maniu în timpul

războiului şi în perioada postbelică – dosarul întocmit liderului ţărănist de Eugen Cristescu, din ordinul lui Ion Antonescu. De la început vom preciza, pentru identificarea calităţii surselor, că opera recentă a lui Mihai Pelin este dominată de un paradox unic. Autorul a publicat trei cărţi de documente inedite, de cea mai intensă valoare, însoţindu-le însă de comentarii care se bat cap în cap cu actele oficiale prezentate în volum, astfel ca intenţia autorului de a arata slăbiciunile Securităţii prin lucrarea Din culisele spionajului românesc ajunge sa dezvăluie performanţele remarcabile ale acesteia, iar dorinţa de a demonstra inexistenţa atacurilor evreilor împotriva Armatei României în timpul retragerii din Basarabia, prin lucrarea Legendă şi adevăr, se transforma în text într-una din cele mai concludente dovezi ale implicării evreilor comunişti în agresiunea Uniunii Sovietice din 1940. Bănuind că este vorba de o manieră rafinată, de unică subtilitate literară, vom sublinia că lucrarea Iluziile lui luliu Maniu este prezentată de autor drept o dovadă a amatorismului şi nerealismuluj liderului ţărănist, dar este, în realitate, cea mai interesantă pledoarie pentru rolul politic major jucat de luliu Maniu în lupta pentru salvarea României din groapa în care căzuse din cauza lui Ion Antonescu. Revenit în ţară de la întâlnirea din 12-13 aprilie 1943 cu Hitler, mareşalul îi va ordona lui Eugen Cristescu să întocmească un raport asupra activităţii opoziţioniste a lui luliu Maniu. Pe fond, şeful SSI va arăta că liderul ţărănist urmăreşte doua scopuri: 1. Să-i convingă pe anglo-americani că România este un stat ocupat de Germania. 2. Să transforme nucleul de politicieni din jurul său, precum şi din partidele democratice aliate – PNL şi PSD, în rezervă politică a ţârii pentru preluarea puterii la sfârşitul războiului.

Teza ocupaţiei germane, încă din octombrie 1940, odată cu intrarea primelor trupe germane în România sub acoperirea calităţii de instructori pentru Armata română, luliu Maniu va declara ca „armata germană ocupă România;

ca de aici înainte trebuie să ne considerăm un stat la discreţia absolută a forţelor militare ale Reichului. România a fost constrânsă cu forţa să se alăture războiului dus de puterile Axei”494, în primăvara anului 1941, luliu Maniu stabileşte o relaţie privilegiată cu ambasadorul SUA la Bucureşti, Franklin M. Gunther, care, trăind în ţară, era bine documentat asupra realităţilor româneşti şi ne simpatiza, înţelegând soarta nefericită în care ne găseam, „în câteva întrevederi, în note scrise şi în mesagii, Maniu îşi dezvolta tema sa: România trebuie socotită în rândul ţârilor ocupate, ca şi Belgia, ca şi Olanda, ca şi polonia. Guvernele anglo-saxone n-o pot trata decât în consecinţă: ţara nu e răspunzătoare de politica unui guvern impus cu forţa de germani. Dimpotrivă, ţara are simpatii notorii pentru puterile care au ajutat-o să-şi realizeze idealul naţional.”495 Momentul acestui demers nu era întâmplător ales. El avea menirea să atenueze impactul produs de rezultatul plebiscitului organizat în ziua de 2 martie 1941, după rebeliunea legionară, în care 99,9 din votanţi (2 960 298 din 2 963 294) aprobaseră politica lui Ion Antonescu496. Pentru a putea întări ideea că ţara nu urmează politica progermanâ a lui Antonescu, luliu Maniu va arăta partenerilor săi anglo-americani că rezultatul zdrobitor al plebiscitului, care se desfâşurase în deplină libertate, era numai expresia solidarităţii naţiunii faţă de cel care o scăpase de legionari şi o formă de recunoştinţă restrânsă şi pasageră generată de ieşirea cetăţenilor din marea teroare produsă de Horia Sima. Având, în bună măsură, dreptate, luliu Maniu va fi pus din nou într-o situaţie critică atunci când România se va angaja în războiul germăno-sovietic, la 22 iunie 1941, decizie a lui Ion Antonescu certificată încă o dată de un plebiscit cu rezultat copleşitor. Pentru a-şi putea susţine teza diferenţierii naţiunii de regimul care o conduce, liderul ţărănist va provoca la 12 iulie 1941 o întâlnire „secreta” la vila lui Mihai Popovici din Braşov, la care vor participa Franklin M.

Gunther, ambasadorul Turciei, Suphi Tanrioer, Maniu, Mihai Popovici şi Ghiţă Popp. Maniu a ţinut sa explice diplomaţilor străini că România este nevoită să participe alături de Germania la atacul asupra URSS pentru că a fost pe nedrept deposedată de judeţele sale răsăritene şi pentru că este îndreptăţită să le elibereze, act care este cerut de întreaga naţiune. Intuind decizia eronată pe care intenţiona să o ia Antonescu, Iuliu Maniu va încerca să-i prevină într-un fel pe diplomaţii străini: „chiar dacă armatele române depăşesc Nistrul, nu trebuie să fim socotiţi în conflict cu Anglia şi America”497. La 23 iulie, după întrevederea Gunther-Mihai Antonescu, liderul ţărănist va reveni cu insistenţă printr-o notă informativă, în care va sublinia apăsat că „Guvernul american trebuie să facă o deosebire neta între guvernul român, care se află la discreţia absolută a Germaniei, şi statul român, ocupat milităreşte de trupele Axei şi pus în neputinţa de a reacţiona”498. Fără îndoială că demersurile lui Iuliu Maniu erau forţate, greu de argumentat cu altceva decât cu vechea temă tocită a sentimentelor tradiţionale filoanglo-franceze, dar ele reprezentau un fel de luptă politică, singura, pe care o ducea un lider aflat în imposibilitatea de a influenţa cu ceva acţiunile statului român. Pentru a-şi completa argumentaţia, liderul ţărănist va face apel la declaraţiile anglo-americane din Charta Atlanticului, prin care nu se recunoşteau achiziţiile teritoriale făcute prin presiune şi intervenţie militară, Maniu oferindu-le sovieticilor scuza că au fost nevoiţi să ocupe Basarabia şi nordul Bucovinei „ca o măsură de siguranţă împotriva unei eventuale agresiuni germane”. Astăzi a devenit mult mai clar că atacul german din 22 iunie 1941 a prevenit un atac sovietic asupra altor zone europene, între care şi Moldova până la Carpaţi, atac programat pentru data de 6 iulie 1941. În plus, deşi se vorbeşte şi se scrie cu uşurinţă despre „atacarea Uniunii Sovietice”, trebuie arătat că ceea ce au atacat Germania şi România începând cu 22 iunie 1941 nu era Uniunea

Sovietcâ, ci erau teritoriile străine pe care aceasta le ocupase prin forţă şi prin înţelegerea secretă, ilegală, cu Germania nazista. Aşadar, cu toate că presiunile lui luliu Maniu asupra anglo-americanilor par fanteziste şi chiar ridicole, ele aveau la bază dreptul internaţional şi o solidă realitate istorică. Faptul că ea nu a fost recunoscută şi respectata la sfârşitul războiului nu are nici o legătură cu dreptul popoarelor şi cu adevărul istoric, ci cu obiceiul nefast al transformării dreptului învingătorului în abuz, fapt care a permis tragedia sutelor de milioane de oameni râmaşi sub ocupaţie sovietică şi suferinţele Războiului rece. Insistenţele lui Maniu primesc o anumită confirmare din partea Statelor Unite, atunci când acestea decid să nu răspundă la declaraţia de război a lui Ion Antonescu, ci doar să ia act je aceasta. Folosind drept argument scrisoarea trimisă de preşedintele Roosevelt Congresului american, Maniu va difuza în mediile politice şi publicistice româneşti informaţia că „Roosevelt recunoaşte că România nu se afla în situaţia de a proceda potrivit cu voinţa ei, deoarece se află sub stâpânirea lui Hitler”. Ceea ce este mult mai important în toată lupta lui luliu Maniu de a apăra naţiunea de o previzibilă catastrofă şi de a împiedica pedepsirea României pentru greşelile lui Ion Antonescu s-a dovedit a fi nuanţa pe care au folosit-o mult timp Statele Unite în relaţiile cu România, în vreme ce Marea Britanie s-a comportat intransigent cu noi. America se va opune până aproape de sfirşit împărţirii grosolane a sferelor de influenta în Europa, va prezenta mereu rezerve faţă de dominaţia sovietică în România, luând în considerare cu maximă seriozitate acţiunea opoziţionistă, chiar şi debila, a grupării din jurul lui luliu Maniu, inclusiv oferindu-i acestuia posibilitatea de a fugi în SUA, unde să formeze un guvern în exil. Împotriva înţelegerii superioare pe care America o arăta României a acţionat propaganda mincinoasă sau exagerată care a lansat în lume imaginea de holocaust al evreilor sub regimul Antonescu, propagandă instigată şi

plătită de lobby-ul maghiar din Statele Unite, favorizată de evreii comunişti din ţară şi mereu alimentată de nazişti, pentru a demonstra că România se aliniază politicii „soluţiei finale”, în timpul acesta, zeci de mii de evrei se refugiau din Ungaria în România, iar Antonescu se făcea că nu vede.

Marea Britanie a cerut mereu fapte, împingând gruparea manistâ la acţiunea de răsturnare a regimului Antonescu. Aici trebuie afirmat clar, încă o dată, că preţul pentru acceptarea României drept stat ocupat de Germania era exterminarea populaţiei evreieşti, închiderea sau asasinarea liderilor democraţi, trecerea statului sub autoritate germană, cu toate consecinţele de sânge şi exploatare economica previzibile, şi asta în timp ce soldaţii români ar fi murit mai departe, în număr şi mai mare, pe frontul din Rusia sovietica Marea Britanic era conştientă de acest sacrificiu, dar, după principiul sau cinic cu care sacrificase evrei în multe alte locuri din Europa, căuta să obţină o scurtare a războiului cu orice preţ. În raporturile sale cu România, Marea Britanie aplica „strategia acţiunilor indirecte” elaborată de Liddell Hart în 1941500. Atât Ion Antonescu, cât şi Maniu nu au acceptat compromisul oferit de britanici şi râmâne o datorie a istoricilor şi oamenilor politici de astăzi sau din viitor să judece cu dreaptă măsură dacă acea opţiune a fost corecta sau nu. Poate că, dacă Ion Antonescu se dădea la o parte iar Maniu murea într-o închisoare a Gestapoului, Horia Sima ar fi plătit în istorie aşa cum au plătit toţi quislingii de pe continent şi se salva imaginea ţârii. Oricum, evreii care îi acuză azi pe români de holocaust n-ar mai fi trăit să o facă. Ca un răspuns la demersurile lui luliu Maniu, ministrul de Externe britanic, Eden, declară la 5 iulie 1942 în Camera Comunelor „că situaţia României va depinde de modul în care poporul român – şi nu guvernul – va şti să acţioneze în favoarea cauzei aliate”501. Era o invitaţie la răsturnarea prin forţă a regimului antonescian, cu asumarea tuturor riscurilor. Tot ce a putut face luliu Maniu „în favoarea cauzei aliate” a fost

să devină agent de infuenţă plătit al serviciilor secrete britanice şi să-l convingă pe Ion Antonescu să-i acorde libertatea de a negocia cu Aliaţii.

Teza rezervei politice. Aşa cum am arătat în capitolele precedente, între Ion Antonescu şi luliu Maniu a existat atât o controversă, cât şi o înţelegere privind supravieţuirea unui nucleu politic desemnat a se constitui în rezervă politică pentru stat. Reamintesc că luliu Maniu dorea şi în septembrie 1940, şi în februarie 1941 un guvern militar, adecvat situaţiei de război, astfel încât soluţia politică să nu fie compromisă total. Antonescu vedea invers lucrurile, considerând că România nu a epuizat soluţiile politice, în particular pe cea a guvernului de uniune naţională, astfel încât ultima soluţie la care apelează un stat – Armata, sa nu fie folosită prematur. Prin refuzul constant de a se angaja explicit la guvernare, dar şi prin acceptul tipic tranzacţionist de a ajuta regimul cu „tehnicieni" ai partidului său, luliu Maniu şi-a rezervat dreptul de a constitui din cioburile fostelor partide o rezervă politică pentru ţară. A pornit în aceasta misiune cu încredere şi tenacitate, declarând mereu cu încăpâtânare că Partidul Naţional Ţărănesc nu a murit şi că exprimă interesele marii majorităţi a populaţiei, deşi era conştient că acest enunţ este fals. Din PNŢ nu mai rămăseseră decât nucleul restrâns al rudelor şi prietenilor săi personali, un Ion Mihalache înclinat spre colaboraţionism nu numai proantonescian, dar şi progerman, şi doctorul Nicolae Lupu, mai comunist ca oricând. Conducerea Partidului Naţional Liberal agoniza în plan politic, dar supravieţuia economic prin implicarea în guvernare. Şi aici existau fracţiuni, Gheorghe Brâtianu fiind pe faţă proantonescian şi progerman, iar Gheorghe Tătărescu fiind repudiat şi lăsat de capul lui în afară organizaţiei. Partidul Social Democrat al lui Titel-Petrescu locuia tot într-o casă, de unde ieşea în oraş în aceeaşi maşină. Chiar în septembrie 1940, luliu Maniu va proclama supremaţia şi autoritatea Partidului

Naţional Ţărănesc în Opoziţie: „Legat printr-o afinitate ideologică cu lumea anglo-saxonâ, şi încredinţat că poate reface graniţele ţării odată cu victoria Angliei şi Americii, el rămâne o mare rezervă a naţiunii, pentru momentul în care situaţia internaţională va fi fundamental schimbată”502. Pe timpul frâmântârilor apărute în gruparea sa spre sfârşitul lunii octombrie 1940, când o parte a amicilor săi politici a cerut reorganizarea partidului fără comunişti, francmasoni şi evrei, luliu Maniu râmâne calm şi provoacă o reacţie prin care i se recunoaşte, încă o dată, supremaţia în partid. Din această poziţie el cere o reorganizare a partidului pe principiile muncii conspirative, apoi iniţiază legăturile informative cu Legaţia germană Şi se implică în activităţile de spionaj ale anglo-americanilor. Simultan, liderul ţărănist va stabili contacte informative cu legionarii şi comunştii marxişti, pentru a surprinde la timp orice mişcare pe scena opoziţiei politice. Profitând de slăbiciunile conducerii PNL, Maniu îşi va asigura iniţiativa şi dominaţia asupra acţiunilor opoziţioniste ale liberalilor, căutând şi reuşind să obţină o recunoaştere tacită a rolului său de lider al rezervei politice democratice a ţării, într-un interviu acordat de Corneliu Coposu ziarului „Dreptatea” la 20 august 1946, liderul ţărănist declara: „în ajunul sărbătorii Paştelui 1941, dl. Dinu Brâtianu în numele partidului liberal, a investit (prin declaraţie verbală solemna) pe dl. Maniu sa acţioneze în interesul superior al Naţiunii, şi în numele partidului liberal”503. Felul cum a navigat luliu Maniu printre pericolele unei reacţii violente germane sau a unei toane a instabilului Ion Antonescu, felul cum a ţinut echilibrul între contactele sale externe cu cei trei mari Aliaţi, precum şi felul cum a ştiut să-şi ţină secunzii în ascultare şi să ridice din morţi partide şi grupări politice ale vechiului regim parlamentar românesc, rămân o piesă de arta politică de excepţională valoare. Aici, în adâncul muncii conspirative sau pe scena discretă a luptei politice opoziţioniste, luliu Maniu a pus în operă, de data aceasta benefic, toată

experienţa sa iezuită şi întreaga inteligenţă personală cu care fusese binecuvântat de Dumnezeu. Dacă România ar fi avut şansa păstrării tradiţiei sale politice, cu două partide puternice, unul de Dreapta la guvernare şi unul de Stânga în opoziţie, am fi ajuns departe în aceasta zonă a Europei. Luliu Maniu ar fi fost acea mare personalitate de Opoziţie de care aveam nevoie, întreţinând viu focul sistemului democratic prin permanenta hărţuire legală dar loială a guvernării, mai exagerând, mai complotând, dar asigurând mersul spre progres al societăţii. Pe plan doctrinar, el va declara la 25 iulie 1942: „M-am străduit să păstrez partidul la stingă partidelor burgheze, şi ca formă constituţională., şi ca fond politic de reforme practice”5. Textul are o importanţă deosebită faţă de alte declaraţii ale lui Maniu, deoarece el era o sinteza a programului politic al Partidului Naţional Ţărănesc pentru anii de după război: aşezarea partidului în mod ferm pe poziţia sa doctrinara clasică (Stingă), opţiunea pentru Republică („forma constituţională”) şi trecerea la sistemul agricol cooperatist dupâ vechea teorie a nefericitului Virgil Madgearu (reforme practice”). De altfel, la 9 decembrie 1942, luliu Maniu face cunoscut noul program politic al Partidului Naţional Ţărănist cu care intenţiona să guverneze dupâ război, program politic de esenţa clar socialistă, căruia îi lipsea foarte puţin pentru a nu fi comunist: „Exproprierea agrară generală, un nou regim de proprietate urbană, naţionalizarea marii industrii, generalizarea asigurărilor sociale, carnetul de muncă şi minimum de salariu, crearea unui regim de stat pentru exploatarea bunurilor expropiate, un nou sistem agrar pentru a asigura în comun exploatarea micilor proprietăţi, ce vor rămâne totuşi bunuri private”505. Este proiectul cooperativizării agriculturii şi etatizării industriei pe care îl vor pune în aplicare comuniştii sub ocupaţie sovietică, doar cu amendamentul că, prin intervenţia Anei Pauker, păstrarea dreptului de proprietate a terenurilor colectivizate va fi doar formală.

Maniu simţea că România nu se va putea sustrage influenţei Uniunii Sovietice după război şi de aceea a cerut să fie informat – încă o dată, după acţiunea din anii ’20 – asupra performanţelor agriculturii sovietice. I s-a spus că acolo este o fericire printre ţărani. El mai spera că supravieţuirea Opoziţiei democratice în formula ei restrânsă, a unei mâini de oameni mai puţin compromişi, precum şi serviciile de informare şi spionaj pe care le asigura britanicilor îi vor permite sa conducă o România mult mai puternic socializată, dar democratica. Acest proiect pe cât de generos, pe atât de pragmatic şi lupta sa până la pieire pentru a-l pune în aplicare fac gloria adevărată a omului politic luliu Maniu, nu fanteziile despre trecutul său ireproşabil şi nu îngroparea marilor sale erori din perioada interbelica în propagandă politicianistă.

Un aspect aparte al activităţii lui luliu Maniu a fost spionajul în favoarea Marii Britanii, în acelaşi interviu din 1996, Corneliu Coposu făcea imprudenţa să recunoască public, drept un merit, legăturile de spionaj cu Londra ale lui Maniu, cauza adevărată a ostracizării sale de mai târziu. Coposu va arata că Maniu a fost acela care a solicitat stabilirea unei legături conspirative cu Intelligence Service, legaturi care au atins un dublu scop: asigurarea canalului de comunicaţii pentru negocierile privind ieşirea din războiul împotriva Aliaţilor şi facilitarea activităţilor propriu-zise de spionaj. „Conferinţa a avut loc în 27 aprilie 1941 – declara Coposu – la sediul Legaţiei britanice, cu participarea d-lui Maniu, a d-lui Reginal Hoare şi a d-lui Gunther. Cu acest prilej s-au stabilit toate măsurile ce urmau să fie luate după întreruperea relaţiilor diplomatice cu Anglia şi U. S. A. Astfel; Constituirea a două grupuri de legătură, între «opoziţia unită» din România şi o reprezentanţă autorizata a guvernului englez; aceste grupuri urmau să fie înzestrate cu mijloace sigure şi moderne de comunicare (emisie-recepţie) şi cu bază materială de activitate, precum şi cu cifru. Pentru

acoperirea cheltuielilor legate de acţiune s-a afectat disponibilul Soc. «Unirea» de Petrol. S-au luat toate măsurile destinate reînnodării legăturilor, în cazul când reţelele ar deveni indisponibile (trimiterea de oameni instruiţi şi înarmaţi cu material adecvat, direct din Anglia)”506. De la Bucureşti acţionau inginerii Ricã Georgescu şi Ion Popovici, iar corespondenţii lor la Istanbul erau Archibald Gibson, fostul reprezentant al ziarului The Times în România, şi De Chastelain, fostul director comercial al Societăţii „Unirea”. Acţiunea de spionaj a fost „descoperită” la 5 februarie 1943, ea fiind, de fapt, cunoscută de Ion Antonescu încă de la început şi lăsată să curgă, însă atunci a fost depistată de germani şi prezentată de aceştia guvernului. La întâlnirea din aprilie, Hitler îi va arunca în faţă lui Antonescu şi dovezile activităţilor de spionaj ale lui Maniu, cerându-i capul acestuia. Analiza comunicaţiilor axate pe negocierile politice ale lui Maniu cu britanicii arată că la sfârşitul anului 1942 şi începutul anului 1943 acesta lucra solidar cu Ion Antonescu, în timp ce partenerii britanici forţau un conflict între cei doi lideri români. Ca urmare a unor lungi memorii explicative trimise de Maniu în noiembrie şi decembrie 1942, el primeşte un răspuns neaşteptat din partea Comandamentului britanic din Cairo: „situaţia României ar nutea fi luată în considerare numai dacă s-ar ridica cu armele ţjnpotriva Germaniei”507. Şocat de brutalitatea cererii, luliu Maniu va solicita o intervenţie a factorilor politici aliaţi, conştient că aceştia decid asupra „punctului de vedere militar”, şi arătând că rezultatul unei „ridicări cu armele împotriva Germaniei” va fi înlăturarea guvernului Antonescu şi înlocuirea acestuia cu un regim legionar. Liderul ţărănist va profita de ocazie pentru a sublinia că se află personal în pericol de a fi asasinat de către germani. Britanicii îi cer să plece urgent din ţară pentru a se salva. Primul semn al trădării lui Maniu de către Anglia se produce la începutul anului 1943, când centrul de spionaj de la Istanbul primeşte

acceptul lui Maniu de a se refugia la Londra pentru a forma un guvern românesc în exil. Mizând pe spiritul de sacrificiu şi pe curajul bâtrânului politician, ca şi pe faptul că mai refuzaze în trecut să-şi părăsească ţara, Anglia se va vedea pusă în faţa unei decizii care să-i dezvăluie adevăratele intenţii şi sentimente faţă de agentul său principal din România. Răspunsul primit de la britanici explică cel mai bine condiţia inferioara, distanta şi strict contractuală cu care îl trata Anglia pe Maniu, ca pe unul dintre numeroşii spioni plătiţi care îi face un serviciu, fără nici o implicare sentimentală, răspuns ce reprezenta şi sinteza situaţiei în care se afla atunci România: „Un guvern românesc liber la Londra n-ar fi oportun în momentul de fafâ, ianuarie 1943. E ar putea să creeze dificultăţi în relaţiile anglo-sovietice”508. Maniu, ca de altfel mai devreme Ion Antonescu, trebuie să fi înţeles că toate legăturile britanicilor cu el şi toate tratativele conduse cu Mihai Antonescu prin diferite capitale neutre nu urmăreau decât scopul strategic de a produce Germaniei o defecţiune în spatele frontului, cu orice preţ, dar mai ales cu sacrificarea conştientă a evreilor şi a aliaţilor săi români. Cu toate acestea, amândoi au încercat cu încăpătânare să obţină o soartă mai bună pentru România.

Acţiunea Carol II-Gheorghe Tatarescu. Una dintre dovezile care atesta slăbiciunea Opoziţiei strânse în jurul lui Maniu, dar şj interesul Aliaţilor occidentali pentru oricine poate sa le îndeplinească scopurile a fost uşurinţa cu care a reuşit fostul prim-mi-nistru Gheorghe Tatarescu să se amestece în negocierile externe şi să aibă un oarecare succes. Abia pe la sfârşitul lunii martie 1943, Tatarescu se trezeşte parca dintr-un vis urât şi constată că Germania a pierdut războiul, iar România ar trebui să facă ceva. El va trimite prin intermediari şefilor PNL şi PNŢ o propunere de înfiinţare a unei „Uniuni Sacre”, propunere care îi aparţinuse încă din 1940 lui Nicolae lorga509. Luliu Maniu respinge oferta şi îi transmite fostului şef ăl guvernelor personale ale lui Carol

II mesajul ca îl consideră principalul vinovat de dezastrul ţării, atrâgându-i totodată atenţia că vinovăţia nu va rămâne nepedepsită până la urmă. Convins că la mijloc este o neînţelegere, Tatarescu se va retrage la Poiana, în judeţul Gorj, unde va compune un memoriu justificativ, intitulat Politica noastră externă în care va încerca să arate condiţiile în care s-a produs degradarea capacităţii ţării de a se apăra împotriva agresiunilor militare şi cauza pierderilor teritoriale din vară anului 1940. Memoriul a fost ignorat de liderii PNL şi PNŢ. În aceste condiţii, Tătărescu găseşte posibilitatea să-i trimită, în cursul lunii măi 1943, un mesaj fostului rege Carol II, aflat în Mexic. Scrisoarea, ajunsa la Carol abia în 5 iulie, trezeşte speranţele fostului suveran, astfel că va nota în jurnalul său: „Mă întăreşte şi mai mult în ideea că trebuie să fiu activ în acest ucigător râzboiu, trebuie să fac ceva, nu numai un gest, care să-mi ridice prestigiul”510, într-adevâr, prestigiul lui Carol II era la pâmânt, el refugiindu-se tocmai în Mexic pentru că fusese gonit de peste tot unde încercase să se stabilească împreună cu Elenă Lupescu. Deşi se vehiculează în unele analize informaţia despre legăturile sale cu ambasadorul sovietic din Mexic, Umanski, acesta îl ignora sau îl trata cu ostilitate, după ordinele primite de la Moscova. Carol se împrietenise, în schimb, cu ambasadorul american, George Messersmith, care nu putea face prea mult pentru el, decât să-l invite din când în când la un party. La 6 iulie 1943, Carol II va nota în jurnalul sau ca „trebuie, cu orice preţ, să găsesc un mijloc de a intra în legătura cu prietenii de acasă”. Legătura cu Tâtărescu se va stabili pe linie francmasonica prin Jean Pangal şi Richard Franasovici, care se aflau în Elveţia. Totodată, fostul suveran va iniţia demersuri pe lângă ambasadele sovietică şi americană din Mexic pentru a primi viză şi a se putea deplasa în ţările respective, în faţa unui dublu refuz, Carol va încerca atunci să obţină vizele pentru Elena Lupescu, în America, sub motivul că trebuie sa participe la nişte acţiuni ale Crucii

Roşii, iar în URSS sub motivul că vrea să-şi viziteze rudele din partea mamei, mama sa fiind rusoaică511. Scopul ambelor cereri era de a-i permite Elenei Lupescu sa contacteze oficialităţile americane sau sovietice şi să ofere colaborarea lui Carol II pentru răsturnarea regimului de la Bucureşti. Exista atunci între Carol II, Viorel Tillea de la Londra şi alţi membri ai emigraţiei române o organizaţie mai mult simbolică numită „România Liberă", paravan pentru încercarea fiecăruia dintre aceşti refugiaţi de a controla fondurile româneşti blocate în băncile americane, sub pretextul finanţării acţiunilor subversive din România. Carol II dorea, evident, să se pună în fruntea acestei acţiuni şi pentru asta presa în vederea obţinerii vizei americane, stabilirii în Statele Unite şi a preluării fondului de 40 de milioane de dolari aflat acolo. Gheorghe Tâtărescu avusese şi abilitatea de a media corespondenţa personala între regele Mihai I şi tatăl său, dar fără nimic spectaculos. Mai importantă a fost însă tentativa lui Tătărescu de a-i contacta pe sovietici, acelaşi canal francmasonic ducându-l la fostul preşedinte al Cehoslovaciei, Eduard Beneş, în iunie 1943512.

În sfârşit, la refugiul său din Mexic se întâmplâ ceva şi cu fostul rege: americanii se hotărăsc» ă-l folosească drept sursă de informaţii pentru acţiunile militare împotriva României. Prin intermediul ataşatului militar SUA în Mexic, generalul Harris, un anume colonel Goss din serviciul de informaţii al Statelor Majore Americane Reunite îl contactează pe Carol şi perfectează împreună cu el o colaborare informativă. Fostul suveran va cere să fie angajat în armata americană cu grad de general şi trimis în misiune în Balcani. Pentru asta, el trebuia să facă un efort în direcţia schimbării imaginii dezastruoase pe care o avea în presa internaţională, motiv pentru care angajează o firmă de public relations condusă de un anume Birdwell. Acesta îl „exploata în orb", după terminologia serviciilor secrete, punându-l să completeze tot felul de chestionare

despre el şi despre România, din care se extrăgeau, de fapt, informaţii necesare acţiunilor de spionaj şi sabotaj pe teritoriul ţârii noastre, în sfârşit, la 3 noiembrie 1943, colonelul Goss începe să lucreze operativ cu fostul rege Caro! II, dezvăluindu-i ca misiunea sa este de a se deplasa la centrala de la Istanbul, de unde va declanşa operaţiuni pe teritoriul românesc. Pentru verificarea bazei sale documentare, Goss îi arată lui Carol două liste, una „albă" şi una „neagră", cu amici şi, respectiv, inamici români ai Statelor Unite. „Se înţelege că pe cea albă erau, în majoritate, ţărănişti şi liberali, în cap cu Maniu şi Dinu Brătianu, erau şi nume cari îmi conveneau – Tâtărescu, Ghelmâgeanu, Ralea, Mitiţă Constantinescu, Haiduc – şi mulţi necunoscuţi". A doua zi, pe 4 noiembrie, Carol se va ocupa de lista „neagră", atrăgându-i atenţia lui Goss că Maniu „nu este un om de acţiune şi că făcuse cartel cu Garda de Fier împotriva mea; pentru o misiune ca a lui trebuie oameni de acfiune, nu opoziţionişti profesionali"514, îi va completa apoi lista „neagră" cu câteva nume din rândul duşmanilor săi şi îi va pune la dispoziţie câteva parole secrete cu care să-i poată contacta pe prietenii săi. „De pildă, pentru Tâtârescu i-am scris la maşină versurile ce le-a pus în scrisoarea ce mi-a trimis-o". După amănuntele pe care le da Carol II şi după metodele cunoscute ale serviciilor secrete, Goss a făcut două liste în care a înşiruit mai multe nume credibile, dar fără interes operativ, între care însă a strecurat şi numele agenţilor români folosiţi de americani şi britanici în România. Carol a fost provocat sa comenteze listele şi, fără să vrea, dat indicaţii importante despre încrederea pe care pot s-o aibă spionii americani în agenţii lor sau în alte persoane la care se putea eventual apela. Ceea ce este cert din toata această poveste dezgustătoare cu liste „albe" şi „negre" o reprezintă faptul că, arătându-i-le, în mod sigur nu intenţionau să-l folosească pe Caro II în acţiunile lor. Nimeni nu deconspiră reţeaua în faţa unui agent pe care îl

trimite în misiune. Mult mai importantă a fost însă continuarea acţiunii de către Gheorghe Tătărescu. Primind din partea francmasoneriei, din timp şi cu precizie, informaţia că soarta României va fi hotărâtâ de către Uniunea Sovietică şi că ţara noastră fusese cedată zonei de influenţa a acesteia, Tâtârescu va trece peste toată ura care i se arăta şi, la 18 decembrie 1943, îi va propune lui Maniu să plece împreună la Moscova „spre a trata cu guvernul sovietic ieşirea României din război”5-’. Bineînţeles, a fost refuzat, în următoarele luni, în prima jumătate a anului 1944, Gheorghe Tătârescu va încerca cu disperare să-i convingă pe Maniu, pe Mihai Antonescu şi pe regele Mihai I că soarta României fusese deja decisă şi că trebuie să intre de urgenţă în legătură directă cu sovieticii, fără să mai piardă timpul cu Aliaţii occidentali. La fel ca în legenda antică a Cassandrei, care prevestea exact viitorul şi nu era crezută, Tâtărescu nu era ascultat, fiind mereu bănuit că încearcă o manevră personală pentru a reveni la Putere. Iritat de insistenţele fostului prim-ministru carlist, luliu Maniu va face o eroare de proporţii, deschizând problema judecării criminalilor de război români după încheierea păcii. Loan Hudiţă îşi va asigura colegii că „procesul pe care vrem noi să-l facem nu îi vizează decât pe acei care au făcut parte din guvernele acestor dictatori sau au ocupat posturi administrative importante”516. Din dorinţa de a se răzbuna pe adversarii săi politici şi pentru a-şi pune în practică ura cu care îi urmărea pe anumiţi politicieni, în primul rând Tâtărescu, Maniu va deschide Cutia Pandorei şi va permite gravele abuzuri provocate de legile pentru urmărirea criminalilor de război date imediat după 23 august 1944. Astăzi, orice comunist va putea să justifice arestările abuzive din perioada 1944-1947 prin iniţiativa nefericita a lui luliu Maniu, transformată de Lucreţiu Pâtrăşcanu în legi semnate apoi de regele Mihai I.

Reorganizarea agenturii sovietice din România. Figura cheie a activităţii comuniştilor din România în această

perioadă a fost agentul sovietic Emil Bodnăraş. Fost ofiţer care a dezertat şi a fugit în URSS, Bodnăraş va primi cetăţenia sovietică în 1936, în timp ce se afla într-o închisoare din România. Detenţia lui trebuia să expire la 2 noiembrie 1942, ca urmare a decretelor de graţiere ale lui Ion Antonescu, dar, pentru că în 1942 România se afla în război cu Uniunea Sovietică, el putea fi reţinut în continuare, ca prizonier de război. Iată însă că se petrece un fapt curios: Bodnăraş este eliberat, Siguranţa îi distruge dosarul de puşcăriaş şi, de comun acord cu el, face să dispară actele care îi atestau anii de puşcărie pentru activitate comunistă şi spionaj. Bineînţeles, era vorba de dosarul penal, dosarul său de urmărire informativa fiind nu numai intact, dar şi deschis pentru a primi alte file. Siguranţa intuia ca Bodnâraş, instruit în URSS şi calificat în cele mai avansate tehnici conspirative, deţine legături importante care pot duce la cunoaşterea şi prevenirea mişcărilor agenturii sovietice pe teritoriul României. După ce semnează un angajament de informator al Siguranţei, i se întocmesc acte de identitate noi care să-i permită să lucreze în Brăila, la o firmă de cherestea. La ieşirea din închisoare, Gheorghe Gheorghiu-Dej îi încredinţează misiunea de a organiza evadarea conducerii româneşti a Partidului comunist şi pentru asta îi pune la dispoziţie 10 000 de lei, îi indică o sursă de unde poate lua alţi 50 000 de lei şi îi dă un nume pentru prima sa legătură afară: Victor Precup, fostul ofiţer care organizase atentatul din 1934 asupra Elenei Lupescu. Totodată, i se atrage atenţia să nu contacteze conducerea partidului aflată în libertate, pe Foriş şi pe Kofler. Amplasarea lui Bodnăraş la Brăila avea scopul să faciliteze identificarea şi stabilirea legăturii superioare sovietice, spionul trimis de serviciile de spionaj cu ordine şi misiuni de la Moscova, în februarie 1943, Bodnâraş părăseşte brusc Brăila şi vine la Bucureşti, unde îl contactează pe Victor Precup. Acesta, în afara faptului că îi pune la dispoziţie mijloacele materiale necesare

organizării evadării lui Gheorghiu-Dej, îi comunică faptul că are o legătură superioară directă: chiar pe secretarul general al partidului, Ştefan Foriş, şi că acesta îi cere să se prezinte la el. Foriş era interesat să stabilească şi el legătura cu Moscova. Bodnâraş face imprudenţa să se întâlnească cu Foriş şi să-l informeze asupra misiunii sale de scoatere a lui Dej din închisoare. Foriş era informator al Siguranţei, astfel că întreaga acţiune ajunge să fie cunoscută de organele de informaţii româneşti, iar informaţia ajunge şi la Gestapo. Dej va anula ordinul de pregătire a evadării.

Respins de Gheorghiu-Dej şi criticat pentru greşeala făcută, Bodnâraş hotărăşte să aibă o explicaţie cu şeful comuniştilor români şi îşi înscenează o criză de apendicită pentru a se putea interna de urgenţă în spitalul din Târgu Jiu. Acolo, îhtr-o rezervă izolată şi fără martori, Gheorghiu-Dej şi Bodnâraş au o explicaţie din care rezultă trădarea lui Foriş şi nevoia îndepărtării lui de la conducerea exterioară a partidului, apoi hotărăsc trecerea la o acţiune de unire a grupurilor comuniste aflate în libertate sub acoperirea diferitelor organizaţii şi foste partiduleţe legale, astfel încât agentura sovietică din România să poată prinde din nou contur şi să acţioneze în spatele frontului, împotriva Armatei române. Bodnâraş va şti să-şi apropie alţi doi comunişti nemulţumiţi de Foriş, pe Constantin Pârvulescu şi pe losif Rangheţ, cu care va organiza, la 4 aprilie 1944 debarcarea conducerii exterioare a Partidului comunist şi înlocuirea acesteia cu un triumvirat Pârvulescu (secretar general) – losif Rangheţ – Emil Bodnâraş, dar care primea ordine de la Gheorghiu-Dej517. Această echipa nouă va constitui nucleul comunist care va acţiona în negocierile cu partidele democratice şi cu regele, atât direct prin Bodnâraş, cât mai ales prin cuplul Lucreţiu Pătrăşcanu-P. Constantinescu-laşi, pe care şi-l subordonează imediat după 4 aprilie 1944. Mai importantă decft manevrele de reorganizare ale Partidului Comunist din România a fost

stabilirea de către Bodnâraş a legăturii cu Moscova prin intermediul a doi agenţi paraşutaţi împreună cu aparatură de comunicaţii, Filipescu şi Chioreanu, ambii proveniţi din lagărele de prizonieri români din URS S. Moscova va cere acestui nucleu să organizeze sau să faciliteze înlăturarea lui Ion Antonescu prin forţă, astfel încât să se producă o dezorganizare a Armatei, o rupere a colaborării cu comandamentul german şi o slăbire a capacităţii de rezistenţă a României la înaintarea trupelor sovietice. Avem toate temeiurile să credem că luliu Maniu a intuit esenţa acestei misiuni a comuniştilor, cu care intrase în contact pentru a forma blocul partidelor de opoziţie, şi de aceea a căutat să limiteze atât influenţa lor în conspiraţie, dar a şi întârziat ajungerea la un deznodământ violent, care a însemnat, în fapt, şi cunoscuta întârziere a scoaterii României din războiul împotriva Aliaţilor.

Toate aceste frământări din spatele cortinei trase peste scena politică românească au ceva teatral şi chiar comic, dacă stăm să privim astăzi cu ochii celui care are posibilitatea să cunoască în detaliu toate evenimentele acelui sfârşit de război mondial, dar este o tragi-comedie şi o teatralitate amară. De fapt, la pragul trecerii de la anul 1943 la anul 1944, soarta României era deja pecetluită. O evidenţă seacă a deciziilor luate de Marile Puteri Aliate în privinţa ţării noastre arată că mai era foarte puţin de salvat din statul modern care apăruse sub Cuza în 1859, care evoluase debil prin meandrele democraţiei şi se prăbuşise sub regimuri dictatoriale în 1938. Nimeni nu mai stătea să analizeze felul cum fusese trădată chiar de aliaţii ei această ţară şi nici n-ar fi convenit cuiva care conduce un război devastator şi care, în pragul victoriei, are alte probleme mult mai importante – statutul de putere mondială dominantă, din partea SUA, disperarea faţă de pierderea statutului de imperiu colonial, din partea Marii Britanii, dorinţa de a-şi extinde ocupaţia în Europa, din partea URSS – să recunoască sentimental că România nu avusese de ales

nici în 1940, nici în 1941. În vreme ce Maniu făcea complicate mişcări de culise, lucra la detalii şi nuanţe, Mihai Antonescu se incurca în inutile negocieri externe, Tătărescu şi Carol II ofereau ecunoaşterea apartenenţei Basarabiei şi nordului Bucovinei la URSS, Aliaţii luau hotârâri decisive pentru noi:

1. La Conferinţa miniştrilor afacerilor externe ai URSS, SUA şi Marii Britanii din 19-30 octombrie 1943 de la Moscova a fost subliniată ideea că nu trebuie să se aştepte mare lucru de la grupul jvtaniu în plan politic şi că relaţiile cu grupurile opoziţioniste trebuie să urmărească doar uşurarea înaintării trupelor sovietice, prin îndemnul de a sabota propriul efort de război al României518. Atât gruparea Maniu, cât şi comuniştii lui Bodnăraş vor trece la îndeplinirea acestei cerinţe, vor stabili contacte în interiorul Armatei române, unii la nivel superior, ceilalţi la nivel inferior, şi vor realiza acţiuni de sabotaj, unele făcute chiar cu ştiinţa Marelui Stat-Major.

Este locul unde a fost trădat Ion Antonescu cel mai eficace.

2. Tot la Conferinţa de la Moscova „Guvernele Statelor Unite, Marii Britanii şi Uniunii Sovietice au căzut de acord să se informeze imediat şi reciproc în cazul oricărei încercări sau propuneri de pace ce ar primi-o din partea guvernului, grupurilor independente sau ale unor personalităţi ale unei ţări cu care una din părţi se află în război”. Aşadar, toată zbaterea lui Maniu sau a lui Mihai Antonescu de a negocia secret numai cu occidentalii a fost ridicolă şi inutilă pentru ei, utilă doar pentru sovietici de a cunoaşte mai bine, prin intermediul anglo-americanilor, cât de mult îi urăsc Maniu, Antoneştii şi toţi ceilalţi democraţi şi pe cine trebuie să elimine imediat ce instalează ocupaţia militară în România.

3. La Conferinţa de la Teheran din 28 noiembrie-l decembrie 1943 s-a hotărât Denunţarea la o debarcare a Aliaţilor în Balcani şi îndreptarea efortului lor militar în Europa de Vest, spre realizarea operaţiei «Overlord»; s-a

constatat o accentuare a dezinteresului Marii Britanii faţă de România, Londra renunţând definitiv de a mai avea. Iniţiativa în această fara". Iată de ce ne reprimăm cu greu gustul amar atunci când analizăm toate eforturile făcute de Maniu ş Ion Antonescu pentru a cere o debarcare anglo-americanâ în România şi credinţa, prelungită tragic şi ficţionar până prin anii '60 ca „vin americanii".

4. În pregătirea actului ticălos de la Moscova, din octombrie 1944, când a decis soarta României pe o bucata de şerveţel, Winston Churchill va negocia încă de la începutul anului 1944 controlul URSS asupra României în schimbul controlului Marii Britanii asupra Greciei520, act care a condamnat la pieire întreaga opoziţie democratică română.

5. Pentru a completa actele de trădare a României şi pentru a fi siguri că nu se oferă liderilor politici români nici o şansă, Aliaţii au pus în aplicare Operaţiunea Bodyguard „de inducere în eroare a comandamentului german prin indiscreţii voite în presă asupra convorbirilor de la Cairo, astfel încât acesta, crezând că debarcarea s-ar produce în Balcani, să concentreze trupe şi mijloace importante de luptă în zona bazinului mediteranean, reducându-şi efectivele din Franţa, unde urma să aibă loc debarcarea". Bineînţeles, în timp ce germanii aduceau trupe în România, Aliaţii le cereau cu insistenţă lui Maniu şi lui Antonescu sa se ridice cu armele împotriva lor, reproşându-le mereu cu falsă nemulţumire că n-o fac, că au pierdut ocazia, că răspunderea pentru soarta ţării o vor purta ei etc. Cine citeşte însemnările lui Carol II poate acum să înţeleagă de ce fostul suveran află din presa mexicană toate detaliile negocierilor duse la Cairo de Maniu, de ce se mira şi de ce nu înţelegea cum pot fi liderii Opoziţiei atât de indiscreţi, în realitate, erau vânduţi en gros.

Observaţia atentă asupra literaturii istoriografice care se ocupa de momentul 23 august 1944, observaţie distanţată de fireştile înclinaţii politice, precum şi studiul comparat al

informaţiilor venite din surse străine credibile, arată că, în realitate, forţele politice din România au avut un rol minor, cu totul secundar în lovitura de stat jin acea zi. Mişcările lor umplu zeci de volume şi mormane de /jocumente ale unei agitaţii sterile, colocviale, pe alocuri fanteziste, bune doar pentru a glorifica intenţiile cele mai nobile şi patriotice. Felul în care este tratată şi astăzi România dovedeşte că toate aceste eforturi constituie doar un inventar al unei arhive de care occidentalii şi ruşii, în egală măsură, vor să uite.

Regele Mihai şi regina-mamă.

Teza principală, susţinută de toată literatura istoriograficâ, este că regele Mihai I era prea tânăr şi prea lipsit de experienţă pentru a putea juca un rol în perioada regimului antonescian. El se afla într-o situaţie imposibilă, urcat pe Tron în condiţii neconstituţionale şi nevoit să suporte aşezarea lui Ion Antonescu în postura de Conducător al statului, astfel încât întreaga autoritate regală să fie anulată, în ciuda vârstei, regele Mihai I era conştient că situaţia sa anormală era consecinţa erorilor tatălui său, realităţii dominaţiei germane asupra ţării şi a permanentului pericol pe care îl reprezenta Uniunea Sovietică. Suveranul nu se putea sustrage nici aprobării felului în care a rezolvat Ion Antonescu conflictul său pentru Putere cu legionarii lui Horia Sima, nici faptului că trupele române au eliberat teritoriile româneşti din Est. Cele două plebiscite organizate de Antonescu în condiţii de relativă libertate, dar sub puternica influenţă a evenimentelor, nu puteau fi ignorate de tânârul rege. Mihai I a aflat de la Radio BBC ca România s-a asociat Germaniei pentru atacarea Uniunii Sovietice – de fapt, a liniei de frontieră stabilite ilegal prin Pactul Ribbentrop-Molotov – şi de la Radio Bucureşti care erau ordinele date de Ion Antonescu. Mai trebuie arătat că regele Mihai I a fost întotdeauna convins de patriotismul lui Antonescu şi de calităţile lui militare, astfel că, până în ultima clipă a zilei de

23 august 1944, i-a acordat generalului şi mai apoi mareşalului un credit important de încredere. Pe de altă parte, tânârul suveran era profunt ataşat sistemului democratic şi adept onest al monarhiei constituţionale, după care tânjea de mulţi ani, împreună cu întreaga naţiune, în primele opt luni ale anului 1944 el a oscilat între iniţiative riscante, ca cea de a trece pe teritoriul ocupat de sovietici, de unde să împuternicească un guvern proaliat, şj dorinţa de a abandona Tronul şi de a se refugia în Occident Acţiunea sa din ziua de 23 august a fost determinată, cum vom demonstra mai jos, de un fapt atât de periculos, încât l-a obligat practic să iasă din expectativă şi să-şi asume răspunderea suverană pentru lovitura de stat.

Vom sublinia deocamdată că a existat un factor foarte important, poate chiar determinant, care a influenţat atitudinile regelui în toată acea perioadă, factor neglijat de istoriografie, dar care în plan personal a contat foarte mult: relaţia sufletească, extrem de apropiată a regelui cu regina-mamâ Elena, pe care o regăsea după mulţi ani de ostracizare şi a cărei experienţă de viaţă a contat foarte mult. În toate interviurile şi cu fiecare ocazie publică în care a fost solicitat să vorbească despre relaţia cu mama sa, regele Mihai I va sublinia influenţa hotărâtoare pe care o avea aceasta asupra lui. Pentru orice analiză asupra acţiunilor regelui Mihai I va trebui să luăm în calcul opinia mamei sale şi rolul preponderent pe care l-a avut aceasta asupra opiniilor tânărului suveran. Noi vom arăta că, la un moment dat, în istoria zbuciumată a Monarhiei române regina-mamâ Elena a jucat un rol decisiv.

Cinci erori ale mareşalului Ion Antonescu.

Personalitatea mareşalului Ion Antonescu va râmâne subiect de controversă pentru totdeauna. Niciodată un istoric nu va reuşi să afirme cu certitudinea probelor că a descoperit adevăratul chip al acestui om bântuit de himera binelui pentru ţara sa. Ceea ce nu i se va putea contesta va fi patriotismul, dorinţa personală dusă până la sacrificiu de

a-şi salva ţara dintr-o catastrofă la a cărei desfăşurare asistase neputincios între 1920 şi 1940. Dar şi Adolf Hitler a fost patriot şi mai mult ca sigur a vrut binele ţârii lui. În rest, totul poate fi pus în discuţie. Probabil că într-o zi umanitatea se va apleca mai atent asupra unei categorii literare minore – uchronia, arta lui „ce ar fi fost daca…" – plictisita sau mai degrabă îngrozită de istoria sa reală. Numai în aceasta istorie virtuală mareşalul Ion Antonescu îşi va găsi liniştea, dincolo de mormântul său fără nume. Altfel, în lumea documentelor şi a istoriei scrise, el nu se poate desprinde de jmaginea şi statutul său juridic de criminal de război.

După o versiune care circula în şoaptă, unul din părinţii lui Ion Antonescu, mama, era de origină albaneză. Alţii afirmau mai târziu ca ar fi fost aromân, ca şi Mihai Antonescu, faţă de care avea un grad de rudenie îndepărtat. Se specula, bineînţeles, şi culoarea roşie a părului său, neobişnuita la români, în momentul desemnării lui Ion Antonescu ca prim-ministru şi după ce acesta îl va îndepărta pe regele Carol II, prim-consilierul şi însărcinat cu afaceri a.i. al Legaţiei Germaniei la Bucureşti, Gerhard Stelzer, avea să-şi noteze în jurnalul personal: „Cu el a ajuns în fruntea statului un român neromân, absolut incoruptibil, pătruns de o înflăcărată iubire pentru ţara sa"522. Cu acest subiect, Antonescu intra şi el în lumea can-can-ului etnic, născut ilogic după întemeierea României Mari, alături de Nicolae lorga (Arghiropol), I. G. Duca (Ducas), Corneliu Codreanu (Zelinski), apoi Ion Mihalache, Nichifor Crainic sau bancherul Gheorghe Angelescu „descoperiţi" ca bulgari, Nae lonescu sau istoricul Petre P. Panaitescu, declaraţi ţigani etc. Ironia situaţiei face că, dacă ne luăm după o astfel de teză, naţionalismul românesc, atât de invocat şi acuzat, n-a prea fost făcut de români! Degeaba afirma istoricul Constantin C. Giurescu în prelegerile sale academice că „rasă pură nu există decât în teorie, iar cercetările ştiinţifice arată că adaosul de sânge străin nu

numai că nu e un cusur, ci, dimpotrivă, un avantaj”523. La mai bine de o jumătate de secol după această afirmaţie, doi savanţi medici francezi demonstrau, tot pe baze ştiinţifice riguroase, că, dacă omul ar fi rămas în stadiul de rasă pură, n-ar fi supravieţuit, din cauza bolilor la care nu avea imunitate. Nimeni nu i-a putut contrazice până acum. Cu toate acestea, deşi „nebunia” xenofobă a dezastrelor României, care vin mereu de la străini, continuă şi astăzi, vrem sa subliniem că în istoria României a existat un moment când mareşalul Ion Antonescu a fost acuzat ca este evreu şi francmason.

Nu am insistat întâmplător pe acest subiect patologic, pentru ca tocmai în atmosfera acestei patologii a condus Ion Antonescu România, pe celâlat versant al patologiei comuniste. „Nebunia” erorilor lui nu poate fi înţeleasă decât în contextul „nebuniei” pe care o trăia lumea atunci. Ea a costat 16 milioane de suflete în al doilea război mondial, din care 6 evreieşti, şi apoi încă aproximativ 30 de milioane sub comunism. Dar pentru ca în acest holocaust uman a murit executat ca un criminal de război şi mareşalul Ion Antonescu, şi pentru că era român, drama lui ne interesează în primul rând. Procesul său a fost o mascaradă. Exploatarea politică a numelui său, la peste cinci decenii de la dispariţie, este o alta. Deoarece a ajuns să fie judecat doar pentru ceea ce s-a întâmplat unor evrei în timpul conducerii de către el a României, analiza lucidă asupra performanţei sale politice şi militare râmâne izolată, pasiunea luând locul detaşării temporale, în fond, atunci când îl judeci pe Antonescu numai în raport cu evreii, iar poziţiile sunt diametral opuse, taberele se împart ireconciliabil în antisemiţi şi antiromâni. Poziţiile echilibrate, ca acelea ale şef rabinului Alexandru Safran, sunt ignorate ca „necombative”. Totuşi, Alexandru Safran este singurul în măsura să-l judece corect pe mareşal, ca martor ocular şi coautor al salvării celei mai mari comunităţi evreieşti din Europa, în mod paradoxal, abia

când viaţa şi opera umanitară ale rabinului Safran vor fi cunoscute în detaliu, va fi şi Ion Antonescu înţeles mai bine.

Prima eroare: regimul aplicat evreilor, între Alexandru Safran, Ion Antonescu şi Willi Filderman a existat o înţelegere pentru salvarea evreilor din România şi a transferului celor imigrafi din Europa spre Palestina, în particular, Ion Antonescu era interesat şi de emigrarea unor evrei români, pentru a rezolva astfel vechea „chestiune evreiescă". Proiectul tranzitului evreilor prin România era mai vechi şi ne-a fost dezvăluit de arhivele militare, în care se găsesc rapoartele informative ale unor ofiţeri infiltraţi, încă din 1929 în lojile masonice de la noi. Antonescu era adeptul degajării aţiului românesc de evrei prin emigrarea acestora în Palestina, dar sa lovit de rezistenţa Angliei. Astăzi este cunoscut ca, în primul jjdd, Anglia şi, în al doilea rând, Statele Unite au împiedicat scoaterea evreilor din Europa, lăsându-i la discreţia lui Hitler. Pus în faţa unei situaţii limită, cu 400 000 de evrei blocaţi în ţară şi cu jumătate dintre ei avâhd cetăţenia ridicată prin legile rasiale emise de guvernul Goga-Cuza, Ion Antonescu a luat o serie de măsuri ciudate". Şi-a asumat responsabilitatea pentru soarta evreilor în faţa Germaniei, i-a izolat în interiorul societăţii, ca membri ai unui cult religios, şi i-a pus să muncească în folosul statului în schimbul neînrolării tinerilor în Armată. Totodată, a stabilit, împreună cu Alexandru Safran şi Willi Filderman, ca organizaţiile evreieşti pământene şi evreii foarte bogaţi să finanţeze războiul României pentru recuperarea Basarabiei şi nordului Bucovinei de la URSS. Ministerul de Finanţe, ca şi Ministerul Apărării Naţionale, au în arhivele lor documente incontestabile care demonstrează că Federaţia Comunităţilor Evreieşti din România a suportat din banii săi un sfert din efortul de război al României împotriva URSS. Pentru acest fapt, în ziua de 30 august 1944, când trupele sovietice au intrat în Bucureşti, echipa specială a NKVD, care avea misiunea să-i aresteze pe

principalii criminali de război, s-ă dus acasă la şef rabinul Alexandru Safran pentru a-l ridica.

Se foloseşte foarte des argumentul că unele măsuri luate de Antonescu în favoarea evreilor au venit pe fondul schimbării situaţiei generale a războiului. Nu este o argumentaţie corectă. Mareşalul a urmărit planul său de îndepărtare a evreilor comunişti din spaţiul românesc – fără să poată controla statutul politic real al acestora – şi măsurile lui contradictorii pe acest subiect pot fi urmărite pas cu pas, încă de la început. El făcea însă o distincţie clară între evreii pământeni şi evreii din Basarabia şi Bucovina, pe care îi considera, în corpore, comunişti sau comunizaţi într-o măsură care îi făcea irecuperabili. Aşadar, tot ceea ce s-a întâmplat în cele două provincii a fost fâcut sub acoperirea criteriului politic. Criteriul Politic însă nu poate explica tot ce s-a întâmplat acolo. Dincoace de Prut, Antonescu a colaborat din plin cu sionişti. Aşa se explică de ce, spre sfârşitul regimului sau, lângă Bucureşti se organizau tabere de pregătire a colonişti evrei pentru Palestina, inclusiv pregătire militară, şi de ce Antonescu nu a fost niciodată atacat violent de şef rabinul Alexandru Safran sau de doctorul Filderman.

Conform corespondenţei dintre Filderman şi mareşal – care s-a păstrat în arhiva M. Ap. N – până în octombrie 1941 liderul evreu accepta diferenţierile pe criterii politice aplicate evreilor, ca principiu, de Ion Antonescu şi Mihai Antonescu în Basarabia şi Bucovina. Aşa cum am arătat în cartea mea Armata, mareşalul şi evreii, pe bază de documente, Filderman considera că evreii implicaţi în agresiuni militare împotriva Armatei române, care au ocupat funcţii în aparatul comunist de ocupaţie în Basarabia şi nordul Bucovinei, care au dus activităţi de spionaj împotriva României „trebuie să-şi ia pedeapsa”. Tot el însă credea că numărul acestora este foarte mic şi că marea lor majoritate a fugit odată cu retragerea sovieticilor. Declararea de către Ion Antonescu a tuturor

evreilor drept comunişti a reprezentat un abuz care a permis ca, sub acoperirea criteriului politic, mii de evrei nevinovaţi să-şi piardă viaţa, în octombrie 1941 a fost semnalat primul caz de asasinare a evreilor deportaţi – un grup de l 500 de deportaţi din Chişinău, din care aproximativ 500 au fost omorâţi – la care Antonescu nu a avut o replică administrativă imediată. Abia după proteste insistente, transmise şi prin regina-mamâ Elena, mareşalul a ordonat o anchetă a magistraturii militare. Raportul magistraţilor români este un document cutremurător pentru posteritate, atât prin recunoaşterea masacrului respectiv, dar, mai ales, prin zecile de pagini de probe ale dezordinii care bântuia trupele române, ale corupţiei unor funcţionari români, precum şi ale prostiei care însoţea mereu măsurile de ordine.

Pentru că subiectul continuă să inflameze lumea politică de astăzi şi este preluat şi vehiculat de tot felul de neaveniţi români sau evrei, este bine să apelăm la documente inatacabile. Titlul documentului este: Raportul de anchetă al Comisiunei instituite conform ordinului domnului mareşal Ion Antonescu, Conducătorul statului, pentru cercetarea neregulelor de la Ghetto-ul din Chişinâu. Comisia de ancheta, instituită prin Ordinul nr. 217 din 4 decembrie 1941, era compusă din gen. de div. Constantin Niculescu, Comandantul militar al Capitalei – preşedinte al Comisiei, gen. magistrat Ştefan Stroe, Inspectorul Justiţiei Militare, Laurenţiu Preoţescu, preşedintele Curţii de Apel Chişinâu, Traian Niculescu, procurorul general al Curţii de Apel Chişinâu, Lt. Col. Alexandru Mădârjac, procuror instructor la Curtea Marţială a Capitalei şi inspector general Păunescu, de la Banca Naţionala. Aşadar, o echipă mai presus de orice bănuială, formata din magistraţi români. La 11 decembrie 1941, Comisia îi înainta mareşalului Ion Antonescu un prim raport (45 de pagini) şi un al doilea (9 pagini), care se intitula Raport special şi avea caracter confidenţial524. Primul raport se ocupa pe larg de modul în

care a fost organizat ghetoul din Chişinâu şi de abuzurile făcute de militarii şi civilii români şi germani împotriva populaţiei evreieşti, de regulă acte de jaf şi corupţie. De la jumâtateâ lunii iulie, în oraş s-a stabilit un modus vivendi care transforma aşa-zisul ghetou într-un fel de cartier evreiesc din care puteau ieşi şi unde râmăseserâ peste 100 de familii româneşti, sediile unor instituţii administrative ale statului, precum şi fabrici la care veneau zilnic angajaţii pentru a lucra. Comandamentul român a organizat în ghetou o brutărie, un spital şi o farmacie pentru evrei. Practic, ghetoul din Chişinâu nu poate fi comparat cu ghetourile din Polonia. Evreii din acel cartier evreiesc ad-hoc al Chişinâului s-au organizat singuri: „Conglomeratul evreesc din ghetou avea şi el un organism propriu de conducere sub forma unui comitet compus din 20 de persoane, sub preşedinţia lui Guttmann Landau. Comitetul lucra direct cu Comandamentul Militar al Chişinâului, unde-şi expunea doleanţele; de asemenea, dirija executarea dispoziţiilor ordonate, cu privire la scoaterea evreilor pentru munca obştească şi a celor care urmau să fie evacuaţi şi, în fine, exercita opera de ajutorare a săracilor şi de asistenţa

4 Ambele rapoarte în facsimil autentificat în posesia autorului, după originalele aflate în Arhivele de Stat ale Republicii Moldova, în continuare Rl Raport l şi R2 Raport special.

Bolnavilor şi neputincioşilor” (Rl, p. 15). Sistemul de cooperare între autorităţile române şi conducerea evreilor era simplu-Comandamentul făcea o cerere, care, de fapt, avea statutul unui ordin, în care se specifica numărul de evrei necesari pentru o anumita muncă – degajarea ruinelor din oraş, săparea de şanţuri, lucru la ferme agricole etc.

— Iar conducerea evreilor întocmea o listă cu nume şi forma coloana de muncă. Problema acestui sistem de cooperare este că o serie întreagă de cereri a aparţinut

trupelor germane sau unităţilor auxiliare germane, care desemnau drept conducători şi supraveghetori ai coloanei de muncă ofiţeri şi subofiţeri germani, în câteva cazuri, semnalate de rapoartele Comisiei, evreii au fost executaţi de germani la locul de muncă sau pe drum. Ancheta, care nu a tratat cu menajamente nici o oficialitate românească, nu a descoperit nici un caz în care detaşamentele de muncă ale evreilor sa fi fost exterminate de români. Asupra diferenţei de tratament, raportul menţionează protestul Comandamentului german, văzând că autorităţile române le distribuie evreilor hrană: „De ce le mai daţi pâine şi ceai'? Noi îi împuşcâm" (Rl, p. 16). Un alt caz tipic de asasinate petrecute în Basarabia a fost acela al „prizonierilor" evrei. Era vorba de un număr foarte mare de evrei, aproximativ 13 000, care încercaseră să se retragă odată cu trupele sovietice şi fuseseră capturaţi de trupele române sau germane. Statutul acestor evrei este foarte controversat, ei fiind consideraţi drept colaboraţionişti, aderenţi şi adepţi ai comunismului care, prin fuga împreună cu sovieticii, îşi dezvăluiau apartenenţa. Conform legilor internaţionale ale războiului ei trebuiau anchetaţi, judecaţi de tribunale militare de urgenţă şi, după caz, daca erau dovediţi drept agresori din 1940 sau partizani, executaţi. Lucrul ăsta nu s-a făcut. În schimb, aducerea lor de către subunităţi germane înapoi, la Chişinău, le-a permis germanilor să omoare pe drum aproximativ l 800 de evrei. Amestecarea evreilor comunişti cu evreii rămaşi în Chişinău a fost o gravă eroare, comuniştii apucându-se de propagandă în favoarea URSS şi încercând să mobilizeze întreaga comunitate la rezistenţă sau revoltă împotriva autorităţii româneşti. Au fost înregistrate îndemnuri de genul: „Românii beau anul acesta cu linguriţa din sângele nostru. La anul vom bea noi cu polonicul din sângele românilor"525. Notele informative ale contraspionajului românesc au contribuit la întărirea convingerii mareşalului că evreii sunt, fundamental, comunişti, dacă nici măcar într-

o situaţie atât de gravă pentru ei nu se disociază de inamicul sovietic. Prin Legea nr. 2506 din 4 septembrie 1941, Basarabia a devenit Guvernământ, „cu controlul singur al Conducătorului statului”. Această decizie gravă a lui Antonescu, pe care o vom analiza mai jos, permite astăzi ca toate abuzurile şi crimele săvârşite pe teritoriul Basarabiei, mai ales de către germani, să fie trecute în responsabilitatea lui Ion Antonescu. Situaţia s-a agravat începând cu 12 septembrie 1941, când Ion Antonescu a dat ordinul de deportare a evreilor din Basarabia, cu unele excepţii – evrei căsătoriţi cu români, creştinaţi, decoraţi în primul război – dar nimeni nu a stat să facă selecţia cerută, astfel că au fost trecuţi peste Nistru toţi evreii din Basarabia. Comisia de anchetă a magistraturii militare române a stabilit fără putinţă de dubiu că autoritatea statutului a fost în permanenţă încălcată, prin abuz sau prin necunoaştere a ordinelor exprese date de Ion Antonescu. Practic, controlul legal asupra situaţiei din Basarabia fusese pierdut. Comandanţii militari din spatele frontului şi funcţionarii locali luau iniţiative proprii sau pur şi simplu erau depăşiţi de evenimente. Concluzia asupra soartei evreilor era următoarea: „într-adevâr, toate episoadele prin care au trecut evreii, de la instalarea lor în ghetou, viaţa în ghetou, procedura evacuării, parcursul traseelor de către coloane şi trecerea peste Nistru, au fost însoţite de variate abateri de la căile legale, iar autorii s-au recrutat din toate straturile sociale şi profesionale aflate pe teritoriul Basarabiei: ofiţeri şi soldaţi români, elemente din armata germană, funcţionari publici, particulari, oameni fără căpătâiu şi de periferie, căruţaşi etc.” (Rl, p. 37).

Comisia a stabilit că au fost trecuţi peste Nistru 101 405 evrei. Statul-Major General dă o cifră aproximativă de 106 000 de evrei, iar Banca Naţională una de aproximativ 126 000 de evrei. Aceste cifre, chiar cu diferenţele dintre ele, sunt importante pentru 3 demonstra, în primul rând, că n-au fost omorâţi o sută, două sute sau trei sute de mii de

evrei în Basarabia, aşa cum afirmă unii istorici evrei extremişti, împotriva acestei teze de propagandă antiromâneascâ se ridică matematica. Recensâmântul făcut în Basarabia de sovietici după ocuparea ei în 1940, arăta un număr de aproximativ 230 000 de evrei. Ştim că URSS a deportat din Basarabia peste 100 000 de evrei şi dacă îi mai adunăm pe cei 101 000 sau 126 000 de evrei deportaţi, pe bază de acte oficiale, cu date personale şi semnături, este evident că matematica nu poate admite decât dispariţia a câteva zeci de mii de evrei sub regimul românesc. Logica, alt „argument" precis şi care nu poate fi influenţat nici de politică, nici de propagandă, arată că cei peste 100 000 de evrei deportaţi de Uniunea Sovietică au fost selecţionaţi pe criterii politice – erau bogaţi, proromâni, urau comunismul. În acest caz, pe ce criterii politice au fost lăsaţi de sovietici 101 000 sau 126 000 de evrei în Basarabia? Logica elementară răspunde că trebuie să fi fost cel puţin aderenţi ai comunismului, altfel îi urmau pe ceilalţi în Siberia. Aşa a gândit şi Ion Antonescu. De altfel, raportul Comisiei arată că între numărul evreilor internaţi şi cel al evreilor deportaţi „este diferenţă de circa 25 000 evrei, care au murit de moarte naturală, au evadat sau au fost împuşcaţi după metodele pe care le vom arăta mai jos" (R2, p. 2).

Într-adevăr, Raportul special conţine o evidenţă a asasinatelor împotriva evreilor, marea majoritate făcute de germani, dar şi cu analiza unui caz de asasinat făcut de români. Aşa cum arătam, el este singurul caz care poate fi demonstrat cu probe, toate celelalte crime făcute de români în Basarabia, invocate de propaganda comunistă de ieri şi de azi, fiind speculaţii sau expresii ale unei atitudini de reavoinţă. Acest caz se sprijină pe declaraţia dată în faţa Comisiei de către locotenentul Augustin Roşea din Legiunea de Jandarmi Roman, care a precizat că a primit de la superiorul său un „consemn special" pentru operaţiunea de deportare a evreilor pe traseul Secureni-Cosăuţi. Conform acestui „consemn special", „evreii care nu se vor putea ţine

de convoaie, fie A'ti neputinţa, fie din boală, să fie executaţi, în acest scop, i-a donat să trimită, cu două zile înainte de plecarea fiecărui ojivoi, câte un reangajat pe traseu, care cu ajutorul posturilor de „andarmi din localităţile pe unde urmau să treacă evrei să facă din 10 în 10 kilometri câte o groapă pentru circa 100 persoane, unde vor fi adunaţi acei râmaşi de coloane, împuşcaţi şi înhumaţi" (R2, p. 7). Conform Raportului special al Comisiei magistraturii române instituite de mareşalul Antonescu, locotenentul Roşea „a executat întocmai dispoziţiunile date, care au avut drept rezultat împuşcarea a circa 500 evrei" (R2, p.7).

Evreii executaţi de locotenentul Roşea făceau parte dintr-un convoi de aproximativ l 500 de evrei deportaţi din Chişinău. Informaţia despre asasinatul petrecut pe drum s-a întors în ghetou, la liderii comunităţii locale. Cu ajutorul autorităţilor militare române, comunitatea evreiască din Chişinău a putut trimite la Bucureşti doi tineri evrei deghizaţi în uniforme militare româneşti şi astfel cazul a ajuns la cunoştinţa lui Filderman şi a lui Alexandru Safran. Ambii au trimis mesaje disperate la Ion Antonescu şi, că urmare a acestui demers, întărit de intervenţia reginei-mamă, Antonescu a înfiinţat Comisia din 11 decembrie 1941, ale cărei rapoarte au fost prezentate de noi aici. Problema abuzurilor şi crimelor împotriva evreilor din Basarabia, cu toată extinderea sa limitată în comparaţie cu alte locuri din Europa unde au murit cu milioanele, comportă două aspecte importante, în primul rând, este faptul ca atât existenţa Comisiei, cât şi rapoartele sale demonstrează că faptele s-au produs fără ştiinţa lui Antonescu, dar aducând la lumină faptul că nu avea control asupra comportamentului militarilor, funcţionarilor şi civililor pe care îi conducea, că şef al statului, în al doilea rând, este concluzia că deciziile sale, în primul rând cele de deportare a evreilor şi de transformare a Basarabiei şi Bucovinei în guvernâminte, au reprezentat baza legală abuzivă de la care au pornit toate celelalte abuzuri. Aceasta

este şi concluzia Primului raport al comisiei de anchetă: „situaţia evreilor supuşi restricţiilor impuse de imperative superioare, excită în bună măsură înclinarea spre abuz” şi „de asemenea, sentimentul unanim, că ei erau deja scoşi de sub ocrotirea legilor, făcea ca orice părticică de autoritate să-şi amplifice puterea şi să încurajeze samavolnicia” Justiţia militară română îi arăta de fapt lui Ion Antonescu exact acele consecinţe nefaste de jos, de la nivelul individului, ale deciziilor sale politice.

În ambele cazuri, şi în situaţia ca nu a ştiut ce se întâmpla în Basarabia şi în situaţia că ordinele sale au fost interpretate abuziv de subordonaţi, responsabilitatea lui Ion Antonescu, în calitate de Conducător al statului, rămâne intactă, chiar dacă el nu a dat niciodată un ordin direct de omorâre a evreilor.

Ecouri ale evenimentului au existat, în şedinţa Consiliului de Miniştri din 4 decembrie 1941 el avea să declare: „A fost cea mai mare decepţie, pot să spun, din cariera mea, ca sub regimul meu sa se petreacă ceea ce s-a petrecut, şi ca regimul meu să fie pătat de către nemernici, ca şi celelalte regimuri. Cu atât mai dureroasă este chestiunea, cu cât sunt amestecaţi foarte mulţi militari”526. Data de 4 decembrie ne arata că Ion Antonescu a fost informat, atât de Filderman, cât şi de Eugen Cristescu, pe canalul serviciilor secrete, de ceea ce s-a întâmplat în Basarabia şi că în aceeaşi zi a dat ordinul de înfiinţare a Comisiei de anchetă, înfuriat în faţa evidenţelor conţinute în cele două rapoarte din 11 decembrie – cel mai tare l-a durut implicarea în jafuri a unui cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul” – mareşalul va lua măsuri drastice împotriva responsabililor, dar, probabil gâtuit de disperare, îi va învinovăţi public tot pe evrei, într-o celebră scrisoare trimisă drept răspuns lui Filderman. Scrisoarea lui Antonescu către Filderman a fost mai mereu publicată, deoarece conţine incriminări la adresa evreilor, dar niciodată nu s-a arătat că această scrisoare era răspunsul

lui Ion Antonescu la adevărurile constatate de Comisia lui în Basarabia şi, abia în al doilea rând, un răspuns la apelul disperat al liderului, vreu. „înainte chiar de apariţia trupelor sovietice în timpul invaziei din 1940, n.a., evreii ce-i apăraţi, din Basarabia şi Bucovina, au scuipat ofiţerii noştri, le-au smuls epoleţii, le-au rupt uniformele şi când au putut au omorât mişeleşte soldaţii cu bâtele. Avem dovezi – îi scria Ion Antonescu lui Filderman. Aceiaşi ticăloşi au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori şi au sârbâtorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare. Drept răspuns la mărinimia cu care aţi fost primiţi în mijlocul nostru şi trataţi, evreii p-voastră, ajunşi comisari sovietici, împing trupele sovietice din regiunea Odessei, printr-o teroare fără seamăn, mărturisită de prizonierii ruşi, la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi”. Informaţiile furnizate de mareşal corespundeau realităţii, dar faptele criminale împotriva Armatei române fuseseră înfăptuite de o grupare evreiască paramilitară compusă din comunişti, care nu reprezenta decât maximum 10 din populaţia evreiască a Basarabiei. Mai exista o situaţie care justifica o atitudine dură din partea românilor la adresa evreilor basarabeni şi anume comportamentul unei majorităţi a acestora după ocuparea provinciei de către trupele sovietice în 1940. Până şi NKVD-ul se arăta sufocat de cele peste 50 000 de denunţuri făcute de evrei împotriva românilor basarabeni şi care au condus la arestarea, executarea sau deportarea în Siberia a zeci de mii de români, în final, când administraţia românească a făcut bilanţul, s-a descoperit că sovieticii deportaseră în lagărele din Siberia peste 300 000 de români basarabeni, iar la descoperirea gropilor comune de la Chişinău, în care fuseseră aruncate câteva sute de cadavre de români torturaţi – secvenţe înregistrate şi pe film – starea de ostilitate şi chiar ura împotriva evreilor nu a făcut decât să contribuie la apariţia abuzurilor. Aşadar, problema scrisorii lui Ion Antonescu către Filderman este că prin ea mareşalul

justifică abuzurile şi crimele împotriva evreilor, în loc să le condamne, după ce autoritatea românească a fost restabilită. Asta îl face vinovat cel puţin de complicitate în faţa oricărui tribunal. Crimele care i se pot reproşa lui Antonescu sunt reduse la număr, dar trebuie subliniat că, din Punct de vedere juridic, chiar şi moartea unui singur om este o crimă pedepsită de orice lege, sub oricare regim. Din cauza acestei situaţi; particulare, Ion Antonescu râmâne criminal de război, dar în România nu se poate constata holocaustul. Din aceleaşi motive, unii evrei îl vor acuza mai departe ca pe-un dictator sângeros, iar unii români îl vor considera un erou pus într-o situaţie limită. Iar moartea celor câteva zeci de mii de evrei o vor considera o consecinţă, poate chiar o răsplata, pentru crimele făcute de evrei împotriva românilor mână în mână cu agresorul sovietic, în 1940.

Povestea cu ordinul de executare a 200 de evrei pentru fiecare ofiţer român la Odessa, este o diversiune făcută de speculanţi, nu de istorici adevăraţi, ordinul referindu-se la comunişti, în aceeaşi telegramă incriminată, evreii sunt menţionaţi numai ca ostatici. S-a păstrat ordinul prin care evreii din Odessa erau repartizaţi în satele din Trănsnistria şi lăsaţi acolo sub conducerea şefilor lor spirituali. Cazul masacrelor de la Odessa este o „gogoaşă” a propagandei sovietice, pe care unii o mai înghit şi astăzi.

Pentru pogromul de la Iaşi, organizat de serviciile secrete germane, lucrurile s-au mai clarificat: Antonescu nu a avut nici o legătură cu organizarea lui şi, mai mult, există probe că el este cel care l-a oprit. Nu a putut opri însă moartea tragică a peste 3 000 de evrei în „trenurile morţii”. Dar de acolo, de la Iaşi, încep însă şi erorile lui faţă de români. Pentru că, orbiţi de obsesia contrapunerii lui Antonescu evreilor, prea puţini văd greşelile lui faţă de ţară.

A doua eroare: cedarea suveranităţii ţarii. Pogromul de la laşi a fost posibil deoarece Ion Antonescu, în calitate de Conducător-dic-tator al statului, a hotârât în mod unilateral

să cedeze Germaniei o parte a suveranităţii României, instituind în zona de dispoziţie a Armatei 11 germane, cu comandamentul la Iaşi, o autoritate străina pe pământ românesc. Toate funcţiile oficiale ale autorităţii româneşti din zona de front ocupată de Armata 11 germană au fost dublate cu autorităţi germane, care dădeau ordine celor româneşti. Armatele de campanie româneşti, a 3-a şi a 4-a – aşa cum arată istoricii militari români în tratatul asupra participării ţârii noastre în al doilea război mondial – au fost trecute în subordinea Armatei 11 germane: „S-a constituit o grupare de forţe – Grupul de armate «General Antonescu» – formata din Armata 11 germana şi armatele 3 şi 4 mâne. Deşi pusă sub comanda nominala a lui Ion Antonescu, respectiva grupare acţiona dupâ ordinele generalului Eugen von Schobert, comandantul Armatei 11 germane”527, în temeiul autorităţii conferite de Ion Antonescu trupelor germane din Moldova, amiralul Canaris, şeful Abwehrului, soseşte în data de 24 iunie 1941 la Iaşi fără să ceară permisiunea sau să informeze autorităţile româneşti, SSI-ul aflând abia în ziua în care s-a produs vizita. Conform anchetei desfăşurate după pogrom, Canaris a controlat planul de acţiuni pentru asigurarea spatelui frontului şi a avizat masurile împotriva evreilor. La Iaşi se aflau concentrate atunci elementele înaintate ale tuturor serviciilor secrete germane – Gestapo, Geheime Feld Polizei (Poliţia de campanie), SD-ul (Poliţia de siguranţă), SS-ul, precum şi 16 000 de germani din organizaţia Todt. Aceştia au pregătit, cu sprijinul legionarilor locali, declanşarea pogromului, luând autorităţile române prin surprindere. O altă probă a erorii politice grave făcute de Ion Antonescu faţă de dreptul fundamental al suveranităţii este că în zona Iaşi se intra cu autorizaţie vizata de autoritatea germană, fapt atestat şi de Eugen Cristescu, şeful SSI, care, pentru a-şi putea trimite oamenii în zona Iaşi spre a se informa asupra evenimentului a trebuit să ia aprobare, autorizaţie de intrare de la germani528. Acesta este un fapt intolerabil,

pe care numai Uniunea Sovietică l-a mai aplicat Armatei sau serviciilor secrete române. Avem însă de la Antonescu, spre deosebire de Bodnăraş, alte pretenţii. Astăzi, pogromul de la Iaşi este pus pe seama românilor, inclusiv pe seama lui Antonescu, deşi acesta nu a avut un rol direct. Mult timp istoricilor români le-a venit foarte greu să apere adevărul, pentru că ar fi trebuit să recunoască faptul că Antonescu a cedat suveranitatea ţârii pe o porţiune de teritoriu, fără să fie împuternicit de cineva pentru această decizie.

Nici nu avea cine, expresie a regimului dictatorial şi personal pe care îl conducea.

Deşi se foloseşte des sintagma „aliat al Germaniei naziste", Ion Antonescu a angajat România alături de Germania nazistă cu titlu personal, fără să semneze un tratat cu aceasta. Din cauza acestei erori, soarta României a fost legată de interesele politice şi de capriciile personale ale lui Adolf Hitler. Fiihrerul avea să transmită Legaţiei germane de la Bucureşti, la 23 mai 1941, încă înainte de iniţierea conflictului armat cu URSS, că generalul von Schobert „este responsabil pentru apărarea întregului spaţiu român, cu măsura că el poate preda şefului misiunii Militare germane apărarea României ca sarcină autonomă, îndată ce Armata a 1l-a de atac părăseşte teritoriul român"529. Aşadar, cam asta credea Hitler despre cine deţine autoritatea pe teritoriul României. Am putea crede şi noi că Antonescu a fost înşelat, dar în timpul întrevederii cu generalul Antonescu din 12 iunie 1941 de la Miinchen, liderul nazist nu şi-a schimbat atitudinea: „La sfârşit s-a mai abordat problema Comandamentului suprem din România. Fiihrerul i-a explicat lui Antonescu că el Fiihrerul intenţionează să-l lase să apară în faţa poporului român drept comandant suprem în acest spaţiu"530. Oricât de dureroasă ar fi concluzia simplă a acestor raporturi, poziţia Conducătorului statului român în faţa lui Hitler este inferioară şi umilitoare. Pentru a nu mai exista dubii, vom

arăta că istoricii militari români au dezvăluit în 1989 că trecerea Prutului de către Armata română s-a făcut în baza „Ordinului de operaţii nr. 0129 al Armatei 11 germane aplicarea ipotezei «Miinchen» transmis Marelui Cartier General român la 25 iunie”531. Probabil că, dacă dădea altcineva informaţia asta, nu istoricii militari români, s-ar fi spus că este o nouă tentativă de mistificare şi un nou atac antiromânesc.

A treia eroare: decizia de a trece Nistrul. Decizia de a trece Nistrul a fost luata tot cu titlu personal, în mijlocul unei crize de sănătate, la care au existat martori. Ei – gen. lacobici, gen. Tătăranu Antonescu – au relatat ulterior cum a fost luată această, ecizie nefastă, pe fondul unei surexcitâri delirante, în timpul căreia, jgşj se afla pe Nistru, dădea ordine de rezistenţa pe Olt, se arăta larrnat de un atac sovietic prin sudul Dunării şi prevestea distrug61”63 României532. A doua zi dimineaţă, boala sa cea mai gravă – o ciclotomie accentuată – l-a determinat ca, din starea de depresie de pe timpul nopţii, să sară brusc într-o stare de paranoia eroică şi să-i comunice lui Hitler că decide personal trecerea Histrului, fără să ceară socoteală nimănui533. Ce nu se prea spune este că 23 de generali, în frunte cu şeful Statului-Major General, s-au opus deciziei de continuare a participării Armatei române dincolo de Nistru şi au fost daţi afară din armată de către Antonescu53. Să treci în rezervă 23 de generali în plin război – printre ei aflându-se şi comandantul Amatei 4, gen. Ciupercă – trebuie să ridice un mare semn de întrebare în ochii oricărui cetăţean român onest. Răspunsul clarifică şi o altă controversă recentă: susţinerea tezei mareşalului că o armată „trebuie să meargă şi până la capătul pământului” pentru a-şi urmări şi înfrânge inamicul. Este o teză valabilă a artei militare, dar ea trebuie să şi poată fi aplicată. Altfel, râmâne o formulare inspirată dintr-un tratat de artă militară. Armata română nu avea capacitatea să ducă lupte dincolo de Nistru în mod independent şi, de aceea, unităţile

româneşti au fost desfăcute din marile lor unităţi naţionale şi subordonate unor mari unităţi germane. Ca să urmăreşti Armata Roşie până în inima Rusiei, adică „până la capătul pământului”, îţi trebuie o capacitate de luptă şi logistică uriaşă, îndeplinirea principiului militar expus mai sus însemna capacitatea de aprovizionare, de asigurare logistică, de comunicaţii, de refacere a trupelor şi de angajare a unor trupe proaspete – astfel de trupe trebuie organizate în spatele frontului, nu la sute de kilometri distanţă – însemna conservarea intactă a moralului trupelor şi, mai ales, o motivaţie extrem de puternică, aşa cum fusese cea de la eliberarea Basarabiei şi nordului Bucovinei. Nu întâmplător răsturnarea situaţiei celui de-al doilea război mondial s-a produs la Stalingrad pe sectorul de front unde fuseseră amplasate unităţile româneşti, lipsite de echipament mijloace de luptă, hrană şi de o motivaţie solidă, altă decât iluzoria „Cruciadă împotriva bolşevismului”, între altele, cruciada nu poate f declarată decât de Biserica, dar parcă a fost în istorie o nenorocire fatalistă ca toate cruciadele, inclusiv cea împotriva bolşevismului, să fie, în primul rând, foarte prost organizate logistic. Iată de ce argumentul unei raţiuni militare pentru decizia unilaterală a lui Ion Antonescu de a trece dincolo de Nistru cade în faţa realităţii imediate din teren şi a protestului generalilor români, care înţelegeau foarte bine că Armata română este aruncată într-o aventură.

Despre protestul liderilor partidelor politice se cunoaşte. Important este însă ca, prin aceasta decizie personală, Ion Antonescu a scos ţara noastră din calitatea de victima a agresiunii sovietice – calitate recunoscută prin Charta Atlanticului de SUA şi Marea Britanic – şi ne-ă trecut în categoria agresorilor. Această mare eroare a mareşalului Antonescu ar rămâne doar un fapt de istorie, daca nu ar reprezenta şi astăzi baza argumentelor Rusiei în faţa proiectului de tratat pe care suntem nevoiţi să-l semnăm. Tot pentru această eroare Marile Puteri occidentale nu ne

oferă nici măcar un oftat pentru tot ce am suferit sub ocupaţia sovietica. În concluzie, argumentele strict militare ale lui Ion Antonescu despre obligaţia unei armate de a-şi urmări adversarul până la capăt sunt puerile nu numai în plan politic, dar şi în planul ducerii efective a acţiunilor de lupta pe timp de război, armata noastră de atunci nefiind pregătită pentru o astfel de campanie, expunându-se, de altfel, cum s-a şi întâmplat la Stalingrad, erorilor de comandă ale armatei germane.

A patra eroare: punerea persoanei sale deasupra statului. Înainte de a declara război Statelor Unite şi Marii Britanii, mareşalul Ion Antonescu a avut la dispoziţie o ofertă de politică internaţionala din partea lui luliu Maniu. Acesta obţinuse din partea Statelor Unite rornisiunea ca România va fi tratata ca un stat care nu-şi poate xercita liber opţiunile de politică externă, datorită ocupaţiei errnane, astfel încât gestul său de a declara război marilor Aliaţi occidentali nu-i aparţine. Antonescu a refuzat această ofertă. Dacă ar fi acceptat măcar o modestă abilitate politică, atât timp cât oricum, complet dezinteresat şi eroic, îşi asumase conştient un deznodământ personal tragic, Antonescu putea foarte uşor să lase impresia că România se afla sub controlul efectiv al Germaniei naziste. De fapt, acesta a şi fost adevărul, dar Ion Antonescu era urmărit de un orgoliu nemăsurat. Luliu Maniu a crezut că Antonescu este, într-adevâr, dispus să-şi sacrifice persoana pentru o situaţie mai bună a României, însă s-a înşelat. El vedea guvernarea Antonescu drept un regim politic trecător, nu ca pe o opţiune liberă a naţiunii, şi o clasificare a acestui regim drept unul de ocupaţie germană, ceea ce, după reinstalarea regimului democratic sub conducerea sa, ar fi acordat un alt statut României la conferinţa păcii. Pentru asta a pregătit actul de la 26 august 1944, dat peste cap de pripeala regelui şi a camarilei la 23 august, acelaşi an, dar şi de încâpăţânarea lui Antonescu de a nu se desprinde de parteneriatul cu o Germanie nazistă care, ea, în primul

rând, nu-şi respecta angajamentele faţă de România, în finalul chinuitei sale cariere şi a unei vieţi străbătute de la un capăt la altul de tragedie, Ion Antonescu va da, în preziua datei de 23 august 1944, un blam general de laşitate Armatei române – sutelor de mii de militari, între care unii îl mai iubesc şi astăzi – apoi, la procesul său din 1946, va face şi declaraţia cea mai nefericită: „Popor ingrat, nu meriţi nici cenuşa mea”, în preajma lui 23 august 1944, mareşalul era strivit de povara grea a soartei României. Este indiscutabil că a vrut sa caute o soluţie de ieşire din război şi de salvare a ce mai putea fi salvat. Evenimente majore, care se desfăşurau ca un tăvălug peste capul lui şi peste ţară, scoseseră România din circuitul statelor care mai contează. Ea mai era bună doar ca instrument al slăbirii frontului german. Putem admite că în zbuciumul sufletesc pe care îl trăia atunci, acest român nefericit şi singur a avut slăbiciunea să dea un blam Armatei române, acuzând-o de laşitate. A fost poporul român „ingrat” cu Ion Antonescu? Dar plebiscitele, dar entuziasmul de la trecerea Prutului, dar sutele de mii de morţi căzuţi în Stepa Calmucă, dar miile de supravieţuitori ai comunismului care îl mai plâng şi astăzi?

A cincea eroare: tratamentul aplicat Basarabiei şi Bucovinei.

Decizia de a transforma Basarabia şi Bucovina în guvernâminte după ce fuseseră eliberate, este o altă enigmă a cazului Antonescu Nimeni nu a reuşit până acum să explice nevoia de a organiza doua provincii româneşti ca nişte teritorii străine ocupate militar, în loc să revină la situaţia lor juridică şi administrativa din România Mare. Basarabia condusă de un guvernator, funcţie inexistentă în tradiţia românească, este un alt ordin suspect al lui Ion Antonescu. În şedinţa Consiliului de Miniştri din 8 iulie 1941, când s-a pus în discuţie revenirea Basarabiei la Patria-Mamă, Mihai Antonescu va declara: Atâta vreme cât ostilităţile continuă, atâta vreme cât statul român nu a făcut

un decret de anexiune a acestor teritorii, cu organizarea cărora noi ne ocupăm, noi ne găsim într-un regim de ocupaţie belică, iar nu de ocupaţie ca mod de dobândire a teritoriului. Prin urmare, aici se exercita o suveranitate de ocupant, iar nu de stat suveran. Până în momentul când vom face declaraţiunea de anexiune formala, şi aceasta n-o putem face decât în momentul când ostilităţile sunt terminate sau chiar ajung la un punct când ne îngăduie anexiunea formală, până atunci, din punct de vedere al dreptului pur, noi ne găsim într-o ocupaţie militară şi regimul legal este condus de legile războiului”535. Ce român îşi poate imagina Basarabia „anexată” României, iar România instalata în Basarabia ca „ocupant”, iar „nu ca stat suveran’”? Nu există decât o singură explicaţie pentru acest act grav de trădare a idealului unităţii naţionale: Ion şi Mihai Antonescu au declarat Basarabia teritoriu străin ocupat de trupele române ca să poată aplica evreilor legile internaţionale ale războiului, nu legile statului român, din care Basarabia făcea parte organică.

La fel, şi trecerea Transnistriei sub autoritate românească. Ea ne expune din nou la critici internaţionale, prin acuzaţia ca am ocupat litorii străine şi le-am administrat cu drept de cuceritor, ceea ce anulează argumentul nostru clasic, pe care s-au întemeiat toate râzoaiele ţării, şi anume că întotdeauna ne-am apărat. Astăzi trebuie să uportăm faptul că toate asasinatele germane din acest teritoriu (se vorbeşte de 75-80 000 de morţi) sunt trecute în responsabilitatea noastră, pentru că eram administratorii provinciei. Ar fi totuşi de subliniat că Antonescu a văzut în deţinerea acestui guvernământ o monedă de schimb pentru redobândirea Transilvaniei. El voia ca la sfirşitul războiului să îi dea lui Hitler Transnistria şi să primească înapoi Transilvania de nord-vest pierdută prin Dictatul de la Viena. Ideea este generoasă şi ilustrează preocuparea permanentă a mareşalului pentru cauza naţională. Putem trece şi peste faptul că Antonescu intenţiona să schimbe un

teritoriu străin pe un teritoriu de drept românesc, ceea ce nu este acelaşi lucru. Problema este că acest schimb nu se putea face decât dacă războiul era câştigat de Germania. Ideea acestui schimb între Transnistria şi Transilvania demonstrează că mareşalul Ion Antonescu a crezut până la sfârşit în victoria finală a Germaniei. Altfel, tranzacţia nu-şi avea rostul, pentru că numai un nebun putea să conceapă că Aliaţii învingători ar fi acceptat aşa ceva.

Lata, aşadar, cinci erori grave faţă de români, ale căror consecinţe le tragem şi astăzi. Deşi se acuză lipsa calităţilor politice la mareşalul Antonescu – teză neglijentă, care îi atinge şi pe Eminescu şi pe Iorga – trebuie arătat că eroul nostru a condus cu abilitate şi performanţa o serie de acţiuni politice, cum au fost: detronarea lui Carol II, negocierile cu partidele politice, organizarea plebiscitelor, succesele propagandei. Cauzele marilor sale erori se afla atât în uzura stării sale fizice şi psihice, cât şi în faptul esenţial că a condus o dictatură care i-a oferit, prin prăbuşirea definitivă a vechiului sistem politic democratic al statului, posibilitatea şi condiţiile pentru a râmâne singur în faţa unor decizii copleşitoare, în sfârşit, râmâne să facem proba documentelor, odată cu revenirea arhivelor furate de URSS, şi asupra informaţiei că Ion Antonescu a ordonat comandanţilor de unităţi trimiterea în linia întâi a legionarilor şi împuşcarea lor din spate în timpul luptelor. Daca acest ordin a existat, aşa îl atesta martorii oculari şi unii deţinuţi români din Gulag, figura lui Antonescu va trebui încă o data studiata cu atenţie. Acest ordin nu are nici o explicaţie în plan politic sau militar. Este, în mod sigur profund imoral.

Pregătirile pentru ieşirea din război.

Urmărind acţiunile guvernului Antonescu, ale partidelor din „Opoziţie” şi ale frontului vom observa că au aspectul fabulos al unei porţii de spaghete. Într-o farfurie cu margini definite (România), se răsucesc, se lipesc şi se despart firele pastei, timp în care cineva (URSS) tot mânâncâ din ele.

Problema noastră este ca acel „cineva” mânca şi farfuria. Lăsând gluma (amară) deoparte, vom arata că, pe fondul abandonării României în responsabilitatea Uniunii Sovietice, încercarea disperată a forţelor interne de a salva situaţia au continuat. Pe scurt, în timp ce Ion Antonescu încerca sa reziste armatelor sovietice, pentru a obţine o ieşire din război în condiţii mai avantajoase, partidele politice negociau constituirea unui front politic comun care să gestioneze ţara după armistiţiu. Particularitatea care a dat diferenţa între coaliţia partidelor democratice, compusa din PNL, PNŢ şi PSD, şi Partidul Comunist din România a fost aceea că această coaliţie nu-şi asuma răspunderea semnării armistiţiului care consfinţea pierderea provinciilor estice şi lăsa un dubiu asupra instalării unei ocupaţii sovietice de durată, în timp ce agentura sovietică din România voia răsturnarea regimului Antonescu şi capitularea necondiţionată în faţa Uniunii Sovietice. Din acest punct de vedere, înţelegerea partidelor democratice cu inamicul, reprezentat de agentura sa în România, a fost o coaliţie mai monstruoasă decât aşa-zisa „monstruoasă coaliţie” împotriva lui Alexandru loan Cuza. În ianuarie 1944, preveniţi de occidentali asupra iminenţei unei ofensive sovietice majore (ofensiva de la Uman), liderii coaliţiei hotărăsc ataşarea Partidului Comunist din România la coaliţia proaliatâ, inclusiv cu scopul de a-şi asigura un de comunicaţii direct şi favorabil cu URSS. Decizia a fost luată „unanimitate de Maniu, de Brâtianu şi de Titel Petrescu, numai că, ’mediat după ce au luat-o, au descoperit că habar nu au unde este partidul comunist şi cu cine ar putea negocia în mod responsabil. Şi Xitel Petrescu şi Maniu aveau nişte legături sporadice cu personalităţi cunoscute pentru vederile lor comuniste, ca Rălea, Petru Groza sau p Constantinescu-laşi, la care se adăuga Lucreţiu Pâtrăşcanu, aflat atunci în lagărul de la Târgu Jiu. Liberalii îl cunoşteau pe Ion Gheorghe Maurer. Reamintim că nucleul de conducere al PCdR aflat în libertate, cu Foriş în frunte, se

găsea sub controlul Siguranţei, colabora cu Legaţia germană şi sondă din când în când agenţi ai spionajului britanic, iar conducerea românească a partidului, în frunte cu Gheorghiu-Dej se afla în închisoare, în plus, liderii democraţi doreau ca relaţia lor cu Partidul comunist să se desfăşoare prin intermediul unor intelectuali ai partidului, motiv pentru care au căutat mereu sa vadă în Lucreţiu Pâtrâşcanu un lider, deşi nu era. Bineînţeles, „conspiraţia" îi informează pe Ion şi Mihai Antonescu asupra acestei apropieri, astfel încât, tot la începutul anului, se întâmplă curioase eliberări de comunişti din lagăre, între care şi a lui Petru Groza, dar şi mutarea lui Lucreţiu Pătrâşcanu cu domiciliu „forţat" la Poiana Ţapului. Numai că, odată eliberat şi vizitat de emisarii lui Maniu la vila sa dintre Sinaia şi Buşteni, Pătrâşcănu le-a atras atenţia ca el nu conduce Partidul comunist, nu are legături „superioare" şi nici n-ar putea spune prea bine cine e la şefia partidului. Maniu a încercat atunci să-l contacteze pe Mihail Sadoveanu. Acesta se refugiase la Râşnov, cu gândul sa fugă în Elveţia dacă vor intra în ţară trupele sovietice şi se va descoperi intenţia sa de a se înscrie în Mişcarea legionară, chiar înainte de rebeliunea din 1941536. În sftrşit, democraţii ajung la P. Constantinescu-lasi, care le cere doua milioane de lei pentru refacerea Partidului comunist, din care o sută de mii pentru scoaterea liderilor din închisoare prin coruperea paznicilor şi vreo cinci sute de mii pentru organizarea de sabotaje. În faţa acestei cereri, Mihai Popovici îi va spune lui Pătrâşcanu: „După cât înţeleg eu din planul expus de prietenul d-tale, d-strâ comuniştii, nu dispuneţi de nici o organizaţie şi vreţi să v-o faceţi acum, cu banii noştri şi ai liberalilor"537. Pâtrăşcanu i-a răspuns „destul de jenat, că partidul său – neavând o existenţă legală de atâţja ani şi cu o bună parte a cadrelor sale în închisori sau lagăre – nu dispune încă de o organizaţie serioasă şi că de-abia acum îşi Va putea-o face"538. Ţărăniştii vor refuză să dea mai mulţi bani peste

suma de 50 000 de lei pe care o plăteau lunar de câtva timp lui Constantinescu-laşi, ca să nu moară de foame, în schimb liberalii vor pune la dispoziţia lui Pătrâşcanu un milion de lei pentru reorganizarea Partidului comunist. Cu aceşti bani au fost închiriate case conspirative, s-au cumpărat maşini pentru deplasare prin Bucureşti, au fost plătiţi câţiva oameni pentru a-şi părăsi serviciul şi a activa în Partidul Comunist din România şi au fost puse la cale două sabotaje (incendierea a două vagoane cisternă pe Valea Prahovei, din garnituri destinate frontului). Cam asta a fost activitatea reală a Partidului comunist în ilegalitate pentru răsturnarea „dictaturii antonesciene" şi cu banii grei daţi de liberali s-a întâmplat şi puţinul din „lupta maselor pentru pregătirea revoluţiei de eliberare naţională, antifacistâ şi ăntiimperialistă". Singurul rezultat din tot acest efort organizatoric al comuniştilor a fost constituirea teoretică a Frontului Unic Muncitoresc (FUM), ca un fel de coaliţie a partidelor socialiste şi comuniste, unde Partidul Social Democrat al lui Titel Petrescu se asocia cu diferite „partide", PCdR, Madosz-ul, Partidul Ţârănesc-Ralea, Frontul Plugarilor, care erau compuse de fapt din câteva persoane. Acest Front Unic Muncitoresc a fost înfiinţat prin şantaj la l mai 1944, comuniştii informându-i pe social-democraţi că au întocmit un comunicat al Frontului şi că l-au dat deja publicităţii, deşi coaliţia nu se formase încă. Unul din liderii comunişti, Constantin Agiu, avea să relateze după război cum a decurs şantajul înpotriva PSD, reprezentat de Ştefan Voitec, şi cum a lansat manifestul fără ca acesta să fie semnat; de celelalte partide-persoane: „Eu te anunţ ca manifestul a fost făcut. Dacă vrei îţi arăt şi dumitale – şi eu am chiar exemplarul de atunci – aşa ca, daca vrei să semnezi, îl semnezi. Este o realitate, de acum în toată ţara, manifestul s-a împărţit poate la ora asta. Aşa că dumneata dacă vrei, eu te sfătuiesc să-l semnezi sau să iei legătura cu şeful partidului dumitale"539. Agentura sovietică era interesată să se legitimeze ca partid de

opoziţie, în primul râhd, iar în al doilea j-înd să creeze o bază politică pentru momentul ocupaţiei sovietice, manevră care i-a reuşit exclusiv datorită slăbiciunii Partidului Social Democrat. Luliu Maniu, bine informat şi dotat cu multă experienţă, a înţeles intenţiile comuniştilor astfel că nu a acceptat să negocieze cu acel FUM, din care n-a mai rămas decât manifestul de pe l mai, şi a reuşit să atragă individual PSD în coaliţie, purtând discuţiile numai cu Pătrăşcanu şi ignorând celelalte formaţiuni liliputane.

La 19 martie 1944, când Ion Antonescu a fost chemat la o nouă întâlnire de către Hitler, Mihai Antonescu a cerut impacientat un sfat de la Aliaţi, prin Creţzianu, astfel încât mareşalul să-şi poată defini o strategie de abordare a Fiihrerului, în funcţie de intenţiile Marii Britanii şi Statelor Unite faţă de România. Răspunsul a venit la 22 martie şi conţinea, în esenţă, cererea de a nu se duce la Hitler şi de a da o lovitură în spatele trupelor germane, fără însă a promite şi o debarcare de sprijin. Acest răspuns a venit după ce Antonescu plecase la Hitler540. La insistenţele lui Maniu, care transmitea de fapt un mesaj al lui Ion Antonescu, a fost cerută o nouă precizare de la Aliaţi. Al doilea răspuns al generalului Wilson, comandantul forţelor aliate din Mediterana, venit la 29 martie, îi cerea lui Antonescu să ia legătura direct cu Moscova, prin intermediul unui general român căzut prizonier la sovietici. Mareşalul Antonescu a refuzat să se angajeze într-o astfel de acţiune, dar i-a împuternicit pe reprezentanţii Opoziţiei să o facă Aşa a apărut proiectul trecerii regelui Mihai I pe teritoriul ocupat de URSS, unde, împreună cu oameni politici daţi de partide să formeze un guvern în exil care să mobilizeze cetăţenii la revoltă împotriva regimului antonescian şi care să determine o schimbare a atitudinii generalilor români de pe front. Gheorghe Barbul ne informează că aceeaşi propunere a fost făcută de sovietici şi prin canalul de la Stockholm: „Regele Mihai trebuia să se ducă în Crimeea pentru a-şi asuma comanda trupelor

române din peninsulă. Sau, încă şi măi bine, tot guvernul eră invitat să părăsească Bucureştiul cu avionul pentru a veni să se instaleze undeva, în Rusia”541. Prin „tot guvernul”, sovieticii înţelegeau guvernul Antonescu în frunte cu acesta, fapt care a blocat iniţiativa, mareşalul refuzând categoric un astfel de gest. El a înţeles cu aceeaşi ocazie de ce îi cerea insistent regele Mihai să plece pe front „în inspecţie” şi de aceea i-a interzis deplasarea. Iniţiativa a fost însă preluată de Gheorghe Tâtărescu, împreuna cu fostul rege Carol II, care a comunicat prin Jean Pangal că este gata „de a lua legătura cu Sovietele şi de a le propune formarea unui guvern român pe teritoriul românesc, şi ca eu sa mă proclam regent”542. Din acest moment, în jurul datei de 2 mai 1944, Carol II vă intra în negocieri cu ambasadorul Umanski, acceptând ca bază de discuţii recunoaşterea apartenenţei Basarabiei la URSS şi dreptul acesteia de a dizolva Armata română pentru a fi încorporată cu unităţi separate în Armata Roşie543. Fără îndoială că o astfel de propunere era foarte atrăgătoare pentru sovietici, aşa că din acest moment varianta readucerii lui Carol II în ţară a devenit serioasă şi a declanşat atât o accelerare a comunicaţiilor pe linie francmasonică (roşie), cât şi anumite pregătiri din partea Moscovei.

Întorcându-ne puţin în timp şi în ţară, este de subliniat că a existat un moment cheie al negocierilor de ieşire a României din războiul contra aliaţilor, la începutul lunii aprilie. La 2 aprilie, generalul Wilson i-a transmis un mesaj ultimativ lui Maniu prin care îi cerea, de această data, răsturnarea lui Antonescu. În seara aceleaşi zile, Molotov organiza o conferinţă de presă cu ziarişti sovietici şi străini la care va face o importantă declaraţie, cerută, evident, de ji occidentali, şi în care se găsea şi următorul pasaj: „guvernul nvietic declară ca el nu urmăreşte achiziţionarea vreunei părţi a teri-riului României sau schimbarea orânduirii de stat existente în România şi că ofensiva

armatelor sovietice în interiorul României ste dictată exclusiv de necesităţi de război şi de faptul că trupele ’narnice continuă rezistenţa”544. Data de 2 aprilie 1944 era, aşadar, un moment decisiv pentru definirea într-un contur mai precis a soartei României după război. Observăm – ştiind bine că Uniunea Sovietică nu şi-â respectat cuvântul – cum Molotov a introdus în declaraţia sa oficiala mai multe mesaje pentru Bucureşti: primul era acela că Basarabia este definitiv pierduta, pentru că la acea oră trupele sovietice forţaseră Prutul şi asigurarea că URSS nu urmăreşte achiziţionarea vreunei părţi din România se referea la teritoriul de dincoace de Prut; declaraţia nu a fost făcută la trecerea Nistrului, cum eră normal, ci la trecerea Prutului. Al doilea mesaj era destinat lui Antonescu, asigurându-l cu abilitate că URSS nu va schimba orânduirea de stat existentă, adică regimul dictatorial-militar, şi că încă îl consideră partener de negociere, în sfârşit, ăl treilea mesaj era pentru Maniu, pe care Molotov îl avertiză că trupele sovietice îşi vor continua înaintarea atât timp cât Armata română va opune rezistenţă. Era un ultim îndemn la acţiune. Declarându-i regelui că „Antonescu este un dezechilibrat şi ca atare, iresponsabil”, luliu Maniu îi cere regelui Mihai, în timpul unei audienţe din 3 aprilie, să-l schimbe pe mareşal şi să formeze un guvern militar, care să nu implice responsabilitatea politică. Bineînţeles că regele nu avea mijloace pentru a face aşa ceva atunci. El s-a sfătuit cu Ion Antonescu şi mareşalul i-a dat încă o dată asigurări că stăpâneşte situaţia şi că va încerca să-i oprească pe sovietici pe un aliniament măi tare, linia fortificată Nâmoloăsă-Focşani. Lipsa de răspuns din partea românilor a determinat riposta violentă a Aliaţilor occidentali, care au executat la 4 aprilie 1944 celebrul raid aerian devastator asupra Capitalei şi zonei Prahova. Practic, din acest moment Aliaţii occidentali îşi înlocuiesc dorinţa de a mai negocia cu partea română prin bombardamente masive. Capitala a fost bombardată în 4, 5, 15 21 şi 24 aprilie,

producând aproape 2 500 de morţi şi 2 000 de clădiri distruse, între care şi Universitatea. Braşovul a fost bombardat în ziua de Paşte, pe 16 aprilie. Zona Prahova a fost bombardată în 5, l g şj 31 mai, apoi din nou capitala în 28 iunie şi Ploieştiul în 9 şi 15 iulie 1944 Bombardarea unor obiective civile, ca Universitatea, cimitire biserici, cartiere de locuit, cum era celebrul Mimiu din Ploieşti, a avut scopul de a produce descurajarea populaţiei şi de a foiţa modificarea atitudinii acesteia faţă de guvern, adică ceea ce astăzi se numeşte şi se aplică drept „bombardament strategic”.

Deja în luna mai luliu Maniu era îngrijorat de avansul mare pe care îl avea Gheorghe Tătârescu în relaţiile cu Moscova. Deşi respins cu mare ostilitate de Maniu şi ameninţat cu judecarea, după război, fostul prim-ministru liberal reuşise să-şi creeze o platformă de imagine destul de bună, fiind acceptat de Dinu Brătianu pentru o întoarcere în PNL, ca secretar general al partidului, dacă renunţă la calitatea de şef al Partidului Liberal, pe care şi-o aroga ilegal, apoi îşi păstrase o legătură eficientă cu Mihai Antonescu prin intermediul unui general în rezervă, care va deveni om cheie în evenimentul din 23 august 1944, Gheorghe Mihail. Acest general fusese dat afară din Armată de Ion Antonescu pentru acte de laşitate petrecute în timpul primului război mondial când, pentru a ascunde fuga din faţa inamicului şi abandonarea unităţii sale, şi-a produs o rană în spate, cu complicitatea unui medic militar, declarând apoi că rana a fost dobândită în luptă şi că din această cauză nu şi-ă putut salva unitatea de la decimare. Trimis în judecată pentru acte de laşitate, Gheorghe Mihail va ajunge pe căi oculte în anturajul regelui Ferdinand, unde va activa mai mulţi ani ca „ofiţer de casă” implicat în tot felul de aranjamente de culise. A rămas cu aceleaşi apucături şi sub Carol II, fiind unul din cei doi generali care i-au cerut suveranului să-l aresteze pe Ion Antonescu în noaptea de 5 spre 6 septembrie 1940. Abil şi el, Ion

Antonescu nu l-a trecut în rezervă pentru încercarea de a-l asasina în faptul loviturii de stat anticarliste, ci îşi va argumenta decizia prin impostura în care se găsea Mihail încă din primul război mondial, reamintind astfel cazul lui opiniei publice. Este de ţnţeles astfel de ce Mihail îl ura de moarte pe mareşalul Antonescu era, în continuare, adeptul suprimării sale, idee care a surâs şi comunişţilor la un moment dat. Acest Mihail făcea, aşadar, legătura între Tâtârescu şi Mihai Antonescu şi figura în „ordinea de bătaie" a grupului militar contactat de Tâtărescu. „Filiera folosită pentru relaţia cu URSS a fost aceea din 1943: Richard Franasovici, Eduard Beneş, Moscova. Şi a funcţionat. Beneş, prin Franasovici, îi răspundea la 28 iulie, telegrafic, pe adresa Ministerului de Externe de la Bucureşti, transmiţând invitaţia Guvernului Sovietic de a veni la Moscova, împreună cu delegaţii Coaliţiei Naţional Democrate, pentru a discuta condiţiile ieşirii României din război şi ale armistiţiului"545. Telegrama a fost oprită de Mihai Antonescu şi n-a ajuns la Tâtârescu. Prin intermediul lui Grigore Niculescu-Buzeşti a aflat de ea şi Maniu, ceea ce i-a sporit furia împotriva fostului prim-ministru carlist.

Aceasta este celebra telegrama de la Moscova despre care s-a spus greşit ca a sosit în ziua de 23 august şi a fost ascunsa de Buzesti sau ignorata de Maniu. Liderul ţărănist a văzut pericolul ca Tâtârescu sa semneze armistiţiul cu Uniunea Sovietica în numele unui guvern pe care acesta îl forma pe teritoriul românesc ocupat deja de trupele Armatei Roşii, guvern care ar fi fost, cu certitudine, recunoscut de Aliaţi şi instalat apoi de URSS la Bucureşti. Astfel, cea mai serioasă posibilitate de înţelegere cu Uniunea Sovietica şi singura şansa ca armistiţiul sa fie semnat în condiţii normale, de pe poziţii, a fost compromisa.

Între timp, sub impresia puternica produsă de bombardamentele devastatoare ale Aliaţilor occidentali, regele Mihai I hotărăşte şa treacă la acţiune, iniţiind sondaje şi consultări cu anumiţi generali cunoscuţi drept

adversari ai lui Ion Antonescu. S-a format un grup din generalii Sănătescu, Aldeă şi Mihail, care i-au explicat care sunt riscurile unei ieşiri din război cu germanii în ţară. Ca fapt important, pe Sânătescu reuşeşte să-l trimită în zona frontului unde va lua contact cu mai mulţi generali şi comandanţi de unităţi combatante încercând să-i convingă de inutilitatea rezistentei, de nevoia semnării unui armistiţiu, dar mai ales de realitatea juridică a funcţiei de Cap al Oştirei, care aparţine regelui. Cu toate ca mulţj văd rolul regelui Mihai limitat la momentul 23 august, influenţa tânărului suveran asupra evenimentelor a început să se facă simţită după 4 aprilie 1944. Mihai I înţelesese că, prin continuarea bombardamentelor, care, conform posturilor de radio străine, urmăreau „distrugerea integrală a tuturor oraşelor şi o soartă foarte vitrega în viitor”, există riscul ca tocmai Aliaţii, de care depindea viitorul, sa devină odioşi în ochii cetăţeanului de rând. Şi cum bombardamentele erau anglo-americane, toată nefericirea locuitorilor loviţi de raiduri, ca şi a celor nevoiţi să se refugieze, se revărsa asupra Marii Britanii şi Statelor Unite. Admirator constant al acestora, regele Mihai I risca să fie lipsit de orice credibilitate atunci când încerca să-şi convingă supuşii de nevoia armistiţiului cu anglo-americanii. Orientaţi atunci, ca şi acum, greşit în ce priveşte mentalitatea poporului român, anglo-americanii au crezut ca aplicarea terorii va mişca forţele sociale către o revoltă antianto-nesciană, fără să înţeleagă că majoritatea zdrobitoare a poporului român vedea în Antonescu o victimă. Efectul a fost că, în timp ce nemţii îi exploatau, apoi i-au bombardat, în timp ce englezii şi americanii îi bombardau şi ei în oraşe, sovieticii au părut ca nişte eliberatori şi au fost primiţi cu flori în Bucureşti. Ar putea părea o mare eroare de gândire strategică, dar în realitate pe occidentali nu-i mai interesa România decât ca spaţiu pentru diversiunea care să ajute debarcarea din Normandia. De aceea, atunci când vorbim despre victime,

la clasa politică românească trebuie să-l adăugăm şi pe regele Mihai.

Pe la sfârşitul lui mai 1944 încep discuţiile între reprezentanţii noii coaliţii şi Lucreţiu Pâtrâşcanu, apoi, în 13 iunie se hotărăşte, în prezenţa lui Emil Bodnâraş, constituirea Blocului Naţional Democrat (BND) format dintr-un grup de conducere – Maniu, Brătianu, Titel Petrescu şi Pâtrâşcanu – numit „Conducere superioară", un Birou politic" format din Ghiţă Pop şi loan Hudiţă (PNŢ), Bebe orâtianu şi C. Zamfireşcu (PNL), Voitec şi Jumanca (PSD) şi Vasile ţjâeu şi PConstantinescu-laşi din partea PCdR, şi un „Comitet mjlitar" format din generalii Mihail şi Răşcanu, colonelul nârnâceanu şi Emil Bodnăraş. Dămăceanu, comandant al garnizoanei Bucureşti, atrăsese de partea sa câţiva subalterni – maiorul Rasoviceanu, maiorul Viţeleanu şi locotenent-colonelul Oiştea. Toţi aceşti ofiţeri nu aveau nici calitatea, nici capacitatea de a-l răsturna pe Antonescu, astfel că pretenţiile de mai târziu ale comuniştilor despre acţiuni în sânul Armatei şi importanţa unor ofiţeri colaboraţionişti sunt doar expresia propagandei pornite de la o realitate minoră, singurul ofiţer important, cu adevărat, fiind generalul Râşcanu, comandant al unei unităţi de pe Valea Prahovei. De altfel, cel puţin două luni acel „comitet militar" a studiat posibilitatea asasinării lui Ion Antonescu în vila sa de la Predeal, undeva, pe Valea Prahovei, în timp ce se deplasa spre Bucureşti sau pe front în dreptul unei unităţi cu comandant atras în conspiraţie. Al doilea obiect al activităţii „comitetului militar" a fost studierea posibilităţii trecerii generalului Aldea, împreună sau fără Bodnâraş, la sovietici. Luliu Maniu însă a rămas consecvent proiectului său de a-l determina pe Ion Antonescu să încheie armistiţiul undeva, pe front, şi apoi să dea o echipă militară pentru un guvern sprijinit politic din spate.

Pactul de constituire a Blocului Naţional Democrat a fost semnat la 20 iunie 1944. Alertat şi de audientele lui

Tâtărescu la regele Mihai I, ocazie cu care se stabilise o legătură prin reţeaua francmasonică cu fostul rege Carol II şi exista informaţia de la Palat că Mihai este dispus să cedeze din nou Tronul tatălui său, Iuliu Maniu se vede nevoit şa accepte semnarea pactului cu comuniştii. Totodată, el va pierde energie şi timp preţios pentru a contracara aceste mişcări ale duşmanului său politic. Maniu ajunge la o concluzie definitivă, în ceea ce îl priveşte, la sfârşitul lunii iunie, concluzie care a avut influenţă asupra Blocului Naţional Democrat: «Blocul celor patru partide nu e făcut în vederea unei răsturnări violente a lui Antonescu, lucru extrem de primejdios şi plin de mari riscuri, ci pentru a-i oferi regelui o bază, o acoperire, pentru a avea autoritatea să-i ceară lui Antonescu să demisioneze în faţa voinţei unanime a ţării”546. Ideea cu „voinţa unanimă a ţării”, deşi pare doar rizibilă la prima vedere, era expresia unui plan de forţare a demisiei lui Ion Antonescu printr-o mare demonstraţie pe străzile Bucureştilor, care să se oprească în faţa Consiliului de Miniştri, sa se transforme acolo într-o manifestaţie de protest şi să ceară demisia guvernului. Acest tip de acţiune urma să fie organizat în înţelegere cu mareşalul, acesta să cedeze „voinţei naţionale” şi, totodată, să-i pună la dispoziţie un argument pentru ruperea relaţiei militare cu Germania nazistă. Conform aceluiaşi plan, germanii urmau să se retragă din România fără incidente, iar mareşalul să încheie armistiţiul cu anumite condiţii, între care se afla şi cererea ca trupele sovietice să ocolească o zonă „liberă de trupe” în care s-ar fi instalat noul guvern democratic. Pare o fantezie desprinsă din literatura romantică, dar aşa gândea Iuliu Maniu, iar colegii săi cei mai fideli au încercat să o pună în practică, cerându-le celorlaţi trei membri ai Blocului să-şi mobilizeze forţele pentru marea manifestaţie. Aici lucrurile s-au blocat. Ţărăniştii abia puteau scoate pe stradă câteva sute de oameni, simpatizanţi ai filialei Bucureşti care tocmai se afla într-un „război” pentru alegerea noului şef al filialei,

liberalii se arătau foarte reticenţi, ei aflându-se, practic, la guvernare în echipa tehnică a Cabinetului Ion Antonescu – în plus, Mihai Antonescu le-a cerut să nu se implice – iar social-democraţii nu puteau prezenta decât lista conducerii, în ceea ce-i priveşte pe comunişti, totul este mai interesant, pentru că sumele imense, de peste un milion de lei, avansate lui Lucreţiu Pătrâşcanu, aveau menirea să asigure o prezenţă masivă a muncitorimii la manifestaţie. Joi 6 iulie 1944, P. Constantinescu-laşi prezintă „Biroului politic" o listă a comuniştilor mobilizaţi pentru marea adunare şi manifestaţie din Bucureşti: erau cu totul… 9 oameni! Lista conţinea „patru nume din partea organizaţiei lor din Capitală, trei din partea celei de la Ploieşti şi două pentru cea din Arad. Georoceanu şi Cezar au pufnit în râs, „intrebându-l dacă Partidul comunist crede că nouă oameni sunt dejuns pentru organizarea unei mişcări de stradă în vederea asturnârii guvernului Antonescu". Constatinescu-laşi a motivat tunci că aceştia ar fi doar nişte „delegaţi" care au misiunea să mobilizeze „masele", urmând ca în timpul manifestaţiei să nrirnescâ rolul de „oameni de ordine". Numai că privind încă o dată lista, ţărăniştii au constatat că cei patru „oameni de ordine" din Bucureşti erau chiar liderii Partidului comunist: Pâtrâşcanu, Constantinescu-laşi, Rangheţ şi Agiu. Situaţia era total neserioasă.

Liderii liberali şi ţărănişti au rămas convinşi că Pătrâşcanu şi Constantinescu-laşi şi-au împărţit banii între ei, ceea ce nu este exclus, având în vedere numeroasele cazuri de corupţie întâlnite la nivelul conducerii PCdR, furturi din casieria partidului sau trafic cu aur, lame de ras sau obiecte de cult evreieşti.

Problema banilor cu care a fost finanţat Partidul Comunist din România în vederea participării la „insurecţia armată de eliberare antifascistă şi antimperialistă" devine şi mai clară odată cu publicarea dosarelor din Arhiva PCR, întocmite prin anii '50 de departamentul de cadre al Comitetului

Central, dosare compromiţătoare care vor sta la baza loviturii de palat date de Ceauşescu, atunci când a fost numit şef al partidului, în plus, faţă de milioanele de lei obţinute de la liberali şi ţărănişti, comuniştii reuşiseră să facă rost de alte câteva milioane de lei de la Max Auschnit, care devenise peste noapte partizan al cauzei comuniste. Auschnit le-a pus la dispoziţie şi armament, inclusiv tunuri şi branduri, grenade şi puşti, împreună cu muniţia lor, la uzinele sale de la Reşiţa. Rămânea problema cine să le folosească. Atunci a apărut ideea constituirii unor „gărzi patriotice" pregătite din timp şi conduse de Emil Bodnăraş, care să aibă acces rapid în ziua loviturii de stat la depozitele secrete constituite de Max Auschnit. Este foarte probabil că, până în ziua de 23 august, Bodnăraş nu a reuşit să organizeze aşa-numitele „gărzi patiotice", deşi, la cererea expresă a secretarului general Pârvulescu, prezentase o listă cu peste 12 000 de luptători în Bucureşti, 90 000 la Galaţi, 120 000 la Ploieşti şi 70 000 la Braşov Şi Pârvulescu, şi Pătrâşcanu au râs de el atunci, cerându-i măcar sa taie două zerouri, iar Pătrâşcanu a mai spus ca în condiţiile unor astfel de „efective" comuniste nici nu mai e nevoie de Armata pentru debarcarea lui Antonescu şi gonirea nemţilor din ţara Informaţia este confirmata de un alt lider al PCdR, celebrul Bellu Zilber: „în ziua de 23 august, când m-am dus sa iau revolverele, am văzut la Bodnăraş o lădiţâ cu o gamă întreaga de revolvere – de la 1840, 1870, 1920 – mi-a încropiat patru revolvere cu patru gloanţe. Zic: «ăştia sunt cei 12 000 de oameni înarmaţi, mâi Emile, ce dracu?»„4. Neştiind exact de ce forţe dispun comuniştii şi îngrijorat de posibilitatea folosirii banilor daţi de Auschnitt şi liberali pentru strângerea unei mase de manevră stradală fără control, luliu Maniu ia iniţiativa constituirii unor gărzi patriotice ţărăniste. Cum oameni nu avea, el reactivează vechea legătură cu Mişcare legionară şi intră în contact cu organizaţiile fostului Corp Muncitoresc Legionar de la Uzinele Malaxa şi Atelierele Griviţa. Aceste

grupuri muncitoreşti legionare aveau experienţa manifestaţiilor de stradă şi luptaseră în Bucureşti pe timpul rebeliunii legionare. Ele au fost puse sub conducerea liderilor Organizaţiei Muncitoreşti a PNŢ şi astfel, în zilele loviturii de stat, pe străzi, la Podul Băneasa sau pe şoseaua Nordului gărzile patriotice ale ţărăniştilor, de fapt legionare, au predominat. Anticipând puţin evenimentele, vom arăta că de la această colaborare a evoluat intrarea grupării legionare a lui Horia Comaniciu în PNŢ după 23 august 1944, subiect de disputa cu comuniştii în timpul procesului din 1946.

În lunile decisive iunie-iulie-august singurul fenomen important, dincolo de schimbul inutil şi steril de mesaje cu Aliaţii occidentali, a fost poziţia fermă a regelui Mihai I faţă de luliu Maniu, căruia i-a cerut cu insistenţă lista guvernului pe care să-l poată forma în momentul ieşirii din război. Ziua de 23 august, trei zile după marea ofensivă sovietică prin care a fost spart frontul, i-a găsit pe actorii acestui eveniment major din istoria României în aceleaşi poziţii: Maniu refuza formarea unui guvern politic democrat şi cerea cu insistenţă regelui să-l convingă pe Antonescu să semneze el armistiţiul; regele se lăsa impresionat de garanţiile oferite de Ion Antonescu şi îi cerea lui Maniu cu insistenţă să formeze guvernul politic; Ion Antonescu era tulburat de erorile tactice făcute de germani pe frontul din Crimeea şi Moldova şi căuta o soluţie militară pentru rezistenţa în aliniamentul Nămoloasa-Focşani, de unde să poată semna un armistiţiu avantajos; agentura comunistă sovietică din România căuta un mijloc de a facilita înaintarea rapidă a trupelor Armatei Roşii. Istoriografia română a fost intens derutată până acum de apariţia episodică a unor documente şi mărturii ale nesfârşitelor canale de negociere cu Aliaţii occidentali, fiecare revendicându-şi o importanţă mai mare decât celălalt. Trebuie să ne distanţăm cu atentă observaţie şi rigoare de aceste mărturii ale foştilor diplomaţi români, deoarece ele

sunt partizane şi mai degrabă legate de conflictele permanente din sinul emigraţiei pentru accesul la fondurile transferate în Occident, de orgolii şi de legitimarea unor situaţii personale ale actorilor acestor negocieri diplomatice în ţările unde s-au refugiat. Informaţiile furnizate de ei sunt interesante şi importante pentru reconstituirea bătăliei politice conduse de rege, antoneşti, partide pentru scoaterea ţârii din marea criză în care se afla, dar nu conţin relatări ale unor acţiuni determinante, în mijlocul dezordinii din colaborarea Guvernului cu Opoziţia pentru găsirea unei soluţii a apărut un fapt decisiv care a intervenit direct în cursul istoriei.

Secretul devansării loviturii în 23 august 1944

Marea ofensivă declanşată de trupele sovietice în martie atinsese limitele „adâncimii misiunii strategice planificate de înaltul comandament sovietic” la jumătatea lui aprilie 1944. Altfel spus, trupele sovietice îşi îndepliniseră misiunea planificată în acea ofensivă, atingând aproape toate punctele strategice, se oprise pentru întărirea poziţiilor şi refacerea efectivelor, a înzestrării şi a susţinerii logistice. Urma o nouă ofensivă, pornită de pe acel nou aliniament.

Intuind desfăşurarea luptei, comandamentul german, precum şi independent, Ion Antonescu i-au cerut lui Hitler sa aprobe retragerea strategică a trupelor Axei pe un aliniament de apărare mai solid, zona fortificată Nâmoloasa-Focşani, deoarece aliniamentul pe care se găseau era greu de ţinut în faţa unei noi ofensive sovietice şi oricum, era linia de front stabilită prin succesul inamicului, nu prin planificare proprie. La acea dată, sfârşitul lunii aprilie, frontul reprezenta linia la care se oprise pentru refacere înaintarea sovietica Hitler s-a opus acestei retrageri strategice, de bun simţ militar, a tergiversat emiterea unui ordin alternativ şi i-a cerut lui Ion Antonescu să trimită alte forţe româneşti pe front. Astfel s-a făcut că în momentul declanşării noii ofensive sovietice,

trupele germano-române au fost nevoite să se apere de pe poziţii foarte dezavantajoase, „în zorii zilei de 20 august, două grupuri de armate (frontul 2 ucrainean al mareşalului Malinovski, de la nord de Iaşi, şi frontul 3 ucrainean al mareşalului Tolbuhin, la sud-vest de Tiraspol) şi-au început atacurile, prin baraje de artilerie copleşitoare, de câte 1-2 ore, urmate de înaintarea unui număr impresionant de blindate şi infanterie, susţinute de avioane de asalt în rase-motte (5-10 în înălţime), în faţa lor, lucrările de întărire a trupelor româneşti au fost în parte părăsite fără luptă (diviziile 4, 5, 7 şi 21), unele chiar înainte de atac. Astfel, chiar din prima zi, penetrările ruseşti ajunseseră până Ia 20 km adâncime, iar în oraşul Iaşi, aflat nemijlocit în spatele liniilor româno-germane, au avut loc lupte de stradă înverşunate”4. Antonescu s-a deplasat urgent pe linia frontului, derutat şi el de lipsa de reacţie a trupelor germano-române, şi a încercat să oprească retragerea, în momentul în care poziţia fortificată de la sud de Iaşi a fost şi ea străpunsă, iar tancurile ruseşti au început a înainta spre Vaslui, comandantul Armatei 4 române a ordonat retragerea generală, ceea ce a declanşat fenomenul de retragere în debandadă. Ofensiva din 20 august urmărea pătrunderea şi înaintarea în Moldova de la nord la sud, simultan cu deplasarea în lungul Prutului stfel încât să fie tăiate posibilităţile de retragere ale trupelor errnano-române din Basarabia. Practic, sovieticii intenţionau să „ncercuiască trupele din Basarabia prin închiderea cercului pe teritoriul României de dincoace de Prut. Pentru a salva situaţia, Aritonescu a ordonat replierea rapidă a trupelor româneşti în spatele liniei fortificate Focşani-Nămoloasa înainte ca sovieticii să blocheze posibilităţile de trecere a Prutului înapoi. Manevra a reuşit în ce priveşte majoritatea trupelor româneşti, dar nu le-a reuşit germanilor, grosul trupelor lor fiind blocat de sovietici, astfel că pătrunderea unor noi forţe germane pe teritoriul nostru a fost împiedicată prin ducerea acţiunilor de luptă, în acelaşi

timp, comandamentul german de la Slănic Moldova a întocmit un plan de evacuare a trupelor din zona Moldovei, peste munţi, în Transilvania.

Încapaţânarea lui Hitler de a refuza stabilirea apărării pe un aliniament puternic, eşecul retragerii trupelor germane la timp, precum şi intrarea în acţiune a planurilor de retragere germana peste munţi, în Transilvania, au creat un gol relativ în efectivele combatante germane de pe teritoriul României, în timp ce forţele române deveniseră, matematic, mult mai numeroase. Aceasta realitate militară, necunoscuta de complotişti, a favorizat lipsa de reacţie a trupelor germane la lovitura de stat din 23 august 1944.

În planul acţiunii politice, Ion Mocsony-Styrcea, mareşal al Curţii Regale, începe să dea semne de trezire la realitate şi să propună trecerea la acţiune directă împotriva lui Ion Antonescu. Foarte influent în relaţiile cu regele Mihai I, el îi prezintă suveranului un argument dramatic de valabil, care a avut menirea să-l scoată din fascinaţia pe care o arăta faţă de mareşal. Mihai I mai avusese tentative de a-i arăta mareşalului îngrijorarea sa şi de a-i cere să facă modificări importante în orientarea politică, dar de fiecare dată Antonescu îl dominase atât prin complexitatea argumentelor sale strategice, cât şi prin apelul la încrederea ce trebuia să-i fie acordată, în calitate de patriot. De data aceasta, Styrcea avea de partea sa o cazuistică politică, în spatele căreia se afla o cazuistică medicală, astfel că şi-a putut permite să-i arate regelui ca „nu ne putem lua după salturile de umoare ale Conducătorului întrucât era a doua oara când ameninţa cu abandonarea cârmei ca apoi să continuie a-şi face de cap. Leit-motivul lui cel mai puternic durabil şi mereu reiterat era acela că nu-şi putea călca cuvântul de soldat dat Fiihrerului, şi eu îmi menţineam părerea că ămândoi Antoneştii nu făceau altceva decât to playfor time a căută să câştige timp, dar niciunul nu era decis să înfrunte nu riscul luptei cu nemţii, ci consecinţele pătrunderii Armatei Roşii în

ţară, conchizâhd ca nu avem dreptul să ne bizuim pe ei pentru a da lovitura”55, într-adevâr, mareşalul Antonescu abuzase de oferta de a demisiona, dar niciodată nu o punea în aplicare şi nu lăsa loc pentru o soluţie alternativă. În acel fel, timpul a trecut fără că regele sa se poată lămuri ce vrea exact mareşalul şi cât de sincer este. În privinţa guvernului democratic promis de luliu Maniu, regele a primit de la Niculescu-Buzeşti – un apropiat al său, dar ţărănist – o explicaţie care a contat şi ea foarte mult în schimbarea atitudinii regelui spre fermitate. Buzesti a arătat că „lentoarea deosebită cu care Maniu şi Brâtianu trataseră chestiunea alcătuirii guvernului, provenea din preferinţa lor pentru înfăptuirea actului de către Antonescu sau Sânătescu, iar în ultimul timp şi din cauza greutăţilor de a împăca rivalităţile interne între numeroşii pretendenţi la posturile ministeriale, îi repugna, de asemeni, principiul unei lovituri de stat efectuate de factorul constituţional, care avea doar dreptul să schimbe guvernul şi deci aici nu trebuia să recunoască a fi complotat pentru a uza de o prerogativă regală constituţională. Una era să-i reţii la Palat spre a-i scuti de răpire de către nemţi şi alta să-i arestezi efectiv după ani de zile de tacită conivenţă între opoziţie şi guvern pe chestiunea tratativelor şi planurilor de ieşire din război la momentul cel mai propice pentru toată lumea”551. Luliu Maniu trăia într-o lume ideală, într-o democraţie ireproşabilă, de legendă, fapt.

Pentru care a şi fost strivit de realitatea Istoriei. Dar intervenţia lui vjjculescu-Buzeşti este importantă şi pentru că dezvăluie două mănunte cu adânci semnificaţii în drama lui Maniu şi în soarta ţârii: lupta din interiorul PNŢ pentru iluzoriile ministere ale viitorului guvern şi faptul că arestarea mareşalului Antonescu, ca şi închiderea sa în seif, erau prevăzute pentru a împiedica răpirea lui de către germani. Probabil că, în concepţia loialistă a lui Maniu, mareşalul trebuia doar forţat să-şi dea demisia, pentru a se putea face anunţul de „primire a armistiţiului” (de fapt, al

capitularii necondiţionate), după care Antonescu urma a fi eliberat şi ajutat să dea noile ordine în Armată. Bănuiala aceasta nu este lipsită de sens, deoarece vom constata în amintirile lui Gheorghe Barbul că acesta a fost chemat Ia Palat, după arestarea lui Antonescu, şi rugat să se ducă la seiful unde erau ţinuţi Ionel şi Ică, pentru a le cere sa semneze un act oficial de demisie. După un timp de gândire, Barbul a refuzat.

Lucreţiu Pătrăşcanu a fost invitat la Palat, unde regele Mihai I i-a împărtăşit decizia sa de a urma varianta cerută cu insistenţă de comunişti, încă de la început, de arestare a lui Ion Antonescu, şi l-a asigurat că „tot aparatul de stat va executa fără şovăire ordinul meu", în faţa acestei decizii, Lucreţiu Pătrăşcanu i s-a adresat neprotocolar, dar încântat: „Vă felicit, aţi vorbit de-a dreptul ca un comunist, daţi-mi voie să va strâng mina"552. Acţiunea a fost planificată pentru sâmbătă, 26 august, când militarii germani se aflau în învoire. Atât Eugen Cristescu, cât şi mareşalul Ion Antonescu au cunoscut acest plan şi data la care urma să se pună în aplicare. Lipsa lor de reacţie este relativă, deoarece, în complexitatea relaţiilor stabilite între guvern şi „Opoziţie", nici Mihai, nici Ion Antonescu nu şi-au pus problema unei acţiuni violente împotriva lor şi chiar au accelerat demersurile – mai ales Mihai Antonescu – pentru a pune capăt războiului cu Aliaţii, în opinia noastră, acţiunea din 26 august era un ultimatum pentru Ion Antonescu, în forma unei presiuni pentru a face gestul decisiv de a accepta armistiţiul, dar şi un gest de panică datorat înaintării trupelor sovietice în Moldova. Secretul devansării loviturii de stat porneşte de la teama regelui Mihai I că Ion Antonescu ar putea fi înlocuit de germani cu un Comandament german de ocupaţie sau cu o echipa legionară adusa din Germania Primul semn de serioasă îngrijorare a apărut în momentul când Antonescu a fost chemat de Hitler Ia întrevederea din 5-6 august care a fost şi ultima, înainte sa plece, Ion Antonescu l-a încredinţat pe

rege că îi va pune lui Hitler, direct, problema ieşirii României din război şi îi va cere permisiunea, ca de la soldat la soldat, să semneze armistiţiul cu Aliaţii. Argumentul mareşalului era că, în conformitate cu înţelegerile personale dintre ei – iată o altă consecinţă a erorii lui Antonescu de a face o alianţă personală, neoficială cu Hitler!

— Germania se angajase încă din 1940 să dea României garanţii de securitate şi să-i apere teritoriul de o invazie sovietică. După patru ani, această situaţie devenise de actualitate, iar Hitler se dovedea incapabil să-şi respecte angajamentul. Regele Mihai a intuit pericolul unei reacţii violente din partea Fiihrerului: „Ce mă fac dacâ-i spui asta şi nu vă mai întoarceţi'?"553 Antonescu va recunoaşte în timpul anchetei din 1946: „Această teamă a regelui a fost pentru mine capitală. M-am hotârât să nu spun d-lui Hitler hotârârea luată. I-am spus regelui: «Pune-l pe Sânătescu să o facă. Eu nu pot. Cu sila nu pot»„554. Gravitatea acestei situaţii este întărită şi de faptul că aceasta discuţie între Mihai I şi Ion Antonescu s-a petrecut în dimineaţa de 5 august, la Cartierul General al lui Antonescu de la Snagov, unde regele venise impacientat la 5.00 dimineaţa.

Mareşalul Ion Antonescu s-a întors de pe frontul din Moldova în ziua de 22 august, ora 18.00, convins că situaţia este pierdută. Aghiotantul său, colonelul Davidescu, îl va contacta pe Eugen Cristescu şi îi va comunica, în aceeaşi seară, că mareşalul pregăteşte o rezistenţă temporara pe linia Focşani-Nămoloasâ pentru a putea iniţia soluţia politică. Tot în seara de 22 august 1944, Ion Antonescu îl cheamă pe liderul ţărănist Ion Mihalache, cu care se va consulta până noaptea târziu. În 1990, revista Magazin Istoric a dezvăluit că în acea noapte Ion Mihalache i-ar fi mărturisit mareşalului că liderii ţărănişti „s-au înşelat; au crezut în sprijinul anglo-americanilor, însă -au făcut convingerea definitiva ca aceştia sunt total nepregătiţi de a indispune pe ruşi şi ca suntem lăsaţi la totala lor discreţie,

ca şi Polonia şi poate alte ţări. În consecinţă, trebuie să ne considerăm o generaţie sacrificată…”555 Această informaţie a întărit convingerea mareşalului că el şi România trebuie să „moară frumos”, în acest timp* Mihai Antonescu da ordin subsecretarului de Stat la Interne, generalul Pichi Vasiliu, să pregătească pentru a doua zi plecarea sa – a lui Mihai Antonescu – la Cairo pentru a semna armistiţiul. Totodată, Mihai Antonescu i-a chemat pe ministrul plenipotenţiar Killinger şi pe împuternicitul economic pentru Balcani, Clodius, cărora le-a comunicat că „dacă în termen de trei zile nu aduc forţe suficiente, ca să refacă frontul românesc, România îşi ia libertatea de acţiune. Acest termen expiră mâine, 23 august”556. Ne oprim aici un moment pentru a sublinia că miezul întrevederii lui Mihai Antonescu cu oficialităţile germane a fost un fel de ultimatum nuanţat, care se sprijinea pe cererea de a aduce trupe noi pe frontul românesc, şi se asprea prin termenul de trei zile acordat, termen legat indisolubil de data limită de 26 august pe care o acceptaseră atât guvernanţii, cât şi „Opoziţia”, în lumina mărturiilor cunoscute după război, putem trage concluzia că între 21 şi 23 august 1944 atât generalii români, inclusiv mareşalul, cât şi generalii germani, comandanţi ai trupelor din România, au fost convinşi că linia Focşani-Nămoloasa nu va putea fi ţinută mult timp, răgazul acordat de oprirea acţiunilor militare de către sovietici fiind foarte scurt. Această realitate strategică a avut un efect direct asupra comandanţilor militări români şi germani: românii, în frunte cu Ion Antonescu, au grăbit apelul la soluţia politică, iar germanii au început să-şi pună serios problema retragerii în Transilvania. Concluzia este completată şi cu o anumită particularitate, în ce îl priveşte pe mareşalul Antonescu, acesta dând şi ordine care pregăteau o continuare a rezistenţei armate în Transilvania, Armata româna urmând a se retrage împreuna cu cea germană. Este greu să ne dăm seama în ce măsură acest proiect era autentic sau

doar o perdea de fum a mareşalului pentru a se proteja de reacţia germană. Cert este însă că, în zilele de 24 şi 25 august 1944, când cei peste 5 000 de români aflaţi la muncă sau la studii în Germania au fost informaţi de autorităţi asupra evenimentelor de la Bucureşti, li s-a spus că regele Mihai I a trădat şi a trecut de partea ruşilor, în teritoriul românesc ocupat de aceştia, iar mareşalul Antonescu luptă în continuare împreună cu armata română, alături de armata germană, comandamentul unic fiind în Haţeg. Fără îndoială ca un astfel de plan a fost fluturat în acele zile decisive, însă, ca urmare a întâlnirilor mareşalului cu Ion Mihalache şi Gheorghe Brătianu, Conducătorul a acceptat aşa-numita soluţie politică, care era, de fapt, tot militară, în schimbul unui document care să treacă responsabilitatea ruperii „alianţei" cu Germania în sarcina „Opoziţiei". Aici suntem obligaţi să subliniem din nou că cererea lui Ion Antonescu este destul de incorecta, atât timp cât patru ani nu a ţinuf cont de nici o propunere a partidelor şi a mai şi strigat în gura mare că îşi asumă întrega răspundere pentru soarta ţârii. Având în vedere informaţia sigură că Ion Antonescu îl recomandase pe generalul Sănătescu drept succesor al său la conducerea guvernului, odată cu semnarea armistiţiului, este de presupus că mareşalul a acceptat o formulă militară de tranziţie, în faţa încâpâţânării lui Maniu de a refuza formarea guvernului politic. Suntem însă nevoiţi să precizăm că, în concepţia mareşalului, „soluţia politică" însemna apelul la un guvern al Blocului Naţional Democrat, înţeles pe care îl dădea formulei şi regele Mihai I, numai că prin „soluţie politică", în stilul său alambicat, luliu Maniu vedea un guvern militar de tranziţie, fără Ion Antonescu, pentru a-i satisface cererea de a nu-şi trăda cuvântul dat germanilor, dar având partidele „în spate". Ştim că, de la Consiliul de Miniştri din ziua de 23 august, Gheorghe Brâtianu a plecat să ducă documentul de garanţie al Blocului care să-l exonereze pe mareşal de răspunderea

schimbării atitudinii României, moment în care Ion Antonescu a reintrat în sala de şedinţe, unde, în stilul tipic j aberaţiilor sale umorale, îşi anunţă colegii că „partidele sunt la picioarele lui”. El mai ia decizia de a se instala la comanda trupelor rornâne în oraşul Bacău, motiv pentru care îi trece puterile sale politice lui Mihai Antonescu, în calitate de prim-ministru, astfel încât acesta să fie deplin împuternicit să trateze semnarea armistiţiului la Ankara sau Cairo şi să asigure protecţia noului guvern al Blocului politic, rămas în ţară. Reconstituirea ideilor mareşalului Ion Antonescu va fi întotdeauna dificilă, el fiind foarte onest în toate relatările sale din timpul anchetei procesului său, dar şi la fel de unilateral, omul fiind, de fapt, credincios şi total convins de justeţea gândirii sale, oricât de complicate şi anormale ni se par nouă astăzi judecăţile sale. De cealaltă parte, generalul Aurel Aldea se deplasează pe frontul din Moldova şi, în noaptea de 21 spre 22 august, se întâlneşte cu un general sovietic „la mănăstirea Ceahlău, în sectorul Brigăzii române de sub comanda lui Teodorescu al cărui sector de apărare era în Carpaţi, la dreapta Diviziei 3 de munte germane”558. După toate probabilităţile, generalul sovietic a repetat declaraţia lui Molotov din 2 aprilie, cu minciuna că nu se vor amesteca în politica internă a statului român. În dimineaţa zilei de 23 august intervine de acum celebra întâlnire de pe lacul Snagov între Mocsonyi-Styrcea şi colonelul Davidescu, în care mareşalul palatului află despre intenţia Conducătorului de a se deplasa pe front (la Bacău), fără să-l mai vadă pe rege. Styrcea mai aflase atunci ca Antonescu se întâlnise cu comandanţii germani Hansen şi Gestenberg şi cu diplomaţii Killinger şi Clodius, pe care îi informase asupra deciziei sale de a reorganiza apărarea, în condiţiile în care România îşi lua libertatea de a se desprinde de Germania, întreaga literatură a acestui moment se axează pe acest pericol al plecării lui Antonescu pe front fără să-l vadă pe rege, dar la analiza atentă a numeroaselor amănunte ale loviturii de palat din 23 august

natura acestui pericol nu este explicată. De regulă, se argumentează că, plecând Antonescu pe front, el nu mai putea fi arestat pe 26 august Nu suntem însă convinşi că ideea arestării sau suprimării luj Antonescu era atât de categoric acceptată de rege – ca să nu mai vorbim de liderii democraţi ai Blocului politic – şi chiar refuzăm să admitem că Mihai I a acceptat vreodată uciderea mareşalului. Toţi doreau o demisie a lui Antonescu şi, eventual, o reţinere /ascundere a lui pentru a nu fi răpit de nemţi. Totodată, nu trebuie să uităm că la acea dată, 23 august, oamenii camarilei şi regele nu aveau acordul ferm al lui Maniu pentru concursul său la formarea guvernului sau, altfel spus, nu aveau guvernul care să-l înlocuiască pe cel al mareşalului. Variante ale ieşirii din criză se formulaseră în număr mare la discuţiile dintre membrii camarilei şi în dialogul cu liderii Blocului politic, mai ales cu comuniştii Pătrâşcanu şi Bodnăraş, inclusiv arestarea sau suprimarea la Palat, pe front sau la Predeal, dar nimic nu era bătut în cuie şi nici pregătit în detaliu. Erau ipoteze, iar mărturiile lui Styrcea arată că numai în dimineaţa zilei de 23 august, după ce au aflat de plecarea mareşalului pe front, membrii camarilei au hotârât o acţiune precisă: aducerea Conducătorului la Palat pentru a-l forţa să-şi dea demisia, iar dacă refuză, să se treacă la reţinerea lui, inclusiv la pregătirea seifului drept loc al izolării mareşalului. Pe de altă parte, situaţia „soluţiei politice” se schimbase, Mihai Antonescu devenind prim-ministru şi împuternicit să se deplaseze în acea zi la Cairo pentru a semna armistiţiul, în timp ce Ion Antonescu ţinea frontul, înţelegerea cu Mihalache şi Brădanu pentru întocmirea documentului politic de garanţii politice din partea lui luliu Maniu şi a lui Dinu Brătianu trasează acum ceva mai clar linia existenţei unei variante de ultim moment a ieşirii din război, ca urmare a unei înţelegeri între Antoneşti şi liderii partidelor democratice din BND. Nu avem informaţii care să ateste că regele şi camarila ar fi ştiut de această manevră, care îi

scotea şi pe comunişti din joc, şi versiunea este întărită chiar de atitudinea lui Mihai Antonescu, cel care, venind la Palat în dupâ-amiaza de 23 august, tot încerca să-l convingă pe rege că este pregătit să plece pentru a semna armistiţiul. Regele nu ştia de noua acţiune sau nu-l mai credea pe Mihai Antonescu. Oricum, regele pare mobilizat în aceasta zi dramatica de o problemă mult mai gravă, cu accente personale foarte apăsate, şi anume: riscul de a râmâne singur în Bucureşti, în mijlocul unor trupe germane, rupt de relaţia sa directă cu mareşalul, cu posibilităţile de a acţiona asupra generalilor români de pe front foarte reduse, atât timp cât mareşalul îi conducea direct, la faţa locului, şi cu o bază politică ezitantă, în aceste condiţii, o acţiune declanşată de rege şi legitimată public de către suveran, îl expunea unei situaţii critice, extrem de periculoase pentru el. Cheia declanşării acţiunii în 23 august în loc de 26 august se află aici. Toate tentativele făcute până atunci în Europa de desprindere de Germania hitleristâ se terminaseră foarte prost pentru iniţiatori: Badoglio îl îndepărtase pe Mussolini şi semnase armistiţiul cu Aliaţii, dar Mussolini a fost răpit de germani şi readus la putere; Horthy încercase o mişcare, dar a fost arestat, iar la conducerea Ungariei a fost adus regimul pronazist care a declanşat teroarea asupra oamenilor politici ai vechiului regim şi a trimis 150 000 de evrei la Auschwitz; tentativa regelui Danemarcei de a scăpa de influenţa germană a eşuat şi ea; ruşii ajunşi în faţa Varşoviei se opresc ca să dea timp naziştilor să masacreze populaţia, alte mişcări încercate în Bulgaria şi Iugoslavia se terminaseră înainte să înceapă.

Acesta este tabloul realist al riscurilor care planau asupra regelui Mihai I în condiţiile trecerii la orice fel de acţiune de scoatere a României din război şi acestea sunt şi riscurile majore asumate de tânarul suveran în ziua de 23 august. Regele Mihai, râmas izolat în Bucureşti, cea mai vulnerabila ţinta, era conştient ca va fi arestat de germani şi era izolat

informaţional de manevrele lui luliu Maniu. Situaţia personala grava a regelui a declanşat panica în rindul membrilor camarilei şi totodată grăbirea loviturii, în condiţiile de improvizaţie pe care le cunoaştem.

Argumentul decisiv al trecerii la acţiune a fost informaţia furnizată de mareşalul Antonescu, că i-a cerut permisiunea lui Hitler să iasă din război. Asta însemna o previzibilă reacţie violentă a germanilor, adică arestarea mareşalului şi a regelui, găsirea unuj general progerman pentru a conduce statul şi aducerea unui guvern legionar din Germania. Pentru a contracara un desnodâmânt personal nefericit şi previzibil, regele şi camarila au insistat asupra venirii mareşalului Ion Antonescu la Palat. Să nu ne formalizam şi să nu căutăm fapte eroice acolo unde nu sunt: în dimineaţa de 23 august 1944 România era pierdută. Fondul concret al situaţiei era dezorganizarea critica a conducerii ţârii. Fondul acţionai, cel care a declanşat curajul regelui, a fost pericolul părăsirii regelui în Bucureşti fără nici un sprijin şi eventualitatea arestării sale de către germani, cum procedaseră şi în alte locuri din Europa.

Lovitura de Palat.

Două observaţii esenţiale sunt necesare pentru a înţelege actul de la 23 august 1944.

Prima vizează terminologia şi se referă Ia precizarea că ceea ce s-a întâmplat la Palat se înscrie în categoria istorică de lovitura de palat, care presupune îndepărtarea de la putere prin violenţă (arestare) a prim-ministrului şi a membrilor guvernului său (cu particularitatea ca prim-ministrul îşi arogase calitatea de Conducător al statului), fără ca această acţiune să fie corelata cu atitudinea explicită a altor forţe, cu voinţa naţiunii sau măcar cu sprijinul Armatei. Regele putea să aresteze guvernul, Armata să nu fie de acord, naţiunea sa nu aibă nici o reacţie, iar alte forţe, cum erau cele germane, să intervină şi să anuleze orice efect al loviturii de palat.

A doua observaţie este că numai lovitura de palat nu este suficientă şi nici nu poate fi considerată suficientă în evenimentul din 23 august 1944. Ea s-a transformat în lovitura de stat în momentul în care regele şi-a asumat public conducerea statului, a dat ordine Armatei – iar aceasta le-a executat – naţiunea acceptând această situaţie prin manifestare favorabilă. Particularitatea reuşitei loviturii de stat din 23 august stă îh faptul că a existat o forţa care a executat ordinele regelui, a acoperit prin legitimitate lovitura de palat şi a dat substanţa schimbării regimului politic. Aceasta forţa fiind Armata, ceea ce s-a întâmplat la 23 august se numeşte puci, adică lovitură de stat militară.

Am avut un puci şi pentru faptul că relaţia de forţă, decisivă în victoria loviturii, s-a stabilit exclusiv între Capul Oştirii (regele) şi Armată, cu excluderea accidentală, prin devansarea loviturii, a oricărui rol al factorului politic. De aceea, panica regelui şi a camarilei care a accelerat evenimentul a avut atât un rol pozitiv, schimbând regimul, cât şi un rol negativ, pentru că a suspendat legitimitatea politica, în această breşă a pătruns cu rapiditate factorul extern, Armata sovietică, împreună cu autoritatea politică acordată prin consens de Marii Aliaţi, autoritatea aceasta înlocuind de facto autoritatea politică naţională a ţârii. Guvernul Sănătescu a fost interpretat şi a avut destule simptome ca expresie a loviturii militare, fiind tratat ca atare. De aici şi mutarea locului de semnare a armistiţiului, de la Cairo la Moscova, şi întârzierea semnării acestui act fundamental. Autoritatea care decidea era deja externă.

Versiunea loviturii de palat a colonelului Emilian lonescu, considerată de istorici drept ce mai apropiată de realitate, completată cu amănunte veridice din alte relatări, confirmă această ipoteză:

Venit la palat în jurul orei 15.30, Mihai Antonescu cere regelui „să-i permită să plece fără învoirea mareşalului la Cairo, cu un avion, şi având depline puteri să încheie el

armistiţiul. Mihai a refuzat categoric cererea sa şi l-a invitat să participe la audienţa cerută de Ion Antonescu”559. Pare straniu, la prima vedere, ca tocmai regele să fie categoric împotriva semnării armistiţiului de către mâna dreaptă a lui Ion Antonescu, adică ceea ce cerea de aproape un an, însă raţiunea acestui gest este legată de problema personală a suveranului, lăsat în mâna germanilor, în timp ce reprezentatul guvernului semna acte fără acoperire în fapte la Cairo. Orice acoperire cu fapte, fără un control asupra Antoneştilor, îl expunea pe rege. Într-o altă versiune, cea a lui Mocsonyi-Styrcea, Mihai Antonescu se răzgândise din nou, aşteptând un răspuns din partea Turciei în legătură cu intenţia acestei ţări de a intra în război sau de a-şi păstra neutralitatea560. Privita de astăzi, ideea lui Mihai Antonescu este nerealistâ, dar atunci omul politic român îşi lega speranţele de nişte evenimente care ar fi urmat să se petreacă rapid şi să schimbe soarta războiului din Balcani.

Ion Antonescu a sosit la Palat la ora 16.05. Audienţa s-a desfăşurat într-o clădire anexă, aflată în curtea din spate, pe locul unde astăzi se găseşte Sala Palatului. Au participat Ion Antonescu, Mihai Antonescu şi generalul Sănătescu. „în camera din dreapta se găseau: generalul Aldea, Niculescu Buzeşti, Styrcea, Mircea loaniţiu secretarul particular al regelui, n.a. şi cu mine Emilian lonescu, n.a.; pe un culoar din spate, maiorul Anton Dumitrescu şi cu cei trei plutonieri Bâlă, Rusu şi Cojocaru”561. Timp de aproximativ trei sferturi de oră, Ion Antonescu a prezentat situaţia frontului şi a explicat de ce nu a semnat şi nici nu intenţionează să semneze armistiţiul. Conform însemnărilor făcute de el pe agenda găsită în seiful colecţiei de timbre a palatului, Ion Antonescu i-a explicat regelui de ce nu a grăbit semnarea unui armistiţiu, arătând pe rând că a făcut numeroase demersuri la Aliaţii occidentali, dar fără să primească un răspuns favorabil, şi că acceptarea condiţiilor puse de sovietici implică pierderea definitivă a Basarabiei şi a

nordului Bucovinei, pierderea „beneficiului Chartei Atlanticului” (0, să „bag ţara pentru vecie în robie, fiindcă propunerile de armistiţiu conţin şi clauza despăgubirilor de război neprecizate, care, bineînţeles constituie marele pericol, fiindcă drept gaj al plăţii lor, ruşii vor ţine ţara ocupată nedefinit”562, în sfârşit – şi ceea ce constituia principalul motiv al nesemnării armistiţiului – Ion Antonescu nu voia să întoarcă armele împotriva Germaniei, datorită „consecinţelor viitoare asupra earnului a unui asemenea gest odios, când putem sa ieşim din azboi oricând dorim”563. Toate argumentele mareşalului sunt Discutabile şi râmân ca subiect de inventar pentru orice reconsiderare cazului său, dar din punct de vedere juridic ele sunt lipsite de substanţă atât timp cât a existat trecerea Nistrului, ocuparea şi anexarea Transnistriei. În aceeaşi intervenţie, Ion Antonescu l-ar fi informat pe rege asupra demersurilor ultimative făcute pe lângă liderii partidelor democratice şi ca urma sa primească o „adeziune scrisă” înainte să vină în audienţă, putând astfel să îi prezinte regelui întregul plan pentru „tratative de pace”. După cum era uşor de observat, adeziunea nu venise. Regele ar fi cerut ca aceste tratative să înceapă imediat, dar mareşalul a solicitat un răgaz de 24 de ore, timp în care Mihai Antonescu să primească răspuns de la Berna şi Ankara la cererea sa de „consimţâmânt” din partea Angliei şi Americii pentru a trata cu Rusia. Argumentul este incoerent, deoarece Aliaţii occidentali trimiseseră în clar şi de mai multe ori mesajul că România trebuie să se înţeleagă direct cu Rusia. Chiar Mihai Antonescu purtase negocieri prin Gheorghe Tătârescu. Totul părea o nouă şi obişnuită amânare plină de contradicţii. Aşa cum arătam mai sus, tot oferindu-şi demisia şi comportându-se contrar declaraţiilor sale, mareşalul Ion Antonescu îşi pierduse credibilitatea în ochii regelui.

Nu ne dăm seama în ce măsură toate argumentele invocate de mareşal l-au convins pe rege sau dacă acesta a

văzut foarte clar relativa lor credibilitate, astfel încât decizia pe care a luat-o să fi fost consecinţa constatării că mareşalul fabula politic şi militar, punându-l pe el şi ţara într-o situaţie şi mai gravă. Credem însă că ceea ce a contat în decizia regelui Mihai de a-i aresta a fost informaţia dată de mareşal că în aceeaşi după-amiazâ aşteaptă răspunsul lui Hitler la cererea transmisă prin Clodius de a ieşi din război. Răspunsul urma să vină la 17.30. Or, acest interval putea să însemne mobilizarea forţelor militare germane pentru contracararea oricărei tentative a României de a se rupe din relaţia cu Germania.

Era normal – şi evenimentele i-au dat dreptate regelui – ca orice om cu judecata întreagă să-şi dea seama că răspunsul lui Hitler nu putea fi unul generos, înţelegător şi conciliant. El nu putea fi decât identic cu cel de la Roma, Budapesta, Varşovia, Copenhaga. Este clipa de panica, poate îndreptăţită, a suveranului, care iese din încăpere şi într-o stare de excitaţie maximă, se sfătuieşte cu membrii camarilei sale. Aceştia – generalul Aldea, Niculescu Buzeşti şi Mocsonyi-Styrcea – îi cer să fie ferm şi să rostească o formulă clară de solicitare a demisiei: „Domnule mareşal, am ascultat expunerea dv. asupra situaţiei, nu sunt de acord cu propunerile dv., consider situaţia foarte gravă, care pune în pericol chiar existenţa neamului românesc. Din această cauză vă demit din funcţia de conducător al statului”564. Cu toate că mai toţi istoricii acceptă versiunea aceasta drept cea mai plauzibilă, ea este totuşi, în opinia noastră, foarte discutabilă. Avem rezerve în a crede că regele a rostit un text atât de lung, că l-a reţinut în această formulă şi nu credem ca tânărul de 23 de ani îi putea spune mareşalului că pune în pericol „existenţa neamului românesc”. Apoi, formula finală, cu demiterea din funcţia de „conducător al statului” se bate cap în cap cu logica actului în sine al demiterii, conducător al statului fiind regele! Noi credem ca regele a reintrat în sala de audienţă şi a rostit o formulă aproximativă – fie că „situaţia e gravă”, fie chiar

formula mult mai plauzibilă, acceptată de unii istorici, dar ceva mai ponderată: „ar fi bine să vă daţi demisia” – apoi a părăsit încăperea, în relatarea ulterioară a scenei există tot felul de exagerări, de la varianta unui ordin categoric, „Arestaţi-l!”, până la varianta unei bâlbâieli umile a regelui, urmate de un deranjament stomacal. Ele provin din fabulatoriul acestui eveniment şi sunt expresii ale unor interese propagandistice. De fapt, scena în sine este foarte puţin importantă, deoarece actul de autoritate al regelui fusese exprimat prin emiterea înaltului Ordin de arestare a lui Ion Antonescu şi prin prezentarea acestui înalt Ordin colonelului Emilian lonescu, maiorului Dumitrescu şi echipei de subofiţeri, autorii materiali ai arestării. De aceea, este perfect posibil ca o altă versiune a scenei, în care regele a ieşit şi n-a mai revenit în sala de audienţă, acolo intrând la ordin echipa de militari, să corespundă adevărului, dar să nu aibă portanta pe care o dă versiunea. Faptul că regele Mihai n-ar fi avut curajul să-l privească în ochi pe mareşalul Antonescu şi să-l demită este un amănunt valoros doar pentru literatură.

La un semn al colonelului Emilian lonescu, echipa de trei subofiţeri condusă de maiorul Dumitrescu a pătruns în sala de audienţă (care era, de fapt, un birou de lucru), învând armele în mână şi îndreptându-le către mareşal. „Ion Antonescu a rămas surprins de apariţia echipei şi, vociferând, se adresează lui Sânătescu, spunându-i: «Bine, Sânătescu, ce înseamnă aceasta’? Intru ca un om paşnic şi sunt tratat ca un criminal’?» Sănătescu, care întotdeauna s-a manifestat contra arestării lui Ion Antonescu, eră desorientat”565. Versiunea mareşalului, care este cea mai apropiată de eveniment şi, în consecinţă, cea mai proaspătă, pentru că a fost scrisă în seiful filatelic, confirmă bănuiala istoricilor că regele n-a spus nimic, iar echipa a intrat odată cu el: „Când eram în curs de discuţiuni cu Sănătescu, n.a. şi în picioare, aşteptând revenirea regelui, pentru a pleca, regele intră în camera şi în spatele lui apar

un maior din garda Palatului şi 6-7 soldaţi cu pistoalele în mână”566 Evident, fuseseră doar trei subofiţeri şi nu putem înţelege confuzia mareşalului, atât în ce priveşte numărul, cât şi în ce priveşte gradele militarilor, decât prin emoţia şi revolta care l-au cuprins. A urmat scena cu gestul nervos al mareşalului de a duce mâna la buzunar să-şi scoată batista, prinderea lui de braţ de către maiorul Dumitrescu şi reacţia violentă a lui Ion Antonescu. Amănuntul n-ăr fi avut vreo importanţă dacă n-ar fi creat un moment de cumpănă, prin intervenţia lui Sănătescu în favoarea arestatului, ordonându-i maiorului Dumitrescu: „Ia mâna de pe domnul mareşal!” Antonescu putea profita de acest moment pentru a părăsi încăperea şi Palatul, însă colonelul Emilian lonescu şi-a păstrat sângele rece şi a ordonat: „Maior Dumitrescu, executarea…!” Arestaţii au fost duşi sub escortă şi închişi în seif. Era ora 17.05.

De acum începea greul. Pentru ca lovitura de palat sa reuşească era nevoie de controlarea Armatei, central, prin Marele Stat-Major, şi local, prin trupele garnizoanei Bucureşti. De aceea, primele masuri au fost de trimitere a lui Mircea loaniţiu la colonelul Dâmâceanu comandantul garnizoanei, şi pe Sânătescu la Marele Stat-Major pentru a prelua conducerea centralizata a Armatei. Pentru a-şi mari şansele de succes, Mocsonyi-Styrcea l-a pus pe regele Mihai să semneze două decrete pregătite din timp, unul cu numirea lui Sânătescu în calitate de prim-ministru şi al doilea cu numirea sa ca şef al Marelui Stat-Major. În spaţiul alb al decretelor a fost trecut numele generalului Sănătescu, iar acesta a hotărât să plece la M. St. M., unde urma să facă uz de decretul cu calitatea de prim-ministru, dacă i se opunea rezistenţă, sau de decretul cu calitatea de nou şef al M. St. M, dacă cei de acolo îl acceptau fără probleme. Panica a fost mărita la Palat în momentul în care a fost adus colonelul Damâceanu, „care era absolut livid’ că se trecuse la arestarea mareşalului fără să fie anunţat, militarii din garnizoana Bucureşti fiind programaţi în acea

zi de miercuri la ziua de baie şi „toţi soldaţii erau în izmene”. El a cerut un răgaz pâdâ a doua zi pentru a-şi putea pune unităţile în condiţii de luptă, dar regele a refuzat categoric: „Cum să rămână ţara 24 de ore fără guvern’?” Niculescu-Buzeşti a intervenit, recunoscând că „nici noi nu ştiam că vor veni la Palat Antoneştii, n.a., când vor sosi şi daca va trebui să fie arestaţi”567. A fost repede contrazis de loaniţescu, pentru a masca improvizaţia în care se petrecuse faptul. Atunci, noul prim-ministru al României va avea celebra replică: „Măi Dămâcene, uiţi că şi Mărâşeştii s-a câştigat în izmene; de asta dată o să-i batem cu p… goala!” Apoi a plecat la Marele Stat-Major.

Este foarte important de arătat că generalul Sănâtescu nu a întâmpinat nici o rezerva din partea conducerii Marelui Stat-Major, în frunte cu generalul Şteflea, dar este astăzi foarte clar ca regele şi grupul de complotişti nu au ştiut mai nimic despre poziţia reală a militarilor din conducerea de stat-major. Deşi propaganda comunistă încearcă să lege activitatea complotistă a comuniştilor de acţiunile Marelui Stat-Major pentru a arăta nu numai unitatea de vederi, dar şi faptul ca PCdR ar fi dat ordine Armatei în momentul 73 august, nici un om serios şi lucid nu poate să creadă că cei trei sau patru comunişti activi din Bucureşti – Bodnâraş, Pâtrăşcanu şi p Con stantinescu Iaşi – puteau da „indicaţii preţioase” generalilor din Armata, inclusiv celor activi (Vasiliu Râşcanu şi Constantin fjicolescu) atraşi de partea conspiraţiei. De altfel, în relatările cu circuit intern ale iui Bodnăraş în faţa unor comisii ale Partidului comunist, mulţi ani după evenimente, acesta va recunoaşte că legaturile lor în Armată se reduceau la câţiva sergenţi său maiştri nulităţi, prieteni sau cumnaţi ai unor membri ai Partidului comunist, care furnizau informaţii despre activităţile curente ale trupei. Adevărul este că, în cel mai mare secret, şeful Marelui-Stat Major, generalul Şteflea, pregătise încă din primăvara anului 1944 un plan de lovitură de stat militară, cu întoarcerea armelor împotriva trupelor

germane, plan care avea numele de cod „Cosma” şi urma să fie pus în aplicare în ziua de 12 iunie 1944568. El a fost amânat din cauza modificării echilibrului de forţe cu trupele germane din România, dar a rămas în seiful sigilat al lui Şteflea, ca plan de bază pentru momentul în care se putea da o lovitură de stat cu şanse de succes. Acel moment a sosit în seara de 23 august 1944. Iată de ce, în ansamblul evenimentelor, gesturilor şi atitudinilor legate de acel moment, acceptarea generalului Sânâtescu drept comandant sau prim-ministru de către Marele Stat-Major al Armatei române a reprezentat un fapt mai important decât diferitele variante ale conspiraţiei.

În timp ce generalul Sânâtescu se prezenta la M. St. M., Niculescu-Buzeşti se deplasa în strada Schitu Mâgureanu unde, într-o reşedinţă conspirativă, trebuia sa se afle luliu Maniu. Buzeşti trebuia să-l informeze asupra evenimentului şi să-i ceară preluarea conducerii noului guvern, ascunzându-i existenţa decretului de numire a lui Sânâtescu, chiar daca această măsura fusese luată doar pentru a aduce Armată la ascultare. Conform versiunii ţărăniste, luliu Mâniu s-ar fi aflat în refugiu la Snagov, în timp ce Dinu Brătianu era plecat la moşia Florica. Mocsony-Styrcea îi va acuza pe cei doi lideri de laşitate, afirmând că şi Maniu, şi Brâtianu se aflau în Bucureşti şi s-au ascuns îh localităţi din apropierea Capitalei, pentru a nu fi implicaţi în „aventura” declanşata de rege, „lipsă pricinuita în realitate de un triplu motiv: de a vedea întâi daca aparatul de stat va răspunde apelului regal sau dacă lovitura va fi parată şi-ncercarea răsturnării alianţelor înăbuşită în sânge, pentru care eventualitate era fireşte mai «consult» a nu fi autorul principal, ci a putea pretinde a fi fost numit pe neştiute ca girant simbolic, apoi pentru a nu lua răspunderea capitulării împotriva sovieticilor, şi last but not least, de a-l obliga pe Pâtrâşcanu să râmânâ şi el fără portofoliu şi a reduce la maximum participarea efectivă a comuniştilor la guvernare”569. Rezultatul refuzului liderilor politici

democraţi de a se implica în lovitura de palat a avut un efect imediat şi unul de lungă durată, în primul rând, regele şi camarila au trebuit să se descurce, şansa lor fiind adeziunea Armatei, în condiţiile în care liderii politici democraţi, convocaţi la orele 20.00 în acea seară, s-au prezentat la Palat abia la ora 9.00 din dimineaţa de 24 august, „după 12 ceasuri de la formarea guvernului şi şase după plecarea Majestâţii Sale din Capitală”570. Rezultatul pe termen lung al acestei întârzieri a fost scoaterea factorului politic din orice rol la conducerea statului, păstrarea unui guvern militar improvizat şi dispariţia oricărei reprezentări internaţionale a ţârii (cu excepţia prestigiului regelui Mihai I). Prin intervenţia regelui la radio din noaptea de 23 august şi anunţarea guvernului generalului Sânătescu, dar mai ales prin ieşirea cetăţenilor în stradă cu credinţa că România a semnat pacea şi a ieşit din război – una din marile diversiuni ale zilei de 23 august 1944 – precum şi prin ascultarea ordinului regelui de către întreagă Armată, lovitura de palat se transformă în lovitura de stat. În condiţiile înaintării trupelor sovietice fără să întâmpine rezistenţă, reacţia germanilor de a bombarda Bucureştii a fost mai degrabă o încercare de a face măcar minimum din ordinul de represalii al lui Hitler.

Lovitura de stat reuşise. Consecinţele ei au fost nefaste. Dar consecinţele ei au decurs din evoluţia unor evenimente pe care actorii joviturii de stat nu le-au mai controlat, ei fiind convinşi de necesitatea schimbării, cu orice preţ şi cu orice risc, credincioşi însă ideii, în frunte cu regele, că actul lor curajos se va adăuga ca argument puternic la generozitatea proverbiala a Aliaţilor occidentali faţa de România. S-au înşelat. Imediat după arestarea celor doi Antonescu, membrii camarilei regale au expediat o telegramă lui Creţzianu pentru a-i anunţa pe Aliaţi asupra acţiunii lor, dar şi pentru a le spune acestora că au pregătit aerodromul de la Popeşti-Leordeni pentru aterizarea avioanelor americane şi britanice care să aducă trupele

occidentale. Ceea ce ne face pe noi astăzi să zâmbim era pentru ei o uriaşă speranţă. Pentru că au fost urmăriţi de cea mai buna intenţie, pentru că au acţionat sub impulsul unui pericol personal probabilitatea mare a unei reacţii germane la cererea naivă a lui Antonescu de a ieşi din război cu aprobarea lui Hitler – şi datorită imaginii fictive pe care o aveau despre intenţiile Aliaţilor occidentali faţa de România, autorii loviturii de palat nu pot fi acuzaţi de trădare, ci numai de o mare gafă. În ciuda acuzelor care i se aduc, omul care pare să fi întâmpinat cu ochii deschişi evenimentul, ca pe o schimbare a istoriei României dintr-una nefericită într-una tragică, a fost luliu Maniu. El s-a pregătit încă de atunci pentru finalul carierei sale, păstrâhdu-şi cu consecvenţă credinţa că luptând până la capăt, în ciuda tuturor evidenţelor, pentru un ideal irealizabil, va lăsa românilor măcar un model de ţinută, de comportament şi de sacrificiu pentru o viitoare, cât de îndepărtata, trecere a României la democraţie.

Din păcate, aşa cum vom vedea în volumul patru al acestui studiu, luliu Maniu a avut un singur urmaş – Ion Raţiu.

Secretele loviturii de stat din 23 august 1944

Oricâte analize s-ar face asupra evoluţiei negocierilor cu Aliaţii, a manevrelor de culise din jurul formării Blocului Naţional Democrat şi a motivelor care au determinat schimbarea atitudinii regelui faţa de Ion Antonescu, ele nu pot explica felul în care a reuşit o lovitura de palat data de o mână de oameni şi rămasă în clipa următoare în aer, să producă o răsturnare de forţe atât de mare încât România să iasă în câteva ore din relaţia cu Germania şi să treacă la război contra ei, fără nici o defecţiune. Cu toate că există şi o versiune care pune accentele principale pe rolul Armatei în evenimentul de la 23 august 1944, dar pentru a arata că ar fi existat o ostilitate germano-română, nici ideea unei „trădări” a aliatului, nici argumentul juridic că Armata a executat întocmai ordinul şefului ei suprem, regele, nu sunt credibile luate izolat şi exclusivist. Ajungând la concluzia că,

pe de o parte, doar lovitura de palat nu era suficientă şi absenţa componentei politice a îngreunat situaţia, iar, pe de altă parte, că substanţa loviturii a fost dată de atitudinea Armatei, suntem nevoiţi să explicăm o serie de fenomene subterane care au permis cotitura rapidă, chiar dacă autorii de notorietate ai acesteia – regele şi camarila – nu erau avizaţi asupra lor. De exemplu, putem afirma că, la 23 august 1944, relaţia mareşalului cu conducerea Armatei se alterase într-un grad la care orice îndepărtare a lui printr-o lovitura directă, organizată de ofiţeri superiori, era posibilă.

Imaginea mareşalului. Imaginea pe care şi-o conservă Ion Antonescu în anumite medii militare şi politice provine mai întâi din imaginea remanentă a straturilor de jos, combatante, care n-au înţeles niciodată greşelile politice şi strategice ale Conducătorului, greşeli care i-au adus în condiţia de a pierde lupta cu inamicul cel mai sălbatic al ţării, de a fugi în debandadă spre ţară, de a suporta prizonierat şi lagăre prin Siberia. Ura lor împotriva comunismului şi a Uniunii Sovietice, care îi învinsese pe front, precum şi sentimentul de frustrare, de neputinţă, s-au transformat în nevoia de a glorifica ideea, intenţia, curajul care-l caracterizau pe mareşal. Faptele de eroism, de bravură, precum şi victoriile ofensivei antisovietice ale militarilor români din diferite eşaloane, deşi erau şi rămân acte secvenţiale, s-au acumulat în dreptul imaginii lui Ion Antonescu pentru a contura profilul de conducător al acestuia, cu toate că întreaga conducere a operaţiilor militare de pe teritoriul sovietic, la care au participat trupe româneşti, a aparţinut înaltului Comandament German. Singurul adevăr strategic, istoric şi politic este că mareşalul Ion Antonescu a pus toate trupele româneşti în subordinea trupelor germane. Inclusiv pentru eliberarea Basarabiei şi nordului Bucovinei, Armatele 3 şi 4 române au fost puse în subordinea Armatei 11 germane. Directiva operativa nr. 35 din 15 iunie 1941 a înaltului Comandament Român este ultimul ordin direct dat de Ion Antonescu trupelor

româneşti, până la 20 august 1944 când hotărăşte sa reia conducerea trupelor româneşti combatante571. Iată aşadar distanţa imensă de la realitate la fabulaţie şi cât de puternică poate fi proiecţia unei ficţiuni – conducerea de către Ion Antonescu a luptei împotriva Uniunii Sovietice – în conştiinţa unor oameni care au participat nemijlocit la lupte, într-un singur loc a mai intervenit Ion Antonescu, la asediul Odessei, locul unei grave erori militare. Urmărit de orgoliul său nemăsurat, Ion Antonescu va refuza orice sprijin logistic şi militar – muniţie, raiduri aeriene şi atacuri de blindate – din partea germanilor şi va produce un asediu al Odessei de două luni, timp în care România a avut pierderi de peste 170 000 de oameni (70 000 de morţi şi 100 000 de răniţi). Pentru a nu exista dubii asupra acestei catastrofe militare produse din vina lui Ion Antonescu, trebuie arătat prin comparaţie că, până la 30 septembrie 1941, trupele germane, luptând de la Baltica la Mediterana şi ducând principalul efort de război împotriva colosului sovietic, au avut 116 908 morţieste incredibil, dar numai în asediul Odessei, Armata română a pierdut, ca număr al morţilor, echivalentul a 60 din pierderile în morţi ale armatei germane pe un front de peste 3 000 km. A fost o adevărată crimă de război, să ordoni în secolul XX asediul unui oraş ca în Evul Mediu, şi o umilinţa să „cucereşti” Odessa numai atunci când s-au retras trupele sovietice, ca urmare a ameninţării de către germani a Sevastopolului, frontul aflându-se în acel moment la peste 400 km depărtare de Odessa, în inima Rusiei572.

A mai contribuit la eroizarea exagerata a lui Antonescu şi ceea ce s-a întâmplat în primii ani de ocupaţie sovietică, atunci când zeci de mii de ofiţeri au fost epuraţi numai pentru faptul că au luptat contra Uniunii Sovietice, când s-a deschis primul proces abuziv în România, şi acesta a fost al generalilor, când s-au aflat detaliile morţii sale demne în faţa unui pluton de execuţie infam. Chiar dacă unii acceptau în gând că Antonescu „mersese prea departe” în acest

război, ura împotriva comunismului şi a armatei sale ocupante se îmbogăţea cu noi argumente în fiecare zi de abuz şi teroare sovietica în România, acumulând şi mai multă dreptate de partea mareşalului, în perioada regimului Ceauşescu, figura exagerată a mareşalului a revenit, ca vehicul al propagandei despre „independenţa" României faţă de URSS şi ca reactualizare antisemita a luptei împotriva „guvernului mondial". Momentul august 1968, al cuvântării curajoase a lui Nicolae Ceauşescu, a venit să reconfirme aerul difuz al nedreptăţii făcute mareşalului, apoi „bomba" lui Marin Preda din Delirul a explodat pe un câmp fără obstacole. Astăzi, baza ideologică a supraeroizârii mareşalului este ura remanentă împotriva evreilor – fără ca extremiştii care o mai practică să ştie că Antonescu lucra mână în mână cu Filderman şi Safran – şi opozabilitatea sa Ia tentativa de folosire politică a fostului rege Mihai I, încă în viaţă. Astăzi, după trecerea îh secolul XXI, poziţia oficială faţă de personalitatea istorică a mareşalului Ion Antonescu este dictată de ostilitate personala – în cazul preşedintelui Ion Iliescu, ostracizat de regimul antonescian – şi de interese de politica internaţională – în cazul prim-ministrului Adrian Năstase, care doreşte să se legitimeze în calitate de democrat prin dărâmarea statuilor unui dictator.

Acţiunea decisiva a Marelui Stat Major. Dacă există un autor ăl loviturii de stat din 23 august 1944, oricât ar părea de impersonal chiar partizan – având în vedere opţiunile personale binecunoscute acela a fost Marele Stat-Major al Armatei române. Şi nu este vorba numai de atitudinea din acea zi sau de anecdotica „executare" a ordinului dat de Capul Oştirii – a cărui autoritate reală era nula – ci de o serie de acţiuni mai mult sau mai puţin oficiale, desfăşurate De durata mai multor ani. Arhivele militare au furnizat, parţial, înainte de 1990 o serie de documente care atestă preocuparea conducerii militare a Armatei pentru limitarea efectelor catastrofei produse de politica nefericită a

mareşalului Antonescu, iar astăzi adevărurile acţiunii sunt eliberate de orice restricţii. Este destul de clar acum că Ion Antonescu, în primul rând, a căutat sa orienteze conducerea Marelui Stat-Major către o implicare totală în trei proiecte: reorganizarea pe baze moderne a Armatei, participarea la eliberarea Basarabiei şi a nordului Bucovinei şi constituirea unei rezerve de forţe armate necesare eliberării Transilvaniei. Acest ultim subiect a condiţionat în bună măsură atitudinea şefilor Marelui Stat-Major faţă de Ion Antonescu, regele Mihai I şi forţele politice din „Opoziţie". Dar atunci când vorbim despre relaţiile între mareşal şi M. St. M. – care însemna corpul de generali şi ofiţeri pregătiţi să gestioneze comportamentul strategic şi operativ al Armatei, creierul instituţiei militare – va trebui să considerăm ca au existat două etape distincte ale relaţiei, care nu a fost doar de subordonare oficială, în prima fază a relaţiei, Ion Antonescu a fost sprijinit de Marele Stat-Major pentru a învinge în lupta cu legionarii lui Horia Sima, în ciuda imaginii proaste pe care o avea generalul în rezervă în ochii strategilor de acolo şi a faptului că Legiunea – mai bine zis, imaginea ei sub Codreanu – se bucura de o mare popularitate printre ofiţeri. Lovitura pe care o primise Armata prin trădarea regelui Carol II şi a ministrului Ţenescu, la pierderea fără să tragă un foc a Basarabiei, nordului Bucovinei şi nord-vestului Transilvaniei, a fost resimţită din plin. Însă, pentru a înţelege mai bine atitudinile acelor strategi, trebuie coborât în mentalitatea specifică militarului. Pentru ei, de exemplu, pierderea Basarabiei se produsese ca urmare a unei declaraţii de război a URSS, sub forma unui ultimatum pe care factorii de decizie politica l-au acceptat. Conform acestei concepţii, care se bazează pe Dreptul internaţional al purtării războiului pe uscat, România intrase în război cu URSS încă din iunie 1940, aflându-se în continuare în această stare până la 22 iunie 1941, când a trecut la contraatac. Unii istorici şi oameni politici nu asimilează

drept argument această realitate juridică şi accepta anomalia decretată de Uniunea Sovietică învingătoare, că România a atacat-o la 22 iunie 1941. Militarii însă ştiau şi ştiu ca Uniunea Sovietică nu a respectat nici termenii ultimatumului, că a ocupat ţinutul Herţa, apoi o zonă a Deltei Dunării, că a capturat şi dus în prizonierat militari români surprinşi în Basarabia, că a oprit ca pradă de război material şi armament al trupelor române, că a folosit detaşamente paramilitare de evrei înarmaţi pentru a împiedica retragerea unităţilor româneşti dincoace de Prut, că a deschis focul împotriva eşaloanelor noastre, omorând şi rănind militari combatanţi. Toate acestea sunt acte de război recunoscute de documentele militare sovietice date publicităţii în ultimii ani. La nivelul Marelui Stat-Major se mai ştia că anumite unităţi româneşti de dincoace de Prut, care nu fuseseră implicate în retragerea din Basarabia, luaseră iniţiativa locală de a trece Prutul dincolo, cum a fost cazul generalului Glogojeanu în zona Galaţi, pentru a recupera material şi armament abandonat în timpul retragerii şi că trupele sovietice pe care le-au întâlnit s-au retras în grabă, crezând că românii contraatacă. Adică, în ochii conducătorilor Marelui Stat-Major, se putea rezista, se putea lupta, se putea bloca înaintarea inamicului în Basarabia. Important pentru analiza noastră este concluzia că în mentalitatea strategilor români ţara noastră se afla în război cu Uniunea Sovietică încă din 1940 şi ca doar aşteptau refacerea forţelor pentru a trece la contraatac. Erau, totodată, conştienţi ca vor avea nevoie de un aliat puternic, care atunci nu putea fi decât Germania, într-un foarte scurt interval însă, aliatul previzibil a dat României lovitura de moarte a Dictatului de la Viena. În aceste condiţii, aşa cum arata documentele Arhivei M. Ap. N, Marele Stat-Major a ordonat generalilor comandanţi de trupe din Transilvania să se pregătească de lupta şi să nu respecte prevederile Dictatului. Ca să fim bine înţeleşi, vom arăta ca disponibilul de mobilizare al României în 1941 era

de 2,2 milioane de soldaţi, ceea ce, chiar prost Hotaţi, însenina pulverizarea armatei Ungariei în câteva zile. Luliu jylaniu, prin legăturile sale adânci în Armată, a ştiut asta şi aşa a putut să-şi construiască baza politică a demersurilor sale de la ploieşti pe lângâ Ion Antonescu, în vederea unei acţiuni de rezistenţă în Transilvania. Este momentul în care şeful Legaţiei Germaniei în România, Fabricius, intră în alertă, căutând o autoritate în stare să domine Marele Stat-Major român şi să pună în aplicare cedarea teritorială. De aceea nu au fost aleşi Gigurtu, Manoilescu sau Gheorghe Brătianu să conducă un guvern progerman. Această autoritate a fost găsită în persoana lui Ion Antonescu. Fabricius l-a înzestrat pe generalul în rezervă cu argumentul forte că, dacă Marele Stat-Major ordonă atacarea trupelor maghiare de ocupaţie, întărite înadins cu trupe germane, România va fi imediat ocupată de URSS, iar Germania va trece peste trupele româneşti din Transilvania prin luptă şi va fi nevoită să ocupe zona petrolieră Prahova. Nici Antonescu, nici cei de la M. St. M. nu puteau ignora o asemenea perspectivă. Dar trebuie să luăm deocamdată în serios, cu titlu de inventar, faptul că imaginea lui Ion Antonescu în ochii strategilor de la M. St. M. era a aceluia care oprise reacţia Armatei române în Transilvania. Ca element negativ se mai adăuga şi cunoaşterea faptului că Antonescu era un conducător incomod şi discreţionar. Au contribuit însă la cooperarea din prima fază dintre instituţie şi Conducător credinţa în patriotismul lui incontestabil, situaţia politică efectivă a ţării şi garanţia pe care a oferit-o Antonescu asupra câtorva măsuri importante: refacerea imaginii Armatei, alianţa cu Germania în vederea trecerii la contraofensivă împotriva URSS şi promisiunea lui Hitler că va revizui deciziile Dictatului de la Viena, înzestrarea trupelor cu armament german modern. Ceea ce numim, de regulă, nucleul de conducere al Marelui Stat-Major – compus din generali şi ofiţeri conducători şi subordonaţi ai birourilor strategice şi operative ale acestei instituţii –

reprezenta un corp de militari cu grade diferite, dar cu funcţii şi responsabilităţi decisive. De aceea, destituirea, trecerea în rezervă sau arestarea generalilor fostului minister şi al Marelui Stat-Major, sub acuzaţia de trădare sau inacţiune la momentul pierderilor teritoriale, nu a însemnat destructurarea acestui nucleu. Unii ofiţeri au avansat, alţij au fost aduşi de Antonescu şi numiţi în funcţii după gradul de cunoaştere a calităţilor acestora de către el. Aici Antonescu a avut o politică de echilibru foarte bine gâhditâ, pornind de la principiul ca adevărata lui autoritate şi consistenţă politică va fi dată de sprijinul Marelui Stat-Major, gândire care s-a dovedit întemeiată la momentul greu din timpul rebeliunii legionare. Nu numai prudenţa, dar şi inteligenţa l-au făcut pe Ion Antonescu să-l numească şef al Marelui Stat-Major pe generalul losif lacobici, excelent profesionist de orientare progermană, altfel rival al lui. Împreună au pregătit acţiunea trupelor române în luptele pentru eliberarea Basarabiei şi probabil că pe lacobici nu l-a deranjat trecerea Armatelor româneşti 3 şi 4 în subordinea Armatei 11 germane, pentru că planificarea iniţială a Marelui Stat-Major chiar arăta că, pentru a contraataca un inamic de dimensiunile URSS-ului, va fi nevoie de un aliat pe măsură. Este însă cert că atât lacobici, cât şi M. St. M. au privit relaţia dintre Armata română şi cea germană ca pe o cooperare pe timp de război, pentru ducerea luptei împotriva aceluiaşi inamic, cu scopul limitat al eliberării teritoriilor româneşti, astfel că absenţa unui tratat oficial de alianţă între România şi Germania nu i-a interesat. Aceasta era o problemă politică. De altfel, documentele germane identificau România drept un Mitkämpfer, un „participant la lupte”. Mai trebuie arătat că, în momentul trecerii României la contraofensivă legitimă pentru eliberarea teritoriilor ocupate de URSS în 1940, generalii Ion Antonescu şi losif lacobici realizaseră deja împreună o reorganizare parţială a structurii Armatei române, îmbunătăţind calităţile sale combative şi dotarea.

Procesul nu era terminat şi din acest motiv ceea ce ştim noi că a fost Armata 3 română, de sub comanda generalului Petre Dumitrescu, a existat până la 2 iulie 1944 doar pe hârtie, compusă numai din comandament şi „lipsită de trupe”573. Deşi Ion Antonescu a dat celebrul ordin „Români, treceţi Prutul!” în ziua de 22 iunie 1941, Armata română a trecut Prutul abia în noaptea de 2 spre 3 iulie. Eliberarea Basarabiei şi a nordului Bucovinei a durat doua «aptamâni, pâna pe 17 iulie 1941. Realitatea statistica dovedeşte că, în luptele pentru eliberarea teritoriilor româneşti de dincolo de Prut, am avut „4 112 morţi, 12 120 răniţi şi 5 506 dispăruţi, ceea ce reprezenta aproximativ 6 din efectivele angajate în operaţiile jflilitare”74. Deşi era angajată în luptele pentru eliberarea Basarabiei cu efective de aproximativ 360 000 de militari, este foarte interesant de constatat că România păstra pe teritoriul ei de dincoace de Prut încă o armata, cam tot de 350-360 000 de militari. Altfel spus, Basarabia şi nordul Bucovinei au fost eliberate cu aproximativ jumătate din forţele armate disponibile, cealaltă jumătate fiind pâstrate în Regat (inclusiv partea din Transilvania rămasă la noi) cu scopul de a fi pregătite în vederea recuceririi Ardealului ocupat. Ideea lui Ion Antonescu şi a strategilor de la M. St. M. era ca, pe măsură ce luptele se îndepărtează de România şi în perspectiva unei victorii germane, încheierea războiului sa găsească ţara noastră gata de a da o lovitură militară scurtă Ungariei, într-o conjunctură favorabilă. În plus, strategii români voiau să se asigure că Ungaria, care era decisă să meargă alături de Germania până în inima Rusiei, nu va primi vreun avantaj pentru acest gest de la Hitler. Numai că la 17 iulie 1941, ca urmare a unui ordin al lui Adolf Hitler, aprobat de Ion Antonescu, Armata 3 română a intrat în componenţa Armatei 11 germana şi a trecut Nistrul, fără acordul Marelui Stat-Major. Zece zile mai târziu, Hitler i-a scris lui Antonescu pentru a-i cere să-şi treacă şi celelate forţe peste Nistru, ceea ce echivala cu ieşirea trupelor

noastre din situaţia de eliberatoare ale teritoriului propriu şi cu trecerea lor în poziţia de agresoare ale URSS pe teritoriul acesteia. Ion Antonescu i-a răspuns lui Hitler că „nu pune nici un fel de condiţii şi nu discuta cu nimic această cooperare militară pe un nou teritoriu”. Apoi, mareşalul a făcut publică decizia sa nefastă. A urmat nenorocirea de la Odessa.

Având acest tablou în faţa ochilor, vom înţelege mai bine de ce după eliberarea provinciilor româneşti răsăritene, între Antonescu cj Marele Stat-Major se instalează a doua fază a relaţiei. Ea are în centru acea parte a colaborării care viza problema Transilvaniei. Şi Antonescu dorea eliberarea nord-vestului Ardealului – nu aceasta este problema – dar situaţia devenise extrem de tensionata deoarece Marele Stat-Major român primise informaţia că Ungaria mobiliza tineretul românesc din zona ocupată şi îl trimitea în linia întâi pentru a fi decimat, iar pe front, sub comandă germană, la capul de pod de la Voznesensk, trupele ungare şi române intraseră în conflict deschis. Din acest moment, Ion Antonescu este cuprins de o anumită derută, dorind cu orice preţ să ocupe Odessa – avea anumite argumente – şi apoi să retragă o parte din trupe, pentru a marca, inclusiv printr-o defilare, victoria militară. Această mişcare a fost interpretată de populaţie – mai ales cu ajutorul presei – nu numai ca o eliberare a provinciilor ocupate de URSS, ci şi drept o încheiere a participării României la războiul antisovietic. În acelaşi timp, fie la solicitarea lui Hitler, fie din proprie iniţiativă, Antonescu reangajează trupe româneşti peste Nistru, acceptând în continuare intrarea lor în componenţa celor germane. Cu ajutorul cenzurii, aceste amănunte nu erau cunoscute de marele public, dar este evident că Marele Stat-Major nu putea fi prostit. Când, la sfârşitul anului 1941, a devenit clar că Germania planifica o mare ofensivă pentru anul 1942, expresie a eşecului strategiei Blitzkrieg, iar Ion Antonescu s-a angajat cu titlu personal în faţa lui Hitler să-i pună la

dispoziţie noi forţe româneşti, conducerea Marelui Stat-Major român, în frunte cu generalul Iosif Iacobici, a deschis o controversa cu Conducătorul statului. Motivaţia principală a Marelui Stat-Major era că, practic, tehnic, realist – cum dorea s-o ia AntonescuArmata română era incapabilă să ducă lupte dincolo de Nistru.

Maresalul a ripostat violent, cerând să nu-i fie pusă la îndoiala capacitatea de a gândi strategic, arâtând că inamicul trebuie înfrânt, altfel România nu va putea beneficia de fructul victoriei. Ştim ce-a urrnat în prelungirea gândirii sale strategice – a anexat Transnistria. În ce-l priveşte pe Iacobici, acesta a fost marcat personal de o scena care merită să fie reprodusă: „Fusesem chemat, împreună cu generalul Tâtâranu, la mareşal, care se afla bolnav în pat, având temperatură ridicata. La întrevedere asistase şi Mihai Antonescu. Mareşalul ne chemase, în mod vădit speriat de unele evenimente locale defavorabile de pe aripa de sus a frontului german. Ne ordonase a lua măsuri de prevedere pentru cazul unei eventuale replieri a acestui front, măsurile recomandate cuprinzând regiunea Odessa-Nistru, spaţiul de deasupra Galaţiului şi frontul fortificat permanent de pe Siret-Focşani. Demoralizarea mareşalului fusese aşa de mare, încât, vorbind de posibilitatea retragerii frontului spre ţară, avea viziunea şi-şi exprima voinţa fermă de a se retranşa la nevoie şi o luptă cu Armata română chiar şi în vestul Olteniei. Am fost foarte impresionat de pesimismul mareşalului, dar apreciind că vorbesc cu un om cuprins de febră, n-am intrat în nici o discuţie contradictorie, luând numai act de dorinţele lui. Părăsind camera bolnavului, am spus generalului Tătăranu impresia mea de a fi vorbit cu un om anormal. Cât de aproape am fost de adevăr mi-a dovedit Mihai Antonescu, care, deşi cu desâvârşire străin de problemele militare, totuşi, putuse constata ca mareşalul i-a părut «tare speriat». Bineînţeles, întrevederea nu avusese, în ceea ce priveşte activitatea Marelui Stat-Major şi a Armatei, nici o

urmare, căci apreciasem situaţia strategică cu mult calm”577. Cum scena se petrecea în preajma Crăciunului 1941, când unităţi ale Armatei române luptau deja dincolo de Nistru, Odessa fusese ocupată, episodul delirant al mareşalului râmâne de neînţeles, decât dacă acceptăm posibilitatea unei viziuni paranormale, având în vedere că, după trei ani, în preajma lui 23 august 1944, Ion Antonescu planifica apărarea pe Olt în caz că se prăbuşeşte linia de pe Şiret Iată însă că, exact în perioada 25-29 decembrie 1941, ieşind din starea de depresie, Ion Antonescu ţâşneşte pur şi simplu într-o stare eroică, îl cheamă la el pe colonelul dr. Spalke, ataşatul militar al Germaniei, şi îl roagă să-i transmită Fiihrerului propunerea pentru „participarea masiva a armatei române la campania din primăvara anului 1942”. Generalul losif lacobici se va întreba, pe buna dreptate: „Cum se putea nu numai schimba, dar chiar inversa hotârârea anterioară a mareşalului de o importanţa capitală, fără ca Marele Stat-Major sa fi fost invitat de a-şi da părerea înainte de a se lua această hotârâre?”578 Numeroase alte mărturii ale oamenilor foarte apropiaţi de el – cum era generalul Ion Gheorghe – arată ca mareşalul Ion Antonescu lua decizii influenţat de starea sănătăţii sale. Realitatea regimului de dictatura pe care îl conducea, în care autoritatea se concentra în mâinile unei singure persoane, a permis ca simptomele nefericite ale ciclotimiei sale accentuate să se transforme în decizii ale statului. Aşa ne explicam de ce şi Maniu, şi regele ajunseseră Ia disperare în vara anului 1944, neştiind ce sa mai creadă, Ion Antonescu schimbându-şi cu mare frecvenţă atitudinea faţă de semnarea armistiţiului.

După două încercări nereuşite de a schimbă hotârârea nefastă a mareşalului, arâtându-i în două rapoarte succesive eroarea strategică şi contrargumentele militare strict profesioniste ale trimiterii trupelor româneşti dincolo de Nistru, şeful Marelui Stat-Major, generalul losif lacobici îşi dă demisia la 17 ianuarie 1942. Cu generalul lacobici se

solidarizează nouă generali ai Armatei române, apoi încă patru, toţi încercând să-l convingă pe mareşal de incapacitatea practică a trupelor noastre de a duce lupte Ia mare distanţă şi într-o totală dependenţa logistica de trupele germane. Mai era şi orgoliul specific militar, valabil în orice timp şi parte a mentalităţii specifice, ca trupele româneşti să fie subordonate organic unei armate străine, în timpul Războiului de Independenţă din 1877, domnitorul Carol I condiţionase participarea trupelor româneşti de trecerea acestora sub conducerea sa, prinţul luând în subordine şi trupe ruseşti, apoi, în timpul primului război mondial, erleralul Averescu fusese nestrămutat în privinţa libertăţii sale de a ordona trupelor române şi dăduse de pământ şi cu ruşii, şi cu francezii lui Berthelot, când încercaseră să se amestece în conducerea efectivelor sale. Aşadar, pentru prima oară de la Asediul Vienei din 1683 trupele româneşti intrau în componenţa unor trupe străine. Ion Atonescu a intrat într-o nouă criză delirantă, urmărit de fantasma trădărilor, a laşităţilor, şi a trecut la represalii împotriva Marelui Stat-Major şi a generalilor de la comanda Armatei, trecând în rezervă, cum am arătat, 23 de generali. Alţii, speriaţi de efectul acestei autentice decimări a conducerii Armatei române, s-au supus ordinelor lui de a continua luptele dincolo de Nistru, până la Stalingrad, conştienţi că sunt implicaţi într-o aventură militară, dar făcându-şi datoria cu onoare şi competenţă.

Drama personală a mareşalului Ion Antonescu este cu atât mai mare, cu cât noul şef al Marelui Stat-Major, generalul Ilie Şteflea – prietenul său, cum se spune, de o viaţă – odată ajuns în această funcţie a înţeles ca lacobici avusese perfectă dreptate şi a continuat, în secret, politica acestuia. Trebuie să le dea de gândit istoricilor şi oamenilor politici care văd la Antonescu numai părţile bune faptul că generalul lacobici, cunoscut ca filogerman şi excelent profesionist, ca şi generalul Ilie Şteflea, prieten devotat al mareşalului, au avut o poziţie identica faţa de erorile grave,

politice şi militare, ale Conducătorului. Aici nu mai e vorba de scrisorile formale, strecurate pe sub uşă de liderii politici, ci de conducerea superioară a Armatei. Noi nu punem în discuţie comportamentul eroic, exemplar şi acoperit de onoare al militarilor români de pe frontul germano-şovietic, nici atitudinea antibolşevică a românilor, ci capacitatea efectivă de a ne arunca cu capul înainte într-o aventură politică, sancţionată de SUA şi Marea Britanic, şi într-o aventură militară sancţionată dureros de Uniunea Sovietică. Iată de ce „demersurile făcute de generalul Iosif Iacobici şi ulterior de succesorul său la şefia Marelui Stat-Major, generalul Ilie Şteflea, pentru oprirea trimiterii de mari unităţi în est, au epuizat pârghiile legale de acţiune aflate la dispoziţia Marelui Stat-Major şi au impus cu necesitate încălcarea conştienta a ordinelor date de Ion Antonescu”.

Generalul Ilie Şteflea s-a comportat onest şi loial faţă de prietenul său. I-a cerut, cu titlu personal, privat, mareşalului să oprească trimiterea de trupe în est, apoi i-a cerut-o printr-un act oficial, în scris, iar la finalul acestor demersuri, în ziua de 7 august 1942, şi-a dat demisia. Antonescu a făcut o criză de nervi, arătându-i că nu mai are pe cine să numească, neavând încredere în nici un general, şi cerându-i cu insistenţă, în numele camaraderiei lor îndelungate, să revină asupra demisiei. Totodată, şi aici este partea cea mai importantă, i-a promis că nu se va mai amesteca în deciziile Marelui Stat-Major şi îl va consulta de câte ori înaltul comandament german îi va cere mişcări ale trupelor române de pe frontul din inima Rusiei. Cunoscându-l mai bine decât oricine, dar mai ales cunoscându-i afecţiunile fizice şi psihice, generalul Ilie Şteflea hotărăşte să ia iniţiativa sabotării participării Armatei române dincolo de Nistru. Gestul pe care şi l-a asumat a fost de o imensă responsabilitate, dar şi de un risc maxim. El a constituit la Marele Stat-Major un nucleu conspirativ de ofiţeri, cu care a convenit să încalce, să

ocolească sau sa anuleze în practică ordinele mareşalului, şi în acelaşi timp sa pregătească formarea unor unităţi combatante pe teritoriul României, în perspectiva recuceririi Ardealului ocupat. Grupul secret de lucru era constituit din general Mardare Socrat, subşef al M. St. M., general Enache Borcescu, şeful Secţiei organizare-mobilizare, colonelul Nestorescu, şeful Secţiei dotare, coloneii Gheorghe Zamfirescu, Pantelimon Comişel şi Valeriu Şelescu. Începând din primăvara anului 1942, ei au întocmit situaţii false prin care au „transformat toate diviziile de infanterie în divizii uşoare, reducându-le efectivele la 6 batalioane", în realitate, Şteflea le păstrase organizarea pe 9 batalioane şi 3 de marş, trimiţând pe front numai diviziile cu 6 batalioane şi păstrându-le în ţară pe celelalte şase. Totodată, artileria de diferite calibruri a fost retrasă de la unităţile prevăzute să plece pe front la cererea germanilor, astfel că, observând proasta încadrare şi dotare a trupelor româneşti – cum constată şi Hillgruber fără să fi ştiut secretul —, înaltul comandament german ezita să introducă efectivele noastre în zone de lupta. Apoi, când germanii au cerut cu insistenţă înzestrarea şi pregătirea pentru expediere a noi eşaloane, Marele Stat-Major s-a plâns că nu are armament modern, a cerut ca Germania să-şi respecte angajamentele de înzestrare şi, în final, sub presiune, a luat armamentul unor unităţi destinate frontului şi l-a dat altor unităţi, astfel că jumătate din eşalonul destinat frontului rămânea în ţara, din lipsă de înzestrare, în timpul acesta, unităţile militare ascunse prin acte false îşi conservau şi dotarea, şi înzestrarea. Sub această formă, Şteflea şi Marele Stat-Major au reuşit să oprească plecarea pe front, între 1942 şi 1944, a aproximativ 220 000 de ostaşi. Germanii erau convinşi că acesta este potenţialul maxim al României, iar Antonescu nu mai înţelegea nimic. Extraordinara manevră secretă a strategilor români şi-a atins culmea inteligenţei şi abilităţii în primăvara anului 1944, când, la ordinul categoric al

mareşalului Ion Antonescu de a trimite pe front 29 de divizii de recruţi, Marele Stat-Major a împiedicat deplasarea.

În al doilea rând, Şteflea a lansat o operaţie de scoatere a efectivelor româneşti de pe front, retrâgându-le în ţară sub diferite pretexte. Primele măsuri au fost să declare epidemii de gripă şi febră tifoidă printre soldaţii români şi să instituie carantine, care împiedicau controlul germanilor. „Bolnavii" erau trimişi cu acte în spatele frontului, la spitale din Transnistria şi Basarabia, dar în realitate erau aduşi direct în ţară. Aceeaşi manevră era făcută şi cu unităţile scoase de pe linia frontului şi care, în loc să se refacă undeva, la câţiva kilometri înapoi, erau aduse în ţară cu trenurile care se întorceau cu „produse şi mărfuri expediate de Guvernâmântul Transnistriei". Aşa se face că, la un efectiv total al Armatei române de 770 594 de militari, la l mai 1943, din care pe frontul din Rusia se aflau 112 232 de ostaşi români, la 20 decembrie 1943, când efectivele totale ale Armatei creşteau la 822 496 de oameni, pe front mai rămăseseră doar 63 413 militari. Cifrele sunt elocvente întrebarea se pune, ce făcea Marele Stat-Major cu trupele din ţară? Conform imaginii de ansamblu prezentate de volumul documentelor strategice şi operative descoperite şi sistematizate de Arhiva M. Ap. N., principalele efective au fost dirijate către frontiera de sud, pentru a preveni un atac din spate al trupelor germano-bulgare, şi spre Transilvania, pentru a bloca orice încercare maghiară de manevră şi pentru a trece la contraofensiva de eliberare. Unităţile rămase în zona centrala a Regatului erau plimbate cu garnituri de tren, cu ordin de deplasare spre front, raportate ca aflate în mişcare, dar oprite pe câmp şi întoarse cu alte denumiri, indicative şi acte. Astfel, o divizie plecată spre front cu denumirea „gruparea locotenent-colonel Panaitescu" se întorcea după o săptâmână ca şi cum venea de pe frontul din Rusia, cu denumirea unei unităfi care fusese acolo prin 1942 sau 1943, fusese retrasă în

fapt, dar rămăsese pe acte acolo şi abia acum primea ordin de retragere.

La un moment dat, germanii au început să bănuiască sabotajul de la Marele Stat-Major român şi i l-au semnalat mareşalului Ion Antonescu, cerându-i să facă investigaţii. Şteflea şi-a oferit din nou demisia, însă rezultatul anchetei făcute de mareşal a fost doar oprirea unei acţiuni pregătite de un grup de generali şi ofiţeri superiori de a-l răsturna. Existenţa unui complot militar pentru îndepărtarea lui Antonescu este confirmată de nota Ambasadei britanice la Washington din 12 februarie 1944, adresată amiralului Leahy, şeful statului-major personal al preşedintelui Roosevelt582. A urmat apoi planul „Cosma" de care am amintit, pentru îndepărtarea mareşalului în ziua de 12 iunie 1944. Toate aceste acţiuni n-au avut nici o legătură cu Maniu sau cu comuniştii, dar au permis la un moment dat contactul între generalii implicaţi în conspiraţia politică – Aldea, Sânătescu, Mihail – cu generali din conspiraţia militară – Vasiliu-Răşcanu, Constantin Nicolescu, Mihail Racoviţă – ale căror ordine veneau de la nucleul conspirativ al Marelui Stat-Major. Luliu Maniu, care avea un dezvoltat simţ al dreptăţii, avea să declare la 2 septembrie 1944: „Eroismul fără seamăn al soldatului român a salvat, de fapt, nu numai Capitala, ci şi actul politic de la 23 august şi, prin el, însuşi viitorul neamului"583.

Pe 15 iunie 1944, Armata română urca la efective de l 224 691 de oameni, din care aproape 800 000 erau în interior. Această forţă era pregătita să ţină frontul şi să menţină apărarea intactă pe direcţiile strategice sud şi vest la data de 26 august 1944, în aşteptarea unei debarcări occidentale, cum promiteau ţărăniştii, ripostei la o eventuală reacţie germană sau a încheierii unui armistiţiu. Când, la 25 septembrie 1944, regele Mihai I dădea un interviu presei străine, el tot măi afirma că „toate calculele pe care le făcusem duceau în mod inevitabil la concluzia că germanii erau cu mult superiori ca număr forţelor române

din interiorul ţării”584. Este clar că membrii complotului de la Palat nu cunoşteau situaţia reală. Lovitura pripită de palat din 23 august 1944 şi, mai ales, declaraţia regelui prin care ordona: „Din acest moment încetează lupta şi orice act de ostilitate împotriva armatei sovietice”, au dat peste cap tot efortul strategic al celor de la M. St. M. Au căzut instantaneu în prizonierat 130 000 pe frontul din Moldova şi a fost creata o breşă largă prin care unităţile înaintate ale armatei sovietice au ajuns pe 30 august la Bucureşti. Gafa enormă a camarilei a împiedicat actul cel mai important al evenimentului: semnarea unui armistiţiu, indiferent de clauzele lui, dar cu trupele faţă în faţă. A rămas ca pozitivă doar realitatea fizică a existenţei unei întregi Armate române, capabile să înainteze rapid în Transilvania, să ocupe Budapesta şi să ajungă până la Viena, având pierderi de aproximativ 170 000 de oameni. Valoarea acţiunii secrete a Marelui Stat-Major este dată, aşadar, de forţele pe care le-a pregătit în secret în ţară şi care au permis ca eliberarea Ardealului ocupat să fie făcută de români, nu de sovietici. Nimeni nu-şi poate imagina ca o ţară ca România poate duce un război de la Stalingrad la Viena, cu pierderi de 600 000 de oameni, cum se declara fals în acte pe frontul din est.

Doar astăzi ne lămurim că la 23 august 1944 autoritatea mareşalului Ion Antonescu asupra Armatei române era atât de scăzută, încât a putut fi arestat de trei sergenţi şi predat unei echipe de comunişti, ospătari de la Athenee Palace, fără ca măcar unitatea sa de gardă să facă vreun gest.

Erorile germanilor, înaltul Comandament German a fost informat încă de la sfârşitul lunii mai 1944 ca Ion Antonescu este izolat în mijlocul unor forţe române ostile. Aşa cum avea să declare în septembrie 1944 Ernest Gamillscheg, directorul Institutului de relaţii culturale româno-germane, îndepărtarea decisivă de mareşal a Marele Stat-Major era deja cunoscut de germani: „Din rândul grupărilor subversive care au pregătit trădarea, nu poate fi uitată

gruparea care, deşi puţin cunoscută public, a fost cu atât mai periculoasă în desfăşurarea evenimentelor, este vorba de Marele Stat-Major şi de corpul de ofiţeri superiori dominat de acesta”585. Cu toate că fusese informat din timp asupra pericolului în care se afla Ion Antonescu, şeful O. K. W, feldmareşalul Keitel, a ezitat să-i prezinte lui Hitler rapoartele alarmante venite din România, apoi a renunţat să revină asupra subiectului după ce Antonescu i-a încredinţat pe germani că poate să doarmă pe genunchii generalilor săi. Replierea târzie a forţelor germane din Basarabia pe linia Şiretului, precum şi respingerea propunerii generalului Friessner de a trece toate unităţile germane şi române în subordinea Grupului de armate Ucraina de Sud, astfel încât acesta nu a reacţionat în momentul 23 august, au fost erori ale germanilor care au facilitat succesul loviturii de stat.

Anticiparea loviturii de stat prin lovitura de palat a avut o motivaţie personală. Ea a fost confirmată imediat prin bombardamentele aviaţiei germane asupra Palatului regal. După ce, în jurul orei 23.15, regele fvtihai I a ieşit în balconul Palatului şi a salutat mulţimea care celebra, inconştientă, ieşirea României din război şi pacea, suveranul a părăsit grăbit capitala şi s-a refugiat în comuna Dobriţa, judeţul Gorj. Rolul său a fost astfel limitat doar la lovitura de palat şi la declaraţia transmisă la radio, rol extrem de important şi care nu poate fi minimalizat, pentru că a presupus asumarea curajoasă a răspunderii într-un moment, aşa cum arătam, de mare pericol personal. Râmâhe discutabilă cedarea rapidă a autorităţii: de unde acţionase în calitate de suveran şi Cap al Oştirei, el preda toată conducerea ţării guvernului Sânătescu în numai câteva ore. Refugierea la Dobriţa fusese prevăzută măi demult, localitatea fiind aleasă pentru că în apropierea ei se afla un aerodrom amenajat de pe care regele se putea deplasa în Iugoslavia, apoi în Elveţia. Asupra motivaţiei şi poziţiei regelui în gestul de a se refugia undeva, foarte

departe de Bucureşti, este semnificativă precizarea unei persoane apropiate de tânărul suveran, biografa sa, Nicoleta Franck. Ea ne semnalează că regele nu fugea numai de germani, dar şi de sovietici. Membrii camarilei au ţinut în permanenţă legătura cu Mihai I, informându-l asupra evoluţiei evenimentelor, astfel că la sfârşitul lui august „Mihai este deci rugat să mai rămână la Dobriţa, satul unde se retrăsese, până când Stalin îi va recunoaşte calitatea şi poziţia de suveran al României”586. La 25 august 1944, pentru ca minciuna să fie întreagă şi grea, Molotov repetă declaraţia din 2 aprilie 1944: „URSS nu are de gând să dobândească vreo parte din teritoriul român sau să schimbe ordinea socială existentă în România”, liniştindu-l astfel pe rege.

A urmat în 10 octombrie 1944 vinderea României sovieticilor de către Churchill pe o bucată de hârtie: „Momentul era prielnic pentru tranzacţii (business), aşa că am spus: «Hai să ne înţelegem asupra afacerilor noastre în Balcani. Armatele voastre sunt în România şi Bulgaria. Noi avem interese, misiuni şi agenţi acolo. Nu ne lăsaţi să ajungem la un conflict de interese în lucruri mărunte, în ceea ce priveşte Marea Britanic şi Rusia, cum v-ar conveni să aveţi 90 predominanţă în România, noi să avem 90 în Grecia şi să mergem pe fifty-fifty în privinţa Iugoslaviei?» în timp ce acestea erau traduse am scris totul pe o jumătate de coală de hârtie:

România.
Rusia.
Ceilalţi.
Marea Britanic 90
(în înţelegere cu SUA)
Rusia.
Iugoslavia – 50
Ungaria – 50
Bulgaria.
Rusia 75

Ceilalţi 25

Am împins asta spre Stalin, care ascultase până atunci traducerea. S-a lăsat o mică pauză. Apoi, el a luat creionul său albastru, a pus o semnătură mare pe hârtie şi mi-a returnat-o. Totul a fost aranjat în nu mai mult timp decât ne-a luat să ne aşezăm pe scaune. Bineînţeles, am chibzuit îndelung şi tensionat punctele noastre de vedere şi noi doar negociam (dealing) aranjamente de imediată actualitate pe timp de război. Toate problemele mai ample erau rezervate de ambele părţi pentru ceea ce speram noi atunci să fie o masă a negocierilor de pace, când războiul va fi câştigat. După asta s-a lăsat o lungă tăcere. Hârtia mâzgălită cu creionul zăcea în centrul mesei, în cele din urmă, am spus: «N-ar fi oare prea cinic (rather cynical) dacă ar părea că am fi dispus în astfel de subiecte, care decid soarta a milioane de oameni, într-o manieră atât de arbitrară? Hai să ardem hârtia». «Nu, păstreaz-o», a spus Stalin.”

Singurul comentariu la acest document este că, din toate ţările cedate de Churchill ocupaţiei sovietice, doar România figura cu un procent care ilustra o dominaţie totala a Uniunii Sovietice.

Capitolul VII.

INSTALAREA SISTEMULUI COMUNIST ÎN ROMÂNIA.

Comentarii în jurul loviturii de stat din 30 decembrie 1947

Moto.

Pentru ca un imperiu să se poată naşte este nevoie ca el să fie precedat de un imperiu al cuvintelor, deci de o ideologie.

GABRIEL LIICEANU.

Prin caracterul său previzibil, lovitura de stat din 30 decembrie 1947 a fost şi cea mai simplă acţiune de acest gen din istoria României, în perioada 23 august 1944-1947, Monarhia română a fost deposedată de toate atributele sale şi a murit fără violenţă şi chiar fără prea mult zgomot, înainte ca anul 1947 să se sfârşească. A fost o nedreptate în ce-l priveşte pe tânărul suveran, dar şi finalul unei crize prelungite a instituţiei monarhice, demolate prin lovitura de

stat din iunie 1930, punct de cotitură în existenţa sistemului democratic, şi dominată timp de peste un deceniu şi jumătate de ilegitimitate. Însă dispariţia instituţiei monarhice, ca o ruină adusă la nivelul zero şi arată, a fost provocată direct de ocupaţia sovietică, expresie a împărţirii sferelor de influenţă la sfârşitul războiului. Gând au văzut pentru prima oară soldaţi sovietici, regina-mamă Elena, la Târgu-Jiu, şi scriitorul Mihail Sebastian, la Bucureşti au avut reacţii diferite. Regina Elena nota în jurnalul ei: „Străzile erau împânzite de soldaţi ruşi – nişte brute murdare cu mers greoi”. Mihail Sebastian, activist comunist în ilegalitate, va nota în Jurnalul său: „Soldaţii ăştia ruşi, care trec pe străzile Bucureştiului, cu zâmbetul lor de copil şi cu bădărănia lor cordială, sunt nişte îngeri”. Este expresia prâpastiei între doua lumi. România s-a aflat în perioada 1944-1948 între aceste două lumi, alunecând vertiginos în cea de-a doua.

Statutul României postbelice.

Să revenim la momentul 23 august şi la consecinţele sale imediate. Parafrazând o cunoscută carte a Alinei Mungiu – pe care o vom analiza în detaliu în volumul IV – realităţile juridice ale României postbelice sunt obiectul unei fundamentale neînţelegeri, în dorinţa de a legitima ideea unei continuităţi a luptei politice anticomuniste între 1944 şi 1990, dar şi cu scopul de a pleda, când generos, când insistent, pentru necesitatea trecerii rapide a României postrevoluţionare la sistemul democratic dinainte, poziţiile curentelor politice democratice au ocolit sau ignorat realităţile juridice ale României postbelice. Or, trebuie afirmat cu claritate că statul românesc dinainte – dictatorial, dar şi cel democratic din trecut – a fost desfiinţat juridic de ocupantul sovietic, în înţelegere cu celelalte Puteri învingătoare. Statul (independent) este definit ca „o entitate politică constituită pe un teritoriu delimitat de frontiere, de o populaţie şi de o putere instituţionalizată. Titular al suveranităţii, statul personifică

juridic naţiunea”. Aşadar, izolând şi analizând pe rând atributele statului prin noţiunile de „entitate politică”, „teritoriu delimitat de frontiere”, „populaţie”, „putere instituţionalizatâ”, „suveranitate”, vom constata că România anului 1944 se definea juridic cu totul altfel decât în definiţia clasică a statului independent. Noţiunea de „entitate politică” presupune voinţa liber exprimată a comunităţii de a se organiza ca stat şi de a-şi alege forma de organizare. Populaţia României de după 23 august 1944 avea calitatea de naţiune învinsă şi nu avea, aşa cum bine ştim, libertatea de a-şi alege forma de organizare. Ieşise dintr-o perioadă de dictaturi şi voia să revină la sistemul democratic. Ocupantul sovietic a împiedicat şi oprit acest proces, în privinţa „teritoriului delimitat de frontiere”, ocupantul sovietic îl ignora şi, mai ales, nu îl recunoştea. Situafia juridica a frontierelor României, începând din 23 august 1944, nu se rezuma la pierderea Basarabiei şi nordului Bucovinei sau la interdicţia de a restabili autoritatea românească în partea Transilvaniei primita de Ungaria prin Dictatul de la Viena, ci a atins întregul teritoriu. Istoricul Dinu C. Giurescu este autorul unui volum decisiv pentru înţelegerea statutului României între 1944 şi 1948 (Guvernarea Nicolae Rădescu), deoarece w. aceasta operă recentă sunt reproduse documente ale arhivelor americane, britanice şi sovietice clarificatoare, precum şi mărturii credibile asupra procesului de abolire a vechiului stat românesc. Pentru a înţelege exact atitudinea Uniunii Sovietice faţa de România şi, în principal, felul cum vedea aceasta statul român, vom face apel la citatul din Scânteia (5 decembrie 1944) – o reproducere după o revistă moscovită oficioasă – în care se sublinia: „Comandamentul armatelor sovietice din acesta porţiune a frontului sovieto-german manifestă o răbdare din cele mai mari, de care abuzează acei politicieni români care au transformat regiunea de front într-o arenă de intrigi, ce subminează mobilizarea forţelor poporului român şi ordinea elementara

din fără, sabotând îndeplinirea Convenţiei de armistiţiu”. Textul conţine definiţia fostei Românii în accepţiunea sovietică. Statul român era identificat drept „o porţiune a frontului sovieto-german” şi o „regiune de front”, iar organizarea instituţională a ţarii era redusă la „ordinea elementară”, în acest text trebuie să vedem gândirea strategică sovietica cea mai adâncâ şi ascunsă, dincolo de manifestările publice ale reprezentanţilor săi, în frunte cu Vâşinski, al căror scop real era relaţia cu Marea Britanic şi Statele Unite în câmpul sferelor de influenţă. Astăzi putem identifica cu precizie gândirea sovietică asupra soartei României: teritoriu aflat sub ocupaţie şi fără identitate juridică, aceasta urmând a fi stabilită la Conferinţa de Pace, gândire sovietică aflata într-un acord politic şi doctrinar cu marxism-leninismul. Dacă deschidem Dicţionarul de filosofie al Republicii Socialiste România din 1978 – adică în plin regim Ceauşescu!

— Vom afla că statul (democratic) este „un sistem organizaţional al clasei dominante în societate, instrument de exercitare a puterii acestei clase asupra celorlalte clase şi categorii sociale, reprezentând un element principal al suprastructurii”. Ei bine, aceasta teză marxista a stat la baza atitudinii Uniunii Sovietice faţa de statul român pe care l-a învins şi cucerit în august 1944, autoritatea acestui stat capitulând necondiţionat şi semnând un armistiţiu care a confirmat juridic punerea acestui stat la dispoziţia înaltului Comandament Aliat (sovietic). Marele jurist român V. Dongoroz identifica interesele care alcătuiesc sfera omogena a statului prin:

1. Interesul privind existenţa, integritatea şi independenţa statului.
2. Interesul privind conservarea aşezării politice a statului.
3. Interesul privind menţinerea aşezării sociale a statului.
4. Interesul privind bunele raporturi internaţionale ale statului.

Pe acest temei se poate atribui valoarea cea mai înalta luptei partidelor democratice, PNŢ, PNL şi PSD, din perioada 1944-1948, precum şi luptei regelui Mihai I, ca singuri factori politici interni care apărau şi luptau pentru aceste interese. Partidul Comunist din România, ca exponent local al URSS, lupta pentru anihilarea acestor interese omogene ale vechiului stat român şi pentru înlocuirea completa a lui cu un nou stat -comunist.

Aceasta nouă realitate juridică a teritoriului României invinse este consemnata şi în Jurnalul lui Burton Y. Berry, ministrul american la Bucureşti din perioada 1944-1947 (Romanian Diaries), unde statutul teritorial al ţării noastre este prezentat astfel: Moldova, ocupata militar şi izolata, cu o unitate militară sovietică amplasată pe Milcov, având şi misiunea de a controla traficul dinspre Muntenia pe vechea graniţă medievală, precum şi suspendarea comunicaţiilor telefonice, telegrafice şi de poştă cu această provincie.

Dobrogea, izolată, cu podul de la Cernavodă ocupat şi trecerile cu bacul suspendate, precum şi cu ocuparea militară a tuturor bazelor navale de pe litoralul Mării Negre. Tulcea, ocupată, iar navigaţia pe Dunăre oprită.

Banatul, considerat zonă militară sovietică strategică, ocupat prin concentrare de trupe şi cu stabilirea unui comandament zonal care acoperea şi părţi din Ungaria şi Iugoslavia eliberate (caracter tipic transfrontalier).

Nord-vestul Transilvaniei, lăsat sub administraţie maghiară şi sovietica, inclusiv cu alungarea administraţiei româneşti instalate după eliberarea integrală a acestei provincii româneşti.

Basarabia şi nordul Bucovinei, Insula Şerpilor împreună cu zona maritimă aferentă, precum şi porţiuni din Delta Dunării, pierdute definitiv.

Aşadar, este fundamental să înţelegem că, dincolo de amănuntele mai mult sau mai puţin politizate ale luptei forţelor democratice din perioada 1944-1948, proiectul sovietic viza distrugerea totală a vechiului stat român şi

înlocuirea lui cu un stat comunist, având un teritoriu, un regim politic, o situaţie socială, o manifestare internaţională şi o populaţie hotărâte de Uniunea Sovietică prin intermediul Conferinţei de Pace de la sfârşitul războiului. Pentru a explica de ce includem în programul sovietic şi noţiunea de „populaţie” vom arăta doar că Uniunea Sovietică a hotârât ruperea relaţiei naturale între românii din Basarabia şi cei din Vechiul Regat şi transformarea lor într-un nou popor – „poporul moldovean”, că a hotârât deportarea masivă a populaţiei germane din România, că a hotârât acceptarea emigrării masive a populaţiei evreieşti din România în Israel, că a hotărât noua organizare teritorial-administrativâ a statului, cu Regiunea Autonoma Maghiara, de exemplu, şi că a hotârât amplasarea unei importante categorii a minorităţii maghiare în funcţiile de control şi conducere ale noului stat comunist român. Toate aceste decizii care vizau noţiunea de „populaţie” de pe teritoriul României au fost hotârâte de Uniunea Sovietica.

Pentru proiectul sovietic de transformare a vechiului stat român îhtr-un alt stat român, cu configuraţie diferită, era absolut necesară o perioadă de prefaceri instituţionale, perioadă care s-a desfăşurat între data de 30 august 1944 şi cea de 30 decembrie 1947. Uniunea Sovietică avea nevoie să rezolve problema juridică a momentului când se semnează pacea, se stabilesc obligaţiile României învinse, se ridică ocupaţia militară şi încetează autoritatea Comisiei Aliate. Pentru a împiedica revenirea României la vechiul ei statut, Uniunea Sovietică a căutat în permanenţă să impună anumite reguli, anumiţi termeni şi o anumită relaţie între ea şi entitatea statală ocupată, astfel încât să nu-i fie afectat dreptul de a decide asupra ei. Să cercetăm câteva documente esenţiale ale cazului.

Convenţia de Armistiţiu semnată la 12 septembire 1944 prezintă drept părţi semnatare înaltul Comandament Aliat (sovietic) şi „Guvernul şi înaltul Comandament al României”. Dar instituţia „înaltul Comandament al

României” era o improvizaţie onomastică inventată de Ion Antonescu în momentul declanşării pregătirilor pentru recucerirea Basarabiei. Cu scopul de a crea iluzia unui parteneriat egal cu germanii, Antonescu a inventat această denumire, care copia denumirea înaltului Comandament German pe care îl conducea direct Adolf Hitler, astfel încât România să aibă „un organ de conducere şi concepţie de sine stătător” în fruntea căruia se situa Conducătorul statului. Aşa cum am arătat, „înaltul Comandament al României”, cu sediul în trenul,. Pacea”, garat undeva, în Ialomiţa, a dat ultima sa directivă „de conducere şi concepţie proprie” la 15 iunie 1941, cu o săptămână înainte de 22 iunie 1944, data la care Germania a atacat Uniunea Sovietică. După această dată, în ciuda aparenţelor salvate de Antonescu, trupele române au acţionat sau au fost încorporate directivelor înaltului Comandament German. Denumirea de înalt Comandament al României a fost folosită temporar, generic, şi a fost legată exclusiv de persoană lui Ion Antonescu, înlocuind denumirea clasică de Mare Cartier General care se organizează pe timp de război. Cum Ion Antonescu era şi Conducătorul statului, conducerea de către el a operaţiunilor militare ale trupelor româneşti avea nevoie de o structură care să pară superioară organismelor de planificare şi conducere obişnuite, în realitate, conducerea trupelor române, atât cât s-a putut face, a fost îndeplinită de un singur organism legal: Marele Stat-Major al Armatei României. Putem presupune că în zilele de 22 şi 23 august (dimineaţa), atunci când mareşalul Ion Antonescu a hotârât să reia conducerea trupelor româneşti combatante, să fi ordonat şi revenirea la conceptul de înalt Comandament al României, însă, cum uşor se poate observa, existenţa practica a acestui organism dispare odată cu arestarea mareşalului. Putem presupune că ar fi vorba de Marele Cartier General. Când ne uitam în textul Convenţiei de Armistiţiu vom constata ca „Guvernul şi înaltul Comandament al României”

erau reprezentate de ministrul de Justiţie Lucreţiu Pătrâşcanu, de gen. Dumitru Dămăceanu, adjutant al regelui, de principele Ştirbey şi de omul politic Ghiţă Pop, niciuna dintre aceste personalităţi neavând vreo legătura cu Marele Cartier General. Mai mult decât atât, la 12 septembrie, data semnării armistiţiului, regele decretase deja, încă din 30 august, revenirea la Constituţia din 1923. La articolul III se preciza că „până la organizarea Reprezentanţei Naţionale, puterea legislativă se exercita de către rege la propunerea Consiliului de Miniştri”. Aşadar, autoritatea statului era suveranul şi guvernul său. Din seara de 23 august şi până în dimineaţa de 13 septembrie, documentele oficiale ale statuluiProclamaţia regelui, Declaraţia către ţară a guvernului, decretele de numire a primului-ministru şi de constituire a guvernului, decretele regale de reglementare a diferitelor probleme curente – nu consacră sub nici o forma existenţa vreunui „înalt Comandament al României”. O explicaţie s-ar putea găsi în articolul l al Convenţiei de Armistiţiu, unde se precizează că România „a intrat în război şi duce războiul alături de Puterile Aliate împotriva Germaniei şi Ungariei”, ceea ce presupune supravieţuirea instituţiei Marelui Cartier General – adică România a capitulat necondiţionat la 23 august 1944, a ieşit efectiv din război la 24 august şi a reintrat la aceeaşi dată în război, dar împotriva Germaniei şi Ungariei. Numai că acelaşi articol l precizează în continuare că scopul intrării în război şi al ducerii războiului alături de Aliaţi este „de a restaura independenţa şi suveranitatea României”. Cum adică? Înţelegem că participarea României la război în Vest ar fi avut drept scop restaurarea integrităţii teritoriale. Altfel, acest articol consemnează statutul României de ţară lipsită de suveranitatea şi independenţa sa, atribute ale statului pe care trebuia să le cucerească prin participarea exemplară la război şi, mai ales, prin respectarea tuturor prevederilor Convenţiei de Armistiţiu. De altfel, la articolul 18 al

aceleiaşi Convenţii se preciza că „va fi înfiinţată o Comisie de Control Aliată, care va lua asupra sa, până la încheierera păcii, reglementarea şi controlul executării prezentelor condiţii, sub directivele generale şi ordinele înaltului Comandament Aliat (sovietic), acţionând în numele Puterilor Aliate”, în anexa articolului 18, autoritatea Comisiei Aliate de Control era definită în detaliu: „Guvernul român şi organele sale vor îndeplini toate instrucţiunile Comisiei Aliate de Control, care decurg din Convenţia de Armistiţiu. Comisia Aliată de Control va instala organe sau secţii speciale, însărcinându-le respectiv cu executarea diferitelor funcţii, în plus… Comisia Aliata de Control va putea să aibă funcţionari în diferite părţi ale României”. Aşadar, autoritatea supremă asupra României era exercitată de înaltul Comandament Aliat (sovietic), iar organul executiv se numea Comisie Aliată de Control, Convenţia de Armistiţiu ţinând loc de lege supremă. Toate prevederile Constituţiei din 1923, reintroduse de rege la 30 august 1944, puteau fi aplicate în viaţa curentă a ţârii numai în conformitate cu prevederile Convenţiei, în spiritul acesteia şi cu aprobarea celor doua organisme ierarhice superioare, care îşi instalează, cum am văzut din anexă, propria structură de ocupaţie peste structurile instituţionale ale statului.

Atât timp cât România a participat în continuare la război, Uniunea Sovietică a considerat drept autoritate a vechiului stat român un „înalt Comandament” (probabil Marele Stat-Major) şi guvernele conduse de militari (gen. Sânătescu l, gen. Sânâtescu 2, gen. Nicolae Râdescu), adică instituţii provizorii pentru timp de război. Aceste informaţii conduc către concluzia că Uniunea Sovietică incorpora în subordinea înaltului Comandament Aliat (sovietic) instituţiile executive ale statului român. Ordinul regelui de organizare a alegerilor şi de reconstituire a instituţiei Parlamentului a fost respins de înaltul Comandament Aliat (sovietic) şi nu a fost aprobat decât atunci când au reuşit sa

impună, neconstitutional, guvernul Groza, care mai întâi a desfiinţat ilegal Senatul, a organizat alegeri doar pentru Camera Deputaţilor şi apoi a falsificat alegerile din 19 noiembrie 1946. Toate aceste abuzuri au fost aprobate în scris de Marea Britanic şi Statele Unite, prin reprezentanţii lor în Comisia Aliată de Control, confârmând astfel ca autoritatea suprema în statul român este înaltul Comandament Aliat (sovietic), care continua să-şi exercite prerogativele, sub denumirea de Comandamentul Frontului Ucrainean, şi după semnarea păcii şi definirea statutului noii României. Acest fapt se petrecea, şi el, cu acordul Marilor Puteri occidentale, care acceptau dreptul Uniunii Sovietice de a conduce activitatea trupelor sale rămase în România, de a controla efectele postbelice ale Convenţiei de Armistiţiu şi de a asigura protecţia intereselor sale în zonă, aşa cum făceau şi ele în Italia, Germania, Olanda, Grecia etc.

În plan politic, lucrurile au fost lămurite la şedinţele de Guvern din 15 şi 16 septembrie 1944, când Lucretiu Pătrâşcanu a dat explicaţii asupra prevederilor Convenţiei de Armistiţiu: „faptul că textul Armistiţiului, unde este vorba de Comandamentul Suprem Aliat, are trecut în paranteză cuvântul sovietic, ţine să accentueze cine are puterea şi cine are autoritatea să tranşeze chestiunile româneşti. Comandamentul este reprezentat prin Uniunea Sovietica, o dată pentru totdeauna, în toate discuţiile noastre, Comandamentul sovietic este singurul care reprezintă Anglia şi America, în România Comandamentul sovietic este acela care reprezintă toţi aliaţii”. Luliu Maniu a confirmat şi el situaţia de fapt: „Conducătorii oficiali ai armatei sovietice au declarat oficial şi în conversaţiile particulare, pe care le-au avut, că ei vin în România ca într-o ţară duşmană, ca o armată de ocupaţie. Când ministru Apărării român a cerut o audienţă şefului înaltului Comandament Aliat (sovietic) din România acesta i-a răspuns că «nu poate să stea de vorbă cu oamenii politici, ci

cu militarii de aici nevoia înaltului Comandament al României, nu Român, n.a., fiindcă sunt într-o ţară străină, care este ocupată militâreşte».” Ca un fapt semnificativ – pe care îl vom analiza mai jos —, ministrul român al Apărării a cerut atunci audienţă şef rabinului Alexandru Safran, în ideea că evreii conduc Uniunea Sovietică, rugându-l să-i obţină o audienţă la generalul rus în cauză. Scena, inclusiv cu intermedierea lui Safran, s-a repetat şi cu prim-ministrul Constantin Sânătescu. Şi tot în plan anecdotic, putem arata că delegaţia română aflată la Moscova pentru a semna Convenţia de Armistiţiu a descoperit chiar în momentul semnării că nu are nici un sigiliu care să parafeze în numele României acel act. Pe Convenţia de Armistiţiu semnata la 12 septembrie 1944 a fost pus, improvizat, sigiliul de la inelul prinţului Ştirbey, aflat de faţă.

Un alt amănunt, care va fi probabil lămurit de jurişti, s-ar putea constitui în sursa istorică de cea mai mare importanţă. Pentru aplicarea în România a prevederilor Convenţiei, a fost înfiinţată Comisia română de aplicare a Armistiţiului, formată din experţi români, în momentul în care aceştia au început să ia la rând articolele Convenţiei, împreună cu reprezentanţii sovietici ai Comisiei Aliate de Control, au constatat ca partea sovietică dă o interpretare diferită, total neaşteptată, acelor prevederi. Practic, interpretarea sovieticilor ignora total Dreptul românesc, dar şi Dreptul Internaţional, cum ar fi de exemplu drepturile persoanelor refugiate, azilante, al rudelor de grad întâi, dreptul la opţiune liberă etc. Pe sovietici îi interesa capturarea basarabenilor şi bucovinenilor care se refugiaseră în România şi mai ales a vechilor luptători naţionalişti. În faţa presiunilor delegaţilor sovietici, reprezentantul român, Savel Rădulescu, „provoacă, la 15 decembrie 1944, o discuţie cu gen. It. Vinogradov, contraamiral Bogdenko şi Kirssanov, consilier politic în Comisia Aliată de Control (sovietică), precizând că România nu va renunţa la Dreptul Internaţional şi refuză să

interpreteze o lege sovietică care nu putea avea extensiunea juridică în România”. Lucrările Comisiei au fost suspendate şi raportul a fost trimis la Moscova. De acolo a venit răspunsul personal al lui Molotov: „Dreptul Internaţional nu este dreptul sovietic. Să se continuie repatrierile şi urgent!” (Liviu Vâlenaş, în culisele negocierilor cu Uniunea Sovietica). Aşadar, în accepţiunea Uniunii Sovietice, pe teritoriul ocupat de ea în România se aplica dreptul sovietic. Uniunea Sovietică se considera îndreptăţită să aplice acest regim prin actul de învestire cu autoritate deplina asupra treburilor româneşti oferit de Marea Britanic şi de Statele Unite, în momentul în care ne vom uita pe actele cele mai importante emanate de la înaltul Comandament Aliat (sovietic) sau pe unele Decrete de maximă importanţă ale regelui Mihai din aceasta perioadă, vom găsi urmele evidente ale Dreptului sovietic. Este suficient deocamdată sa atragem atenţia că legea prin care se înfiinţa „Tribunalul poporului” introducea instituţii juridice, ca cea a „acuzatorilor publici”, pe care Dreptul Internaţional nu le cunoştea.

Guvernul Petru Groza, ca de altfel orice guvern controlat de Uniunea Sovietică, avea rolul de a gestiona România redefinitâ prin Tratatul de Pace în numele URSS, pentru momentul când, prin încheierea războiului, instituţiile de control Aliate îşi încetau existenţa, astfel că impunerea guvernului Groza prin folosirea tancurilor sovietice din Bucureşti, precum şi prin conducerea treburilor statului fără sancţiunea regală – pe timpul grevei regale -nu au fost altceva decât aspecte ale instituirii noii autorităţi a noului stat. Pentru ca expresia „noul stat" să nu pară forţată sau grotescă, vom sublinia încă o dată că, prin semnarea de către România a Tratatului de Pace, statul nostru ieşea juridic din statutul de teritoriu ocupat ca urmare a războiului, se încheia perioada tranzitorie neconstituţională, noul stat România fiind recunoscut în noile graniţe, cu populaţia rămasă între acele frontiere, cu suveranitatea şi independenţa restabilite (teoretic) şi cu dreptul, tot teoretic, de a opta pentru regimul său politic prin alegeri libere. La finalul războiului, instituţiile superioare militare (Marele Cartier General sau înaltul Comandament al României) îşi încetau existenţa, Armata fiind subordonată Ministerului Apărării Naţionale, adică guvernului, în lipsa Parlamentului, guvernul devenea autoritatea centrală şi pe acesta l-au schimbat sovieticii pentru a-şi asigura desfăşurarea proiectului de transformare a României în stat comunist. Existenţa regelui şi a Constituţiei din 1923 îi deranja în cel mai înalt grad, motiv pentru care guvernul Groza a continuat să conducă ţara fără a ţine cont de prevederile constituţionale care instituiau atribuţiile regelui, fără semnătura suveranului pe decrete, desfâinţând Senatul fără modificarea Constituţiei, etatizând Banca Naţională şi alte acţiuni arbitrare, un an şi jumătate după încheierea Tratatului de Pace. Ne întrebam, cu îndreptăţită curiozitate, dacă atributele cunoscute ale statului sunt identificabile ca existente înainte de 30 august 1944 şi după 30 decembrie 1947, cum poate fi definit statul

român între aceste date’? În al doilea rând, în ce măsură un stat căruia i se modifică frontierele, regimul politic, componenţa populaţiei, care îşi pierde suveranitatea şi independenţa, căruia i se schimbă denumirea (Republica Populară Română, nu România), este acelaşi, din punct de vedere juridic, cu cel dinainte? Iar acum punem cea de-a treia întrebare: dacă România Mare ar fi luptat cu orice risc în 1940, inclusiv cu cel al înfrângerii şi dezmembrării, dacă înainte de acest cataclism naţional din 1944 am fi avut un stat democratic, constituţional, şi nu două dictaturi, oare soarta României Mari ar fi fost aceeaşi?

Temeiul juridic urmărit de Uniunea Sovietică a fost reconstituirea statului român printr-o hotărâre a Marilor Puteri la Conferinţa de Pace, astfel încât existenţa statului Republica Populară Română să fie consecinţa deciziei Marilor Puteri de la sfârsitul celui de-al doilea război mondial, şi nu o continuare sub alt regim a vechiului stat românesc. Altfel spus, Uniunea Sovietică era interesată ca legitimitatea istorică a ţârii noastre să fie anulată juridic printr-un act nou şi inatacabil. O România care îşi continua existenţa statală de la 1919, trecea printr-un regim comunist şi apoi, cândva, revenea la statutul său de stat independent şi suveran democratic, i-ar fi pus URSS-ului mari probleme în viitor asupra dreptului său de ocupaţie a provinciilor româneşti din est. Cum s-a văzut în 1989, prin negocierile geopolitice din Malta între URSS şi Statele Unite, proiectul sovietic a funcţionat perfect, România fiind împiedicată, în primul rând de occidentali, să revendice teritoriile pierdute şi a mai fost şi obligată să semneze tratate cu vecinii (cum este celebrul Tratat cu Ucraina), care să certifice frontierele statului comunist l’ român hotârât de Conferinţa de Pace (URSS) în 1946. Nimeni nu a recunoscut, începând cu 1990, vechiul stat român România Mare, pe care îl recunoscuserâ tot Marile Puteri în 1919, şi ceea ce au recunoscut a fost şi este configuraţia teritorială

dată României de către URSS odată cu transformarea sa în stat comunist.

Unde este nedreptatea? Nedreptatea este acolo unde Marile Puteri implicate în liberalizarea europeană din 1989 au stabilit ca punct de reper pentru negocierea destinderii şi eliberării în Europa Centrală şi de Est, configuraţia statelor independente în anul 1919, în timp ce punctul de reper pentru recunoaşterea configuraţiei României eliberate prin revoluţia din 1989 este anul 1946!

Datorită acestor considerente de drept, lupta regelui şi a partidelor politice democratice din perioada 1944-1948, ne interesează pe noi foarte puţin în acest studiu. Ele au reprezentat zbaterea unei minorităţi politice conştiente, de a răsturna un mecanism colosal care se rostogolea spre ea pentru a o strivi. Ştim că, trădată de la cap la coadă de aliaţii săi occidentali, opoziţia democratică a fost strivită. Din acest izvor de drept otrăvit şi purulent, la care Marile Puteri se uită şi astăzi ca într-o mlaştină, au curs şi toate evenimentele din jurul abdicării regelui Mihai I la 30 decembrie 1947. După 1989, nimeni nu şi-a asumat responsabilitatea de a pune pe biroul preşedintelui Statelor Unite declaraţia către naţiunea americană din 9 august 1945 a preşedintelui Truman: „La Yalta cele trei guverne au decis să asume o responsabilitate comună la instalarea unor regimuri de largă concentrare democratică în toate ţările satelite. Această rezoluţie a fost confirmată la Potsdam pentru România, Ungaria şi Bulgaria. Aceste ţări nu vor cădea deci niciodată în zona de influentă a nici unei puteri” şi să-l întrebe cum îşi explică faptul că Uniunea Sovietică a ignorat total poziţia oficială a Statelor Unite într-o chestiune de drept internaţional. Dar, mai ales, cum se face că după 1989 această declaraţie oficială de politică externă a Statelor Unite a fost uitată?

Tentativele post factum de a reinstaura ceva din suveranitatea fostului stat românesc democratic nu au lipsit imediat după 23 august 1944, chiar dacă astă /i ele par

uşor ridicole. Decretul regal Nr. 1626 /31 august 1944 încerca un simulacru de revenire la democraţie prin repunerea formală în vigoare a Constituţiei din 1923:

Art. I. Drepturile românilor sunt cele recunoscute de Consti-tuţiunea din 1866, cu modificările ce ulterior i-au fost aduse şi de Constituţiunea din 29 martie 1923.

Art. II. Sub rezerva celor cuprinse în art. III şi IV, puterile statului se vor exercita după regulile aşezate în Constituţiunea din 29 martie 1923.

Decretul conţinea şi o eroare juridică, pentru ca acea Constituţie din 1923 fusese abrogată prin ultimul articol al Constituţiei din 1938, iar aceasta, la rândul ei, nefâind abrogată, este valabilă şi astăzi. Era evident o forţare a situaţiei, o încercare disperată de a înfrunta o realitate ameninţătoare, dar parcă esenţa acestui act este mai degrabă dorinţa de a „anula" juridic cei şase ani şi jumătate de regim dictatorial. Oricum, efortul regelui se dovedeşte lăudabil, dar astfel de decrete goale de conţinut nu puteau schimba realitatea juridică a României: conducerea statului fusese încredinţată înaltului Comandament Aliat (sovietic) şi apoi Comisiei Aliate de Control (sovietic). Acestea exercitau toate puterile statului prin viza finală asupra oricărei decizii şi impuneau prin ordine propriile hotârâri. Când au vrut, sovieticii au dat ordine, avertismente, au proferat ameninţări: „Comisiunea Aliată de Control CERE ca guvernul român să curme acesta politică de tărăgănare a îndeplinirii obligaţiunilor luate asupră-şi prin Convenţia de armistiţiu de la 12 septembrie şi să se apuce, în mod serios, de asigurarea îndeplinirii rapide şi conştiincioase a tuturor clauzelor de armistiţiu." România avea un preşedinte – mareşalul Malinovski, şi un vicepreşedinte, gen. It. V. P. Vinogradov. Începea, de fapt, o ultimă luptă a grupării politice democrate, în frunte cu regele, pentru a mobiliza populaţia ţării în favoarea vechiului sistem democratic. Rezultatul acestei lupte a fost concentrat apoi în procentele reale ale alegerilor din 1946, motiv pentru care ocupantul

sovietic, în deplină înţelegere cu aliaţii săi occidentali, a fost nevoit să intervină brutal. Să nu uităm declaraţiile lui Molotov şi relaţia tranzacţională dintre URSS şi anglo-americani, pe diferite zone ale globului, care obligau Moscova să asigure un minim de credibilitate schimbărilor de regim din ţările ocupate. Altfel spus, de ochii lumii, dar şi din interese de negociere cu occidentalii, URSS trebuia sa convingă opinia publică internaţională că trecerea României la sistemul comunist se face „prin voinţa poporului român". Cum ţara noastră avea cazul particular al unui rege erou şi o forţă politica a cărei conducere funcţionase pe durata războiului ca agentură britanica, cum aceste forţe rezistente aveau capacitatea de a scoate oameni în strada pentru a protesta şi, astfel, pentru a distruge construcţia de imagine şi propagandistică a transferului la sistemul comunist, ocupantul a fost nevoit să intervină direct şi vizibil. Trebuie însă spus că principalul instrument al luptei publice a fost nevoia de a găsi un vinovat pentru situaţia ţării, iar acel vinovat a primit denumirea generică de fascist. Toţi cei care se opuneau instalării sistemului comunist erau trecuţi în categoria de fascişti, iar acest lucru primea şi o confirmare juridică prin cele două legi nenorocite de urmărire a vinovaţilor pentru războiul împotriva Aliaţilor, legi care proveneau din iniţiativa lui luliu Maniu de a-şi pedepsi adversarii politici.

Distrugerea sistematică a rămăşiţelor statului democratic român – slăbit substanţial de două dictaturi anterioare – s-a declanşat chiar în ziua ocupării Bucureştilor de către trupele sovietice (30 august 1944), iar prima măsură a fost vânătoarea de oameni, începea, de fapt, procesul de instalare a sistemului comunist în România. Acesta a fost autentificat prin toate actele internaţionale care au recunoscut statul comunist român, de la primirea sa în ONU cu drepturi depline şi alegerea ministrului sau de Externe drept preşedinte al unei sesiuni, până la acordarea Clauzei naţiunii celei mai favorizate de către SUA. În tot

acest timp, cu foarte mici excepţii, actele guvernării comuniste din România au primit aceeaşi legitimitate juridică, prin calitatea de subiect de drept internaţional recunoscută fără restricţii politice. Unii contesta astăzi această legitimitate a statului comunist român, dar ea râmâne din păcate în picioare în faţa oricărui tribunal internaţional. Doar legile supreme ale respectării drepturilor omului au putut exercita presiuni asupra regimului comunist, urmărind mai mult scopuri economice, umanitare restrânse şi, într-o măsură secundară, unele interese politice vagi.

Oricât ar părea de categorice şi pline de cinism aceste aprecieri, ele se extrag cu luciditate şi complet documentat din realitatea juridică şi istorică. Mai mult decât formularea lor sintetică, ele intenţionează să atragă atenţia că şi astăzi – călcând peste suferinţa milioanelor de victime româneşti ale comunismului – România este identificată după aceste acte, tratată din perspectiva acestor documente nedrepte, simultan cu tendinţa noastră de a continua să fabulâm, crezând că lucrurile stau altfel. N-am făcut aproape nimic să le anulăm prin acte fundamentale de politică externă, care să încheie al doilea război mondial şi pentru noi. Un singur demers fundamental, sprijinit pe o larga adeziune, a fost enunţat: cererea de intrare în NATO, dar ceva concret – reformă, compatibilitate, integrare eşalonată – nu a făcut până acum decât Armata. Datorita repetării erorilor sale „istorice” în deceniul 1990-2000, România intrată în NATO va cunoaşte mult timp după acest eveniment frâmântările politice, sociale şi economice ale unei ţări care nu şi-a rezolvat conflictul stat-societate, aşteptând doar, ca şi după 1859, aplicarea modelului occidental şi rezolvarea de către organismele internaţionale a problemelor sale de fond.

Supuşi unui experiment dezintegrator şi instituţionalizaţi unui sistem politic întemeiat pe teroare, românii nu înţeleg nici acum pe ce lume trăiesc. „Procesul comunismului” sau, altfel spus, procesul ieşirii din acest coşmar trebuie să

înceapă cu înţelegerea mecanismelor experimentului. Analiza de faţă, care foloseşte drept pretext momentul trecerii României de la Monarhie la Republică, este o tentativă de acest gen. Ea reprezintă imaginea compusă despre fenomen a unui român născut în comunism, dar care n-ă încetat nici o clipă să se raporteze la alt sistem de valori.

O formalitate aşezată pe o grămadă de bani.

Sfârşitul anului 1947 marchează lichidarea ultimelor rămăşiţe politice ale fostelor partide democratice. Ca urmare a scandalului „Tămădău" – tentativă tardivă a Partidului Naţional Ţărănesc de ă-şi salva liderii, aşa cum le cereau americanii şi britanicii de mult – formaţiunea politica a lui luliu Maniu este dizolvată sub semnătura regelui Mihai I. Sentinţa din 13 noiembrie 1947, care trimitea în puşcărie toată conducerea PNŢ-ului, deşi era cât se poate de abuzivă, avea două scopuri precise: distrugerea alternativei politice democratice de Stânga a ţârii, care făcea o concurenţă covârşitoare bolşevicilor, şi anihilarea agenturii britanice în România, în zilele de 5 şi 7 noiembrie fusese îndepărtată de la Putere şi gruparea Tătarescu. Este astăzi cunoscut faptul că regele Mihai a plecat în Marea Britanie pe 12 noiembrie pentru a participa la ceremonia căsătoriei prinţesei moştenitoare Elisabeth, astăzi regină. Conform comunicatului Casei Regale, el lipsea din ţară pentru 20 de zile. Atât regele şi, mai ales, regina-mamă Elena nu ne-au dat prea multe informaţii despre ceea ce s-a întâmplat în toată perioada absenţei suveranului din ţară, perioadă care s-a prelungit mult peste intervalul anunţat, dând astfel un anumit sprijin indirect pregătirilor comuniştilor de a-l debarca. Comportamentul liderilor comunişti din această perioadă este cumva straniu, dacă îl raportăm la legile ţârii şi la uzanţele constituţionale vechi, ei acţionâhd atât public, cât şi neoficial, ca şi cum ar fi existat o înţelegere cu regele ca acesta să nu se mai întoarcă. Este tot mai des invocată vizita oficială a lui Tito în

România, ocazie cu care întregul protocol regal este încălcat şi liderii comunişti se poarta ca stăpâni ai unei republici. Mihail Sadoveanu chiar şi-a permis să declare, încă din 19 decembrie, că România nu este regat, ci o „democraţie populară”, în 20 decembrie 1947, aşa cum arată foarte exact Eleodor Focşeneanu, fost avocat al regelui (Două săptămâni dramatice din istoria României), Lucreţiu Pâtrăşcanu cerea amendarea în Parlament a aşa numitei „legi a pierderii naţionalităţii”, date de regimul naţional-legionar sub Antonescu. Noile articole introduceau un termen de la care cetăţeanul român, care pleacă în străinătate şi nu se întoarce la termenul anunţat sau care dă declaraţii potrivnice ţârii, îşi pierde naţionalitatea. Este clar că îl vizau pe rege şi că se puneau în gardă în eventualitatea uneri reacţii regale la faptul că în ţară Mihai I fusese deposedat de toate atribuţiile sale. Mai mult, atunci când s-au trezit pur şi simplu cu regele întors în tara, pe 21 decembrie 1947, reacţia comuniştilor a fost şi de surpriză, şi de panică. O privire lucidă aruncata asupra acestui caz – mentinând necesara deferenta pentru persoana şi personalitatea fostului suveran, aflat în viaţă – duce la o singura concluzie: a existat o percepţie implicită sau indirecta, mai ales prin comportamentul reginei-mamâ, că între guvernul comunist şi rege a intervenit sentimentul că acesta nu se va mai întoarce. Nu există probe deocamdată pentru a argumenta o înţelegere precoce, dar toate mişcările actorilor acestei abdicări transformate la 30 decembrie în lovitură de stat conturează o astfel de stare de aşteptare a următoarei mişcări. De ce nu s-a întâmplat aşa, de ce nu a rămas regele în Occident?

Nu ştim, în detaliu, ce anume s-a petrecut cu regele în Marea Britanie, dar ne este greu să credem că familiile regale prezente la ceremonii nu au discutat situaţia suveranului român. Cu toate acestea, nu a existat nici un act de sprijin sau vreo soluţie practică venită din partea acestor Case regale. Biograful Arthur Gould Lee

menţionează în cartea sa Coroana contra secera şi ciocanul că regele Mihai s-a consultat cu rudele sale, cu Churchill, mareşalul Smuts, dl. Attlee, dl. Eden şi dl. Bevin. Toţi i-au transmis acelaşi mesaj: „Daca daţi de necazuri, nu vă vom putea ajuta deloc”, încercând să ia legătura cu George Marshall, acesta l-a refuzat, comunicându-i că „o întâlnire oficială este imposibil de aranjat”. Cum adică? Oficial, la acea dată regele Mihai I era şeful statului român! Ştim că regele Mihai a fost nevoit în exil să îşi ia tot felul de slujbe, ca un om de rând, şi ca Elveţia nu i-a recunoscut nici măcar titlul de rege, admiţând să-şi treacă în acte Mihai de România, cum îi cheamă pe celebrii actori americani Robert de Niro sau Danny de Vito. Ceva greu de admis din punct de vedere al solidarităţii regale şi occidentale s-a întâmplat cu regele nostru şi cu atât mai neplăcut şi nedrept faţă de autorul curajos al actului de la 23 august 1944. În aceste condiţii, lipsit de cei mai elementar sprijin, regele Mihai s-a întors acasă. Putem admite oricând că s-a întors la datoria sa, dar şi că nu avea unde să se ducă. El a fost chemat de la Sinaia în ziua de 30 decembrie de către Petru Groza şi obligat să semneze textul abdicării, după o consultare cu mama sa. Conform mărturiei fiului lui Petru Groza, tatăl său l-ar fi prevenit pe rege încă din martie 1947 că va trebui să renunţe la Tron. A existat un conflict intern la nivelul noii conduceri a ţării încă din 1945, Petru Groza insistând pentru a i se încredinţa rezolvarea problemelor Monarhiei şi Bisericii. Revenirea neaşteptată a regelui a slăbit autoritatea lui Groza în problema Monarhiei şi a produs o implicare directă pe traseul Moscova-Gheorghiu-Dej. Trebuie subliniat că, din punctul de vedere al vechii Constituţii din 1923, regele îşi pierduse la acea dată, practic, toate prerogativele. De ce anume se întorsese regele, iarăşi este foarte greu de înţeles, decât dacă credea că poate produce o revoltă generală a populaţiei. Aşa ceva nici nu i-a trecut prin minte. Prezenţa sa devenise, efectiv, inutilă şi îi încurca pe comunişti în aspectele formale ale

procesului de instalare a sistemului comunist în România. Aflat sub influenţa totală a mamei sale, o regină care suferise cumplit în România, regele Mihai I va abdica sub presiunea realităţii, în şedinţa Consiliului de Miniştri din aceeaşi zi de 30 decembrie 1944, convocată la ora 15.30, Petru Groza va face celebra declaraţie: „Doamnă şi domnilor miniştri, vreau să vă comunic că actul acesta s-a făcut prin bună învoială. Regele a constatat – aşa cum este scris aici – că instituţia monarhiei era o piedică serioasă în calea dezvoltării poporului nostru. Istoria va înregistra o lichidare prietenească a monarhiei, fără zguduiri – cum poate inamicii noştri ar fi dorit. Ca să utilizez o expresie a reginei-mamâ, poporul a făcut azi un divorţ, şi decent, şi elegant, de monarhie”. Oricând putem afirma că este declaraţia unui criminal comunist. Dar să fi minţit în aşa hal Petru Groza, cel de atunci, el, creştinul şi regalistul, încât să-şi permită să pună în gura reginei-mamâ o declaraţie falsă? Nu credem. Conform presei occidentale, regina Elena a repetat această declaraţie în Elveţia, imediat după sosire. Apoi, după trei luni, regele detronat a revenit şi a declarat că abdicarea s-a făcut prin forţă. A vorbit surzilor. Memorialistica acestui eveniment este lovită de o contradicţie fundamentală: goniţi evident din România, suveranii români ar fi invocat pe moment o despărţire amiabilă! Nu avem dubii că abdicarea s-a făcut sub presiune şi ameninţare, ca a fost un act de impunere şi că fără acesta regele ar fi rămas pe Tron. Probabil însă că asasinarea regentului Bulgariei a fost un avertisment prea apropiat şi clar, încât regele IVTihai I să nu se teamă pentru persoana lui. Ceva nu este în regulă cu tot acest joc. Lipsesc prea multe informaţii despre acest moment istoric – moment pe cât de simplu, pe atât de opac – şi numai faptul că este acceptat ca inevitabil nu poate să ne împiedice să încercăm sa-l înţelegem.

Conform versiunii sovietice, Moscova a dorit îndepărtarea imediată a regelui Minai, printr-o înţelegere cu Marea

Britanie în schimbul instalării unui regim democratic în Finlanda. Cum în ţara scandinavă ascensiunea agentului sovietic Paasikivi spre conducerea statului părea de neoprit, Stalin ar fi plecat urechea la românul Petru Groza. Biograful acestuia, Feodosii Konstantinovici Vidraşcu, avea să-i declare lui Dan Zamfirescu: „Cel care v-a salvat pe voi a fost Petru Groza. El a fost singurul om politic din Est care l-a cucerit pe Stalin cu modul de a fi, cu curajul de a-i spune adevărul, în forme care să nu-l supere, cu umorul său şi cu rezistenţa la băutură şi nesomn. Stătea de seara până dimineaţa cu Stalin, bând şi spunându-i anecdote piperate de care acesta făcea mare haz, iar la sfârşit plasa câte o cerere în favoarea voastră" (Dan Zamfirescu, Regele şi mareşalul). Fără îndoială că mărturia pare ea însăşi anecdotică, dar nu avem voie să uităm că structurile totalitare concentrate la vârf, cu Puterea izolată în mâna unui singur om (cazurile Hitler, Antonescu, Stalin) au fost influenţate şi de umorile conducătorilor, de starea lor de sănătate, de viziuni şi amintiri personale, care fac din evenimentele decisive nişte acte altfel inexplicabile. Nici astăzi istoriografia mondială nu poate explica lipsa de prevedere şi de reacţie sovietică la atacul german din 22 iunie 1941 decât printr-un fapt personal: Stalin nu credea că Hitler va ataca. Este evident că un fapt de importanţă istorică a depins de părerea unui om, la fel cum lui Hitler i s-a părut că, trimiţându-l în secret pe Hess în Anglia, rezolvă războiul. Am văzut cum a hotărât Ion Antonescu trecerea Nistrului în timpul unei crize de sănătate, cu temperatură de 40 de grade, în 1949, când URSS a hotărât trasarea noilor frontiere ale României, comisia sovietică de topometri a fost îmbătată de un cârciumar evreu din Dorohoi, care avea un frate cârciumar în Darabani, şi astfel graniţa de nord a ţării noastre trece pe la nord de Dorohoi şi Darabani, iar nu pe la sud de ele. Iată de ce mărturia lui Vidraşcu nu trebuie ignorata, într-un sistem democratic solid, cum era şi este cel american, un preşedinte cu grave

probleme de sănătate şi uşor influenţabil în faţa colaboratorilor săi, cum a fost Roosevelt, poate avea opinii, viziuni şi accese umorale, dar orice decizie trece prin judecata corpului politic al ţării, organizat legal şi supus legilor sistemului democratic. Deciziile lui trebuie să se transforme obligatoriu într-o lege votată de Parlament şi dacă Parlamentul nu o dă, decizia râmâne la nivelul ei primar: o opinie, o viziune sau un acces umoral, consemnate inofensiv în cărţile de istorie. Probabil că din acest motiv fundamental se vorbeşte insistent în ultimii ani de implicarea lui Roosevelt în preliminariile atacului de la Pearl Harbour, pentru a putea provoca decizia Parlamentului american de intrare în război.

În descrierea evenimentelor din decembrie 1947, versiunea regala este lovită şi ea de o contradicţie de neînţeles, în cel mai bun interviu al său, acordat lui Philippe Viguie Desplaces, regele Mihai are o replica năucitoare când este întrebat: „Comuniştii v-au cerut în mod imperativ să părăsiţi România?" Fostul suveran va răspunde: „Nu. Facând pe generosul, Groza mi-a spus sa râmân. A râmâne nu mai avea însă nici un sens. Aş fi fost un prizonier în mâinile lor, cu toate riscurile pe care o astfel de situaţie le comporta, mai devreme sau mai târziu" (Ph. V. Desplaces, Mihai al României, O domnie întreruptă). Nu mai înţelegem nimic – cum a fost posibil ca regimul comunist al lui Petru Groza să-i ofere regelui detronat să râmână îh ţară?! Fiind convinşi că afirmaţiile regelui Mihai I sunt perfect credibile şi autentice, că nu pot fi nici o clipă bănuite de inexactitate, trebuie să acceptăm că relaţia rege-regim comunist a conţinut şi detalii ale unei înţelegeri amiabile, de factură personală, nu însă şi din punct de vedere instituţional. Pe comunişti (adică pe sovietici) îi interesa schimbarea ordinii de stat, a instituţiei Monarhiei, nu neapărat ostracizarea regelui. Conflictul personal cu regele a apărut în momentul când acesta s-a întors pe neaşteptate în tară, deşi comuniştii erau convinşi că a rămas în Occident.

Există un secret, ţinut astfel cu străşnicie şi de opoziţia românească din emigraţie, şi de statul comunist, în frunte cu Securitatea. Nimeni nu este dispus să dea explicaţii ce s-a întâmplat cu cele 20 de milioane de franci elveţieni, plasaţi de guvernul Antonescu, din ordinul lui Mihai Antonescu în Occident, în timpul anchetei, Mihai Antonescu va declara: „S-au creat fonduri la legaţiile din Berna, Ankara, la Madrid, la Stockholm, prin transformarea în valută a disponibilului în lei al Ministerului de Externe, fond special pentru legaţii în străinătate”. Eugen Cristescu şi mareşalul Antonescu vor confirma şi ei în anchetă această acţiune. Cele 20 de milioane de franci elveţiei erau în realitate opt milioane devize – de fapt, fondul pentru activităţi de informaţii şi spionaj în străinătate al ţârii noastre – şi 12 milioane în echivalent lingouri de aur la Union de Banques Suisses. Este suma pe care o vâna şi Carol II din Mexic, prin insistenţa cu care le cerea americanilor să-i permită preluarea conducerii emigraţiei române. Aceştia sunt şi banii care stau la originea scandalurilor şi dezbinării emigraţiei române, precum şi a uşurinţei cu care Securitatea comunistă a penetrat această emigraţie dezbinată, folosind-o şi plătind-o inclusiv cu banii aflaţi în băncile elveţiene. Cum fondul se afla la dispoziţia „guvernului României”, iar guvernul României era acum comunist, a fost nevoie de o negociere secretă pentru ca o parte din bani sa fie folosiţi de emigraţie – au ajuns, până la urmă, într-un cont personal pe numele soţiei lui Vişoianu – iar altă parte să rămână la dispoziţia guvernului comunist. Avem temeiuri să credem că Securitatea nu a dorit şi nici acum nu doreşte să dea detalii despre felul cum a folosit aceste fonduri în activităţile de culegere de informaţii, atât în interiorul emigraţiei române, cât şi în statele unde se stabiliseră nucleele refugiaţilor. Problema fondului pus de Antonescu la dispoziţia emigraţiei a fost conflictul de interese între dorinţa refugiaţilor de a folosi sumele în scopul personal al supravieţuirii în Occident, pentru a-şi

face „o situaţie”, şi obligaţia de a consuma acele sume în propaganda şi acţiunile împotriva regimului comunist de la Bucureşti. Regele Mihai I a rămas „pe afară”, îhtr-o situaţie extrem de delicata şi nedreapta. Istoriografia română mai are un subiect de dezbatere legat de abdicarea din decembrie 1947, dar mai ales de soarta regelui nostru în exil: cu toate ca avea cel mai puternic argument faptic şi cea mai înalta poziţie morală şi socială, regele Mihai I nu a devenit şeful emigraţiei române, pierzându-se în anonimat, în timp ce rezistenţa anticomunistă şi implicarea în Războiul rece au fost preluate de legionari, de prinţul Nicolae şi de câteva grupuleţe de foşti diplomaţi. La reconstituirea faptelor, Mihai Antonescu va declara că suveranul îi ceruse încă din ţară ca rezervele în aur, precum şi o suma de două milioane de franci elveţieni sa fie trecuţi pe numele său, pentru a-i putea folosi daca va fi nevoit să abdice sau să fugă din ţară (Procesul mareşalului Antonescu, voi. 3, p. 89). La un moment dat, insistenţele regelui au devenit atât de mari, încât mareşalul l-a refuzat brutal, transmiţându-i că, fiind tânăr, are viaţă înainte. Aşa a rămas regele Mihai I fără nici un sprijin material, abandonat şi de casele regale şi de emigraţia românească. Acest lucru este bine să fie ştiut, pentru a dimensiona şi mai bine drama personală a suveranului nostru, pentru a-i înţelege revolta faţă de acuzaţia că ar fi plecat cu averi din ţară, precum şi interesul pentru redobândirea unor proprietăţi, în folosul unei familii binecuvântate de Dumnezeu numai cu femei şi un nepot, lipsiţi de orice drept dinastic. Câteva aluzii ale regimului comunist, şi sub Gheorghiu-Dej, şi sub Ceauşescu, ne fac sa credem că regele a primit o compensaţie – probabil, modestă – pentru acceptarea abdicării, care este şi singura abdicare din istoria Monarhiei române, în mod cert însă a primit promisiuni. De altfel, acelaşi biograf al regelui şi al reginei-mamâ, Arthur Gould Lee, reproduce în cartea citată şi următorul dialog: (Petru Groza): „Suntem gata să vă

acordăm un ajutor financiar generos, pentru contribuţia voastră la lovitura de stat din 23 august 1944, n.a. şi pentru că dorim să rezolvăm această problemă elegant, fără fricţiuni, şi, bineînţeles, puteţi beneficia şi de venitul proprietăţilor dumneavoastră de aici. (Gheorghiu-Dej): Aşa e. Promitem să vă lăsăm să vă păstraţi toate domeniile personale. Veţi beneficia de întregul venit şi nimeni nu se va atinge de ele". Dacă acest dialog, chiar şi aşa literaturizat, ar fi apărut într-o carte comunistă, poate am fi crezut că este o tipică informaţie de propagandă. Regele însuşi va declara, în acelaşi excelent interviu, că la abdicare „Administratorul Coroanei a cerut pentru noi uzufructul anului 1947: acesta reprezenta aproximativ patru milioane de franci elveţieni. Comuniştii au răspuns că tezaurul Băncii Naţionale era gol. Ne-au acordat suma de două sute optzeci de mii de franci elveţieni şi cincizeci de mii de dolari. Groza îi spusese mamei mele să nu îşi facă griji, că el nu «îl va lăsa pe fiul ei să moară la umbra piramidelor». Făcea aluzie la regele Victor-Emmanuel care, alungat din Italia, se refugiase în Egipt, unde murise fără un ban. Dar Groza, ca de obicei, minţise. Noi nu am obţinut niciodată nimic de la el". Ce nu precizează fostul suveran este dacă aceste promisiuni financiare vizau o plată imediată sau o sumă destinată vieţii sale în exil. Dacă a fost vorba de a doua versiune, declaraţiile de presă curajoase şi loiale ale regelui au anulat termenii acestei înţelegeri. Ea explică însă retragerea naţionalităţii regelui, atunci când a început să dea declaraţii potrivnice regimului comunist din România, precum şi temeiul legal al redobândirii proprietăţilor sale, astăzi. Iar regele Mihai a avut încă o dată dreptate: nu ni-l putem imagina stând Ia castelul său din Sâvârşin sub regimul comunist şi ieşind Ia vânătoare pe terenurile GAS-ului din localitate.

Mentalităţi.

O anumită remanentă supărătoare în mentalităţi, un sentiment profund al moştenirii inoportune, un regret

tardiv pentru pierderea ireparabilă de ani (istorici) şi o doză de invidie fără izvor definit -toate la un loc şi concentrate într-o senzaţie de eşec – bântuie asemeni unei fantome conştiinţa românilor. Automatisme recunoscute şi gesturi necontrolate ne surprind uneori fără a găsi o altă explicaţie decât un obicei intrat în rutină, un mod de a trăi ordonat de scheme sigure şi, de aceea, comode. Un Vechi adversar s-a cuibărit în opera mentala a foarte multor oameni şi a lucrat îndelung, unindu-le, cumva, modul de gândire şi controlându-le stereotipiile. Imediat după revoluţia din decembrie 1989 a vibrat în noi ceva neplăcut atunci când un fost deţinut în închisorile comuniste folosea politic limbajul, apucăturile şi metodele gardienilor săi. Ne deranja când îi auzeam că omul care are o altă opinie decât a lor – şi, mai ales, o altă „viziune" – trebuie înfrânt, exclus din funcţii publice, eventual zdrobit social. Iar asta, în numele unui bine pe care fostul deţinut politic îl vede clar, necesar în mod absolut şi imediat aplicabil. Cu greu reuşeau să îndepărteze de populaţie gândul ca n-ar fi o răzbunare. Aşa cum am văzut în capitolele anterioare, exact acelaşi fenomen se înregistra în toamna anului 1940 cu legionarii ieşiţi din închisori şi lagăre. Ei căutau atunci nişte vinovaţi, convinşi că trecutul trebuie distrus, nu înţeles. În societatea românească de după 1989 existau foşti torţionari, securişti, colaboratori şi informatori, agenţi ai KGB, comunişti convinşi, răspândaci şi infiltraţi, alte categorii de duşmani care, împreună, conturează imaginea inamicului. Nimeni însă nu i-a găsit. Se afirmă că situaţia disperată a ţării este consecinţa existenţei şi activităţii acestora. De cealaltă parte s-a constituit un bloc lucid, apărător al democraţiei şi adversar înverşunat al comunismului. Dacă la originea poziţiei tranşante a acestora din urmă se află cumva o suferinţă istorică acută şi nedreaptă, dublată de suferinţa fizică a membrilor grupului – cum este acest luptător, Constantin Ticu Dumitrescu – atunci demersul politic va atinge cote existenţialiste.

Individul îşi „pune viaţa în joc” pentru ideea de dreptate, nu mai are ce pierde, totul este această „luptă” contra celui opus – aflat, obligatoriu, în eroare – şi va pedepsi din convingere dacă puterea va ajunge să-i stea Ia îndemână. Când suferinţa a fost urmarea aplicaţiei instrumentate de un spaţiu concentraţionar – vast, în cazul nazismului sau comunismului, ca sisteme – atitudinea violentă devine „justificată”, poziţia politică ajunge să fie „viu sprijinită”, ideeă unei pedepse, măcar morale, aplaudată. Experienţa politică a guvernărilor de după 1996 a demonstrat că a reduce eşecurile la existenţa unor ofiţeri de Securitate sau colaboratori încă nedemascaţi, care acţionează din umbră pentru a sabota calea dreaptă a democraţiei, este inoperant. Activitatea unor astfel de grupări securiste presupune caracterul lor organizat, lucru care trebuie confirmat de structurile informative române şi dovedit cu probe, astfel încât efectul ei în societate sau în partidele politice să poată fi evaluat. Apoi, trebuie judecaţi şi condamnaţi. Aşa ceva însă nu poate face decât un regim de Dreapta. România nu a avut parte de o asemenea soluţie politică, pierdută de mult în trecutul ei istoric şi necunoscută de generaţiile actuale. Altfel, împărţită declarativ în buni şi răi, societatea admite existenţa unei bătălii pe teritoriul său public, o priveşte curios la televizor, dar votează totuşi în alegeri după alte criterii. Mai mult, imediat după revoluţie, o majoritate substanţială a respins brutal – mineriade aplaudate, lideri democraţi asediaţi în birourile lor, alegători umiliţi – mesajele purificatoare ale Opoziţiei. Rostite apăsat dar naiv, mesajele ei au inclus cele mai adevărate fraze, dar s-au adresat unui public surd. Căderea conducerii comuniste a României s-a produs prin violenţă fizică, moarte şi revoluţie, prin implicare instituţională deplină. Armata, Miliţia, Securitatea au fost în stradă când într-o parte, când în cealaltă. Astăzi, demersul anticomunist este ascultat şi mai puţin, este ignorat, ridiculizat. Cei care împart lumea în buni şi răi sunt acuzaţi

că reproduc modul de împărţire al celor dinainte. Lenin era astfel descris de Trotski: „El nu cunoştea decât două partide – cel al bunilor cetăţeni şi cel al cetăţenilor răi”. Undeva s-a greşit, şi acel loc este în mentalităţi, adică în creierul ale cărui funcţiuni au fost distorsionate sistematic prin teroare. Acolo a fost excitată (reinoculatâ) o mentalitate maniheistă, tipică prin primitivismul ei şi generică pentru un sistem comunist care a apucat să fie instalat, maturizat şi distrus la un semn al Moscovei, nu prin cauze interne. O opinie postrevoluţionară venită de la un ex-apologet al comunismului dezarmează aparent prin observaţia lucidă: „De regulă, foştii deţinuţi – indiferent de culoarea politică, de ideologie – se dovedesc inapţi pentru a mai conduce destinele unei naţiuni, într-înşii se depun atâtea rele, setea de revanşă cu orice preţ, iluzia dreptăţii absolute deţinute numai de către cei care au fost… Deţinuţi, încât ajung sa introducă, în orice ecuaţie existenţială, termeni străini de realitate, de prezent. Ei sunt, în imensă majoritate, sclavii trecutului” (Mihai Stoian – Dosar Ana Pauker). Aşadar, indiferent că ai fost comunist deţinut „în beciurile Siguranţei” sau democrat încarcerat în închisorile comuniste, efectul este acelaşi, cauza este identică, tratamentul similar, iar comportamentul poate fi clasat îhtr-o patologie politică uşor de recunoscut. Omul supus represiunii ar avea aceleaşi simptome, indiferent de culoarea opresiunii, atât timp cât metodele sunt identice, în abisul cauzal al acestei constatări s-ar afla şi incapacitatea românului de a aplica exerciţiul toleranţei între victimă şi agresor, de multe ori rolurile inversându-se, deşi acolo, undeva, prezent, mult iubit şi respectat, aşteaptă, cald, interesul naţional, patria ameninţată la nesfârşit de agresiuni externe. Nimeni n-a reuşit să impună ideea ca în toate aceste situaţii nu există, pentru un organism statal sănătos, decât soluţia aplicării legii, în nici un caz, deambulatoriul sentimental. Aşadar, „Procesul comunismului” ar trebui să fie exclusiv o operă a Justiţiei,

cu probe, fapte, martori, acuzaţi şi acuzatori la bară. Punctul de pornire este declararea comunismului ca doctrină criminală, asemeni fascismului şi nazismului, îi lipseşte o sistematizare a fenomenului pentru a putea contura temeiul juridic.

Să încercăm o contribuţie la găsirea acestui temei.

Primul argument al rechizitoriului ar trebui să fie constatarea că instalarea sistemului comunist în România a avut un proiect (a fost premeditat), o aplicaţie şi are încă nişte consecinţe. Este incomplet argumentul simplu că au venit tancurile sovietice şi au impus sistemul. Acest argument nu explică nici slaba rezistenţă a românilor, nici absenţa contrarevoluţiei şi nici îmbrăţişarea cvasiunanimă a regimului Ceauşescu până aproape de ultimele sale clipe. Instalarea sistemului comunist în România n-ar putea fi înţeleasă că fenomen cu proiect, aplicaţie şi consecinţe (mai ales mentale) fără a căuta identificarea surselor atitudinilor stereotipe parazitare. Cert este că formula citată din fostul apologet comunist, destinată comuniştilor la prima vedere, dar, în realitate, adresată foştilor deţinuţi politici anticomunişti, este plauzibilă din punct de vedere medical, dar nu şi veridică. Emisa de un comunist, teza instrumentează o logică atemporală care suportă amendamentul premizei false. Ceea ce lipseşte este tocmai veridicitatea elementului de cauzalitate: deşi urmăreşte acelaşi model comportamental, aplicaţia revanşei morale a foştilor deţinuţi anticomunişti este consecinţa, şi nu copia unei alte aplicaţii violente. Foştii definuţi ai epocii comuniste sunt victime ale unei agresiuni directe, fizice şi psihologice, întemeiate nu numai pe decizia arbitrară asupra destinului colectiv (cedarea României în spaţiul de influenţă sovietic), ci şi pe ura sistematizată şi sistematică. Poziţia faţă de problema libertăţii individuale a fost complet diferită, în lagărul de la Târgu-Jiu erau izolaţi indivizi aparţinând unei agenturi comuniste care opera pe teritoriul României, fără ca această instituţionalizare a pedepsei

pentru activitate antistatală să implice obligaţia de a-şi schimba opiniile, credinţele sau adeziunile politice. Ei plăteau atunci pentru fapte concrete, în baza unei legi. Oamenii Stângii clasice româneşti aveau nostalgia socialismului utopic, a revoluţiei sociale, a egalitarismului de modă veche franceză, a victoriei prin proces istoric imanent. Restul era o echipă de terorişti, membri ai agenturii sovietice în ţara noastră. Misiunea acestora din urmă era trecerea României în subordinea Uniunii Sovietice ca stat satelit, ideologia fiind unul dintre instrumente. Ce comparaţie se poate face între aceşti executanţi ai misiunii de aservire a unui stat şi luptătorii împotriva acestei robii'? Dreptul internaţional afirmă că într-un stat învins în război nu pot exista vinovăţia şi pedeapsa colectivă, dar în realitate condamnarea unor grupuri, partide, organizaţii vinovate este tot o pedeapsă colectivă. Civilizaţia – această soluţie a omului incapabil să dea naştere din el însuşi unei alte specii – a creat corpul juridic al naţiunilor şi cutuma umanistă a supravieţuirii. Popoarele ocupate de URSS după al doilea război mondial au fost supuse genocidului mental, deoarece „vinovăţia" a fost extinsă asupra întregii societăţi „fasciste", cu excepţia celor câţiva comunişti. Principalul inamic – libertatea. Pentru perioada postbelică, în cazul libertăţii a fost încălcat un principiu fundamental al limitei: „Faptul de a hotărî în privinţa multora a tuturor este mai întâi rezultatul delegării libertăţii: eu şi ceilalţi asemenea mie am hotarât ca altcineva sa hotărască pentru noi. Delegarea libertăţii este deci un act liber. Atâta vreme cât eu pot hotărî în privinţa mea, nimeni nu poate hotărî în locul meu, decât dacă eu hotărăsc acest lucru" (Gabriel Liiceanu —Desprelimită). Nu este situaţia poporului român Ia sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Atunci a fost introdus în România un sistem politic menit să distrugă complet principiul definiţiei de mai sus şi să operafionalizeze un mecanism al subordonării necondiţionate. Singurul amendament care se poate aduce

acestei situaţii este că principiul delegării libere a libertăţii fusese atacat şi în mare parte distrus câteva decenii înaintea comuniştilor. Nu ne mai putem iluziona că am avut regim democratic autentic, când nici o campanie electorală din întreaga istorie a României dinainte de 1996 nu a fost constituţională şi liberă. Pentru toată evoluţia istorică a comunismului în România – de la baze ideologice, la fluctuaţii metodologice – operaţia deliberată de anihilare publică a personalităţii individuale şi colective şi de exterminare fizică a celui opus şi ireductibil doctrinar s-a aflat conţinută în proiect, aplicaţie şi perspectivă. Se observă că, după consumarea experimentului marxist între Manifestul partidului comunist şi Sendero luminoso, asaltul demersului anticomunist de astăzi este acoperit cu dovezi şi se sprijină pe o argumentaţie logică, relevantă şi credibilă. Unui instrument metodic aplicat pe creierul şi braţele noastre trebuie însă nu să-i opunem starea de jale, ci alt instrument metodic: denudatio scientiam omatu sua. O cercetare tenace şi nepasionalâ a sistemului comunist face cât două sute de declaraţii anticomuniste.

Perceput astăzi ca un „râu" sesizabil, agonic, dar încă viu şi periculos, drept o reminiscenţă care se epuizează lent odată cu mişcările greoaie ale societăţii, mecanismul sistemului comunist trebuie înţeles. Soluţia pe care o propun este identificarea primară a câtorva elemente teoretice originare:

Experienţa istorica a umanităţii prin organizaţii coercitive.

Iniţierea şi exploatarea unei ideologii.

Cunoştinţele ştiinţifice asupra biologiei umane.

Configurarea şi operaţionalizarea sistemului.

Aparent, tema proiectului comunist a fost realizarea unei societăţi neantagonice, perfect controlabile şi eficiente economic la nivelul egalităţii sociale. Ea avea nevoie mereu de lideri vremelnici clarvăzători şi consemnaţi benevol sacrificiului de sine, precum şi de o populaţie dezetnicizatâ cu comportament de tnassă. Adică, o aglomerare umană

ieşită din umanitatea identităţii individuale şi instrumentată prin metodologia conducerii unitare şi uniforme a colectivităţii. Cedarea de libertate urma să se obţină prin conflict intercomunitar (între clase) sau prin import de ideologie susţinută de forţă armată, astfel îhcât pacea individuală să fie înfrântă de violenţa dorinţelor, manifestate într-un spectru cât mai larg de grup. Se urmărea ca ideea de ascendenţa la un bine ideal să devină plauzibilă, apoi veridică. A concepe aşa ceva despre lume este grandios, dar şi inuman în egală măsură. Ea a presupus fie distrugerea spiritualităţii creştine, pe care s-a construit civilizaţia europeană, fie specularea unor principii ale acesteia. S-a emis chiar teza că ceea ce numim noi comunism îşi are originea în Biblie. Percepţia medievală – adică a perioadei în care creştinismul a primit o dogmă – a avut revelaţii de o inexplicabilă precizie vizionară. Richard Inimă de Leu, abia întors din Ţara Sfântâ, lansa un inconfundabil avertisment: Communia est tumor plebis, timor regni, tepor sacerdoţi! Alte semnale, dincolo de ţinta lor antiiudaicâ – aşa cum au fost cele ale lui loan Chrisostomos —, identificau pericolul cu mare precizie, în Biblie este vorba de egalitatea în faţa lui Dumnezeu. Românii antebelici erau supuşi ideologiei creştine, iar din punct de vedere al conflictului de clasă se rezumau la existenţa a 106 membri cu carnet ai Partidului Comunist din România, într-un total de l 154 simpatizanţi, gazde şi curieri de tip Nicolae Ceauşescu, foarte tânăr şi handicapat moral.

Un fenomen distinct este cel care proiectează în lumina analitică destinul liderilor. Vom constată că printre slăbiciunile sistemelor politice se află şi acela al suficienţei culturale. Frustratul şi paranoicul sunt interesanţi, au charismâ, adună, într-un discurs fluent, frustrările şi paranoia nemanifeste ale fiecărui individ, ating nervura sensibilă a ratării fiecărui idealist. Marx, Engels, Lenin, Hitler, Stalin sunt exemple ale ajungerii la putere absolută

dintr-o masă de rataţi şi rejectaţi ai societăţii în care şi-au făcut debutul politic şi faţă de care ceilalţi au exersat un dezarmant complex de vinovăţie. Aşa îi învăţaseră pe oameni Rousseau, Voltaire şi alţi umanişti. Despre adolescenţa lui Lenin nu se cunosc prea multe. O descriere a fost totuşi făcută: „Aceasta a fost perioada în care tânărul Lenin s-a familiarizat cu literatura radicală, transformându-se într-un revoluţionar fanatic, hotârât să distrugă statul şi societatea care îl tratase într-un mod atât de meschin. Atunci, ca şi mai târziu, radicalismul lui se hrănea nu din idealism, ci din resentimente de natură personală" (Richard Pipes – Scurtă istorie a revoluţiei ruse). Marx nu era departe de aceeaşi malformaţie comportamentală: evreu devenit fervent catolic, scrie poezii de subprodus, este respins, umilit de critica literară şi hotărăşte să se răzbune pe societatea germană. Marx intră într-o sectă satanică, îl neagă pe Dumnezeu şi decide să lupte cu Acesta prin distrugerea lumii pe care A creat-o. „Frescele" zugravului Adolf Hitler trebuie să fi fost pe măsura poeziilor lui Marx. Cunoscând acum biografia reală a lui Nicolae Ceauşescu, nemăsurata lui dorinţă de parvenire şi schizofrenia grandorii, ne putem da seama cum arătau pantofii făcuţi de el. Mediocritatea are această resursă de acumulare a urii împotriva a tot ce este valoare, har, inteligenţă. Saltul de la lucrurile mici făcute prost sau neterminate la planuri grandioase nu poate fi favorizat decât de un sistem care distruge totul în urmă. De aceea, Marx şi epigonii săi substanţiali nu pot fi analizaţi decât între limitele premeditării, cu un cod teoretic al aplicaţiei pe care l-au pus, ca un corp delict, în mâna unor executanţi. Atunci când Marx introduce conceptul de om nou se referă la un individ care înlocuieşte o persoană eliminată, pentru că este netransformabilă, său Ia un individ care s-a lăsat modelat de comunism pentru a-şi modifica identitatea socială. Cei născuţi în comunism erau supuşi aceleiaşi proceduri. Omul nou trebuia să prezinte şi particularitatea de a putea prelua

sarcina exterminării sau modelării de la iniţiatorii fenomenului, căutând mijloace noi, adaptări şi adopţii metodologice care să asigure eficienţa programului şi capacitatea de autorege-nerare a sistemului.

Căutând originea interioară a modului în care s-a perpetuat atâtea decenii specia comunista nu putem ocoli constatarea că succesul comunismului s-a sprijinit temeinic pe slăbiciunile umane. Dispreţul lui Marx pentru propria persoană, ura împotriva celorlalţi şi identificarea slăbiciunilor sale în slăbiciunile multor altora au explodat într-o operă ispititoare. El le-a arătat cât de puternică poate deveni micimea atunci când învaţă că dimensiunea ei ridicolă este consecinţa exploatării exercitate de câţiva privilegiaţi ai soartei, iar nu a unei construcţii dumnezeieşti. De aceea, marxismul este mai întâi, în mod fundamental, ateu şi abia apoi o teroare. A fost apoi mediul, societatea minată de o vulnerabilitate exasperantă: „Ideea unei subversiuni generale şi a unei reînnoiri totale a civilizaţiei prin fier şi foc seducea atunci toate sufletele obosite de mediocritatea celor înfrânţi apriori: această idee ajuta propagarea comunismului insurecţional la fel cun ajutase propagarea naţionalismului extremist.” (Thierry Maulnier – Mythes socialistes). Probabil că, emis într-o altă epocă istorică, acest concept comunist s-ar fi pierdut în experimental şi derizoriu, cel mult ca o modă pasageră a unor idealişti, dacă nu surprindea o stare istorică anume şi nu ataca punctul său cel mai slab: lansarea sistemului democratic modern prin structuri secrete, francmasonice, oculte. Aceasta a fost calea, asemeni unei specii de viespe de pe continentul african, care înţeapă o tarantulă, îi inoculează un ou şi, pe măsură ce păianjenul continuă să trăiască, larva viespei îl consumă prin interior.

Aceeaşi demonstraţie poate fi făcută şi pentru hitlerism. Cei mai importanţi biografi ai lui Adolf Hitler arată că întregul sistem criminal antisemit pe care l-a iniţiat şi aplicat îşi avea originea în frica lui de evrei şi în admiraţia

pentru capacitatea lor de organizare şi acţiune internaţională. Astăzi, când se demonstrează tot mai bine argumentat că succesul lui Hitler a constat fundamental în sprijinul monolitic pe care i l-a acordat poporul german, se clarifică tot mai bine şi modul în care poporul german a fost convins că evreii reprezintă o forţă internaţională autentică, unitară şi distructivă, având ca principală preocupare distrugerea Germaniei şi dominaţia lumii. Exploatând la maximum naţionalismul şi egocentrismul german, dar şi realitatea că poporul fusese martorul grandorii imperiale germane şi al prăbuşirii catastrofale în numai câţiva ani, Hitler a ridicat ura personală la proporţii mondiale.

Sistemul comunist a beneficiat din plin de avantajul învingătorului. Compromisul criminal făcut de Statele Unite şi Marea Britanic cu Stalin a permis acoperirea perfectă a expansiunii comuniste în lume, fenomen care a ţinut până la Ronald Reagan. Primul obiectiv al atacului comunist a fost regimul proprietăţii. „Proletarii nu pot să cucerească forţele de producţie sociale decât desfiinţând propriul lor mod de însuşire de până acum şi, prin aceasta, întregul mod de însuşire de până acum. Proletarii n-au nimic propriu de ocrotit; ei au de nimicit tot ceea ce până acum ocrotea şi asigura proprietatea privată” (Karl Marx şi Friedrich Engels – Manifestul Partidului Comunist). Regimul proprietăţii înseamnă – dacă acceptăm rigoarea ştiinţelor medicale – extensia socială a unei necesităţi biologice. Altfel spus, în afară de lovitura dată unui anumit moment istoric, marxismul a lovit direct în stomac, adică acolo unde medicină modernă a identificat proiecţia somatică a emoţiilor noastre, în primul rând, frica. Teroarea a fost, aşadar, de la început vehicolul acestui proiect. Cine citea Manifestul Partidului Comunist şi era de altă părere trebuia să i se facă frică, pentru că ceea ce urma să vină peste el era inevitabil, era în afara lui Dumnezeu şi purta semnul morţii. Deţinerea proprietăţii devenea o vină faţă de cei care nu au, proprietatea însăşi eră consecinţa exploatării

celui care nu are şi noul sistem politic trebuia să redistribuie totul la toţi, cu excepţia celor care au avut.

Defectele sistemului democratic, nedreptăţile economiei capitaliste, mobilizarea rataţilor şi mediocrilor, provocarea violenţei revoluţionare, controlul asupra presei „democratice”, speculând libertatea cuvântului oferită de democraţie, războiul, slăbiciunile umane – iată bucăţile din care şi-a construit sistemul comunist imperiul său timp de patru decenii şi jumătate. Agentul său principal – frica.

Experienţa istorică.

Una din erorile doctrinare care împiedică judecarea lucidă a sistemului comunist din România este teza că natura sa criminală este unică, originală, rezultat exclusiv al ocupaţiei sovietice şi produs al unor indivizi numiţi generic comunişti. O astfel de teorie simplifică lucrurile şi ne duce în fundătura paradoxului că, odată cu retragerea trupelor sovietice din 1958, precum şi odată cu victoria revoluţiei din decembrie 1989, comunismul – inclusiv instituţional – nu a dispărut. Mai mult, el cunoaşte supravieţuiri inexplicabile la nivelul mentalităţilor, deşi se pot înregistra cel puţin trei decenii de atitudine antisovietică, în plin sistem comunist, iar populaţia a primit o totală graţie a libertăţii încă din decembrie 1989. Existenţa fenomenului comunist trebuie privită dincolo de turela tancului sovietic, în modul cum a lucrat în sufletul omului, răscolind acolo nu numai revolte, ci şi periculoase predispoziţii.

Pentru că de multe ori sistemul comunist a fost comparat cu Inchiziţia, să încercăm o explicaţie, într-adevăr, cea mai cunoscută instituţie a terorii este Inchiziţia (cea spaniolă, în particular). De fapt, prin „cunoscută” trebuie înţeleasă proiecţia cultural-istorică percepută de omul contemporan în urma unei sinteze foarte aproximative şi uşor digerabile. La început, Inchiziţia a fost un tribunal ecleziastic raţional. Ea îi judeca numai pe slujitorii Bisericii, dar păcătuia prin substanţialitatea incertă a dogmei şi prin verdicte datate. Infracţiunea era definită în raport cu dogme fluente, astfel

că, din punct de vedere strict juridic, ceea ce fusese admis drept culpă eclesiastică în epoca augustină, era liberalizat în epoca benedictinâ, iar pentru anumite subiecte elogiat în epoca dominicană. Astfel, un cleric pedepsit pentru contestarea virginităţii marianice în secolul IV ar fi fost un strălucit emul al lui Toma din Aquino în secolul XIII. Concilii ecumenice succesive au dezbătut marea temă a dogmei, iar istoria lor este, în fapt, cronologia apariţiei şi substanţializârii operei profesorilor Bisericii. Este o constatare certa că, dincolo de funcţia sa de vehicul divin, instituţia Bisericii (în primul rând, catolice) a conştientizat timpuriu apariţia şi evoluţia unor consecinţe canonice ale credinţei ca pe nişte realităţi sociale, în alt plan, preluarea ideii imperiale de către Roma ecleziastică şi, mai ales, conflictul imediat cu naţionalismul latin (Fedor Schneider – Rom und Romgedanke im Mittelalter) a adus religia într-o zona temporala cu manifestări în cotidian. Lateranul şi mai apoi Vaticanul au ştiut că în lumea oamenilor de rând persistă sau se dezvoltă concepţii şi practici cu tendinţe necontrolabile, unele voit libere, şi că la potenţialitatea lor anticristă se adaugă nu numai factorul ideologic, influenţa stilistică, şi noutatea culturii musulmane, dar şi caracterul din ce în ce mai simoniac al practicilor diocezale. Ereticii din Languedoc aveau un crez criminal direct: „Crima este pedepsită de lege şi condamnată de morala publică. Dar legea umană este contrară ordinii divine, deci ceea ce este blestemat de legea umană trebuie să fie considerat ca aprobat de Dumnezeu. La fel, trebuie să treci prin toate viciile, să cobori în cea mai profundă prăpastie. Omul va mărturisi dispreţul său complet faţă de principiile moralei curente şi se va apropia din nou, pe cât posibil, de perfecţiunea veritabilă” (Gerard Walter – Leş origines du communisme). Silogismul acesta criminal a creat mari mişcări sociale şi a răscolit teritorii vaste. El este citat şi astăzi ca sursa a unei mişcări revoluţionare timpurii, a catarilor, inclusă în catalogul istoric al tradiţiei comuniste,

în momentul în care populaţia creştină a fost definita ca „o comunitate reunită prin credinţă şi disciplină, diversificată prin teritoriu, sânge, habitat, suveranitate, fortificată prin încercuirea menţinută (constant) de vecini disidenţi sau ostili” (Gabriel Le Bras – Institutions ecclesiastiqaes de la Chretiente medievale), au fost introduse şi formele unui model de comunitate închisă, dominată de frica şi permanent mobilizata împotriva unui inamic extern. Aşadar, a apărut nevoia unei discipline interne – întemeiate pe ordine şi ordin – şi a unei reacţii profilactice externe (cruciadele), finanţate activ, conduse prin campanii militare şi susţinute magistral de dogma. Cu toate că rănile, bolile şi sacrificiile în vieţi omeneşti ale cruciaţilor par, din această perspectivă, consecinţele unei înşelătorii programate, puternicul sentiment individual al credinţei domină natura mecanică a cruciadelor.

Deşi terminologia ar putea să pară recurentă şi forţată, conceptul de „război total” este identificabil documentar, cu cele două componente ale sale: război în interior şi război în afară. Pe de o parte, Corpus juris canonici, pe de altă parte doctrina universalistă a expansiunii. Mai mult ca oricând era nevoie de instrumente. „Papii – spune Southern – au visat întotdeauna la o milifie a Sfântului Petru” şi împuternicirea Inchiziţiei cu dreptul de a judeca a evoluat spre dreptul de a impune şi controla verdictul. Cauza expusă a acestei transformări şi consecinţele instituţionale au fost argumentate de pericolul pe care-l reprezenta „efervescenţa unor noi dezvoltări umane: varietatea opiniilor, succesul ereziilor, apariţia şcolilor. Pentru a reprima excesele a fost organizată o poliţie, pentru a le disciplina – un statut şi o practică” (Gabriel Le Bras). Cu toate acestea, mult timp Inchiziţia a acţionat haotic şi nu o dată a fost lovită de boala tipică a structurilor coercitive: lipsa de control intern al organizaţiei. Utilizâhd o practică diversă, de la zonă la zonă şi de la caz la caz, sistemul inchiziţional a fost penetrat de elementul infracţional,

devenind repede nociv, începutul secolului al XlII-lea marchează o diminuare a autorităţii Inchiziţiei (mai ales în Franţa), separă categoric republicile marinare de rest şi potenţează mişcările eretice. Când au afirmat deschis că Toma din Aquino a salvat Biserica romano-catolică de la disoluţie, istoricii francezi ai epocii medievale s-au gândit la tezele coerente şi profunde enunţate de marele teolog îh Summa Theologiae. Câteva dintre ele, grupate într-o zonă cumplită a operei tomiste, au fundamentat crima în numele credinţei şi au dat Inchiziţiei instrumentul teoretic al represiunii. „Ereticii – spunea Sfântul Toma – nu merită doar separarea de Biserică prin excomunicare, ci, de asemenea, de a fi despărţiţi de lume prin moarte. Este, în fapt, mult mai grav a compromite credinţa care asigură fiinţarea sufletului decât a falsifica moneda pentru a permite supravieţuirea în viaţa temporala. Prin consecinţă, dacă falsificatorii de bani sau alţi răufăcători sunt imediat trimişi la moarte prin buna justiţie a prinţilor laici, cu atât mai mult ereticii, îndată ce le este dovedită erezia, pot fi nu numai excomunicaţi, dar în mod foarte just trimişi la moarte” (Secunda Secundae, qu. XI, art. 3). Nu am putea înţelege impactul acestui enunţ dacă nu am cunoaşte că Inchiziţia dinainte de aquinat dădea sentinţe penitenţiale, aplica sancţiuni demonstrative, conduse fundamental de ideea corecţiei morale, iar după ce opera marelui teolog a fost recunoscută drept dogmă oficială a Bisericii, stabilă, operaţionalizatâ prin stat şi nu prin extravaganţele unui Federico II, ea, Inchiziţia, a început să ucidă în masa.

Tipologia Inchiziţiei se regăseşte în sistemul comunist: cetăţeanul este supus unei dogme imuabile pe care trebuie să o înveţe, să o aplice şi să o propage; abaterile de la dogmă se sancţionează cu diferite paliere de pedeapsă şi în funcţie de starea crizei sistemului în momentul „infracţiunii”; dogma este expresia unei ideologii mai presus de critică, ale cărei adevăruri sunt deţinute de un număr restrâns de iniţiaţi ai puterii (membri ai Comitetului

Central), deasupra cărora se află clarvăzătorul (Stalin şi diverse reproduceri ale sale). O poliţie ecleziastică /politică veghează la păstrarea disciplinei sociale, urmăreşte, trimite în anchete şi chiar ucide când e nevoie, dar nu uită să exercite principala sa funcţiune: producerea şi întreţinerea terorii. Astăzi, după ce comunismul şi-a epuizat sistemul (nu şi consecinţele) pare, într-adevăr, forţat să faci astfel de comparaţii şocante. Dar manualele inchizitorilor s-au păstrat şi similitudinea este prea evidentă: „Trebuie reamintit că principalul scop al procesului şi al condamnării la moarte a unui eretic nu este salvarea sufletului acuzatului, ci obţinerea liniştii publice şi terorizarea poporului (ut alii terreantur). Nu încape nici o îndoială că intimidarea şi terorizarea poporului prin pronunţarea sentinţelor şi impunerea sanbenhos este o acţiune bună” (Bartholome Bennassar). Şi tot acest efort, în numele unei moralităţi autentice, dar deformate de instituţii.

Au urmat secole pe care papii le-au dominat cu une astucieuse mefiance spre un tip de putere internă şi externa ce a desăvârşit instituţiile coercitive, juridice şi administrative ale feudalismului european. Locul unde Inchiziţia se deosebeşte fundamental de sistemul comunist este acela în care Biserica s-a dovedit creatoare a civilizaţiei europene. Este adevărat că ereticii suportau tortura, dar în timpul asta Raffaello, Michelangelo sau Tizian dădeau umanităţii o dimensiune estetică, morală, unitară. Relaţia nu este compensatorie; mediul în care au creat titanii culturii europene pornea de la o anumita disciplina care împărţea societatea în libertăţi şi constrângeri fată de o normă morală, nu faţă de o ideologie politică. Fără îndoială că au existat şi printre preoţi fanatici, inculţi şi tâmpiţi. Respectarea întocmai a dogmei le permitea să-şi etaleze întreaga suprafaţa a prostiei şi uneori chiar ucideau, pentru că, în pofida unei anecdote preavechi, prostia nu doare, dar poate ucide. Ne putem lăsa surprinşi acum şi de faptul că în programele şcolare ale

celor mai cumplite nuclee teroriste – universităţile medievale spaniole – se inventau atitudini care astăzi ni se par fireşti, intrate în uzanţele automate ale civilizaţiei: să duci mâna la gură când strănuţi, să acorzi prioritate celui care intră într-o clădire atunci când tu vrei sa ieşi (în ideea că tu ţi-ai rezolvat problema, iar cel care intră se grăbeşte sa şi-o rezolve), să circuli pe partea dreaptă a străzii, să nu tulburi liniştea publică după ora 18.00 (sursa: decret al oraşului Neapole din secolul al Xl-lea), să nu primeşti băuturi alcoolice în hanuri înainte de ora 10.00 (sursa: decret al lui Ludovic cel Sfânt din secolul al XHI-lea) etc. Ceea ce numim astfel „civilizaţie occidentală" este rezultatul a şapte secole de control ecleziastic al statului, inclusiv de conflict stat-Biserică. Sunt acele secole care îi lipsesc României, Biserica noastră reuşind să construiască un alt tip de civilizaţie în mediul rural românesc, dar pe care modernizarea forţată a României, după alt model decât cel propriu, l-a desfigurat până la figuraţia de astăzi.

Abandonând pentru un timp tema pericolului extern perpetuu, izvor al permanentei întreţineri a fricii, vom constata că în interior, spre sfârşitul primei jumătăţi a secolului al XVII-lea, se obţinuse deja omul nou, un produs al ordinii şi execuţiei. Este epoca în care apar, cu mare frecvenţă, marii fanatici, poziţia lor superioară în ierarhia puterii inchiziţionale fiind o ilustrare a radicalizării sistemului pe care îl slujeau. Sau, altfel spus, al maturizării sale ca aparat represiv. Biserica romano-catolică a ajuns să promoveze şi să iubească un tip uman capabil de această declaraţie: „Vreau să trăiesc şi sa mor în comuniune cu succesorul prinţului apostolilor, vicar al lui Isus Christos, şef al păstorilor, pontif al Bisericii Universale. Adopt tot ceea ce prescrie el; resping, condamn, anatemizez tot ce respinge, condamnă şi anatemizează el. Din acest moment accept, retractez, condamn şi anatemizez tot ce va decide el ca trebuie să accept, să retractez, sa condamn sau să anatemizez" (declaraţia lui Jansenius dată Ia Ypres, 6 mai

1638). În Actul de recunoaştere a suzeranităţii faţă de Roma semnat de episcopul Atanasie la 7 aprilie 1701 şi în care se accepta uniunea religioasă a ortodocşilor din Transilvania cu Roma, la articolul 2 se consemna: „Mă voi declara pe fată prin jurământ că eu sunt şi voi fi un fiu ascultător până la moarte al capului întregii Biserici Creştine, adică al pontificelui Roman Clement XI şi al urmaşilor săi”. Să vedem cum arăta jurâmântul anual al fiecărui membru al partidului nazist luat în faţa unui ofiţer-chestor SS: „Făgăduiesc credinţă veşnică lui Adolf Hitler. Făgăduiesc supunere necondiţionată faţă de el şi faţă de conducătorul numit de el”, în cazul comunismului şi, mai ales, al stalinismului, aceste jurăminte se făceau public, prin enunţ colectiv. La fel de surprinzătoare prin similitudine este atitudinea Bisericii faţă de „ereticii spirituali”. Un filosof şi, totodată, un credincios profund care declara liber: „O, Dumnezeu al tinereţii mele! Poate vei fi tu Acela de lângă patul meu de moarte. Adio, cu toate ca m-ai părăsit, eu n-âm să încetez să te iubesc” (Ernest Renan – L’Avenir de la Science), este declarat antichrist pe pământ, blestemat public, indexat şi blocat în cariera sa profesională, izolat în societate, în lucrarea Emest Renan în faţa Tribunalului ştiinţei, publicată şi la Iaşi în 1898, celebrul abate Vladimir Guettee, trecut de la catolicism la ortodoxie, îl ataca violent pe filosof: „Scepticismul cel mai absolut este ultimul cuvânt al lui Ernest Renan, şi aceasta numai pentru ca sa pună aceste aberaţiuni sub patronajul lui lisus, prin mijlocul a mii de meşteşugiţi ritorice cu cari a scris el romanul seu nelegiuit şi imoral, pe care a îndrăznit a-l numi Vieaţa lui lisus; operă de falsificator, cum nu se mai găseşte alta, operă de rea-credinţâ şi minciună, unde ignoranţa caută să se ascundă, să se prefacă sub aere de suficienţă şi sub o erudiţiune falşă şi împrumutată”. Atacurile publice la adresa lui Renan se regăsesc în campaniile de stigmatizare şi blamare a unor intelectuali în perioada comunistă. Ce i se reproşa lui Renan? Că într-una dintre cele mai calde şi mai

convingătoare pledoarii pentru dragostea de Christos (opera sa, Viaţa lui Isus) emitea ipoteză că Fecioara Măria era de origine siriană, deoarece majoritatea populaţiei din Nazaret era siriană, că lisus a fost mult măi iubit de femeile călvariene decât le-a iubit el pe ele, că adevărata credinţă enunţată de lisus a fost transformată în religie (care este o formă de organizare a credinţei), iar religia a generat o Biserică, ca instituţie care administrează religia, între acest ultim mecanism şi credinţa curată a lui lisus, a intervenit ceva care a denaturat mesajul. Violenţa cu care Bisericile s-au aruncat supra acestui gânditor dezvăluie, de fapt, starea de criză a unui sistem. A fost nevoie de aggiomamento-ul promovat de papii loan XXIII şi Paul VI, de adaptarea Bisericii la realităţile ingineriei genetice şi a noilor generaţii de computere, pentru ca lucrurile să fie întoarse dintr-un drum catastrofal, prefigurat de Renan.

Formula iezuită a atins culmea terorii instituţionalizate, a introdus o nouă ordine, extrem de aspră, şi a creat o şcoală, în colegiile iezuite, copiii erau îndoctrinaţi pentru asimilarea şi respectarea normei ad litteram, erau educaţi pentru exerciţiul delaţiunii, erau instruiţi în procedurile conspirativităţii şi ale supunerii oarbe. Li se explicau metode de manipulare a puterii, li se dădeau detalii asupra naturii umane convertibile prin slăbiciunile ei. Nu lipseau enunţurile fixe, cu valoare de mesaj forţă şi mijloc de îndoctrinare, care mai târziu s-au numit lozinci: „Important nu este adevărul, important este ce ajung să creadă oamenii”; „Praful de puşca este tămâia lui Dumnezeu pentru perioada conquistadorilor, n.a.”; „Omul perfect este orb şi ascultător ca un cadavru”; „Cu cât sunt mai umani, cu atât sunt oamenii mai lipsiţi de putere”; „Pentru a face un bine în slujba lui Dumnezeu, ai dreptul sa faci orice râu”; „Numai omul mort nu greşeşte, de aceea trebuie să-i pândim greşelile cât este viu”. Toate aceste teze, precum şi întreaga metodologie a terorii – de la îndoctrinare, la cultul delaţiunii, crimă în numele unui ideal şi genocid

(exterminarea a peste două milioane de evrei convertiţi) – s-au regăsit pe deplin în sistemele politice nazist şi comunist, aplicate prin organizaţii specializate, militarizate ale poliţiei politice. Este paradoxal, dar se poate alege orice enunţ comunist, cât de marginal, şi i se poate găsi un corespondent în istoria organizaţiilor coercitive medievale. Să luăm un caz mai rar întâlnit. Lenin a „lansat” în opera sa conceptul „războiului just” şi formula îi mai este atribuită şi astăzi. Dar, inspirată de opera tomistâ (Summa Theologiae, Secunda Secundae, qu. XI, art. 1), Biserica romano-catolicâ „dezvoltă pe la mijlocul secolului XIII o teorie a războiului just care acorda războaielor purtate practic de toţi potentaţii laici responsabili beneficiul incertitudinii, cu excepţia celor care fuseseră îndreptate împotriva intereselor papalităţii sau contra celor asupra cărora papa şi-a extins protecţia” (R. W. Southern – L’Eglise et la societe dans l’Occident Medieval). Ne este cunoscut acum de ce Uniunea Sovietică purta numai „războaie juste”, atacând România în 1940, iar România „atacase mârşav” URSS în 1941!

Este mai greu de dovedit dacă Lenin s-a inspirat din tratatele şi manualele Inchiziţiei (este posibil la Marx), dar a moştenit, în mod cert, experienţa şi practica unor structuri abominabile ale imperiilor austro-ungar şi ţarist. Ele, la rândul lor, acumulaseră experienţa inchiziţională. Dezvoltarea structurilor informative şi de spionaj ale marilor imperii a dus tehnicile de manipulare a oamenilor spre perfecţiune. Revoluţionarii socialişti germani şi bolşevicii ruşi nu aveau nimic original în metode. Ei au împrumutat metodologiile şi terminologiile torţionarului imperial pe care le-au aplicat unei obedienţe formate, dar sub alt semn, cel al binelui comun. Se constată, pe măsură ce biografiile reale sunt date publicităţii, că mai toţi liderii comunişti aveau o experinţă de colaboratori, informatori şi torţionari ai serviciilor secrete imperiale. Comunismul a fost, de aceea, mult mai parşiv. Poate că simbolul acestei

perversiuni cu sistema este cuvântul lozincă, provenit din germanul Die Losung, substantiv derivat din verbul losen – „a elibera” (un act, un ordin, etc.)! Devenit stapân al Rusiei, Lenin emite primele decrete, încă din 27 octombrie 1917, în cel mai clasic stil ţarist. El chiar urmăreşte „Legile Fundamentale Ţariste” în toate directivele pe care le dă populaţiei. Englezii, practici şi metodici cum îi ştim, se uitau la legislaţia lui Lenin şi credeau că e vorba de un alt guvern ţarist. Când s-au trezit, era prea târziu.

Sa luăm alt caz. Mărturiile foştilor deţinuţi politici anticomunişti evoca o anumită metodologie a anchetei, o multitudine de atitudini şi gesturi tipice ale anchetatorilor. Este amintit de foarte multe ori obiceiul anchetatorului de la Securitate care răsfoieşte dosarul în faţa celui anchetat, dă din cap semnificativ şi întreţine mereu impresia că acela conţine fapte incriminatoare grave. Se sugera apoi că ceilalţi arestaţi au spus totul şi numai el, ultimul „vinovat”, nu şi-a completat depoziţia, în consecinţă, exista temeiul să primească cea mai grea pedeapsă, pentru că toate acuzele s-au strâns până în acel moment şi s-au focalizat spre persoana lui. De foarte multe ori dosarele respective conţineau foi albe. În 1376, inchizitorul general al Aragonului, Nicolau Eymerich, a produs un Manual al inchizitorilor (Directorium inquisitorum) în care se găseau toate metodele subtile de anchetă, între care şi cea cu „răsfoitul dosarului”. Eymerich chiar a lansat un opuscul distinct (Zece vicleşuguri ale inchizitorului pentru a le dejuca pe cele ale ereticilor) unde se găseau şi următoarele recomandări: „Când inculpatul neagă învinuirea şi nu există dovezi împotriva lui, inchizitorul este sfătuit să răsfoiască dosarul în prezenţa acuzatului şi să afirme că s-ar afla în posesia unor probe de vinovăţie zdrobitoare, faţă de care tăgadă în continuare este zadarnică. «Inchizitorul va lua dosarul acuzatului, îl va răsfoi în toate sensurile, apoi va spune: este clar că tu minţi şi eu am dreptate! Spune deci adevărul în cauza ta». Şi în continuare Eymerich explică:

«vicleşugul stă în faptul de a-l face (pe inculpat) să creadă că dosarul îl înfundă», când în realitate lucrurile stau cu totul altfel” (Doru Cosma – Socrats, Bruno, Galilei în faţa justiţiei).

Povestesc foştii deţinuţi politici despre turnătorii introduşi în celulele lor’? Nimic mai simplu. Ne întoarcem la manualul lui Eymerich din secolul XIV şi aflăm: „Se recomandă angajarea unor vizite în celula deţinutului din partea unor confraţi de erezie, reconvertiţi între timp, dar fără ştirea inculpatului, la «dreapta credinţă», vizite cu prilejul cărora acesta să fie antrenat în discuţii eretice. Totul trebuie aranjat în aşa fel ca aceste discuţii să fie auzite de martori ascunşi în preajma celulei şi consemnate de un grefier, de asemenea ascuns vederii deţinutului”.

Belu Zilber povesteşte în capitolul „Metode de anchetare” din cartea sa Actor în procesul Patrăşcanu cum se modifica regimul de detenţie în funcţie de mersul anchetei. Uneori era interogat „blând”, alteori era bătut fără nici o explicaţie. Inchiziţia avea drept model: „Alternarea unui regim celular de favoare cu unul sever, acesta din urmă constând în crearea unor condiţii de trai insuportabile (precum înfometarea sau ţinerea în lanţuri), îndemnarea ereticului la mărturisiri de către rudele apropiate sau copărtaşii la erezie, reconvertiţi între timp, prelungirea la nesfârşit a deţinerii preventive erau doar câteva dintre aceste mijloace”.

O informaţie recentă adusă de Centrul Naţional de Cercetări Ştiinţifice din Franţa poate şoca printr-un detaliu pitoresc: formatul şi modul de întocmire ale dosarelor NKVD, KGB şi ale serviciilor de Securitate din ţările satelite reproduceau dimensiunile şi regulile de constituire ale Inchiziţiei spaniole pentru registrele anchetelor. Numite Libro, dosarele persoanelor anchetate aveau dimensiuni standard (32x24 cm.) şi conţineau formulare de întrebări standardizate, depoziţii, delaţiuni, intervenţii scrise ale inchizitorului (notes), rapoarte şi liste de suspecţi, opis şi

numerotaţii clasice. Legate în piele cu grijă şi indexate, dosarele erau păstrate în arhive secrete foarte bine păzite şi călătoreau împreună cu inchizitorii sub un regim special. Reguli stricte interziceau accesul la aceste arhive, unde nici regii nu pătrundeau. Dezvăluirea informaţiilor conţinute de aceste dosare se pedepsea drastic, cei care aveau acces fiind consemnaţi sub jurâmânt (Michele Escamilla-Colin – Crimes et chatiments dans VEspagne inquisitorial).

Aşa-numitul „Fenomen Piteşti", cu toate ororile sale, îşi are originea în Spania inchiziţională. A fost iniţiat, perfecţionat şi aplicat cu acte în regulă, ca oră de curs în programa de învăţământ a Colegiului iezuit Sân Bartolome din Salamanca. Acolo „practica delaţiunii era atât de frecventa, încât licenţiaţii sau doctorii deveniţi inchizitori nu aveau nici un fel de scrupule în a o recomanda creştinilor" (Bartolome Bennassar – Inchiziţia spaniolă). Doctoranzii acestui Colegiu erau puşi faţă în faţă şi obligaţi să se acuze de cele mai abominabile fapte, să-şi dezvăluie cele mai intime gânduri, să se pălmuiască pe rând, să-şi denunţe părinţii. Profesorii lor le puneau în faţă Evanghelia după Luca şi pasajul (discutabil) XIV, 5-26: „Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mamă-să, pe nevastâ-sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu", deşi acest pasaj fusese deja interpretat de teologi şi explicat, cercetarea modernă demonstrând că este o interpolare târzie. De altfel – ca o paranteză de inventar – fenomenul citat, numit „Piteşti" pentru că acolo ar fi fost aplicat de comunişti, este semnalat încă din 1943 într-un document al Cabinetului Militar al lui Ion Antonescu, se petrecea la închisoarea Sighet şi îi avea ca protagonişti pe aceiaşi indivizi ai unei grupări dezaxate din Mişcarea legionară. Ei primiseră „educaţia" în şcoala de poliţie SS de la Fiirstenberg. Antonescu a luat imediat masuri drastice, izolându-i pe aceşti torţionari şi repartizându-i în diferite alte închisori. Alexandru Nicolski i-a adunat din nou şi i-a folosit la Piteşti.

Sursa istorică a „Fenomenului Piteşti” se găseşte în secolul al XVI-lea, atunci când Inchiziţia a început să pună accentul pe organizarea şi autorizarea reţelelor de informatori şi colaboratori. Informatorii Inchiziţiei, numiţi familiares, semnau un angajament şi primeau o împuternicire. Aceasta din urma conţinea şi dreptul de a primi şi folosi armele în cazul unei revolte populare (apropo de „terorişti” din decembrie 1989). Informatorii primeau o anumită instrucţie, astfel încât rapoartele lor sa fie valoroase, sa poată fi exploatate ca surse credibile şi sa poată fi comparate cu constatările din teren. Ei primeau misiuni – inclusiv aceea de colectare a „bancurilor” pe seama Sfântului Petru!

— Care să permită controlul informativ al unor zone cu potenţial eretic. Una dintre misiuni era verificarea loialităţii evreilor convertiţi la creştinism; o alta, verificarea evoluţiei unor culte locale – mai ales a celor referitoare la animale deosebite (de exemplu câini care salvaseră în cruciade viaţa unui cavaler celebru, păsări care prevestiseră destinul vreunui sfânt etc.) – astfel încât să se evite idolatria. Anumite animale, cum ar fi viţelul, se bucurau de un regim special de observaţie, cunoaşterea poreclelor sau numelor date acestora, a felului în care erau îngrijiţi fiind printre preocupările informatorilor. Cercetarea acestor amănunte, care astăzi s-ar putea să ni se pară ridicole, devenise extrem de intensă sub regimul iezuit, ale cărui profunzimi întunecate nu sunt nici astăzi pe deplin cunoscute. Nu întâmplător, prima şcoală criminală a lui Stalin a fost seminarul iezuit din Tiflis: „La şcoala parohială şi mai ales în seminar domneau o atmosferă de obscurantism, ipocrizie, un permanent control mărunt, denunţul reciproc. Aici trona o ordine severă, o disciplină aproape militârească” (Roy Medvedev – Despre Stalin şi stalinism). Stalin a învăţat acolo mecanica intimă a structurilor închise, ermetice, şi a descifrat înţelesul unei legi de bază a Inchiziţiei: Omul nu contează. Dispreţul faţa de om, dorinţa de a anihila

individualitatea şi nevoia de a domina şi conduce masa şi-au găsit expresia elocventă în teza fundamentală a Materialismului istoric marxist: „Nu conştiinţa oamenilor le determină existenţa, ci, dimpotrivă, existenţa lor socială le determină conştiinţa”. Este acest text suficient pentru ca un parlament democratic să declare comunismul la fel de criminal ca şi nazismul? Poate Justiţia să judece în baza unei legi acele persoane vinovate de instalarea, aplicarea şi supravieţuirea sistemului comunist în România şi să descopere prin actul juridic infracţiunile criminale la drepturile fundamentale ale omului? La urma-urmelor, aceste drepturi au constituit substanţa Revoluţiei Franceze, din care s-a revendicat întreaga istorie comunista!

Întreţinerea şi exploatarea ideologiei.

Despre natura inumana a sistemului comunist s-a scris în perioada „Războiului rece” din plin, s-a scris şi se scrie şi după 1989 şi probabil se va scrie la infinit pentru că acest cataclism uman nu a avut precedent, ca număr de victime, în ultimul timp, atenţia analiştilor s-a îndreptat spre zone ideologice şi doctrinare controversate, căutând nuanţe şi mai puţin explicaţii. Fundamentala în abordare este falia uriaşă de înţelegere a sistemului comunist dintre Occidentul adversar şi învingător, pe de o parte, şi Estul care a trăit tragedia, pe de altă parte. Privirea exterioară nu va reuşi niciodată să fie o privire interioară, de aceea adevărata analiză de substanţă va veni întotdeauna din Est, atât prin voci analitice capabile de rigoare, cât şi prin politica efectivă menită să desprindă Estul cât mai repede de ceea ce a fost între 1944 şi 1990.

Asupra controversei dintre nazism şi comunism am opinat într-un capitol precedent. Controversa internaţională asupra relaţiei dintre marxism şi sistemul comunist sovietic, care agită, în ultimii ani mediul politologic – mai ales după apariţia la Paris a Cărţii negre a comunismului – este dominată tocmai de stereotipurile concen-traţionale de care aminteam la început. A face o comparaţie între nazism şi

comunism pentru a arăta că unul a fost mai criminal decât celălalt este futil, atât timp cât ambele au aceeaşi origină. Nazismul îşi are sursa într-o fracţiune radicală a socialismului german – aşa cum voi arăta – şi s-a desprins de marxism prin nişte particularităţi doctrinare, dar nu a încetat vreodată să se sprijine pe codul distructiv iniţial al materialismului marxist. Fenomenul de trecere a miilor de comunişti în batalioanele de asalt ale lui Hitler după 1930 a fost susţinut printr-un mesaj precis al Fiihrerului, care nu mai are nevoie de comentarii: „Când Hitler arăta poporului mirajul celor 400 000 de locuinţe individuale, pe care le va construi în fiecare an, dând astfel de lucru unui milion de oameni, fiecare se vedea instalat în una din aceste case. Programul său – pe care îl înnoia mereu în jurămintele solemne ale partizanilor – cuprindea şi alte reforme drastice, necruţătoare: desfiinţarea oricăror venituri care nu rezultă dintr-o muncă reală, etatizarea tuturor trusturilor, participarea lucrătorilor la beneficii, desfiinţarea impozitelor funciare; «nu se va face – spunea Hitler – nici o excepţie în favoarea intelectualilor, a academicienilor şi a altor proprietari; fiecare va trebui să pună mâna pe sapă»„ (Emil Ludwig – Hindenburg). Instrucţia comunistă primită de unii lideri nazişti – cum a fost cazul lui Gobbels – poate fi identificată ulterior în aplicaţia programului de disciplinare şi control al populaţiei. Programele de sistematizare teritorială, a localităţilor, precum şi sistemul politic centralizat – care ar putea părea tipic pentru oricare dictatură, dar nu e – a fost inspirat de performanţele URSS. Puternica influenţă comunistă din Germania, pe de altă parte, avea rădăcini adânci şi a captat multe conştiinţe.

O figură tragică a epocii naziste a fost contele von Stauffenberg. Provenit dintr-o veche familie aristocrată şvabă, el se lăsă atras de teoriile revoluţionare ale unui poet influent, Ştefan George, care „privea cu mare ostilitate mentalitatea burgheză, codul convenţional şi strict al

moralităţii acesteia, titlurile «antice» ale Bisericii” (Joachim Kramarz – Stauffenberg). Von Stauffenberg defilează cu torţă în mână pe sub Brandenburger Tor în ziua în care Hitler lua puterea, convins că asistă la o revoluţie, şi sfârşeşte cu un glonţ german în inimă după ce bomba pusă de el sub masa de conferinţe a Fiihrerului nu şi-a atins ţinta. Contele von Stauffenberg a fost printre cei puţini care s-au dezmeticit la timp, constatând ce înseamnă punerea în practică a ideologiei insistent mediatizate, timp de mai multe decenii, de propaganda socialistă. Unii o priviseră cu interes, ca pe o noutate ciudată, alţii o ignoraseră, dar foarte mulţi o îmbrăţişaseră inconştienţi, atraşi de frumuseţea vagă a promisiunilor utopice şi de sentimentul solidarităţii împotriva unei caste vetuste. Marxismul a fost o teribilă speculaţie, speculând la momentul oportun tot ce se acumulase în neîmplinirile civilizaţiei creştine şi se rezolva în cealaltă parte a lumii, în Rusia, cu mentalităţi şi procedee asiatice.

Se poate identifica acum şi un alt aspect al fenomenologiei critice la adresa sistemului comunist. Acuzele aduse comunismului sunt combătute şi astăzi violent de credincioşi ai sistemului şi cumva nuanţat de foşti ideologi ai acestuia. O teză de ultimă ora a devenit acum transparentă: nu marxismul este de vină, ci sistemul comunist deformat, şi, în consecinţă, nu ideologia comunistă a distrus umanitatea unui număr colosal de oameni, ci partidul. Adică o formă de organizare cu configuraţie accidentală. Teza a atins şi România. Ea se compune deocamdată din poziţii izolate şi spectaculoase, cu aparenţă de excentricitate: „Acum, când continui să fiu marxist, în sens filosofic şi în felul meu, dar adversar al partidului de tip bolşevic, care mai întâi s-a abătut, pe urrnâ a deviat şi apoi a renunţat complet la marxism, folosindu-l doar ca pe un camuflaj, sunt întrebat: «Bine, dar nu marxismul e de vină’?» Nu. Aşa cum nici Nietzsche nu e de vină pentru Holocaust, nici marxismul nu e de vină pentru Gulâg. În

Rusia a apărut o cu totul altă ideologie, naţionai-comunistă, o ideologie totalitară care nu are nici o legătură cu o corectă înţelegere politică a societăţii" (Henri Wald – Confesiuni). O astfel de enormitate declarată după 1989 de un rafinat intelectual nu poate ţine loc de argumente. Atunci când califici politica URSS drept naţionalist-comunistâ intri într-o flagrantă contradicţie cu scopul final al comunismului sovietic: dominaţia lumii prin internaţionalism proletar, punând în aplicare ideologia marxistă al cărei moto este Proletari din toate ţările, uniţi-vă! Pentru revoluţia mondială. URSS nu a urmărit o dominaţie naţionalistă slavă asupra omenirii, ci o dominaţie mondială a sistemului comunist cu centrul la Moscova. Mozambicanul comunist era un agent la fel de valabil ca şi vietnamezul comunist. Kirkizul bun comunist era la fel de valoros pentru sistem ca un rus bun comunist. Apelul la „exploatarea" lui Nietzsche se dovedeşte î fi cât se poate de forţat, prezentându-se mai degrabă că o reminiscenţă încastrata de propagandă în multe cariere culturale (unele strălucite). A lua drept „inspiraţie" ceea ce a înţeles un zugrav din Nietzsche mi se pare şi prea facil, şi superficial, şi inoperant. Contextul şi semnificaţia unor afirmaţii ale lui Nietzsche – de exemplu: „Ideea naţionala şi războaiele – excelente mijloace contra revoluţiei" – sunt explicate astăzi în adevărata Lumină. Numai un naiv poate sa creadă că Hitler s-a dus la acest citat şi s-a lămurit ce trebuie să facă împotriva Rusiei. Din punctul de vedere al lui Hitler, al doilea război mondial a fost declanşat pe principiul rasă contra massă, iar din punctul de vedere al intereselor din spatele lui, pe considerente de dominaţie economică şi politică într-o confruntarea a două malformaţii socialiste. Fundamental pentru un neofit care ia contact prima dată cu problema raportului fals al similitudinii dintre felul cum au fost „folosiţi" Nietzsche şi Marx, este realitatea că, în timp ce opera marelui filosof născut la Rocken a fost revendicata de nazişti, opera lui Marx este chiar comunismul ca sistem

politic. Nietzsche nu a imaginat un sistem filosofic nazist, într-un loc din Manifestul Partidului Comunist, Marx afirma: „Este vorba, într-adevâr, de suprimarea personalităţii burgheze, a independenţei burgheze şi a libertăţii burgheze”, iar în alt loc dă şi soluţii: „Proletariatul va folosi dominaţia lui politică pentru a smulge burgheziei, pas cu pas, întregul capital, pentru a centraliza toate uneltele de producţie în mâinile statului, adică în mâinile proletariatului organizat ca o clasa dominantă, şi pentru a mări, cât se poate de repede, masa forţelor de producţie. La început, acest lucru nu se poate face, fireşte, decât printr-o încălcare despotică a dreptului de proprietate şi a relaţiilor de producţie burgheze, adică prin măsuri care, din punct de vedere economic, apar neîndestulătoare şi şubrede, dar care sunt depăşite în decursul mişcării şi care sunt inevitabile ca mijloc pentru revoluţionarea întregului mod de producţie”, întrebarea legitimă pe care ne-o putem pune este cum vedea Marx rezolvarea practică a acestui program? Burghezia, care exista şi era compusă din oameni, se dădea singură la o parte ca să vină centralizarea comunistă a clasei proletare la putere, accepta pierderea independenţei şi libertăţii pentru că afirmaţia lui Marx este un proces istoric obiectiv? O revoluţie care aduce proletariatul la putere produce şi dispariţia naturală a burgheziei’? Unde dispar oamenii ăştia? Cum dispar? Devin peste noapte comunişti convinşi, fug cu toţii în alte ţâri, se închid în casă şi nu mai participa la viaţă sociala? Dar dacă burghezia decide să se apere în mod legitim – cum s-a şi întâmplat – ce se va petrece cu ea? Iată întrebări la care Engels, de data asta, e cel care a dat răspunsul: „Noi proclamăm lupta de exterminare şi terorismul necruţător, nu în interesul Germaniei, ci în interesul revoluţiei”. Jean-Franşois Revel (Marea paradă) râmâne una dintre puţinele voci lucide şi perfect argumentate: „E de admirat faptul că aceşti socialişti ştiinţifici susţin cu atâta ingenuitate existenţa unor fenomene istorice fără cauza, fiind, pe de o

parte, sclavii obiceiului supărător de a se repeta cu regularitatea unei rotaţii astronomice. Represiunea concentra-ţionără sau carcerala, procesele trucate, epurările ucigaşe, foametea provocată însoţesc toate regimurile comuniste, fără excepţie, de-a lungul întregului lor parcurs. Să fie întâmplătoare această asociere constanta? Şi, în schimb, să se afle adevărata esenţă a comunismului în ceea ce el n-a fost niciodată, în ceea ce el n-a produs niciodată? Ce reprezintă aşadar acest sistem, cel mai bun dintre cele concepute de mintea omenească, aşa cum ni se spune, dar înzestrat cu proprietatea supranaturală de a nu produce niciodată şi nicăieri decât contrariul lui însuşi, decât propria lui pervertire'?" Şi, completăm noi, poate exista sistem politic fără ideologie, fără doctrină? La noi, Gabriel Liiceanu a atins punctul sensibil: „Pentru ca un Imperiu să se poată naşte este nevoie că el să fie precedat de un imperiu al cuvintelor, deci de o ideologie", întrebăm retoric, pentru cititorul român: Care a fost ideologia sistemului comunist?

Dacă sistemul comunist îşi are originea în marxism, temeiurile sale organizatorice se găsesc în performanţele Partidului Socialist German. Românii ieşiţi din dictatura comunistă şi mutilaţi psihic de propaganda neo-naţionalistâ continuă sa vadă sursele nefericirii lor într-o proximitate comodă: Ceauşescu, Stalin, Lemn. Alături de alte naţiuni central şi est europene, cea română a suportat implantul unui sistem şablonat, construit cu tenacitate de experienţa liderilor socialişti germani în secolul XIX. Ei au impus o conduită a selecţiei tipurilor de conducători şi obligaţia ca aceştia să fie scrupulos ascultaţi. Adevăraţii fondatori au fost Ferdinand Lassalle, filosof şi economist (1825-1864) – un individ caracterizat prin „elocvenţă antrenată" – şi Karl Marx (1818-1883) – un filosof, în cele din urma, tarat de complexe iudaice şi urmărit de viziuni materialiste personale. Discipolii lor, Liebknecht, Bebel, Hasenclever, Roşa Luxemburg au fost primii practicieni ai transformării

ideilor marxiste în forme convenabile poporului, în vederea implantului timpuriu, folosind peroraţia socială (transformata ulterior în propagandă) şi lanţul relaţional al internaţionalismului proletar. De la început au înţeles că singura şansă de supravieţuire interioară a structurii este centralismul, dublat de un insidios cult al eroismului partinic. Formele autoritare tipice ale statului german, militarizarea sa şi efectele educaţiei instituţionalizate prusace au favorizat metodele Partidului Socialist German. Lansat oriunde sub paralela 45, comunismul ar fi eşuat probabil în bizantinism, începând din 1870, s-a format un directorat care s-a impus prin unitate şi care a lansat metoda congreselor anuale prin delegaţi. Fiecare aglomeraţie socialistă sau centru muncitoresc avea un delegat numit de la centru de Comitetul central şi plătit de acesta. El organiza întrunirile, alegea cele mai eficiente mijloace de propagandă, lua cuvântul pentru a transmite ideologia centrului şi desemna oratorii. Aceasta praxologie a dus la creşterea numerică a partidului la dimensiuni spectaculoase: 125 000 de membri în 1871; 350 000 de membri în 1874; 440 000 de membri în 1878. Fenomenul a fost oprit o vreme de primele ticuri ale structurii comuniste, şi anume de trecerea prea rapidă la soluţiile lui Marx şi Engels: atentatul. Teza este cunoscută: ce nu poate fi zdruncinat prin idei, trebuie eliminat prin violenţă. Atentatele asupra kaiserului Wâlhelm I şi asupra prinţilor germani reuniţi la inaugurarea monumentului Germania de la Niederwald a trezit un vechi inamic – Bismarck. A urmat un val de represalii antisocialiste. Atunci a fost iniţiat un procedeu nou: lupta în ilegalitate. Clandestinitatea s-a sprijinit pe propaganda subterană şi pe organizaţii mici şi sigure, ataşate unor uniuni (verein) sau asociaţii, pe utilizarea unor fonduri fabuloase provenite din mediile evreieşti în scopul atragerii de aderenţi. Ca întotdeauna în astfel de crize, alte puteri sprijină financiar mişcările de acest tip pentru a slăbi statul respectiv, astfel că în

finanţarea socialiştilor germani trebuie să găsim şi banii Angliei, şi banii Franţei, şi banii Rusiei. Succesul luptei în ilegalitate a fost favorizat de fenomene sociale generate de capitalismul sălbatic şi de erorile conservatorismului politic. La Biroul Central al Asigurărilor se înregistrau 68 432 de accidente de muncă într-un an, din care 7 351 mortale, şi peste 30 000 de cazuri de invaliditate permanentă. Societatea Uzinelor din Westfalia şi Rhin declara într-un an 108 victime la l000 de muncitori, adică un procent scandalos de peste 10 (Revue Encyclopedique – 1892). Marile greve ale minerilor de la începutul domniei lui Wilhelm II (1888-1918) au forţat iniţierea unui proiect imperial de reforme sociale. Eşecul acestuia a reprezentat o deziluzie pentru muncitori, favorizând încă o dată demersul socialist. Partidul Socialist German a revenit în forţa: 550 000 de membri în 1884; 763 000 de membri în 1887; l 400 000 de membri în 1889.

Dar, la fel de tipic pentru organizaţiile socialiste incipiente, a apărut şi fenomenul fracţionismului, generat nu de ideologie, ci de raportul cu metodologia transpunerii în practică a „procesului revoluţionar”. Este deja verificat ca opresiunea favorizează unitatea opozanţilor, dar îi separa când trebuie să decidă cum să se opună opresiunii. La Congresul de la Erfurt din 1891 au apărut trei fracţiuni distincte:

Extremiştii de stânga. Conduşi de câţiva indivizi dedicaţi terorismului, cum au fost Werner şi Wildberger, extremiştii de stânga îşi sprijineau direct acţiunile pe marxismul pur, considerându-se fideli luptei de clasă şi dictaturii proletariatului. Ei le reproşau celorlalţi îndepărtarea de ideologia marxista, de „ideal”. Pentru ei cuvintele luptă şi dictatură (a proletariatului) luau un aspect concret şi trebuiau puse în practică. Emblematic pentru această grupare este că ea a văzut în marxism instrumentul teoretic al comunismului exterminator. La fel cum pe vremuri Inchiziţia citea un pasaj din Biblie şi cerea să fie aplicat

întocmai, gruparea aceasta lua un paragraf din Manifestul Partidului Comunist şi cerea aplicarea lui. Tocmai acest caz dovedeşte că ideea unei deviaţii bolşevice de la linia reală a marxismului este falsă. Rusia este doar locul unde metoda asta a reuşit. După Congresul de la Erfurt, oarecum izolaţi, liderii grupării fundamentaliste marxiste se regrupează la Berlin. Din fracţiunea germană fundamentalistă se extrage leninismul şi întreaga dezvoltare bolşevică de mai târziu. Suprapus pe „gândirea asiatică", el a născut într-o continuare fluenta stalinismul. Stalin nu a încetat să-şi exprime admiraţia faţa de acest curent în toate intervenţiile sale dintre 1907 şi 1913 (LV. Stalin – Opere, voi. II., Tactica bolşevicilor în prima revoluţie rusa).

Aripa naţional-socialista s-a grupat în jurul unui deputat de Munchen, Vollman. Programul era de stânga, dar conţinea şi mesajul naţionalist, motiv pentru care nu s-a putut afirma decât târziu, după înfrângerea Germaniei în primul război mondial. Atunci s-a petrecut un fapt semnificativ: acestei grupări i s-au asociat militari. Luând diferite denumiri şi constituindu-se în diferite partidulete, primind numeroşi comunişti refulaţi sau expulzaţi de celelalte grupări, aliindu-se cu mici grupări de militari nemulţumiţi – unii de mare prestigiu, cum a fost Ludendorff – ei au jucat cartea naţionalismului german până la capăt. Printre temele lor iniţiale a fost şi aceea a unui socialism german fără evrei. La un moment dat, un grup de socialişti gălăgioşi în frunte cu Adolf Hitler s-a asociat grupului Ludendorff, a preluat conducerea şi a manevrat politic atât în interiorul Germaniei, cât şi în afara ei. Primele dezvoltări politice ale partidului lui Hitler au fost substanţial finanţate cu fonduri britanice şi americane.

Socialismul de centru, condus de Liebknecht, Bebel, Singer a acceptat o adaptare la condiţiile unui regim semiliberal în scopul îmbunătăţirii acestuia printr-un program socialist moderat (vot universal, asistenţă socială, relaxare a Justiţiei, impozit progresiv etc.). Centrul socialist

a rămas fundamental legat de mişcarea sindicală şi asta i-a permis să treacă prin istorie cu posibilităţi de adaptare mai mari. Aşa se explica de ce abia în ţările ocupate de URSS după 1944 s-a reuşit distrugerea sindicalismului de tip european şi golirea sa de conţinut. Aşa se explică şi de ce primul atac dat în ţările ocupate a fost îndreptat împotriva partidelor social-de-mocrate sprijinite de sindicate, în Occident, din această veche grupare socialista germană s-au extras, mai întâi, partidele euro-so-cialiste şi, mai apoi, social-democraţia moderna de astăzi.

Originea comună a acestor fenomene politice a lăsat o amprentă în fiecare. De aceea, după 1989 – cu diferite etape şi la dimensiuni diferite – metodologia nazista şi comunistă a lăsat impresia unui loc comun, doar definit prin alte trasaturi comune decât cele reale, originare: dictaturi, crime în masă, expansiune militară. Printr-o perversiune rafinată, diferenţa ar fi făcută de caracterul rasial al nazismului şi de caracterul politic al comunismului. De fapt, folosirea componentei evreieşti în ambele sisteme nu face decât să ne îndepărteze de esenţa tragediei. Noi avem exemplul cel mai clar al acestei diversiuni, în cazul Basarabiei ocupate de URSS în 1940. Aşa cum am arătat, dacă URSS a deportat peste 100 000 de evrei din această provincie românească pe criterii politice, pe ce criterii au fost păstraţi în Basarabia alţi 126 000’? Dacă cei deportaţi erau consideraţi „duşmani ai comunismului”, iar cei păstraţi în provincie erau „ataşaţi comunismului”, atunci cazul Ion Antonescu se închide. Astfel de capcane se pot deschide la tot pasul atunci când generalizezi în scopuri propagandistice. Ideea unei poziţii exponenţiale a evreului – victimă în nazism, creator în comunism —, pe cât de categoric afirmată în anumite medii, pe atât de nuanţat indusă de altele, este la fel de fluentă ca orice legendă. Holocaustul nazist a produs 6 milioane de victime evreieşti şi 10 milioane de victime neevreieşti; holocaustul comunist a produs 2 milioane de victime evreieşti şi aproximativ 20-

30 de milioane de victime neevreieşti. Matematic, Holocaustul a ucis mai mulţi neevrei decât evrei.

Cunoştinţele ştiinţifice asupra biologiei umane.

A fost publicat recent în România un document şocant: Psihopolitica – sinteză a unui manual sovietic de psihopolitică. Deşi există încă dubii asupra veridicităţii sale, felul cum am trăit pe pielea noastră practica acestui manual n-ar trebui să mai trezească îndoieli, în text se afirmă încă de la început: „La bază, Omul este un animal. El este un animal căruia i s-a dat un lustru de civilizaţie. Omul este un animal colectiv care se organizează în grupuri pentru a se apăra de primejdiile mediului. Cei ce îi grupează şi îi conduc trebuie, prin urmare, să posede tehnici specializate pentru a dirija nestatornicia şi energiile omului spre o eficienţă mai înaltă pentru îndeplinirea scopurilor Statului”. Textul se extrage ca un comentariu simplist şi brutal din Manifestul Partidului Comunist: „Burghezia sileşte toate naţiunile să-şi însuşească modul său de producţie burghez dacă nu vor sa piară; ea le sileşte sa introducă la ele însele aşa-zisa civilizaţie, adică să devină burgheze”.

Nu cred că putem pretinde celor două sisteme totalitare, aflate în fazele de iniţiere, să fi cunoscut ceea ce ştim noi astăzi despre ingineria biologică, dar un Frankenstein bine condus şi-au imaginat. Practic, la debut, metodologia terorii comuniste s-a inspirat din experienţa sistemelor coercitive anterioare şi s-a concentrat pe instincte şi anume pe acele instincte care determină supunerea, ordinea şi apărarea. A eşuat exact acolo unde se manifestă instinctele sociale, în primul rând cel de proprietate. Asta ar trebui să dea de gândit asupra tezei asocierii oamenilor societăţii pentru a se apăra de agresiunea mediului. Este greu de crezut ca apariţia cuplului bărbat-femeie a avut la origine frica de mediu, când mai firesc ar fi instinctul de reproducere. Şi apoi, cum trebuie să judecăm cazul concret al unei vânători? Teama de colţii mamutului era mai puternică decât dorinţa de a nu-l împărţi cu ceilalţi’? Un om

imaginează o capcană pentru ursul cavernelor singur sau face un brain-stormingl Cum trece la construcţia ei’? Se ceartă cu ceilalţi pentru că au alte idei şi o face singur, sau îi convinge că ideea lui este cea mai bună şi toţi pun în aplicare proiectul lui’? Pe o logică de tip comunist, asocierea – comuna (primitivă) – echivala cu succesul. Dar istoria străveche cunoaşte prea multe neamuri, populaţii şi grupuri care au dispărut fără urmă, deşi erau, nu-i aşa’? Împreună. Răspunsul a fost dat de un gânditor profund, de unul dintre acei oameni cu logică independentă, care, întâmplător, a fost român: „Timp de vreo doua milioane de ani paleantropii au trăit din vânâtoare; fructele, rădăcinile, moluştele, etc. Recoltate de către femei şi copii erau insuficiente pentru a asigura supravieţuirea speciei. Vânâtoarea a determinat diviziunea muncii după sex, intensifâcând, în acest fel, «hominizarea»; căci la carnivore şi în toată lumea animală o astfel de diferenţă nu există” (Mircea Eliade – Istoria credinţelor şi ideilor religioase), în final, este inteligenţa umană o creaţie a mediului ostil sau a lui Dumnezeu? Această întrebare pune falsitatea marxismului într-o lumină tridimensională. Se vede în profunzime că este o construcţie butaforică. Cercetările biologice ale ultimului deceniu au arătat că miracolul uman nu are explicaţii istorice, dacă acceptăm Creaţia în mod creştin curat, eliberată de doctrine. Biblia rămâne, de fapt, singurul nostru răspuns. La condiţiile de mediu „omul a reuşit, prin inteligenţa sa, să dea fiecărei circumstanţe ecologice un răspuns cultural”. Deosebirea de animale este dată de fenomene mult mai profunde, pe care nici geniul nu le-a putut pătrunde, Einstein fiind, din acest punct de vedere, un exemplu elocvent. Acum ştim că animalele se adaptează la schimbările de mediu prin modificări morfologice. „La palier uman, specializarea organică a devenit evitabilă deoarece adaptarea culturală şi tehnică a înlocuit adaptarea biologică. Iată de ce sapiens n-a creat

niciodată alte specii: el a creat civilizaţia” (J. Ruffie şi J. C. Sournia – Leş epidemies dans l’histoire de l’homme).

Enunţul lui Bena din manualul Psihopolitica este expresia aşa-numitei „gândiri asiatice”, în 1998, cu ocazia comemorării victimelor războiului din Vietnam, fostul negociator vietnamez al păcii a recunoscut ia CNN că, în momentul angajării Vietnamului comunist în conflict, conducerea partidului şi statului s-a întrunit într-o şedinţă solemnă, luând o singură decizie strategică: „Oamenii nu contează”. Vietnamul de Nord a pierdut un milion de oameni! Stupefacţia senatorilor americani prezenţi la emisiune, în faţa gândirii care a stat la originea înfrângerii lor, este de nedescris. Revenind la tehnica sovietică de folosire a cunoştinţelor biologice în scopuri politice – nu vom afla dimensiunea acestei orori decât atunci când vom avea acces la arhivele institutelor sovietice de ştiinţă – vom constata ca proiectul eliminării fizice este exprimat fără ocolişuri: „în loc să fie executaţi liderii naţionali, se va pune la cale sinuciderea lor în condiţii care pun cauza morţii lor sub semnul întrebării. În felul acesta, putem ţine sub control împotrivirea la extinderea comunismului în diferite categorii sociale ale lumii şi putem face în aşa fel încât masele care ni se opun să rămână fără conducători; putem să creiem o stare de haos şi derută în care ne va fi foarte uşor să implantăm doctrinele clare şi viguroase ale comunismului” (Memoria nr. 22). Cum au ajuns sovieticii la ideea că unii indivizi trebuie exterminaţi, alţii, intimidaţi prin teroare iar alţii, aduşi „pe calea cea bună” prin „muncă de lămurire”?

La originea cercetărilor sovietice asupra dominării omului se află descoperiri fundamentale enunţate de teoriile lui Jean Piaget (1896-1980). Fondatorul Epistemologiei genetice considera că în creierul uman integrat se află trei părţi funcţionale (nu anatomice): una neogenâ şi două ancestrale. Din cele primordiale, creierul mic ar fi de origine reptilianâ şi, de aceea, proprietar al reacţiilor de

agresivitate, atac şi apărare, al contracţiilor musculare şi al echilibrului geomagnetic. Creierul mijlociu ar proveni în om de la starea de mamifer şi controlează stările emoţionale, sentimentele, mai ales cele de afecţiune maternă, slăbiciunile de caracter, dar şi comportamentul social. Faptul că mamiferele nasc pui vii şi calzi implică dezvoltarea unor reflexe specifice, de la cele de lins, la cele de ocrotire, în sfârşit, neocortexul este tipic uman, de dată recentă istoric şi controlează concepte, operează cu „imaginile imaginaţiei”, organizează figurativul, sintetizează procesele culturale. „Nu numai că observăm şi memorăm mai bine decât alte animale – spune Piaget – dar putem şi imagina şi preveni, înainte de orice, omul este o fiinţă a imaginaţiei”. Conform teoriilor lui Piaget, oamenii sunt, din punct de vedere genetic, conduşi de neocortex, dar păstrează preponderenţe pe unele din cele două funcţii ancestrale. Altfel spus, în momentul inhibării puternice a neocortexului – adică a centrului cerebral fundamental uman – se activează puternic una din celelalte două părţi ancestrale. Un drog, o doză mare de alcool sau o altă intervenţie chimică sau fizica asupra creierului uman aduce la suprafaţă un comportament selectat, în două ipostaze: individul devine agresiv (preponderenţă atavică reptilianâ) sau, dimpotrivă, devine inofensiv, „moale” în termen popular, plângăcios, duios, melancolic, generos, chiar slugarnic (preponderenţă atavică mamiferă). Şerpii nu cer milă, nu se supun; lupul în haita lui, hiena cea mai vorace în grupul ei se supune slugarnic masculului alfa, respectiv femelei dominante. La oameni, cazul curent al alcoolicului este unul dintre argumentele credibile ale acestei teorii: un om aflat sub influenţa alcoolului are unul din două comportamente – fie devine „neom”, afâşând o violenţă excesivă, sparge, bate, omoară, fie devine melancolic, inofensiv, cântâ, plânge. În tehnicile de pregătire a luptătorilor din unităţile speciale de comando se utilizează produse sintetizate care inhibă sentimentele şi excită

agresivitatea, decizia, „sângele rece”, în tratarea medicală a „violenţilor” se folosesc inhibatori care acţionează fundamental asupra funcţiunilor unei anumite părţi a creierului. Jean Piaget a identificat o relaţie între potenţialitatea genetică şi adaptarea umană: „Activitatea funcţională a raţiunii (acel ipse intellectus care nu provine din experienţă), este, în mod evident, legată de «ereditatea generală» a organizării vitale înseşi: după cum organismul nu s-ar putea adapta variaţiilor înconjurătoare dacă nu ar fi fost deja organizat, tot astfel şi inteligenţa nu ar putea sesiza nici un dat exterior fără anumite funcţii de coerenţă (al căror ultim termen este principiul non-contradicţiei), de stabilire de legături etc. Care sunt comune oricărei organizări intelectuale” (Jean Piaget – Naşterea inteligentei la copil). Să fie oare „ereditatea generală a organizării vitale” o altă denumire a lui Dumnezeu, găsită de un om de ştiinţă? Pentru echilibrul şi supravieţuirea naturii umane, activitatea preponderentă a neocortexului determină condiţia de om prin informaţie culturală, dezvoltarea conceptelor raţionale, a imaginilor logice, prin influenţa unui mediu educaţional flexibil, a unui mediu social şi familial normat moral. „Pentru om, mare parte din instinctele primordiale, altădată necesare supravieţuirii, au dispărut. Au fost înlocuite prin etică, serii de reguli adoptate conştient şi voluntar, dar indispensabile pentru toţi cei care trăiesc în societate. În acest stadiu, legea morală nu este un lux, ci o necesitate” (Rouffie şi Somnia). Acesta este intelectualul adevărat, nu posesorul unei diplome. Diploma avea şi Râmaru.

În prelungirea acestor teorii şi pe măsura evoluţiei ştiinţelor biologice s-a dezvoltat şi o teorie modernă a reprezentărilor, în creierul uman se află /constituie un nucleu al reprezentării, al conceptelor cheie. Omul trăieşte un sentiment al cunoaşterii de sine ca fiinţă superioară, identificat ca demnitate umană, sentiment ce se poate reduce, la anumiţi indivizi, doar la reacţia de negare a

înjosirii. El îşi reprezintă identitatea prin modele care îi oferă o imagine sintetică despre sine: curajos sau laş, rezistent sau slugarnic, conducător al destinului propriu sau condus etc. Un alt element puternic al nucleului reprezentării este sentimentul libertăţii, care gravitează între utopia libertăţii absolute (anarhie) şi nevoia de guvernare a libertăţii între limite acceptabile şi acceptate printr-un act de voinţa individuală, în nucleul reprezentării se mai află şi spiritul de proprietate, credinţa religioasă profundă (dragostea de Dumnezeu, nu frica de Dumnezeu), încrederea în valori (discernământul valoric), opinii şi atitudini statornice despre lume (pace, ajutor, consens), ataşamentul faţă de principiile sistemului democratic (înţelegerea limitelor sale şi credinţa că poate fi îmbunătăţit), libertatea de exprimare, a cuvântului, comportamentul social (norme de civilitâte), elemente de morală, spiritul de dreptate şi dorinţa de adevăr. Toate aceste componente rezistente ale gândirii omului formează un model ideal care constituie natura umana a individului: „Vom numi «ideal» orice sistem de valori constituind un tot, deci orice scop final al acţiunilor, iar «valori» – valorile particulare relative la acest tot sau mijloacele care permit să atingem acest scop. Raporturile dintre ideal şi valoare sunt, aşadar, aceleaşi ca cele dintre totalitate şi relaţie” (Jean Piaget).

Nucleul reprezentărilor-forţă este înconjurat de un înveliş derivat şi protector, compus din judecăţi de valoare care argumentează conceptele cheie sau le compară cu situaţii, noţiuni, fenomene noi, situaţii noi. Este cazul unui individ care se găseşte brusc în faţa unui obiect complet necunoscut, care nu seamănă cu nimic din ce a mai văzut şi a cărui funcţionalitate n-o cunoaşte. Creierul său va căută atunci cu rapiditate nişte repere, de regulă primitive, care să fixeze obiectul într-o imagine comparabilă: materialul din care este făcut este identificabil, culoarea este familiară, forma poate fi asimilată unei figuri geometrice, ansamblul

aduce cu ceva păstrat în memorie, dar care s-ăr putea să nu aibă nici o legătură cu adevărată funcţionalitate a obiectului. Urmează un proces natural (să-i spunem curiozitate) prin care individul căută informaţia care să-i ofere identitatea exactă a obiectului. Acest înveliş al judecăţilor de valoare protejează nucleul central prin operaţii mentale conduse de discernământ. Poţi sâ-ţi schimbi atitudinea şi opinia, dar conceptul cheie, nu. La această particularitate se refera expresia cu „consecvenţa boului”, nu la modificarea credinţelor fundamentale, care se produce numai în două cazuri: oportunism (ceea ce numim lipsă de caracter) sau teroare. Cel mai bun exemplu pentru înţelegerea unui asemenea proces mental este momentul alegerilor. Alegătorul normal, condus de un nucleu al reprezentării complet şi de credinţe fundamentale rezistente, analizează candidatul în funcţie de modelul său: este demn şi respectă demnitatea umană, iubeşte libertatea şi vă ocroti libertatea sa, va respecta proprietatea şi nu-i va îngrădi dreptul de a o dobândi legal, are o credinţa religioasă, este moral, drept şi sincer? În practică, alegătorul face o evaluare generală şi aduce mesajele candidatului în matricea aproximativa a credinţelor sale. Evident, un individ cu un nucleu al reprezentării distrus sau format din elemente primitive, fragmente ale unor concepţii şi părţi de idei, va vota un demagog587, un extremist, o ideologie primitivă care-şi reduce mesajul la scheme simple: venim la putere, punem ordine, înlăturăm, exterminăm, aducem fericirea. Nazismul şi comunismul au introdus iniţial aceste mesaje în lumea unor societăţi prăbuşite. Când a fost vorba să construiască ceva, pornind de la cel mai pur marxism, ambele sisteme au conceput metodologia terorii pentru dominaţia oamenilor, ca lume.

Acest demers teoretic extras dintr-o literatură spectaculoasă, postcomunistă, are drept scop întoarcerea lecturii la problema autenticităţii Psihopoliticii lui Beria. Manualul este în fapt, expunerea teoretică a unei serii de

tehnici organizate pe care conducerea Uniunii Sovietice le-a aplicat pe baze biologice, ştiinţific fundamentate, în primul rând cetăţenilor săi. Spunea Beria acolo: „Este menirea psihopoliticii mai întâi să ordoneze supunerea şi scopurile grupului şi apoi să menţină ordinea prin înlăturarea efectului produs de persoanele şi personalităţile capabile să abată grupul spre nesupunere, în naţiunea noastră, unde lucrurile sunt mai bine conduse şi acolo unde raţiunea domneşte pretutindeni, nu este greu să înlături bacteriile persistente care pot ataca vreuna dintre entităţile noastre politice. Dar în domeniul cuceririi, în cadrul naţiunilor mai puţin luminate în care statul rus nu deţine încă puterea nu mai este tot atât de uşor să înlături cu totul individul îndărătnic. Psihopolitica face posibila înlăturarea acelei părţi a personalităţii lui care, prin sine însăşi, face ravagii în constituţia respectivei persoane şi în aceea a grupului din care face parte.” Scopul acestor tehnici a fost dominarea maselor (Lenin şi Hitler au fost fani ai lui Le Bon). Calea pentru a ajunge la acest rezultat a fost distrugerea nucleului reprezentării indivizilor normali care credeau în democraţie şi capitalism, în liberalism şi libertate. Ea a purtat numele de „revoluţie îh gândire”.

Cum au fost aplicate aceste procedee în România? Dar mai întâi, cine le-a aplicat.

Executanţii.

Ca enunţ prealabil, afirm că a ne duce la cei câţiva evrei utopişti şi la cei câţiva rataţi români, bulgari şi unguri care formau Partidul Comunist din România în 1944 ar fi o pistă greşită. Scursuri ale societăţii sau idealişti complexaţi, ei au reprezentat doar faţada săracă a ceea ce însemna, cu adevărat, sistemul comunist. Din aceste motive, faptul că aproape toţi deveniseră în timp informatori ai serviciilor de informaţii româneşti, că mai fugeau cu banii partidului, că băgau în buzunar fonduri destinate „propagandei” şi se ascundeau în „case conspirative” al căror proprietar era Siguranţa sau Biroul 2 al Armatei este total nesemnificativ.

Adevăratele acţiuni – spionaj, boicot, sabotaj, finanţarea presei de stânga, agentura de influenţă, evaluarea potenţialului politic, social şi economic al României – erau toate conduse din URSS şi desfăşurate cu oameni instruiţi acolo. Exista o Secţie România în NKVD care gestiona toate aceste activităţi şi selecta personalul. O parte din fondurile folosite proveneau chiar din România, din Tezaurul refugiat în Rusia sau din activităţile comerciale desfăşurate direct sau mascat pe teritoriul ţării noastre, în repetate rânduri, agenţii sovietici au fost capturaţi pe teritoriul României având asupra lor monede, lingouri, pietre preţioase şi semipreţioase extrase din Tezaur.

Pregătirea comunizării României a început cu multe decenii înainte. Opera de aducere a ţârii noastre în sfera de influenţă a marelui conglomerat estic – pornită de Petru cel Mare, continuată de ţarii secolului XIX şi întârziatâ de diplomaţia şi Armata române – a cunoscut mai multe episoade acute:

— Trei tentative de asasinat finanţate şi comandate împotriva lui I. C. Brătianu (1878, 1880, 1886);

— La răscoalele din 1888 şi 1907 agenţii ruşi au fost implicaţi direct, organizând o revoltă în satele din jurul Bucureştiului, agitând ţăranii prin satele de la graniţă, în timp ce dincolo de frontieră au fost masate trupe;

— Agresiunea de la Tatar-Bunar din 1924, cu scopul de a declanşa „un proces revoluţionar” în România;

— Masarea de trupe şi producerea de incidente la frontiera de est a României în momentul loviturii de stat din 7-13 iunie 1930;

— Implicarea în rebeliunea legionară atât cu fonduri, cât şi prin agenţi provocatori. Din nou, la graniţă au fost masate trupe.

Prima acţiune pe care o declanşează serviciul de informaţii al unui stat care se pregăteşte să atragă alt stat în sfera sa de influenţă, să-l domine politic sau să-l cucerească este să producă o evaluare cât mai corecta a potenţialului uman al

acelui stat. Pe primul loc al interesului se aflau cadrele proprii de specialitate pentru diferitele zone ale Puterii şi abia apoi liderii majori sau secundari ai partidului. Pentru a fi mai bine înţeles, trebuie arătat că în planificările NKVD şi GRU, Gheorghiu-Dej nu făcea nici cât o ceapă degerată în comparaţie cu Alexandru Nikolski. Un ofiţer GRU infiltrat în armată era incomparabil mai valoros şi mai important pentru URSS decât Vasile Luca. Elena Lupescu, o prostituată ajunsă în patul regelui şi legată sexual pe viaţă de el, era mult mai valoroasă decât Ştefan Foriş, secretarul general al partidului, care, de altfel, a şi fost îndepărtat şi apoi omorât cu o rangă în cap fără nici o emoţie marxista. Iată de ce, o răsturnare de imagine ca aceasta are nevoie de o explicaţie metodologica.

Evaluarea potenţialului colaboraţionist din România urmărea anumite criterii precise:

Cunoaşterea personalităţilor convinse, în societatea românească se găseau câţiva intelectuali cu vederi de stânga, scârbiţi de guvernarea scandaloasă a lui Carol II şi iritaţi, mai apoi, de dictatura lui Ion Antonescu. Unii fuseseră de la început cuceriţi de idei socialiste – cum au fost, de exemplu, Petru Groza sau Mihail Sadoveanu – alţii au fost convinşi pe parcurs ca, după guvernările carlistâ şi antonescianâ, nu poate urma decât una socialistă, întoarcerea frontului după Stalingrad a mai convins câţiva ezitanţi. Aceşti oameni nu erau neapărat comunişti – în sensul pe care îl înţelegem noi acum —, ci vedeau în aşa-zisul egalitarism sovietic o soluţie echitabila, o formulă evoluata a societăţii umane, un ideal umanist. Nu punem în discuţie aici distanţa de la imaginea lor despre URSS la realitatea sovietică. Cazul Panait Istrati a fost, din păcate, singular. Dar oamenii aceştia erau chiar capabili să accepte sacrificiile umane petrecute în URSS pentru un ideal înalt, al întregii omeniri. Apoi, Uniunea Sovietică adunase la numărul victimelor sale din al doilea război mondial şi pe cele asasinate în sistem. Alţii erau, pur şi simplu, marxişti;

asta le căzuse mai întâi în mână, îi convinsese, iar filosofia „idealistă” li se păruse prea complicată şi sterilă. Au existat intelectuali de stânga capabili să creadă că dacă Marx a trăit după Hegel, marxismul trebuie să fi fost un episod într-o evoluţie valorică a filosofiei. Nu este de neglijat nici spiritul antifascist pe care propaganda comunistă a ştiut să-l inoculeze peste tot şi să-l suprapună perfect pe lupta Uniunii Sovietice împotriva Germaniei naziste, deşi scopul lui Stalin, ca şi al lui Hitler, era supremaţia mondială a sistemului pe care îl conduceau. Mulţi antifascişti democraţi au alunecat spre ideile marxist-leniniste, confundând cauza cu efectul.

Acest tip de personalitate convinsă nu era niciodată expusă, implicată în acţiuni de spionaj sau alte astfel de activităţi „triviale”. Indivizii studiaţi în prealabil erau riguros hrăniţi cu informaţii de interes, menite să le alimenteze credinţa în victorie sau să le întreţină concepţiile de stânga şi nu o dată erau fie protejaţi, fie observaţi prin persoane infiltrate în anturajul său. Daca e să identificăm spionul comunist, acela nu este Petru Groza sau Mihail Sadoveanu, ci o femeie sau un secretar din imediata lui vecinătate. Odată ajuns comunismul la putere, acele personalităţi primeau funcţii înalte în stat, privilegii şi beneficiau de imagine. Se transformau în „savanţi”, „cel mai mare scriitor”, „cel mai mare profesor”, „cel mai mare muzician” etc. Niciodată nu puteau fi „mai mari” decât cei din URSS. Pe I. C. Parhon l-au pus preşedintele Republicii, pe dr. Petru Groza, deşi mare proprietar de pământ şi ctitor al Catedralei din Orâştie, l-au făcut prim-ministru, pe Mihail Sadoveanu, şef al unei loji masonice şi episodic simpatizant legionar, l-au făcut preşedintele Marii Adunări Naţionale. Rolul lor era să semneze acte oficiale de stat, interne şi internaţionale, care li se băgau sub nas – toţi au semnat sentinţe de condamnare la moarte – şi să dea impresia falsă că aceste acte sunt acoperite de autoritate şi legalitate. Cei trei, de exemplu, aveau în realitate alte preocupări: primul

conducea un institut şi stătea mai tot timpul prin laboratorul sau, unde i se dăduse de lucru de către savanţii sovietici; al doilea se ocupa cu tenisul, colecţionarea de timbre şi monede, cu călătoriile şi amorul liber; al treilea era mai mult la pescuit şi vânatoare. În ultimii ani de viaţă, Parhon era senil, iar documentele de stat erau semnate de secretarul de partid al institutului. La nivel ceva mai mic, în eşalonul doi, alţi colaboratori convinşi împărţeau diferite alte privilegii şi umpleau cu numele lor paginile ziarelor, undele radioului, copertele cărţilor. Primiţi prin Academie sau decoraţi cu ordine sovietice, mongole sau cubaneze, ei formau o oligarhie de paradă, expusă pe căprarii la 23 august şi 7 noiembrie în tribuna oficială. S-ău aflat toată viaţa sub observaţia discretă a serviciilor de informaţii sovietice şi în dosarul lor s-a aflat întotdeauna o pagină veche compromiţătoare -de exemplu, cererea lui Mihail Sadoveănu din 1941 de înscriere în Mişcarea legionară – dar şi o pagină nouă cu ce au spus, făcut sau nefâcut alături de linia partidului. Erau consideraţi un fel de „elită” a partidului, dar numai prin funcţia superioară în stat, funcţia fiind de „elită”, nu omul. Adică, înălţă nomenclatură. Stelian Tânase observă cu precizie: „Societatea şi elita guvernantă au constituit două realităţi neintegrate. Ele au dezvoltat interese, priorităţi şi valori diferite” (Elite şi societate). Imediat sub nomenclatura de paradă se aflau „liderii” Partidului Comunist din România. Mai toţi cei din ţară proveneau din PNL, PNŢ său Mişcarea legionară. Orice „cădere” a reţelei comuniste din care făcuseră parte – fie din prostie, fie în calitate de informatori ai Siguranţei, fie din dorinţa de căpătuială – li se putea pune oricând în spate. Când scriitorul Banu Rădulescu a primit ordin să scrie o carte despre grevele de la Atelierele Griviţa din 1933, a găsit, cercetând în arhive, şi angajamentul de turnător Ia Siguranţă al lui Gheorghiu-Dej. Speriat, şi-a anunţat ofiţerul de Securitate care-l supraveghea de la ieşirea din puşcărie. După două zile, ofiţerul l-a liniştit,

problema fiind cunoscută – deci confirmată – şi l-a sfătuit să scrie cârtea ocolind acel detaliu şi fără a dă informaţii precise.

Cunoaşterea persoanelor ataşabile. Această categorie de colaboratori provenea din rândurile victimelor regimului antonescian – numeroşi evrei fără antecedente militante, sindicalişti, legionari comunişti (majoritatea din Corpul Muncitoresc Legionar), ţigani – din rândurile stărilor sociale defavorizate şi slab educate, din rândurile funcţionărilor şantajabili, ameninţaţi de epurare, din rândurile unor germanofobi de circumstanţa, maniheişti sau pur şi simplu şocaţi de înfăţişarea autentică sau fabricată a dovezilor despre ororile naziste. La ei s-au adăugat indivizii uşor de intimidat, urmăriţi de vinovăţii minore, şi, bineînţeles, nemulţumiţii de orice şi profitorii de ce se oferă, în aceste categorii s-au strecurat numeroşi oportunişti, indivizi care trecuseră prin mai multe partide şi orientări doctrinare – cum a fost Constantin Daicoviciu – şi pe care o delaţiune bună i-a propulsat rapid printre aderenţi. Zaharia Stancu, ziarist de şantaj, trimis în judecată şi ameninţat de spectrul unei sancţiuni penale, se refugiază în presa socialistă şi dă acţiunilor sale imorale un caracter politic, apoi devine „mare luptător antiimpe-rialist” şi ilegalist. Cartea sa Desculţ este expresia literara a celor mai violente scene de bestialitate petrecute sau inventate de presa socialista în timpul răscoalei din 1907. Aceşti indivizi au reprezentat prima masă de cadre care a îngroşat rapid rândurile Partidului Comunist între 1944 şi 1947, dând impresia că există un potenţial comunist în România şi chiar că se puteau câştiga alegerile cu ei. Toţi aceştia, supuşi disciplinei de partid, erau în permanenţă controlaţi de rigorile unor reguli drastice a căror alternativă era eliminarea din societate prin închiderea de viu în ea. Pe diferite paliere de înţelegere, ei constituiau purtătorii de cuvânt ai şedinţelor de partid, organizatorii şi lozincarzii marşurilor, executanţii misiunilor de propagandă sectorială,

instrumentele docile ale demascărilor, autorii operelor de subculturâ comunistă. Adunaţi în tot felul de comitete sau asociaţii profesionale, ei au stratificat vizibil gradele de încredere pe care ocupantul sovietic le acorda populaţiei României, cuantificate în metodologii şi baze de date secrete, formând şi ălimentând o ierarhie civilă pentru politica de cadre a partidului. Ei constituiau un corp de cadre pentru diferite funcţii executive. Treptat, în urma unor cursuri scurte, dintre ei s-au selectat alţi evaluatori, colaboratorii secundari care făceau treburile murdare de jos, torţionarii şi criminalii de serviciu.

Cunoaşterea aparatului credincios, în mod planificat, aşa cum s-a întâmplat în mai toate statele din centrul şi estul Europei ocupate de URS S, baza sistemului comunist în România ar fi trebuit să-l reprezinte membrii de partid. Dar în România baza aceasta era extrem de subţire, alogenă şi compromisă. Unii dintre ei au avut şansa să rămânâ necunoscuţi opiniei publice, deoarece guvernele anterioare s-au limitat la ţinerea lor sub observaţie, considerându-i nesemnificativi şi inofensivi. Pe altcineva urmărea poliţia secreta regală – pe comisarii de partid, pe agenţii trecuţi peste graniţă sau paraşutaţi în ţară cu scop organizatoric, de sabotaj şi spionaj. Nu întâmplător, din lipsă de conţinut, istoriografia comunistă a declanşat un adevărat cult al caselor conspirative, al tipografiilor ilegale, al curierilor, al copiilor eroi, care adăuga la puţinul existent o „armată” de simpatizanţi formată din gazde, tipografi, cărăuşi a căror activitate conştientă în slujba comunismului era, în realitate, nulă. Principalele teme ale „istoriei” luptei în ilegalitate erau împrumutate de la legionari, de la organizaţiile evreieşti, de la grupele de spioni sovietici paraşutaţi, prinşi, anchetaţi şi băgaţi la puşcărie. Unul dintre puţinii agenţi sovietici an-chetaţi a fost Nicolski. El a fost folosit ca model celebru al comunistului care a rezistat torturii în beciurile Siguranţei şi nu şi-a trădat celula, în realitate, Nicolski a fost capturat în timp ce trecea graniţa,

condamnat pentru trecere frauduloasă a frontierei şi trimis în lagăr, la un loc cu ceilalţi comunişti, ştiindu-se despre cine era vorba. Celula pe care n-a trădat-o el nu exista, el având misiunea să o formeze. Mulţi au devenit cadre de nădejde ale partidului, primind şi o identitate istorică prefabricată, o „legendă" proprie.

Un fenomen care a răscolit imediat după 1944 lumea partidului a fost stabilirea noii ierarhi. Vechii socialişti au fost îndepărtaţi, ca soluţii politice epuizate, inclusiv ca potenţiali paraziţi ai noului tip de conducere. Ei mai aveau încă nostalgii revoluţionare, idealuri utopice, metode „parlamentare". Or, ceea ce se instala în România nu mai avea nimic de a face cu evoluţia Stângii în sistemul democratic, ci cu impunerea unei dominaţii totale a URSS asupra României. Ea trebuia transformată într-un satelit docil, nu într-o ţara care, printr-o eventuală revoluţie socialistă proprie, îşi construieşte un eventual stat comunist propriu. Este esenţa acţiunilor „antisovietice" ale lui Nicolae Ceauşescu de mai târziu. La baza aşa-numitei desprinderi a fost pusă o istorie proprie, glorioasă şi revoluţionară, o tradiţie de luptă comunistă a românilor. Cine citeşte astăzi o carte de propagandă comunistă din perioada ceăuşistâ şi are curiozitatea să caute prin arhive originea acţiunilor revendicate de comunişti se strâmbâ de râs. Iată cum arăta un fragment dintr-o scrisoare adresată de un sindicat afiliat PSDR ministrului de finanţe la 22 noiembrie 1931: „Depunerea contra-proiectului de lege la Cameră de către Dl. Ministru de Finanţe va confisca slabele noastre posibilităţi de existenţă." Şi iată cum arăta acest text transformat în manifest al Partidului Comunist şi expus în vitrină la Muzeul PCR: Dictatorul din fruntea ministerului de finanţe a depus eh la Cameră sceleratul anti-proect de lege, prin care guvernul confisca slabele noastre posibilităţi de existenţă, A sunat supremul ceas! Ei bine, până şi A sunat supremul ceas! Era formula consacrată a Partidului Naţional Ţărănesc şi îi aparţinea lui Ion Mihalache.

În momentul în care Moscova a stabilit o ierarhie acceptabilă, toţi liderii comunişti care au intrat în noua viziune despre fostul aparat au fost lichidaţi. Foriş şi Pătrăşcanu sunt exemple ale programului de eliminare. Oricum, o simplă privire aruncată asupra conducerii Partidului Comunist din România după 1944 descoperă slăbiciunile evidente ale acestei formaţiuni politice. Majoritatea liderilor provenea din afara ţării. Grosul cadrelor de încredere s-ă format din comunişti de import, antrenaţi în activităţi teroriste şi informative pe teritoriul Basarabiei, basarabeni ei înşişi, mulţi evrei comunişti (a nu se confunda cu populaţia evreiască a provinciei), minoritari rusofoni, români renegaţi. Din aceste categorii s-au selectat agenţii care au operat pe teritoriul României, dincoace de Prut, în toată perioada de decenii pregătitoare trecerii ţârii noastre în sfera de influenţă sovietică. Această grupare a format substanţa aparatului de comandă (am arătat că nu trebuie confundat cu aparatul de conducere), care a aplicat programul de comunizare cu toate aspectele sale politice, economice şi sociale. Ei au primit de la instructorii sovietici şi au instrumentat mecanismele terorii, apoi au supervizat şcolarizarea noilor cadre, autohtone, ale aparatului de opresiune. Cazul particular în lagărul comunist care a fost Nicolae Ceauşescu a atras atenţia, după 1967-1968, că se poate sparge scenariul pe care funcţiona sistemul imaginat de Moscova pentru o ţara ocupată. Ceauşescu a refuzat statutul de marionetă conducătoare, de ales pentru funcţia de conducere, şi şi-a asumat-o pe cea de comandă, formându-şi propriul aparat de comandă, înlăturându-l pe cel adus din URSS şi preluând şefia directă a acestuia. Aici se găseşte şi explicaţia pentru trecerile repetate ale Securităţii din subordinea directă a Comitetului Central, în cea a Ministerului de Interne, şi invers, de la importanţa pe care o avea Alexandru Drâghici în conducerea partidului, la comanda directă exercitată de Ceauşescu asupra instituţiei. Când Ceauşescu n-a mai avut încredere în ea, după fuga lui

Pacepa din 1978, el a umplut Securitatea cu activişti de partid pentru a institui un nou tip de control şi a imaginat o nouă structură credincioasă infiltrata în Securitate, cu misiunea să o controleze, în seara de 22 decembrie 1989, când ofiţerii de securitate au primit ordinul să claseze toate dosarele aflate în lucru, ei s-au trezit că la uşa fiecărui birou şi pe culoare s-au postat colegi de-ai lor de până atunci, dar de data asta înarmaţi şi cu ordinul să-i supravegheze. Diferenţa faţă de alte state comuniste a constat în faptul că acolo, pe culoare, se aflau ofiţerii infiltraţi ai KGB, care au supravegheat supravieţuirea intacta a structurii de securitate, parte predată noilor guverne democratice, parte păstrată pentru a acţiona din interiorul noilor structuri.

Pentru mai multe decenii, aparatul de comanda a fost ataşat grupului de consilieri sovietici trimis de Moscova. Aceştia proveneau din secţiile române ale serviciilor de informaţii şi spionaj sovietice, adică din acele compartimente politice, militare, economice ale Centrului care răspundeau de evaluarea statului rornân şi de pregătirea ocupării României. Mulţi erau ruşi sau rusofoni – în 1995 am întâlnit un kirghiz (avusese astfel de misiuni în România), la sediul NATO din Bruxelles, reprezentându-şi ţara, noul stat Kirghistan – alţii învăţaseră limba română sau fuseseră familiarizaţi cu mediul românesc în şcolile speciale sovietice. Unii aveau o origină vag românească, bulgărească sau maghiară, fiind specializaţi pe diferite domenii în centrele din URSS. Câţiva supravieţuitori ai acestui aparat de consilieri trăiesc şi astăzi în fostele cartiere rezidenţiale, vorbind greu limba româna. Soţiile lor primesc pensii ale vechiului aparat comunist, iar fiii lor au emigrat în Occident, au ajuns politologi pe la diferite universităţi americane şi ne dau lecţii de democraţie.

Într-o măsură mai mica au fost trimişi în România şi specialişti autentici – de regulă, ingineri – aflaţi sub contract informativ cu NKVD şi GRU, fără a fi ofiţeri ai

acestora. Ei aveau misiunea de a exploata resursele ţârii şi de a descoperi altele noi.

Aparatul credincios al partidului avea şi misiunea importanta de a forma noi cadre. Va fi greu să negăm teoriile psihopolitice şi filogenetice expuse mai sus atunci când vom constata zona din care s-a făcut selecţia noilor cadre. Analfabeţi, primitivi, brutali şi resentimentali, tinerii primelor eşaloane de cadre autohtone ale partidului reprezentau o altă faţă a eşecului democraţiei şi capitalismului în România modernă. De cele mai multe ori inconştienţi, slujind o putere care îi scotea dintr-o promiscuitate adâncâ, ei au fost executanţii ideali ai regimului de exterminare. Nivelul lor de percepţie a fenomenului era nul, în schimb, asimilau rapid mecanismele întemeiate pe stereotipii: ordin, reguli, indicaţii. Nucleul lor de reprezentare era extrem de primitiv sau constituit din valori arhaice, tradiţionale, neintrate în sistemul valorilor culturale moderne. Concepţia lor despre democraţie, libertate, cultură, religie se reducea la scheme simple sau la atitudini mecanice, învelişul de protecţie fusese distrus în timp prin degradarea accesului la proprietate, prin condiţionarea acesteia, prin felul scandalos în care erau folosiţi la vot, în alegeri, prin arhaismul satelor, prin cultul personalităţii şi obscurantism – lucruri pe care le-am prezentat în aceasta lucrare pe suprafaţa a trei volume. Toate eşecurile sociale ale perioadei interbelice se adunau în acest strat de nefericiţi. Ei au fost prada uşoara a noului sistem. Mai interesant decât felul cum au fost folosiţi este efectul activităţii lor violente sau criminale în imaginea publică. Un studiu apărut la sfârşitul secolului XIX (C. Lombroso şi R. Laschi – Crime politique et Ies Revolutions) arăta influenţa spectaculoasă pe care o aveau „criminalii politici, asasinii, histero-epi-lepticii în antrenarea masei pentru a-i urma în acţiuni violente antistatale, în revendicări exagerate, în distrugeri şi crime”, în momentul în care societatea oferă prilejul, printr-o slăbiciune

generală, ei sunt primii care produc un acces violent care isterizează grupuri, apoi mase. Originea comportamentului lor, afirmă Cesare Lombroso, este o manifestare atavică scăpată de sub observaţia şi interesul societăţii. Un mediu primitiv în care cultura se reduce la tradiţii profane, minat de obscurantism, dominat de complexe de inferioritate socială şi unde civilizaţia nu a pătruns decât prin imagine (propaganda carlistă, antonesciană, comunistă), întărind şi mai mult complexele, produce „soldaţi disciplinaţi ai revoluţiei". A da un fragment de putere acestor indivizi (aşa cum a făcut sistemul comunist) înseamnă să înzestrezi frustrarea cu o armă de foc.

Câteva rapoarte din epocă dezvăluie orizontul limitat al acestei categorii de executanţi. La 6 martie 1955, cu ocazia împlinirii a 10 ani de la instalarea guvernului Petru Groza, Virgil Trofin şi Corneliu Mănescu făceau o inspecţie în unităţi ale Securităţii din Moldova sub deviza: Plutonierii pentru instrucţia politică. „La întrebarea pusă plutonierului major Soprocaru Ştefan de tov. Gen. locotenent Mânescu Corneliu: «Ce sărbătorim astăzi?», acesta răspunde: «Ajunul mâcinicilor», fapt pentru care a primit patru zile de arest." într-o lecţie politică ţinută de Constantin Doncea cursanţilor şcolii de partid pentru cadrele destinate muncii în străinătate, celebrul „tanchist" punea următoarea întrebare „istorică": „Să-mi spuneţi voi, tovarăşi, cine a fost Mihail Viteazul'?" şi după un moment de linişte, în care răspunsul întârzia să apară, Doncea a dat el însuşi răspunsul: „Mihail Viteazul a fost un om deştept, nu ca voi", într-o altă inspecţie, de data asta condusă de generalul Burcă Mihai, şeful Direcţiei politice a trupelor MAI, şeful postului de Miliţie Podul Iloaiei a fost întrebat „dacă a primit Raportul tov. Hrusciov la Congresul XX al PCUS." Şeful de post, derutat evident, şi-a întrebat mai întâi subordonaţii dacă a ieşit vreunul Hrusciov la raport în lipsa lui, apoi – oricât ar părea de absurd, incredibil şi beletristic – a găsit subterfugiul instantaneu al „inteligenţei native":

„Fiind în concediu, tov. General colonel, raportez că raportul tov. Hrusciov având două icsuri pe el, conform Ordinului Circular Iaşi no. 7641 pe 2 decemvrie, a fost clasat de subordonaţii, aici prezenţi sg. Atudorenei Ion şi sg. lancu Ion, la documente secrete, şi nu l-am cunoscut”. Aceste „perle” ale rapoartelor Securităţii şi Ministerului Afacerilor Interne umplu arhiva istorică a fostei Securităţi şi se constituie în oglinda unei lumi aflate pe cealaltă parte a argintului cu care sunt prezentate „realizările regimului comunist”. Astfel se explică selecţia riguroasă făcută de aparatul politic comunist pe baza „originii sănătoase”, selecţie care urmărea identificarea, verificarea şi folosirea unui tip precis de individ. El trebuia să fie un executant docil şi un creier „virgin” în care să fie introduse nişte scheme simple. „Origine sănătoasă” însemna nul, inofensiv, dornic de ataşament.

Aplicaţia.

Practica instalării sistemului comunist în România a urmat un traseu prestabilit. Naţiunea română trebuia supusă unor procedee prin care să se obţină subordonarea totală, în vederea exercitării controlului asupra societăţii, pentru aducerea ei în sclavaj – cum se afirmă în Psihopolitica. Etapele au fost aplicate cu brutalitate, inclusiv cu măsuri vizibile şi ostentative, făcându-se apel la toate argumentele de drept înmânate Uniunii Sovietice de Aliaţii occidentali, de la proteste internaţionale împotriva României care nu-şi respectă angajamentele din Armistiţiu, până la folosirea tancurilor. Grupări româneşti sabotau voit încercările sovietice. Aliaţii occidentali predau sovieticilor toate detaliile acestei lupte, pentru a le primi pe cele ale agenturii comuniste din Grecia. Apoi, când ocupaţia sovietică în România şi cea britanică în Grecia s-au stabilizat, fiecare a încercat să-şi salveze liderii şi agenţii din zonă: englezii prin „cazul Tâmădâu”, iar sovieticii prin evadarea comuniştilor greci din insulele unde fuseseră exilaţi şi plasarea lor în ţările satelite, inclusiv în România.

O analiză asupra metodelor aplicate de ocupant dezvăluie caracterul profund al transformărilor dorite de URSS în România:

Şantajul. Situaţia României la 24 august 1944 era aceea a unui stat care se lăsa complet descoperit în faţa unui învingător. România mai fusese ocupată în timpul primului război mondial, semnase chiar şi un fel de capitulare, dar şi-a păstrat toate atributele suveranităţii, fie ele concentrate într-o zonă restrânsâ a ţârii sau dispersate prin instituţii supravieţuitoare, în condiţiile oferite de lovitura de stat din august 1944, Moscova n-a ezitat să folosească toate avantajele create de gafa de la Palat. Exista un singur impediment: regele. Legăturile acestuia cu Casa regală britanică, important aliat al Moscovei de la care aceasta mai avea o serie de avantaje de obţinut, l-au obligat pe Stalin să fie prudent, în interior însă, situaţia era pur şi simplu scăpată de sub control, autoritatea fiind lăsată complet pe umerii unui guvern militar improvizat. Regele a fost din nou sfătuit greşit. Ca mareşal şi Cap al Oştirei, el a fost obligat de camarilă să-şi părăsească postul de comandă, din care dăduse ordinul fundamental al ieşirii din război cu Aliaţii, şi să se refugieze în Gorj. Acolo, regele era informat numai pe un singur canal, cel al unor oameni din camarila care făcuse gafa. Asupra consecinţelor actului pripit de la 23 august avem şi o mărturie a spionului britanic Ivor Porter, trimis la Bucureşti cu misiuni de dezinformare: „Nici nu fusese semnat încă armistiţiul şi ei sovieticii, n.a. puseseră rnâna pe echipament – instalaţii petroliere şi mare parte a flotei comerciale – evaluat la aproximativ două miliarde de dolari. Armistiţiul a mutat, după părerea lui luliu Maniu, linia Focşani-Nămoloasa-Galaţi la porţile Budapestei, dându-i comandamentului sovietic dreptul de a interveni în toate domeniile vieţii din România” (Ivor Porter – Operaţia A utonomus). Într-adevăr, în conţinutul Convenţiei de Armistiţiu, semnată la Moscova îri noaptea de 12 spre 13

septembrie, au fost impuse de sovietici două puncte ale şantajului:

Pet. 17. Administraţia civila românească este restabilită pe întreg teritoriul României, afară de un sector de 50-100 km de linia frontului, depinzând de condiţiile terenului; organele administrative româneşti se obligă să aducă la îndeplinire, în interesul restabilirii păcii şi securităţii, instrucţiunile şi ordinele înaltului Comandament Aliat (sovietic), date de către el, în scopul de a asigura execuţia acestor condiţiuni de armistiţiu.…

Pet. 19. Guvernele Aliate socotesc hotărîrile Arbitrajului de la Viena cu privire la Transilvania ca nule şi inexistente şi sunt de acord ca Transilvania (sau cea mai mare parte a ei) sa fie restituită României…

Primul dintre aceste puncte a permis măcelul ordonat de Comandamentul sovietic la Oarba de Mureş cu scopul de a testa loialitatea militarilor români. Apoi, a condiţionat reinstalarea administraţiei româneşti de îndeplinirea tuturor condiţiilor de armistiţiu. Şantajul cu retrocedarea Transilvaniei nu urmărea doar confirmarea implicită a ruperii Basarabiei şi nordului Bucovinei, ci opera şi asupra vieţii politice interne. Acest argument, pus în mâna comuniştilor din România, a contat, însă un eveniment neaşteptat a făcut ca Uniunea Sovietică să-şi întărească puterea de şantaj cu un argument nou şi inatacabil din partea Aliaţilor occidentali, în timp ce comuniştii primeau în rândurile lor legionarii Corpului Muncitoresc Legionar şi o grupare importantă din lagărul de la Caracal (Onisifor Ghibu – Ziar de lagăr), PNT asimila gruparea condusă de Horaţiu Comaniciu, considerată continuatoare a liniei lui Corneliu Codreanu. Din rândurile acesteia, dar şi din rândurile partidului, s-au format nişte detaşamente de voluntari care au însoţit din spate trupele sovieto-române. Scopul lor principal era restabilirea ordinii statului naţional unitar în zonele unde fascismul maghiar măcelărise, torturase, deportase sau obligase la asimilare populaţia

românească. Acţiunea lor a fost sprijinită public prin câteva articole publicate în ziarul Dreptatea de liderul ţărănist Corneliu Coposu. S-au produs excese, răzbunări şi acte individuale de violenţa, mai ales în localităţile unde avusese loc un rapid proces de reconversie de la nazism la comunism. Aflat în faţa înaintării Armatei române în Transilvania, nazismul ungar a încercat o păstrare cu orice preţ a teritoriului românesc sub jurisdicţie maghiară. Pentru acest scop, Budapesta a ordonat trecerea tuturor organizaţiilor horthyste în Partidul Comunist, iar acolo unde acesta nu avea nuclee, să-l înfiinţeze ele (Balogh Edgar – Szolgatalban).

Fenomenul nu a avut o extindere foarte mare, fie pentru că ordinul nu a ajuns peste tot, fie pentru că organizaţiile horthyste locale nu puteau concepe aşa ceva şi, în consecinţa, au luptat până în ultima clipă, în ultimul rând, trebuie să ne punem întrebarea ce organizaţii comuniste sau membri mai supravieţuiserâ sub regimul exterminator maghiar? Formula cea mai des folosită a fost aceea a „atitudinii antifasciste”. Iată o mărturie: „Pentru neruşinarea cu care numeroşi fascişti dintre cei mai compromişi, agenţi provocatori încarceraţi şi conducători de reţele subversive au folosit atmosfera tulbure şi plină de nelinişte a acestei perioade pentru a apărea în roluri noi pe scena vieţii politice şi pentru a-şi asigura cu abilitate, viclenie şi îndrăzneală merite de «luptători antifascişti» este grăitoare strania carieră a baronului Atzel Ede. Baronul Atzel Ede, împreuna cu doi tovarăşi şi un traducător au trecut la 14 septembrie, prin Jasnya Ucraina subcarpatică, n.n. linia frontului sovietic. Au rămas acolo 8-10 zile. Au purtat tratative şi la Moscova şi au primit şi ei un răspuns pozitiv” (Francisc Păcurariu – Românii şi maghiarii de-a lungul veacurilor). Fără îndoială că sovieticii nu aveau nevoie de un baron care să le „predea” Transilvania în numele Ungariei, dar fenomenul este evident. Aşa se explică şi de ce, la intrarea în Transilvania, trupele sovietice

au fost întâmpinate în numeroase localităţi cu steaguri maghiare şi roşii, predându-se în numele „Partidului Comunist Maghiar din Ardeal”. Trupelor sovietice li s-a creat sentimentul că întâlnesc un teritoriu comunizat (sau, cel puţin, s-au prefăcut că-l recunosc, folosind din plin situaţia). Acţiunea batalioanelor de voluntari ţârânisto-legionare a fost interpretată astfel drept antisovietică, fiind „anticomunistă”. Consecinţa imediată a fost blocarea de către URSS a reinstalării administraţiei româneşti în Transilvania, prevalându-se de prevederile Punctului 17 din Convenţia de Armistiţiu, interpretate strict subiectiv: batalioanele au creat dezordine în spatele frontului, care este tot zonă strategică. De altfel, la acea dată încă se desfăşurau operaţii militare pe teritoriul Transilvaniei şi acţiona spaţiul de rezervă de 50-100 km. În perioada 1948-1956 numeroşi etnici maghiari au fost aduşi la Bucureşti şi plasaţi în funcţii administrative cheie, mai ales în aparatul represiv, sub acoperirea înfrăţirii între popoare şi a dispariţiei conflictelor antagonice, dar folosiţi pentru a controla loialitatea românilor faţa de sistem. Majoritatea dintre ei nu vorbea limba româna, inducând românilor un sentiment de inferioritate, obligându-i să perceapă autoritatea drept o forţă care vine dincolo de etnicitate.

La 30 februarie 1945, ora 15.30, Vâşinski vine la Palat şi bate cu pumnul în masă, cerându-i regelui schimbarea guvernului. Nu există motive de îndoială asupra acestui incident, cunoscută fiind brutalitatea emisarului sovietic. Ceea ce lipseşte însă din mai toate relatările acestei scene este faptul că Vâşinski l-a ameninţat pe rege că URSS nu va accepta revenirea Transilvaniei la România, cu ocazia Tratatului de Pace, şi nu va acorda permisiunea instalării autorităţii administrative române dacă nu este învestit guvernul Groza. A fost, fără îndoiala, un şantaj ordinar. După cum afirmă biografii regelui, luliu Maniu a cerut suveranului rezistenţă împotriva impunerii guvernului Groza, forţând chiar o eventuală acţiune brutală din partea

trupelor sovietice. Faţă de această opţiune, regele Mihai s-a opus ferm, dovedindu-se deasupra intereselor de partid. El a considerat că revenirea Transilvaniei în întregime la România este mai importantă decât o manevra politicianistă, chiar dacă actul impus de Moscova îi răpea, în cele din urmă, „cea mai importantă din prerogativele sale, dreptul de a demite un guvern” (Arthur Gould Lee – Crown against Sickle). Gestul regelui este istoric. Cedarea la şantaj nu îl dezonorează, ci, prin consecinţa revenirii Transilvaniei la Patria Mamă, îl înalţă printre marii bărbaţi ai ţării.

Inducerea violenta a sentimentului de vinovăţie. Iniţial, încă din timpul războiului, propaganda sovietică a pus românilor ştampila de fascişti. „Stat fascist” şi „popor fascist” au fost etichetele folosite curent în Basarabia, unde sovieticii ştiau că vor impune un regim de deznaţionalizare, urmând a inventa „poporul moldovean” şi „limba moldovenească”. Aici, pe acest teritoriu românesc răsăritean, nu au existat limite pentru propaganda antiromâneascâ. Principalul vector al inducerii sentimentului de vinovăţie aici a fost exagerarea insistentă a identificării Basarabiei drept teritoriu pe care românii au făcut masacre împotriva evreilor. Împreună cu Armata germană, Armata română şi jandarmii ar fi terorizat şi asasinat populaţia evreiasca, precum şi pe cea rusofonâ. Câteva localităţi au fost declarate centre de masacru şi li s-a dat o notorietate, urmata de o intervenţie imediată, substanţială şi vizibilă din partea URSS pentru dezvoltarea localităţii, refacerea clădirilor „rase de pe faţa pâmântului” de către români. Aceştia au fost puşi să muncească pentru a repara ce au stricat. Toată propaganda asupra crimelor din Basarabia s-a întemeiat pe cifre: 100 000, 200 000, 300 000, în funcţie de cifrele folosite de istoricii sovietici în tratatele lor despre al doilea război mondial, apoi, bineînţeles, 25 000 sau 250 000 omorâţi la Odessa. Toate aceste cifre sunt fabulaţii, dar ele mai sunt folosite şi astăzi de diferiţi adepţi sau credincioşi ai sistemului comunist, fie

pentru a încerca conservarea imaginii României de coautoare a holocaustului, fie din interese mult mai prozaice, ca despăgubiri, retrocedări, răzbunări.

În Vechiul Regat inducerea sentimentului de vinovăţie a îmbrăcat aspecte mai largi, combinate şi insidioase, în primul rând, s-a declarat oficial că România „a atacat mişeleşte Uniunea Sovietică în cârdăşie cu Germania fascistă". Ea era vinovata de agresiune împotriva unui stat vecin care „vrea binele omenirii şi al românilor". S-a interzis să se afirme că, în realitate, URSS atacase România în 1940, printr-o agresiune militară precedată de un ultimatum nerespectat. Cine fâcea o astfel de afirmaţie era declarat fascist, arestat şi aruncat în puşcărie. Fosta conducere militară şi civilă a României a fost declarată în categoria criminalilor de război şi i s-a înscenat o serie de procese politice. Mareşalul Antonescu şi alţi lideri ai regimului de până la 23 august 1944 au fost executaţi. Primele procese însă au fost înscenate generalilor şi ofiţerilor Armatei române, sub acuzaţiile de crimă de război, masacre şi încălcare a legilor războiului. Două legi extrem de periculoase prin caracterul lor general şi vag au fost promulgate sub presiune comunistă. Prima dintre ele, Legea nr. 50 /21 ianuarie 1945 viza urmărirea şi pedepsirea criminalilor şi profitorilor de război, lege care a permis aparatului represiv adus din URSS, NKVD-ului şi trupelor sovietice să aresteze şi să închidă pe oricine. Toţi cei aflaţi pe Frontul de Est, rude ale acestora sau simpatizanţi ai războiului anticomunist erau pasibili de pedeapsă sub acoperirea acestei legi. În privinţa profitorilor de război, practic, totalitatea proprietarilor (inclusiv evreii care asiguraseră furnituri pentru front) intra sub incidenţa legii, fiindcă întreaga economie fusese de război, subordonată acestui efort. Ei erau declaraţi vinovaţi pentru moartea a milioane de cetăţeni sovietici, pentru că au sprijinit material „maşina de război imperialista". Al doilea act normativ, Legea nr. 51 – pentru urmărirea şi

sancţionarea celor vinovaţi de dezastrul ţării —, era şi mai periculos şi se constituia într-un instrument de intimidare şi represiune eficace, întreaga populaţie a ţârii (cu excepţia celor vreo l 000 de comunişti) era vinovata de dezastrul ţârii, susţinând regimul Antonescu (inclusiv prin doua plebiscite copleşitoare) şi eliberarea Basarabiei şi nordului Bucovinei prin entuziasm general. Pe baza acestei legi, culpa se particulariza, în special, pe oamenii politici şi pe funcţionarii publici, pe legionarii (progermani) şi pe naţionaliştii neangajaţi politic. Epurările au început imediat şi numeroase personalităţi au fost trimise în lagăre de triere. Funcţionarii erau şi ei repartizaţi unor închisori sau lagăre cu destinaţie specială, cum a fost cel de la Făgăraş destinat agenţilor din Poliţie. Iniţiator al acestor legi, dar cu scopul de a-l pedepsi pe Gheorghe Tătârescu, luliu Maniu însuşi cade în propria sa capcana. Inducerea generală a sentimentului de vinovăţie a fost amplificată, cu ajutorul cenzurii, de prezentarea unor imagini şi informaţii şocante despre crime de război şi crime îndreptate împotriva umanităţii petrecute în lagărele de exterminare naziste. Propaganda sovietică făcea o legătură directă între aceste orori şi „alianţa” militară a României cu Germania nazistă. Dacă n-ar fi şi tragic, cazul filmului despre masacrul de la Katyn ar fi numai comic, deoarece filmul documentar făcut de studiourile UFA-Berlin, în care erau prezentaţi şi adevăraţii autori, sovieticii, film ce fusese prezentat pe ecranele bucureştene în 1943, a fost prezentat din nou în 1945, dar autorii masacrului erau prezentaţi drept germani. Au fost folosite apoi, pentru impactul lor covârşitor, cifre exagerate despre exterminările de evrei în Basarabia şi Transnistria, dar însoţite cu imagini din lagărele naziste, informaţii false despre „masacru de la Odessa”, filme şi albume fotografice, cârti şi broşuri de propagandă cu aspecte trunchiate sau imaginate despre crime făcute de români în URSS. Întregul mecanism de culpabilizare declanşat pe o perioadă de câteva luni se

dezvolta simultan cu proiecţia ideii de înfringere. Armata română fusese înfrântă; la Stalingrad a fost un dezastru, ofiţerii fugeau în debandadă; sute de mii de prizonieri au fost luaţi prin luptă deschisă în care Armata Roşie a fost mai puternică; germanii i-au trădat pe români; actul de la 23 august nu există sau este nesemnificativ, România fiind eliberată de trupele glorioase ale Uniunii Sovietice.

Un prim scop al acestui întreg arsenal de acţiuni diversioniste era acela ca poporul român să nu privească situaţia sa în termeni raţionali – a participat la un război, a fost înfrânt şi va plăti despăgubiri. Românii trebuiau convinşi că ceea ce li se întâmplă după război – adică instalarea sistemului comunist – este normal, este o pedeapsă corectă, o merită şi nu are rost să opună rezistenţă. Traseul raţional de la dictatura militară pe timp de război, Ia perioada de ocupaţie cu plata despăgubirilor şi, eventual, recunoaşterea prin acte oficiale a pierderii Basarabiei, şi apoi revenirea la sistemul democratic – cum este cazul Germaniei, cu regiunea Alsacia – trebuia rupt, astfel încât ocupaţia sa se prelungească până la transformarea României într-un satelit docil. Pentru URSS era evident că despăgubirile plătite de România au un termen limită şi că revenirea la democraţie în această ţară va naşte din nou un inamic, chiar la graniţele sale. De aceea, trebuie să înţelegem că victoria URSS în al doilea război mondial nu a fost doar un câştig militar pasager, care a distrus potenţialul antisovietic al Germaniei şi al sateliţilor ei, ci principalul prilej pentru punerea în aplicare a doctrinei marxiste a internaţionalismului proletar, prin expansiunea sistemului comunist. Chestia ăsta s-ă făcut prin înţelegeri scrise cu SUA şi Mărea Britanic. Când expansiunea comunistă a atins chiar teritoriul şi societatea celor două puteri occidentale, nâscând „crizele comuniste” postbelice din SUA (infiltrarea sovietica în Mexic, în Cuba, în comunităţile evreieşti sărace, în rândul negrilor, în cultura şi mass-media americane) sau din Anglia (infiltrarea

spionajului sovietic în structurile instituţionale prin cetăţeni britanici de origina evreiască şi maghiară) au declanşat „Războiul rece”. Anglia ştia mai de mult, dar America parcă atunci descoperea că Uniunea Sovietică are un alt scop decât cel imediat al înfrângerii Germaniei naziste.

A doua ţintă a inducerii sentimentului de vinovăţie era distrugerea imaginii publice despre sistemul politic democratic în care trăiseră cu decenii în urmă. Mulţi ani după război, lumea democratică românească va fi ridiculizată, acuzată de „exploatarea omului de către om”, declarată „putregai”, făcută vinovată de toate relele. Această lume politică şi economică invadată de corupţie era, aşadar, autoarea unei crime naţionale şi nu întâmplător în procesul lui Antonescu existau şi astfel de fraze: „Ion Antonescu şi cei care l-au sprijinit în politica sa s-au făcut vinovaţi de dezastrul ţării şi de crime de război, prin aceea că au trădat interesele poporului român, punând ţara în slujba duşmanului fascist şi hitlerist” (Procesul marii trădări naţionale). Au fost scoase din literatura română, dar şi din context, toate paginile de critică la adresa vechii societăţi parlamentare româneşti şi folosite în propaganda comunistă.

Un al treilea scop era acela de a induce ura de clasă, de a produce un conflict deschis între muncitori şi clasa „dominantă”. Puturoşii satelor şi mahalagii nu înţeleseseră acest proces, dar venea acum Partidul comunist şi îi „deştepta”, arătându-le cum au fost exploataţi de ţăranii fruntaşi, de o clasă pe care încă n-o descoperiseră dincolo de gard, chiaburii, cum fuseseră înşelaţi de sindicate şi exploataţi de patroni. Războiul terminat la Berlin trebuia continuat în interiorul ţârilor ocupate de URSS, muncitorii urmând „să întoarcă armele” împotrivă propriei clase politice pentru a o distruge. Este, aşa cum uşor se poate constata, aplicaţia unui principiu marxist.

Infiltrarea comunista. Ca urmare a insistenţelor sovietice, americanii şi britanicii au impus în România formarea unei

coaliţii împotriva regimului Antonescu şi a războiului, cu participarea comuniştilor. Aceştia reprezentau partea sovietică într-un complot pentru scoaterea ţării din război. Aşa cum am văzut, formula partidelor istorice era însă total opusa, „complotul” urmând a fi dus Ia finalizare împreună cu mareşalul Antonescu. Favorizaţi în mod neaşteptat de gafa de la 23 august, comuniştii au intuit rapid apariţia golului de putere instalat în România şi au preluat la fel de rapid portofoliul învingătorului. Ei s-au declarat imediat organizatori şi făptuitori ai „insurecţiei”. Partidele democratice, înlăturate din jocul politic şi lipsite de suport instituţional, au rămas blocate în tipologii vechi, încercând să repare distrugerile unei prea lungi absenţe. Ele au devenit total dependente de Aliaţii occidentali, care, de fapt, îi predaseră cu arme şi bagaje Uniunii Sovietice. Faptul şi mai tragic este că toate informaţiile şi legăturile liderilor politici cu reprezentanţii Statelor Unite şi ai Marii Britanii erau predate sau aduse la cunoştinţă aliatului sovietic. Acesta a primit astfel în mâini un aparat politic rămas descoperit, lipsit de protecţie, căruia i se cunoşteau toate mişcările.

Cenzura instalată de ocupantul sovietic a împiedicat expunerea liberă a unor adevăruri, precum şi prezentarea corectă a unor programe şi viziuni politice menite sa ducă la revenirea la sistemul democratic autentic. De fapt, comunismul s-a prezentat în România ca fiind adevăratul aducător ăl democraţiei – prin formula pleonastică democraţie populară – această răsturnare de imagine nefâind singura, încă o dată, comunismul a fost ajutat de erorile clasei politice şi nu trebuie să uităm că, în 1944, România venea după o lovitură de stat dată în 1930, prin care au fost distruse sistemul parlamentar şi autoritatea Constituţiei, după o dictatură regală şi una militară. Românii erau deja familiarizaţi cu partidul unic (inventat de Carol II) şi cu figuri conducătoare paternaliste: Averescu, Carol, Antonescu.

Una dintre tehnicile folosite de comunism pentru a se infiltra în sistemul de referinţă al naţiunii române a fost preluarea, şi nu distrugerea, simbolurilor autorităţii. Justiţia a fost prima atacată, în numele dreptăţii, adevărului şi legii, comuniştii au preluat sub control instituţia Justiţiei, cu care urmau să aplice programul de epurare politică. Prin civilizaţie, oamenii au proiectat elemente stabile ale nucleului reprezentării asupra unor instituţii reprezentative, înclinaţia naturala către adevăr şi dreptate a fost adusă în parametri instituţionali prin mecanismul dreptului şi prin existenţa Justiţiei, într-o societate normală, oamenii învestesc această instituţie cu puterea de a cerceta, afla şi expune adevărul, precum şi cu puterea de a pedepsi. Ea este o expresie a autorităţii statului. Ocupantul sovietic a folosit intens presiunea psihologică şi instrumentele juridice pe care şi le-a creat pentru a controla Justiţia şi pe judecători. Aceştia au fost fie intimidaţi, fie îndepărtaţi, fie înlocuiţi cu indivizi lipsiţi de pregătire, dar având calitatea de slugi politice ale comuniştilor. Mai ales aceştia din urmă au reprezentat resursa pentru infiltrare şi distrugere a bazelor dreptului. Dintre ei s-au ales „acuzatorii publici” împuterniciţi cu autoritate nelimitată: „Acuzatorii publici au dreptul a cere ca dispoziţiile lor să fie executate atât de organele puterii judecătoreşti, cât şi de cele ale puterii executive de orice categorie. Ei vor putea cere să fie asistaţi în orice împrejurare de organele forţei publice. De asemenea, ei vor putea face orice descinderi, percheziţii, a ridica orice corpuri delicte, orice acte de la particulari sau de la orice autoritate civilă sau militară, chiar şi acte cu caracter secret. Arestările ordonate nu sunt supuse confirmării. Actele acuzatorului public şi ale Consiliului de Miniştri nu pot fi atacate pe nici o cale.” (M. O. nr. 94 /24 aprilie 1945). Procesele şi deciziile aveau apoi un traseu public demonstrativ, preluat şi amplificat de propagandă, insistându-se pe ideea că se face dreptate pentru poporul

român. La fel ca pe vremea Inchiziţiei, mesajele publice aveau rolul să inspire teama, să blocheze orice tentativă de revoltă.

Legile date pe rând sub control sovietic au reuşit să distrugă în numai câţiva ani Constituţia din 1923. Tentativa de a o reintroduce sub regimul ocupaţiei a eşuat, Actul fundamental neavând aplicabilitate. Pe primul plan însă a fost aplicată „vânătoarea de vrăjitoare”. Râmâne în zone analitice minore acela care crede ca a fost vorba de răzbunare sau de resentimente etnice (în cazul numeroşilor minoritari intraţi în aparatul represiv). Scopul real a fost acela al eliminării metodice a unor grupuri umane periculoase pentru un regim comunist. Toţi acei oameni executaţi sau închişi aveau un alt sistem de referinţa, o alta selecţie a valorilor, un alt nucleu al reprezentării. Din punct de vedere comunist, ei erau irecuperabili.

O altă temă a infiltrării a fost încercarea de a crea o „baza de masă” pentru partidul conducător. Muncitorimea română era, mai degrabă, ataşată partidelor democratice (mai ales PSDR) şi foarte puţin comunismului. Legea 52 – asupra sindicatelor profesionale a oficializat organizarea celulelor comuniste în întreprinderi şi desfinţarea organizaţiilor de sindicat „burgheze” sau „fasciste”, în raportul adresat regelui, ca notă de fundamentare a legii, ministrul Lothar Rădâceanu introducea următorul text: „Interesul statului cere însă ca libertatea de organizaţie a salariaţilor să nu poată fi folosită de eventuale tendinţe fasciste şi profasciste pentru scopurile lor. De aceea, Ministerul Muncii şi-a rezervat dreptul de a se opune cererilor de constituire ce ar putea fi bănuite din acest punct de vedere sau care nu ar reprezenta o vădita utilitate. Altă inovaţie importanta este instituirea comitetelor de întreprindere, fenomen născut din însăşi realitatea socială şi de o utilitate pe deplin dovedită, care prin legea de faţă îşi primeşte consacrarea legala” (M. O. nr. 17 /21 ianuarie 1945). Aşa numitele „comitete de

întreprindere” erau celule comuniste înfiinţate de cele mai multe ori cu activişti din afara unităţii industriale sau din foşti angajaţi daţi afară pentru nereguli, în numeroase cazuri, muncitorii s-au opus unor astfel de ingerinţe, comuniştii fiind nevoiţi să apeleze la forţele de ordine sau direct la tancurile sovietice. Aşa a fost la Uzinele Malaxa, unde sindicatul s-a opus infiltrării comuniste şi a fost zdrobit de intervenţia în forţă, sub conducerea lui Gheorghe Apostol. Cu acea ocazie, ofiţerul Valentin Gabrielescu – viitorul parlamentar PNŢCD – îl va avea în bătaia puştii, fără să tragă. Simultan a fost dezvoltat sistemul „muncii de lămurire” care folosea, de regulă, aceeaşi argumentaţie: şantajul, sentimentul de vinovăţie, denigrarea societăţii româneşti, promisiuni materiale şi politice.

Profitând din plin de fenomenul semnalat în Transilvania, sovieticii au acţionat pentru lărgirea bazei sociale a agenturii lor în România, producând un nou Statut al Naţionalităţilor Minoritare (M. O. nr. 30 /7 februarie 1945). El avea menirea să încurajeze aderenţa maghiarilor la comunism şi să asigure şi primele instrumente de control ale dominaţiei în Transilvania. Articolul 15 prevedea: „În oraşele şi comunele rurale unde conform ultimului recensâmânt cel maghiar horthyst, n.a. cel puţin 30 din totalul locuitorilor este de limbă maternă comună, alta decât cea română, numele străzilor vor trebui să fie indicate şi în limba naţionalităţilor respective”. Fără îndoială că prevederea nu avea nimic comun cu ceea ce sunt normele moderne actuale privind statutul minorităţilor, mai ales că nu s-a aplicat în satele musulmane din Dobrogea, în cele ţigăneşti, germane etc. Scopul era ţinerea sub control a sentimentului naţional, şantajarea liderilor politici de la Bucureşti şi păstrarea unei rezerve de manevră pentru cazul că una din cele doua ţări va face o mişcare în front. S-a întâmplat să o facă Ungaria în 1956. Cu această ocazie, România a exportat 2 000 de cadre

comuniste maghiare regimului Kadar, instalat după înăbuşirea revoltei de la Budapesta. La Art. 16 din Legea 86 se afirma: „Funcţionarii publici, de orice categorie, numiţi în baza diplomelor sau certificatelor eliberate de instituţii de învăţâmânt recunoscute de stat de exemplu, cele emise în Ungaria! N. a. nu vor putea fi supuşi, sub nici un motiv, vreunui examen de limba română”. Foştii deţinuţi politici amintesc în relatările lor de securiştii unguri care abia vorbeau româna, iar fenomenul în sine a căpătat notorietate printr-o scenă a unui celebru roman de Marin Preda.

În agricultură a funcţionat un Decret regal care sancţiona Legea 203 – pentru reglementarea circulaţiei şi stabilirea regimului juridic al imobilelor agricole (imobile agricole: terenuri arabile şi rurale extravilane, precum şi clădirile de pe ele). Iată trei prevederi semnificative:

Art. 28: Se plafonează proprietatea imobilelor agricole provenite prin cumpărare la maximum 15 ha şi nu poate poseda nimeni, sub nici o formă, o proprietate cultivabilă prin cumpărare mai mare de 15 ha, înţelegându-se soţ, soţie şi copiii minori.

Art. 29: în cazul când prin cumpărare se măreşte proprietatea agricolă peste limita prevăzuta la art. 28 titularul sau titularii drepturilor de proprietate sunt obligaţi să lichi-deze diferenţa prin vânzare în condiţiile prezentei legi în termen de 90 zile.

Art. 30: Nerespectarea legii atrage trecerea terenurilor asupra statului.

Legea se constituie în primul act menit să pregătească procesul de colectivizare, fiind o formă de blocare a circulaţiei terenurilor şi o măsură complementară distrugerii marii proprietăţi. Ceea ce se întâmplase cu aşa zisa reformă agrară, declanşată în timp ce soldaţii erau încă pe front, constituise şi ea o ocazie bine folosită, profitând de conjunctură şi de efectele intimidării la care fusese supusă societatea românească.

Aşa cum am arătat, principalele prerogative regale au fost suprimate printr-un proces lent de uzură a autorităţii regelui Mihai. Noi avem o problemă cu ultimul suveran, care ţine mai puţin de discuţiile asupra legitimităţii sale, cât de poziţia sa în perioada 1944-1947. Regele Mihai este, practic, semnatarul tuturor decretelor şi legilor care introduceau sistemul comunist în România, dar este şi semnatarul tuturor actelor prin care autoritatea sa era desfiinţată. Se pune întrebarea dacă regele şi-a exercitat prerogativele – şi am avut, astfel, un suveran responsabil – sau nu şi-a putut exercita prerogativele – ceea ce este evident, dar nu unanim acceptat – şi calitatea sa de suveran s-a redus doar la simbol. Situaţia este complicată şi dureroasă, fiindcă Mihai I era şeful statului şi tot ce se întâmpla în temeiul legii purta girul său înalt. Spre sfârşitul anului 1947, situaţia regelui devenise critică, în ecuaţia crizei intervenind şi tratativele duse de comunişti cu regina-mamă Elena în vederea „unui divorţ elegant de monarhie". Regina Elena era mult mai dispusă la părăsirea Tronului, fiind foarte puţin legată de România şi oricum urmărită de vechi neplăceri, ceea ce a reprezentat şi punctul slab al rezistenţei Monarhiei, tânărul rege fiind puternic legat sufleteşte şi influenţat de opiniile mamei. Oricum, comuniştii se pregăteau pentru eliminarea oricărei influenţe regale în sistemul institutionalizat şi Armata era una din ţinte. Prin Legea nr. 205 /23 iunie 1947 – pentru organizarea şi funcţionarea Ministerului Apărării Naţionale, armata ieşea de sub comanda regală, deşi se păstra formula convenţională de „Cap al Oştirei", lipsită însă de conţinut:

Art. l: Ministerul Apărării Naţionale are în atribuţiile sale: – conducerea superioară a întregii armate....

Art. 7: Consiliul Suprem al Oştirii se compune din: Preşedinte: Ministrul Apărării Naţionale.

A fost urmată imediat de Legea 206 – pentru organizarea armatei, unde, la Articolul 11, se spune: „Regele numeşte, prin înalt Decret, pe şeful Marelui Stat-Major, generalii

inspectori de armate, generalii comandanţi şi comandanţii de unităţi, corp aparte, după propunerea Ministrului Apărării Naţionale”. Ar mai fi de subliniat că ministrul apărării naţionale a fost numit Emil Bodnăraş, dezertor din Armata română.

În aceeaşi perioadă a fost etatizată Banca Naţională şi a fost desfiinţat Senatul României. Ca urmare a alegerilor falsificate din 1946, Parlamentul a fost umplut cu „mecanizatori”, adică ridicători mecanici de mână.

Teroarea. Folosirea terorii nu poate fi înţeleasă decât în contextul închiderii totale a spaţiului românesc între limitele definite de metodologia sovietică a gulagului. Se urmărea o schimbare fundamentală a statului. Practic, vechiul stat român trebuia distrus şi înlocuit cu noul stat român, comunist. Asta presupunea modificarea esenţială a mentalităţii colective sau măcar a majorităţii populaţiei. Uniunea Sovietică avea nevoie de un timp, măsurabil de la unul la două decenii, pentru cel puţin o schimbare de generaţie în care influenţa fostului sistem educaţional şi a culturii tradiţionale româneşti să diminueze, să fie denaturată sau să fie uitată, în acelaşi timp, purtătorii nucleului de referinţă democratic trebuiau distruşi, îndepărtaţi sau făcuţi să tacă. Sistemul comunist mai larg, al lagărului comunist, îh care fusese încorporată România asigura izolarea ţârii de fostele sale legaturi internaţionale, iar conducerea unică şi dictatoriala de la Moscova desfăşura controlul deplin asupra statului. Din păcate pentru noi, „materialul” aflat la dispoziţia Uniunii Sovietice a fost uşor de remodelat: o populaţie majoritară pauperizată (inclusiv de efortul pentru război), analfabeta şi arhaică, obişnuită deja cu ideea conducătorului unic, tată al naţiunii şi dependentă de un centru organizator. La conducerea statului, se găsise multe decenii o oligarhie incapabilă de creaţie, supusă fluctuaţiilor politicii accidentale sau conjuncturale. Mişcarea naţionalistă a tineretului a fost înăbuşită şi compromisă prea devreme.

Orientarea politicii externe spre un aliat perdant – Franţa, şi imobilismul relaţiilor internaţionale au adus un grad de dependenţa uşor de schimbat cu un alt grad de dependenţa, în România interbelica, doi ani fuseseră fatali ţârii: 1927, când dispar regele Ferdinand şi Ionel Brâtianu; 1930, când luliu Maniu organizează o lovitura de stat îndreptată împotriva Constituţiei democratice şi îl aduce pe tron pe Carol II. În foarte scurt timp, trecând şi printr-o Regenţă debilă, România a frânt cursul său democratic, fără ca populaţia sa manifeste vreun simptom de opoziţie. Aceste slăbiciuni au fost speculate de ocupantul sovietic, după un studiu îndelungat asupra societăţii româneşti. Românii deveniseră dependenţi de o putere concentrata prea mult la vârf (mareşalul Antonescu lua decizii personale în numele poporului român) şi îşi pierduseră încrederea în mecanismul democratic al alegerilor, mai ales prin compromiterea în timp a acestuia. Apoi, românii s-au simţit abandonaţi de Marile Puteri, tradiţional protectoare, şi aruncaţi într-o colaborare politico-militarâ cu ultimul său inamic – Germania. Cel puţin două decenii după război, Germania a fost expresia diavolului, damnată în continuare, inclusiv astăzi, prin recircularea temelor antifasciste, mai ales cu ajutorul cinematografiei şi televiziunii, prin filme „de război" în care germanii sunt proşti şi mereu învinşi, sau prin filme ştiinţifico-fan-tastice în care agresorii extraterestrii sunt asimilaţi prin atitudini şi vestimentaţie naziştilor, în 1944, când capitulează, România întreagă era cu braţele ridicate şi complet singura.

Supusă metodelor prezentate în acest studiu, marea majoritate a populaţiei a primit ocupaţia sovietică cu resemnare. Armata, agresată imediat cu sentimentul indus de vinovăţie, a fost epurată, apoi dezorganizată prin ruperea ierarhiei şi modificarea legilor sale stricte. Infiltrarea comunistă în armată a adus activişti de partid şi grade inferioare comunizate la conducere, a politizat instituţia şi a supus-o unui control extern, prin aparatul de

Securitate acoperit, după model NKVD. Conducerea serviciilor de informaţii a fost preluată şi departamente noi, strict comuniste, au fost înfiinţate în interiorul structurilor. Denaturarea sistemului de referinţă prin acapararea Parlamentului, Justiţiei şi presei, inducâhdu-se constant minciuna că noua putere corespunde cerinţelor opiniei publice, a dus la împuternicirea unui instrument represiv al noii puteri, menit să aplice teroarea. Aplicarea ei avea atât un scop imediat – trecerea rapidă sub ascultare a unui întreg popor – cât şi menţinerea sistemului opresiv în activitate. Opinia publică reprezenta o ţintă majoră pentru conducătorii sistemului comunist, ştiut fiind că procesele sociale se pot trasforma rapid în atitudini politice atunci când opresiunea are forme stridente şi incompatibile cu naţionalitatea. De aceea, subversiunea a avut un rol important în mecanismul terorii: „Obiectivele subversiunii sunt triple. Diferenţierea lor nu poate fi decât didactică, deoarece, în fapt, ele se sprijină şi se completează reciproc. Aceste obiective sunt:

1. Demoralizarea naţiunii vizate şi dezintegrarea grupurilor ce o compun.
2. Discreditarea autorităţii, a apărătorilor, funcţionarilor şi oficialităţilor acesteia.
3. Neutralizarea maselor pentru a împiedica orice intervenţie spontană generală în favoarea ordinii existente în momentul ales pentru preluarea non violentă a puterii de către un mic grup minoritar.

Aceste scopuri sunt posibile prin utilizarea mijloacelor de informare în masă. Fără presă, fără radio, fără televiziune, subversiunea este neputincioasă. Fără specialişti în domeniul psihologiei sociale, cum vom vedea studiind metodele în capitolul următor, subversiunea este incoerentă” (Roger Muchielli – La Subversion).

Controlul asupra presei, aşadar, a fost un obiectiv înaintat al programului de instalare a sistemului comunist în România. Pe el s-a sprijinit propaganda. Scopurile finale –

identificabile în adâncimile lor abia astăzi – duc din nou la Psihopolitica lui Beria. Fie că stâpâneau aceasta tehnologie a terorii prin studiul trecutului său îndelungat, fie că i-au descoperit mecanismele prin cercetare psihosocială proprie, sovieticii conduceau un model de psihologie în masă, cunoscut astăzi sub denumirea de Spirala tăcerii. Mai multe studii publicate în anii ’70 au dezvăluit rolul mass-media în funcţionarea acestui model, dar aspectele sale „tehnice” s-au limitat la influenţarea opiniei publice occidentale de către presa liberă, ceea ce limitează accesul la fenomen. Sub teroare, „Spirala tăcerii” are altă amplitudine.

Fenomenul este descris de sociologul german Elisabeth Noelle-Neumann (Spiral ofsilence: a theory of Public Opinion) ca o folosire a nevoii de comunicare a oamenilor în scopuri particulare, ca o diminuare accentuată sau reducere la tăcere a opiniei minoritare în faţa opiniei dominante, în societatea liberă, opinia dominantă se formează relativ natural, pornind de la coordonatele stabile ale unei naţiuni, adică de la unitatea nucleului reprezentării fiecărui individ component al unei societăţi (al unui stat). Altfel spus, o societate democratică formată din asocierea liberă a cetăţenilor îşi configurează un stat în care o majoritate decide prin vot cine o conduce. Minoritatea, dedicată aceloraşi valori, caută să convingă populaţia că ideile sale sunt cele corecte şi urmăreşte să fie aleasă pentru a deveni „dominantă”. Opinia minoritară se exprimă liber, dar nu se impune, nu decide. În ultimele decenii, opinia dominantă – adică tentaţia naturală a indivizilor de a se asocia în număr cât mai mare pe fondul aceloraşi idei – a început să fie dirijată, pomindu-se de la principii superioare care ţin de complexitatea tot mai sporită a societăţii capitaliste dezvoltate şi de identificarea interesului naţional în zone mult mai restrânse ale Puterii. Tot în lumea libera, la situaţii de criză a opiniei dominante – prin eşecul unui program susţinut de aceasta – nu există piedici pentru

opinia minoritara să preia rolul de opinie dominanta, dacă a avut caracter premonitoriu şi s-a verificat drept corectă. Este esenţa alternanţei la putere între guvernare şi opoziţie. Se pot da zeci de exemple, dar este suficient să ne amintim cum a căzut Richard Nixon, prin folosirea inteligentă a presei de către opoziţia politică, în sistemele totalitare aceste mecanisme sunt inaplicabile.

Un alt sociolog, Elihu Katz, a definit în termeni sintetici mecanismele „Spiralei tăcerii" astfel:

Indivizii au opinii;

Temându-se de izolare, indivizii nu-şi vor exprima opiniile lor dacă nu se vor simţi susţinuţi de alţii.

Un simţ «cvasi-static» este utilizat de indivizi pentru a repera în mediul semne de sprijin;

Mass-media constituie principala sursă de referinţă pentru informaţia asupra distribuirii opiniilor şi, de asemenea, asupra contextului de susţinere sau de absenţă a susţinerii;

Alte grupuri de referinţă acţionează în acelaşi mod…

Media tind sa vorbească pe o singură voce, aproape în mod monopolistic;

Media tind să deformeze distribuirea opiniei societăţii pentru că ele sunt influenţate de opiniile ziarişti lor de stânga;

Simţindu-se fără sprijin, grupuri de indivizi – care pot constitui uneori chiar o majoritate – îşi vor pierde încrederea şi se vor retrage din dezbaterea publică; ele accelerează astfel destrămarea poziţiei lor printr-o spirala a tăcerii care se autoalimentează. Membrii acestor grupuri nu-şi schimbă propria concepţie, dar nu încearcă să-i convingă pe alţii şi abandonează lupta;

Tocmai în acest mod societatea este marginalizată şi sărăcită (în materie de opinie, n. n).

Putem folosi acest mecanism demonstrativ pentru condiţiile sistemului comunist, identificându-l în programul de modificare a nucleului reprezentării la români şi înlocuirea sa cu unul de tip sovietic: mentalitate schimbată

– om nou – massă. Cetăţeanul român, vinovat de atacarea mişelească a Uniunii Sovietice, coautor la masacrele antievreieşti, învins în război, izolat de Occident, clasificat în exploatat sau exploatator, arestat, închis, cu perspectiva execuţiei în faţă, ţintit de tunul unui tanc sovietic nu mai avea posibilitatea să-şi exprime liber şi public opinia sa, care ar fi putut genera o coalizare de opinii într-o opinie dominantă. Aceasta, opinia dominantă, a fost configurata de ocupantul sovietic şi impusă societăţii româneşti. Felul în care opinia dominantă – să o sintetizăm prin conceptul de „rai comunist" – a trecut din faza de impunere în faza de preluare voluntară de către o majoritate a românilor (mai ales în perioada naţionalistă a lui Nicolae Ceauşescu) este problema noastră, a românilor. Cazul exponenţial pentru aplicarea „Spiralei tăcerii" în România postbelică este cel al alegerilor din 1946. Minoritatea politică a comuniştilor, participantă în alegeri sub simbolul B. P. D., obţinuse, în realitate, sub 15 din voturi, dar prin falsificarea brutală a rezultatului anunţat al alegerilor a primit 84, în timp ce partidelor democratice, PNŢ şi PNL, li s-au „dat" prin acelaşi fals 7,72 şi respectiv 0,72. Atât luliu Maniu, cât şi Brâtianu au protestat, Ambasada Americană a denunţat falsul, nici un om normal la cap nu putea crede într-o astfel de răsturnare a scorului electoral. Şi cu toate acestea, de frică, majoritatea cetăţenilor României a acceptat în tăcere falsul. A fost primul pas major pe spirala care avea şa prăbuşească mentalitatea democratică, atât cât mai exista, în mentalitatea supravieţuirii prin orice compromis şi apoi în convingerea că sistemul comunist este o stare firească pentru evoluţia statului român în istorie.

În România, implantarea sistemului comunist a reuşit, fiind preluat de români ca o formă naturală a evoluţiei lor istorice. Consecinţa „istorică" este vizibilă astăzi: persistenţa mentalităţilor comuniste la peste un deceniu după revoluţie. Suntem martorii unui experiment psihopolitic reuşit, ale cărui resurse vin din profunzimile

societăţii româneşti „îngheţate” la 30 august 1944. Când Sovietul Suprem al Uniunii Sovietice a hotărât să-l lase pe Gorbaciov să facă perestroika şi să abandoneze lagărul comunist – de fapt, să nu-l mai finanţeze – Sovietul Suprem ştia ce efecte are mentalitatea comunistă asupra popoarelor central şi est-europene. Mai ştia şi că, în timp, oamenii inteligenţi se vor smulge din această nebunie, dar şi că vor exista milioane de oameni incapabili de transformare, oameni a căror minte lucrează şi astăzi inconştient pentru acel Soviet Suprem.

În trei state central europene a existat întotdeauna ceva care a întreţinut fragmente viabile ale nucleului reprezentării democratice. Sunt exact cele trei state în care s-au produs mişcări politice organizate îndreptate împotriva comunismului: Ungaria, Cehoslovacia şi Polonia, în 1956, 1968 şi 1980. Ungurii, care au luptat până în ultima clipă împotriva Armatei Roşii, au identificat sistemul comunist exclusiv ca o ocupaţie rezultată în urma războiului, iar puternica diasporă maghiară a funcţionat ca un permanent rezervor de exersare memorialâ. Peste Cehoslovacia este suficient să te uiţi şi să constaţi că Praga este geografic mult mai la vest decât Viena. În Polonia, Biserica romano-catolicâ şi naţionalismul multisecular au întreţinut nişte valori în care comunismul nu şi-a putut face loc pentru a le distruge. Marea emigraţie poloneză din SUA condiţionează toate participările sale importante la vot de politica americană faţă de Polonia, în România doar legitimitatea istorică, latinitatea şi o anume lejeritate în abordarea oricărei politici au conservat o parte a identităţii naţionale. Istoria din manuale, dacă o scuturăm puţin, se transformă în poveşti de spus copiilor seara la culcare, latinitatea se sprijină tot mai mult exclusiv pe limba română, agresată şi ea tot mai mult de neologismele anglo-saxone ale erei computerelor. Ne-a rămas doar băşcălia. Numai cu ea nu putem reface România Mare.

Pornind de la aceste constatări, să încercăm o reconstituire de caz pentru mecanismul „Spiralei tăcerii”: în dimineaţa de 30 august 1944 cetăţeanul român se trezeşte din somn având „stocate” în creierul său câteva principii stabile: libertate, pace, credinţă în Dumnezeu, dreptate, adevăr, proprietate privată.

Tot în creier, într-un înveliş protector, se află orientarea sa politică, încrederea în Parlament, Justiţie, Stat, ataşamentul faţă de locul de muncă, fondul său cultural, ataşamentul faţă de valorile occidentale, speranţa revenirii la normalitate.

Iese pe stradă şi constată că oraşul este ocupat de trupe străine, că ţara sa a fost învinsă în război şi că ziarul pe care obişnuia să-l cumpere de la chioşc a dispărut; în locul lui i se, dă să citească Scânteia, producţie comunistă a ocupantului.

Nu trece mult şi află că foştii conducători, foştii miniştri, înalţii funcţionari ai statului, foştii săi cunoscuţi sunt arestaţi şi acuzaţi de dezastrul ţării, de fascism, de crime împotriva umanităţii; a fost găsit un vinovat.

Dacă protestează cumva faţă de ceea ce vede sau află, este imediat arestat. Aşa că preferă să tacă, să păstreze distanţa faţă de reprezentanţii noilor autorităţi, eventual să comenteze într-un cerc restrâns situaţia.

Constată că la alegeri voturile sunt inversate fără nici o ruşine şi că protestele partidelor democratice rămân fără efect.

Cu timpul, mai observă ca regele lui este neputincios în faţa ocupantului, că Justiţia lui îl condamna pe Antonescu, că Parlamentul lui da legi represive, că partidul lui şopteşte în loc sa strige, că aliaţii lui l-au abandonat, că democraţia lui are şi o altă formă, „populară”, că Biserica lui este demonizatâ.

La un moment dat, autoritatea cu care intra zilnic în contact şi de care depindea supravieţuirea lui socială – patronul firmei la care lucra este arestat, condamnat

pentru că l-a exploatat pe el şi închis; mulţi văd în asta satisfacerea unui gând personal ascuns sau o răzbunare pentru rigorile la care era supus ca angajat al acelui patron; mai mult, guvernul comunist vine şi îi spune ca este coproprietar.

Mai constată că există o opinie cvasigenerală asupra necesităţii schimbării societăţii, asupra nevoii de a da puterea în nuna celor nedreptăţiţi, de a te constitui într-un bloc unit al statelor vecine şi prietene între care toate asperităţile dispar, de a lupta împotriva imperialismului care subjugă popoarele, de a sprijini eforturile Uniunii Sovietice doritoare de pace.

Mai află că imperialiştii americani au o bombă atomica pe care vor s-o arunce asupra României.

Din nou, dacă are obiecţii asupra veridicităţii acestor enunţuri, va fi arestat, închis, condamnat la ani grei de viaţă. El poate observa că ceea ce se spune într-un grup este aflat foarte repede de autorităţi şi că acestea nu ezita să acţioneze imediat. Viaţa sa cotidiană este controlată de o birocraţie întemeiată pe restricţie.

Curând, după ce a citit zilnic în ziare aceleaşi mesaje: victorii, realizări, construcţii megalitice, dezastrul capitalismului, îşi va pune întrebarea dacă nu cumva greşeşte el, dacă nu cumva greşesc cei care se opun, dacă n-au cumva dreptate cei care mărşâluiesc entuziaşti la demonstraţia de 23 august.

Obligat să participe la şedinţe, să asculte voci unanime, să ia cuvântul pentru a se solidariza, cetăţeanul român va emite primul său mesaj de aderenţă. Altfel, riscă sa piară. O va face, fiindcă a văzut, auzit şi înţeles opinia dominanta a noii Puteri, a învăţat actul minim al disimulării şi a mai învăţat că trebuie să se protejeze. El va repeta lozincile opiniei dominante ca pe un cod al recunoaşterii între soldaţii aceleiaşi unităţi.

Cu mari precauţii el va şopti o părere critică, îşi va boteza copilul pe ascuns, îşi va înmormânta părinţii cu popă. Dacă

vrea să muncească, să înveţe sau să îmbrăţişeze arta, el trebuie să facă noi compromisuri; ca să urce într-o ierarhie sau să se poată manifesta public, el trebuie sa mărească intensitatea gesturilor sale de aderenţă, să-i corecteze sau să-i judece pe cei care nu se supun opiniei dominante.

La un moment dat, va crede.

Prin această alienare se formau „hărţi mentale”, se tipăreau „cuvinte cheie”, adică acele simboluri care dau un sistem de recunoaştere a individului drept adept al dogmei – limba de lemn, gestica stereotipa, atitudinile „revoluţionare”. Folosirea lor astăzi dovedeşte că matricea dogmatică a „Spiralei tăcerii” este puternică şi probabil definitiv imprimată la unii indivizi. Trebuie să acceptăm că printre noi există foarte mulţi oameni „creaţi” de partid, scoşi din promiscuitate, aduşi la oraş şi făcuţi activişti sau birocraţi ai statului comunist, ţărani în picioarele goale cărora li s-au dat bocanci şi pentru care bocancul era expresia demnităţii. Luându-le astăzi acest stat, ei nu mai au nimic. Ei nu au cum să se refugieze în competenţă, în meseria pentru care au primit diplome şi funcţii, pentru că poziţia lor socială era creată şi dirijată de partid pe criteriu politic. De aceea, ei râmân comunişti convinşi până la moarte. Pentru România, cazul mult mai grav a fost adaptarea naţionalismului la comunism. Pentru impunerea unei dogme noi, a „socialismului constructiv”, s-a apelat la simboluri fundamentale, legate strâns de vechiul nucleu al reprezentării, astfel încât, aşa cum remarca Petre Ţuţea din închisoare, individul a ajuns să lege automat şi logic valori reale (patriotism, independenţă şi integritate teritorială, suveranitate, ordine socială) de elementele artificiale şi parazitare ala dogmei comuniste. Secvenţialitatea acestui proces mental a fost mai întâi gândită de specialiştii în psihologie socială şi politică ai sistemului. Primii şoareci de laborator au fost cetăţenii sovietici; apoi epidemia a fost răspândită în ţările ocupate. Ceauşescu a intervenit în acest proces doar pentru a prelua conducerea metodei în ţara sa,

simţind, încă de pe vremea când la conducere se afla Gheorghiu-Dej, că, mai devreme sau mai târziu, naţionalismul tradiţional românesc se va opune violent comunismului sovietic. Preluarea temelor naţionaliste în context comunist – aşa-numitul nationalism-comunist românesc – a salvat regimul de un conflict politic timpuriu şi a produs cea mai mare diversiune din era contemporană a românilor.

Rezistenţii.

În faţa agresiunii comuniste, primul palier de rezistenţă – partidele politice – a încercat o opoziţie multiplă, în primul rând, ele au rămas unite şi au ales un singur lider, în persoana lui Iuliu Maniu. Acesta a încercat să folosească public mijloacele parlamentare, democratice, de la care se revendica şi prin care dorea să restabilească sistemul politic interbelic. Curând şi-a dat seama că nu puteau fi folosite sub ocupaţie sovietică. Semnalul fusese primit în clar de la Lucreţiu Pâtrâşcanu în şedinţa Consiliului de Miniştri din 16 septembrie 1944: „Jocul primejdios de până acum trebuie să înceteze. Dacă se merge cu iluzia – mă adresez partidelor politice – că România va face jocul celor doua luntre, că va specula pe unii împotriva altora, că va aduce aici influente care să se bata cap în cap, pentru perioada istorică pe care o trăim, se înşală enorm şi face un râu imens României”. Aluzia era la legăturile partidelor democratice cu Marea Britanic şi cu Statele Unite, prin care se încerca oprirea covârşitoarei influenţe sovietice. La acea dată, Iuliu Maniu nu ştia că toate informaţiile despre acţiunile sale raportate Aliaţilor occidentali erau predate de aceştia sovieticilor. Presiunile la care era supus zilnic regele şi schimbările în statutul societăţii româneşti operate de ocupantul sovietic l-au determinat pe Iuliu Maniu să încerce şi acţiuni mai puţin vizibile, sa accepte colaborarea unor apropiaţi ai săi cu servicii de informaţii occidentale pentru sabotarea prezenţei trupelor sovietice în România, să iniţieze planuri de rezistenţă armată, fie cu aderenţi politici,

fie cu ajutorul unor generali aflaţi mai de mult în raporturi confidenţiale cu liderii PNŢ. Acţiunea i-a fost fatală. Ea a eşuat într-un scandal – „cazul Tâmâdău” – urmat de procesul său şi de desfiinţarea partidului. Documente ale Arhivelor militare dezvăluie astăzi că, la un moment dat, serviciile de informaţii occidentale au modificat traiectoria informaţiilor cerute din România, de la cele exclusiv legate de trupele sovietice, la cele care vizau Armata română, teritoriul românesc şi potenţialul sau strategic. Occidentul ştia deja ca România va fi comunizată şi că va deveni un satelit al URSS, adică un viitor inamic. Lucrul acesta nu i l-au spus lui Iuliu Maniu şi tragedia lui este cu atât mai mare: el şi colegii săi au fost puşi în situaţia de a-şi trăda ţara. Autentic luptător împotriva comunismului, Iuliu Maniu nu a fost asasinat doar de comunişti, ci şi de „aliaţii” săi occidentali.

Cazul PNŢ-Iuliu Maniu este foarte complex, iar rezistenţa anticomunistă a acestui cuplu politic conţine încă multe enigme, în fapt, pentru cetăţeanul obişnuit este suficient un partid şi o legendă, fără prea multe detalii care îl pot deruta sau trimite într-o zonă a întrebărilor de unde nu se va mai duce să voteze, în realitatea documentelor, a informaţiilor şi mărturiilor cunoscute există însă anumite adevăruri revelatoare pentru cel care vrea să înţeleagă în profunzimile sale un fenomen politic. Principala confuzie politică din ultimul deceniu românesc al secolului XX a fost aceea că, luptând împotriva comunismului şi dând cele mai mari jertfe în închisorile comuniste, Partidul Naţional Ţărănesc ar fi reprezentat Dreapta politică. Este o eroare de fond, Partidul Naţional Ţărănesc născându-se şi activând întreaga sa existenţă ca principalul partid de Stfhga al ţârii, oscilând în anumite etape între centru-stânga şi social-democraţie, în opoziţie cu Partidul Naţional Liberal, reprezentantul clasic al centrului-dreapta după dispariţia Partidului Conservator. Partidul lui Iuliu Maniu alunecase din nou şi dramatic spre Stânga socialistă, în preajma lui 23

august 1944, pentru a întâmpina cu un program realist revenirea la democraţie, vindecarea distrugerilor războiului, previzibila – a câta?

— Reformă agrară, nevoia colaborării cu URSS-ul vecin şi învingător, necesitatea asigurării suportului popular, în primul rând al ţăranilor, pentru reinstalarea sistemului democratic în România. Luliu Maniu dorea cu toată convingerea să activeze „rezerva politică” a ţării, pe care o protejase şi salvase sub regimul Antonescu, astfel încât ţara să aibă la dispoziţie o structură politică sigură, ataşată democraţiei, legata de Occident şi capabilă să blocheze alunecarea periculoasă spre statutul de republică sovietică. Trebuie însă arătat că, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, România îşi pierduse complet aripa politică de Dreapta, prin inactivitatea corpului central al PNL şi prin activitatea colaboraţionistă prosovieticâ a grupării Tâtărescu. Maniu a rămas să lupte singur cu sovietizarea ţării. Dar lupta aceasta s-a dat între un partid de Stânga şi un partid de extremă stângâ, mai degrabă între adepţii democraţiei şi cei ai comunismului, decât între două partide cu doctrine opuse categoric. Ecuaţia acestei lupte poate fi înţeleasă mai bine dacă am elimina teoretic lupta anticomunistă din programul PNŢ, descoperind că fără ea partidul lui Maniu nu se depărta cu nimic de reformele anunţate demagogic de comunişti. Aşa cum constata istoricul Emil Ludwig atunci când analiza ascensiunea lui Hitler la putere prin slăbiciunile adversarilor săi de Stânga, prima acţiune pe care o întreprinde un partid comunist ajuns la putere nu este sa se lupte cu adversarul de Dreapta, ci sa distrugă complet şi cât mai repede orice rival din zona Stângii, orice competitor la doctrina stângistă pentru a-şi putea asigura supremaţia ideologică. Aceasta a fost una dintre primele teze revoluţionare ale lui Lenin, astfel că Partidul Comunist din România a avut foarte puţine lucruri de împărţit cu liberalii şi legionarii; în schimb a declanşat o luptă pe viaţă şi pe moarte cu rivalii stângişti

ai lui Maniu. Cum nu aveau mijloace doctrinare şi le era imposibil să atace puncte ale programului ţărănist, pentru că era pe aceeaşi direcţie cu al lor, comuniştii au atacat furibund pe tema „fascismului”, făcându-i pe ţărănişti „fascişti”, colaboratori ai lui Antonescu, protectori de „fascişti” şi pactizanţi cu „fasciştii”. Cum „fasciştii” trebuiau eliminaţi din viaţa publică, iar populaţia acceptase laş un vinovat pentru nefericirea ei, diversiunea a fost suficient de puternică pentru a-i trece şi pe luliu Maniu şi pe camarazii săi în rândurile inamicilor poporului. Mai ales după alegerile falsificate din 1946, principalul partid de Stânga al ţârii se prăbuşeşte sub loviturile comuniste, fondul diversionist antifascist – foarte bine subliniat de istoricul Gheorghe Onişoru în lucrarea România în anii 1944-1948 – fiind de fapt acoperirea propagandistică pentru distrugerea legăturii principale a României cu anglo-americanii. După ce au distrus, încă din timpul regelui Mihai, partidul de Stânga rival, comuniştii au început să se ocupe de legionari şi de liberali.

Din Dreapta românească născută odată cu mişcarea revoluţionară a lui Tudor Vladimirescu nu mai rămăseseră decât nişte mici nuclee legionare, paraşutate din Occident sau retrase în munţi pentru o ultimă rezistenţă disperată.

A apărut aşadar fenomenul rezistentei armate din munţi, constituite din mici grupări de militari şi legionari, la care s-au adăugat în timp oameni aduşi la disperare de primele semne ale terorii comuniste. Mult prea izolaţi şi fără o bază politică, economică sau socială, aşteptând în zadar debarcarea americană în Balcani, dezavantajaţi şi de succesul rapid al campaniei de intimidare la care era supusă populaţia, rezistenţii din munţi au eşuat, fiind pe rând eliminaţi. Gestul lor rămâne însă un act de istorie, important nu prin amploarea sa, ci prin exemplul sau. Ei n-au putut dizloca sistemul şi, ce este mai grav, au fost lichidaţi tot de români.

Rezistenta regala, concentrată mai mult pe greva regala din 1946, rămâne un act însemnat pentru istoriografie, neînsemnat pentru cursul real al evenimentelor dintre 1944 şi 1948. Ea se reduce la ceea ce semnifica în realitate şi suveranul – un simbol.

Sub regimul comunist instalat, principala formă de rezistentă a fost supravieţuirea substructurilor culturale. Acestea erau grupuri de indivizi care împărtăşeau aceleaşi valori sau valori apropiate şi care – trecând peste foste adversităţi politice – au reuşit sa transforme preocupările şi cunoştinţele lor intelectuale în acfiuni creatoare. Ei au folosit fisurile din sistemul comunist pentru a se infiltra în domeniul public prin subtilitate sau esopism, prin serviciul competenţei sau prin compromisul aparent. Este mai greu să dovedim caracterul organizat al acestor penetrări, în primul rând, pentru că ar presupune un centru coordonator, dar trebuie să constatăm existenţa lor. Cultura şi învâţământul au fost zonele preponderente în care au acţionat, favorizaţi de precaritatea comunistă şi de rezistenţa naturala la implantul slav. Zona culturală românească a oferit în primii ani şi un subterfugiu facil: marea cultură rusă, imposibil de contestat în valoarea ei, acceptată de propaganda sovietică, beneficiară a unui spaţiu încă relaxat, neocupat, în cultura românilor. Destul de repede, în cultura românească a revenit influenţa culturii franceze, mai întâi prin curentele socialiste şi personalităţile comuniste, apoi prin clasici şi, mai târziu, prin mimarea tendinţelor moderne de la Paris. Integrarea acestor substructuri, grupate în uniuni şi asociaţii profesionale legale în sistemul comunist a dat posibilitatea creării unor nuclee iradiante, făcâhd şcoală sau selectând rezistenţi ai noilor generaţii. Nu întâmplător uniunile artistice au produs şi cele mai mari probleme sistemului, mai ales după ce o parte a cenzurii a intrat în rezonanţa cu creatorii, găsind împreună mijloace de transmitere a mesajului. Situaţia a fost destul de vizibila în literatură şi

istoriografie. Esopismul în literatura română era o formă de eludare a „Spiralei tăcerii” prin folosirea drept frontispiciu a unor titluri anodine, prin apelul bogat la „cuvintele cheie” în paginile de prezentare sau de introducere, a numelui lui Nicolae Ceauşescu pe prima pagina (de exemplu Victor Kernbach – Biserica în involuţie sau Nicolae S toicescu – Mircea cel Mare, Matei Basarab). Oprindu-ne la exemplele date, ar fi de remarcat că în volumul lui Victor Kernbach se demonstra tocmai contrariul enunţului din titlu, iar în text existau astfel de afirmaţii transparente: „Dictaturile sunt adeseori conduse de un lider posedat, fârâ o gândire filosofica măcar elementară, de obicei suferind de paranoia, schizoid sau chiar schizofrenic, înconjurat de un grup de arieraţi care îi constituie reduta ofensiva (adesea grupul său familial), îşi recrutează prozeliţii aproape fără excepţie din mediile sociale de condiţie penibilă – ţărani fără pâmânt, mici meseriaşi mediocri (cismari, croitori, dulgheri) apăsaţi de insatisfacţii profesionale şi roşi de invidie socială, militari de grade inferioare, slugi, hamali, femei casnice cu erosul atrofiat, funcţionari fără perspectiva avansării, tineri fârâ orizont şi orice fel de oameni cu structură primitivă şi cu energie necheltuită”. Acest text apărut în 1984 este, cred, o descriere precisă a grupului social din care s-a ridicat, cu care a acţionat şi pe care s-a sprijinit până la sfârşit Ceauşescu, posesor al unui nucleu al reprezentării primitiv sau mediocru. În celălalt caz ales, lucrarea de ţinută ştiinţifică a istoricului Nicolae Stoicescu dedicată lui Matei Basarab conţinea sub cuvântul cheie ctitor un întreg capitol cu numeroasele construcţii bisericeşti ale domnitorului, inclusiv cu o listă de lăcaşuri de cult completă, menită să protejeze monumentele. Astfel de exemple se pot multiplică în număr mare.

Un traseu aparte a avut comunicarea în domeniul tehnic. Mai uşor de depolitizat, domeniul tehnic a beneficiat de realizările şi metodologiile incontestabile ale ştiinţelor exacte din URSS, apoi, treptat, s-a apropiat din nou de

modelul german. Relaţia privilegiata stabilită între statul comunist român şi RFG a permis pătrunderea tehnologiilor germane, apoi a celor franceze şi britanice (ambele în domenii de vârf). În scurt timp s-a format mentalitatea că sovieticii construiesc totul grosolan şi supradimensionat, în plus, un detaliu, pe care l-am explicat pentru domeniul militar într-o altă lucrare, a favorizat preponderenţa influenţei germane în domeniul tehnic: mare parte din tehnologia sovietica era copiată după cea germană sau evoluata din uriaşa captură de război transportată din ţările europene unde Germania nazistă apucase să-şi introducă tehnologia avansată.

Comunicarea intrastructuraia a fost şi ea un mecanism al rezistenţei. Sub pretextul unor vizite, al unor partide de bridge, pocher sau remi, la five o'clock, sau la o zi onomastică, rezistenţii nucleului reprezentării democratice se adunau în grupuri mici, amicale, în care se schimbau informaţii, se întreţineau relaţii, se puneau în gardă indivizii asupra noilor restricţii şi pericole lansate de comunişti. Chiar dacă, de multe ori, informaţia era aproximativa, deformată sau panicardă, acest tip de comunicare întreţinea vigilenta grupului, o proteja şi îi dădea unitate. Membrii grupurilor se sprijineau reciproc, prin recomandări sau acces direct la penetrarea sistemului. Incet-încet, grupurile au început să selecteze rezistenţi din diferite domenii pentru a crea opere de artă colective sau publicaţii de ţinută. Este cazul, de exemplu, al revistei Contemporanul. Mai târziu, când Occidentul a înţeles – prin intermediul specialiştilor nazişti recuperaţi şi folosiţi pentru a da eficacitate „Războiului rece" – cât de importante sunt aceste grupuri şi cât de mare este influenţa comunicării într-un sistem totalitar, le-au fost aduse în ajutor „Radio Europa Liberă" şi „Vocea Americii". Astăzi putem afirma că din întregul complex de informaţii şi comentarii difuzate de cele două posturi, cele mai importante erau emisiunile cu caracter cultural, între care rămâne ca punct de referinţă

cea a Monicăi Lovinescu. Importanţa uriaşă a acestei emisiuni pentru comunicarea între grupurile rezistente explica şi de ce atât persoana, cât şi emisiunea au fost atacate cu cea mai mare violenţă.

Odată cu trecerea timpului şi pe măsură ce se instala la conducerea ţării noua oligarhie comunista de după 1965, grupurile au avut posibilitatea să comunice între ele ceva mai liber în ceea ce putem numi comunicare trans-structurala. Activarea acestui fenomen a fost posibilă şi pe fondul eliberării din închisori a deţinuţilor politici, eveniment petrecut sub presiune occidentală. Rezistenţii autentici ai represiunii, ieşiţi cu mintea întreagă şi cu nucleul reprezentării încă stabil, au realimentat elementele sistemului de referinţă democratic, au întărit unele grupuri sau au format grupuri proprii. Cei mai bine dotaţi pentru rezistenţa anticomunistă au fost legionarii, coerenţa opoziţiei lor anticomuniste fiind dovada forţei credinţei lor din trecut. Proporţia acestui fenomen nu trebuie exagerată, dar nu există dovadă mai clară a existenţei lor decât reacţia acestor indivizi şi grupuri, chiar excesivă, după decembrie 1989.

În momentul relativei liberalizări culturale, rezistenţii au reuşit sa pătrundă în domeniul literar sau artistic, în zona cercetării, a industriei de vârf unde veneau cu o cultură umanistă sau tehnică solidă, formată. Până spre sfârşitul anilor ’70, în Securitate şi Ministerul de Interne au supravieţuit foşti ofiţeri ai SSI. Nu în puţine cazuri, ei au promovat doar prin simplul contrast cu posesorii de diplome făcuţi pe bază de buletin şi origine „sănătoasă”. Un moment extrem de important s-a produs prin apariţia unor reviste literare care reuşeau să transmită mai uşor mesaje subtile între grupuri. Sub acoperirea conceptului de „intelectualitate tehnică”, revistele culturale abordau şi subiecte ale domeniilor exacte şi practice, astfel încât un spectru larg al intelectualităţii avea acces la procesul de protejare a nucleului reprezentării democratice. Doua

publicaţii anume – Flacăra şi Scânteia tineretului – reuşeau, nu fără riscuri, dar uneori şi involuntar, să publice adevărate pagini critice la adresa regimului. Profitând de noua orientare naţionalistă a regimului Ceauşescu, câţiva istorici autentici au reuşit să reactualizeze informaţii istorice, să relanseze imaginea publică a unor personalităţi ale trecutului, să realimenteze teme ale sistemului de referinţă democratic trecut, ajutând la întărirea grupurilor, prin inovaţie sau confirmare. Marile teme au fost rapid asimilate de public, împreună cu toate exagerările lor, publicaţiile culturale şi cărţile esopice asigurând comunicarea între structuri sociale. La polul opus, dar numai în aparenţă, s-a situat celebra „generaţie optzecistâ", formată din tineri scriitori dedicaţi în mod programatic criticii sociale. Pentru a bloca transformarea operei lorâhtr-un fenomen anticomunist explicit, mentorul lor, criticul Crohmălniceanu, în înţelegere cu conducerea partidului şi a Securităţii, a orientat grupul către stilistică, inoculându-le tinerilor scriitori gustul pentru formă, în detrimentul conţinutului, producând astfel aşa-numitul „textualism".

Reactualizarea culturală s-a produs în acelaşi mediu. Repunerea în circuit a valorilor naţionale tradiţionale are la origine vehicularea lor constantă în cadrul grupurilor rezistente, inclusiv prin efortul remarcabil făcut în închisori de deţinuţii politici; acolo, ei îşi reactualizau permanent cunoştinţele culturale şi dobândeau altele noi. Supravieţuitorii din libertate, indiferent de gradul lor de compromis, au creat nuclee de iradiere a unor informaţii contrare propagandei oficiale. Oricât ar părea de nesemnificativ, păstrarea tradiţiei francofone şi francofile a românilor în familie a contribuit la supravieţuirea valorilor democratice promovate în istorie de marele aliat tradiţional. Gaura imensă a „culturii" comuniste şi tentativa eşuată a URSS de a grefa pe cultura română fragmente panslaviste, şi acestea manipulate propagandistic de

stalinism, au favorizat reactivarea destul de rapidă a valorilor culturale indigene, a căror forţa – dincolo de caracterul lor preponderent fabulatoriu – s-a dovedit dominatoare. Specularea lor de către comunismul pseudonaţionalist şi apariţia malformaţiilor protocroniste sunt un simptom al altui sistem – totalitarismul isteric, populist, o categorie uşor percepută dar greu înţeleasă de cetăţean.

Sistemul comunist a reacţionat la toate aceste fenomene prin metode menite să întreţină teroarea şi să dezorganizeze orice tentativă de rezistenţă coerentă. Pentru distrugerea grupurilor au inventat acuzaţia de conspiraţie, au emis legi (inclusiv împotriva jocurilor de noroc), au iniţiat un mecanism diabolic al delaţiunii. Cei care se dovedeau purtători activi ai credinţelor stabile anticomuniste au fost izolaţi (deportare, mutare în ţară, încarcerare). O altă metodă a fost aceea a ruperii sistematice a legăturilor informaţionale, prin controlul presei, al corespondenţei şi prin ascultarea telefoanelor. Distrugerea bibliotecilor şi indexarea operei unor înaintaşi a fost completată cu distrugerea semnelor distincte, a simbolurilor şi imaginilor care reactualizau, fie şi prin sugestie, sistemul de valori anterior. Sistemul represiv a acordat o atenţie concentrată întreţinerii rivalităţii între grupările adverse din interiorul uniunilor artistice. Uniunea Scriitorilor a fost o ţintă predilectă. Folosind cu abilitate rivalităţile inerente între creatori, metoda denunţului încrucişat şi şantajând prin accesul la deplasările în străinătate, Securitatea a operat cu grupările literare ca pe o harta militară. Revistele literare şi publicaţiile beletristice au fost obligate să conţină „cuvintele cheie” ale sistemului, iar autorii (cu foarte rare excepţii) să depună „omagiul” lor comunismului şi lui Ceauşescu, astfel încât accesul la notorietate să fie limitat, iar purtătorii de imagine (scriitorii) să fie compromişi. Aceleaşi grupări gata constituite şi rivale au ieşit din comunism în formaţie

completă, au intrat în noile partide politice (sau le-au iniţiat chiar ele: PDAR – Fănuş Neagu, PRM – Eugen Barbu, PAC – Nicolae Manolescu), deplasând în planul politic democratic toate stereotipiile fostelor rivalităţi, bine întreţinute de Securitate, toate complexele de grup şi toată ura personală. Situaţia acestor grupuri este cu atât mai complicată, cu cât ultimii ani ai comunismului au cunoscut şi o uzură a sistemului din interior. Intervenţia brutală a lui Ceauşescu în Securitate începând din 1978 şi apariţia fenomenului perestroika au slăbit mecanismele de control ale grupurilor, astfel că de multe ori ofiţerii de Securitate acţionau împreună cu informatorii pentru protejarea acestora. Perestroika şi mai ales glasnostul au derutat aparatul represiv al României comuniste, pentru că veneau din sistem, de la Centru. Dacă mişcarea de transformare ar fi venit de undeva, din Occident, lucrurile ar fi fost mai simple. Pe când aşa, căderea „sistemului de referinţă” sovietic a ridicat, în primul rând activiştilor de partid de la vârf şi oamenilor Securităţii, marele semn de întrebare al viitorului. Având la dispoziţie resursa deformată a naţionalismului, au crezut că vor putea supravieţui cu „nâţionalismul-socialist” sau „socialismul naţional”, două denumiri ale aceleaşi aberaţii. Din cauza acestui fenomen particular al lagărului comunist, în România KGB-ul nu a putut schimba sistemul cu un telefon şi a fost nevoie de intervenţia diversionistă şi militară cu care a instigat şi întreţinut revoluţia din decembrie 1989.

Colaboraţionişţii încercarea de a sistematiza acest subiect s-a lovit de imprecizii, opinii subiective, opacitate instituţională. Intervine apoi subiectivitatea autorului. De aceea, am ales pentru demonstraţie un model străin cercetat la Institutul pentru Studiul Războiului din Amsterdam. Modelul olandez de abordare a problemei colaboraţionismului trebuie înţeles în contextul trecerii la un regim democratic de la o ocupaţie străină, după ce înainte existase un regim democratic solid. Nucleul

reprezentării democratice a rămas activ tot timpul. Paradoxul face ca tocmai acest aspect să permită o abordare democratică, autentică, a judecăţii.

Pe timpul ocupaţiei germane, în Olanda a funcţionat o organizaţie a Rezistenţei (Het Verzet) condusă de comunişti. Se ocupa cu sabotajele, asasinarea colaboraţioniştilor sau a demnitarilor militari germani. Era formată din grupuri (celule) de trei persoane după modelul sovietic troica şi era finanţată iniţial de URSS. Din 1944, atitudinea Londrei faţă de metodele acestei organizaţii se schimbă şi Marea Britanic începe să-i finanţeze şi să-i sprijine logistic activitatea. URSS susţinea activităţile clandestine prin agenţi şi instructori paraşutaţi sau infiltraţi în Olanda, una din acţiuni fiind tipărirea şi difuzarea ziarelor clandestine. Ziarul Partidului Comunist Olandez, De Waarheid (Adevărul – 100 000 exemplare în 1944, sub ocupaţie) copiat după Pravda, era dictat la Moscova şi trimis prin telegrafişti. În momentul eliberării primelor porţiuni din teritoriul olandez, singurul partid reînfiinţat a fost cel comunist, cu structuri, logistică şi mijloace de comunicare gata pregătite. Cea dintâi mişcare politică, imediat după eliberare, a fost cererea adresată nucleelor rezistente ale celorlalte partide pentru formarea unui Front Popular Antifascist, ca şi la noi, ca peste tot în Europa.

Programul său a fost simplu şi atractiv: – colaborarea în vederea victoriei finale;

— Preluarea, prin unificare, a autorităţii rezistenţei interne; – pedepsirea criminalilor de război;

— Guvern socialist axat pe problemele reconstrucţiei.

S-a petrecut şi un fapt deosebit de grav pentru gradul de civilizaţie al Olandei: celulele comuniste troica au trecut din proprie iniţiativă la arestări şi execuţii sumare de persoane acuzate formal de colaboraţionism. Grupurile comuniste intrau în case, arestau cetăţeni sau îi executau în curte. Acestei ofensive comuniste i s-au opus juriştii, profesorii universitari şi monarhia. Ei au cerut autorităţilor anglo-

canadiene de eliberare să permită reinstalarea autorităţii naţionale olandeze, prin reintrarea în atribuţii a instituţiilor tradiţionale. Problema „Procesului colaboraţioniştilor şi al trădătorilor de ţară” a fost lăsată exclusiv sub autoritatea Justiţiei. Faptul că Partidul Comunist şi ziarele sale dădeau „liste negre”, dezvăluiau cazuri spectaculoase, incriminau direct nu a avut nici un efect asupra actului de justiţie. Judecătorii au pornit de la o filosofie a procesului care conţinea câteva principii, dintre care enunţ doar patru:

— Singura autoritate este Justiţia; – recuperarea valorilor umane supuse terorii;

— Procese profesionale (pe meserii sau domenii) precedate de, Judecata” morală a corpului profesional din care făceau parte inculpaţii;

— Identificarea corectă a tipurilor de colaboraţionism.

Primul principiu s-a lovit de nevoia de a decide dacă judecata se va desfăşura după regulile democraţiei sau prin instanţe speciale, supuse cazului excepţional de război şi întărite de legi punitive excepţionale. A fost înfiinţat Tribunalul Naţional, care a dat şi sentinţe „politice” (reduse ca număr şi individualizate), dar care a judecat sprijinindu-se fundamental pe legislaţia democratica. Aceasta a permis unor colaboraţionişti să scape din lipsă de probe sau prin elocvenţa avocaţilor. Un anumit tip de proces s-a judecat foarte repede, cum ar fi cel al profesorilor universitari. Aici avem un caz extraordinar, care merită a fi expus, în momentul ocupării Olandei de către trupele germane, universităţile au dezbătut în senatul lor problema colaborării cu inamicul şi au decis prin vot ca, pentru protejarea corpului tânăr intelectual al ţârii, profesorii să accepte toate formele de colaboraţionism cerute de regimul nazist. Profesorii au stabilit un contact cu autoritatea nazistă şi au semnat o înţelegere prin care studenţimea îşi putea continua studiile, răspunderea pentru îndeplinirea obligaţiilor rezultate din regimul de ocupaţie revenind în întregime corpului profesoral. Studenţii evrei nu au fost

incluşi în categoria rasială nazistă de evrei. La proces, studenţii au depus mărturie în bloc şi toţi profesorii au fost achitaţi imediat, deşi unii dintre ei săriseră, cum se spune, calul.

Procesele „profesionale” au fost precedate, cum arătam, de judecarea morală a fiecărui inculpat în cadrul breslei sale. Fenomenul s-a petrecut asemănător şi în alte state occidentale şi voi evoca aici „procesul ziariştilor” din Italia, în care trei mari gazetari (Ermanno Amicucci – director la Corriere della Sera, Bruno Spampanato – /Messaggero, Concetto Pettinato – La Stampa) au fost condamnaţi la moarte de Justiţie şi graţiaţi după ce Uniunea Ziariştilor a cerut sa fie judecaţi moral în acest for. Au fost integraţi apoi ca simpli gazetari la diferite ziare, deşi vinovăţia lor nu mai lăsase nici un dubiu.

Identificarea tipurilor de colaboraţionism a dat ceva bătaie de cap, pentru ca trebuiau stabilite nişte criterii precise, întemeiate pe studiul fenomenologiei colaborării pe timp de război. Aici a contribuit şi Autoritatea Militară Teritorială a trupelor eliberatoare anglo-canadiene, care a asigurat cadrul instituţional şi cercetarea metodică a fiecărui individ. De exemplu, a fost emis un ordin general menit să-i ofere fiecărui cetăţean posibilitatea de a se autodenunţa. Iată un astfel de exemplu: „Oameni de cultură, până la l iunie 1945 aveţi obligaţia de a vă prezenta la comisariatele militare unde veţi completa un formular pentru a se cerceta daca aţi slujit regimul fascist. Fără autorizaţia comisariatelor nu puteţi profesa”. Formularul era şi râmânea secret. Până la urmă au fost identificate trei categorii de colaboraţionism:

Colaborare voluntara: din convingeri naziste sau din interes personal. A fost identificată drept trădare faţă de interesele naţionale olandeze şi faţă de cele ale umanităţii, fiind de cele mai multe ori sancţionată cu pedeapsa capitală. Criteriul principal a fost însă acela al măsurii şi dimensiunii efectelor colaborării inculpaţilor asupra altor oameni. Au fost colaboraţionişti olandezi care îşi clamau

public apartenenţa la nazism, dar ceva concret nu făceau, şi indivizi foarte tăcuţi în public, dar care denunţau autorităţilor de ocupaţie germană locurile unde se ascund evreii. Justiţia olandeză a avut înţelepciunea de a analiza cât mai precis faptele şi de a constata efectul lor asupra victimelor.

Colaborare forţată: cei care au fost obligaţi să se acomodeze regimului, acceptându-l şi servindu-l în condiţiile în care rezistenţa i-ar fi adus la moarte sau închisoare grea, deportare sau lagăre de muncă. Aici au fost identificaţi foarte mulţi intelectuali, numeroase personalităţi publice a căror rezistenţă – s-a considerat – datorită puterii lor de a influenţa opinia publică ar fi generat o reacţie violentă din partea regimului nazist, în sentinţa Tribunalului Naţional există şi următoarea declaraţie de mare rezonanţă morală: „Nici o naţiune nu este formată predominant din eroi şi pentru mulţi cetăţeni necesitatea de a alege liber nu a fost niciodată o opţiune posibilă. Este suficient să afirmăm, de aceea, că olandezul obişnuit care trebuie să facă faţă unei alternative violente – deportarea în Germania, trecerea în clandestinitate, asocierea la un grup de rezistenţa, să fie ucis sau închis – a ajuns la decizia de a colabora cu ocupantul printr-o mixtură de eroism, laşitate şi bun simţ pe care oricare alt om le-ar trăi în circumstanţe asemănătoare”.

Colaborare rezonabila: a fost cea mai controversată şi, de regulă, au intrat în această categorie funcţionarii, persoanele legate de administraţie, conducerea Consiliului Evreiesc Olandez. Principiul care a guvernat deciziile tribunalelor a fost pâhâ la urmă definit astfel: „Colaborarea cu germanii a fost necesara în interesul general al populaţiei sau al unor grupuri speciale” (evreii, n. a). Voi prezenta un caz. După bombardarea de către aviaţia germană a Rotterdamului, oraşul a fost distrus în proporţie de aproximativ 70. Autorităţile naziste instalate în Olanda au decis sa introducă un program de conducere a treburilor

statului cu două componente administrative: planificarea centralizată şi sistematizarea localităţilor. Ambele măsuri au fost considerate după război ca antinaţionale. Primarul olandez al Rotterdamului, care a acceptat să aplice acest program, a fost trimis în judecată sub acuzaţia de colaboraţionism. După o judecată temeinica şi destul de lungă, primarul – de altfel, un celebru arhitect – a fost achitat. Nu vom putea înţelege atitudinea Justiţiei olandeze şi nici sentinţele tribunalelor dacă nu ajungem la filosofia de la care s-a pornit demersul juridic: în ce măsură actul de colaborare putea fi evitat şi în ce măsură i-a afectat pe ceilalţi. În cazul primarului din Rotterdam, a contat faptul că cetăţenii rămăseseră fără locuinţe, că problema lor trebuia rezolvata cât mai repede şi că singura soluţie oferită de ocupantul nazist era sistematizarea localităţii după model german. Urmele acestui program se văd şi astăzi în oraş.

Ce s-a întâmplat cu colaboratorii dovediţi şi achitaţi? Olanda, ca şi în alte state occidentale, a dezvoltat un program de recuperare destinat reintegrării lor sociale. Ei n-au scăpat niciodată de oprobiul public, dar au primit o şansă pentru reabilitare prin oferirea unui loc de muncă, în primii ani după eliberare, trupele Aliaţilor au introdus în statele eliberate un program de denazificare, condus de psihiatrii, şi care se desfăşura într-o anumită etapizare. Cea dintâi măsură era integrarea socială, apoi, chiar la locul de muncă, se organiza o încăpere în care erau chemaţi unul câte unul şi psihanalizaţi asupra înţelegerii actelor lor de colaboraţionism, capacităţii de a le regreta, intenţiilor de viitor, în Germania, unde fenomenul a fost amplu, aceste şedinţe se numeau Spruchkammer verhandlung şi erau conduse de psihiatri americani. Accentul care trebuie să cadă asupra acestui detaliu – folosirea psihiatrilor pentru denazificare – demonstrează încă o dată că ieşirea dintr-un sistem totalitar este în primul rând un efort de ieşire din mentalităţi. El are imediat o prelungire culturală, în primii

ani după ieşirea dintr-un sistem totalitar, investiţia în presă, educaţie, cultură este prioritară. Abia apoi vine reforma economică, pentru că ea trebuie făcuta de şi cu oameni eliberaţi.

Este greu de spus în ce măsură un astfel de model de abordare a problemei colaboraţionismului putea /poate fi aplicat în România după căderea sistemului comunist. Există mari diferenţe: sistemul comunist a fost asimilat şi a durat 43 de ani; s-au schimbat câteva generaţii până la eliberarea din 1989; faptele rămân, în continuare, necunoscute publicului; România comunistă a fost recunoscută deplin pe plan mondial, primită în ONU şi în multe alte organisme internaţionale; atât timp cât Justiţia este nevoită să judece după legile de atunci, colaboraţionismul nici nu există.

Un adevărat Proces al comunismului trebuie să pornească de la cunoaşterea detaliată a sistemului comunist, de la înţelegerea modului cum a fost instalat în România şi cum a fost asimilat şi aplicat de către români. Istoricii au aici cea mai mare răspundere. Doar o cercetare aplicată şi tenace cu sprijinul arhivelor şi printr-un mecanism bine organizat de colectare a mărturiilor se va putea trage o concluzie asupra unui fenomen atât de complex şi care a afectat direct natura umană. O instanţă naţională trebuie să fie ea însăşi morală, curăţată de orice dubiu şi înzestrată cu autoritatea nevoii de adevăr. Odată sentinţa istorică dată, ar trebui să urmeze Procesul comunismului făcut de fiecare român în interiorul conştiinţei sale, fără a uita însă că România a cunoscut nu numai dictatura comunistă.

Încheiem aici analiza istorică a fenomenelor politice, economice şi sociale ale statului român modern şi contemporan, cu întreaga sa existenţă zbuciumată, de la preliminariile mişcării lui Tudor Vladimirescu din 1921, până la instalarea regimului comunist în 1948. Rolul acestor volume este acela de a dezvălui şi explica o serie întreagă de evenimente necunoscute sau râu propagate şi

care ne împiedică să înţelegem de ce, în toată această perioadă de existenţă a statului modern şi contemporan român, anumite fenomene se repetă cu periculoasă similitudine. Ar fi fost extrem de greu pentru autor să analizeze fenomenele distructive antistatale, antidemocratice şi anticapitaliste ale perioadei 1990-1999, fără să arate mai întâi ca aceste apucături ale vieţii politico-economico-so-ciale din România actuala nu sunt în exclusivitate „opera" unor conducători inculţi, mediocri sau taraţi de complexe personale, ci au o întreagă istorie în spate. Statul român conţine în corpul său, în organismele sale, o serie neagra de erori care îl împiedică se devină democratic şi dezvoltat economic.

În primul rând, faptul că nu este o creaţie conştienta şi directă a cetăţenilor săi, că Legile sale fundamentale, Constituţiile n-au fost niciodată expresia realităţii politice, economice, sociale şi a mentalităţilor, tradiţiilor şi sufletului românesc, ci nişte norme ideale la care naţiunea a fost obligată sa se alinieze, să le respecte sub ameninţarea sancţiunii, toate aceste Constituţii fiind, în realitate, copiate după nişte modele străine. România nu va fi niciodată, nici membră în NATO şi UE, la fel ca Germania sau Olanda şi nu va atinge niciodată nivelul lor de civilizaţie, pentru că civilizaţia românească este altfel. Nu contrară, nu subdezvoltată, ci altfel. Lucrul acesta nu s-a înţeles, nu se înţelege nici acum, motiv pentru care raportul de vasalitate între cetăţean şi stat nu va dispărea, creând în continuare mari probleme politice, economice şi sociale unei României membre în NATO şi UE.

Aşa cum am văzut din trei volume de informaţii, corupţia este un fenomen tipic tipului de stat pe care îl avem, al statului birocratic şi bugetar, al statului care dirijează direct sau ocult toate energiile naţiunii către permanenta sa alimentare cu resurse, pentru a le risipi fără evoluţie vizibilă şi sănătoasă. În fruntea corupţiei va fi întotdeauna clasa politică, ajunsă în Parlament pe liste de anonimi şi fără

nici o răspundere directă faţă de alegător. Statul acesta va proclama întruna principiile democratice şi dorinţa de piaţă liberă, dar nu va înceta să caute a dirija procesele într-o singură direcţie: Bugetul, marele stâpân al destinelor.

România va face probabil un alt salt, cum a mai făcut în istorie, fără să-şi fi rezolvat problemele fundamentale – problema naţională, sistemul democratic autentic şi economia liberală. Toate aceste probleme vor fi influenţate de criteriile frumoase, autentice şi verificate în sute de ani de către Occident, dar care aparţin unui alt tip de cultură. Capacitatea imensă de adaptare a românilor se va vedea şi acum, dar nu vom fi decât nişte adaptaţi. Cunoscutul om politic de Dreapta, profesorul Emil Tocaci, a constatat în peste 30 de ani de catedră capacitatea extraordinară a românilor de a asimila, de a învăţa repede, de a se adapta, dar şi lipsa oricărei capacităţi de sinteză. Şi, la fel ca în celebra analiză a lui Drâghicescu, profesorul Tocaci a constatat la miile de studenţi şi absolvenţi pe care i-a avut aceeaşi problemă clasică a permanentei tranziţii: nici un lucru început nu este dus până la capăt, cum n-am dus până la capăt nici democraţia, nici dictatura.

Fără rezolvarea prin voinţă naţională, prin conducere naţionalistă echilibrată şi realistă, curăţată de orice extreme populiste şi demagogice, fără acordarea dreptului fundamental de iniţiativă tuturor cetăţenilor, România viitorului, membră în NATO şi UE, va reveni, folosind cuvinte noi şi limbaj de computer, la problemele ei din timpul lui Alexandru loan Cuza.

În următorul volum voi analiza perioada 1990-1999, arătând mecanismele care au determinat îmbrăţişarea de către români a sistemului comunist, decăderea acestuia şi revoluţia din decembrie 1989. Intenţionez să analizez apoi, în detaliu, fenomenele distructive pe care le-am repetat în acest „deceniu al libertăţii anarhice”, de la cazurile de intervenţie a Armatei împotriva populaţiei, la prăbuşirile bancare, de la marile cazuri de corupţie, la lovituri de stat, de la nesfârşita reformă economică, Ia nesfârşita ploconeală în faţa unor Mari Puteri, de la naivităţile lui Ion Antonescu, la naivităţile lui Emil Constantinescu, de la rolul pozitiv, la rolul negativ al presei, căutând să arătăm şi să explicam nu

numai de ce se repetă aceste fenomene, ci şi „comportamentul” temelor noastre centrale în acel deceniu: conflictul stat-societate, curentul politic de Dreapta şi influenţa factorului extern oficial sau ocult.

SFÂRŞIT